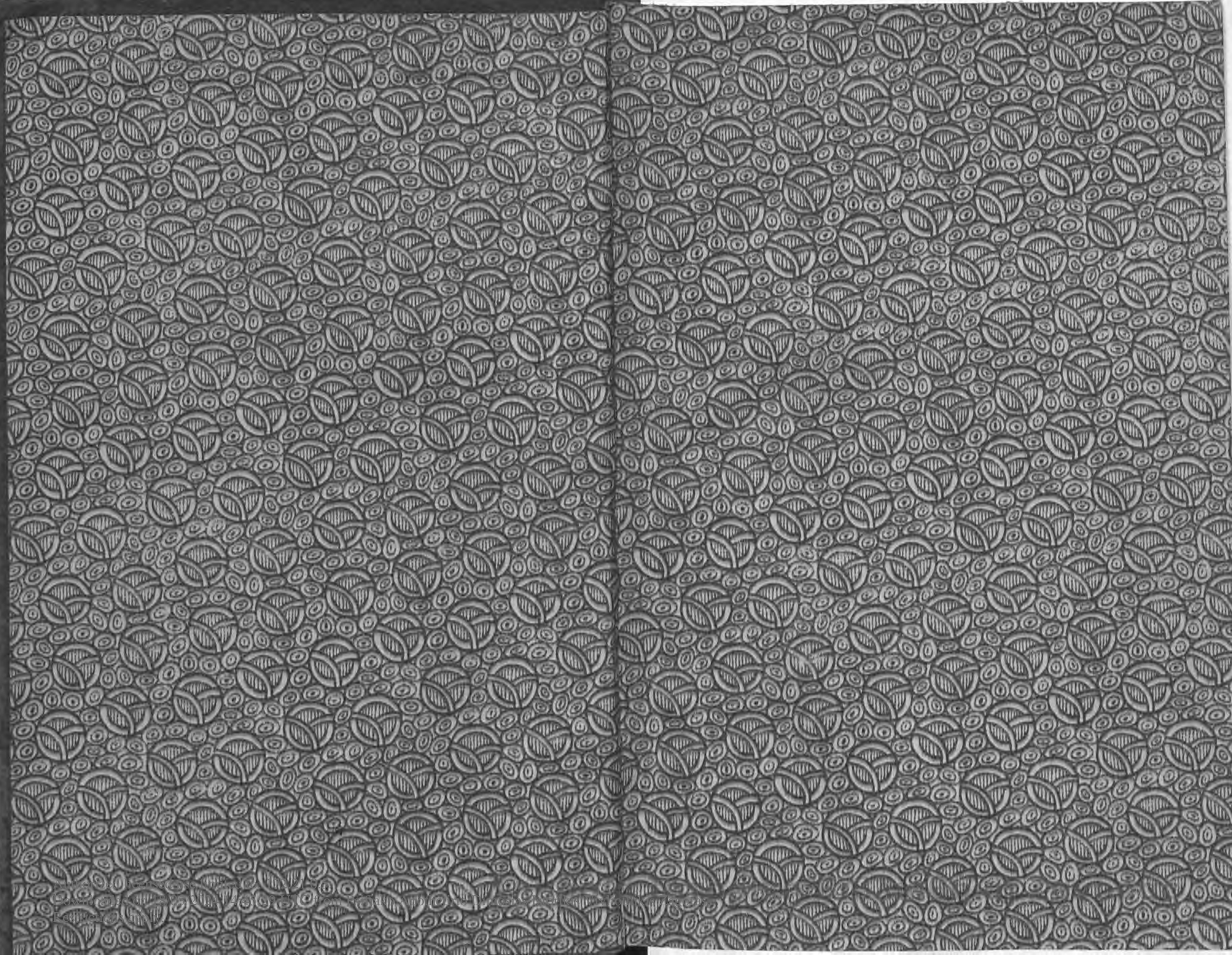

3685

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psihiako Apothetirio Dimosias Istorikis Vivlio I
Restrictions apply.

ΔΙΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΣ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΟΥΛΑ

ΤΟΜΟΣ Α΄

ΡΑΨΩΔΙΑ Α—Ζ

Βιβλ. εισαγωγῆς
ἀριθ. 3685

6040

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΒΑΣΙΛΕΪΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ

1919

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psithako Apothetirio Dimosias Istorikis V
Restrictions apply.

Hand

ΟΜΗΡΟΥ

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ

palout 3 Αργονείων 1926
Μαι 26 25

ΙΛΙΑΔΟΣ

A

Ψάλλε, θεά, τὸν τρομερὸν θυμὸν τοῦ Ἀχιλλέως,
 πῶς ἔγεινε ἔς τοὺς Ἀχαιοὺς ἀρχὴ πολλῶν δακρῶν
 ποῦ ἀνδράγαθαις ῥοβόλησε πολλαῖς ψυχαῖς ἔς τὸν Ἄδη
 ἥρώων, κ' ἔδωκεν αὐτοὺς ἀρπάγματα τῶν σκύλων
 καὶ τῶν ὀρνέων—καὶ ἡ βουλή γενόνταν τοῦ Κρονίδη, 5
 ἀπ' ὅτ' ἐφιλονείκησαν κ' ἐχωρισθῆκαν πρῶτα
 ὁ Ἀτρεΐδης, ἄρχος τῶν ἀνδρῶν καὶ ὁ θεῖος Ἀχιλλέας.
 Καὶ ἀπ' τοὺς θεοὺς ποιὸς ἀναψε τὴν ἔχθραν μεταξὺ τους ;
 ὁ Ἀπόλλων, ὁποῦ ὤργισθηκε τοῦ Ἀτρεΐδη βασιλέως
 κ' ἔφερε λῶβαν ἔς τὸν στρατὸν ποῦ ἐθέριζε τὰ πλήθη 10
 ὅτι τοῦ ἐκαταφρόνεσε τὸν Χρῦσην ἱερέα.
 ἔς τῶν Ἀχαιῶν τὰ γλήγορα καράβια τοῦτος ἦλθε,
 μὲ λύτρα πλουσιοπάροχα τὴν κόρη του νὰ λύσῃ
 ἔς τὸ χρυσὸ σκῆπτρο τυλικτὸ τοῦ Φοῖβου τὸ στεφάνι
 ἐκράτει καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς παρακαλοῦσεν ὅλους 15
 «ὦ γενναϊόκαρδοι Ἀχαιοί, ὦ βασιλεῖς Ἀτρεΐδαις,
 τοῦ Ὀλύμπου ἄς κάμουν οἱ θεοί, τὴν πόλι τοῦ Πριάμου
 ἀφοῦ πορθήσεται, εὐτυχεῖς νὰ πάτε ἔς τὴν πατρίδα·
 ἀλλ' ἀποδώσετε ἔς ἐμὲ τὴν ποθητὴν μου κόρην,
 δεχθῆτε αὐτὰ τὰ λύτρα της, ἂν τὸν υἱὸν τοῦ Δία 20
 τὸν μακροβόλον τοξευτὴν Ἀπόλλωνα εὐλαβεῖσθε.»
 «Ὅλοι ἀλαλάξαν οἱ Ἀχαιοὶ κ' εἶπαν τὸν ἱερέα
 νὰ σεβασθοῦν καὶ τὰ λαμπρὰ λύτρα δεκτὰ νὰ γείνουν·
 μόνος ὁ Ἀγαμέμνωνας δὲν τό ἔστεργεν ὁ Ἀτρεΐδης,
 ἀλλὰ κακὰ τὸν ἔδιωχεν καὶ βαρὺν λόγον εἶπε 25
 «μὴ σ' ἀπαντήσω, γέροντα, σιμὰ στὰ κοῖλα πλοῖα
 ἢ τῶρα ἐδῶ ν' ἀργοπορῆς ἢ πάλιν νὰ γυρίσῃς
 καὶ μὴ θαρρεύης ἔς τοῦ Θεοῦ τὸ σκῆπτρο καὶ τὸ στέμμα.
 αὐτὴν δὲν θ' ἀπολύσω ἐγώ· τὸ γῆρας θὰ τὴν εὕρῃ
 ἔς τὸ Ἄργος μὲς τὸ σπῆτι μου μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα 30
 νὰ ὑφαίνῃ αὐτοῦ καὶ σύντροφον τῆς κλίνης νὰ τὴν ἔχω.
 μὴ μ' ἐρεθίσῃς, σύρ' εὐθύς, ἂν θέλῃς νὰ μὴν πάθῃς.»
 Τὸν λόγον του ἐφοβήθηκε καὶ ὑπάκουσεν ὁ γέρος·
 τὴν ἄικραν πῆρε σιωπηλὸς τῆς ἠχερῆς θαλάσσης
 καὶ ὅταν εὐρέθη ἀνάμερα, τὸν γόνον τῆς ὥραιας 35

Αητοῦς μέγαν Ἀπόλλωνα, θερμὰ παρακαλοῦσε·
 «Ἄκουσέ με, ἀργυρότοξε, τῆς Χρύσης καί τῆς θείας
 Κίλλας προστάτη, κύριε ἔς τὴν Τένεδο, Σμινθέα,
 ἔαν σοῦ ἔκτισα ναὸν νὰ χαίρεται ἡ καρδιά σου,
 ἔαν ποτὲ σοῦ ἔκαψα μεριά καλοθρεμμένα 40
 ταύρων κ' ἐρίφων, τοῦτον μου τὸν πόθον τέλειωσέ μου·
 τὰ βέλη σου ἔς τοὺς Δαναοὺς τὰ δάκρυά μου ἄς πλερώσουν.»
 Εὐχῆθη καὶ ὡς τὸν ἄκουσεν ὁ Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων
 κατέβη ἀπὸ τὲς κορυφαῖς τοῦ Ὀλύμπου θυμωμένος.
 μὲ τόξο καὶ μ' ὀλόκλειστην φαρέτραν εἰς τοὺς ὤμους. 45
 ἐβρόντησαν ἐπάνω του τὰ βέλη ὡς ἐκινήθη
 ὁ χολωμένος καὶ ὤρσασκε τὴν νύκτα, ὡς προχωροῦσε.
 Τῶν πλοίων κάθισε ἀντικρυ καὶ ἀπόλυσε τὸ βέλος
 καὶ ἀγὸς ἐβγήκε τρομερὸς ἀπ' τ' ἀσημένιο τόξο·
 καὶ ἀφοῦ τοὺς σκύλλους ἐπληξε καὶ τὰ μουλάρια πρῶτα, 50
 εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἔρριχνε τὰ πικροφόρ' ἀκόντια
 ἀδιάκοπα· καὶ τῶν νεκρῶν παντοῦ πυραῖς ἔκαϊαν.
 Τὰ θεῖα βέλη ἔς τὸν στρατὸν πετοῦσαν ἐννήη μέρες,
 καὶ τὴν δεκάτην τὸν λαὸν συγκάλεσε ὁ Πηλεΐδης,
 ὡς ἡ θεὰ τὸν δίδαξεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα 55
 ποῦ ἐθλίβονταν τοὺς Δαναοὺς νὰ βλέπῃ πῶς πεθαίνουν.
 καὶ ἀφοῦ συνάχθημε ὁ λαὸς εἰς ἓνα μέρος ὅλος
 ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς σηκώθη καὶ τοὺς εἶπε·
 «Ἄτρεΐδη, νὰ γυρίσουμε, θαρρῶ, θ' ἀναγκασθοῦμε
 ἔς τὰ γονικά μας ἄπρακτοι, ἂν δὲν πεθάνοιμ' ὅλοι, 60
 ἀφοῦ μᾶς φθέρνει λοιμικὴ καὶ πόλεμος ἀντάμα.
 λοιπὸν ἄς ἐρωτήσωμεν ἡ μάντιν, ἡ ἱερέα,
 ἡ ὄνειροκρίτην—ἔρχεται καὶ τ' ὄνειρό ἀπ' τὸν Δία—
 νὰ εἰπῇ γιὰτὶ ἐχόλωσε τόσο ἔμας ὁ Φοῖβος,
 μὴ κάποιο τάμμα τοῦ λειψε, μὴ τοῦ λειψ' ἐκατόμβη· 65
 ἴσως, ἂν τοῦ καοῦν ἀρνῶν κ' ἐρίφια διαλεμμένα,
 θελήσῃ τὸ θανατικὸ νὰ διώξῃ ἀπὸ κοντά μας.»
 Αὐτὰ εἶπε κ' ἐκάθισε· καὶ τότε ὁ Θεστορίδης
 ὁ Κάλχας ἐσηκώθημεν, ὄρνεοσκόπος πρῶτος
 ποῦ ἐγνώριζ' ὅλα, μέλλοντα, παρόντα, περασμένα 70
 καὶ ὠδήγησε ἔς τὴν Ἴλιον τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα
 μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα μαντικὸ ποῦ τοῦ ἔχε δώσῃ ὁ Φοῖβος,
 ἔς αὐτοὺς καλοπροαίρετα τότε ὠμιλοῦσ' ἐκεῖνος·
 «μὲ προσκαλεῖς, διφιλε Πηλεΐδη, νὰ ἐξηγήσω
 πῶς ἐγεννήθημε ὁ θυμὸς τοῦ μακροβόλου Φοῖβου· 75
 θέλει τὸ εἰπῶ· μόνον ἐσὺ στοχάσου καὶ ὁμοσέ μου
 νὰ μὲ βοηθήσῃς πρόθυμα μὲ λόγον καὶ μὲ χερί.
 ὅτι θ' ἀνάψω τὴν γολῆν ἀνδρός ποῦ τῶν Ἀργείων
 δεσπόζει καὶ ὅλ' οἱ Ἀχαιοὶ τοῦ εἶναι ὑποταγμένοι·
 ὅταν θυμώσῃ ἔς τὸν μικρόν, γινῶ ὁ βασιλεῖας· 80

ὅτι ἂν χωνεύσῃ τὴν χολὴν ἔς ἐκείνην τὴν ἡμέραν,
 ὅμως τὸ πάθος ἄσπονδο ἔς τὰ στήθη μέσα τρέφει
 νὰ ξεθυμάνῃ ἔς τὸ ἐξῆς· καὶ σκέψου ἂν θὰ μὲ σώσῃς.»
 Καὶ ὁ γοργοπόδης πρὸς αὐτὸν Πηλεΐδης ἀποκρίθη·
 «ἄφοβα λέγε τὸν χρησμὸν ὅποιον ἤξεύρει ὁ νοῦς σου· 85
 ὅτι, μὰ τὸν Ἄπολλωνα, ποῦ ταῖς εὐχαῖς ἀνοίει,
 Κάλχα, καὶ σὺ τῶν Δαναῶν προσφέρεις τοὺς χρησμούς σου,
 ὅσο ἐγὼ ζῶ κ' ἐδῶ αὐτὴν γῆν βλέπω τὸ φῶς τοῦ ἡλίου,
 βαρὺ κανεῖς ἐπάνω σου τὸ χερί δὲν θὰ βάλῃ,
 τῶν Δαναῶν ὅλων κανεῖς, καὶ μήτε ὁ Ἄγαμέμνων 90
 ποῦ σήμερα τῶν Ἀχαιῶν καυχᾶται ὅτ' εἶναι ὁ πρῶτος.»
 Καὶ ὁ μάντις ὁ ἀκατάκριτος ἐπῆρε θάρορος κ' εἶπε·
 «τάμμα ποσὸς δὲν τοῦ λειψέ, μήτ' ἐκατόμβη, ἀλλ' εἶναι
 ὁ ἱερέας ἀφορμῇ, ποῦ ἀψήφησ' ὁ Ἄτρεΐδης,
 τὴν κόρην δὲν ἀπόλυσε, τὰ λύτρα δὲν ἐδέχθη, 95
 ἰδοὺ γιὰτι μᾶς ἔθλιψε καὶ θὰ μᾶς θλίψῃ ὁ Φοῖβος.
 οὐδ' ἀπ' τοὺς Δαναοὺς ποτὲ τὴν λοιμικὴν θὰ διώξῃ
 πρὶν δοθῆ ὀπίσω τοῦ πατρὸς ἢ λαμπρομάτα κόρη
 ἄλυτρον, ἀνεξαγόραστη καὶ ἁγίαν ἐκατόμβην
 ἔς τὴν Χρύσην ἀποστείλωμεν τότ' ἴσως ἴλεως γείνη.» 100
 Αὐτὰ εἶπε κ' ἐκάθισε· σημῶθη εὐθύς ὁ ἦρωσ
 πολλῶν κυρίαρχος λαῶν, ὁ Ἄτρεΐδης Ἄγαμέμνων
 φαρμακωμένος· καὶ ἡ χολὴ τὰ μαῦρα σωθικά του
 πλημμύριζ' ὄλα, καὶ ἄστροαφταν τὰ μάτια του ὡσάν φλόγες.
 μὲ βλέμμα κακοσήμαντο ἔς τὸν Κάλχαντα εἶπε πρῶτα· 105
 «μάντι κακῶν, ὄχι ποτὲ πρόσχαρο τί δὲν μοῦ ἔπεε,
 καὶ ὁ νοῦς σου πάντοτε ἀγαπᾷ κακὰ νὰ προμαντεύῃ·
 λόγον δὲν εἶπες σὺ ποτὲ καλὸν οὐτ' ἔχεις πράξει.
 καὶ τώρα ἐδῶ ἔς τοὺς Δαναοὺς χρησιμολογεῖς καὶ λέγεις,
 ὅπως γιὰ τοῦτο συμφοραῖς τοὺς δίδει ὁ μακροβόλος, 110
 ὅτι τὴν πλοῦσια ξαγορὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Χρύση
 δὲν δέχθηκα· ναί, θέλω ἐγὼ καλῆτερα τὴν κόρην
 σπῆτι μου, ἀφοῦ τὴν προτιμῶ τῆς νυμφευτῆς μου ἀκόμα
 τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ ποσὸς κατώτερη δὲν εἶναι
 ἔς τὴν πλάσι, ἔς τὸ ἀνάστημα, ἔς τὴν γνώμην καὶ ἔς τὰ ἔργα. 115
 καὶ ὅμως ἂν συμφέρῃ αὐτὸ θεὸ νὰ τὴν ἀποδώσω·
 τὸ καλὸ θέλω τοῦ λαοῦ, ποτὲ τὸν ὀλεθρό του·
 ἀλλὰ δῶρο ἐτοιμάσετε ἔς ἐμένα εὐθύς, τί μόνος
 ἐγὼ δὲν πρέπει ἀδώρητος νὰ μείνω τῶν Ἀργείων
 καὶ ὅλοι τὸ βλέπετε ὅτι ἄλλοῦ τὸ δῶρο μου πηγαίνει.» 120
 Τοῦ ἀντεῖπεν ὁ φτερόποδος ἰσόθεος Πηλεΐδης·
 «ἔνδοξε Ἄτρεΐδη, περισσὰ φιλόπλουτε, τί λέγεις;
 οἱ μεγαλόψυχοι Ἀχαιοὶ πῶς θὰ σοῦ δώσουν δῶρον;
 μὴ κάπου λάφτρα κοινὰ γνωρίζομεν ἀφημένα;
 ὅσ' ἀπ' τὰς γῶραις πήραμε ἐμμοισθημένα ὄλα 125

καὶ νὰ τὰ ξανακάμωμε σωρὸ δὲν εἶναι πρέπον
 ἀλλὰ σὺ τῶρα ᾧ τὸν Θεὸν ἀπόλυσε τὴν κόρην,
 καὶ τετραπλᾶ θ' ἀνταμειφθῆς, ἂν ποτὲ δώσῃ ὁ Δίας
 οἱ ᾧ Ἀχαιοὶ νὰ πάρωμε τὴν πυργωμένην Τροίαν.»
 130
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας ᾧ Ἀγαμέμνων
 «ἂν καὶ γενναῖος μὴ ζητῆς μὲ ἀπάτην νὰ μὲ πάρῃς,
 θεῖε Πηλεΐδη, κ' εὐκόλα δὲν θὰ μὲ καταπείσῃς.
 νὰ ἔχῃς σὺ τὸ δῶρο σου κ' ἐγὼ νὰ τὸ στεροῦμαι
 θέλεις καὶ μὲ παρακανεῖς τὴν κόρην ν' ἀποδώσω'
 135
 ἀλλ' ἂν δῶρον ἰσότιμο τῆς ἀρεσιᾶς μου λάβω
 ἀπ' τοὺς γενναίους ᾧ Ἀχαιοὺς, ἀρεκί, καὶ ἂν δὲν μοῦ δώσουν,
 θὰ ἔλθω μὲ τὸ χερί μου νὰ πάρω ἢ τὸ δικό σου
 τὸ δῶρον ἢ τοῦ Αἴαντος ἢ κεῖνο τοῦ ᾧ Ὀδυσσεῶς
 κ' εἰς ὅποιον ἔλθω τὴν χολήν, θαρῶ, θὰ τοῦ κινήσω.
 140
 ἀλλ' ὅλ' αὐτὰ μετέπειτα μαζί θὰ τὰ σκεφθοῦμε,
 τῶρα ᾧ τὴν θεῖαν θάλασσαν μαῦρο ἄς συρθῆ καράβι
 μὲ κουπηλάτες διαλεκτοὺς, καὶ ἄς θέσωμ' ἑκατόμβην
 μέσα καὶ ἄς ἀνεβάσωμε τὴν κόρην Χρυσῆίδα,
 καὶ ἀρχηγὸς τοὺς νὰ ἦν' ἐκεῖ τῶν βουλευφόρων ἕνας
 145
 ὁ Αἴας, ὁ ᾧ Ἰδομενεὺς ἢ ὁ θεῖος ᾧ Ὀδυσσεάς,
 ἢ σὺ Πηλεΐδη, τῶν ἀνδρῶν ὧ τρομερὸ καὶ μόνε,
 μὲ ταῖς εὐχαῖς σου τὸν θεὸν νὰ μᾶς ἐξιλεώσῃς.»
 ᾧ Ἀγρια τὸν ἐκύτταξε καὶ ἀπάντησε ὁ Πηλεΐδης
 «ὠϊμένα, πανουρογότατε, μ' ἀναΐδειαν ἐνδυμένε,
 150
 καὶ ποιδὺς ἀπὸ τοὺς ᾧ Ἀχαιοὺς θὰ δράμῃ, ἂν τὸν ζητήσῃς,
 εἴτε εἰς ταξείδι πρόθυμος, εἴτε εἰς πολέμου ἀγῶνα;
 ἐγὼ δὲν ἤλθα ἐξ ἀφορμῆς τῶν λογγοφόρων Τρώων
 νὰ πολεμήσ' ὅτι ποσῶς ἐκεῖνοι δὲν μοῦ πταίουν
 τὰ βῶδια μήτε τ' ἄλογα δὲν βγῆκαν νὰ μοῦ πάρουν
 155
 μήτε ᾧ τὴν μεγαλόσβωλην τὴν ἀνδροθρόεπτραν Φθίαν
 ποτὲ μοῦ ἐβλάψαν τοὺς καρπούς, ὅτ' εἶναι ἀνάμεσόν μας
 ὄρη κατάσκια πολλὰ καὶ πέλαγ' ἀγριωμένα
 ἀλλὰ γιὰ τὸν Μενέλαο καί, ἀναίσχυντε, γιὰ σένα
 ἤλθομεν ὅλοι ἐδίκησιν νὰ πάρωμε τῶν Τρώων,
 160
 καὶ σὺ, ὧ σκυλλοπρόσωπε, λησμονημένα τὰ ᾧ χεῖς.
 καὶ τῶρ' αὐτὸ τὸ δῶρο μου νὰ πάρῃς φοβερίζεις
 ποῦ ναι ἄμοιβῆ τῶν κόπων μου κ' οἱ ᾧ Ἀχαιοὶ μοῦ ἐδῶσαν.
 κ' ἴσια μὲ σέ δὲν ἔχω ἐγὼ δῶρο καλὸ ποτὲ μου,
 ὅταν καλὰ τειχόκαστρα πατοῦμε τῆς Τρωάδος
 165
 ἀλλὰ τὸ βάρος τοῦ σφοδροῦ πολέμου πρῶτος ἔχω
 ἐγὼ καὶ ἂν τύχῃ μοιρασμός, τρανὸ σὺ παίρνεις δῶρο,
 κ' ἐγὼ μὲ δῶρο μικροστὸ καὶ ἀγαπητὸ γυρίζω
 ᾧ ταῖς πρῦμναις ἀπὸ τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τοῦ πολέμου
 ᾧ τὴν Φθίαν τῶρ' ἀναχωρῶ καλῆτερα νὰ γύρω
 170
 ᾧ τὸν τόπον μου μὲ τὸν ποταμὸν Κεφῆρια, καὶ δὲν θέλω

- ἔδῳ νὰ μείνω ἀτίμητος τὰ πλοῦτη νὰ σοῦ ἀυξήσω.»
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων·
 «φύγε, ἂν τὸ θέλεις, φύγ' εὐθύς· καὶ χάριν μου νὰ μένης
 ἐγὼ δὲν σὲ παρακαλῶ· κοντά μου ὑπάσχουν καὶ ἄλλοι
 νὰ μὲ δοξάσῳιν· κ' ἔξοχα ὁ πάνσοφος Κρονίδης. 175
 καὶ ἅπ' τοὺς διοθρέπτους βασιλεῖς σὺ εἶσαι ὁ μισητός μου·
 ὅτι τὴν ἔριδα διψῆς, ταῖς μάχαις, τοὺς πολέμους·
 καὶ ἂν εἶσαι τόσο δυνατός, εἶναι θεοῦ τὸ δῶρον.
 σπίτι σου μὲ τὰ πλοῖα σου καὶ τοὺς συντρόφους σου ἄμε,
 τῶν Μυρμιδόνων δέσποζε· κ' ἐγὼ δὲ σὲ λογιάζω 180
 καὶ ἕς τὴν χολήν σου ἀδιαφορῶ· κ' ἰδοὺ τί σοῦ κηρύττω·
 καθὼς ἐμένα μοῦ ἀφαιρεῖ τὴν Χρυσήϊδα ὁ Φοῖβος—
 κ' ἐκείνην μὲ συντρόφους μου καὶ μὲ δικὰ μου πλοῖα
 θὰ στείλω—καὶ τὸ δῶρον σου, τὴν κόρην τοῦ Βρισέως,
 εἰς τὴν σκητὴν σου θὰ ἴλθω ἐγὼ νὰ πάρω, γὰρ νὰ μάθης 185
 πόσο σοῦ εἶμαι ἀνώτερος ἐγὼ καὶ νὰ τρομάξῃ
 καὶ ἄλλος μ' ἐμὲ νὰ συγκριθῇ καὶ ὅμοιος νὰ γείνη ἔμπρός μου.»
 Τὰ λόγια τοῦτα ἐπλήγωσαν τὰ σπλάγγχνα τοῦ Ἀχιλλέως
 κ' ἔστρεψε δύο στοχασμοὺς μὲς τὰ δασεῖά του στήθη·
 ἢ θεὸς νὰ σύρη ἅπ' τὸ πλευρὸν τὸ ἀκονισμένο ξίφος 190
 καὶ ἀφοῦ σκορπίσῃ ὅλους ἐκεῖ νὰ σφάξῃ τὸν Ἀτρεΐδην,
 ἢ νὰ σιγάσῃ τὴν ὀργὴν κρατῶντας τὴν ψυχὴν του·
 τοῦτα ἐνῶ διαλογίζονταν ἕς τὸν νοῦν καὶ ἀπὸ τὴν θήκην
 τὸ μέγα ξίφος ἔστυρνε, κατέβηκε οὐρανόθεν
 ἢ Ἀθηνᾶ, τὴν ἔστειλεν ἢ Ἥρα ἢ λευκοχέρα 195
 ὅπου ἀγαποῦσε ὀλόψυχα παρόμοια καὶ τοὺς δύο·
 τοῦ ἐστήθη ὀπίσω κ' ἔπιασε τὰ ὀλόξανθα μαλλιά του,
 ἕς ἐκείνον μόνον φανερὴ καὶ ἀθώρητη ἕς τοὺς ἄλλους.
 ξιπιάσθη αὐτός, ἐστράφηκε κ' ἐγνώρισεν ἀμέσως
 τὴν Ἀθηνᾶ πού φοβερὴν ἕς τὰ μάτια λάμπιν εἶχε. 200
 καὶ ὠμίλησε πρὸς τὴν θεὰν μὲ λόγια φτερωμένα·
 «Τ' ἦλθες καὶ σὺ, ὦ τοῦ Διὸς τοῦ αἰγιδοφόρου κόρη;
 τοῦ Ἀτρεΐδη Ἀγαμέμνονος νὰ ἰδῆς τὴν ἀδικίαν;
 ἀλλὰ σοῦ λέγω καθαρὰ καὶ πιστεῦσε· μὲ τούταις
 ταῖς ἔπαρσές του ὀγλήγορα θὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του.» 205
 Καὶ ἢ γλανζόφθαλμη θεὰ ἕς ἐκείνον ἀπεκρίθη.
 «κατέβηκε' ἀπ' τὸν οὐρανὸν νὰ παύσω τὴν ὀργὴν σου,
 εἰὼ μ' ἀκούσης· μ' ἔστειλεν ἢ Ἥρα ἢ λευκοχέρα
 πᾶν ὀλόψυχα σῆς ἀγαπᾶ παρόμοια καὶ τοὺς δύο·
 ἔλα τὴν μάχην ἄφησε, τὸ ξίφος σου μὴ σύρης 210
 μόνον μὲ λόγια τ' ὄνειδος πού αὐτὸς θὰ πάθῃ εἰπέ του.
 ὅτι νὰ γείνη θέλ' ἰδῆς αὐτὸ ποῦ σοῦ προλέγω·
 τριδίπλα δῶρ' ἀτίμητα θὰ λάβῃς μὴν ἡμέρα
 γι' αὐτὴν τὴν ὕβριν'· τώρα σὺ κρατήσου καὶ ἄκουσέ μας.»
 Καὶ ὁ φτεροπόδης πρὸς αὐτὴν Πηλεΐδης ἀποκρίθη· 215

«πρέπει, ὦ θεά, τῶν δυό σας νὰ σεβασθῶ τὸν λόγον
 ἂν κ' εἶν' ἡ ὀργή μου φοβερή· καὶ ὅμως αὐτὸ συμφέρει,
 ὅπου ἱπακοίει ἔς τοὺς θεοὺς κ' αὐτοὶ τὸν εἰσακούουν.»
 Εἶπε καὶ ἀπὸ τὴν ἀργυρῆν λαβὴν μὲ τὸ βαρὺ του
 χερὶ ἔς τὴν θήκην ἀμπώσε πάλι τὸ μέγα ξίφος
 πειθόμενος ἔς τὴν Ἀθηναί' κ' ἐκείνη πάλι ἀνέβη
 ἔς τὸν Ὀλυμπον μὲς ἔς τοὺς θεοὺς, στὰ δώματα τοῦ Δία.
 Μὲ βαρεῖς λόγους ἔπειτα καὶ πάλιν ὁ Πηλεΐδης
 πρὸς τὸν Ἀτρεΐδην ἐστράφημεν οὐδ' ἔπαυε ἡ χολή του
 «ὦ μέθυσε, σκυλλόματε, καὶ μὲ καρδιὰν ἔλαφρον!
 μήτε ποτὲ μὲ τὸν λαὸν ν' ἀρματοθῆς γιὰ μάχην.
 μήτε εἰς καρτέρι νὰ ὀδηγῆς τοὺς πρώτους πολεμάρχους
 ἐτόλμησες· σοῦ φαίνονται τρόμος θανάτου ἐκείνα
 καλῆτερα ἔς τὸ στράτευμα τῶν Ἀχαιῶν σ' ἀρᾶσει
 ὅποιος ἔσένα ἀντιλογᾷ νὰ τοῦ ἀφαιρῆς τὰ δῶρα.
 τωόντι ἀχρεῖους κυβερνᾷς, λαοφάγε βασιλέα!
 ἄλλως αὐτὸ τὸ ἀδίκημα θά ἦταν τὸ ὑστερό σου.
 ἀλλ' ἔναν λόγον θά σοῦ εἰπῶ, καὶ ὁμόνω μέγαν ὄρκον
 ναί, μὰ τὸ σκηπτρο τοῦτ' ὅπου κλαδί δὲν βγάξ' ἢ φύλλα,
 καθὼς ἀφῆκε τὸν κορμὸν ἔς τὰ ὄρη ἐκεῖ ποῦ ἐκόπη,
 καὶ δὲν θ' ἀνακλωράνη, ἀφοῦ τὰ φύλλα καὶ τὸ φλοῦδι
 γύρω του ἐλέπισε ὁ χαλκός, καὶ τὸ φοροῦν ἔς τὸ χερὶ
 εἰ δικαιοκρίταις Ἀχαιοὶ τοὺς νόμους νὰ φυλάγουν,
 ὅπως τοὺς ἔδωκεν ὁ Ζεὺς· καὶ θά ναι μέγας ὄρκος·
 θ' ἀποζητήσουν οἱ Ἀχαιοὶ μὰ μέρα τὸν Πηλεΐδην
 ὅλοι καὶ σὺ περιλύπος τὴν δύναμιν δὲν θά'χῃς
 νὰ τοὺς βοηθῆς, ὅταν πολλοὺς θά στρώσῃ χάμω ἡ λόγχη
 τοῦ ἀνθρωποφόνου Ἔκτορος, καὶ σὲ θά τρώγῃ ὁ πόνος
 ποῦ ἀψήφησες τῶν Ἀχαιῶν τὸν πρῶτον πολεμάρχον.»
 Εἶπε καὶ χάμω ἐπέταξε τὸ χρυσοκαρφωμένο
 σκηπτρο καὶ πάλι ἐκάθισε· καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος
 τοῦ Ἀτρεΐδην ἔβραζε ἡ χολή· τότε ἔσημώθη ὁ Νέστωρ,
 ὁ γλυκολόγος, λιγυρὸς ὁμιλητὴς τῆς Πύλου
 ποῦ ὡσὰν τὸ μέλι ἢ λαλιὰ τοῦ ἐκάλ' ἀπὸ τὰ χεῖλη·
 δυὸ γενεαὶς εἶχαν οὖρσθῆ τῶν πρόσκαιρων ἀνθρώπων,
 ἔς τὴν Πύλον, συνομήλικοι καὶ συνανάστροφοὶ του,
 τώρα εἰς τὴν τρίτην γενεάν βασιλευσεν ὁ γέρος.
 αὐτὸς τότε καλόγνωμα ἔς ἐκείνους ὁμιλοῦσε·
 «ὦϊμέ! ἔς τὴν γῆν τῶν Ἀχαιῶν μεγάλη θλίψις ἦλθε!
 πόσῃν θά εἶχε ὁ Πρίαμος χαρὰ καὶ τὰ παιδιὰ του
 καὶ πόσον ὄλος ὁ λαὸς θά εὐφραίνονταν τῆς Τροίας,
 ποῦ μάχεσθε ἂν ἐμάθαιναν οἱ δύο σεῖς ποῦ εἴσθε
 ἢ κορυφῆς τῶν Δαναῶν ἔς τὴν γυνῶσι καὶ στὰ ὄπλα.
 καὶ ἀκούσετέ με, ὄτ' εἴσθε σεῖς κ' οἱ δυὸ νεώτεροί μου,
 ὅτι μὲ ἄνδοαὶς ἔσμιξα πολὺ καλῆτερος σας
 ἔτι μὲ ἄνδοαὶς ἔσμιξα πολὺ καλῆτερος σας

ἔς ἄλλους καιροὺς καὶ αὐτοὶ ποσῶς δὲν μ' ἑκαταφρονοῦσαν.
 ἄνδρες δὲν εἶδα ἢ θὰ ἰδῶ ποτέ μου ὡσάν ἐκείνους,
 Πειρίθιον καὶ Δρύαντα καλὸν λαῶν ποιμένα
 Καινέα καὶ Ἐξάδιον, Πολύφημον τὸν θεῖον
 καὶ ἀκόμα τὸν ἰσόθεον Θησέα τὸν Αἰγείδην, 265
 ὡσάν αὐτοὺς ἀνίκητοι θνητοὶ δὲν γεννηθῆσαν,
 σφόδρ' ἀνδρειωμένοι ἐμάχονταν μὲ σφόδρ' ἀνδρειωμένους,
 μ' ἄγρια θεριὰ βουνήσια, καὶ, ὦ θαῦμα, τ' ἀφανίσαν·
 καὶ ἐγὼ μὲ κείνους ἔσμιγα φερόμενος ἀπ' τὴν Πύλον
 μέσ' ἀπὸ μέρη μακρονά, καὶ αὐτοὶ μὲ προσκαλέσαν· 270
 κ' ἔκαμνα ἐγὼ τὸ μέρος μου ἔς ταῖς μάχαις πλὴν κανένας
 ἀπ' ὅσους τώρα τρέφ' ἡ γῆ μ' αὐτοὺς δὲν θὰ μετριῶνταν.
 καὶ ὅμως ἐκείνοι πρόθυμοι σταῖς συμβουλαῖς μου ἐκλίναν·
 ἀλλὰ καὶ σεῖς ἀκούτε με, γιὰ τὸ καλύτερό σας·
 μήτε σὺ, μεγαλόψυχε, τὴν κόρην τοῦ ἀφαιρέσης 275
 ποῦ τοῦ ἔδωρῆσαν οἱ Ἄχαιοι, καὶ μήτε σὺ, Πηλεΐδη,
 θελήσης ν' ἀντιμάχῃσαι στὸν μέγαν βασιλεῖα,
 διότι κἀτὶ ἀνώτερα τιμᾶται ὁ σκλητροφόρος
 ἐκείνος ὅπου εὐδόκησε νὰ τὸν δοξάσῃ ὁ Δίας.
 δυνατὸς εἶσαι καὶ θεὰ σ' ἐγέννησε μητέρα, 280
 ἀλλ' εἶναι αὐτὸς ἀνώτερος γιὰ τοὺς πολλοὺς ποῦ ὀρίζει.
 καὶ σὺ νὰ σβύσης τὸν θυμόν, Ἀτρεΐδην, σ' ἐξορκίζω·
 μὴ τοῦ Πηλεΐδην ὀργίζῃσαι, ποῦ ἀσάλειντ' εἶναι ἔς ὅλους
 τοὺς Ἄχαιοὺς προφυλακὴ τοῦ φθαρτικοῦ πολέμου.»
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων· 285
 «ὅλα τὰ εἶπες, γέροντα, καλὰ καὶ μετρομένα·
 ἀλλ' αὐτὸς θέλει ἀνώτερος νὰ εἶναι καὶ ὅλων πρῶτος
 νὰ ᾄχῃ ὅλους ἀποκᾶτω του νὰ βασιλεύῃ ἔς ὅλους,
 ὅλους νὰ ὀρίξῃ αὐτὸ κανεὶς δὲν θὰ δεχθῆ, πιστεύω.
 κ' ἂν οἱ ἀθάνατοι θεοὶ πολεμιστὴν τὸν κάμαν 290
 μὲ τοῦτο καὶ τὸν ἔβαλαν ὀνειδισμοὺς νὰ λέγῃ;»
 Ἐκεῖ τὸν λόγον τοῦ ἠοψεν ὁ ἰσόθεος Πηλεΐδης·
 «ἄληθινὰ δειλόψυχον θὰ μ' ἔλεγαν καὶ ἀχρεῖον
 ἂν ἔς ὅ, τ' εἰπῆς θὰ ἔστεργα τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνω
 αὐτὰ ἔς τοὺς ἄλλους πρόσταζε· καὶ διαταγαῖς ἐμένα 295
 μὴ δίδης, ὅτι ἔς τὸ ἔξης ποτέ δὲν θὰ σ' ἀκούσω.
 κ' ἐν' ἄλλο ἀκόμα θὰ σοῦ εἰπῶ, καὶ ἄς τὸ φυλάξῃ ὁ νοῦς σου·
 μὲ σὲ ἢ μ' ἄλλους πόλεμον νὰ στήσω γιὰ τὴν κόρην
 δὲν θέλω· σεῖς τὴν δώσατε, σεῖς μοῦ τὴν ἀφαιρέετε·
 ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλα ὅσα ᾄχω ἐγὼ σιμὰ στὸ μαῦρο πλοῖον 300
 τίποτε δὲν θὰ δυνηθῆς νὰ πάρῃς ἄβουλά μου.
 καὶ ἂν ἀγαπᾷς, δοῦμάσε, γιὰ νὰ τὸ ἰδοῦν καὶ τοῦτοι·
 εὐθύς τὸ μαῦρο αἶμα σου ἔς τὴν λόγχην μου θὰ τρέξῃ.»
 Καὶ ἀφοῦ ἐλογομάχησαν ἐκείνοι ἐστρωθῆσαν
 καὶ διάλυσαν τὴν σύνοδον ἔς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα. 305

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

- ὅς ταις πρύμναις του καὶ ὅς ταις σηναῖς ἐγύρισ' ὁ Πηλεΐδης
 καὶ οἱ σύντροφοὶ του ὀπίσω του μὲ τὸν Μενoitιάδην·
 κ' ἔρριξ' ὁ Ἄτρείδης γλήγορο ὅς τὴν θάλασσαν καράβι
 μὲ κουπηλάτες εἴκοσι κ' ἐπάνω ἐκατόμβην
 πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀνέβασε τὴν κόρην Χρυσήϊδα. 310
 καὶ ἀρχηγὸς ὁ συνετὸς ἀνέβηκε Ὀδυσσεάς.
 Κ' ἐνῶ ὅς τὰ πλάτη ἀρμένιζαν ἐκεῖνοι τῆς θαλάσσης
 ὁ Ἄτρείδης νὰ καθαρισθοῦν παράγγειλε τὰ πλήθη·
 κ' ἐκεῖνοι ἐκαθαρίζονταν καὶ τ' ἀποπλύματ' ὅλα
 ἔρριχναν μὲς τὴν θάλασσαν, καὶ τέλειαις ἐκατόμβες 315
 ταύρων κ' ἐρίφων ἔκαιαν ἀκρόγιαλα τοῦ Φοίβου
 καὶ ἀνέβαιν' ὡς τὸν οὐρανὸν καπνὸς εὐωδιασμένος.
 Τοῦτα ἐνεργοῦσαν ὅς τὸν στρατόν, καὶ ἀσάλευτος ὁ Ἄτρείδης
 ὅς ὅ,τι ἐφοβέρισε ἀπ' ἀρχῆς νὰ κάμῃ τοῦ Ἀχιλλέως
 εἶπε πρὸς τὸν Ταλθύβιον καὶ πρὸς τὸν Εὐρυβάτην, 320
 ποῦ ἦσαν αὐτοὶ κήρυκες καὶ ἀκόλουθοι δικοὶ του·
 «εἰς τοῦ Πηλεΐδῃ τὴν σηνηὴν ἀμέτε, τοῦ Ἀχιλλέως,
 καὶ ἀπὸ τὸ χεῖρ πάρετε τὴν κόρην Βρισηΐδα.
 καὶ ἂν δὲν τὴν δώσῃ, μὲ πολλοὺς θά ἔλθω νὰ τὴν πάρω
 ἐγώ· μ' αὐτὸ χειρότερα θά ταραχθῆ ἢ ψυχὴ του.» 325
 Εἶπε καὶ τοὺς ξαπόστειλε μὲ δυναταῖς φοβέραις·
 ἄθελα ἐκεῖνοι παίρνοντας τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης
 ὅς τῶν Μυρμηδόνων ταις σηναῖς καὶ τὰ καράβια φθάσαν.
 καθήμενον εἰς τὴν σηνηὴν σιμὰ καὶ ὅς τὸ καράβι
 τὸν ἦσαν, καὶ νὰ τοὺς ἰδῆ δὲν χάρηκε ὁ Πηλεΐδης. 330
 τότε ἀπὸ τὸν φόβον κ' ἐντροπὴν ἔμπρὸς ὅς τὸν βασιλέα
 ἐκεῖνοι ἐμέναν ἄφωνοι καὶ δὲν τὸν ἐρωτοῦσαν·
 τοὺς νόησε καὶ «χαίρετε, ὦ κήρυκες,» τοὺς εἶπε,
 «ἀγγελιαφόροι τοῦ Διὸς καὶ τῶν θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἔλατ' ἔμπρὸς· δὲν πταίτε σεῖς, ὁ Ἀγαμέμνων πταίει, 335
 πῶστειλε σᾶς νὰ πάρετε τὴν κόρην τοῦ Βρισεώς.
 Πάτροκλε διογέννητε, τὴν κόρην ἔξω βγάλε
 καὶ νὰ τὴν πάρουν δῶσε τὴν· καὶ ἄς εἶναι αὐτοὶ μαρτύροι
 πρὸς τοὺς θεοὺς, πρὸς τοὺς θνητοὺς καὶ πρὸς τὸν βασιλέα 340
 ἐκεῖνον τὸν σκληρόψυχον, ἂν ποτε φθάσῃ ἀνάγκη
 ἀπὸ ἄχρειον ὄλεθρον νὰ σώσω ἐγὼ τοὺς ἄλλους.
 τῶντι αὐτὸς λυσσομανεῖ μὲ λογικὰ χαμένα
 καὶ δὲν γνωρίζει τὰ ἔμπρὸς νὰ ἰδῆ καὶ τὰ κατόπι,
 πῶς νὰ τοῦ μάχωντ' οἱ Ἀχαιοὶ γεροὶ σιμὰ ὅς τὰ πλοῖα.»
 Καὶ ἀπ' τὴν σηνηὴν ὁ Πάτροκλος τὴν κόρην Βρισηΐδα 345
 ἔβγαλε καὶ τὴν ἔδωκε στὰ χεῖρια τῶν κηρύκων,
 κ' εὐθύς ἐκεῖνοι ἐγύρισαν ὅς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα,
 κ' ἡ ὥρατα κόρη ἐβάδιζε κατόπι λυπημένη.
 τότε ὁ Πηλεΐδης ἐκλαιγε καὶ στ' ἀκρογιάλι μόνος
 καθόμνος ἐπί τῃσι πτεράσι τοῦ πελάγῃ 350

καὶ θερμοευνήθη τῆς μητρὸς ἀπλόνοντας, τὰ χέρια·
 «μητέρ', ἀφοῦ κοντόχρονον μὲ ἔχεις γεννημένον
 ἔπρεπε κὰν ὁ βροντητῆς νὰ μοῦ χαρίσῃ ὁ Δίας
 τιμὴν καὶ ἀντὶς ὀλότελα δὲν μ' ἔχει αὐτὸς τιμῆσ'·
 ἴδου τώρα μὲ ἀτίμασεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων 355
 ὅτι μοῦ ἄρπαξεν αὐτὸς τὸ δῶρό μου καὶ τὸ ἔχει».
 Εἶπε μὲ δάκρυα καὶ ἡ σεπτὴ τὸν ἄκουσε μητέρα
 ἔς τὰ βάρη ὅπ' ἔμενε σιμὰ στὸν γέροντα γονέα
 καὶ σὰν ὀμίχλη ἀνέβηκε μέσ' ἀπὸ τ' ἄσπρο κῦμα.
 ἔς τὸ πλάγι αὐτοῦ ποῦ ἔκλαιεν ἐκάθισεν ἡ θεία, 360
 τὸν χαῖδεψε, κατ' ὄνομα τὸν ἔκραξε καὶ τοῦ πε·
 «τί κλαῖς, παιδί μου, ἔς τὴν καρδιά ποιά λύπη σ' ἤρξε; εἰπέ μου
 εὐθύς, μὴ τὸ ἔχῃς μυστικό, κ' ἐγὼ νὰ τὸ γνωρίζω.»
 Κι' ὁ Ἀχιλλεὺς στεναζόντας τῆς εἶπε «τί γνωρίζεις,
 τί ἀπ' ἀρχῆς νὰ σοῦ τὰ εἰπῶ; τὴν πόλιν τὴν ἅγιαν 365
 τὴν Θήβην, ποῦ ἐβασίλευεν ὁ μέγας Ἡετίων,
 πατήσαμε κ' ἐφέραμεν ἔδω τὰ λάφυρά της,
 κ' ὡς ἔπρεπεν οἱ Ἀχαιοὶ τὰ μοιρασθῆσαν ὅλα
 καὶ τοῦ Ἀτρεΐδῃ ἐδιάλεξαν τὴν κόρην Χρυσήδα.
 ὁ ἱερέας ἔπειτα τοῦ μακροβόλου Φοῖβου 370
 ὁ Χρύσης ἦλθε ἔς τὰ γοργὰ τῶν Ἀχαιῶν καρᾶβια
 μὲ λίτρα πλουσιοπάροχα τὴν κόρην του νὰ λύσῃ,
 καὶ τοῦ θεοῦ στὸ χέρι του τὰ στέφανα κρατῶντας
 ἔς τὸ σιῆπτρο ἐπάνω τὸ χρυσὸ ἐπρόσπεσεν εἰς ὄλους
 τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀλλ' ἔξοχα στοὺς βασιλεῖς Ἀτρεΐδαις, 375
 τότε εἶπαν ὅλοι οἱ Ἀχαιοὶ τὸν γέροντ' ἱερέα
 νὰ σεβασθοῦν καὶ τὰ λαμπρὰ λίτρα δεκτὰ νὰ γείνουν·
 ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔστερξεν ὁ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων,
 καὶ τὸν ἀπόδιωξε κακὰ μὲ δυναταῖς φοβέραις.
 ἔφηνε ὁ γέρος μὲ χολὴν καὶ ταῖς εὐχαῖς τού ὁ Φοῖβος 380
 ἄκουσ' εὐθύς, ὅτι ὁ Θεὸς πολὺ τὸν ἀγαποῦσε·
 καὶ στοὺς Ἀργεῖους ἔρριξε βέλος κακὸ, κ' ἐπέφταν
 σωρὸς τὰ πλήθη, ὡς τοῦ θεοῦ τὰ βέλη ὀλοῦ πετοῦσαν
 ἔς τὸ ἀπέραντο στρατόπεδο τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ὁ μάντις
 ὁ γνώστης μᾶς φανέρωσεν ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Φοῖβος, 385
 τότε ὁ θεὸς νὰ ἰλεωθῇ συμβούλευσα ἐγὼ πρῶτος·
 μὲ τοῦτο σφόδρα ἐθύμωσεν ὁ Ἀτρεΐδης κ' ἐσημῶθη
 καὶ λόγον εἶπε φοβερὸν, ποῦ εἶναι τελειωμένος.
 κ' οἱ Ἀχαιοὶ προβόδησαν μὲ γλήγορο καρᾶβι
 καὶ προσφοραῖς γιὰ τὸν θεὸν τὴν κόρην εἰς τὴν Χρῆσιν, 390
 ἀλλ' ἀπὸ τῶρ ἀπ' τὴν σιηνὴν τὴν κόρην τοῦ Βρισεῶς,
 δῶρο ἔς ἐμὲ τῶν Ἀχαιῶν, οἱ κήρυκες μοῦ ἐπῆραν·
 καί, ἂν δύνασαι, προστάτευσε σὺ τὸ καλὸ παιδί σου·
 ἀνέβα εὐθύς ἔς τὸν Ὀλυμπον καὶ πρόσπεσε ἔς τὸν Δία,
 ἂν χάριν τοῦζαμες ποτὲ μὲ λόγον ἢ μὲ ἔργον· 395

συγὰ στὸ σπίτι τοῦ πατρὸς σ' ἄκουσα νὰ κωχᾶσαι
 ὅτι τὸν μαυροσύννεφον Κροονίδην ἐσὺ μόνη
 τῶν ἰθανάτων ἔσωσες ἀπ' ὄλεθρον ἀχρεῖον,
 ὅταν οἱ ἄλλοι Ὀλύμπιοι ἐπῆγαν νὰ τὸν δέσουν,
 ἢ Ἥρα μὲ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ὁ Ποσειδῶν ἀκόμη. 400
 καὶ σύ, θεά, τὸν λύτρωσες ποῦ φώναξες ἀμέσως
 τὸν μέγαν ἐκατόγχειρον ἔς τὰς κορυφαῖς τοῦ Ὀλύμπου·
 ἀπ' τοὺς θεοὺς Βοιάρεως, καὶ ἀπ' τοὺς θνητοὺς Αἰγαίων
 λέγεται καὶ ἔς τὴν δύναμιν περὶ καὶ τὸν πατέρα·
 μ' ἔπαρσιν κᾶθισεν αὐτὸς ἔς τὸ πλάγι τοῦ Κροονίδη, 405
 καὶ ἀπὸ τὸν φόβον του οἱ θεοὶ δὲν ἔδεσαν τὸν Δία.
 τὰ γόνατά του ἀγκάλιασε καὶ τοῦτα ἐνθύμησέ του,
 ἔς τοὺς Τρωᾶς ἴσως βοηθὸς θελήσῃ αὐτὸς νὰ γείνη,
 καὶ ἀκοόγιαλα τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ κλείσῃ πρὸς τὰς πρύμναις
 νὰ σφάζονται γιὰ νὰ χαροῦν τὸν βασιλεῆ τούς ὄλοι. 410
 νὰ μάθῃ καὶ ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων
 πόσο ἐτυφλώθη ν' ἀψηφᾶ τῶν Ἀχαιῶν τὸν πρῶτον. »
 Καὶ δάκρυα χύνοντας πολλὰ τοῦ ἀπάντησεν ἡ Θέτις·
 « τίέ μου, τί σ' ἀνάσταινα τὸν μικρογεννημένον ;
 ἄλνπος δὲν καὶ ἀδάκρυτος νὰ κἀθοσουν ἔς τὰς πρύμναις 415
 ἀφοῦ δὲν θέλ' ἢ μοῖρα σου πολλὴν καιρὸν νὰ ζήσης·
 ἄλλ' εἶσαι καὶ ὀλιγόζωος καὶ μικραὶς ποτισμένος
 σὰν κανεὶς ἄλλος· ἄμοιρα στὸ σπίτι σ' ἐγεννοῦσα.
 κ' ἐγὼ τὸν λόγον σου νὰ εἰπῶ τοῦ βροντοφόρου Δία
 ἔς τὸν χιονισμένον Ὀλυμπον θὰ ὑπάγω ἂν θὰ μ' ἀκούσῃ 420
 σὺ ὡστόσο ἀπὸ τὸν πόλεμον τραβήξου καὶ ἔς τὰς πρύμναις
 ἡσύχαζε, τῶν Ἀχαιῶν νὰ δείξῃς τὸν θυμὸν σου·
 καὶ ὁ Δίας ἔς τὸν Ὠκεανόν, ποῦ τὰν καλοῦν οἱ θεῖοι
 Αἰθίοπες κατέβῃ χθές καὶ ὄλ' οἱ θεοὶ μαζί του.
 καὶ μετὰ ἡμέραις δώδεκα στὸν Ὀλυμπον θὰ γύρῃ, 425
 καὶ τότε στὰ χαλκόστρωτα θ' ἀνέβω δώματά του,
 νὰ τοῦ προσπέσω ταπεινὰ κ' ἐλπίζω νὰ μ' ἀκούσῃ. »
 Εἶπε κ' ἐκεῖ τὸν ἄφησε περίσσα χολωμένον
 δπου τὴν ὀμορφόζωονην τοῦ ἐπῆραν κορασίδα
 δυναστικῶς. ἄλλ' ἐφθάνεν ὁ ἰσόθεος Ὀδυσσεᾶς 430
 ἔς τὴν Χρύσην ὅπου ἔφερεν τὴν θεῖαν ἐκατόμβην.
 κ' ὅταν ἐμπῆκε στὸ βαθὺ λιμάνι τὸ καράβι,
 μάζωξαν ὅλα τὰ πανιὰ καὶ τ' ἀποθέσαν κάτω,
 τὰ ξάρτια λύσαν κ' ἔβαλαν ἔς τὴν θήκην τὸ κατόρι,
 ἔφεραν μέσα ἔς τ' ἄρασμα μὲ τὰ κουπιὰ τὸ πλοῖον, 435
 καὶ τὰ πρυμνόσχοιν' ἔδεσαν κ' ἐροῖξαν τὰς ἀγκύραις,
 κ' ἐβγῆκαν ἔξω ἔς τὴν στερεὰ καὶ μέσ' ἀπ' τὸ καράβι,
 τὴν ἐκατόμβην ἔβγαλαν τοῦ μακροβόλου Φοίβου,
 καὶ ἀπ' ὅλους βγῆκεν ὕστερον τοῦ Χρῦση ἡ θυγατέρα. 440

- εἰς τὸν βωμὸν καὶ τοῦ πατρὸς τὴν ἔδωκε καὶ τοῦ πε-
 «ὦ Χρῦση, ὁ μέγας μ' ἔσταιεν Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων
 τὴν κόρην νὰ σοῦ φέρω ἐδῶ καὶ θείαν ἑκατόμβην,
 νὰ τὸν ἐξιλεώσωμε, τοῦ Φοῖβου νὰ προσφέρω,
 πῶσβαλε εἰς πολυτένακταις ὀδύνας τοὺς Ἀργεῖους.» 445
- Εἶπε καὶ τοῦ τὴν ἔδωκε τὴν ἀκριβὴν τοῦ κόρην
 ἐδέχθη αὐτὸς κ' ἔχαρκε κ' εἰθύς τὴν ἑκατόμβην
 εἰς τὸν καλόκτιστον βωμὸν ὀλόγυρ' ἀραδιάσαν
 καὶ ἀροῦ ἔχερονίφθησαν κ' ἐπῆραν τὸ κριθάρι
 ψηλὰ τὰ χέρια σήκωσεν ὁ Χρῦσης κ' ἐδεήθη 450
 «ἀκουσέ με, ἀργυρότοξε, τῆς Χρῦσης καὶ τῆς θείας
 Κίλλας ὑπέρμαχε θεέ, ὦ κύριε τῆς Γενέδου,
 ὡς ἔδωκες ἀκρόασιν εἰς ταῖς εὐχαῖς μου πρῶτα,
 κ' ἐπλήγωσες τοὺς Ἀχαιοὺς κ' ἐτίμησες ἐμένα,
 αὐτῆ μου πάλι εὐδόκησε νὰ γείν' ἡ ἐπιθυμία, 455
 ἀπ' τὸ κακὸ θανατικὸ τοὺς Δαναοὺς ὧ σῶσε!»
- Εἶπε, καὶ ὁ Φοῖβος ἀκούσε κ' ἐδέχθη τὴν εὐχὴν του.
 τότε ἀροῦ κἄμαν ταῖς εὐχαῖς κ' ἔρο'ξαν τὸ κριθάρι
 τῶν σφαικτῶν στρέψαν τοὺς λαιμοὺς, τὰ ἐσφάξαν, τὰ γδάραν,
 τὰ μεριά κόψαν, με διπλὸ κνισάρι τὰ σκεπάσαν 460
 κ' ἐπάνω τους ὠμά ἔβαλαν κομμάτια καὶ ἔς ταῖς σχίζαις
 λαμπρὸ κρασί τὰ ἐρρᾶντιζε καὶ τὰ ἔκειεν ὁ γέρος
 καὶ τὰ πεντόσουβλα σιμά τ' ἀγόρια τοῦ κρατοῦσαν.
 καὶ ἀροῦ καῖρῶν τὰ μεριά κ' ἐγαίθησαν τὰ σπλάγχνα,
 ἔλιάνισαν τὰ ἐπίλοιπα τὰ πέρασάν σταις σουβλαῖς, 465
 καὶ ἀροῦ μετέχνην τὰ ἔψησαν, ἀπ' τὴν φωτιά τὰ ἐπῆραν
 καὶ ἄμ' ἀπ' τὸν κόπον ἔπανσαν κ' ἐτοίμασαν τὸ γεῦμα,
 ἔτρωγαν κ' ὄλ' ἰσόμοιρα χαρῆσαν τὸ τραπέζι.
 καὶ ἅμα ἐφάγαν κ' ἔπιαν ὅσ' ἤθελε ἡ ψυχὴ τους
 ἔξεγειλο ἐβάλλαν τὸ κρασί τ' ἀγόρια στοὺς κρατήραις 470
 κ' ἔδωκαν σ' ὅλους ἀπαρχαῖς ἔς τὰ ὀλόγεμα ποτήρια,
 κ' ἐξιλεόναν τοὺς θεοὺς με ἄσματα ὀλημέρα
 καλὸν παιᾶνα ψάλλοντας τῶν Ἀχαιῶν τ' ἀγόρια
 καὶ ὁ μακροβόλος ἀκούε κ' εὐφραίνετο ἡ ψυχὴ του.
 καὶ ὁ ἥλιος ἅμα ἐβύθισε καὶ ἦλθε τὸ σκοτάδι, 475
 ἔς τοῦ πλοίου τὰ πρυμνόσχοινα κοιμήθησαν πλησί ν
 καὶ ἅμα ἐρρόδιζ' ἡ ἀγῆ, ἀφήσαν τὸ λιμάνι
 ἔς τῶν Ἀχαιῶν τὸ ἀπέραντο στρατόπεδο νὰ γύρουν
 καὶ πρύμνον τοὺς ἀπόστειλε ὁ μακροβόλος Φοῖβος
 τότε ἀπλόων τὰ κάτασπρα παν. ἄ τους ἐπὶ κατάρτι, 480
 κ' ὁ ἄνεμος τὰ φούσκωνε, κ' ὡς πήγαινε τὸ πλοῖον,
 εἰς τὴν κερῖνα ὀλόγυρα τὸ μαῦρο κῆμα ἤχοῦσε
 κ' ἔκοβε δρόμον γλήγορο ἔς τὸ κῆμα τὸ κερᾶβι.
 ἔς τῶν Ἀχαιῶν τὸ ἀπέραντο στρατόπεδο ἅμα ἐφθάσαν
 ἐτραβῆξαν εἰς τὴν στερεὰ τ' ὀλόμαυρο κερᾶβι 485

ψηλά στὴν ἄμμον κ' ἔβαλαν στυλώματα ἀποκάτω
καὶ ᾠς ταῖς σκηναῖς ἐσκόρπησαν ἐκεῖθε καὶ σταῖς προύμναις.
ᾠστόσο ἐκείνος θύμονε σιμὰ ᾠς τὰ γοργὰ πλοῖα
ὁ φτεροπόδης διογενῆς Πηλεΐδης Ἀχιλλέας
δὲν πήγαινε ᾠς τὴν σύνοδον, ὅπου δοξάζοντ' ἄνδρα490
οὔτε στὸν πόλεμον, καὶ αἰτοῦ βαρύλυπ' ἡ καρδιά του
ἐλατταροῦσε τὴν βοήν, τὴν φλόγα τοῦ πολέμου.
Ἔφεξε ἡ δωδεκάτη αὐγή, καὶ οἱ θεοὶ γυρίζουν
ᾠς τὸν Ὀλύμπου κ' ἐβάδιζεν ἐμπρὸς τοὺς ὁ Κρονίδης
καὶ ἡ Θέτις τὸ παράγγελμα δὲν ξέχανε τοῦ υἱοῦ της495
καὶ τῆς θαλάσσης ἐσχισε τὰ κύματα κ' ἐβγήκε
καὶ ἀνέβη τὰ χαράματα ᾠς τ' Ὀλύμπου τὸν αἰθέρα.
εὔρηκε τὸν βροντόφωνον Κρονίδην καθισμένον
μόνον ᾠς τὴν ἄκραν κορυφὴν τοῦ πολυλόφου Ὀλύμπου,
ἐμπρὸς του ἐκάθισε ἡ θεὰ καὶ μετ' ἀριστεροῦ της500
τοῦ ἐπιασε τὰ γόνατα, μετ' ἄλλο τὸ πηγούνι,
κ' ἔλεγεν ἱετεύοντας στὸν ὑψιστον Κρονίδην,
«Δία, πάτερ, ἂν κάποτε με λόγον ἢ με ἔργον
σ' ἐχω ὠφελήσῃ, εἰδόκησε ᾠς αὐτὸ νὰ με εἰσακούσης'
τὸν ὀλιγοημερώτατον υἱόν, ἀχ! τίμησέ μου,
ἰδὲ πῶς τὸν ἀτίμασεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων505
ὁποῦ τοῦ ἄρπαξεν αἰτὸς τὸ δῶρό του καὶ τό χει.
δικαιώσέ τον κἂν ἐσύ, πάνσοφε Ὀλύμπιε Δία,
ᾠς τοὺς Τρῶας νίκαις δώρησε ὡς ὅτου τὸ παιδί μου
νὰ δικαιώσουν οἱ Ἀχαιοὶ, γὰ τὸν ὑπερδοξάσουν.»
Καὶ ἀπάντησιν δὲν ἔδωκεν ὁ νεφελοσυνάκτης510
κ' ὦραν πολλὴν ἐσώπαινε καὶ ἡ Θέτις τοῦ κρατοῦσε
ὡς ἀπ' ἀρχῆς τὰ γόνατα καὶ πάλιν τὸν ἔρωτα
«ἄσφαλτην δός μου ὑπόσχεσιν μ' ἐκεῖνο σου τὸ νεῦμα
ἢ ἀρνήσου· τί θὰ φοβηθῆς; θέλω νὰ μάθω μόνον
ἂν εἶμαι τὸ ἐξουθενώμα τῶν ἀθανάτων ὄλων.»
Μὲ βάρος τῆς ἀπάντησεν ὁ νεφελοσυνάκτης
«ὦ! τί κακὸ! νὰ ὀργισθῶ τῆς Ἥρας θὰ με βάλῃς,
ὅταν με λόγια ὑβριστικὰ πικρὰ θὰ με κεντήσῃ
καὶ χωρὶς λόγον πάντοτε μοῦ κλαίεται καὶ λέγει520
ἐμπρὸς εἰς ὄλους τοὺς θεοὺς πῶς βοηθῶ τοὺς Τρῶας.
ἀλλὰ σὺ φύγε τώρα εἰθὺς μὴ σέ νοήσ' ἡ Ἥρα,
καὶ ἄφες ᾠς ἐμὲ τὴν μέριμναν ᾠς αὐτὸ νὰ δώσω τέλος.
καὶ ἰδοὺ γιὰ νὰ βεβαιωθῆς, τὴν κεφαλὴν θὰ σκίψω
σημάδι τοῦτο ἀλάθευτο ᾠς τοὺς ἀθανάτους ἔχω525
τί ὅ,τι με τῆς κεφαλῆς τὸ σκίψιμο κηρύξω
δὲν ἀπατᾶ, δὲν παίρνεται ὀπίσω καὶ θὰ γείνη.»
Εἶπε, τὰ μαῦρα φρύδια του χαμήλωσε ὁ Κρονίδης,
ἐκλίνε ἀπὸ τ' ἀθάνατο κεφάλι τοῦ κυρίου
ἡ θεία κόμη καὶ ὁ τρανὸς ὁ Ὀλύμπου ἐσεῖσθη.530

- Αὐτὰ ἅπαν κ' ἐχωρίσθησαν· ἀπ' τὸν ἀκτινοβόλον
 Ὀλυμπον κείνη ἐπήδησε ἕως τῆς θαλάσσης· τὰ βάθη,
 καὶ ὁ Δίας πρὸς τὸ δῶμα του· κ' ἐμπρὸς εἰς τὸν πατέρα
 ὄλ' οἱ θεοὶ σηκώθησαν· οὐδὲ νὰ προχωρήσῃ
 κανεὶς ἐπρόσμενε ἄλλ' ὀρθοὶ τὸν προὔπαντήσαν ὄλοι· 535
- κ' ἐκάθισε στὸν θρόνον του· καὶ ὅτι πρῶτα ἡ Θέτις
 ἡ κόρη ἡ ἀργυρόποδι τοῦ γέρου τῆς θαλάσσης,
 εἶχε μ' αὐτὸν συνακουσθῆ, δὲν ξέφυγε τῆς Ἥρας,
 καὶ ἄρχισε πειραχτικὰ νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Δία·
 «ποιὰ θεὰ πάλι, ὦ δολερέ, μὲ σένα ἐσυνακούσθη;
 σ' ἀρέσει πάντοτε μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ νὰ κρίνῃς,
 ν' ἀποφασίζῃς μυστικά· δὲν σοῦ ἴδωσι ἡ καρδιά σου
 τίποτε ἀπ' ὅσα σκέπτεσαι ἕως ἐμὲ νὰ φανερώσῃς.»
 Σ' αὐτὴν ἀντεῖπεν τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας·
 «Ἥρα, μὴ ἐλπίσῃς ὅλους μου τοὺς στοχασμοὺς νὰ μάθῃς, 545
 δὲν θὰ τοὺς εὔρησι εὐκόλα, καὶ ἄς εἶσαι ὁμόκλινη μου,
 ἄλλ' ὅ,τι ἀριόζει ν' ἀκουσθῆ κανεὶς δὲν θὰ γνωρίσῃ
 ἢ τῶν θεῶν ἢ τῶν θνητῶν πρὶν σὺ τὸ μάθῃς πρῶτα,
 ἄλλ' ὅ,τι ἐγὼ ἀνάμερα τῶν ἀθανάτων θέλω
 νὰ στοχασθῶ, μὴ τὸ ἐρωτᾷς, μὴ θέλεις νὰ ἐξετάζῃς.» 550
- Καὶ ἡ μεγαλόφθαλμη θεὰ τοῦ ἀπάντησεν, ἡ Ἥρα·
 «ὅποιον λόγον, πρόφερες, σιληρότατε Κρονίδη;
 ἔγω καιρὸν π' οὔτε ἐρωτῶ, οὔτ' ἐξετάζω πλέον,
 ἄλλ' ὅσα θέλεις ἤσυχος ὁ νοῦς σου κρίνει μόνος·
 ἀλλὰ φοβοῦμαι τώρα μὴ τοῦ γέρου τῆς θαλάσσης 555
 ἡ κόρη σὲ ξεπλάνεσε, ὅτι πρῶτὴ τὴν εἶδα
 σιμά σου ἐκεῖ τὰ γόνυα κλιτὴ νὰ σοῦ ἀγκυλιάξῃ.
 καὶ θὰ τῆς ἔστερξῃς τιμὴν νὰ δώσῃς τοῦ Ἀχιλλέως
 καὶ ν' ἀφανίσῃς Ἀχαιοὺς πολλοὺς ἐκεῖ ἕως τὰ πλοῖα.»
 Καὶ ὁ Δίας τῆς ἀπάντησεν ὁ νεφελοσυναάκτης, 560
 «στιγμὴ δὲν πανεὶς, ὦ κακὴ, νὰ μὲ παραμονεύῃς·
 ἀλλὰ δὲν βγάξεις τίποτε καὶ πλέον μισητὴ μου
 θὰ γέινῃς καὶ θὰ λυπηθῆς χειρότερα· κ' ἂν εἶναι
 τὸ πρᾶγμα ὡς ἔλεγες θὰ πῆ ποῦ αὐτὸ ἕως ἐμένα ἀρέσει.
 ἀλλὰ κάθου καὶ σώπαινε, ἕως τὸν λόγον μου ὑποτάξου,
 δὲν θὰ σὲ σώσουν, πιστεύσε, ὄλ' οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου,
 ἂν τοῦτ' ἀπλώσω ἐγὼ ἕως ἐσὲ τ' ἀνίκητά μου χέρια.» 565
- Εἶπε, καὶ ἡ μεγαλόφθαλμη φοβήθηκεν ἡ Ἥρα,
 καὶ τὴν καρδιά της σφιγγοντας καθήμενη ἐβουβάθη.
 κ' ὄλ' οἱ θεοὶ λυπήθησαν στὸ δῶμα τοῦ Κρονίδη· 570
 τότε βοηθὸς εἰς τὴν γλυκεῖα μητέρα του τὴν Ἥραν
 ὁ Ἥφαιστος, ὁ ἔνδοξος τεχνίτης, ἕως ὅλους εἶπε·
 «κακὸ θὰ εἶναι ἀβάστακτο τῶνόντι σεῖς οἱ δύο
 νὰ ἐρίζετε γιὰ τοὺς θνητοὺς, καὶ μὲς τοὺς ἀθανάτους
 νὰ ὀλοβοῆτε φοβερὰ· καὶ τῆς καλῆς τραπέζης 575

ὄλ' ἡ εὐφροσύνη ἐχάθημεν, ἀφρῦ νικᾶν τ' ἀχρεΐα.
 καὶ τῆς μητρός μου θάλεγα, ποῦ τὸ ἐννοεῖ καὶ μόνῃ,
 εἰς τὸν γλυκὸν πατέρα μου νὰ εἶναι καλὴ, μὴ πάλιν
 θυμώσῃ καὶ τὴν τράπεζαν μᾶς βάλῃ ἐπανωκάτω.
 νὰ θέλῃ μᾶς κατακαυλᾶ ἀπ' τὸ θρονί μας ὄλους 580
 ὁ Βροντητῆς, στήν δύναμιν περισσ' ἀνωτέρός μας.
 ἀλλὰ μὲ λόγια μαλακὰ νὰ τὸν καταπραῦνης
 καὶ ὁ Βροντοφόρος Ἰεῶς, θαρρῶ, ὅς ἐμᾶς θὰ γείνη.»
 Εἶπ' ἐπετάχθη κ' ἔβαλε τὸ δίκουπο ποτῆρι
 ὅς τὸ χέρι τῆς ἀγαπητῆς μητρός του καὶ τῆς εἶπε 585
 «ὕπόμενε, μητέρα μου, καὶ βᾶστα ἂν καὶ θλιμμένη,
 μήπως ἐμπρὸς ὅς τὰ μάτια μου δαρθῆς, γλυκεῖά μητέρα'
 καὶ τότε δὲν θὰ δυνηθῶ ποσῶς νὰ σε βοηθήσω
 ὁ θλιβερός· ἀντίστασι δὲν ἔχει ὁ Βροντοφόρος'
 ἄλλῃ φορὰ τὸ ἐτόλμησα, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν πόδα 590
 μ' ἔπιασε καὶ μ' ἀπόλυσε τοῦ Ὀλύμπου ἀπ' τὸ κατῶφλι,
 ὀλημερὶς ἐγύριζα, καὶ ὁ ἥλιος εἶχε δύσῃ
 ὅταν ὅς τὴν Λῆμνον ἔπεσα κοντὰ νὰ βγῆ ἡ ψυχὴ μου'
 καὶ ἄνθρωποι Σίντιες ἐκεῖ μὲ περιποιοῦθῆκαν.»
 Καὶ χαμογέλασε ἡ θεά, ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα 595
 καὶ ἀπ' τὸ παιδί τῆς ἔλαβε γελῶντας τὸ ποτῆρι
 καὶ γλυκὸ νέκταρ παίρνοντας ἀπ' τὸν κρατῆρα ἐκεῖνος
 δεξιὰ κερνοῦσε ὀλόγυρα τοὺς ἄλλους ἀθανάτους.
 τότε οἱ μακάριοι θεοὶ τὰ γέλοια δὲν κρατοῦσαν
 νὰ βλέπουν κεῖ τὸν Ἥφαιστον νὰ ὑπηρετῆ ὅς τὸ δῶμα. 600
 αὐτοῦ ἐτρῶγαν κ' ἔπιναν ὀλήμερα ὡς τὸ δεῖλι,
 κ' ὄλες χαρῆγαν ἡ καρδιαὶς τὸ ἰσόμοιρο τραπέζι,
 τοῦ Φοῖβου ἀκόμη τὴν λαμπρὰν κηθάραν καὶ ταῖς Μούσαις
 ὡς ἐψάλναν καλόφωνα μὲ τὴν σειράν τους ὄλαις.
 κ' ἄμα τοῦ ἥλιου βύθισε τὸ φῶς καθεὶς ἐπῆγε 605
 νὰ κοιμηθῆ ἰστὸ δῶμα του, ποῦ ὁ ξακουστός τεχνίτης
 τοῦ ἐποίησεν ὁ Ἥφαιστος μὲ τὴν σοφὴν του γνῶσι.
 ἐκίνησε καὶ ὁ βροντητῆς Ὀλύμπιος κ' ἀνέβη
 ὅς τὴν κλίνην ποῦ ἀναπαύονταν ὄσαις φοραῖς ὁ ὕπνος
 τὸν ἐκυρίευσεν ὁ γλυκός· αὐτοῦ κοιμήθη ὁ Δίας 610
 καὶ ἡ χρυσόθρονη θεά, ἡ Ἥρα στὸ πλευρό του.

B

Ὅλοι κοιμῶντ' ὀλονυκτὶς θεοὶ καὶ πολεμάρχοι
 ἀλλ' ὕπνος δὲν κατέβαινε ἕς τὰ μάτια τοῦ Κρονίδη
 καὶ ἔμεριμνοῦσε πῶς τιμὴν νὰ δώσῃ τοῦ Ἀχιλλέως
 καὶ ἀφανισμόν τῶν Ἀχαιῶν νὰ φέρῃ ἐκεῖ ἕς τὰ πλοῖα.
 καὶ τοῦτ' ἦ συμφερότερη βουλή ἕς τὸν νοῦν του ἐφάνη 5
 νὰ στείλῃ πλάνον Ὀνειρον εὐθύς εἰς τὸν Ἀτρεΐδην,
 καὶ ἐκεῖνον ἐπροσφώνησε μὲ λόγια φτερωμένα·
 «Ὀνειρε πλάνε, ἕς τὰ γοργὰ τῶν Ἀχαιῶν καράβια
 κατέβα, τοῦ Ἀγαμέμνονος μὲς τὴν σκητὴν τοῦ Ἀτρεΐδη,
 ὅλ' ἀπαράλλακτα νὰ εἰπῆς αὐτὰ ποῦ σὲ προστάζω. 10
 τῶν ἀνδρειωμένων Ἀχαιῶν τὰ πλήθη ἄς ἀρματώσῃ
 ὅλα, καὶ τώρα θά παῖρνε τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου,
 ποῦ πλέον δὲν διχογνωμοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ Ὀλύμπου,
 ἀφοῦ τοὺς παρακάλεσεν ἡ Ἥρα καὶ ἐσυγκλίναν
 καὶ πόνου ὥρα κρέματα ἕς τὴν κεφαλὴν τῶν Τρώων.» 15
 Ἄμα τὸν λόγον ἄκουσε, ἕς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα
 ἐχύθη εὐθύς ὁ Ὀνειρος, μὲς τὴν σκητὴν τοῦ Ἀτρεΐδη
 καὶ σ' ὕπνον μὲς ἀμβρόσιον τὸν ἤρρε βυθισμένον
 ἕς τὴν κεφαλὴν του ἐστήθηκεν ἐπάνω καὶ ὁμοιώθη 20
 τοῦ Νηλεΐδῃ Νέστορος ποῦ ἐκεῖνον ὁ Ἀτρεΐδης
 ἀπὸ τοὺς ἄλλους γέρονταις ἐξαίρετα ἐτιμοῦσε.
 μ' αὐτὸν ὁ θεῖος Ὀνειρος ὁμοιώθη καὶ τοῦ εἶπε·
 «κοιμᾶσ', νιὲ τοῦ ἀνδράγαθου τοῦ πολεμάρχου Ἀτρώως;
 καὶ νὰ κοιμᾶται ὀλονυκτὶς δὲν πρέπει ὁ βουλευφόρος,
 ποῦ ἕς αὐτὸν κρέμονται οἱ λαοὶ καὶ ἔχει φροντίδαις τόσαις. 25
 τῶρ ἄκουσέ με· μηνυτὴν ἕς ἐσὲ μὲ στέλνει ὁ Δίας
 ποῦ καὶ μακρὰν σὲ συμπονεῖ πολὺ καὶ σ' ἐλεεῖται.
 τοὺς ἀνδρειωμένους Ἀχαιοὺς σοῦ λέγει ν' ἀρματώσῃς
 ὅλους· καὶ τώρα θά παῖρνε τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου,
 ποῦ πλέον δὲν διχογνωμοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ Ὀλύμπου,
 ἀφοῦ τοὺς παρακάλεσεν ἡ Ἥρα καὶ ἐσυγκλίναν,
 καὶ ὁ Δίας κρέμασ' ὄλεθρον ἕς τὴν κεφαλὴν τῶν Τρώων.
 αὐτὸ ἕς τὸν νοῦν σου φύλαξε, νὰ μὴ τὸ λησιμονήσῃς
 ὅταν ὁ ὕπνος ὁ γλυκὺς τὰ μέλη σου θ' ἀφήσῃ.» 30
 Εἶπε καὶ αὐτοῦ τὸν ἀφήσε νὰ ἔχῃ μὲς τὸν νοῦν του
 ἐκεῖνα ποῦ ἀληθινὰ δὲν ἐμελλαν νὰ γίνοντ'
 νὰ πάρῃ ἐθάρσευε ὁ τυφλὸς ἐκείνην τὴν ἡμέραν
 τὴν Τροίαν καὶ δὲν γνόρζε τί μελετοῦσε ὁ Δίας
 πῶμελλε ἀκόμη στεναγμοὺς καὶ πόνους νὰ γεννήσῃ
 τῶν Τρώων καὶ τῶν Δαναῶν μὲ φοβεροὺς πολέμους. 40
 ἐξύπνησε ποῦ ἔπλεε τοιγύρ' ὁ θεῖος λόγος.
 ἐκάθισε καὶ μαλακὸν ἐπέρασε χιτῶνα,

εὔμορφον, νέον κ' ἔβαλε μεγάλο ἐπανωφόρι,
 ἕς τὰ λαμπρὰ πόδια σάνδαλα προσέδεσεν ὥραϊα, 45
 ξίφος ἀργυροκόρφωτον ἐξώσθη καὶ τὸ σκήπτρον
 προγονικό του κ' ἄφθαρτον ἐπῆρε καὶ μ' ἐκείνῳ
 τῶν χαλκοφόρων Ἀχαιῶν ἐπῆγε ἕς τὰ καράβια.
 Ἄμα ἢ θεὰ ἕς τὸν Ὀλύμπου Ἡδὴ ἀνεβασμένη
 τοῦ Δία καὶ ὄλων τῶν θεῶν τὸ φῶς ἐπρομηνοῦσε 50
 τοὺς φιλοφώνους κήρυκας ἐπρόσταζεν ἐκείνος
 τοὺς ἀνδρειωμένους Ἀχαιοὺς ἕς τὴν σύνοδο νὰ κράξουν.
 ἐκείνοι ἐκράζαν καὶ γοργὰ συνάζοντο τὰ πλήθη,
 καὶ πρῶτα ἐκάθισε βουλήν τῶν σεβαστῶν γερόντων
 ὅπου τῆς Πύλου ὁ βασιλεὺς τὸ πλοῖον εἶχε, ὁ Νέστωρ.
 κ' ἔστρωσ' ἔμπρός τοις βούλημα σοφὸ ποῦ εἰρήμη ὁ νοῦς του· 55
 «ἀκούστέ με, ἀγαπητοὶ· μὲς τὴν ἅγιαν νύκτα
 ὁ θεῖος μ' ἤρπεν Ὀνειρος καὶ εἶχε τοῦ γενναίου
 Νέστορος τὸ ἀνάστημα, τὴν πλάσι καὶ τὴν ὄψιν·
 ἕς τὴν κεφαλὴν μου ἐστάθηεν ἐπάνω καὶ μοῦ εἶπε·
 «κοιμᾶσ', υἱὲ τοῦ ἀνδράγαθου, τοῦ πολεμάρχου Ἀτρέως; 60
 καὶ νὰ κοιμᾶται ὀλονυκτίς δὲν πρέπει ὁ βουλευφόρος
 ποῦ ἕς αὐτὸν κρέμονται οἱ λαοὶ κ' ἔχει φροντίδας τόσσαις·
 τῶρ' ἀκούσέ με· μηνυτὴν σ' ἐσὲ μὲ στέλνει ὁ Δίας
 ποῦ καὶ μακρὰν σὲ συμπονεῖ πολὺ καὶ σ' ἔλεεῖται·
 τοὺς ἀνδρειωμένους Ἀχαιοὺς σοῦ λέγει ν' ἀρματώσης 65
 ὄλους· καὶ τώρα θὰ παῖρνες τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου
 ποῦ πλέον δὲν διχογνωμοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ Ὀλύμπου,
 ἀφοῦ τοὺς παρακάλεσεν ἡ Ἥρα κ' ἐσυγκλίναν
 καὶ ὁ Δίας ὄλεθρον κρεμᾷ ἕς τὴν κεφαλὴν τῶν Τρώων.
 τοῦτα ἕς τὸν νοῦν σου φύλαξε.» εἶπεν αὐτὰ κ' ἐκάθη, 70
 κ' ἔμην' ὁ ὕπνος ἄφησε· τῶρ' ἄς εὐροῦμε τρόπον
 πῶς νὰ πεισθοῦν ν' ἀρματωθοῦν καὶ πρῶτα, ὡς θέλ' ἢ ἀνάγκη,
 γιὰ νὰ τοὺς δοιμάσω ἐγὼ θὰ τοὺς εἰπῶ νὰ φύγουν
 μὲ τὰ γοργὰ καράβια τους καὶ σεῖς ἀπ' ἄλλο μέρος
 μὲ νουθεσίαις ὅλοι σας θὰ τοὺς κρατεῖτε ὀπίσω.» 75
 Αὐτὰ εἶπε κ' ἐκάθησε καὶ ὁ Νέστωρ ἐσηρώθη
 ὁ γέρος ποῦ ἐβασίλευεν εἰς τὴν ἀμμόδη Πύλον·
 κ' εἶπε καλοπροαίρετα· «ὦ φίλοι πολεμάρχοι,
 ὦ τῶν Ἀργείων ἀρχηγοὶ, ἂν τ' ὄνειρον ἀπ' ἄλλον
 τῶν Ἀχαιῶν ἀκούαμεν, θὰ λέγαμε πῶς εἶναι 80
 μῦθος νὰ τ' ἀψηφήσωμεν· ἀλλὰ τὸ εἶπε ὁ πρῶτος,
 ὁ ὑπέρτατος τῶν Ἀχαιῶν, κ' ἐλάτε ἄς μνησθοῦμε,
 ἂν γίνεται, νὰ ὀπλίσωμεν τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη.»
 Εἶπε κ' ἐβγήκε ἀπ' τὴν βουλήν πρῶτος αὐτὸς κ' οἱ ἄλλοι
 εἰς τοῦ ποιμένος τῶν λαῶν τὸν λόγον ὑπακοῦσαν 85
 οἱ σκήπτροφόροι βασιλεῖς κ' ἐτάραξαν τὰ πλήθη.
 καὶ ὡσανὺ μετῴσθη στομάχια ἕς ἀπὸ κοῦροιο βράχου

βλέπεις νὰ βγαίνουν ἄπειρα καὶ πάντοτε ἀναβρῦζουν
 κ' ἐδῶ πολλά κ' ἐκεῖ πολλά, πετῶντας τριγυρίζουν
 καὶ ᾠδὴ τ' ἄνθη τ' ἀνοιξιὰτικα σταφυλωτὰ κρεμῶνται, 90
 ὁμοίως ἀπὸ ταῖς σκηναῖς τὰ πλήθη κ' ἀπ' τὰ πλοῖα·
 νὰ μυριμηγιάζουν ἔβλεπες ᾠδὴ τ' ἀπέραντο ἀκρογιάλι
 καὶ αὐτοῦ μηνύτρα τοῦ Διὸς τοὺς ἀναβεν ἡ Φῆμη
 ὅσον ὁποῦ ᾠδὴ τὴν σύνοδον συναθροισθῆκαν ὅλοι.
 τάραχον εἶχε ἡ σύνοδος, κ' ἐβόγγα ἡ γῆ ᾠδὴ τὸν κρότον 95
 καθὼς τὰ πλήθη ἐκάθιζαν καὶ κήρυκες ἔννεα
 βροντόφωνοι δὲν πρόφθαναν νὰ τοὺς εἰποῦν νὰ παύσουν
 τὴν χλαλοῇ γὰρ ν' ἀκουσθοῦν οἱ βασιλεῖς οἱ θεοὶ.
 τέλος τὰ πλήθη ἠσύχασαν κ' ἐκάθισαν τριγύρω
 καὶ ὁ κραταῖος σηκώθηκεν Ἀτρεΐδης κ' ἐφοροῦσε 100
 τὸ σκήπτρον, ἔργο θαυμαστὸ τοῦ φιλοτέχνου Ἡφαίστου.
 πρῶτα τὸ ἐδώρησε ὁ θεὸς ᾠδὴ τὸν ὑψίστον Κρονίδην,
 ὁ Δίας τὸ ᾠδωσε τοῦ Ἑρμῆ καὶ ὁ μέγας Ἀργοφόνος
 τοῦ ἵπποδάμου Πέλοπος, καὶ ὁ Πέλοψ ᾠδὴ τὸν Ἀτρεά,
 καλὸν ποιμένα τῶν λαῶν, καὶ τοῦτος, πρὶν πεθάνῃ, 105
 τὸ ᾠδωσε ᾠδὴ τὸν πολύαρνον Θυέστην, καὶ ὁ Θυέστης
 τ' ἀφῆκε τοῦ Ἀγαμέμνονος νὰ τὸ κρατῆ ᾠδὴ τὸ χεῖρ,
 νὰ βασιλεύῃ ᾠδὴ τὰ πολλά νησιὰ καὶ ᾠδὴ τ' Ἀργος ὅλο·
 ᾠδὴ αὐτὸ ἐπάνω στέκονταν ὁ Ἀτρεΐδης καὶ τοὺς εἶπε
 «ἦρωες φίλοι Δαναοί, θεράποντες τοῦ Ἀρη, 110
 βαρεῖα πολὺ μ' ἐτύφλωσε καὶ μ' ἐμπλεξε ὁ Κρονίδης.
 μοῦ ὑποσχέθηκε ὁ σκληρὸς τὴν πυργωμένην Τροίαν
 πῶς θὰ πορθήσω κ' ἔνδοξος θὰ γύρω ᾠδὴ τὴν πατρίδα
 καὶ δόλον τώρα ἐσκέφθηκε καὶ ἀδόξως εἰς τὸ Ἀργος
 θέλει νὰ γύρω, ἀφοῦ πολὺς λαὸς ἐδῶ μοῦ ἐχάθη. 115
 ναί, τοῦτο ἀρέσει, ὡς φαίνεται, τοῦ ὑπερηφάνου Δία,
 ὁποῦ πολλῶν πολιτειῶν ἡ ἄκρα δύναμις του
 ταῖς κορυφαῖς ἐξέκαμε καὶ θὰ ξεκάμη ἀκόμα.
 εἶν' ἐντροπὴ μας κ' ἄκουσμα κακὸ ᾠδὴ τοὺς ἀπογόνους,
 τόσος λαὸς τῶν Ἀχαιῶν καὶ τόσο ἀνδρειωμένος 120
 πόλεμον ἀνωφέλετον μ' ἐχθροὺς ὀλιγωτέρους
 τόσους καιροὺς νὰ πολεμᾷ καὶ νὰ μὴ φαίνετ' ἄκρη.
 ὅτι τρώντι ἂν θέλαμεν, οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ Τρῶες,
 δεμένοι μ' ὄρκους ἱεροῦς, ἐδῶ νὰ μετρηθοῦμε,
 ἐκεῖνοι νὰ ξεδιαλεχθοῦν οἱ κάτοικοι τῆς Τροίας, 125
 καὶ εἰς δεκάδαις οἱ Ἀχαιοὶ νὰ διαιρεθοῦμεν ὅλοι
 καὶ ἀπὸ τοὺς Τρῶας κεραστὴ νὰ πάρ' ἡ κάθε μία,
 θὰ ἔλειπεν ὁ κεραστὴς ἀπὸ πολλαῖς δεκάδαις.
 τόσα ᾠδὴ τ' Ἀχαιοῦν πλειότερα τῶν Τρώων
 ὅσοι ᾠδὴ τὴν πόλιν κατοικοῦν· ἄλλ' ἀπὸ χώρας ἄλλαις 130
 πολλαῖς τοὺς ἦλθαν σύμμαχοι κονταροσεισταῖς ἀνδραῖς,
 ἐκεῖνοι μὲν ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἰσχυροὶ καὶ ἰδὲν μὲν ἄκρινου

εὔμορφον, νέον κ' ἔβαλε μεγάλο ἐπανωφόρι,
ᾧ τὰ λαμπρὰ πόδια σάνδαλα προσέδεσεν ὠραία,
ἕξιφος ἀργυροκάρφωτον ἐξώσθη καὶ τὸ σκῆπτρον
προγονικό του κ' ἄφθαρτον ἐπήρε καὶ μ' ἐκείνο
τῶν χαλκοφόρων Ἀχαιῶν ἐπήγε ᾧ τὰ καράβια.
Ἄμα ἢ θεὰ ᾧ τὸν Ὀλύμπιον Ἡὼς ἀνεβασμένη
τοῦ Δία καὶ ὄλων τῶν θεῶν τὸ φῶς ἐπρομηνοῦσε
τοὺς φιλοφώνους κήρυκας ἐπρόσταζεν ἐκείνος
τοὺς ἀνδρειωμένους Ἀχαιοὺς ᾧ τὴν σύνοδο νὰ κραζοῦν.
ἐκείνοι ἐκραζῶσαν καὶ γοργὰ συνάζοντο τὰ πλήθη,
καὶ πρῶτ' ἐκάθισε βουλήν τῶν σεβαστῶν γερόντων
ὅπου τῆς Πύλου ὁ βασιλεὺς τὸ πλοῖον εἶχε, ὁ Νέστωρ.
κ' ἔστρωσ' ἔμπρός τους βούλημα σοφὸ ποῦ εἰρήκε ὁ νοῦς του
«ἀκούσατέ με, ἀγαπητοί· μὲς τὴν ἁγίαν νύκτα
ὁ θεῖος μ' ἤρην Ὀνειρος καὶ εἶχε τοῦ γενναίου
Νέστωρος τὸ ἀνάστημα, τὴν πλάσι καὶ τὴν ὄψιν·
ᾧ τὴν κεφαλὴν μου ἐστάθηκεν ἐπάνω καὶ μοῦ εἶπε·
«κοιμᾶσ', υἱέ τοῦ ἀνδράγαθου, τοῦ πολεμάρχου Ἀτρέως;
καὶ νὰ κοιμᾶται ὀλονυκτίς δὲν πρέπει ὁ βουλιφόρος
ποῦ ᾧ αὐτὸν κρέμονται οἱ λαοὶ κ' ἔχει φροντίδας τόσσαις·
τῶρ' ἀκούσέ με· μηνυτὴν σ' ἔσθ' ἐμὲ στέλνει ὁ Δίας
ποῦ καὶ μακρὰν σὲ συμπονεῖ πολὺ καὶ σ' ἐλεεῖται·
τοὺς ἀνδρειωμένους Ἀχαιοὺς σοῦ λέγει ν' ἀρματώσης
ὄλους· καὶ τώρα θὰ παῖρνες τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου
ποῦ πλέον δὲν διχογνωμοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ Ὀλύμπου,
ἀφοῦ τοὺς παρακάλεσεν ἡ Ἥρα κ' ἐσυγγλίναν
καὶ ὁ Δίας ὄλεθρον κρημῶ ᾧ τὴν κεφαλὴν τῶν Τρώων.
τοῦτα ᾧ τὸν νοῦν σου φύλαξε.» εἶπεν αὐτὰ κ' ἐκάθη,
κ' ἐμέν' ὁ ὕπνος ἄφησε· τῶρ' ἄς εἰροῦμε τρόπον
πῶς νὰ πεισθοῦν ν' ἀρματωθοῦν καὶ πρῶτα, ὡς θέλ' ἡ ἀνάγκη,
γιὰ νὰ τοὺς δοιμάσω ἐγὼ θὰ τοὺς εἰπῶ νὰ φύγουν
μὲ τὰ γοργὰ καράβια τους καὶ σεῖς ἀπ' ἄλλο μέρος
μὲ νουθεσίαις ὄλοι σας θὰ τοὺς κρατεῖτε ὀπίσω.»
Αὐτὰ εἶπε κ' ἐκάθησε καὶ ὁ Νέστωρ ἐσημῶθη
ὁ γέρος ποῦ ἐβασίλευεν εἰς τὴν ἀμμώδη Πύλον·
κ' εἶπε καλοπροαίρετα· «ὦ φίλοι πολεμάρχοι,
ὦ τῶν Ἀργείων ἀρχηγοί, ἂν τ' ὄνειρον ἀπ' ἄλλον
τῶν Ἀχαιῶν ἀκούαμεν, θὰ λέγαμε πῶς εἶναι
μῦθος νὰ τ' ἀψηφήσωμεν· ἀλλὰ τὸ εἶπε ὁ πρῶτος,
ὁ ὑπέρτατος τῶν Ἀχαιῶν, κ' ἐλάτε ἄς μνησθοῦμε,
ἂν γίνεται, νὰ ὀπλίσωμεν τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη.»
Εἶπε κ' ἐβγήκε ἀπ' τὴν βουλήν πρῶτος αὐτοῦς κ' οἱ ἄλλοι
εἰς τοῦ ποιμένους τῶν λαῶν τὸν λόγον ὑπακοῦσαν
οἱ σκηπτροφόροι βασιλεῖς κ' ἐτάραξαν τὰ πλήθη,
καὶ ὡσὰν μελίσσια στριμωκτὰ μέσ' ἀπὸ κούφιον βράχον

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

βλέπεις νὰ βγαίνουν ἄπειρα καὶ πάντοτε ἀναβρῦζουν
 κ' ἐδῶ πολλά κ' ἐκεῖ πολλά, πετώντας τριγυρίζουν
 καὶ ἔς τ' ἄνθη τ' ἀνοιξιὰτικα σταφυλωτὰ κρεμιῶνται, 90
 ὁμοίως ἀπὸ ταῖς σκηναῖς τὰ πλήθη κ' ἀπ' τὰ πλοῖα
 νὰ μυρμηγκιάζουν ἔβλεπες ἔς τ' ἄπεραντο ἀκρογιαλί
 καὶ αὐτοῦ μηνύτρα τοῦ Διὸς τοὺς ἀναβεν ἢ Φῆμη
 ὅσον ὅπου ἔς τὴν σύνοδον συναθροισθήκαν ὅλοι.
 τάραχον εἶχε ἡ σύνοδος, κ' ἐβόγγα ἢ γῆ ἔς τὸν κρότον 95
 καθὼς τὰ πλήθη ἐκάθιζαν καὶ κήρυκες ἐννέα
 βροντόφωνοι δὲν πρόφθαναν νὰ τοὺς εἶπουν νὰ παύσουν
 τὴν χλαλὴν γιὰ ν' ἀκουσθοῦν οἱ βασιλεῖς οἱ θεῖοι.
 τέλος τὰ πλήθ' ἠσύχασαν κ' ἐκάθησαν τριγύρω
 καὶ ὁ κραταῖος σηκώθηεν Ἀτρεΐδης κ' ἐφοροῦσε 100
 τὸ σκῆπτρον, ἔργο θαυμαστὸ τοῦ φιλοτέχνου Ἡφαίστου.
 πρῶτα τὸ ἐδώρησε ὁ θεὸς ἔς τὸν ὕψιστον Κρονίδην,
 ὁ Δίας τὸ ἔδωσε τοῦ Ἑρμῆ καὶ ὁ μέγας Ἀργοφόνος
 τοῦ ἵπποδάμου Πέλοπος, καὶ ὁ Πέλοψ ἔς τὸν Ἀτρέα,
 καλὸν ποιμένα τῶν λαῶν, καὶ τοῦτος, πρὶν πεθάνῃ, 105
 τὸ ἔδωσε ἔς τὸν πολυάρνον Θυέστην, καὶ ὁ Θυέστης
 τ' ἀφῆκε τοῦ Ἀγαμέμνονος νὰ τὸ κρατῇ ἔς τὸ χέρι,
 νὰ βασιλεύῃ ἔς τὰ πολλὰ νησιὰ καὶ ἔς τ' Ἄργος ὅλο
 ἔς αὐτὸ ἐπάνω στέκονταν ὁ Ἀτρεΐδης καὶ τοὺς εἶπε
 «ἦρωες φίλοι Δαναοί, θεράποντες τοῦ Ἄρη,
 βαρεῖα πολὺ μ' ἐτύφλωσε καὶ μ' ἐμπλέξε ὁ Κρονίδης,
 μοῦ ὑποσχέθηκε ὁ σκληρὸς τὴν πυργωμένην Τροίαν
 πῶς θὰ πορθήσω κ' ἐνδοξὸς θὰ γύρω ἔς τὴν πατρίδα
 καὶ δόλον τώρα ἐσκέφθηκε καὶ ἀδόξως εἰς τὸ Ἄργος
 θέλει νὰ γύρω, ἀφοῦ πολὺς λαὸς ἐδῶ μοῦ ἔχασθη. 115
 ναί, τοῦτο ἀρέσει, ὡς φαίνεται, τοῦ ὑπερηφάνου Δία,
 ὅπου πολλῶν πολιτειῶν ἢ ἄκρα δύναμις του
 ταῖς κορυφαῖς ἐξέκαμε καὶ θὰ ξεκάμη ἀκόμα.
 εἰν' ἐντροπὴ μας κ' ἀκουσμα κακὸ ἔς τοὺς ἀπογόνους,
 τόσος λαὸς τῶν Ἀχαιοῶν καὶ τόσο ἀνδρειωμένος 120
 πόλεμον ἀνωφέλετον μ' ἐχθροὺς ὀλιγωτέρους
 τόσους καιροὺς νὰ πολεμᾷ καὶ νὰ μὴ φαίνεται ἄκρη.
 ὅτι τφόντι ἂν θέλαμεν, οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ Τρῶες,
 δεμένοι μ' ὄρκους ἱεροὺς, ἐδῶ νὰ μετρηθοῦμε,
 ἐκεῖνοι νὰ ξεδιαλεχθοῦν οἱ κάτοικοι τῆς Τροίας, 125
 καὶ εἰς δεκάδαις οἱ Ἀχαιοὶ νὰ διαιρεθοῦμεν ὅλοι
 καὶ ἀπὸ τοὺς Τρῶας κεραστήν νὰ πάρῃ ἢ κάθε μία,
 θὰ ἔλειπεν ὁ κεραστής ἀπὸ πολλαῖς δεκάδαις.
 τόσα ἔνι τ' Ἀχαιοῦν πλειότερα τῶν Τρῶων
 ὅσοι ἔς τὴν πόλιν κατοικοῦν ἄλλ' ἀπὸ χώρας ἄλλαις 130
 πολλαῖς τοὺς ἦλθαν σύμμαχοι κονταροσεισταῖς ἄνδρας,
 ἐκεῖνοι μὲ ὀπισθοδρομοῦν πολὺ καὶ δὲν μ' ἀφίρουν
 ἐκεῖνοι μὲ ὀπισθοδρομοῦν πολὺ καὶ δὲν μ' ἀφίρουν

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

τὴν πόλιν σὴν περήφανην τῶν Τρώων νὰ πατήσω.
 κ' ἔννεα τώρα διάβηκαν χρόνια τοῦ ὑψίστου Δία
 καὶ τὰ καράβια σάπησαν, τὰ ξάρτια τους ἔλυωσαν 135
 καὶ κάθονται ἢ γυναῖκες μας μὲ τὰ μικρὰ παιδιὰ μας
 ὅς τὰ σπῖτια μας καὶ καρτεροῦν καὶ αὐτὸ τοῦ ἔμεις μὲ πόθον
 ἤλθαμ' ἐδῶ νὰ κάμωμεν ποσῶς δὲν κατορθώθη.
 ἀλλὰ δεχθῆτε ὅ,τι θὰ εἰπῶ· νὰ φύγωμεν σὰς λέγω
 ὅλοι μὲ τὰ καράβια μας γιὰ τὴν γλυκεῖα πατρίδα, 140
 ὅτι δὲν γίνεται ποτὲ νὰ πάρωμε τὴν Τροίαν.»
 Οἱ λόγοι αὐτοὶ κατάκαρδα ἐτάραξαν τὰ πλήθη
 ποῦ δὲν γνωρίζουν ὅς τὴν βουλὴν ποιά σκέψις εἶχε γίνῃ
 κ' ὅλη ἐκινήθη ἢ σύνοδος σάν τοῦ Ἰκαρίου πόντου 145
 τ' ἀγριομένα κύματα ποῦ ὁ Νότος μὲ τὸν Εὐρον
 ἀπὸ τὰ νέφη τοῦ Διὸς ὀρμῶντας τὰ σηκόνουν·
 ἢ ὅπως τὸ βαθὺν σπαρτὸ μ' ὅλα τὰ στάχνα κλίνει,
 ἂν ἔλθῃ ξάφνου Ζέφυρος σφοδρὸς νὰ τὸ κινήσῃ,
 ὅμοια κινήθη ἢ σύνοδος καὶ μὲ βοὴν ὅς τὰ πλοῖα 150
 γύνονται καὶ ἀπ' τὰ πόδια τῶν ἐφούντωνεν ἢ σκόνη
 ἄνετρα κ' ἐσπρόγγονταν νὰ σύρουν τὰ καράβια,
 εἰς τὴν ἁγίαν θάλασσαν, κ' ἐκάθαιρναν τοὺς λάζκουσ.
 καὶ ὀλοένα τὰ σκαριὰ σηκόναν κ' ἢ βοή τους
 ὅς τὸν οὐρανὸν ἀνέβαινε γιὰ τὴν γλυκεῖαν πατρίδα.
 Πρόμοιοιρα τότε ἢ ἐπιστροφή γινόνταν τῶν Ἀργείων, 155
 ἔαν νὰ εἰπῇ τῆς Ἀθηνᾶς δὲν πρόφθανεν ἢ Ἥρα·
 « τρόντι, ὃ κόρη ἀδάμαστη τοῦ αἰγιδοφόρου Δία,
 οἱ Ἀργεῖοι πίσω σκίζοντας τῆς θάλασσας τὰ πλάτη
 θὰ φύγουν τώρα ὅς τὴν γλυκεῖα πατρίδα νὰ γυρίσουν ;
 καὶ τοῦ Πριάμου καύχημα θ' ἀφήσουν καὶ τῶν Τρώων 160
 τὴν Ἀργισσαν Ἐλένην τους, ἀφοῦ γι' αὐτὴν χαθῆσαν
 τόσοι ὅς τὴν Τροίαν Ἀχαιοὶ μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα ;
 ἀλλὰ κατέβα τώρα εὐθύς ὅς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη,
 σὺ τὸν καθένα κράτησε μὲ τὰ γλυκὰ σου λόγια,
 ὅς τὴν θάλασσαν τὰ ἰσόπλευρα καράβια νὰ μὴ σύρουν.» 165
 Καὶ ἢ γλανκόματι θεὰ ὑπάκουσε ὅς τὸν λόγον
 καὶ ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου τὴν κορφή ὅς τὰ γρήγορα καράβια
 κατέβηκε τῶν Ἀχαιῶν κ' ἐκεῖ τὸν Ὀδυσσεᾶ
 εὔρηκε, αὐτὸν ποῦ ἐταίριάζε ὅς τὴν γνώσι μὲ τὸν Δία·
 τὸ χέρι του δὲν ἄπλονεν εἰς τὸ καράβι ἐκεῖνος, 170
 ἀλλ' ἔστεκε περίλυπος καὶ καταπικραμένος.
 καὶ ἢ γλανκόματι Ἀθηνᾶ πλησίασε καὶ τοῦ πε·
 « Δασρετιάδη διογενῆ, πολύτεχνε Ὀδυσσεᾶ,
 τρόντι ὅς τὰ καλόσκαρμα καράβια θὰ ριχθῆτε
 ὀπίσω νὰ γυρίσετε ὅς τὴν ποθητὴν πατρίδα ; 175
 καὶ τοῦ Πριάμου καύχημα θ' ἀφήστε καὶ τῶν Τρώων
 τὴν Ἀργισσαν Ἐλένην σας, ἀφοῦ γι' αὐτὴν χαθῆσαν

τόσοι ἔς τὴν Τροίαν Ἀχαιοὶ μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα ;
 ἀλλ' ἄμε καὶ τῶν Ἀχαιῶν πλησίασε τὰ πλήθη
 μὲ τὸ γλυκὸ σου μίλημα νὰ πείσῃς τὸν καθέναν 180
 ἔς τὴν θάλασσαν τὰ ἰσόπλευρα καράβια νὰ μὴ σύρουν.»
 Εἶπε ἢ θεὰ κ' ἐγνώρισεν ἐκεῖνος τὴν φωνὴν τῆς,
 κ' ἐχύθη τὴν γλαμύδα τοῦ πετώντας· καὶ τὴν πήρε
 ὁ Ἰθακήσιός του ὀπαδὸς ὁ κῆρυξ Εὐρυβάτης·
 κ' ἤρε τὸν Ἀγαμέμνονα ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς, 185
 τὸ σκῆπτρο ἐπήρε τ' ἄφθαρτο προγονικὸ τοῦ Ἀτρείδῃ
 καὶ τῶν ἀνδρείων Ἀχαιῶν κατέβη ἔς τὰ καράβια·
 Κι' ἐν ἀπαντοῦσε βασιλεῖα κ' ἀνδρ' ἄλλον τῶν προκρίτων
 νὰ τὸν κρατήσῃ ἐπάσχιζε μὲ λόγια μελωμένα
 «ἀνθρώπε, νὰ δειλιάξῃς σὺ, σὰν ἀνανδρὸς δὲν πρέπει, 190
 στάσου καὶ σὺ καὶ νὰ σταθοῦν παράγγειλε τοὺς ἄλλους,
 ὅτι δὲν ξεύρεις καθαρὰ τί κρύβει ὁ νοῦς τοῦ Ἀτρείδῃ
 μᾶς δοκιμάζει κ' ὕστερα, θαρρῶ, θὰ μᾶς πατάξῃ·
 καὶ ὅ,τ' εἶπε μέσα ἔς τὴν βουλήν δὲν τὸ αἰούσαμ' ὄλοι,
 ἀλοῖμονο ἔς τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκεῖνος ἀνθυμώσῃ, 195
 ὅτι μεγάλ' εἶν' ἡ ψυχὴ τοῦ θεῖου βασιλέως
 ποῦ τὸν δοξάζει καὶ ἀγαπᾷ ὁ πάνσοφος Κρονίδης.»
 Κι' ἀνθρώπων ὅταν τοῦ λαοῦ ποῦ φώναζε ἀπαντοῦσε,
 κακὰ τὸν ἐφοβέριζε καὶ μὲ τὸ σκῆπτρο ἐκτίπα·
 «αἶγα, χαμένε, ὑπάκουσε εἰς τοὺς καλῆτεροὺς σου· 200
 ἀνανδρὸς σὺ καὶ οὐτιδανὸς καθόλου δὲν μετρίσαι
 ἔς τὸν πόλεμον ἢ ἔς τὴν βουλήν· μήπως θαρρεῖς πῶς ὄλοι
 θὰ βασιλεύωμεν ἔδῳ ; πολυαρχία βλάπτει·
 ἕνας θὰ εἶναι ὁ ἀρχηγός, ὁ βασιλέας εἶναι·
 ποῦ ἔς αὐτὸν ἔδωσ' ὁ υἱὸς τοῦ κροντοβούλου Κρόνου 205
 τὸ σκῆπτρο καὶ τὰ νόμιμα νὰ βασιλεύῃ ἔς ὄλους.»
 Μὲ τοῦτ' αὐτὸς διόρθωνε τὰ πλήθη κ' ἐκνύνονταν
 ὀπίσω πρὸς τὴν σύνοδον ἀπὸ σκηναῖς καὶ πλοῖα
 μὲ ἀλαλαγμόν, καθὼς βροντοῦν ἔς ἀπέραντο ἀκρογιάλι
 τὰ κύματα κ' ἀντιβοοῦν τὰ πλάτη τῆς θαλάσσης. 210
 Ὅλος ἠσύχασε ὁ λαὸς κ' ἐκάθιζαν τριγύρω·
 μόνος ἀκόμη ὁ φλύαρος Θεραΐτης θορυβοῦσε
 ποῦ λόγια γνώριζ' ἄπρεπα πολλὰ νὰ ἐφεύρη ὁ νοῦς του
 νὰ λαιδορῇ τοὺς βασιλεῖς, ὡς τύχαινε, καὶ μόνον
 νὰ δώσῃ κάποιαν ἀφορμὴν ἔς τὰ πλήθη νὰ γελᾶσουν. 215
 κ' ἄσχημος ἄλλος σὰν αὐτὸν δὲν ἦλθε ἔς τὴν Τρωάδα·
 ἦταν λωξόποδος, χωλὸς ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι
 μὲ κροτοὺς ὤμους ὀποῦ ἐμπρὸς τοῦ πλάκωναν τὸ στῆθος,
 μὲ κεφαλὴν στενόμακρον κ' ἐπὶν' ὀλίγαις τρίχαις·
 τοῦ Ἀχιλλέως μισητὸς πολὺ καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, 220
 ὅτι συχνὰ τοὺς ὕβριζε· καὶ τότε τὸν Ἀτρείδῃ
 κοῦρῶντας ἐλόλασε δέονε καὶ τὸν ἄλλοι
 ἄλλοι μὲ τὸν ἄλλοι

- ς τὰ στήθη τῶς οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τὸν ἐκατακραΐναν.
καὶ αὐτὸς βοῶντας ἔλεγε κάθε κατὸ τοῦ Ἀτρείδῃ·
- « Ἀτρείδῃ, πάλιν τί ζητεῖς ; εἰπέ μας τί σοῦ λείπει; 225
πλήθος χαλκὸν εἰς ταῖς σιγηαῖς, πολλαῖς γυναῖκες ἔχεις
ποῦ διαλεκταῖς σοῦ δίδομεν ἑσέν' ἀπ' ὄλους πρώτα
κάθε φορὰ ποῦ τοῦ ἐχθροῦ πορθοῦμεν πολιτείαν.
ἦ καὶ χρυσάφι λακταρεῖς, ἐδῶ νὰ σοῦ τὸ φέρῃ
κάποιος τῶν Τρώων ποθητὸ παιδί νὰ ἔξαγοράσῃ 230
ποῦ ἐγὼ ἦ κα' ἄλλος Ἀχαιὸς θὰ ἐσύραμε δεμένον ;
ἦ γὰρ νὰ γλυκοκοιμηθῆς γυναῖκα θέλεις νέαν,
μόνος σου νὰ τὴν χαίρῃσαι ; καὶ σὺ ποῦ ἴσαι ἀρχηγὸς τους
δὲν ἔπρεπε τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ καταβασανίζῃς.
ὦ λέραις ! πλέον Ἀχαιοὶ δὲν εἶσθ' ἄλλ' Ἀχαιίδες ! 235
ἴς τὰ σπίτια μας ἄς γύρωμε, κα' ἄς μείνῃ ἐδῶ ἴς τὴν Τροία
τὰ δῶρα νὰ χωνεύῃ αὐτός, νὰ μάθῃ τότε ἂν κατὶ
τὸν βοηθοῦσαμε κα' ἑμεῖς. κα' ἔχει ἀτιμᾶσῃ τώρα
ἄνδρ' ἀπ' αὐτὸν καλῆτερον πολὺ τὸν Ἀχιλλέα,
ὅτι τοῦ ἀφαίρεσ' ἀδίκῃ τῶν Ἀχαιῶν τὸ δῶρον. 240
κα' ἂν αὐτὸς εἶχε μέσα του χολήν, ἂν εἶχεν αἷμα,
θὰ ἦταν ὕστερη φορὰ ποῦ ἀδίκησες, Ἀτρείδῃ !
Τὸν μέγαν Ἀγαμέμνονα μ' αὐτὰ κακολογοῦσε
τότε ὁ Θερασίτης κα' ἔφθασεν ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς
καὶ λόγια τοῦ πε φοβερὰ μὲ ἦθος ἀγριωμένο· 245
« ἂν καὶ λαμπρὸς ὀμιλητῆς, μωρόλαλε Θερασίτη,
βουβάσῃ καὶ τοὺς βασιλεῖς μὴ ψέγε σὺ καὶ μόνος,
ὅτι ἀπὸ σὲ χειρότερον κανέναν δὲν γνωρίζω
ἀπ' ὅσους ἔφθασαν ἐδῶ μαζί μὲ τοὺς Ἀτρείδαις·
παῦσε λοιπὸν τοὺς βασιλεῖς συχνὰ πυκνὰ νὰ σέρνῃς 250
ἴς τὸ στόμα σου καὶ νὰ τηρῆς τοῦ γυρισμοῦ τὴν ὥρα
καὶ ἀκόμη δὲν γνωρίζομεν αὐτὰ πῶς θὰ τελειώσουν,
ἂν γὰρ καλὸν ἦ γὰρ κακὸ θὰ γίνῃ ὁ γυρισμὸς μας·
σὺ κάθεσαι καὶ τοῦ λαοῦ τὸν ἀρχηγὸν Ἀτρείδῃν
κατηγορεῖς ποῦ οἱ Δαναοὶ τοῦ δίδουν πολεμάρχου 255
δῶρα πολλὰ καὶ οἱ λόγοι σου φαρμάκ' εἶναι γεμάτοι.
ἄλλ' ἄκουσε καὶ πιστεύεσε ποῦ ὅ,τι θὰ εἰπῶ θὰ γείνη·
ἂν σ' εὖρω νὰ λυσομανῆς κα' ἄλλην φορὰν, ὡς τώρα,
ἦ κεφαλὴ νὰ μὴ σταθῇ ἴς τοὺς ὄμους τοῦ Ὀδυσσεύς,
μήτε πατέρα νὰ μὲ εἰποῦν τοῦ Τηλεμάχου πλέον, 260
ἂν δὲν σὲ πιάσω εὐθύς ἐγὼ νὰ σὲ γυμνώσω ἀπ' ὄλα
ὅσα φορεῖς καὶ ἀκόμ' αὐτὰ ποῦ τὰ κρυφὰ σκεπάζουν,
καὶ νὰ σὲ διώξω ἔλεεινὰ δαρμένον, ποῦ νὰ κλαίῃς
φεύγοντας ἀπ' τὴν σύνοδον ὡς τὰ γοργὰ καράβια.»
Καὶ μὲ τὸ σκῆπτρο τοῦ πῆλξε τὴν ῥάχιν καὶ τοὺς ὄμους, 265
κρυτῶθη ἐκεῖνος καὶ θερμὸ τοῦ ἐκύλησε τὸ δάκρυ.
τὸ γουσοῦ σκῆπτρο ἐσήκωσε ἴς τὴν ῥάχιν φουσκαλίδα

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

καὶ πονεμένος τρέμοντας ἐκάθησε ὁ Θερσίτης,
 χαμένα γύρω ἐνόταξε κ' ἐσφόγγισε τὸ δάκρυ
 κ' ὄλος ἐγέλασ' ὁ λαὸς ἂν κ' ἦταν πικραμένους. 270
 κ' ἔστράφη κάποιος κ' ἔλεγεν ἐκεῖ ἔς τὸν πλαγινόν του·
 «ὦ ἔργα πόσα ἐξαίσια κατώρθωσ' ὁ Ὀδυσσεάς
 σύμβουλος πρῶτος συνετὸς καὶ ἄξιος πολεμάρχος !
 ἀλλὰ τώρα εὐεργέτησε μεγάλως τοὺς Ἀργεῖους 275
 ποῦ τὴν αὐθάδειαν ἔπανσε τοῦ κακογλώσσου ἀχρείου.
 πολὺ θ' ἀργήσῃ ἡ ἀπότολμη ψυχὴ του νὰ τὸν σπρώξῃ
 πάλι μὲ λόγῳ ἀναίσχυντα τοὺς βασιλεῖς νὰ ψέγῃ.»
 Ὅρθὸς ὡστός ὁ πορθητῆς κρατοῦσεν Ὀδυσσεάς
 τὸ σκῆπτρο, καὶ ἔς τὸ πλάγι του μὲ κήρυκος τὴν ὕψιν
 ἡ Ἀθηναῖα παράγγελε τὰ πλήθη νὰ σωπάσουν, 280
 ὥστε τὸν λόγον οἱ Ἀχαιοὶ ἀπ' ἄκρην σ' ἄκρην ὄλοι
 ν' ἀκούσουν καὶ τὴν συμβουλήν νὰ πάρουν εἰς τὸν νοῦν τους.
 καὶ αὐτὸς μὲ γνώμην ἀγαθὴν ὠμίλησε ἔς τὰ πλήθη·
 «σήμερα θέλουν οἱ Ἀχαιοί, Ἀτρεΐδῃ βασιλέα,
 ἔσε νὰ κάμουν ἄτιμον ἔμπρὸς ἔς τὸν κόσμον ὄλον· 285
 καὶ ἰδοὺ τὸν λόγον ἀθετοῦν ποῦ ἀπ' ἀρχῆς σοῦ δῶσαν,
 ὅταν ἔς τὴν Τροίαν ἔρχονταν ἀπ' τὸ ἱπποτρόφον Ἄργος,
 ὅπως θὰ γύρης πορθητῆς τῶν πύργων τοῦ Ἡριάμου.
 καὶ τώρα ὡσὰν μικρὰ παιδιὰ καὶ ἀπόχηραι γυναῖκες
 τοὺς πῆρε τὸ παράπονο νὰ ἰδοῦν τὰ γονιὰ τους. 290
 καὶ πῶς νὰ μὴ τὸ ἐπιθυμοῦν μὲ τόσα ποῦ ὑποφέρουν ;
 ὁ ἄνθρωπος ἀδημονεῖ κ' ἓνα φεγγάρι ἂν μείνῃ
 μακρὰν ἀπ' τὴν γυναῖκα του, ἔς τὸ πλοῖον ἂν τὸν κλείσαν
 χειμῶνος ἄνεμοι κακοὶ καὶ θάλασσ' ἀγριωμένη.
 κ' ἐμᾶς ὁ χρόνος ἕνατος ἔς τὸν κύκλον του μᾶς ἤρθε 295
 ἀκόμη ἐδῶ νὰ μένωμεν· γιὰ τοῦτο ἐγὼ δὲν ψέγω
 τοὺς Ἀχαιοὺς ποῦ ἀδημονοῦν, ἀλλ' ὅμως εἶν' αἰσχύνῃ
 πολὺν νὰ ἔμεινες καιρόν καὶ ἄδειος νὰ γυρίσῃς.
 λάβετε, ὦ φίλ', ὑπομονὴν καὶ καρτερεῖτε ὀλίγο
 νὰ ἰδοῦμ' ἕαν τοῦ Κάλχαντος τὰ ῥήματ' ἀληθεύσουν. 300
 εἶναι ἔς τὸν νοῦν μας ζωντανὰ καὶ μάρτυρες εἶσθ' ὄλοι
 ὅσοις δὲν πῆρε ὁ θάνατος, ὅπότεν ἔς τὴν Αὐλίδα, —
 χθὲς ἢ προχθὲς μοῦ φαίνεται — συναΐζονταν τὰ πλοῖα
 τῶν Ἀχαιῶν καταστροφὴν νὰ φέρουν εἰς τοὺς Τρῶας.
 κ' ἐμεῖς ἔς τοὺς ἱεροὺς βωμοὺς, ὅπου μιὰ βρούση ἐκύλα 305
 κάτω ἀπ' ὄραϊον πλάτανον τὰ ὄμορφα νερά της,
 τῶν ἀθανάτων καίαιμεν ἐξαίσιες ἐκατόμβαις·
 μέγα σημάδι ἐφάνη ἐκεῖ· μαῦρος σὰν αἷμα δράκος
 τέρας ποῦ ἔβγαλε ἔς τὸ φῶς ὁ ἴδιος ὁ Κρονίδης,
 ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ βωμοῦ ἔς τὸν πλάτανον ἐχύθη. 310
 ἐκεῖ φωλιάζαν σπούργιταις, ἀπτέρωτα πουλάκια,
 εἰς τὸ ὑψηλότατο κλαδί κρυμμένα μὲς τὰ φύλλα

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifako Apothetrio Dimostias Istorikis
 Restrictions apply.

ὀκτώ, κ' ἑνάτ' ἢ μάνα τους ποῦ τὰ ᾗγε γεννημένα.
 τὰ ᾗρωγε αὐτὸς ποῦ ἐτριζαν ἔλεεινὰ καὶ γύρω
 πετοῦσε ἢ μάνα κλαίοντας τὰ τέκνα της κ' ὁ δρόμος 315
 στραφῆ, ἐτινάχθη κ' ἐπιασεν ἀπ' τὸ φτερό κ' ἐκείνην.
 καὶ ἀφοῦ τὰ τέκνα ὀλά ᾗφαγε καὶ ἀκόμη τὴν μητέρα
 θαῦμα τὸν ἔστησε ὁ θεὸς ὁποῦ τὸν εἶχε δεῖξῃ·
 ἐκεῖ τὸν πέτρως ὁ υἱὸς τοῦ κρυπτοβούλου Κρόνου·
 κ' ἔμεῖς ὅλοι ἀπορούσαμε ᾗς αὐτὸ ποῦ ἐγίνη ἐμπρός μας. 320
 κ' ὡς ἦλθαν ξάφνου ἀνάμεσα ᾗς ταῖς θεαῖς ἐκατόμβαις
 τέρατα τόσα φοβερά, τὸν λόγον πῆρε ὁ Κάλχας·
 «πῶς ὅλοι στέκεσθ' ἄφωνοι ; τὸ μέγ' αὐτὸ σημεῖον
 ὁ Ζεὺς μᾶς τό ᾗδειξε ὁ σοφός, κ' ὅ,τι δηλοῖ θὰ γίνη
 μὲ τοὺς καιροὺς, ἀλλ' ἔνδοξο θὰ μείνη ᾗς τὸν αἰῶνα. 325
 καθὼς τὰ τέκνα ὀλά ᾗφαγε καὶ τὴν μητέρα ἐκεῖνος·
 ὀκτώ, κ' ἑνάτ' ἦταν αὐτὴ ποῦ τὰ ᾗγε γεννημένα,
 κ' ἔμεῖς θὰ πολεμήσωμεν αὐτοῦ χρόνους ἑννέα,
 καὶ ἢ πόλις ἢ πλατύδρομη ᾗς τὸν δέκατον θὰ πέσῃ.»
 αὐτὰ μᾶς ἔλεγε, καὶ ἰδοὺ ποῦ τώρα γίνοντ' ὀλα. 330
 καὶ, ὃ μεγαλόψυχοι ᾗΑχαιοὶ, νὰ μείνετε σᾶς λέγω,
 ὡς ὄτον νὰ πατήσωμε τοὺς πύργους τοῦ Πριάμου.»
 Εἶπε καὶ ὅλοι ἐφώναξαν, καὶ τρομερὰ τὰ πλοῖα
 ἀπ' τὴν βοήν τῶν ᾗΑχαιῶν ὡς πέρα ἠγχολοῖσαν,
 τόσον εἰς ὄλους ἄρεσαν οἱ λόγοι τοῦ ᾗΟδυσσεῶς. 335
 τότ' ἔλεπεν ὁ Γερῆνιος ὁ Νέστωρ ἰππηλάτης,
 «ὦἰμέ, νὰ συναθροίζεσθε καὶ νὰ δημηγορήτε,
 ὡς θὰ ᾗκαναν ἀνήλικα καὶ ἀπόλεμα παιδία !
 λοιπὸν ἢ συμφωνίας μας κ' οἱ ὄρκοι τί θὰ γίνουν ;
 θὲ νὰ καοῦν ἢ συμβουλὰς κ' ἢ γνώμαις τῶν ἠρώων, 340
 ἢ ἀγναῖς σπονδαῖς καὶ τῶν χειρῶν ποῦ ἐδώκαμεν ἢ πίστις ;
 λογομαχοῦμεν μάταια καὶ τρόπον νὰ σωθοῦμε,
 τόσους καιροὺς ποῦ ᾗμεθα ἐδῶ δὲν ἔχομ' εὖρη ἀκόμη.
 καὶ σὺ ᾗΑτρεΐδῃ πάλι ὡς πρὶν, ἀσάλευτος ᾗς τὴν γνώμην,
 σὺ τῶν ᾗΑργείων ἀρχηγὸς νὰ εἶσαι εἰς τοὺς ἀγῶνας, 345
 κ' ᾗφήσ' ἐκεῖνοι νὰ χαθοῦν, ἕνας ἢ δύο ποῦ χῶρια
 βουλευόνται ἀπ' τοὺς ᾗΑχαιοὺς, καὶ τοῦ κακοῦ κοπιᾗζουν,
 ᾗς τὸ ᾗΑργος νὰ γυρίσωμε πρὶν μάθωμ' ἂν ἀλήθεια
 ἢ ψέμμα θὰ ᾗν ἢ ὑπόσχεση τοῦ αἰγιδοφόρου Δία.
 ναί, λέγ' ὅτι τὴν ἔδωκεν ὁ ὑπέρτατος Κρονοῖδης 350
 ἀστράφτοντας ᾗς τὰ δεξιὰ μὲ φανερά σημεῖα
 τὴν ὄραν ὅπου ἀνέβαιναν ᾗς τὰ ὀγλήγορα καρᾗβια
 οἱ ᾗΑργεῖοι μαῦρον θάνατον νὰ φέρουν εἰς τοὺς Τρῶας.
 ὄθεν κανεῖς ἄς μὴ βιασθῆ νὰ γύρη ᾗς τὴν πατρίδα
 πρὶν λάβῃ ᾗς ταῖς ἀγκᾗλαις του γυναικ' ἀνδρὸς τῆς Τροίας, 355
 καὶ δικαιωθοῦν οἱ στεναγμοὶ κ' οἱ πόνοι τῆς ᾗΕλένης.
 καὶ τὴν νὰ ᾗκέρωσθ' ὅλῃς ἰπποφῶν· 172-200.5 τὴν πατρίδα

τὸ χέρι ἔς τὸ καλόστρωτο καράβι του ἄς ἀπλώσῃ,
 καὶ πρὶν τῶν ἄλλων γλήγορα θὰ κατοθανάτιση.
 ἀλλὰ καὶ ἄτός σου, κύριε, σκέψου καλὰ καὶ ἔς ἄλλον 360
 πείθου καὶ λόγον ποῦ θὰ εἰπῶ μὴ τὸν καταφρονέσῃς·
 κατὰ φυλαῖς νὰ χωρισθοῦν καὶ κατὰ γέν᾽ οἱ ἄνδρες,
 ὥστε φυλὴ νὰ βοηθῆ φυλὴν καὶ γένος γένος.
 καὶ ἂν τοῦτο κάμῃς κ' οἱ Ἀχαιοὶ ἔς τὸν λόγον σου ἵπακούσουν,
 τῶν ἀργηγῶν καὶ τῶν λαῶν θὰ ἰδῆς ποιὸς εἶναι ἀνδρεῖος 365
 καὶ ποιὸς δειλός, ὡς χωριστὰ θὰ πολεμᾷ καθένας·
 θὰ ἰδῆς ἂν εἶναι ἀπὸ θεοῦ τὴν πόλιν νὰ μὴ πάρῃς
 ἢ ἀπὸ δειλίαν τῶν ἀνδρῶν καὶ ἀμάθειαν τοῦ πολέμου.»
 Τότε ἔς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης·
 «ἔς τὰς συμβουλαῖς πόσο νικᾷς τοὺς Ἀχαιοὺς, ὦ γέρε! 370
 πατέρα Δία καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἀπόλλων, ὦ θεοὶ μου,
 ἄς εἶχα δέκα ὡσὰν ἑσὲ συμβούλους ἔς τὸ πλεῦρό μου,
 ἔς τὴν δύναμίν μας γλήγορα ἢ πόλις τοῦ Πριάμου
 θὰ ἔσκυφτε, καὶ γαλασμός κ' ἐρμιὰ θὰ τὴν πλακόναν. 375
 ἀλλὰ μ' ἔταλαιπώρησεν ὁ ὑπέρτατος Κρονίδης,
 ποῦ ἔς ἔχθραις ἀδιόρθωταις καὶ ἔς ἔριδαῖς μ' ἐμπλέκει.
 ὅτι ἐλογομαχίσασαμεν ἐγὼ καὶ ὁ Πηλεΐδης
 χάριν τῆς κόρης καὶ βαρὺς ἐδείχθηκα ἐγὼ πρῶτος.
 ἀλλ' ἂν ὁμογνωμίσωμε καὶ πάλ' ἐμεῖς οἱ δύο,
 δὲν θὲ ν' ἀργήσῃ οἷδὲ στιγμὴν ὁ ὄλεθρος τῶν Τρώων. 380
 τῶρα θὰ γευματίσετε, κατόπι ἀρματωθῆτε·
 σιάσετε τὰς ἀσπίδαῖς σας τροχίσετε τὰς λόγχαις·
 ἄφθονην δώσετε τροφήν ἔς τὰ γλήγορα πουλάρια,
 τ' ἀμάξια θεωρήσετε, μὲ τοῦτο ἔς τὴν καρδιά σας,
 ποῦ θὰ κρατοῦμε ὀλίμερα τὸν φοινικὸν ἀγῶνα 385
 καὶ δὲν θὰ ἔχῃ ὁ πόλεμος ξανάσαμα κανένα
 ὡς νὰ λθ᾽ ἡ νύκτα τὴν ὀρμὴν νὰ κόψῃ τῶν ἀνδρείων.
 ἔς τὰ στήθη σας καὶ τὸ λουρὶ τῆς κυκλωτῆς ἀσπίδος
 θὰ ἰδρώσῃ καὶ τὸ χέρι σας ἔς τὴν λόγχην θ' ἀποκάμῃ,
 καὶ θὰ ἰδρώσουν τ' ἄλογα ἔς τ' ἀμάξι τανυσμένα· 390
 κ' ἂν ἀπ' τὸν πόλεμον μακρὰν εἰς τὰ κυρτὰ καράβια
 μείνῃ κανεὶς καὶ τὸν ἰδῶ, νὰ μὴν ἐλπίσῃ ἐκεῖνος
 ποῦ δὲν θὰ γίνῃ σπάρραγμα τῶν ὄρνεων καὶ τῶν σκύλων.»
 Εἶπε καὶ ὅλοι ἐβόησαν, καθὼς βοᾷ τὸ κύμα
 ἀπὸ τοῦ Νότου τὴν ὀρμὴν ἐπάνω σ' ἀκρωτήρι 395
 ποῦ βγαίνει ἔμπρὸς ἔς τὴν θάλασσαν καὶ πάντοτε τὸ δέρονται
 τὰ κύματ' ὅπως ἔρχονται ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνέμους.
 τὰ πλήθη τότε ἐσκόρπησαν τριγύρω ἔς τὰ καράβια,
 φωτιά ἔς τὰς σιγηλαῖς ἀναψαν κ' ἐκάθισαν νὰ φάγουν.
 κ' εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς θεοὺς θυσιάζε ὁ καθένας 400
 κ' εὐχόνταν νὰ βῇ ζωντανὸς ἀπ' τὸν φοινικτὸν ἀγῶνα.
 ἀλλὰ βῆδὶ πεντάροκον ὁ μέγας Ἀγαμέμνων

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

παχύτατο ἐθυσίασε τοῦ φοβεροῦ Κρονίδη,
καὶ τῶν Παναχαιῶν ἐκεῖ τοὺς γέροντας καλοῦσε
καὶ πρότιστα τὸν Νέστορα καὶ τὸν Ἴδομενέα, 405
τοὺς διὸ κατόπιν Αἴαντες, καὶ τὸν Τυδείδην, κ' ἔκτον
τὸν Ὀδυσσεά, πᾶμοιαζε ἕς τὴν γνώσει μὲ τὸν Δία.
καὶ μόνος αὐτοκάλεστος τοῦ ἦλθεν ὁ γενναῖος
Μενέλαος ποῦ ἐγνώριζε πόσαις φροντίδαις εἶχε.
καὶ ἀφοῦ ἕς τὸ βῶδι ὀλόγυρα ἐπῆραν τὰ κριθάρια, 410
ἄρχισ' ὁ Ἀτρεΐδης τὴν εὐχὴν· «ὑπέρτατε Κρονίδη,
ἐνδοξε, μαυρονέφελε, ἐγκάτοικε τοῦ αἰθέρος,
δῶσε πρὶν πέσῃ ὁ ἥλιος καὶ τὸ σκοτάδι φθάσῃ
χάμαι ἕς τὴν γῆν τὸ μέγαρον νὰ ρίξω τοῦ Πριάμου
ἀσβολωτὸ καὶ στῆ φωτιά ταῖς πύλαις του νὰ λυώσω, 415
καὶ τὸν Ἐκτόριον θώρακα μὲ τὸ σπαθὶ νὰ σχίσω
ἕς τὰ αἱματομένενα στήθη του, κ' ἐπίστομα στὴν σκόνῃ
γύρω του σύντροφοι πολλοὶ τὸ χῶμα νὰ δαγκάσουν.»

Εἶπε, ἄλλ' ὁ Δίας τὴν εὐχὴν δὲν ἔστεργε, κ' ἐδέχθη
τὴν προσφορὰν καὶ δυνατὸν τοῦ ἐτοίμαζεν ἀγῶνα· 420
καὶ ἀφοῦ ταῖς εὐχαῖς ἔκαμαν κ' ἐρρίζαν τὰ κριθάρια
τὸν τράχηλον τοῦ ἐσήκωσαν, τὸ σφάζαν καὶ τὸ γδάραν,
καὶ ἀφοῦ χωρίζαν τὰ μεριά μὲ διπλωτὸ κνισάρι
τὰ σκέπασαν κ' ἐπάνω των ὦμα κομμάτια θέσαν·
καὶ αὐτὰ μὲ σχίζαις ἀφυλλαις ἔκαϊαν, καὶ τὰ σπλάγγνα 425
ἐσούβλισαν καὶ στὴν φωτιὰν ἐπάνω τὰ κρατοῦσαν·
καὶ ἀφοῦ καῖηκαν τὰ μεριά κ' ἐγεύθησαν τὰ σπλάγγνα
ἐλιάνισαν τὰ ἐπίλοιπα, τὰ ἐπέρασαν σταῖς σούβλαις,
καὶ ἀφοῦ μὲ τέχνην τὰ ἔψησαν ἀπ' τὴν φωτιὰ τὰ πῆραν.
κ' ἄμ' ἀπ' τὸν κόπον ἔπαυσαν, κ' ἐτοίμασαν τὸ γιεύμα 430
ἔτρωγαν καὶ ὄλ' ἰσόμοιρα γαρῆμαν τὸ τραπέζι,
καὶ ἄμα ἐφάγαν κ' ἔπιαν ὅσ' ἠθέλε ἡ ψυχὴ τους,
ὁ Νέστωρ εἶπε πρὸς αὐτοὺς, «Ἀτρεΐδῃ βασιλέα,
μὲ διμιλίαις τὸν καιρὸν μὴ τρίβωμ' ἐδῶ πέρα,
καὶ ἀνάγκη εἶναι ν' ἀρχίσωμε χωρὶς ἀργοπορίαν 435
τὸ ἔργον τοῦτο ποῦ ὁ θεὸς μᾶς ἔδωκε στὸ χέρι·
καὶ οἱ κῆρυκαις τῶν Ἀχαιῶν τὰ χαλμοφόρα πλήθη
ἄς κράξουν νὰ συναθροισθοῦν ἀπ' ὅλα τὰ καράβια,
κ' ἐμεῖς ἄς πᾶμε ὅλοι μαζὶ ἕς τὸ στράτευμα τριγύρω
ἕς τὰ στήθη των ν' ἀνάψωμεν τὴν λύσσαν τοῦ πολέμου.» 440

Αὐτὰ εἶπεν ὁ γέροντας, καὶ ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
τοὺς φιλοφώνους κῆρυκαις παράγγειλε νὰ κράξουν
ἕς τὸν πόλεμον τῶν Ἀχαιῶν τ' ἀντρειωμένα πλήθη
καὶ ὀγλήγορα στὸ κῆρυγμα συναθροίζόνταν ὅλοι.
τοὺς διαχωρίζαν μὲ σπουδὴν οἱ βασιλεῖς οἱ θεῖοι 445
μὲ τὸν Ἀτρεΐδῃ κ' ἡ Ἀθηναῖς τὴν μέσ' ἢ γλαυκομμάτα
μὲ ἀτίμητην, ἀγέραστην, ἀθάνατην αἰγίδα,

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 08/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothefiro Dimosias Isjorikis
Restrictions apply.

ποῦ ἑκατὸν κρόσσαις γύρω της ὀλόχρυσες κρεμῶνταν,
 καλοπλεγμέναις κ' ἑκατὸν ἀξίζει βώδια ἢ μία.
 μὲ αὐτὴν περνοῦσε ὡς ἀστραπὴ τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη 450
 καὶ τὰ ναρτε κ' ἐγέμιζε τὰ στήθη τους ἀνδρείαν
 νὰ μάχωνται, νὰ πολεμοῦν καὶ παῦσιν νὰ μὴ θέλουν.
 καὶ ἀγάπησαν τὸν πόλεμον καλῆτερα ἢ νὰ γύρουν
 μὲ τὰ βαθεῖα καρᾶβια τους ἔς τὴν ποθητὴν πατρίδα.
 Ὅπως καὶ πυρκαϊὰ μεγάλο δάσος καίει 455
 ἔς ἄκρην βουνοῦ καὶ φαίνεται μακρὰν ἢ ἀναλαμπή της,
 ὁμοίως ἀπ' τὸν ἄπειρον χαλκόν, καθὼς κινουῦντο,
 ὁ αἰθέρας ὡς τὸν οὐρανὸν λαμποκοποῦσεν ὕλος.
 Καὶ ὅπως πλήθη ἀμέτρητα πουλιῶν συμμαζωμένα,
 χηρῶν κοπάδ' ἢ γερανῶν ἢ κύκνων μακρολαίμων 460
 ἔς τ' Ἀσιο λειβάδι, ἔς τὰς ῥοαῖς σιμὰ τοῦ Κάστριου
 φτεροκοποῦν περήφανα ἔς τὸ ἄνα καὶ ἔς τ' ἄλλο μέρος
 κ' ὅταν καθίζουσιν κλαγγητὰ καὶ ὁ κάμπος ἀντηχᾷ,
 τόσα τὰ πλήθη τῶν ἀνδρῶν ἀπὸ σκηναῖς καὶ πλοῖα 465
 ἔς τὸ σιάδι τὸ Σκαμάνδριον χινόνταν κ' ἀπ' τὸν κτύπον
 ἵππων καὶ ἀνδρῶν τρομακτικῶς ἢ γῆ βροντοκοποῦσεν.
 κ' ἔμειναν ἔς τὸ Σκαμάνδριον λειβάδι τὸ ἀνθοφόρο
 ἄπειροι ὡσάν τῆς ἀνοιξῆς τὰ ἄνθη καὶ τὰ φύλλα.
 κ' ὅπως σωρεῖοντ' ἄπειραις ἢ μύγαις εἰς τὴν στάνην 470
 τὴν ἀνοιξιν ὅπου τ' ἀγγεῖα μὲ γάλα ξεχειλίζουν,
 ὁμοίως καὶ τῶν Ἀχαιῶν τ' ἀνδρειωμένα πλήθη
 ἔς τὴν πεδιάδ' ἀμέτρητα, πυκνότατα, ἔστεκόνταν
 κ' ἔλακταροῦσαν ὄλεθρον νὰ φέρουν εἰς τοὺς Τρῶας.
 Καὶ ὅπως εὐκόλα γιδιῶν κοπάδια σκορπισμένα 475
 καὶ ἔς τὴν βοσκὴν ἀνάμικτα χωρίζουσιν οἱ ποιμένες,
 ὁμοίως εἰς τὸν πόλεμον ἐσύνταζαν τὰ πλήθη
 οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ἀνάμεσα ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης
 ἔς τὰ μάτια καὶ ἔς τὴν κεφαλὴν ἀστροποφόρος Δίας
 ἔς τὴν ζῶσιν Ἄρης ἔδειχνε καὶ Ποσειδῶν ἔς τὰ στήθη.
 κ' ὅπως ἔς ἀγέλην ἔξοχος ἀπ' ὄλους εἶναι ὁ ταῦρος 480
 καὶ ἔς τὴν βοσκὴν διακρίνεται, ὁμοίως τὸν Ἀτρεΐδην
 ὁ Βροντητῆς ἠθέλησεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν
 λαμπρὸν νὰ κάμη κ' ἔξοχον ἔς τὸ πλῆθος τῶν ἡρώων.
 Μούσαις, τοῦ Ὀλύμπου κάτοικαις, διδάξετέ με τώρα—
 εἴσθε θεαῖς κ' εὐρίσκεσθε παντοῦ καὶ ἠξεύρει ὅλα, 485
 τίποτ' ἐμεῖς δὲν ξεύρομεν, τὴν φῆμην μόνο ἀκοῦμε,—
 τῶν Δαναῶν οἱ βασιεῖς καὶ οἱ ἄρχοι τίνες ἦσαν
 τοῦ πλῆθους τὰ ὀνόματα νὰ εἰπῶ δὲν θὰ εἰμποροῦσα
 ἐγὼ κ' ἂν δέκα στόματα κ' ἂν δέκα γλώσσαις εἶχα,
 κ' ἂν εἶχ' ἀσύντριφτον φωνὴν καὶ χάλκινα τὰ στήθη 490
 μόνον ἢ κόραις τοῦ Διὸς, αἰγιδοφόρου ἢ Μούσαις
 Ὀλυμπιάδες θὰ ἔλεγον πόσοι ἔς τὴν Τροίαν ἦλθαν.

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifako Apothetrio Dimotias Istorikis
 Restrictions apply.

ἀλλὰ θὰ εἰπῶ τοὺς ἀρχηγούς καὶ ὅλα τὰ καράβια.
 Τῶν Βοιωτῶν οἱ ἀρχηγοὶ Πηγέλαος, Κλονίος,
 Προσθήνωρ, Ἀρκεσίλαος, καὶ Δῆτος διοικοῦσαν 495
 ὄσους ἀπόστειλ' ἡ Αὐλὶς πετρῶδης, ἡ Ὑοία,
 ἡ Σχοῖνος, ὁ Ἐτεωνὸς πολύλοφος, ἡ Σκόλιος,
 ἡ εὐρύχωρη Μυκαλησσός, ἡ Θέσπεια κ' ἡ Γραῖα,
 ὄσους τὸ Ἄρμ' ἀπόστειλε, τὸ Εἰλέσιον, ἡ Ἐρύθραις,
 ἀκόμη ὄσους ὁ Ἐλεῶν, ὁ Πετεῶν, ἡ Ὑλῆ, 500
 ὁ Μεδεὼν πόλις καλὴ καὶ ὄσους ἡ Ὠγαλέη,
 ἡ Θίσβ' ἡ πολυτρούγωνη, ἡ Εὐτρησις, ἡ Κώπαις,
 κ' ὁ γλοερός Ἀλίαςτος, κ' ὄσους ἀκόμη ἐστεῖλαν
 ὁ Γλίσας, ἡ Κορώνεια, ἡ Πλάταια καὶ ἡ πόλις
 ὠραία τῶν Ὑποθηβῶν, καὶ ἡ πόλις ἡ ἀγία 505
 ἡ Ὀρχηστος, πολὺδένδρο τοῦ Ποσειδῶνος κλεῖσμα,
 ἡ θεία Νῖσα, ἡ Μίδεια, ἡ Ἄρνη ἀμπελοφόρα,
 καὶ ὄσοι ἀπὸ τὴν ἔσχατην ἔφθασαν Ἀνθηδόνα.
 πενήντα ἦσαν τὰ πλοῖα τῶν κ' ἐπάνω ἕς τὸ καθένα
 ἦσαν ἑκατὸν εἴκοσι τῶν Βοιωτῶν ἀγόρια. 510
 Τοῦ Ὀρχομενοῦ τῶν Μινυῶν τοὺς ἀνδραῖς καὶ Ἀσπληδόνας
 ἐδιοικοῦσε ὁ Ἰάλμενος καὶ Ἀσκάλαιος ἀγόρια
 τοῦ Ἄρη καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀκτορος Ἀζειδῆ
 τῆς Ἀστυόχης, ὅπου ἀγνή ἕς τ' ἀνωγί της ἀνέβη
 κ' ὁ Ἄρης, δυνατὸς θεός, μὲ αὐτὴν κρυφὰ κοιμήθη· 515
 κ' εἶχαν τριάντα βαθουλά κατόπι τοὺς καράβια.
 Μὲ τοὺς Φωκεῖς ὁ Ἐπίστροφος ἐρχόνταν καὶ ὁ Σχεδίος
 υἱοὶ τοῦ μεγαλόφυχου Ἰφίτου Ναυβουλίδη.
 τοὺς ἐστεῖλε ἡ Κυπάρισσος καὶ ἡ Πυθῶ πετρῶδης,
 ἡ θεία Κρῖσα καὶ ἡ Δαυλὶς, ὁ Πανοπεὺς καὶ ἀκόμη 520
 τὰ μέρη τῆς Ὑαμπόλεως καὶ τῆς Ἄνεμωρείας
 κ' αὐτὰ ποῦ ὁ θεῖος ποταμὸς ὁ Κηφισὸς ποτίζει,
 καὶ ἡ Δίλαια ποῦ κτίστηκεν ἐπάνω ἕς ταῖς πηγαῖς του·
 κ' εἶχαν σαράντα ὀλόμαυρα κατόπι τοὺς καράβια
 καὶ κολλητὰ ἕς τοὺς Βοιωτοὺς, σὸ ἀριστερό τοὺς πλάγι 525
 οἱ πολεμάρχοι ἐσύνταζαν τὰ πλῆθη τῶν Φωκῶν.
 Τῶν Λοκρῶν ἦταν ἀρχηγὸς ὁ Οἰλείδης ταχὺς Αἴας
 πολὺ πολὺ μικρότερος τοῦ Τελαμωνιάδη
 ἕς τὸ σῶμα, καὶ μικρόσωμος, λινοθωρακωμένος
 τῶν Πανελλήνων καὶ Ἀχαιῶν εἰς τὸ κοντάρι πρῶτος. 530
 ἦλθαν ἀπ' τὴν Καλλιάρων, τὴν Κῦνον, τὸν Ὀποῦντα,
 ἀπ' ταῖς ὠραῖαις Αὐγειαῖς, τὴν Βῆσσαν καὶ τὴν Σκάρφην
 τὴν Τάρφην καὶ τὸ Θρόνιον, τοῦ Βοαργίου πόρον·
 καὶ αὐτὸν σαράντα ὀλόμαυρα καράβι' ἀκολουθοῦσαν
 τῶν Λοκρῶν ποῦ ἔνα ἀντίπερα τῆς ἱερᾶς Εὐβοίας. 535
 Καὶ τοὺς ἀνδρείους Ἄβαντας κατοικοῦς τῆς Εὐβοίας
 ἀπὸ Χαλκίδ' ἔστειλαν καὶ ἀπ' τὴν σταφυλοφόρον

Ἰστίαίαν καὶ Κήρινθον ἀκρογιάλην καὶ ἀκόμη
ἀπὸ τὸ Δίον τὸ ὑψηλό, τὴν Κάρονστον καὶ Στύρα,
τοὺς διοικοῦσε ὁ φοβερός ᾧ τὴν μάχην Ἐλεφήνωρ 540
Χαλκωδοντιάδης ἀρχηγὸς τῶν ψυχρῶν Ἀβάντων.
γοργοποδοὶ μὲ τὰ μαλλιά ᾧ ταῖς πλάταις ἀπλωμένα,
λογχοσταῖς ἦσαν πρόθυμοι μὲ τὰ μακρὰ νυκτῶρια
ᾧ τὰ στήθη ἐπάνω τῶν ἐχθρῶν τοὺς θώρακας νὰ σπάσουν· 545
καὶ αὐτὸν σαράντα δόλομαυρα καράβια ἀκολουθοῦσαν.
Ἄνδρᾱς ἢ Ἀθήναις ἔστειλαν, καλοκτισμένη πόλις·
κ' ἦταν ἡ χώρα τοῦ ὑψηλοῦ ᾧ τὸ φρόνημα Ἐρεχθέως·
τὸν γέννησεν ἡ δότρα Γῆ καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη
ἢ Ἀθηναῖα τὸν ἔθρεψε, καὶ ᾧ τὸν λαμπρὸν ναὸν της 550
τὸν ἔθεσε, καὶ μὲ κριοὺς καὶ ταύρους, κάθε χρόνο
τ' ἀγῶρια [τῶν Ἀθηνῶν εἰφραίνουσι τὴν ψυχὴν του·
ὁ Μενεσθεὺς τοῦ Πετῶ τοὺς διοικοῦσε, ὁ μόνος
ἵππους νὰ τάξῃ εἰς πόλεμον καὶ ἀσπιδοφόρους ἄνδρᾱς,
καὶ ᾧ ὄλους μέσα τοὺς θνητοὺς ἀντίπαλον δὲν εἶχεν 555
ἄλλον παρὰ τὸν Νέστορα, τὸν γεροντότερόν του.
καὶ αὐτὸν πενήντα δόλομαυρα καράβια ἀκολουθοῦσαν.
Ὁ Αἴας πρῶναις δώδεκα τῆς Σαλαμῖνος εἶχε,
κ' ἐστάθηκε ᾧ ταῖς φάλαγγαις σιμὰ τῶν Ἀθηναίων.
Ἄνδρᾱς τὸ Ἄργος ἔστειλε κ' ἡ πυργωμένη Τίρυνς 560
ἀπ' τὸ βαθὺ λιμᾶνι τοὺς ἢ Ἀσύνη κ' ἢ Ἐρμιόνη,
ἢ ἀμπελωμένη Ἐπίδαυρος, τὰ μέρη τῆς Τροϊζῆνος,
τῶν Ἡιονῶν, τοῦ Μάσητος, ἀκόμη τῆς Αἰγίνης·
τοὺς διοικοῦσαν ὁ καλὸς ᾧ τὴν μάχην Διομήδης
καὶ ὁ Σθέnelος τοῦ δοξαστοῦ υἱὸς τοῦ Καπανέως
καὶ τρίτος ὁ Εὐρύαλος, ὁ θεῖος, ποῦ ἐγεννήθη 565
ἀπ' τὸν υἱὸν τοῦ Ταλαοῦ τὸν ἄρχον Μηριστέα·
ἀλλ' ἦταν ὄλων ἀρχηγὸς ὁ ἀνδρείος Διομήδης·
κ' εἶχαν ὀγδόντα δόλομαυρα κατόπι τοὺς καράβια.
Καὶ ἢ Μυκῆναις ἢ λαμπραῖς, ἢ Κόρινθος πλουσία,
ἢ Κλεωναῖς καλοκτισταῖς, τῶν Ὀρειῶν τὰ μέρη, 570
ἢ Ἀραιθυρέα πάντερπη, ἢ πόλις Σικυνῶνος,
ἐκεῖ ποῦ πρῶτ' ὁ Ἄδραστος ἐγένη βασιλεὺς,
ἢ Ὑπερρσία, καὶ ἢ ἠψηλὴ Γονοῦσσα καὶ ἢ Πελλήνη,
ὁ Αἰγιαλός, τὸ Αἶγιον, κ' ἢ ἀπλωμένη Ἑλίκη
ἔστειλαν ἄνδρᾱς ᾧ ἑκατὸ καράβι ἀνεβασμένους 575
καὶ ἀρχηγὸς ἦτ' ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
Ἐκεῖνος εἶχε τὰ πολλὰ καὶ ἀνδρειωμένα πλήθη,
κ' ἀστραφτεν ὄλος ᾧ τ' ἄρματα κ' ἐπαίρετο ἢ ψυχὴ του
ὡς ἦταν εἰς τὴν δύναμιν ὁ πρῶτος τῶν ἡρώων,
ὅτ' εἶχε αὐτὸς πλειότερον λαὸν ὀλόγουρά του. 580
Ἔστειλεν ἄνδρᾱς ἢ κλειστή ᾧ τὰ ὄρη Λακεδαιμῶν
ἢ Μέσσοι ἢ πολυτρώγων, ἢ Σπάρτη καὶ ἢ Φᾶρις

- ἢ Βρουσειαῖς, ἢ Αὐγειαῖς ἢ παντέρπναις, ἢ Ἀμύνλαις,
 τὸ Ἔλος, χώρ' ἀκρόγιαλη, τὸ Οἶτυλος καὶ ὁ Λάας
 καὶ τούτους ὁ Μενέλαος ὁ ἀνδρείος ἀδελφός του
 ἐδιοικοῦσε κ' ἔφερεν μαζί του ἐξήντα πλοῖα
 καὶ ἀνάμερ' ἀρματόνονταν καὶ αὐτὸς μὲ προθυμίαν
 ὅς τὴν μέση τους ἐπρόβαινε καὶ τοὺς παρακινουσε
 ὅς τὸν πόλεμον καὶ τοῦ ἄλλοι τὰ σπλάχνα μέσα ὁ πόθος
 νὰ ἐκδικηθῆ τὸς στεναγμούς, τὰ δάκρυα τῆς Ἑλένης. 585
- Ἡ Πύλος ἀνδραῖς ἔστειλε καὶ ἡ παντέρπηνη Ἀρήνη
 τὸ Θρύον, πόρος τοῦ Ἀλφειοῦ, τὸ Αἰπὸν λαμπρό, τὰ μέρη
 καὶ τοῦ Κυπαρισσήεντος καὶ τῆς Ἀμφιγενείας,
 τοῦ Ἐλους καὶ τῆς Πτελεοῦ, τὸ Δώριον, ὅπου ἡ Μούσαις
 ἤθραν τὸν Θοῤῃα Θάμυριν καὶ ἀλάλητον τὸν κάμαν,
 ὡς γύριζε ἀπ' τὸν Εὐρύτον τὸν ἄρχον Οἰχαλάς
 πῶς θὰ ἐνικοῦσ' ἐπαίρονταν αὐτὸς κ' ἂν τραγουδοῦσαν
 ἢ Μούσαις κόραις τοῦ Διὸς κ' ἐκείναις χολωμέναις
 τὸν τύφλωσαν καὶ τῆς φῶδης τὸ χάρισμα τὸ θεῖον
 καὶ ἀκόμη τὸ κηθάρισμα τὸν κάμαν ν' ἀστοχήσῃ
 καὶ τούτους ὁ Γερήνιος ὁ Νέετωρ διοικοῦσε,
 κ' ἦσαν καράβια βαθουλὰ κατόπι του ἐνενηντα.
 Ἡ Ἀρκαδία κίτωθεν ἀπ' τ' ὄρος τῆς Κυλλήνης
 ποῦ ὁ τάφος εἶν' ὁ Αἰπύτιος καὶ τρέφει λογχοφόρους,
 ὁ Ὀρχομενὸς πολὺαρνος, ἡ ἀνεμισμένη Ἐνίσπη,
 ἢ Ρίπη καὶ ὁ Φενεὸς ἔστειλαν, κ' ἡ Στρατία
 ἢ Μαντινέα πάντερπηνη, ἢ Στύμφαλος κ' ἀκόμη
 ἢ Παρρασία, κ' ἔστειλεν ἡ χώρα τῆς Τεγέας
 καράβια ἐξήντα εἶχε μ' αὐτοὺς ὁ γόνος τοῦ Ἀγκαίου
 ὁ Ἀγαπήνωρ ἀρχηγός, καὶ ὅς τὸ καθένα πλήθος
 Ἀρκάδες ἦσαν πρακτικοὶ ὅς τὴν τέχνην τοῦ πολέμου.
 ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν γνώριζαν τὰ ἔργα τῆς θαλάσσης
 τοὺς εἶχε δώσει ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων
 τὰ πλοῖα τὰ καλόστρωτα νὰ σκίζον τὰ πελάγη.
- Καὶ ἀπὸ τὴν θεῖαν Ἥλιδα κ' ἀπ' τὸ Βουπεράσιον ἦλθαν 615
 ἀπὸ τοὺς τόπους ὅπου κλειοῦν ἡ Μύρσινος, ὅς τὴν ἄκρην,
 ἢ Ὑρμίνη τὸ Ἀλείσιον κ' ἢ Ὠλενία πέτρα
 τέσσαρες ἦσαν ἀρχηγοὶ κ' εἶχε ὁ καθένας δέκα
 καράβια καὶ τὰ γέμιζαν τῶν Ἐπειῶν τὰ πλήθη.
 ἕνας ὁ Θάλπιος υἱὸς τοῦ Ἀκτορίδη-Εὐρύτου,
 δεῦτερος ὁ Ἀμφίμαχος, ὁ γόνος τοῦ Κτεάτου
 ὁ Ἀμαρυγκείδης ὁ καλὸς Διώρης ἦταν τρίτος,
 τέταρτος ὁ Πολύξενος λαμπρὸ τοῦ Ἀγασθένου
 τοῦ βασιλέως γέννημα καὶ ἔγγονος τοῦ Αὐγείου.
 Καὶ τὰ νησιὰ τὰ ἱερὰ τῆς Ἥλιδος ἀντίκρου,
 Ἐχίνας καὶ Δουλίχιον, σαράντα ἔστειλαν πλοῖα 625

καὶ τὸν ἐγέννησε ὁ Φυλεύς, ἀγαπητὸς τοῦ Δία,
 ποῦ ἕναν καιρόν, ὡς ἔπεσε ἔς τὴν ἔχθραν τοῦ πατρὸς του,
 εἰς τὸ Δουλίχιον πέρασεν ἐκεῖ νὰ κατοικήσῃ.
 Κατόπ' οἱ μεγαλόψυχοι ἐρχόνταν Κεφαλλῆνες
 ἢ Ἰθάκη, τὰ σεισόφυλλα π' τόδια τοῦ Νηριτοῦ,
 τοὺς στείλαν, τὰ Κροιάλ' ἢ Αἰγίλιψ ἢ τραχεῖα,
 τοὺς ἔστειλεν ἢ Ζάκυνθ' ἢ Σάμος καὶ τὰ μέρη
 τῆς στερεᾶς τ' ἀντίπερ' αἰετὶ καὶ εἶχαν ἀρχηγό τοὺς
 τὸν Ὀδυσσεά πῶμοιαζε ἔς τὴν γνώσει μὲ τὸν Δία,
 καὶ εἶχαν πλοῖα δώδεκα μὲ πικρῆναις ταῖς πλώραις.
 Τῶν Αἰτωλῶν ἦτο ἀρχηγὸς ὁ Ἄνδραϊμονίδης Θόας'
 τοὺς ἔστειλ' ἢ ἀκρόγιαλη Χαλαῖς καὶ ἢ Πυλῆνη,
 ἢ Ὀλενος καὶ ὁ Πλευρών, καὶ ἢ Καλυδὼν πετρῶδης'
 καὶ ὡς εἶχε λείψ' ἢ γενεὰ τοῦ ἀνδρειωμένου Οἰνέως
 μὲ τὸν ξανθὸν Μελέαγρον, γι' αὐτὸ καθ' ἐξουσία
 ἐδόθηκε τοῦ Θόαντος ἔς τῶν Αἰτωλῶν τὰ πλήθη'
 καὶ εἶχε σαράντα ὀλόμαυρα κατόπι του καράβια.
 Καὶ τῶν Κρητῶν ἦτο ἀρχηγὸς ὁ Ἴδομενεὺς ὁ ἀνδρεῖος,
 ὅσους ἀπόστειλε ἢ Κνωσὸς καὶ ἢ πυργωμένη Γόρτυς
 καὶ ὁ λευκόγειος Λύκαστος καὶ ἢ Μίλητος καὶ ἢ Λύκτος
 τὸ ῥύτιον καὶ ἢ Φαιστός, χώραις λαμπραῖς καὶ ἄλλοι
 ὅπου τὴν ἑκατόμπολιν ἐκατοικοῦσαν Κρήτην.
 ὅλων αὐτῶν ἦτο ἀρχηγὸς ὁ Ἴδομενεὺς ὁ ἀνδρεῖος,
 καὶ ὁ Μηριόνης ὁμοῖος τοῦ ἀνθρωποφόνου Ἄρη'
 καὶ εἶχαν ὀγδόντα ὀλόμαυρα κατόπι τοὺς καράβια.
 Καὶ ὁ Τληπόλεμος τρανὸς καὶ ὠραῖος Ἡρακλείδης
 ἑννέα πρύμναις ἔφερνε Ροδίων περηφάνων
 ποῦ εἰς τρεῖς μοιράσαν τὸ νησί τῆς Ῥόδου χώραις ὅλο
 τῆς Αἰνδου, τῆς Ἰαλισοῦ καὶ τῆς λευκῆς Καμείρου'
 καὶ τὸν λαμπρὸν Τληπόλεμον ἀπὸ τὸν Ἡρακλέα
 ἢ Ἀστυόχη ἐγέννησε, ποῦ ἀπ' ὅπου τὴν Ἐφύραν
 βρέχει ὁ Σελλῆεις ποταμῖος, τὴν εἶχε πάρη ἐκεῖνος,
 ἀφοῦ πολλὰς ἔολόθρευσε χώραις ἀνδρῶν ἡρώων'
 καὶ τοῦτος ὁ Τληπόλεμος, ἅμα ἔς τὸ σπῆτι ἀνδρώθη,
 ξάφνοντα τὸν θεῖον μητροικὸν φονεῦει τοῦ πατρὸς του
 τὸν γέροντα Λυκῦμνιον' καὶ εὐθύς κατασκευάζει
 καράβια καὶ ἀφοῦ σύναξε πολλὰ μαζί του πλήθη
 εἰς τὰ πελάγη ἐρρίχθηκεν, ὅτι τοῦ Ἡρακλέους
 οἱ ἄλλ' υἱοὶ καὶ ἐγγονοὶ δεινὰ τὸν φοβερίζαν.
 καὶ ἀφοῦ πολὺ παράδειραν ἐφθάσαν εἰς τὴν Ῥόδον
 καὶ τριμερῶς κατοίκησαν κατὰ φυλαῖς τὴν νῆσον,
 καὶ τοὺς ἀγάπησε ὁ θεὸς ποῦ ἔς ὅλους βασιλεύει
 καὶ πλουτισμοῦ τοὺς ἔχουσε πλημμύραν, ὁ Κρονίδης.
 Ἀπὸ τὴν Σύμην ὁ Νιρεὺς καράβια φέρνει τρία,
 τῆς Ἀγλαῖας ὁ Νιρεὺς καὶ τοῦ Χαρῆου ἄγορι,
 τῆς Ἀρκαδίας ὁ Νιρεὺς καὶ τοῦ Χαρῆου ἄγορι,

635

640

645

650

655

660

665

670

- ὄπου ἔς τὸ κάλλος, ὁ Νιρεὺς, ἂν ἔλειπε ὁ Πηλεΐδης,
 θὰ ἐπρότευε τῶν Δαναῶν ὅσ' ἦλθαν εἰς τὴν Τροίαν·
 ἀλλὰ ἦταν ἀπόλεμος καὶ ὀλίγους εἶχεν ἄνδρᾱς. 675
- Τοὺς ἄνδρᾱς ἅπ' τὴν Νίσυρον, τὴν Κάραθον, τὴν Κάσον,
 καὶ ἅπ' ταῖς Καλύδναις καὶ ἅπ' τὴν Κῶν τὴν πόλιν τοῦ Εὐρυπύλου
 ἐδιοικοῦσε ὁ Ἄντιφος καὶ ὁ Φεΐδιππος, βλαστάρια
 τοῦ βασιλέως Θεσσαλοῦ τοῦ γόνου τοῦ Ἡρακλέους·
 κ' εἶχαν τριάντα βαθουλά κατόπι τοὺς καράβια· 680
- Καὶ ἅπ' τ' Ἄργος τὸ Πειασγιζὸν ὅσ' ἦλθαν καὶ ἅπ' τὴν Ἄλον
 καὶ ἅπ' τὴν Τρηΐνα πληθυσμοὶ καὶ ἅπ' τὴν Ἀλόπην ὅσοι
 κ' ὅσοι ἅπ' τὴν καλλιγύναικα Ἑλλάδα καὶ τὴν Φθίαν,
 καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοὶ καὶ Ἕλληνες λεγόνταν,
 πενήντα πλοῖα καὶ ἀρχηγὸς εἰς ὅλους ὁ Πηλεΐδης. 685
- ἅπὸ τὸν φρικτὸν πόλεμον ἐσχόλαζαν ἐκείνοι,
 ὅτι δὲν εἶχαν ἀρχηγὸν νὰ τοὺς συντάξῃ εἰς μάχην,
 ὡς ἔμενεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἔς ταῖς πρῶμαις χολωμένους,
 ἅπ' οὗτου τὴν καλόκομην τοῦ ἐπῆραν Βρισηΐδα,
 ὄπου μ' ἀγῶν' ἀπόκτησεν ὅτ' ἔρριξε τὰ τεῖχη 690
 τῆς Θήβης καὶ τῆς Λυονησσοῦ καὶ τ' ἀνδρειομέν' ἀγόρια
 Ἐπίστροφον καὶ Μύνητα τοῦ Εὐήνου βασιλέως
 Σελητιάδῃ ἐνίκησεν· μετ' αὐτὸν τὸν πόνον στέκει
 ἀργὸς ἀλλὰ τὰ ἄρματα νὰ πιάσῃ δὲν θ' ἀργήσῃ.
 Ἄνδρᾱς ἢ Πύρασος γλωρῆ, τοῦ ἢ Δήμητρα ἔχει δάσος, 695
 ἢ Ἴτων ἢ πολύαργη καὶ ἢ Φυλάκη ἐστεῖλαν,
 καὶ τῆς Ἀντροῶνος οἱ γαλοὶ καὶ ἢ Πτελεὺς γλωῶδης·
 ὁ ἀνδρεῖος Πρωτεσίλαος ἦτο ἀρχηγὸς τοὺς πρῶτα·
 τότε τὸν εἶχε ἢ μαύρη γῆ, καὶ ἔρημ' ἔς τὴν Φυλάκην
 τὸν μυρολόγα ἢ χήρα τοῦ ἔς τὸ ἀκλερό του σπῆτι· 700
 Δαρδάνου ἀκόντι ἐνέμρωσεν αὐτὸν κεῖ ποῦ πηδοῦσε
 πρῶτος τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν ἀπὸ τὴν πλώρη μόνος.
 καὶ αὐτὸν ποθοῦσεν ὁ λαός, ἂν κ' ἦταν ἀρχηγὸς τοὺς
 ἄλλο τοῦ Ἄρη βλάστημα, ὁ ἀνδράγαθος Ποδάρης,
 υἱὸς τοῦ πολυτρόβατου Ἰφῆλου Φυλακίδῃ 705
 καὶ ἀπ' ἀδελφὸς τοῦ ἦρωος λαμπροῦ Πρωτεσιλάου·
 ἀλλὰ ἔς τὰ χρόνι' ἀνώτερος καθὼς καὶ ἔς τὴν ἀνδρείαν
 ἦταν ὁ Πρωτεσίλαος· καὶ ἂν ἀρχηγὸν ἐλάβαν,
 ὅμως ἐκείνον τὸν καλὸν μετ' τὴν καρδιά του εἶχαν·
 κ' εἶχαν σαράντα ὀλόμανρα κατόπι τοὺς καράβια. 710
- Ἔστεῖλαν ἄνδρᾱς καὶ ἢ Φερᾶς ποῦ ναι ἢ Βοιβία λίμνη,
 κ' ἢ Βοίβη κ' ἢ Ἰαωλκὸς ὠραία καὶ ἢ Γλαφύραις·
 τοὺς διοικοῦσ' ὁ Εὐμηλὸς κ' ἔνδεκα πρῶμαις εἶχε·
 ἢ Ἀλκηστὶς ἢ ἀσύγκριτη τὸν γέννησε τοῦ Ἀδμήτου,
 ἢ κόρ' ἢ ὠραιότερη ἅπ' ὄλαις τοῦ Πελίου. 715
- Τῆς Θαναμακίας στάλθησαν καὶ τῆς Μηθώνης ἄνδρᾱς
 τῆς Ὀλιζῶνος πετρωτῆς καὶ ἡμοῦ τῆς Μελβοίας·

καὶ ὁ Φιλοκτῆτης ἀρχηγός, ἑξαίσιος τοξότης,
 μ' ἐπὶ καράβια δλόμανρα κ' ἐπάνω στὸ καθένα
 ἦσαν τοξόταις θαναστοὶ πενήντα, κουπηλάταις. 720
 ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔμενε ἔς τὴν Λῆμνον τὴν ἀγίαν
 ποῦ τὸν ἀφῆκαν οἱ Ἄχαιοι φοικτὰ βασανισμένον
 ἀπ' τὴν πληγὴν ποῦ τοῦ ἔφερον ὀλέθρια νεροφίδα.
 ἐκεῖ θλιμμένος ἔμενε· ἀλλ' ἔμελλαν οἱ Ἄργειοι
 ὀγλήγορα νὰ ἐνθυμηθοῦν τὸν μέγαν Φιλοκτῆτην. 725
 καὶ αὐτὸν ποθοῦσεν ὁ λαός, ἂν κ' ἄναρχοι δὲν ἦσαν
 ἦταν ὁ Μῆδων ἀρχηγός, ἐκεῖνος ὁποῦ νόθον
 ἀπ' τὸν Οὐλέα πορθητὴν ἐγέννησεν ἡ Ῥήνη.
 Κι' ὅσοι τῆς Τρῳάκης κάτοικοι καὶ τῆς τραχειᾶς Ἰθώμης
 κ' ὅσοι τῆς χώρας κάτοικοι τοῦ Εὐρύτου Οἰθαλίας, 730
 εἶχαν τριάντα βαθουλὰ καράβια κ' ἀρχηγοὶ τους
 ἦσαν ὁ Ποδαλείριος κ' ὁ ἀδελφὸς Μαχάων
 ἰατροὶ καλοί, τοῦ Ἀσκληπιοῦ δυὸ τέκνα δοξασμένα.
 Ὅσοι τ' Ὀρμένιον ἀφῆσαν τὴν βρύσιν Ὑπερείας,
 τ' Ἀστέριον καὶ ταῖς κορυφαῖς ταῖς ἄσπραις τοῦ Τιτάνου, 735
 τοὺς διοικοῦσε ὁ Εὐρύπυλος λαμπρὸς Εὐαιμονίδης
 κ' εἶχε σαράντα δλόμανρα κατόπι του καράβια.
 Ἀπὸ Γυρτώνη, Ἀργισσαν, ἀπ' Ὄρθην ἀπ' τὴν πόλιν
 Ἠλώνην καὶ ἀπὸ τὴν λευκὴν Ὀλοοσσὸν ὅσ' ἦλθαν,
 τοὺς διοικοῦσ' ὁ ἀτρόμητος ἔς τὴν μάχην Πολυποίτης, 740
 ποῦ ἕγγονος ἦταν τοῦ Διὸς κ' υἱὸς τοῦ Πειριθόου,—
 μὲ τὸν Πειριθόου ἡ ξακουστὴ τὸν γέννησ' Ἰπποδάμεια
 ὅταν ἐκεῖνος πάταξε τὰ δασερὰ θηρία
 καὶ τὰ διώξε ἀπ' τὸ Πήλιον ἔς τὴν χώραν τῶν Αἰθίων·
 κ' ἦταν μ' αὐτὸν συναρχηγοὶ ὁ Λεοντεὺς ἀνδρεῖος 745
 κ' εἶχαν σαράντα δλόμανρα κατόπι τους καράβια.
 Ἦλθε ἀπ' τὴν Κύφον ὁ Γουνεὺς μὲ εἰκοσιδύω πρύμναις·
 εἶχ' Ἐνιήνων πληθυσμὸν καὶ Περωαιβῶν γενναίων,
 ὅσοι ἔς τὴν κακοχείμωνην Δοδάνην κατοικῆσαν, 750
 καὶ ὅσοι ἀπ' τὸν Τιταρήσιον ποτίζον τοὺς ἀγρούς των,
 ποῦ χίνει μὲς τὸν Πηγειὸν τὰ πρόσχαρα νερά του
 καὶ μὲ ταῖς ἀργυραῖς στροφαῖς τοῦ Πηγειοῦ δὲν σμίγει
 καὶ καθαρὸς ἐπάνωθεν ὡσάν τὸ λάδι πλέει
 ὅτι ἀπ' τὴν Στύγα ἐκόπηκε καὶ αὐτὴ ναι μέγας ὄρκος. 755
 Ὁ γοργοπόδης Πρόθοος υἱὸς τοῦ Τενθηρόδου,
 ἦτο ἀρχηγός ἔς τοὺς Μάγνηταις, ποῦ τοῦ κινησιφύλλου
 Πηλίου καὶ τοῦ Πηγειοῦ τὰ μέρη ἐκατοικοῦσαν·
 κ' εἶχε σαράντα δλόμανρα κατόπι του καράβια.
 Ἦσαν αὐτοὶ τῶν Δαναῶν οἱ πρῶτοι πολεμάρχου. 760
 τώρα ποῖς ἄνδρας κάλλιστος ποῖς ἴππος ἦτο ἀπ' ὅσους
 μὲ τοὺς Ἀτρεΐδαις στράτευσαν, σύ, Μοῦσα, δίδαξέ με.
 τοῦ Φηριτιάδῃ ἐπρώτευν ἡ ἑξαίσιαις φοραδαῖς,

ταῖς ἔξευεν ὁ Εὐμηλος καὶ ὡσάν πουλιά πετοῦσαν,
 ὁμότροχαις, ὁμήλικαις, μὲ νῶτα σταφνισμένα· 765·
 ταῖς ἔθρειψ' ὁ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων ἕς τὴν Πηγεῖαν,
 φυγῆς καὶ τρόμου πρόξενα, δυὸ θηλυκὰ πουλάρια.
 καὶ τῶν ἀνδρῶν ἐπρώτευν ὁ Τελαμώνιος Αἴας,
 ἐνόσφ' ἀκόμη ἐθύμονεν ὁ ἀσύνκριτος Πηλεΐδης· 770·
 καὶ ἕ' ὅλους πάλι ἐπρώτευν οἱ ἵπποι τοῦ Ἀχιλλέως.
 ἐκεῖνος ἔμενεν ἀργὸς ἕς τὰ ποντοπόρα πλοῖα
 αὐτοῦ νὰ τρέφῃ τὸν θυμὸν ποῦ εἶχε ἕς τὸν Ἀτρεΐδην·
 κ' ἐπάνω ἕς τὴν ἀερογαλιά τὰ πλήθη διασκεδάζαν
 μὲ δίσκους, μὲ ἀκόντια, ποῦ ὄριζαν καὶ μὲ τόξα,
 κ' οἱ ἵπποι στέκονταν σιμὰ ἕς τ' ἀμάξι του καθένας 775·
 κ' ἐτροῶγαν βαλτοσέλινα καὶ τρουφερὸ τριφύλλι·
 κ' ἦσαν τ' ἀμάξια ἕς ταῖς σκηναῖς, ὡς πρέπει, σκεπασμένα·
 καὶ οἱ κύριοι τὸν ἀρχηγὸν ποθοῦσαν τὸν ἀνδρεῖον
 καὶ ἕς τὸν στρατὸν ἐγύριζαν μακρὰν ἀπὸ τὴν μάχην.
 Κ' ἐρχόνταν ὡς νὰ ἔβροσκε φωτιά ἕς τὸν τόπον ὅλον 780·
 κ' ὅλη ἀποκάτω ἐβόγγα ἡ γῆ, σὰν ὅταν θυμωμένος
 ὁ βροντητῆς δέρνει τὴν γῆν ποῦ θλίβει τὸν Τυφῶνα,
 ποῦ λέγουν ὅτι κείτεται ἕς τὴν χώραν τῶν Ἀρίμων,
 τόσον ἀπ' τὸν ποδόκτυπον αὐτῶν, ὡς προχωροῦσαν,
 βογγοῦσε ἡ γῆ, καὶ μὲ σπουδὴν τὴν πεδιάδα ἐσχίζαν. 785·
 Καὶ ἀποσταλμένη τοῦ Διὸς ἡ ἀνεμόποδ' Ἴρις
 ἦλθε τὸ μῆνυμα πιερὸ νὰ φέρῃ ἐκεῖ ἕς τοὺς Τρῶας
 κ' εἶχαν ἐκεῖνοι σύνοδον ἕς τὴν θύραν τοῦ Πριάμου
 συναθροισμένοι ὅλοι μαζί καὶ γέροντες καὶ νέοι.
 ἕς αὐτοὺς πλησίασε ἡ θεά, καὶ ἕς τὴν φωνὴν ὁμοιώθη 790·
 μὲ τοῦ Πριάμου τὸν υἱὸν Πολίτην· καὶ τῶν Τρῶων
 αὐτὸς ἐκάθιζε σιοπός, ὡς ἦταν φτεροπόδης,
 ψηλὰ ἕς τὸν τάφον πῶσκεπε τὸν γέροντ' Αἰσσύτην,
 κ' ἐτήρα ποτ' οἱ Ἀχαιοὶ θὰ ὤρμοῦσαν ἀπ' τὰ πλοῖα.
 μ' αὐτὸν ὁμοιώθη ἕς τὴν φωνὴν ἡ Ἴρις καὶ τοὺς εἶπε· 795·
 «ὦ γέρε, οἱ λόγοι περισσοὶ σ' ἀρέσουν, σὰν ἀκόμη
 νὰ χαμε εἰρήνην· κ' ἔφθασεν ὥρα φρικτοῦ πολέμου·
 μάχαις ἀνδρῶν εἶδαν πολλαῖς τὰ μάτια μου ἄλλ' ἀκόμα
 τόσον δὲν εἶδα ἐγὼ λαὸν καὶ τόσο ἀνδρειωμένον,
 ὅτι ὡσάν φύλλ' ἀμέτρητον τωόντι ἢ σὰν τὸν ἄμμον 800·
 τοὺς βλέπω ἐδῶ νὰ χύνωνται τὴν πόλιν νὰ κτυπήσουν.
 ὦ Ἐκτωρ, ἐσὺ μάλιστα τὸν λόγον μου ν' ἀκούῃς·
 ὡς εἶναι οἱ βοηθοὶ πολλοὶ ἕς τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου
 καὶ γλῶσσαν ἄλλην χωριστὴν τὸ κάθε γένος ἔχει,
 νὰ διοικῇ κάθε ἀρχηγὸς τοὺς ἰδικούς του κάμε 805·
 καὶ νὰ ὀδηγῇ ἕς τὸν πόλεμον μὲ τάξιν τοὺς πολίταις.»
 Εἶπε καὶ ἀπὸ τὸν Ἐκτορα γνωρίσθ' ἡ φωνὴ θεία,
 κ' ἔλυσ' εὐθὺς τὴν σύνοδον, καὶ ἀροατωθῆκαν ὅλοι·

- ἢ πόλαις ὕλαις ἀνοιξαν, κ' ἐχύνονταν τὰ πλήθη
 πεσοὶ καὶ ἱππεῖς καὶ ἀλαλαγμὸς μέγας ἀκούονταν. 810
- Ἐμπρὸς ᾗς τὴν πόλιν ὑψηλὴ στήνεται μιὰ ῥάχη
 ᾗς τὴν πεδιάδ' ἀνάμερα κ' ἐλεύθερη τριγύρω
 καὶ τάφον τῆς πολύσκιρτης Μυρτίνας τὴν ἐλέγαν
 οἱ ἄθνατοι καὶ Βάτειαν οἱ ἄνθρωποι ὀνομάζαν
 ἐκεῖ ἐξεχωρίσθησαν οἱ βοήθοι καὶ οἱ Τρῶες. 815
- Τῶν Τρώων ἦταν ἀρχηγὸς ὁ λοφῶσειστος Ἐκτωρ
 ὁ Πριαμίδης, καὶ λαὸς πλειότερος καὶ ἄνδρείος
 ᾗς τὸ πλάγι τοῦ εἰσυντάζονταν γιὰ μάχην διψασμένοι.
 Τῶν Λαρδανίων ἀρχηγὸς ἦτ' ὁ λαμπρὸς Αἰνεΐας· 820
- τοῦ Ἀγγίση τὸν ἐγέννησεν ἡ ἀσύγκριτη Ἀφροδίτη,
 ὅπνῳ θεὰ μ' ἄνδρα θνητὸν ᾗς τὴν Ἴδην ἐκοιμήθη
 κ' εἶχε κοντὰ συναρχηγούς τοῦ Ἀντήνορος δύο τέκνα,
 Ἄρχέλογον καὶ Ἀκάμαντα ᾗς τὸν πόλεμον τεχνίταις.
 Ἀπὸ τῆς Ἰδης ταῖς ποδῖαις οἱ Τρῶες τῆς Ζελεΐας,
 πλούσιος λαὸς ποῦ τὸ βαθὺ πίνει νερὸ τοῦ Αἰσῆπου, 825
- τ' ἀγόρι τοῦ Λυκάονος τοὺς διοικοῦσ' ὁ θεῖος
 ὁ Πάνδαρος, ποῦ ἔλαβε τὸ τόξο ἀπὸ τὸν Φοῖβον.
 Τῆς Ἀδραστείας καὶ Ἀπαισοῦ καὶ τῆς ᾗσῆλης Τηρεΐας
 καὶ τῆς Πιτύας τοὺς λαοὺς ἐδιοικοῦσαν δύο, 830
- ὁ Ἄδραστος καὶ ὁ Ἄμφιος λινοθωρακισμένοι,
 τοῦ Περικωσίου Μέρποπος υἱοί, τοῦ ἐξόχου μάντη
 καὶ νὰ μὴ πᾶν ἐξώριζε ὁ γέρος τὰ παιδιὰ του
 ᾗς τὸν ἀνδροφθόρον πόλεμον· καὶ αὐτοὶ δὲν τὸν ἀκοῦσαν,
 ὅτ' ἦ κακαὶς τοὺς ἔσερναν μαύρου θανάτου μοίραις. 835
- Ὅσ' ἦλθαν ἀπὸ Πράκτιον, ἀπὸ Περκώτην ἄνδρες,
 ἀπὸ Σησιτὸν ἀπ' Ἀβυδὸν καὶ ἀπ' τὴν λαμπρὴν Ἀρίσβην,
 ὁ Ὑρτακίδης Ἄσιος τοὺς διοικοῦσε ὁ μέγας,
 καὶ αὐτὸν ἀπ' τὸν Σελλήεντα, ποτάμι τῆς Ἀρίσβης,
 ἵπποι μεγάλοι ἀστραφτεροὶ ἐφέρον τὸν ἀνδρείον. 840
- Τὰ γένη ἀκόμη Πελασγῶν καλῶν κονταρομάχων
 ποῦ τῆς Λαρίσης κατοικοῦν ᾗς τὰ κάρπιμα πεδία
 ὁ Ἰππόθοος καὶ ὁ Πύλαιος τὰ διοικοῦσαν δύο
 τέκνα τοῦ Ἀλήθου Πελασγοῦ τοῦ Τευταμίδη ἀνδρεΐα.
 Ὁ Ἀκάμας καὶ ὁ Πείροος τοὺς Θερῆμας διοικοῦσαν 845
- ὅσ' εἶναι ἀπ' τὸν ὀρητικὸν Ἑλλήσποντον κλεισμένοι.
 Ὁ Εὐφῆμος ἦτο ἀρχηγὸς τῶν λοχιστῶν Κιχόνων·
 τὸν γέννησε ὁ θεοφίλητος ὁ Τροΐζηνος Κεάδης.
 Οἱ τοξοφόροι Παῖονες μὲ τὸν Πυραΐχημην ἦλθαν
 μαζοῦθε, ἀπὸ τὸν Ἀξιόν, πλατύροο ποτάμι 850
- τὸ ὠραιότερο τῆς γῆς, καὶ ἀπο τὴν Ἀμυδῶνα.
 Τοὺς Παφλαγόνας ἔφερον ὁ ἀνδρείος Πυλαιμένης
 ἀπὸ τὴν γῆν τῶν Ἐνετῶν, π' ἄγρια μουλάρια τρέφει,
 τοὺς ἔστειλεν ἡ Κίτιος, ἡ Ἰάσσιος, ποῦ ἔχει·

- ἔς τοῦ Παρθενίου τὴν ὄσιν λαμπραῖς ταῖς κατοικίαις,
 ἢ Κροῶνα καὶ ὁ Αἰγιαλὸς κ' οἱ ἀπόκημοι Ἐρυθῖνοι. 855
 Τοὺς Ἀλιζῶνας ἔφεραν οἱ Ἐπίστροφος καὶ Ὀδῖος,
 ὅθεν μακρὰν ὁ ἄργυρος γεννᾶται, ἔς τὴν Ἀλύβην.
 Ὁ Χρόμις εἶχε τοὺς Μυσσοὺς κ' ὁ Ἐννομος ὁ μάντης·
 καὶ μ' ὅλην τοῦ τὴν μαντικὴν δὲν ξέφυγε τὴν μοῖραν,
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐφόνευσεν ὁ γλήγορος Πηλείδης 860
 μέσ τὸ ποτάμι, ὅπ' ἔσφαξε καὶ τόσους ἄλλους Τρωῶας.
 Τοὺς Φρύγας τοὺς πολεμικοὺς ἀπὸ τὴν Ἀσκανίαν
 ὁ θεϊκὸς Ἀσκάnios καὶ ὁ Φόρκυς διοικοῦσαν.
 Ὁ Ἄντιφος τοὺς Μήοντας καὶ ὁ Μέσθλης διοικοῦσαν
 ποῦ ὁ Ταλαιμένης γέννησε καὶ ἡ Γυγαία λίμνη· 865
 τοὺς Μήοντας ποῦ κατοικοῦν εἰς ταῖς ποδιαῖς τοῦ Τρωῶλου.
 Ὁ Νάστης πάλιν τῶν Καρῶν, λαῶν βαρβαροφώνων,
 ἦτο ἀρχηγὸς ποῦ τῶν Φθειρῶν τοὺς ἔστειλαν τὰ πλάγια
 πολύδενδρα καὶ ἡ Μίλητος καὶ ἡ πέτρας τῆς Μυκάλης·
 δύο τέκνα τοῦ Νομίονος, ἀγόρια παινεμένα, 870
 ἦσαν ἐκείνων οἱ ἀρχηγοί, Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης
 ποῦ ὡς κόρη χρυσοστόλιστος ἔς τὸν πόλεμον κινούσε·
 μωρὸς καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον μὲ τοῦτο δὲν ἐσώθη,
 ἀλλὰ νεκρὸν τὸν ἔστρωσεν ὁ τρομερὸς Πηλείδης
 μέσ τὸ ποτάμι κ' ἔπειτα τοῦ ἐπῆρε τὸ χρυσάφι. 875
 Καὶ τοὺς Λυκίους ἔφεραν ὁ Σαρπηδὼν καὶ ὁ Γλαῦκος
 ἀπ' τῆς Λυκίας τοὺς ἀγροὺς ὅπου ποτίζει ὁ Ξάνθος.

Γ

Καὶ ἀφοῦ σιμὰ ἔς τοὺς ἀρχηγούς ἐσυνταχθῆκαν ὄλοι,
 οἱ Τρώες ἀλαλάζοντας, σάν τὰ πτηνὰ κινουῦντο·
 καθὼς διαβαίνουν γερανοὶ καὶ κρώζουσιν ἔς τὸν αἰθέρα,
 ὡς φεύγουσιν ταῖς νεροποντιαῖς καὶ τὸν βαρὺν χειμῶνα
 νὰ φθάσουσιν ἔς τὸν Ὠκεανόν, κί ἅμα χαράξῃ ἀρχίζουσιν 5
 πόλεμον φονικώτατον ἔς τὸ γένος τῶν Πυγμαίων,
 κ' οἱ Ἀχαιοί, μ' ἀνδρείας πνοήν, σιωπηλοὶ κινουῦντο,
 ἕνας τὸν ἄλλον πρόθυμοι ἔς τὴν μάχην νὰ βοηθήσουσιν.
 κί ὅπως ὁ Νότος καταχνιά σὲ κορφοβοῦνι χύνει,
 ποῦ δὲν ἀρέσει τοῦ βοσκοῦ, κ' εἶναι χαρὰ τοῦ κλέφτη, 10
 καὶ τῆς νικτὸς καλῆτερη, καὶ τόσ' εἶναι ἡ μαυρίλα
 ποῦ κεῖ ποῦ πέτραν ἔρριξες μόλις τὸ μάτι φθάνει,
 ἔτσι πυκνὴ σηκόνονταν ἀπ' τὴν ποδοβολή τους
 ἡ σκόνη, καθὼς ἔσχιζαν γοργὰ τὴν πεδιάδα.
 Καὶ ὁπότεν ἐπροχώρησαν κ' εὐρέθησαν ἀντίκρου, 15
 ὁ θεϊκὸς Ἀλέξανδρος προμάχιζε τῶν Τρώων·
 φορεῖ ἔς τοὺς ὄμους παρδαλὴν, τὸ ξίφος καὶ τὸ τόξο,
 ἔς τὰ χέρια δυὸ κοντάρια τινάζει χαλκοφόρα
 καὶ τῶν Ἀργείων προκαλεῖ τοὺς πρώτους πολεμάρχους
 νὰ ἴθουσιν μ' αὐτὸν νὰ μετρηθοῦν ἔς τὸν φονικὸν ἀγῶνα. 20
 κί ὡς ἔρχονταν ἔμπρὸς ἔμπρὸς μὲ διάσκιελα μεγάλα
 τὸν νόησεν ὁ ψυχερὸς Μενέλαος κ' ἐχάρη,
 σάν πεινασμένους λέοντας μεγάλο σῶμ' ἂν εὔρη,
 ἔλαφ' ἢ τράγον ἄγριον, καὶ ὀλάκαιρον τὸν τρώγει,
 ἂν καὶ τοῦ χύνονται σκυλιὰ κί ἀνδρειωμέν' ἀγόρια, 25
 ὁμοίως ὁ Μενέλαος ἐχάρη ὡς εἶδ' ἔμπρὸς του
 τὸν θεϊκὸν Ἀλέξανδρον, θαρρῶντας ποῦ ἔχε φθάσῃ
 ἡ ὥρα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄνομον ἐχθρόν του
 καὶ ἀπὸ τ' ἁμάξι ἐπήδησε ἔς τὴν γῆν μὲ τ' ἄρματα του.
 καὶ ὁ θεϊκὸς Ἀλέξανδρος ἅμ' εἶδε αὐτὸν ποῦ ἐράνη 30
 μὲς τοὺς προμάχους, ἡ καρδιά τοῦ ἐσπάραξε ἔς τὰ στήθη
 καὶ νὰ σωθῇ ἐσῦρθηκε ἔς τὴν μέση τῶν συντρόφων.
 Ἄνθρωπος ποῦ ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου φίδε, καὶ ἔς τὸν λόγον,

γυρίζει ὀπίσω, τρέμοντας εἰς ὅλα του τὰ μέλη
 καὶ στρέφει ἀπὸ τὸν δρόμον του ἔς τὴν ὄψι κερωμένος, 35
 ὁμοίως εἰς τὰς φάλαγγας ἐκρούθηκε τῶν Τρώων
 ὁ θεϊκὸς Ἀλέξανδρος νὰ φύγη ἀπ' τὸν Ἀτρείδην.
 καὶ ὁ Ἐκτωρ τὸν ἀνείδισε πικρῶς ἅμα τὸν εἶδε·
 «Δύσπαρι, ἐξάισις ἔς τὴν εἰδή, γυναιμανῆ καὶ πλάνε,
 ποτὲ νὰ μ' εἶχες γεννηθῆ ἢ νὰ ἔχες ἀποθάνη 40
 ἄγαμος κ' ὄχι νὰ σὲ ἰδῶ, καθὼς σὲ βλέπω τώρα,
 νὰ γίνεσ' ἐξουθένωμα καὶ μῖσος τῶν ἀνθρώπων.
 ἂ! πόσο θὰ χασκογελοῦν τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη
 ποῦ ἀνδρειωμένον σ' ἔλεγαν ἀπ' τὴ λαμπρῇ θωριά σου·
 καὶ θάρρος σὺ καὶ δύναμιν ἔς τὰ σπλάγγνα σου δὲν ἔχεις· 45
 τέτοιοις ὡς εἰς ἑτόλμησες μὲ ποντοπόρα πλοῖα
 καὶ μὲ συντρόφους διαλεκτοὺς τὰ πέλαγα νὰ σχίσης
 καὶ νὰ πατήσης ξένων γῆν, κ' ἀπὸ μακρὸνὰ μέρη,
 νὰ φέρης ὠραιότατην νύφην ἀνδρῶν ἠρώων
 καὶ τοῦ πατρός σου συμφορὰ καὶ τῆς πατρίδος ὅλης, 50
 χαρὰ μεγάλη τῶν ἐχθρῶν, δικὴ σου κατασχόνη;
 γιατί δὲν στέκεσ' ἐμπροσθεν τοῦ ἀνδρείου Μενελάου,
 τότε νὰ ἰδῆς τίνος ἀνδρὸς τὴν νύφην ἀγκαλιάζεις;
 κηθάρα, ἀκόμη κ' ὠμορφιά καὶ ὕσας χάρες ἔχεις
 τῆς Ἀφροδίτης θὰ χασοῦν, ἂν κωλισθῆς στὸ χῶμα. 55
 ἄχ! τόσα ἔπραξες κακὰ ποῦ, ἂν εἶχαν αἷμα οἱ Τρώες,
 θὰ ἐφοροῦσε πέτρινον χιτῶνα τὸ κορμὶ σου.»
 Κι' ὁ θεϊκὸς Ἀλέξανδρος τοῦ ἀπάντησε καὶ εἶπε·
 «Ἐκτωρ, ἀφοῦ μὲ δίκαιον μὲ ψέγεις κ' ὄχι ἀδίκως,—
 εἶναι ἡ καρδιά σου ἀμάλακτι ὡς τὴν σκληρὴν ἀξίνη 60
 ποῦ σχίζει δένδρο δυνατὸ στοῦ ξυλουργοῦ τὸ χέρι
 κ' εἶναι στὴν τέχνην βοηθὸς καὶ στὴν ὁρμὴν τοῦ ἀνθρώπου,
 ὁμοίως εἶναι ἀτρόμητος ἔς τὰ στήθη μέσα ὁ νοῦς σου,—
 τὰ γλυκὰ δῶρα τῆς χρυσῆς θεᾶς μὴ μοῦ ἀνειδίξῃς·
 ποῖός θ' ἀψηφῆσῃ τὰ λαμπρὰ τῶν ἀθανάτων δῶρα; 65
 καὶ στανικῶς δὲν παίρονται τὰ δίδ' ἢ θέλησῖς τῶν
 καὶ τώρα ἐὰν ἐπιθυμᾷς ἐγὼ νὰ πολεμήσω,
 τοὺς Τρώας καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς, σὺ κάμε νὰ ἠσυχάσων
 καὶ βάλτε τὸν Μενέλαον κ' ἐμὲ ν' ἀγωνισθοῦμε
 γιὰ τὴν Ἑλένην κ' ὅλους τῆς τοὺς θησαυροὺς οἱ δύο. 70
 καὶ αὐτὸς ποῦ θὰ βῆγῃ νεκρῆς, ἔς τὰ γονικά του ἄς πάρῃ
 τὴν νέαν καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι ὁμόστε
 εἰρήνην καὶ τὴν κάρπιμην Τρωάδα μας χαρῆτε.
 κ' ἐκεῖνοι ἔς τὴν πατρίδα τους ἔς τὸ ἱπποτρόφον Ἄργος
 καὶ στὴν ὠμορφοπάρθενην ἄς γύρουν Ἀχαιῶν.» 75
 Εἶπε, κ' ὁ Ἐκτωρ χάθηκε ἔς τὸν λόγον καὶ ἔς τὴν μέσσην
 ἐβγήκε κ' ἐσταμάτησε τὰς φάλαγγες τῶν Τρώων
 μὲ τὸ κοντάρι, καὶ ὅλα εὐθὺς ἐκάθισαν τὰ πλήθη.

- καὶ οἱ καλλίκομοι Ἀχαιοὶ, καθὼς ἐπροχωροῦσε,
 μὲ τόξα τὸν σημάδευσαν, μ' ἀκόντια, μὲ λιθάρια· 80
 καὶ τρανὴν ἔσυρε φωνὴν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων·
 «σταθῆτε, Ἀργεῖοι, παύσετε, τῶν Ἀχαιῶν ἀγόρια,
 καὶ νὰ εἰπῇ, θέλει ἔς ἐμᾶς ὁ λοφουσεῖστος Ἔκτωρ.»
 Αὐτὰ εἶπε κ' ἐλούφαξαν τὰ πλήθη ἔς τὴν φωνὴν του.
 τότε ἔς τὴν μέσσην τῶν στρατῶν ὠμίλησεν ὁ Ἔκτωρ· 85
 «σεῖς Τρῶες καὶ σεῖς Ἀχαιοί, ἀκοῦστε ὅ,τι προβάλλει
 ὁ Ἀλέξανδρος, αὐτὸς ἀρχὴ τοῦ φοβεροῦ πολέμου.
 οἱ Τρῶες ὅλοι κ' οἱ Ἀχαιοὶ σᾶς λέγει ν' ἀποθέσουν
 τὰ λαμπρὰ ἄρματα χαμαὶ ἔς τὴν γῆν τὴν πολυθρέπτραν.
 κ' αὐτὸς καὶ ὁ Μενέλαος ν' ἀγωνισθοῦν ἔς τὴν μέσσην 90
 γιὰ τὴν Ἑλένην κ' ὅλους τῆς τοὺς θησαυροὺς τῆς μόνοι.
 κ' ὅποιος φανῇ καλῆτερος καὶ τὸν δοξάσῃ ἢ νίκη
 τὴν νέαν καὶ τοὺς θησαυροὺς ἔς τὰ γονικά του ἄς πάρῃ,
 κ' οἱ ἄλλοι μὲ ὄρκους στερεοὺς νὰ κλείσωμεν ἀγάπην.»
 Αὐτὰ εἶπε, κ' ἐσίγησαν ἄφωνοι ἐμεῖναν ὅλοι. 95
 καὶ ὁ ψυχρὸς Μενέλαος τὸν λόγον πῆρε κ' εἶπε·
 «τώρα ν' ἀκούσετε κ' ἐμέ, ποῦ ἐξόχως θλίβει ὁ πόνος·
 νὰ χωρισθῆτ' ἤλθ' ὁ καιρὸς, κ' ἐγὼ τὸ βλέπω, Ἀργεῖοι
 καὶ Τρῶες, ἀφοῦ ἐπάθετε τόσα κακὰ γιὰ μένα
 ἀπὸ τὴν ἔχθραν π' ἀναίψεν ἡ πράξις τοῦ Ἀλεξάνδρου· 100
 καὶ σ' ὅποιον ὤρισε ἀπὸ ἐμᾶς τὸν θάνατον ἢ μοῖρα,
 ἄς ἀποθάνῃ, καὶ οἱ λοιποὶ μὲ ἀγάπην χωρισθῆτε.
 καὶ ἀρνάδα δλόμαυρην τῆς Γῆς, κάτασπερο ἀρνὶ τοῦ Ἥλιου
 φέρετε σεῖς, καὶ τοῦ Διὸς ἐμεῖς θὰ φέρωμ' ἄλλο
 καὶ ἄς ἔλθῃ ὁ Πρίαμος, αὐτὸς νὰ κάμῃ τὴν θυσίαν 105
 τῶν ὄρκων, ὅτ' εἶναι ἄπιστα καὶ αὐθάδη τὰ παιδιὰ του,
 μὴν ἀσεβήσουν ἄνομα ἔς τοὺς ὄρκους τοῦ Κρονίδη.
 γνωρίζουμε ποῦ ἀνάερος ὁ νοῦς τῶν νέων εἶναι·
 καὶ ὅπου εἶναι γέροι καὶ τὰ ἐμπρὸς καὶ τὰ κατόπι βλέπουν,
 κ' ὅ,τι συμφέρει προνοοῦν ἔς τό ἄνα καὶ ἔς τ' ἄλλο μέρος.» 110
 Αὐτὰ εἶπε κ' ἐχάσθησαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ Τρῶες,
 ὡς ἔλιπζαν τὸ ξύφασμα τοῦ ὀδυνηροῦ πολέμου.
 καὶ ἀράδιαζαν τ' ἀμάξια τους, ἐκατεβήκαν ὅλοι,
 τὰ ἄρματά τους ἐβγαλαν καὶ τ' ἀποθέσαν χάμου
 οἱ δυὸ στρατοὶ καὶ διάστημα τοὺς χωρίζεν ὀλίγο. 115
 καὶ ἀπόστειλε δυὸ κήρυκες ὁ Ἔκτωρ εἰς τὴν πόλιν
 κεῖθε νὰ φέρουν τὰ σφακτὰ καὶ ἀμέσως νὰ καλέσουν
 τὸν Πρίαμον· καὶ ἀπόστειλεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 ἔς τὰ πλοῖα τὸν Ταλθύβιον νὰ φέρῃ τὸ κρηαίρι.
 καὶ ὑπάκουσε ὁ Ταλθύβιος στὸν κρηταῖον Ἀτρεΐδην. 120
 Μηνύτρα ἔς τὴν λευκόχερην Ἑλένην ἤλθ' ἡ Ἴρις
 καὶ ὁμοιώθη μὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀνδρός τῆς Λαοδίκην
 ποῦ ἔχε τὸν Ἐλικάωνα Ἀνηνοοίδην ἄνδρα.

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

ἀπ' ὄλαις ὠραιότερη ταῖς κόραις τοῦ Πριάμου. 125
 τὴν ἦϋρεν ὅπου ὕφαινε διπλὸ μεγάλο ὕφάδι
 πορφύριο κ' ἐπάνω του κεντοῦσε τοὺς πολέμους
 τῶν χαλκοφόρων Ἀχαιῶν, τῶν ἵπποδάμων Τρώων
 ποῦ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀπ' ἀρχῆς ἐκείνοι ἐπολεμοῦσαν.
 ἐστάθη· ἡ γοργόποδη θεὰ ἐμπρός τῆς κ' εἶπε 130
 «ἔλα, γλυκεῖά μου, πράγματα νὰ ἰδῆς καὶ νὰ θαυμάσῃς
 τῶν χαλκοφόρων Ἀχαιῶν, τῶν ἵπποδάμων Τρώων.
 αὐτοὶ ποῦ τὸν πολύθρηνον ἀγῶνα τοῦ πολέμου
 ν' ἀρχίσουν ἦσαν πρόθυμοι τώρα ἡσυχάζουν ὅλοι·
 ἔπαυσ' ὁ πόλεμος καὶ αὐτοῦ γυρμένοι ἔς ταῖς ἀσπίδαις 135
 κάθονται κ' ἔστησαν ὀρθὰ σιμὰ τοὺς τὰ κοντάρια,
 κ' ὁ ψυχερὸς Μενέλαος κ' ὁ Πάρις ἐκεῖ κάτω
 μὲ τὰ μακρὰ κοντάρια γιὰ σὲ θὰ πολεμήσουν·
 καὶ ὁ νικητὴς ὀμόκλινην θὰ σ' ἔχῃ ἀγατημένην.»
 Εἶπε ἡ θεὰ καὶ τρυφερὴν τῆς βάζει ἐπιθυμίαν
 τοῦ πρώτου ἀνδρός, τῆς χώρας τῆς καὶ τῶν γλυκῶν γονέων. 140
 κ' εὐθὺς ἀπὸ τὸν θάλαμον μ' ἓνα λευκὸ μαγνάδι
 ἡ Ἑλένη ἐχύθη καὶ θεορὰ τὰ δάκρυά τῆς κυλοῦσαν.
 καὶ δύο τῆς θεράπαινας, ἡ κόρη τοῦ Πιτθέως
 Αἴθρα καὶ ἡ μεγαλόφθαλμη Κλυμένη ἀκολουθοῦσαν.
 καὶ τῶν Σκαιῶν Πυλῶν εὐθὺς τὸν πύργον ἀνεβῆκαν. 145
 καὶ ὁ Πριάμος, ὁ Πάνθοος, ὁ Λάμπος, ὁ Θυμοίτης,
 ὁ Ἰκετάων βλάστημα τοῦ Ἄρη καὶ ὁ Κλυτίος,
 καὶ δύο φρονιμώτατοι Ἀντήνωρ καὶ Οὐκαλέγων,
 ὅλοι τῶν Τρώων ἀρχηγοὶ καὶ σύμβουλοι ἐκαθόνταν
 ἔς τὸν πύργον τῶν Σκαιῶν Πυλῶν ποῦ γέροντες ὡς ἦσαν 150
 εἶχαν ἀφήσει τ' ἄρματα, ἀλλ' ἦσαν δημηγόροι
 ἐξαίρετοι καὶ ὁμοιάζαν τοὺς τσίτσικας ποῦ χύνουν
 ἀπὸ τὸ πυκνὸ φύλλωμα τὴν ἰλαρὴ λαλιά τους.
 κ' ἅμ' εἶδαν, ὡς ἐσίμονε ἔς τὸν πύργον τὴν Ἑλένην,
 συνομιλοῦσαν σιγανὰ μὲ λόγια πτερωμένα· 155
 «κρίμα δὲν ἔχουν οἱ Ἀχαιοὶ, δὲν ἔχουν κρίμα οἱ Τρῶες
 χάριν ὁμοίας γυναικὸς τόσον καιρὸν νὰ πάσχουν·
 τφόντι ὁμοιάζει ὡσὰν θεᾶς ἡ τρομερὴ θωριά τῆς·
 ἀλλὰ καὶ ὡς εἶναι ἀσύγκριτη καλῆτερα νὰ φύγῃ
 παρὰ νὰ μείνῃ, συμφορὰ ἔς ἡμᾶς καὶ στὰ παιδιά μας.» 160
 Καὶ ὁ Πριάμος ἐκάλεσε σιμὰ του τὴν Ἑλένην·
 «προχώρησε, παιδί μου, ἐδῶ κοντὰ μου νὰ καθίσῃς
 τὸν πρῶτον ἀνδρα σου νὰ ἰδῆς, τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους·
 σὺ δὲν μοῦ πταίεις, οἱ θεοὶ μοῦ πταίου, ὅπου ἐκείνοι
 κ' ἔρριξαν ἔς τὸν πολύθρηνον τῶν Ἀχαιῶν ἀγῶνα· 165
 μ' ἐκείνον τὸν θεώρατον νὰ μοῦ ὀνομάσῃς ἀνδρα
 ποῦ ἀνάμεσα τῶν Ἀχαιῶν τόσο λαμπρὰ φαντάζει.
 ἄλυστα τὸ ἀνάστημα τὸν ὑπερβαίνει κ' ἄλλοι,
 ἀνθρώποι καὶ θεοὶ ἅπαντες.»

Authorized and licensed use limited to: University of California, San Diego.

- ἄλλ' ἄνδρα ὡς αὐτὸν καλὸν καὶ σεβαστὸν δὲν εἶδα
 εἰς τὴν ζώην μου· φαίνεται τφόντι βασιλέας. > 170
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ἡ Ἑλένη γυνὴ θεία·
 «σέβας καὶ φόβον, ὦ γλυκέ, σοῦ ἔχω, πενθερέ μου·
 κάλλιο νὰ εἶχα σκοτωθῆ, παρὰ νὰ φύγ', ὠϊμένα,
 μὲ τὸν υἱὸν σου ἀφίνοντας τὸν θάλαμον, τοὺς φίλους,
 ταῖς τρυφεραῖς μου ὀμήλικαις, τὴν μόνην θυγατέρα. 175
 ἄλλ' ἔζησα· νὰ φθειρεται ἕς τὰ κλάυματα ἡ ζωὴ μου.
 ἀλλὰ ἕ' αὐτὸ ποῦ μ' ἐρωτᾷς ἐγὼ θὰ σοῦ ἀπαντήσω·
 ἐκεῖνος εἶναι ὁ κραταῖος Ἄτρεΐδης Ἀγαμέμνων,
 συνάμα βασιληᾶς καλὸς καὶ ἄνδρείος πολεμάρχος·
 καὶ ἀνδράδελφον, ἕναν καιρὸν, ἐγὼ τὸν εἶχα ἡ σκύλλα!» 180
 Καὶ ὁ γέρος τὸν ἐθαύμασε καὶ εἶπε· «εὐτυχισμένε
 Ἄτρεΐδη, θεαγάπητε, καλόμοιρε, τφόντι
 σοῦ πρέπει τόσων Ἀχαιῶν ἐσὺ νὰ βασιλεύης·
 καὶ ἕς τῆς Φρυγίας μιά φορὰ τ' ἀμπελοφόρα μέρη
 ἐπῆγα κ' εἶδα πληθυσμὸν Φρυγῶν τῶν ἱππομάχων, 185
 ποῦ τότ' ἐστρατοπέδευαν ἕς ταῖς ὄχθαις τοῦ Σαγγάρου,
 τοῦ θείου Μύγδονος λαοὶ συνάμα καὶ τοῦ Ὀτρείως,
 ὅτι βοηθὸς τοὺς ἐφθάσα κ' ἐγὼ νὰ πολεμήσω,
 ὅταν αὐτοὶ ταῖς ἴσανδραις κτυποῦσαν Ἀμαζόνες·
 ἀλλ' ἦσαν ὀλιγότεροι τῶν Ἀχαιῶν ἐκεῖνοι.» 190
 Εἶδε κατόπι ὁ Πρίαμος τὸν Ὀδυσσεά κ' εἶπε·
 «παῖδι μου, τώρα λέγε μου ποιὸς εἶναι πάλι ἐκεῖνος·
 τοῦ Ἄτρεΐδη Ἀγαμέμνονος ἕς τ' ἀνάστημα δὲν φθάνει,
 ἀλλ' ἔχει αὐτὸς πλατύτερα τὰ στήθη καὶ τοὺς ὦμους·
 ἄφησε κάτω τ' ἄρματα ἕς τὴν γῆν τὴν πολυθρόπτραν, 195
 καὶ μόνος πεοιφέρεται ἕς ταῖς τάξεις τῶν ἀνδρείων·
 τὸν παρομοιάζω μὲ τρανὸ δασύμαλλο κριάρι,
 ὁποῦ διαβαίνει ἀπέραντην κοπὴν λευκῶν προβάτων.»
 Ἡ Ἑλένη κόρη τοῦ Διὸς ἕς ἐκεῖνον ἀπαντοῦσε·
 «αὐτὸς εἶναι ὁ πολύβουλος Λαερτιάδης Ὀδυσσεάς 200
 ὁποῦ ἀνετράφη ἕς τὸ νησί τῆς πετρωτῆς Ἰθάκης
 καὶ πολλοὺς δόλους καὶ ἄπειρα σοφίσματα γνωρίζει.»
 Καὶ πρὸς αὐτὴν ἀπάντησεν ὁ συνετὸς Ἀντήνωρ·
 «λόγον τφόντι ἀληθινόν, ὦ δέσποινα, μᾶς εἶπες·
 γιὰτ' ἦλθ' ἐκεῖνος ἄλλοτε γιὰ σέν' ἀποσταλμένος 205
 ἐδῶ μὲ τὸν Μενέλαον καὶ φιλικὰ ἕς τὸ σπίτι
 τοὺς δέχθηκα κ' ἐγνώρισα τὴν πλάσι καὶ τῶν δύο
 καὶ τὴν μεγάλην σύνεσιν· ἀλλ' ὅταν ἐσταθῆσαν
 τῶν Τρώων εἰς τὴν σύνοδον ὁ Ἄτρεΐδης τὸν περνοῦσε
 μὲ τοὺς μεγάλους ὦμους του καὶ ὅτ' ἦσαν καθισμένοι 210
 ἐφάνη σεβαστότερος ὁ θεῖος Ὀδυσσεάς.
 ἀλλ' ὅταν λόγους συνετοὺς νὰ εἰποῦν ἕς τὰ πλήθη ἀρχίσαν,
 γὰρ πότιτα

- ἀλλὰ κοφτά, γλυκὰ πολὺ, χωρὶς στιγμῆν νὰ φύγη
 ἀπ' τὸν σκοπὸν, νεώτερος ἂν κ' ἦταν τοῦ Ὀδυσσέως. 215
 ἀλλ' ὅταν ὁ πολὺβουλος σηκώθηκε Ὀδυσσεάς
 στέκονταν μὲ τὰ μάτια του ἔς τὴ γῆ προσηλωμένα,
 καὶ μὴτ' ἔμπρὸς τὸ σκῆπτρο του κινουσε μὴτ' ὀπίσω
 καὶ τὸ βαστοῦσε ἀσάλευτο σὰν προᾶξι νὰ μὴν εἶχε
 θά' λεγες ποῦ ναι ἕνας μωρὸς κ' ἀπὸ χολῆν γεμάτος. 220
 ἀλλ' ἄμ' ἀπὸ τὰ στήθη του βγῆκε ἡ φωνὴ ἡ μεγάλη
 καὶ ὡσὰν πυκναῖς χιονόφυγες οἱ λόγοι του πετιῶνταν,
 θνητὸς δὲν ἦταν ἄξιος νὰ μετρηθῆ ἢ μ' ἐκείνῳ
 καὶ τότε δὲν μᾶς ξίπασεν ἡ ὄψις του ὡσὰν πρῶτα.»
 Καὶ τρίτον εἶδ' ὁ γέροντας τὸν Αἴαντα κ' ἐρώτα 225
 «καὶ αὐτὸς ποιὸς εἶν' ὁ ἐξαΐσιος ποῦ τοὺς μεγάλους ὤμους
 ὑφόνει καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπάνω τῶν Ἀργείων ;»
 Ἐπάντησε ἡ μακρόπεπλη Ἑλένη γυνὴ θεία
 «ὁ Αἴας ὁ γιγάντιος, τῶν Ἀχαιῶν ὁ στύλος»
 πλησίον στέκει ὡσὰν θεὸς μὲς τῶν Κρητῶν τὰ πλήθη 230
 ὁ Ἴδοιμενεὺς καὶ ὀλόγυρα οἱ Κρητὲς πολεμάχοι
 συχνὰ τὸν φιλοξένησε ἔς τὸ σπίτι μας ὁ ἀνδρεῖος
 Μενέλαος, ὅτ' ἔρχονταν ἐκεῖνος ἀπ' τὴν Κρήτην.
 κ' ὄλους τοὺς ἄλλους Ἀχαιοὺς καὶ βλέπω καὶ γνωρίζω
 καὶ θὰ ἠμποροῦσ' ἀλάθευτα νὰ εἰπῶ τὰ ὀνόματά τους. 235
 καὶ δύο μόνον βασιλεῖς νὰ ἰδῶ δὲν κατορθόνω
 τὸν Κάστορα ἱπποδαμαστήν, τὸν πύκτην Πολυδεύκην
 κ' εἶναι ἀδελφοί μου ἀπὸ μιὰ μητέρα γεννημένοι.
 μήπως ἔς τὴν Λακεδαίμονα τὴν ποθητὴν ἐμείναν,
 ἢ μὲ τοὺς ἄλλους ἐφθασαν κ' ἐκεῖνοι ἔς τὴν Τρωάδα, 240
 ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ φανοῦν ἔς ταις μάχαις τῶν ἀνδρείων
 μὴν πάρον ἀπὸ τ' ὄνειδος καὶ ἀπὸ τὴν ἐντροπῆ μου ;»
 Αὐτὰ ἔλεγε καὶ ἀπὸ καιρὸν τοὺς εἶχε ἡ γῆ σκεπάση
 ἐκεῖ ἔς τὴν Λακεδαίμονα, ἔς τὴν ποθητὴν πατρίδα.
 Καὶ οἱ κῆρυκες ταις προσφοραῖς τῆς ἔνορκης θυσίας, 245
 δύο κριάρια κ' ἕν' ἀσκή γλυκὸ κρασί γεμάτο,
 μέσ' ἀπ' τὴν πόλιν ἔφερναν· καὶ ὁ κῆρυξ ὁ Ἰδαῖος
 ἕναν κρατήρα ὀλόκληρον μὲ τὰ χρυσᾶ ποτήρια.
 κ' εἰμίωσε ἔς τὸν γέροντα καὶ τὸν παρακινουῖσε
 «σῆκω,» τοῦ εἶπε, «ὦ Πρίαμε, σὲ προσκαλοῦν οἱ πρῶτοι 250
 τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν νὰ κατεβῆς νὰ κάμῃς
 μ' αὐτοὺς θυσίαν ἔνορκην· θὰ πολεμήσουν τώρα
 ὁ Πάρις καὶ ὁ Μενέλαος μὲ τὰ μακρὰ κοντάρια
 καὶ ὅποιος νικήσῃ ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ λάβῃ τὴν Ἑλένην
 μὲ ὅσους ἔχει θησαυρούς· κ' ἡμεῖς οἱ ἄλλ' εἰρήνην 255
 θὰ ὀμόσωμεν ἀσάλευτην καὶ θὰ χαροῦν οἱ Τρῶες
 τὴν κάρπιμη Τρωάδα τους κ' ἐκεῖνοι ὀπίσω ἔς τ' Ἄργος
 καὶ ἔς τὴν ὀμοσφοπάρθεην θὰ γύρουν Ἀχαιῶν.»

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Καὶ ὁ γέροντας ἐπάγωσε καὶ τῶν συντρόφων εἶπε
 εὐθύς νὰ ζέσθουν τ' ἄλογα καὶ ἀνέβηκε μαζί του 260
 ὁ Ἀντήνωρ εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ὁ Πρίαμος ὀπίσω
 τὰ χαλινάρια ἐτέντονε καὶ τ' ἄλογα τοὺς φέραν
 ἀπὸ ταῖς Πύλαις ταῖς Σκαιαῖς ἕς τὴν πεδιάδα κάτω.
 καὶ ἄμ' ἐφθασαν εἰς τοὺς στρατοὺς κατέβηκαν καὶ οἱ δύο 265
 κ' ἐβάδιζαν ἀνάμεσα τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρῶων.
 Σηκώθη τότε ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης καὶ σιμά του
 σηκώθη ὁ θεῖος Ὀδυσσεὺς· οἱ κήρυκες ἐφέραν
 τῶν θεῶν ὄρκων τὰ σφαγὰ καὶ ἀφοῦ μὲς τὸν κρατῆρα
 ἐσυγκεράσαν τὸ κρασί, τὸ νύψιμο κατόπι 270
 εἰς ταῖς παλάμαις ἔχυναν τῶν θεῶν βασιλέων.
 κ' ἔσυρ' ὁ Ἀτρεΐδης μάχαιραν ποῦ πάντοτ' ἐκρεμόνταν
 εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του καὶ ἀπόκοιψε ταῖς τρίχαις
 ἀπ' τῶν κριῶν ταῖς κεφαλαῖς, καὶ ἀφοῦ ταῖς διαμοιράσαν 275
 οἱ κήρυκες ἕς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρῶων,
 ψηλὰ τὰ χέρια σήκωσεν ὁ Ἀτρεΐδης κ' ἐδεήθη
 «Δία πατέρα, δοξαστέ, μεγάλε, ὁποῦ δεσπάζεις
 ἀπὸ τὴν Ἰδην κ' Ἥλιε, ποῦ ἀκοῦς καὶ βλέπεις ὄλα,
 καὶ ποταμοὶ, καὶ γῆ, καὶ σεῖς θεοί, ποῦ ἐκεῖ ἕς τὸν Ἄδην 280
 κάθ' ἐπιόρκου τὴν ψυχὴν ὡς πρέπει τιμωροῖτε,
 γίνεσθε τώρα μάρτυρες καὶ φύλακες τῶν ὄρκων·
 ἂν ἴσως τὸν Μενέλαον ὁ Πάρις θανατώσῃ
 μὲ ὄλους τῆς τοὺς θησαυροὺς θὰ ἔχῃ τὴν Ἑλένην
 κ' ἐδῶθ' ἔμεῖς θὰ φύγοιμε μὲ τὰ γοργὰ καράβια· 285
 κ' ἂν ὁ ξανθὸς Μενέλαος τὸν Πάριν θανατώσῃ,
 ἐκείνην μὲ τοὺς θησαυροὺς οἱ Τρῶες θ' ἀποδώσουν,
 καὶ θὰ πληρώσουν πρόστιμον, ὡς πρέπει τῶν Ἀργείων,
 ποῦ καὶ ἕς ταῖς ἄλλαις γενεαῖς νὰ φθάσῃ τ' ἄκουσμά του.
 κ' ἂν ὕστερ' ἀπ' τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος δὲν θέλουν 290
 νὰ τὸ πληρώσῃ ὁ Πρίαμος κα' οἱ παῖδες τοῦ Πριάμου,
 θὰ μείνω ἐδῶ τὸν πόλεμον ν' ἀκολουθήσ' ὡς ὅτου
 μοῦ πληρωθῆ τὸ πρόστιμο κ' εὐρῶ τοῦ ἀγῶνος ἄκρη».

Εἶπε καὶ μὲ τὸ ἀλύπητο μαχαῖοι τὰ κοῦάρια
 ἔσφαξε καὶ σπαρταριστὰ ξαπλώθηκαν ἕς τὸ χῶμα
 χωρὶς πνοὴν, ἅμα ὁ χαλκὸς τὴν δύναμιν τοὺς πήρε· 295
 καὶ ἀπ' τὸν κρατῆρα παίρονοντας κρασί μὲ τὰ ποτήρια
 τὸ χύναν καὶ προσεύχονταν καὶ Ἀχαιοὶ καὶ Τρῶες
 καὶ αὐταῖς προσέφεραν ταῖς εἰχαῖς· «ὦ ὕψιστε Κρονίδη,
 καὶ ὅλοι οἱ ἀθάνατοι θεοί, τῶν δολερῶν ποῦ πρῶτοι
 ἐπιόρκησεν ὁ μυαλὸς νὰ ρεῦσῃ, καθὼς ρεεῖ
 τοῦτ' ὁποῦ χύνω τὸ κρασί, καὶ αὐτῶν καὶ τῶν παιδιῶν τους 300
 καὶ ἀγκάλαις ἄλλων νὰ χαροῦν τὰ ἔρμα θηλικὰ τους».

Εἶπαν, ἀλλ' ὅμως τὴν εὐχὴν δὲν ἔσπευξε ὁ Κρονίδης.
 καὶ ὁ Δαρδανίδης Πρίαμος ἐμπρός εἰς ὄλους εἶπε

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetino Dimosias Istoriki
 Restrictions apply.

- «ἀκούσατέ με, Ἄχαιοι, ἀκούσατέ με Τρῶες·
 θὰ γύρω ἐγὼ ᾽ς τὴν Ἴλιον τὴν παλυανεμισμένην, 305
 ὅτι ἡ καρδιά δὲν μοῦ βαστᾷ τὸν ποθητὸν υἱόν μου
 νὰ ἰδῶ μὲ τὸν Μενέλαον ᾽ς τὸν φονικὸν ἀγῶνα·
 μόν' οἱ ἀθάνατοι θεοὶ κ' ἐξόχως ὁ Κρονίδης
 γνωρίζ' εἰς ποῖον διώρισε τὸν θάνατον ἡ μοῖρα.»
 Εἶπε, ᾽ς τ' ἀμάξι τοὺς κροιοὺς ἐπῆρε ὁ θεῖος ἄνδρας· 310
 ἀνέβη καὶ τοὺς χαλινοὺς ἐτέντωσεν ὀπίσω,
 καὶ πλαγινὸς του ἐκάθισεν ὁ Ἄντήνωρ εἰς τ' ἀμάξι.
 κ' ἐνῶ τοῦτοι ᾽ς τὴν Ἴλιον ὀπίσω ἀναχωροῦσαν,
 μὲ τὸν Πριαμίδην Ἐκτορα ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς
 τὸν τόπον πρῶτα ἐμέτρησαν, λαχνοὺς κατόπι ἐπῆραν 315
 καὶ μέσα εἰς κρᾶνος χάλκινον τοὺς τίναζαν νὰ δείξῃ
 τὴν λόγχην ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ θεὸν ἄκοντίσῃ πρῶτος.
 καὶ τῶν θεῶν εὐχίθηρε μὲ χέρια σηκωμένα
 ὁ λαὸς ὅλος κ' ἔλεγαν καὶ Ἄχαιοι καὶ Τρῶες· 320
 «Δία πατέρα, δοξαστέ, μεγάλε, ποῦ δεσπύζεις
 ἀπὸ τὴν Ἰδίην, κάμε σὺ νὰ κατεβῇ στὸν Ἄδῃ
 ἐκεῖνος ποῦ πρῶτ' ἄναψε τὴν ἔχθραν μεταξύ μας.
 καὶ αὐτοὺς ᾽ς ἐμᾶς στερέονε τοὺς ὄρκους τῆς ἀγάπης.
 Καὶ τοὺς λαχνοὺς ἐτίναζεν ὁ μέγας Πριαμίδης
 κ' ἔβλεπε ὀπίσω· καὶ ὁ λαχνὸς πετάχθη τοῦ Ἀλεξάνδρου· 325
 καὶ τότε χάμω ἐκάθησαν σειραῖς σειραῖς τὰ πλήθη
 καθέννας εἰς τοὺς ἵππους του σιμὰ καὶ ᾽ς τ' ἄρματά του.
 κ' ἔβαλε τὴν ὑπέρολαμπρην ἀρματοσιά του ὁ θεῖος
 Ἀλέξανδρος ὁ σύγκλιμος τῆς ὤμοσφῃ Ἑλένης.
 τὰ σιέλη πρῶτα μὲ λαμπραῖς κνημίδαῖς περιζώνει, 330
 μὲ ταῖς περόναις ἀργυραῖς καλὰ θηλυκωμέναις,
 μὲ θώρακα τοῦ ἀδελφοῦ Λυκάονος ὠραῖον
 ποῦ ᾽ς τὸ κορμί του εἰταίριαζε, τὸ στήθος περικλείει·
 ξίφος ἀσημοκόμπωτον ἐκρέμασε ἀπ' τοὺς ὤμους
 χάλκινον, κ' ἔπειτα τρανὴν βαρύτατην ἀσπίδα. 335
 εἰς τὴν ἀνδρείαν κεφαλὴν καλὸν ἔβαλε κρᾶνος
 καὶ μὲ τὴν χῆτην σείονταν φοικτὸς ἐπ' αὐτὸν ὁ λόφος
 καὶ ἀμοῦδιο ᾽ς τὴν παλάμη του δεινὸν κοντάρι ἐπῆρε.
 παρόμοια φόρεσ' ἄρματα καὶ ὁ ψυχρὸς Ἀτρεΐδης.
 Καὶ ἀφοῦ μακρὰν τοῦ πληθυσμοῦ καὶ οἱ δυὸ θωρακισθῆκαν, 340
 ᾽ς τὴν μέσην ἐπροχώρησαν τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων
 μὲ βλέφαρο τρομακτικὸ καὶ τ' ἀνδρειωμένα πλήθη
 τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν τοὺς βλέπαν κ' ἐθανυμάζαν.
 στήθησαν ἀντιμέτωποι ᾽ς τὸν μετρημένον τόπον
 καὶ μὲ τὸ μῖσος ᾽ς τὴν καρδιά τίναζαν τὰ κοντάρια. 345
 πρῶτος ὁ Πάρις ἔρριξε τὸ μακρυνὸ κοντάρι
 καὶ τοῦ Ἀτρεΐδῃ ἐκτύπησε τὴν κνίωτην ἀσπίδα.

- κ' ἐλύγισε· καὶ δεύτερος ὁ Ἄτρείδης ἐπετάχθη
καὶ πρῶτα εὐχρήθη μέσα του· «κάμε, ὦ πατέρα Δία,
να ἐκδικηθῶ τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἀδίκησέ με πρῶτα,
τὸν θεῖον Πάριν· να σβυσθῇ ἕς τὴν λόγχην μου ἀποκάτω,
γιὰ να τρομάξῃ ἕς τὸ ἐξῆς καθέννας ν' ἀδικήσῃ
τὸν ἄνθρωπον ποῦ σπῖτι του φιλόξενα τὸν δέχθη.»
350
- Εἶπε καὶ τὸ μακρόσκιον ἐτίναξε κοντάρι
καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐκτύπησε τὴν κυκλωτὴν ἀσπίδα.
ἔσπασε ἡ λόγχ' ἢ δυνατὴ τὴν φωτεινὴν ἀσπίδα,
καὶ ἕς τὸν ὠραῖον θώρακα ἐμπήχθη πέρα πέρα'
καὶ τὸν χιτῶνα τοῦ ὅσισε ἕς τὸ μέρος τῆς λαπάρας.
ἔσκηψε καὶ τὸν θάνατον ἐξέφυγεν ὁ Πάρις.
355
- τὸ ξίφος τ' ἀσημόκομπον ἐσήκωσεν ὁ Ἄτρείδης
κ' ἐκτύπησε τὸ μέτωπο τῆς περικεφαλαίας·
τὸ ξίφος τρίμματ' ἔγεινε καὶ τοῦ ἔπεσε ἀπ' τὸ χέρι·
κ' ἐστράφη πρὸς τὸν οὐρανὸν κ' ἐγόγγυσε ὁ Ἄτρείδης·
«Δία πατέρα, ποῖος θεὸς ὀλέθριος εἶναι ὡς εἶσαι ;
365
- θαροῦσα πῶς τὸν Πάριδα θ' ἀντικακώσω τώρα,
καὶ ἰδοὺ τὸ ξίφος μου ἔσπασε ἕς τὰ χέρια καὶ τὴν λόγχην
ἔρριξε ἀπ' τὴν παλάμην μου χωρὶς να τὸν φονεύσω.»
Κι' ὄρησε εὐθύς, τὸν ἄρπαξεν ἀπ' τὸ δασύ του κράνος,
τὸν ἔστριψε, τὸν ἔσερνε ἕς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη·
370
- τὸν ἔπνιγε ἕς τὸν τρυφερὸν λαιμὸ τοῦ ἀνεβασμένο
τὸ πολυκέντητο λουρὶ τῆς περικεφαλαίας.
κ' εἶχε τὸν σύρη καὶ λαμπρὴν τὴν δόξαν θ' ἀποκοῦσε.
ἀλλ' ἐγκαίρα τὸ ἐνόησεν ἡ Ἄφροδίτ' ἢ θεῖα
κ' ἔκοψε ἀμέσως τὸ λουρὶ, σκληρὸ βωδιοῦ τοιάρι·
375
- ἄδειο τὸ κράνος πηγαινέ με τ' ἀνδρειωμένο χέρι
τοῦ Ἄτρείδη, ὡς ποῦ τὸ πέταξε ἕς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη·
κ' οἱ σύντροφοὶ τὸ ἐδέχθησαν· κι' ὄρησε αὐτὸς ὀπίσω
λυσσώντας με τὸ χάλκινο κοντάρι να τὸν σχίσῃ.
380
- ἀλλ' εὐκόλα, ὡσάν θέαινα, τὸν σήκωσε ἡ Ἄφροδίτη·
με καταχνιὰ τὸν ἔξωσε καὶ μες τὸν μυροβόλον
θάλαμον τὸν ἐκάθισε· κ' ἡ ἴδια τὴν Ἑλένην
ἐβγήκε να καλέσῃ εὐθύς, καὶ τὴν εὐρήκ' ἐπάνω
ἕς τὸν πύργον κ' εἶχε Τρῳίσσαις πολλαῖς ὀλόγυρά της.
385
- ἀπ' τὸ νεκτάριο φόρεμα τὴν τράβηξε κ' ἐφάνη
με τὴν μορφήν γερόντισσα, ὁποῦ τὴν εἶχε γνέστραν
ἡ Ἑλένη ἕς τὴν πατρίδα της να τῆς δουλεύῃ ὠραῖα
κάθε πολῦτιμο μαλλὶ καὶ τὴν ὑπερηγάπα.
390
- με αὐτὴν ὁμοιώθηκε ἡ θεὰ καὶ τῆς Ἑλένης εἶπε·
«ἔλα καὶ ὁ Πάρις σὲ καλεῖ ἕς τὸ σπῖτι να γυρίσῃς·
ἕς τὸν θάλαμον, ἕς τὰ τορνευτὰ κλινάρια λαμπροφόρος
ἀστράφτει ἀπὸ τὴν ὀμορφιά· δὲν θά ἴλεγες πῶς ἦλθε
ἐκεῖνος ἀπ' τὸν πόλειον, ἀλλ' ὅτ' ἦ θὰ πηγαίνῃ
Authorized licensed use limited to: I7221.6.5.

εἰς τὸν χορὸν, ἢ ἀπὸ χορὸν ν' ἀναπαυθῆ καθίζει. »
 Εἶπε καὶ τὴν ἐτάραξε μὲς τῆς καρδιάς τὰ βάρη. 395
 ἀλλ' ἄμα εἶδε τῆς θεᾶς τὰ ξρωτεμένα στήθη
 καὶ τὸν πανώροιον λαϊμὸν καὶ τῶν ματιῶν τὴν λάμψιν,
 φόβος τὴν πῆρεν ἕξαφνα καὶ πρὸς ἐκείνην εἶπε
 «παμπόνηρη, τί προσπαθεῖς μ' αὐτὰ νὰ μὲ πλανέσης ;
 εἰς ποῖαν χώραν μακρυνὴν ἀκόμη θὰ μὲ βγάλῃς, 400
 ἕς τῆς Μαιονίας τὸν τεργνὸν ἀέρα ἢ τῆς Φρυγίας,
 ἂν κάποιον ἔχεις ὡς καὶ αὐτοῦ θνητὸν ἀγαπημένον ;
 ἀφοῦ τώρα ὁ Μενέλαος, ποῦ ἐνίκησε τὸν Πάριον,
 βούλετ' ἐμὲ τὴν μισητὴν νὰ πάρῃ ἕς τὴν πατρίδα,
 διὰ τοῦτο ἐδῶ κατέβηρες μὲ δόλο νὰ μὲ πιάσῃς ; 405
 ἄμε, μαζί του κάθισε, μακρὰν τῶν ἀθανάτων,
 καὶ οἱ πόδες σου ἕς τὸν Ὀλυμπον νὰ μὴ σὲ ξαναφέρουν,
 ἀλλὰ νὰ λυόνεσαι μ' αὐτόν, νὰ τὸν προσέχῃς μείνε,
 ὡς νὰ θελήσῃ σύντροφον ἢ δούλην νὰ σὲ κάμῃ.
 θὰ ἦταν κατασχὴν μου νὰ ὑπάγω ἐκεῖ ποῦ θέλεις, 410
 νὰ εἶμ' ἐκείνου ὁμόκλινη καὶ ἡ σεβασταῖς μητέραις
 τῆς Τροίας θὰ μὲ ὠνειδίζαν καὶ ἀρκοῦν ὅσα ὑποφέρω. »
 Ὁργισθῆ καὶ ἀποκρίθηκεν ἡ Ἀφροδίτ' ἡ θεία
 «μὴ μὲ θυμόνης, δύστυχη, μὲ αὐτὰ καὶ μ' ἀναγκάσης,
 ἀφοῦ πολὺ σ' ἀγάπησα, πολὺ νὰ σὲ μισήσω, 415
 καὶ ἰδῆς νὰ σπεῖρω ἀνάμεσα τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων
 ἔχθρηταις νέαις, φοβεραῖς καὶ κατοθανατίσης. »
 Ἐτρομάξε ἕς τὸν λόγον τῆς ἡ Ἑλένη καὶ ἕς τὸν πέπλον
 κλεισμένη τὸν ὀλόασπρον κατόπι τῆς κινούσε
 σιγά, χωρὶς ἡ Τρώϊσσαις ποσῶς νὰ τὸ νοήσουν, 420
 κι' ὅταν ἕς τὰ δώματ' ἔφθασαν τὰ ὄραϊα τοῦ Ἀλεξάνδρου,
 ἀμέσως ἡ θεράπαιναις ἕς τὰ ἔργα τοὺς στραφῆκαν,
 καὶ ἕς τὸν ὑψηλὸν θάλαμον ἀνέβ' ἡ γυνὴ θεία.
 κ' ἔπεισεν ἡ φιλόγελη ἀθάνατη Ἀφροδίτη
 ἕνα θρονὸν καὶ τὸ ἔστησεν ἀντίκρου τοῦ Ἀλεξάνδρου 425
 ἕς αὐτὸ ἡ Ἑλένη ἐκάθισε, τοῦ Δία θυγατέρα,
 κι' ὠνειδίξε τὸν ἄνδρα τῆς μὲ ἀντίστροφο τὸ βλέμμα
 «ἦλθες ἀπὸ τὸν πόλεμον ἕς τὸν τόπον νὰ ἔχες μείνῃ
 σφαιμένος ἀπ' τὸν ἥρωα ποῦ πρῶτος μου ἦταν ἄνδρας.
 καὶ ὅμως πρῶτα ἐπαίρεσο πῶς ἦσουν καὶ ἕς τὰ χέρια 430
 καὶ ἕς τὸ κοντάρι ἀνώτερος τοῦ ἀνδρείου Μενελάου.
 ἔμπρὸς λοιπὸν προκάλεσε καὶ πάλιν τὸν ἀνδρεῖον
 Μενέλαον ἕς τὸν πόλεμον ἀλλὰ σὲ συμβουλεύω
 νὰ ἡσυχάσης ἕς τὸ ἔξῃς, μὴ σὰν μωρὸς θελήσῃς
 μὲ τὸν ξανθὸν Μενέλαον νὰ κτυπηθῆς καὶ πάλιν, 435
 μὴ πέσης γλήγορα νεκρὸς ἕς τὴν λόγχην του ἀποκάτω. »
 Καὶ ὁ Πάρις τῆς ἀπάντησε· «γυνὴ, μὴ μ' ὠνειδίξῃς
 τόσο τιμωρὰ καὶ ἂν σήμερον μ' ἐνίκησεν ὁ Ἀτρεΐδης

- μὲ βοηθὸν τὴν Ἀθηναῖν, κ' ἐγὼ θὰ τὸν νικήσω
ἄλλην φορὰν· ὅτι θεοὶ καλοὶ κ' ἐμᾶς δὲν λείπουν. 440
ἀλλ' ἔλα τώρα ἐρωτικά νὰ γλυκοκοιμηθοῦμε·
ποτὲ τόσον δὲν ἀναψεν ὁ πόθος τὴν ψυχὴν μου,
μηδ' ὅταν ἀπ' τὴν Σπάρτην σου τὴν πρόσχαρον σ' ἐπῆρα
τότε κ' ἐπλέαμε μαζί 'ς τὰ ποντοπόρα πλοῖα
κ' ἔσμιξα ἐρωτικά μ' ἐσὲ 'ς τὴν νῆσο τῆς Κρανᾶς, 445
ὅσο γιὰ σὲ τώρα γλυκὸς μὲ συνεπαίρνει ὁ πόθος. »
εἶπε 'ς τὴν κλίνην ἔπεσε κ' ἐκείνη εὐθύς κατόπι.
κ' ἐνῶ ἐκεῖνοι ἐπλάγιαζαν 'ς τὴν τορνευμένην κλίνην,
ὡσάν θηρίον γύριζεν ὁ Ἀτρείδης μὲς τὰ πλήθη
κάπου νὰ ἰδῆ τὸν Πάριδα, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη 450
τῶν Τρώων καὶ τῶν βοηθῶν κανεὶς νὰ φανερώσῃ
τὸν θεῖκόν Ἀλέξανδρον τοῦ θεοῦ Μενελάου.
κ' ὅμως δὲν θὰ τὸν ἐκρυβεν κανένας ἀπ' ἀγάπην,
ὅτι ὡς τὸν μαῦρον θάνατον τὸν ἐμισοῦσαν ὅλοι.
καὶ εἶπε τότε ὁ κραταιὸς Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων· 455
«σεῖς Τρῶες, καὶ σεῖς Δάρδανοι, σεῖς σύμμαχοι, ὅλοι ἀκοῦτε.
ἡ νίκη ἐφανερώθηκε τοῦ ἀνδρείου Μενελάου·
σεῖς τώρα παραδώσετε τὴν Ἀργισσαν Ἐλένην
μὲ ὅσους ἔχει θησαυροὺς καὶ πρόστιμον ἀκόμη,
ποῦ καὶ 'ς ταῖς ἄλλαις γενεαῖς νὰ φθάσῃ τ' ἀκουσμά του. » 460
αὐτὰ πε καὶ τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη συμφωνοῦσαν.

Σύνοδον εἶχαν οἱ Θεοὶ ἔς τὸ πλάγι τοῦ Κρονίδη,
ἔς τὸ δῶμα τὸ χρυσοστόρωτον καὶ τοὺς κερνοῦσε ἡ θεία
Ἥβη τὸ νέκταρ καὶ φαιδροὶ μὲ τὰ χρυσὰ ποτήρια
ἀντιπροσπίαν κ' ἔβλεπαν τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου.
καὶ νὰ πειράξῃ ἠθέλησε τὴν Ἥραν ὁ Κρονίδης 5
καὶ λόγον εἶπε ἀνάσκεπον πιερὰ νὰ τὴν κεντήσῃ·
«δυνὸ θεαῖς εἶναι, θαρρῶ, βοήθοι τοῦ Μενελάου,
ἢ Ἄργισσ' Ἥρα κ' ἢ Ἀθηνᾶ, ἢ σῶστρα τῶν ἀνδρείων·
ἀλλὰ κάθονται ἀνάμερα καὶ τέρπονται νὰ βλέπουν· 10
τὸν ἄλλον ἢ φιλόγελη θεὰ τὸν παραστέκει
ἢ Ἀφροδίτη καὶ κακὸ νὰ πάθῃ δὲν ἀφίνει·
καὶ ἰδοὺ τώρα τὸν ἔσωσε ἔς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου.
ἀλλ' εἶναι ἢ νίκη φανερά τοῦ ἀνδρείου Μενελάου.
καὶ τώρα νὰ σκεφθοῦμ' ἑμεῖς, πῶς τοῦτα θὰ τελειώσουν· 15
ἂν πάλιν θὰ σηκώσουμε φοικτὸν πολέμου ἀγῶνα,
ἢ μεταξὺ τῶν δύο λαῶν θὰ φέρομεν εἰρήνην ;
κι' ἂν τὸ δεχθῆτε πρόθυμα μὲ τὴν καρδιά σας ὅλοι,
ἄς μείνῃ ἡ πόλις ἀφθαρτὴ τοῦ γέροντος Πριάμου
κι' ἄς λάβῃ ὁ Μενέλαος ὀπίσω τὴν Ἑλένην.» 20
Αὐτὰ εἶπε κ' ἐγόγγυσαν ἢ Ἀθηνᾶ κ' ἢ Ἥρα·
σιμὰ καθίζαν κ' ὄλεθρον τῶν Τρώων μελετοῦσαν.
λόγον δὲν εἶπεν ἢ Ἀθηνᾶ καὶ ἔς τὸν πατέρα Δία
ἀπὸ χολὴν ἐμάνιζεν· ἀλλ' ἢ χολὴ ἔς τῆς Ἥρας
τὸ στήθος δὲν ἐχώρεσε, καὶ πρὸς ἐκεῖνον εἶπε 25
«τί ἴπες Κρονίδη τρομερὲς ; πῶς ν' ἀφανίσῃς θέλεις
τοὺς κόπους, τὸν ἀγῶνα μου, τὸν ἵδρον πῶχῳ ἰδρῶσῃ ;
καὶ τ' ἄλογά μου ἀπόκαμαν, ὡς ποῦ νὰ συναθροίσω
τόσον λαόν, ἔς τὸν Πριάμον κακὸ καὶ ἔς τὰ παιδιὰ του ;
κάμε το, ἀλλ' ὅμως οἱ θεοὶ δὲν συμφωνοῦμεν ὅλοι.» 30
Ἐβάρυνε· καὶ, «ὦ τρομερή,» τῆς εἶπεν ὁ Κρονίδης,
«τί σοῦ ἴκαμεν ὁ Πριάμος καὶ ὄλ' ἢ γενεὰ του
κακὸ μεγάλο νὰ ὀργισθῆς καὶ τόσο νὰ μανίξῃς
νὰ ἐξολοθρεύσῃς ἔρριζα τὴν πυργωμένην Τροίαν ;

ταῖς πύλαις της ἄν δὲν διαβῆς καὶ τὰ ὑψηλά της τείχη, 35
 ὦμόν νὰ φῶς τὸν Πριάμον καὶ τὰ παιδιὰ του κ' ὄλους
 τοὺς Τρῶας, δὲν γιатρεύεται τὸ πάθος ποῦ σὲ καίει.
 κάμε ὅπως θέλεις, ἀλλ' ἰδὲ μὴ τοῦτ' ἢ διαφορὰ μας
 κάποτε ἀνάψῃ πόλεμον κακὸν ἀνάμεσόν μας.
 κ' ἐν ἄλλο ἀκόμα θὰ σοῦ εἰπῶ νὰ τὸ φυλάξῃ ὁ νοῦς σου' 40
 ἔαν ποτὲ προθυμηθῶ νὰ ἐξολοθρεύσω πόλιν,
 ὅπου τυχαῖνον ἀνθρώποι νὰ ζοῦν ἀγαπητοὶ σου,
 μὴ ἔς τὴν ὀργὴν μου ἀντισταθῆς, ἀλλ' ἄφησε νὰ κάμω·
 κ' ἐγὼ σοῦ τὴν ἀπάφησα μὲ πόνον τῆς ψυχῆς μου.
 καὶ ἀπὸ ταῖς χώραις τῶν θνητῶν ἀνθρώπων ὅσαις εἶναι 45
 κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ καὶ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου
 ὀλόψυχα ἐπροτίμησα τὴν Ἴλιον τὴν θεῖαν,
 τὸν Πριάμον καὶ τὸν λαὸν τοῦ δυνατοῦ Πριάμου,
 ὅτι ποτὲ δὲν ἔλειψε τραπέζι ἀπ' τὸν βωμόν μου,
 σπονδὴ καὶ κνίσσα, ἢ προσφοραὶς ποῦ τῶν θεῶν ἀνήκουν. » 50
 Κ' ἡ μεγαλόφθαλμη θεὰ τοῦ ἀπάντησεν ἡ Ἥρα·
 « ἀπ' ὅλαις ὑπεραγαπῶ τρεῖς χώραις εἰς τὸν κόσμον·
 τὸ Ἄργος, τὴν πλατύδρομην Μυκίην καὶ τὴν Σπάρτην·
 κατάστρεψέ ταις, ἂν ποτὲ κινήσουν τὴν ὀργὴν σου·
 δὲν θὰ μὲ ἰδῆς νὰ ὑπερμαχῶ γι' αὐταῖς ἢ νὰ γογγύζω, 55
 ὅτι δὲν θὰ κατόρθωσα ποσῶς νὰ σ' ἀντισκώψω,
 ὅσα κ' ἂν ἔκανα, ἐπειδὴ πολὺ ἴσαι ἀνώτερός μου.
 ἀλλὰ καὶ σὺ τοὺς κόπους μου νὰ χάσω μὴ θελήσης,
 ὅτι κ' ἐγὼ εἶμαι θεὸς κ' ἀπ' τὴν δικὴν σου εἶζαν,
 ἐγὼ ἢ σεβαστότερη τοῦ Κρόνου θυγατέρα 60
 καὶ ἀπὸ τὸ γένος ἐνδοξη καὶ ὄτ' εἶμαι ὁμόκλινή σου,
 καὶ σὺ ἴσαι πρῶτος βασιλεὺς τῶν ἀθανάτων ὄλων.
 ἀλλὰ τάρ' ὡς συγκλίνωμεν ἐγὼ πρὸς σὲ καὶ πάλιν
 σὺ πρὸς ἐμὲ κ' ὄλ' οἱ θεοὶ θὰ μᾶς ἀκολουθήσουν.
 σὺ στείλ' εὐθύς τὴν Ἀθηναῖν ἔς τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρῶων 65
 τ' ἀντίμαχα στρατεύματα, νὰ ἐφευρῇ ἐκείνη τρόπον
 ὥστε τοὺς ὄρκους πρότερον νὰ παραβοῦν οἱ Τρῶες,
 προσβάλλοντας τοὺς Ἀχαιοὺς ποῦ ἐπαίρονται ἔς τὴν νίκην. »
 Σ' αὐτὰ ἐπέισθη τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας
 κ' ἐστράφη πρὸς τὴν Ἀθηναῖν· « κατέβα εὐθύς » τῆς εἶπε, 70
 « ἔς τ' ἀντίμαχα στρατεύματα τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρῶων,
 κάμε τοὺς ὄρκους πρότερον νὰ παραβοῦν οἱ Τρῶες,
 προσβάλλοντας τοὺς Ἀχαιοὺς ποῦ ἐπαίρονται ἔς τὴν νίκην. »
 Καὶ αὐτοπροαίρετα ἡ θεὰ ἔς τὸν λόγον του ἐτινάχθη
 ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου ταῖς κορφαῖς κ' ἐχύθη ὡσάν τ' ἀστέρι 75
 ὁποῦ ὁ Κρονίδης ἔρριξε σημάδι ἔς τοὺς ἀνθρώπους,
 ἢ ναῖταις ἢ στρατόπεδο λαῶν ἐκτεταμένο·
 λαμπρὸ ἀστέρι κ' ἀπειραις ἢ σπίθαις του πετιοῦνται·
 ὁμοίως τότε ἡ Ἀθηναῖ ἔς τὴν γῆν ἐροβολοῦσε

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifaniko Apothetirio Dimosias Istorikis

Restrictions apply.

και μες την μέσση πήδησε τῶν ἵπποδάμων Τρώων
 τῶν χαλκοφόρων Ἀχαιῶν και ἀπόρησαν τὰ πλήθη. 80
 και μεταξύ τους ἔλεγαν· «ἦ πάλιν τοῦ πολέμου
 θὰ ξαναρχίσῃ τὸ κακό, τὰ αἵματα και οἱ φρόνοι,
 ἦ μεταξύ τῶν δυὸ λαῶν ἀγάπην βάζει ὁ Δίας
 ποῦ κυβερνᾷ τὸν πόλεμον, ὡς θέλει, τῶν ἀνθρώπων.»
 Αὐτὰ ἔλεγαν οἱ λαοί· κ' ὥστόσο μες τὸ πλήθος 85
 τῶν Τρώων γύριζε ἠ θεὰ μετὴν μορφὴν ἀνθρώπου,
 τοῦ ἀνδρειωμένου μαχητοῦ Λαοδόκου Ἀντηνορίδη
 ζητῶντας τοῦ Δυκάονος τὸ δοξασιμένο ἀγόρι,
 τὸν πολεμάσῃον Πάνδαρον· τὸν ἦρε ποῦ ἐστεκόνταν
 ἕς ταις φάλαγγαις ταις φοβεραῖς λαῶν ἀσπιδοφόρων, 90
 ποῦ ἦλθον ἀπ' τὸν Αἴσωπον μαζί του ἕς τὴν Τρωάδα·
 σιμά του ἐστήθη κ' ἔλεγε μετὰ λόγια φτερωμένα·
 «θὲ νὰ πεισθῆς ἕς ὅτι θὰ εἰπῶ, Δυκαονίδη ἀνδρεῖε;
 θὰ ἐτόλμας ἕς τὸν Μενέλαον γοργὸ νὰ σύρῃς βέλος; 95
 δόξαν ἀπ' ὄλον τὸν λαὸν και χάριν θ' ἀπολαύσῃς
 και ὁ βασιλέας μάλιστα θὰ σὲ τιμήσῃ ὁ Πάρις.
 πρῶτος αὐτὸς μετὰ ὑπέριμα θὰ σὲ ἀνταμείψῃ δῶρα,
 ἐὰν ἰδῇ ἕς τὴν θλιβερὰν πυρὰν ἀνεβασμένον
 τὸν δυνατὸν Μενέλαον ἀπὸ δικό σου ἀκόντι. 100
 ἔμπρὸς λοιπὸν ἀκόντισε τὸν ἔνδοξον Ἀτρεΐδην,
 ἀφοῦ ἕς τὸν φωτογέννητον Ἀπόλλωνα τοξότην
 ἀριῶν πρωτόγονων ταχθῆς νὰ σφάξῃς ἐκατόμβην,
 ἅμα ἕς τὴν θεῖαν Ζέλειαν, ἕς τὸ σπῆτι σου, γυρίσῃς.»
 Ὅστα λόγια τοῦτα ἐπέισθηκεν ὁ ἀνόητος κ' ἐπῆρε 105
 τὸ στιλβωμένο τόξο του, κέρατο ἀγρίου τράγου,
 ποῦ ἀπὸ καθίστραν εἶχε αὐτὸς κτυπήσῃ ἅμα τὸν εἶδε
 νὰ βγαλῆν μέσ' ἀπὸ σπηλιά, και κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος
 τὸν πίτυχε και ἀνάσκελα τὸν ξάπλωσε ἕς τὸν βράχον·
 μακρὰ δεκάξῃ σπιθαμαῖς τὰ κέρατα ἐφοροῦσε· 110
 αὐτὰ ἐργάσθη και ἄρρωσε καλὸς κερατοξόος·
 τὸ ἔξυσ' ὄλο και χρυσὸ τοῦ πρόσθεσε κουλοῦρι.
 τὸ τόξο ἐκεῖνο ἐτάνυσε και κατὰ γῆς ἀγάλι
 τὸ ἔκλινε και οἱ σύντροφοι κρατοῦσαν ταῖς ἀσπίδαῖς
 ἔμπρὸς του, μήπως πεταχθοῦν οἱ Ἀχαιοὶ γενναῖοι,
 πρὶν ἀκοντίσῃ ὁ Πάνδαρος τὸν δυνατὸν Ἀτρεΐδην. 115
 κ' ἀπ' τὴν φαρέτραν σήμωσε τὸ σκέπασμα κ' ἐπῆρε
 ἄρριχτο βέλος φτερωτό, μαύρην φωλιὰ θανάτου.
 τὸ μικρὸ βέλος ἴσιασεν εἰς τὴν χορδὴν ἐπάνω,
 και πρὸς τὸν φωτογέννητον Ἀπόλλωνα τοξότην
 νὰ σφάξῃ ἀριῶν πρωτόγονων ἐτάχθηκε ἐκατόμβην, 120
 ἅμα ἕς τὴν θεῖαν Ζέλειαν, ἕς τὸ σπῆτι του γυρίσῃ
 και μετὰ ταις κόκαις τὴν χορδὴν τραβῶντας τὴν σιμόνει
 εἰς τὸ βυζὶ και ἀπίθωσε τὸ σίδερον ἕς τὸ τόξο.

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

και ὅταν εἰς κύκλον τέντωσε τὸ μέγα τόξο, ἀκούσθη
 τριγμὸς τοῦ τόξου, τῆς χορδῆς βοῆ κ' ἐξετινάχθη 125
 τὸ βέλος ἀνυπόμονο νὰ πέσῃ μὲς τὰ πλήθη.
 Ἄλλὰ δὲ σ' ἔλησμόνησαν, Μενέλαε, τοῦ Ὀλύμπου,
 οἱ κάτοικοι οἱ μακάριοι κ' ἡ Ἄθηνά ποῦ ἔμπρός σου
 εὐθύς εὐρέθη κ' ἔδιωξε τὸ μικροφόρο ἀκόντι
 ἀπὸ τὸ σῶμα σου ἀρεκέτα, καθὼς μητέρα διώχνει 130
 μῦigan ἀπὸ τὸ βρέφος της, ἐνῶ γλυκὰ κοιμᾶται,
 κ' ἡ ἴδια τ' ὠδήγησεν ὕπου ἢ χρυσαῖς τῆς ζώνης
 θηλειαῖς κ' ὁ θώραξ διπλωτὸς ἐσίμigan ἕνα μέρος.
 τὸ μικρὸ βέλος ἔπεσε ἕς τὴν σφικτασφαλισμένην
 ζώνην τὴν πολυδαίδαλην καὶ τὴν διαπέρας' ὄλην. 135
 καὶ μὲς τὸν λαμπρὸν θώρακα προχώρησ' ὡς τὴν πλάκα
 ὀποῦ στὰ βέλη ἀντίφραγμα ἕς τὸ σῶμα του ἐφοροῦσε
 κ' ἐξόχως τὸν προφύλαξεν ἀλλ' ἔσπασε κ' ἐκείνην.
 καὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐχάραξε τὸ δέρμα ἢ χάλκιν' ἀκρη
 κ' ἔρρευσε ἀπὸ τὸ λάβωμα εὐθύς τὸ μαῦρον αἷμα. 140
 Ὡς ὅταν Κάειρα ἢ Μαιονίς γυνὴ κοκκινοβάφει
 λευκὸν ἔλεφαντόδοντο, τοῦ ἀλόγου χαλινάρη
 πολλοὶ τὸ ζήλευσαν ἵππεις, καὶ μένει φυλαγμένον
 ἕς τὸν θάλαμον γιὰ βασιλεῖς πολύτιμο στολίδι,
 καὶ ἕς τ' ἀλογο καλλώπισμα καὶ δόξα τοῦ ἀναβάτη 145
 ὁμοίως, ὦ Μενέλαε, ἐβάφηριν τὰ ὠραῖα
 μεριά σου καὶ τὰ κνήμια σου καὶ ἡ φτέρωναις εἰς τὸ αἷμα.
 ἐπάγωσεν ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων,
 ἄμ' εἶδε ἀπὸ τὸ λάβωμα νὰ τρέχῃ μαῦρον αἷμα,
 πάγωσε καὶ ὁ Μενέλαος ὁ ἀνδρεῖος, ἀλλ' ὡς εἶδε 150
 ὀποῦ τῆς λόγχης τὸ λουρὶ κ' ἡ ἀγκίδαις μείναν ἔξω,
 τοῦ ἐπανήλθεν ἡ ψυχὴ καὶ ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 μὲ στεναγμοὺς τοῦ ἔλεγε κρατῶντας του τὸ χέρι,
 καὶ οἱ φίλοι γύρω ἐστέναζαν· «γλυκύτατε ἀδελφέ μου,
 ἕς τοὺς ὄρκους σ' ἐθανάτονα, τὴν ὥραν ποῦ σὲ μόνον 155
 ἔμπρός τῶν Τρώων σ' ἔσταινα γιὰ μᾶς νὰ πολεμήσης.
 κ' ἐκεῖν' ἰδοὺ σ' ἐκτύπησαν κ' ἐπάτησαν τοὺς ὄρκους.
 ἀλλὰ δὲν θὰ ματαιωθοῦν οἱ ὄρκοι καὶ ἡ θυσία,
 ἢ ἀγναῖς σπονδαῖς καὶ ἡ δεξιαῖς ποῦ ἐσφίξαμε μὲ θάρρος.
 κ' ἐάν εὐθύς δὲν τὸ ἐνεργῇ ἕς τὸ ἐξῆς θὰ τὸ ἐνεργήσῃ 160
 ὁ Δίας καὶ πολὺ βαρεῖα τὸ κρῖμα θὰ πληρώσων
 ἐκεῖνοι καὶ ἡ γυναῖκες τους καὶ τὰ παιδιά τους ὅλα·
 ὅτ' εἶναι τοῦτο φανερὸ ἕς τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς μου·
 θὰ φθάσ' ἡμέρα νὰ χαθῇ κ' ἡ Ἴλιος ἢ ἁγία
 καὶ ὁ Πρίαμος ὁ δυνατὸς μὲ ὄλον τὸν λαόν του, 165
 ὅταν ὁ αἰθεροκάτοικος Κρονίδης χολωμένος
 γιὰ τούτην τὴν ἀπάτην τους ἐπάνω τους τινάξῃ
 τὴν σκοτεινὴν αἰγίδα του· καὶ αὐτὰ θὰ γείνουν ὅλα.

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifako Apothetrio Dimotias Istorikis
 Restrictions apply.

- ἄλλ' ὦ Μενέλαε, σκληρὸς ἐμὲ θὰ σφάζῃ πόνος,
 ἂν ἀποθάνεις καὶ κλεισθοῦν ἡ μέρες τῆς ζωῆς σου. 170
 ἕς τ' ἀνανδρον Ἄργος ἄτιμος μοῦ μέλλει νὰ γυρίσω,
 ὅτ' οἱ Ἀχαιοὶ θὰ θυμηθοῦν ἀμέσως τὴν πατρίδα
 καὶ τοῦ Πριάμου καύχημα θὰ μείνῃ καὶ τῶν Τρώων
 ἢ Ἄργισσα Ἑλένη μας, καὶ ἡ γῆ τὰ κόκκαλά σου,
 χωρὶς νὰ γείνη τίποτε, θὰ σέπῃ ἐδῶ ἕς τὴν Τροίαν. 175
 καὶ κάποιος τότε θέλ' εἰπῆ τῶν ἀποτόλμων Τρώων,
 ἐνῶ ἕς τὸν τάφον θὰ σκιρτᾷ τοῦ ἐνδόξου Μενελάου
 «νὰ χαρῆ πάντοτε ἡ χολὴ τοῦ Ἀτρεΐδῃ ὡς τώρα ἐχάρῃ
 ποῦ στρατὸν ἔφερε Ἀχαιῶν ἀνώφελα ἐδῶ πέρα
 καὶ μ' ἄδεια πλοία γύρισεν εἰς τὴν πατρίδα, δίχως 180
 τὸν ἀγαθὸν Μενέλαον» αὐτὰ θὰ εἰποῦν κ' ἐμένα
 χάσμ' ἄς ἀνοίξῃ ἡ μαύρη γῆ κ' ἐπάνω μου νὰ κλείσῃ.»
 Κ' εἶπε ὁ ξανθὸς Μενέλαος νὰ τὸν ἐγκαρδιώσῃ
 «κάμε καρδιά, τοὺς Ἀχαιοὺς ἀκόμη μὴ δειλιάζῃς
 δὲν ἦρε μέρος ἀκριβὸ τὸ βέλος, ὅτ' ἡ ζώνη 185
 ἢ πλουμιστὴ μ' ἐφύλαξε καὶ κάτωθε τὸ ζῶμα
 καὶ ἡ καλὴ πλάκα ὁποῦ χαλμεῖς κατασκευάσαν ἄνδρες.»
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 «εἶθε, γλυκὲ Μενέλαε, νὰ εἶναι καθὼς λέγεις.
 ἱατρὸς θὰ ψάξῃ τὴν πληγὴν κ' ἐπάνω της θὰ βάλλῃ 190
 βοτάνια ταῖς φαρμακεραῖς ὀδύνας νὰ τραύνη.»
 Κ' ἐστράφη πρὸς τὸν κήρυκα Ταλθύβιον καὶ τοῦ εἶπε
 «Ταλθύβιε, τὸν Μαχάονα κάλεσ' εὐθύς, τὸν γόνον
 τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ποῦ ἀσύγκριτος ἱατρὸς ἕς τὸν κόσμον ἦταν,
 νὰ ἴθῃ νὰ ἰδῇ τὸν ψυχερὸν Μενέλαον Ἀτρεΐδην, 195
 ὁποῦ τὸν κτύπησ' ἄξιος τοξότης ἢ τῶν Τρώων
 ἢ τῶν Λυκίων, δόξα του καὶ ἕς ἐμᾶς ὅλους λύπη.»
 Αὐτὰ εἶπε καὶ ὑπάκουσεν ὁ κῆρυξ εἰς τὸν λόγον,
 καὶ τῶν ἀνδρείων Ἀχαιῶν ἐγύρνα μὲς τὰ πλήθη
 νὰ εὔρῃ τὸν Μαχάονα· τὸν εἶδε ποῦ ἐστεκόνταν 200
 ἕς ταῖς φάλαγγαις ταῖς φοβεραῖς λαῶν ἀσπιδοφόρων
 ποῦ ἀπὸ τὴν Τροίην ἐφθασαν μαζί του ἕς τὴν Τρωάδα·
 σιμὰ του ἐστάθη κ' εἶπε του· «πετάξου, Ἀσκληπιάδῃ,
 ὁ κραταιὸς σὲ προσκαλεῖ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων
 νὰ ἴθῃς νὰ ἰδῇς τὸν ψυχερὸν Μενέλαον Ἀτρεΐδην, 205
 ὁποῦ τὸν κτύπησ' ἄξιος τοξότης ἢ τῶν Τρώων
 ἢ τῶν Λυκίων, δόξα του καὶ ἕς ἐμᾶς ὅλους λύπη.»
 Εἶπε καὶ τοῦ ἐτάραξε ἕς τὰ στήθη τὴν καρδίαν.
 καὶ μέσ' ἀπ' τὸν πλατὺν στρατὸν τῶν Ἀχαιῶν ἐφθάσαν
 ὅπου ὁ ξανθὸς Μενέλαος στεκόνταν λαβωμένος 210
 καὶ κύκλον εἶχε ὀλόγυρα τῶν πρώτων πολεμάρχων,
 ὁ ἄνδρας ὁ ἰσόθεος κ' εὐθύς ἀπὸ τὴν ζώνην
 τὴν δυνατὴν ἐτοάβησε τὸ βέλος, καὶ ὡς τραβοῦσε,

- γυρταῖς ὀπίσω ἐλόπημαν ἢ μυτεραῖς ἀγκίδαις. 215
 τὴν ζῶνην ἔλυσ' ἔπειτα, τὸ ζῶμα καὶ τὴν πλάνα
 ποῦ κατασκευάσαν χαλκεῖς· καὶ ἄμ' εἶδε ὅπου τὸ βέλος
 φαρμακερὰ τὸν λάβωσεν, ἐβύζαξε τὸ αἷμα
 κ' ἔβαλ' ἐπάνω βότανα προαἰντικά γνωστά του,
 ποῦ ὁ Χείρων ἔς τὸν πατέρα του, σάν φίλος, εἶχε δώσει. 220
 Ἐκεῖνοι τὸν ἀνδράγαθον Μενέλαον θεραπεύαν
 κ' ἦλθαν ὡστόσο ἐπάνω τους ἢ φάλαγγαις τῶν Τρώων
 κ' ἔπιασαν τ' ἄρματα καὶ αὐτοὶ τὸν πόλεμον ν' ἀρχίσουν.
 ὀκνὸν τότε δὲν θὰ ἴβλεπες τὸν δυνατὸν Ἄτρεΐδην
 νὰ δειλιᾷ, νὰ κρύβεται, τὴν μάχην ν' ἀποφεύγη,
 ἀλλὰ νὰ ὀρμᾷ ἔς τὸν πόλεμον, ὅπου δοξάζοντ' ἀνδραῖς. 225
 τὸ λαμπρὸ ἁμάξι, τ' ἄλογα ποῦ φλογερά φυσοῦσαν,
 ἀφίνει τοῦ Εὐρυμέδοντος υἱοῦ τοῦ Πτολεμαίου
 τοῦ Πειραΐδη καὶ σιμὰ νὰ τὰ ἴχη τὸν προστάζει
 πρόχειρα, ὅποταν κάματος τὰ μέλη του νικήσῃ
 ἐκεῖ ποῦ θὰ τακτοποιῇ, σάν ἀρχηγός, τὰ πλήθη. 230
 καὶ αὐτὸς πεζὸς ταῖς φάλαγγαις τῶν μαχητῶν περνοῦσε
 κ' ὅσους θωροῦσε Δαναοὺς ἔς τὴν μάχην νὰ σπουδάζουν
 λόγια τοὺς ἔλεγε καλὰ τὸ θάρρος τους ν' αὐξήσῃ·
 «Ἀργεῖοι, μὴν ἀφίνετε τὴν ἀνδρικήν ὀρμὴν σας.
 δὲν βοηθεῖ τοὺς δολεροὺς ὁ ὕψιστος πατέρας· 235
 καὶ αὐτῶν ποῦ πρῶτοι ἀδίκησαν τοὺς ὄρκους τῶν πατῶντας
 τὰ τρυφερά τους σώματα θὰ καταφάγουν γῦπες
 καὶ ταῖς γυναῖκες τους ἔμεις καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ τους,
 ἀφοῦ τὴν πόλιν πάρωμε θὰ σύρωμε ἔς τὰ πλοῖα.»
 κ' ὅσους τὸν φρικτὸν πόλεμον θωροῦσε νὰ τρομάζουν, 240
 «Ἀργεῖοι,» τοὺς ἐφώναζε, «τοῦ τόξου ἀνδρειωμένοι,
 οὐτιδανοί, τάχα ἐντροπήν δὲ θὰ αἰσθανήτε ἀκόμη;
 πῶς παγωμένοι στέκεσθε, ὡσάν τὰ ἐλαφομόσγια
 ποῦ ὡς ἀποκάμαν τρέχοντας ἔς ἀπέραντην πεδιάδα
 στέκονται, καὶ ἔς τὰ στήθη τους ἢ δύναμις ἐκόπη; 245
 ὅμοια κ' ἐσεῖς παγώσετε, ποσῶς δὲν πολεμεῖτε·
 νὰ ἴθουν οἱ Τρῶες θέλετε σιμὰ κεῖ ποῦ τὰ πλοῖα
 στέκονται τὰ καλόπρυμνα ἔς τὴν ἄκρην τῆς θαλάσσης,
 νὰ ἰδῆτε ἂν χερί σωστικὸ γιὰ σᾶς ὑψώσῃ ὁ Δίας;»
 κ' ὅπως αὐτὸς βασιλικὰ ταῖς τάξαις τῶν ἀνδρείων 250
 ἔθεωροῦσεν, ἔφθασε ἔς τὸ μέρος ποῦ ὁ γενναῖος
 Ἰδομενεὺς ἐσύνταζε τοὺς Κρητὰς εἰς τὴν μάχην,
 καὶ ἔς τοὺς προμάχους ἔστεκε μὲ τόλμην χοίρου ἀγρίου.
 καὶ ταῖς ὀπίσω φάλαγγαις κυβέρνα ὁ Μηριόνης.
 ἅμα τοὺς εἶδ' ἐχάρημεν ὁ κραταῖος Ἄτρεΐδης, 255
 κ' ἐγλυκομίλησεν εὐθὺς πρὸς τὸν Ἰδομενεά·
 «τῶν ἵππομάχων Δαναῶν τιμῶ σε, Ἰδομενεά,
 ἔξῳχος, καὶ ἔς τὸν πόλεμον καὶ ἔς ὅ,τι ἄλλο ἀκόμη·

και ἔς τὸ τραπέζι τοῦ ἐλεκτοῦ κρασί και πυρωμένο
 εἰς τὸν κρατήρα συγκερνοῦν οἱ πρῶτοι πολεμάρχοι· 260
 οἱ ἀνδρειωμένοι Ἀχαιοὶ τὸ πίνον μετρημένο
 καθένας, ἀλλὰ πάντοτε σὺ ἔχεις τὸ ποτήρι
 γεμάτο ἐμπρὸς σου ὡς τὸ ἔγω, νὰ πίνης ὅταν θέλης.
 ἀλλ' ὄρησε ἔς τὸν πόλεμον και δείξου ὡς ἦσον πρῶτα.»
 Καὶ τῶν Κρητῶν ὁ ἀρχηγὸς ὁ Ἴδομενεὺς ἀντεῖπε· 265
 «ἀγαπητόν σου σύντροφον θὰ μ' ἔχης εἰς τὴν ἄκρη,
 Ἄτρείδη, ὡς ἔστερξ' ἀπ' ἀρχῆς κ' ὑπόσχεσιν ἐπῆρα·
 τοὺς ἀνδρειωμένους Ἀχαιοὺς τοὺς ἄλλους νὰ κινήσης
 ν' ἀρχίσῃ εὐθύς ὁ πόλεμος, ἀφοῦ τὴν συμφωνίαν
 οἱ Τρῶες τώρα ἐχάλασαν· και ὡς πάτησαν τοὺς ὄρκους 270
 και πρῶτοι ἀδίκησαν, κακὸ τοὺς περιμένει τέλος.»
 Αὐτὰ εἶπε και ὀλόχαρος προχώρησ' ὁ Ἄτρείδης
 ἔς τὸ στράτευμα ὅσο πῶφθασεν ἐκεῖ τοῦ ἐσυνταζόνταν
 οἱ Αἴαντες και σύννεφο μ' αὐτοὺς πεζῶν ἀνδρείων.
 ὡς ὅταν σύννεφο βοσκὸς ἀπὸ ψηλὰ ξανοίγει 275
 νὰ προχωρῇ ἔς τὸ πέλαγος μετὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου·
 και φαίνεται ἔς τὰ μάτια του κατάμαυρο σὰν πίσσα,
 καθὼς τὸ πέλαγος περνᾷ γεμάτο ἀνεμοζάλαις·
 τὸν παίρνει φόβος, και ὀδηγεῖ μες τ' ἄντρον τὸ κοπάδι·
 ὁμοίως εἰς τὸν πόλεμον κινοῦνταν τῶν Αἰάντων 280
 πυκνόταταις ἢ φάλαγγαις ἀνδρειωμένων νέων
 μαύραις, και λόγγον ἔκαναν λόγγαις ὁμοῦ και ἀσπίδαίς.
 ἅμα τοὺς εἶδ' ἐχάρηκεν ὁ κραταῖος Ἄτρείδης
 κ' εὐθύς τοὺς ἐπροσφώνησε μετὰ λόγια φτερωμένα·
 «Αἴαντες σεῖς, ὦ ἀρχηγοὶ τῶν θωρηκτῶν Ἀργείων, 285
 ἔσας δὲν δίδω προσταγὴν ὅτι δὲν εἶναι πρόπον,
 ἀφοῦ και μόνοι τὸν λαὸν ἔς τὸν πόλεμον κινεῖτε·
 και, Ἀπόλλων, εἶθε, και Ἀθηναῖα, και σύ, πατέρα Δία,
 ἂν εἶχαν ὄλοι τὴν ψυχὴν πῶχετε σεῖς ἔς τὰ στήθη,
 εὐθύς ἐμπρὸς μας θά σκυφτεν ἡ πόλις τοῦ Περιάμου 290
 ὀλόβολη ἀπ' τὰ χεῖρα μας νὰ μετῆν ἐρημασμένη.»
 Εἶπε, τοὺς ἄφησεν αὐτοῦ και πέρασε ἔς τοὺς ἄλλους·
 ἦρε τὸν Νέστορα γλυκὸν τῆς Πύλου δημηγόρον,
 τοῦ ἐσύνταξε κ' ἐγκάρδιονε τοὺς ἀνδραῖς εἰς τὴν μάχην
 μετὰ τοὺς ἀνδρείους Αἴμονα, Πελάγοντα, Χρομίον, 295
 Ἄλάστορα και Βιάντα, ποιμένα τῶν ἀνθρώπων.
 και τοὺς ἱππεῖς ἔστησ' ἐμπρὸς μετὰ τὰ ζεμιέν' ἀμάξια,
 ἔβαλε ὀπίσω τοὺς πεζοὺς πολλοὺς και ἀνδρειωμένους,
 πύργον πολέμου στερεόν, και τοὺς κακοὺς ἔς τὴν μέση,
 ν' ἀναγκασθῆν νὰ μάχεται και αὐτὸς ὅπου δὲν θέλει. 300
 και νὰ μὴ σπρώξουν τ' ἄλογα ἔς τὴν ταραχὴν τῆς μάχης
 εἰς τοὺς ἱππεῖς συμβούλευε· «κάνεις ἄς μὴ θαρσέψῃ
 ἔς τὴν ἱππικὴν και ἔς τὴν ἀνδρεία νὰ ὀρήσῃ ἐμπρὸς τῶν ἄλλων

- μόνος ἐνάντια ᾗς τὸν ἐχθρόν· ἀλλὰ μήτε νὰ γύρη
ὀπίσω· καὶ τὰ δυὸ κακὰ καὶ σᾶς ἀδυνατίζουν. 305
- κι' ὅποιος ἀπὸ τ' ἀμάξι του ᾗς τοῦ ἐχθροῦ τ' ἀμάξι φθάσῃ,
μὲ τὸ κοντάρι ᾗς κτυπηθῇ, καὶ αὐτὸ συμφέρει πλέον·
αὐτὴν τὴν γνώμην ἔστρεφαν καὶ τὴν ψυχὴν ᾗς τὰ στήθη
οἱ παλαιοὶ μας κ' ἔπαιρναν ταῖς χώραις καὶ τὰ τεῖχη.»
- Αὐτὰ πολέμων ἔμπειρος ἐδίδασκεν ὁ γέρος. 310
- ἅμα τὸν εἶδε χάρηκεν ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης,
κ' εὐθύς τὸν ἐπροσφώνησε μὲ λόγια φτερωμένα·
«ἄμποτε, ὦ γέρε, ἀδάμαστην ὡς ἔχεις τὴν ψυχὴν σου
νὰ εἶχες καὶ τὰ γόνατα κ' ἀκέρηαν τὴν ἀνδρείαν·
ἀλλὰ τὸ γῆρας τὸ κοινὸ σὲ φθέρνει· κ' ἄμποτ' ἄλλος 315
νὰ τό ᾗε καὶ νὰ εὐρίσκοσιν σὺ μεταξὺ τῶν νέων.»
- Καὶ ὁ Νέστωρ ὁ Γερίηνιος ἱπότης τοῦ ἀποκριθῆ·
«Ἀτρεΐδη, τό ᾗθελα κ' ἐγὼ νὰ εἶμαι ὡς ἤμουν πρῶτα
ποῦ τὸν Ἐρευθαλίωνα ἐφόνευσα τὸν θεῖον·
ἀλλὰ δὲν δίδουν ᾗς τοὺς θνητοὺς οἱ ἀθάνατοι ὄλ' ἀντάμα. 320
ἀγόρι τότε ἤμουν κ' ἐγώ, τώρα τὸ γῆρας μ' ἤρθε.
ἀλλὰ καὶ ὡς εἶμαι, ᾗς τοὺς ἱππεῖς ἀνάμεσα θὰ μείνω
νὰ συμβουλεύω· κ' εἶναι αὐτὸ τὸ μέρος τῶν γερόντων.
καὶ μὲ κοντάρια θὰ κτυποῦν οἱ νέοι ποῦ ἀπὸ μένα
χρόνια ὀλιγότερα μετροῦν καὶ ᾗς τὴν ἀνδρεία θαρρεύουν.» 325
- Ἄκουσε τοῦτα καὶ φαιδρὸς προχώρησ' ὁ Ἀτρεΐδης·
τὸν Μενεσθέα πληξίππον τοῦ Πετεοῦ τὸν γόνον
ἤρθε ᾗς τὴν μέση τῶν φρικτῶν ᾗς ταῖς μάχαις Ἀθηναίων.
πλησίον ὁ πολύβουλος στεκόνταν Ὀδυσσεάς
κ' ἦ τάξεις ἦ ἀνίκηταις, σιμά, τῶν Κεφαλλήνων· 330
ὅτι τῆς μάχης ἦ βοή ᾗς αὐτοὺς δὲν εἶχε φθάσῃ,
ἐνῶ μόλις ἦ φάλαγγαις τῶν ἱπποδάμων Τρώων
κινουῦνταν καὶ τῶν Ἀχαιῶν. κ' ἐκεῖνοι περιμέναν
ὀπότεν σῶμ' ἄλλο Ἀχαιῶν νὰ φθάσῃ καὶ νὰ ὀρμήσῃ
ᾗς τοὺς Τρώας πρῶτον, ὥστε ἀρχὴ νὰ γείνη τοῦ πολέμου. 335
- τοὺς εἶδ' εὐθύς καὶ ὠνείδισεν ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης
κ' ἐκεῖνους ἐπροσφώνησε μὲ λόγια φτερωμένα·
«ὦ γόνε, σὺ, τοῦ Πετεοῦ, διοτρέφτου βασιλέως,
καὶ σὺ, ποῦ ᾗς τὰ σοφίσματα ἐξέχεις καὶ ᾗς τοὺς δόλους, 340
τί κρύβεσθε, τί μένετε μακρὰν ὡς νὰ ἴθουν ἄλλοι ;
καὶ νὰ σταθῆτ' ἐπρεπε σεῖς ᾗς τὴν πρώτην τάξιν πρῶτοι
καὶ πρῶτοι ν' ἀπαντήσετε τὴν φλόγα τοῦ πολέμου,
καθὼς δέχεσθε κάλεσμα ᾗς τὴν τράπεζά μου πρῶτοι,
ὀπότε στρώνομ' οἱ Ἀχαιοὶ τραπέζι τῶν γερόντων. 345
καὶ σᾶς ἀρέσει τὰ ψηθὰ νὰ τρώγετε καὶ ὠραῖο
κρᾶσι νὰ πίνετ' ἀφθονοὶ καὶ τώρα σᾶς ἀρέσει
καὶ ἂν δέκα σώματ' Ἀχαιῶν ἐβλέπετ' ἔμπροσθέν σας
μὲ τ' ἀνδροφόνο σίδερο ν' ἀρχίσουν τὸν ἀγῶνα.»

Μ' ἄγριο βλέμμα ὁ πολύνωμος τοῦ ἀπάντησε Ὀδυσσεάς·
 « Ἀτρείδη, ἀπὸ τὰ χεῖλη σου ποῖος ἐβγήκε λόγος ! 350
 ἔμεῖς τὴν μάχην φεύγομεν ; ὅταν τὸν ἄγριον Ἄρη
 κινήσωμ' ὄλ' οἱ Ἀχαιοὶ ἔς τοὺς ἵπποδάμους Τρώας,
 θὰ ἰδῆς, ἂν θέλῃς καὶ ἂν γι' αὐτὸ σὲ μέλη, τὸν πατέρα
 τοῦ Τηλεμάχου νὰ ῥιχθῆ τῶν ἵπποδάμων Τρώων
 εἰς τοὺς προμάχους· καὶ ὄλ' αὐτὰ ποῦ λέγεις παίρν' ὁ ἀέρας. » 355
 Καὶ ἅμ' εἶδε τὸν ποῦ ἐθύμονε, τὸν λόγον πῆρε ὀπίσω
 καὶ τοῦ περὶ μετὰ γλυκόγελον ὁ κραταῖος Ἀτρείδης·
 « Λαερτιάδη διογενῆ, πολύτεχνε Ὀδυσσεά,
 δὲν ὀνειδίξω ὑπέμετρα ἔσένα οὔτε προστάξω.
 γνῶρίζ' ὅτ' ἡ καρδία σου καλά γιὰ μένα τρέφει 360
 αἰσθήματα κ' ὅτι μ' ἔμε τὴν ἴδιαν ἔχεις γνώμη.
 καὶ θὰ τὰ καλοκάωμε κατόπι, ἂν τώρα εἰπῶθῃ
 λόγος κακός, κ' εἶδε οἱ θεοὶ νὰ τ' ἀποσβύσουν ὅλα. »
 Εἶπε, τοὺς ἄφησεν αὐτοῦ καὶ πέρασε ἔς τοὺς ἄλλους.
 κ' ἤρρε τὸν μεγαλόψυχον Τυδείδη Διομήδη 365
 ὀρθὸν εἰς τ' ἄλογα σιμὰ καὶ τ' ἄροσμέν' ἀμάξια·
 ἦταν σιμὰ τοῦ Ὀσθένελος υἱὸς τοῦ Καπανέως.
 τὸν εἶδ' εὐθύς κ' ὀνειδίσεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων.
 καὶ κείνον ἐπροσφώνησε μετὰ λόγια φτερωμένα·
 « ὦϊμέν', υἱὲ τοῦ σινετοῦ Τυδέα τοῦ ἵπποδάμου, 370
 τί κρύβεσαι ; ταῖς γέφυραις τί βλέπεις τοῦ πολέμου ;
 νὰ κρύβεται, ὅπως κρύβεσαι, δὲν ἠθελε ὁ Τυδέας,
 καὶ τῶν συντρόφων πολὺ ἔμπρὸς ἔς τὴν μάχην ἐκινούσε.
 ἐγὼ δὲν τὸν ἀντάμωσα καὶ ἀπ' ἄλλους, ποῦ τὸν εἶδαν
 εἰς τὸν ἀγῶνα, τό μ' αἶμα, καὶ ὅτ' εἶχε τὰ πρωτεῖα. 375
 ὅτ' ἦλθε αὐτὸς εἰρηγικὸς ὡς ξένος ἔς ταῖς Μυκῆναις
 καὶ ὁ Πολυνείκης ὁ λαμπρὸς ὅπου συνάξαν ἄνδρας
 ὅταν στρατεύαν ἔς τ' ἄγρια τῆς Θήβας τεῖχη ἐκείνοι·
 κ' ἐπαρακάλουν ἐκλεκτοὺς συμμάχους νὰ τοὺς δώσουν
 καὶ πρόθυμ' ἔστεργε ὁ λαὸς νὰ δώσουν, ἀλλ' ὁ Δίας 380
 τὴν γνώμην τοὺς ἐγύρισε μ' ἀντίστροφα σημεῖα.
 καὶ ὅτ' ἔφυγαν, ἅμ' ἐφάσαν, ὡς προχωροῦσε ὁ δρόμος,
 ἔς τοῦ Ἀσωποῦ ταῖς χορτεραῖς ἄγκραις γεμάταις οχοῖνον,
 οἱ Ἀχαιοὶ γιὰ μηνυτὴν ἐστεῖλαν τὸν Τυδέα.
 κ' ἐκείνος ἐπορεύθη κ' ἤρρε πολλοὺς Καδμείους 385
 ἔς τοῦ δυνατοῦ Ἐτροκλῆ τὸ δῶμα ὅπου συντρῶγαν.
 τότε, καὶ ἂν ξένος ἔτυχε, ὁ ἱππόμαχος Τυδέας
 δὲν ἐφοβεῖτο ἀνάμεσα ἔς τὸ πλῆθος τῶν Καδμείων,
 ἀλλ' εἰς ἀγῶνα ἐκάλει αὐτούς, καὶ εἰς ὅλα τοὺς ἐνῖκα
 εὐκόλα, τόσον ἢ Ἀθηναῖα προθύμως τὸν βοηθοῦσε. 390
 καὶ θυμωμέν' οἱ κεντηταὶ τῶν ἵππων οἱ Καδμεῖοι,
 πενήντα νέους τοῦ ὄστησαν καρτέρι ἔς τὴν ὁδὸν του
 καὶ τοὺς ὠδήγα ὁ Μαίονας ἰσόθεος Αἰμονίδης

μὲ τοῦ Αὐτοφόνου τὸν υἱὸν γενναῖον Πολυφόντην·
 ἄλλ' ἄσχημα ἐθανάτωσε κ' ἐκείνους ὁ Τυδέας. 395
 τοὺς φόνευσ' ὅλους κ' ἔστειλε μόν' ἓνα ᾗς τὴν πατρίδα,
 τὸν Μαῖον', ὡς τὸν δίδαξαν τὰ θεϊκὰ σημεῖα.
 ἰδοὺ ποιὸς ἦταν ὁ Τυδεὺς ἀπὸ τὴν Αἰτωλίαν.
 ἀλλὰ τοῦτος ἐγέννησεν υἱὸν κατώτερόν του
 ᾗς τὴν μάχην, ἂν καὶ ἀνώτερον ᾗς τὴν γλῶσσαν καὶ στοὺς λόγους. » 400
 Λόγον ᾗς αὐτὰ δὲν πρόφερον ὁ δυνατὸς Διομήδης·
 ἐντραπή τὸν ὄνειδισμόν τοῦ σεβαστοῦ κυρίου'
 ἀλλὰ τοῦ ἀπάντησ' ὁ υἱὸς τοῦ ἐνδόξου Καπανέως·
 « ἐνῶ σωστὰ ξέρεις νὰ εἰπῆς, μὴ ψεύδουσαι, Ἄτρεϊδι.
 εἴμασθε τῶν πατέρων μας πλειότερ' ἀνδρειωμένοι' 405
 τὰ ἄρεια τείχη ἐπήραμε τῆς ἑπταπίλου Θήβης
 ἔμεῖς, ἂν καὶ ὀλιγώτερος λαὸς μᾶς ἀκολούθη
 θαρρῶντας εἰς τὰ θεϊκὰ σημάδια καὶ ᾗς τὸν Δία·
 κ' ἐκεῖνοι ἀντὶς ἐχάθησαν ἀπ' τ' ἀσεβήματά των·
 ὅθεν μὲ τοὺς πατέρας μας ποτὲ μὴ μᾶς συγκρίνης. » 410
 Μ' ἄγριο βλέμμα τοῦ ὠμίλησεν ὁ δυνατὸς Διομήδης·
 « πατέρα, σῶπα τῶρ' αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι σοῦ λέγω στέργε·
 δὲν κατακρίνω ἐγὼ ποσῶς τὸν ἀρχηγὸν Ἄτρεϊδην,
 ἂν τοὺς ἀνδρείους Ἀχαιοὺς παρακινεῖ ᾗς τὴν μάχην.
 ἐκείνου ἦ δόξα θά ᾗν, ἐὰν οἱ Ἀχαιοὶ τοὺς Τρῶας 415
 νικήσουν καὶ τὴν ἱερὰν Τρωάδα ὄξουν κάτω.
 κ' ἐκείνου πάλι, ἂν χαλασθοῦν οἱ Ἀχαιοί, τὸ πένθος.
 ἀλλ' ἐλ' ἀρχὴν ἂς βάλομε κ' ἔμεῖς εἰς τὸν ἀγῶνα. »
 Εἶπε, ἀπ' τ' ἀμάξι ἐπήδησε ᾗς τὴν γῆν μὲ τ' ἄρματά του·
 φοβερὰ ἐβρόντησε ὁ χαλκὸς ᾗς τὰ στήθη τοῦ κυρίου, 420
 ὡς ὤρησε, ὥστε θά ᾗπαιρνεν τρομάραν καὶ ὁ γενναῖος.
 Καὶ ὅπως εἰς τὴν πολύβροντην ἀκρογιαλιὰ τὸ κῦμα,
 ὡς τὸ σηκῶναι ὁ Ζέφυρος ἐπανωτὸ κινεῖται,
 φουσκῶναι πρὶν ᾗς τὸ πέλαγος καὶ ᾗς τὴν στερεὰ κατόπι
 σπῶντας μουγγρίζει καὶ κυρτὸν ἔρχετ' ἐμπρὸς καὶ γύρω 425
 ᾗς τοὺς βράχους κάμνει κορυφὴν καὶ τὸν ἀφρὸν ξερνάει·
 ᾗς τοὺς βράχους ἐπανωτὲς τῶν Δαναῶν κινουῦντο
 ἢ φύλαγους ᾗς τὸν πόλεμον· καὶ κάθε πολεμάρχος
 τοὺς ἰδικούς του πρόσταξε κ' οἱ ἐπίλοιποι σωμαῖναν, —
 ὡσὰν φωνὴν τόσος λαὸς ᾗς τὰ στήθη νὰ μὴν εἴχε, — 430
 φοβούμενοι τοὺς ἀρχηγούς· ἐπάνω των ἐλάμπαν
 τὰ πλουμιστὰ των ἄρματα, καθὼς ἐπροχωροῦσαν.
 καὶ οἱ Τρῶες, ὡς τὰ πρόβατα ᾗς αὐτὴν ἀνδρὸς πλουσίου
 ἄπειρα μένουσιν τὸ λευκὸ νὰ τοὺς ἀρμέγουν γάλα
 καὶ ὄλο βελάζουσιν ὡς ἀκοῦν νὰ κράζουσιν τὰ κριάρια, 435
 ὁμοίως ᾗς τὸν πλατὺν στρατὸν ἀλάλαζαν οἱ Τρῶες,
 ὅτι δὲν ἦτο εἰς ὅλους μιὰ καλιὰ καὶ γλῶσσα μία,
 ἀλλὰ μικτὴ, κ' ἦσαν λαοὶ ποῦ πολλαχόθεν ἦλθαν.

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothefio Dimostas Istorikis
 Restrictions apply.

τούτους ὁ Ἄρης, ἡ Ἀθηναῖα τοὺς Ἀχαιοὺς κενταίει,
 ὁ Δεῖμος καὶ ὁ Φόβος κεῖ, ἡ λυσσασμένη Ἔρις, 440
 ποῦ ναι ἀδελφὴ καὶ σύντροφὴ τοῦ ἀνθρωποφόνου Ἄρη,
 ὅπου προβαίνει ὡς ἄφαντη, κ' ἐνῶ τὴν γῆν κατόπι
 διασκελᾷ, ἕς τὸν οὐρανὸν τὴν κεφαλὴν στηρίζει,
 ὅπου καὶ τότε ἐγέννησεν ἔχθραν ἕς αὐτοὺς ὁμοίαν
 καὶ μὲς τὰ πλήθη ἐγύριζε τοὺς πόνοους νὰ πληθύνῃ. 445
 Καὶ ὅτ' ἔφθασαν κ' εὐρέθησαν εἰς ἓνα τόπον ὄλοι,
 τὰ τόμαρα καὶ τ' ἄρματα καὶ τ' ἀνδρειωμένα στήθη
 τὰ χαλκοθώρηκτ' ἔσμιξαν κ' ἡ ὀμφαλωταῖς ἀσπίδαίς
 ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ἐγγίζονταν καὶ ὁ κόσμος ἐβροντοῦσε.
 κ' ἐκεῖ κρανὴ γαρῆς ἀνδρῶν ποῦ φόνευαν καὶ βόγγος 450
 ἀνδρῶν ὅπου ἐφρονεύονταν καὶ ἡ γῆ πλημμύριζ' αἶμα,
 καὶ ὡς ὅταν δύο χεῖμαρροι, ποῦ ἀπὸ τὰ ὄρη ῥέουν,
 μέσ' ἀπὸ κεφαλόβρυσσα τ' ἀκρότητα νερά τους
 σμίγουν εἰς ἓνα σύρρακτο ἕς τὰ βάθη τοῦ βαράθρου—
 μακρόθε ἀκούει ἕς τὰ βουναὶ τὸν βρόντον ὁ ποιμένας— 455
 ὁμοῖος, κ' ἐκείνοι ὡς ἔσμιξαν, ἀγὸς καὶ ἀγῶνας ἦταν.
 Ῥίχνει πρῶτος ὁ Ἀντίλοχος πολεμιστὴν τῶν Τρώων
 τὸν Θαλυσιαδὴ Ἐγέπωλον λαμπρὸν μὲς τοὺς προμάχους.
 τῆς τριχοφόρου κόρυθος τοῦ κτύπησε τὸν κῶνον,
 τὸ ἐμπήξε ἕς τὸ μέτωπον κ' ἡ χάλκιν' ἄκρη μέσα 460
 ἐπέρασε τὸ κόκκαλο κ' ἔχασε αὐτὸς τὸ φῶς του
 καὶ ὡς πέφτει πύργος ἔπεσε ἕς τὸν φοβερόν ἀγῶνα.
 καὶ ἅμ' ἔπεσε, ἀπ' τὰ πόδια τὸν ἔπιασ' ὁ Ἐλεφίγνωρ
 Χαλκωδοντιάδης, ἀρχηγὸς τῶν ψυχερῶν Ἀβάντων,
 καὶ νὰ τὸν σύρῃ ἐσπουδαῖε μακρὰν ἀπὸ τὰ βέλη 465
 νὰ τον γυμνώσῃ, ἀλλὰ πολὺ δὲν κράτησ' ἡ ὀρμὴ του,
 ὅτι, ὡς τὸν εἶδ' ὁ ψυχερὸς Ἀγήνωρ νὰ τὸν σέρῃ,
 εἰς τὸ πλευρόν, ποῦ ὡς ἐσκυφτε γυμνώθη ἀπ' τὴν ἀσπίδα,
 χάλκινω βέλος τοῦ ῥριξε καὶ τοῦ ἔλυσε τὰ μέλη.
 ἔτσι τὸν ἄφηκε ἡ ψυχὴ κ' ἐπάνω του ἐκροτήθη 470
 τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν ἔργον δεινόν· καὶ ὡς λύκοι
 ὠροῦσαν διὰ νὰ χαλασθοῦν· κ' ἄνδρας ἐφόνευ' ἄνδρα.
 Τὸν Σιμοεῖσιον κτύπησεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας
 τοῦ Ἀνθεμίωνος λαμπρὸν ἀγῶρι, ποῦ ἡ μητέρα
 ἕς τὰς ὄχθαις τοῦ Σιμόεντος ἐγέννησε, ὡς ἐρχόνταν 475
 ἀπὸ τὴν Ἴδην ἕς τὰς βοσκαῖς κατόπι ἕς τοὺς γονεῖς τῆς,
 ὅθεν τοῦ ἐβγάλαν τ' ὄνομα· καὶ τῶν γλυκῶν γονέων
 τὰ θρόπτρα δὲν ἀπέδωκεν· ὅτ' ἡ ζωὴ του ἐκόπη
 ἀπ' τοῦ μεγάλου Αἴαντος τὸ ἀνίκητο κοντάρι.
 ὅτι ἐνῶ πρῶτος πρόβαινε τὸν κτύπησε ἕς τὸ στήθος 480
 σιμὰ ἕς τὸν δεξιὸν μαστόν· ἀντίκρου ἐβγήκε ἡ λόγχη
 ἕς τὸν ὄμον· ἔπεσεν αὐτὸς ἕς τὰ χῶματα, ὡσὰν λεῖκα
 ὅπου εἰς μεγάλην λιβαδιὰ γεννήθηκε κ' ἀνδρώθη

ὀμαλή ὄλη καὶ ὑψηλὰ μόνον γεννᾷ τοὺς κλώνους·
 τὴν ἔκοψε ἀμαξοποιὸς μὲ τὴν λαμπρὴν ἀξίνην 485
 νὰ τὴν λυγίσῃ γιὰ τροχὸν εἰς εὐμορφον ἀμάξι·
 κείτεται αὐτοῦ καὶ φεύγεται ἕς τοῦ ποταμοῦ τὴν ὄχθην·
 ὅμοιον τὸν Σιμοεῖσιον ἔστρωσε κάτ' ὁ Αἴας.
 καὶ αὐτὸν ὁ λαμπροθώρητος Ἄντιφος Πριαμίδης
 μέσα ἕς τὰ στήθη ἀκόντισε, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸν Λεῦκον 490
 τοῦ Ὀδυσσεῶς σύντροφον λαμπρόν, ἕς τὸ ριζομέρι
 ἐπέτυχεν εἰς τὴν στιγμὴν πῶσερνε ἀλλοῦ τὸ πτώμα·
 καὶ ὅπως σωριάσθη τοῦ πέσε τὸ πτώμ' ἀπὸ τὸ χέρι.
 ἐκείνου ὁ φόνος χόλωσε πολὺ τὸν Ὀδυσσεά·
 εἰς τοὺς προμάχους σπρώχθη εὐθύς κ' ἔλαμπε ἕς τ' ἄρματ' ὅλος·
 ἐστάθη αὐτοῦ πολὺ σιμὰ καὶ γύρω του κνιτῶντας
 ἀκόντισε τραβήχθησαν ἕς τ' ἀκόντισμά του οἱ Τρῶες·
 τὸ βέλος του δὲν χάθηκεν, ἀλλ' ἦρε τοῦ Πριάμου
 τὸν νόθον Δημοκόωντα, ποῦ ἔχ' ἔλθη ἀπ' τῆς Ἀβύδου
 τὰ μέρη, ὅπου γοργόποδαις ἀνάτρεφε φοράδαις. 500
 ἐκείνον, γιὰ τὸν σύντροφον ὡς χόλωσ' ὁ Ὀδυσσεῶς
 ἐκτύπησε ἕς τὸν μήλιγγα· κ' ἡ γάλκιν' ἄκρη ἐβγήκε
 ἕς τὸν ἄλλον μήλιγγ' ἀντικρύ· τὸ φῶς του χάνει ἐκεῖνος,
 μὲ κρότον πέφτει καὶ ἀντηχοῦν ἐπάνω τ' ἄρματά του.
 κἀμνον τὰ ὀπίσω οἱ πρόμαχοι καὶ ὁ δοξασμένος Ἐκτωρ· 505
 ἐραύασαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τοὺς νεκροὺς ἐπῆραν
 κ' ἐμπρὸς πολὺ προχώρησαν· ὠργίσθη ὅπως τοὺς εἶδε
 ὁ Φοῖβος ἀπ' τὰ Πέργαμα κ' ἐφώναζε τῶν Τρῶων·
 «Τρῶες, ξυπνᾶτε, ἱππόδαμοι, καὶ μὴν ὑποχωρεῖτε
 τῶν Ἀχαιῶν, καὶ σίδηρον ἢ σάρακα τοὺς δὲν εἶναι 510
 ἢ λίθος, ὥστε τοῦ χαλκοῦ τὸ δάγκαμα νὰ διώχνει.
 οὔτ' ὁ Ἀχιλλεὺς μάχεται, ὁ υἱὸς τῆς καλλικόμου
 Θέτιδος, ἀλλὰ τὸν θυμὸν τρέφει σιμὰ ἕς τὰ πλοῖα.»
 Αὐτὰ περὶ ὁ φοβερὸς Θεὸς ψηλάθε ἀπὸ τὴν πόλιν·
 ἀλλ' ἡ διογέννητη θεὰ τοὺς Ἀχαιοὺς κινούσε 515
 καὶ ἀνάμεσόν τους πῆγαινε τὸ θάρρος τους ν' ἀδέξῃσῃ.
 Ἡ μοῖρα τότε ἐσπέδισε τὸν Διῶρη Ἀμαρυγκείδην·
 πέτρα τὸν πῆρε δοντερὴ ἕς τὴν δεξιάν του κνήμην
 εἰς τ' ἀστραγάλι· ὁ Πείροος τὴν ἔρηξ' ὁ Ἰμβρασιδης· 520
 τῶν Θρακῶν ἦταν ἀρχηγὸς καὶ ἀπὸ τὸν Αἴνον ἦλθε.
 τὰ νεῦρα καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ σύντριψεν ὁ μέγας
 λίθος καὶ κάτω ἔπεσε τ' ἀνάσκελα ἕς τὴν σκόνην·
 καὶ ὡς ξεψυχοῦσεν ἀπλωσε ἕς τοὺς ποθητοὺς συντρόφους
 τὰ δύο του χέρια· ἔτρεξεν ὁ Πείροος, ποῦ τὸν εἶχε
 κτυπήσει καὶ ἕς τὸν ὀμφαλὸν τὸν λόγχισε καὶ χάμου 525
 τὰ ἔντερά του χύθησαν, κ' ἔχασ' εὐθύς τὸ φῶς του.
 καὶ ὡς ἐφευγε τὸν κτύπησεν εἰς τὸν μαστὸν ἐπάνω
 ὁ Αἰτωλὸς Θόας καὶ ὁ χαλκὸς μὲς τὸ πνευμόνι ἐμπήχθη.

τὸν σίμωσε καὶ τὸ βαρὺ κοντάρι ἀπὸ τὸ στῆθος
ἀπέσπασ', ἔσυρ' ἐν ταύτῳ τ' ἀκονητό του ξίφος, 530
μὲς τὴν κοιλιὰ τὸν κτύπησε καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἐπῆρε.
δὲν τὸν ἐγύμνωσε, ὅτι αὐτὸν οἱ σύντροφοὶ του Θρωῆκες
οἱ ἀρόκομοι τὸν φύλαγαν μὲ τὰ μακρὰ κοντάρια,
καί, ἂν κ' ἦταν μέγας καὶ λαμπρὸς καὶ ἀνδρειωμένος, ὅμως
τὸν ἔσπρωξαν· τινάχθηκεν αὐτὸς κ' ἐσύρθη ὀπίσω. 535
ἔτσι ἔς τὸ χῶμα ἐκείτονταν πλάγι μὲ πλάγ' οἱ δύο,
τῶν χαλκοφράκτων Ἐπειῶν καὶ τῶν Θρωκῶν ἀντάμα
οἱ ἀρχηγοί· κ' ἀνδραῖς πολλοὶ τριγύρω ἐφονευόνταν.
Τότε πολὺ θὰ ἐθαύμαζεν ἐκείνον τὸν ἀγῶνα
ἄνθρωπος, ἂν ἀκτύπητος καὶ ἀλάβωτος περνοῦσε 540
ἀνάμεσόν τους κ' ἡ Ἀθηναῖ τὸν ἔπαινε ἀπ' τὸ χέρι
καὶ τὸν ὠδήγηε κ' ἔδιωχνε τὰ βέλη ἀπὸ σιμά του·
ὅτ' εἶδε Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς πολλοὺς ἢ μέρα ἐκείνη
πλάγι μὲ πλάγι ἐπίστομα ἔς τὸ χῶμα ἔξαπλωμένους.

E

Δύναμιν τότε ἡ Ἀθηνᾶ καὶ θάρος τοῦ Διομήδη
 ἔδωκεν ὥστ' ἑξάισια ἕς τὰ πλήθη τῶν Ἀργείων
 νὰ δοξασθῆ καὶ ὑπέρλαυπρον φήμην παντοῦ νὰ λάβῃ.
 ἀπὸ τὸ κράνος τοῦ ἀναβε καὶ ἀπ' τὴν ἀσπίδα φλόγα
 ποῦ ἀκτινοβόλ' ἀκοίμητη, τοῦ φθινοπώρου ὡς τ' ἄστρο 5
 λουσιμένο ἀπ' τὸν Ὠκεανὸν δλόφωτο ἀναλάμπει·
 φῶς τόσο ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνάβει καὶ ἀπ' τοὺς ὤμους
 κ' ἔσπρωξε αὐτὸν κεῖ πῶβραζε σφοδρότερος ὁ ἀγῶνας.
 Ἦταν Τρωαδίτης ἄνθρωπος, ὁ Δάρης, ἱερέας
 τοῦ Ἡφαίστου, πλούσιος, ἀφειγος· καὶ τέκνα τὸν Φηγέα 10
 καὶ τὸν Ἰδαῖον εἶχε δυό, κ' ἦσαν πολέμων γνώσταις.
 κινῆσαν ἐναντίον του κ' οἱ δυό τους ἀπ' τὴν τάξιν,
 ἕς τ' ἀμάξι αὐτοί, κ' ἐμάχετο πεζὸς ὁ Διομήδης.
 καί, ἄμ', ἀφοῦ προχώρησαν, ἀντίκρυς ἐσταθῆκαν,
 ἔρριξε πρῶτος τὸ μακρὺ κοντάρι του ὁ Φηγέας· 15
 ἔακρισε ἡ λόγχη ἀριστερὰ τὸν ὄμιον τοῦ Τυδείδη
 καὶ δὲν τὸν πῆρε· ἀκόντισε καὶ αὐτὸς κ' ὄχι χαμένα.
 ἀλλὰ στὸ στηθοκόκαλο τὸν κτύπησ', ὥστε χάμω
 τὸν κρήμις' ἀπ' τὴν ἀμαξαν' ἐπήδησεν ὁ Ἰδαῖος,
 τ' ὄμορφο ἀμάξι ἀφίνοντας, οὐδ' ἔλαβε τὴν τόλμην 20
 τοῦ φονευμένου του ἀδελφοῦ φρουρὸς αὐτοῦ νὰ μείνῃ,
 ὅτι οὐδ' αὐτὸς θεὸ νὰ φευγε τὸν χάρον, ἀλλ' ἐσώθη
 ἀπὸ τὸν Ἡφαιστον, ὅπου τὸν ἔξωσε μὲ σκότος,
 νὰ μὴ τοῦ μείνῃ ὁ γέροντας χωρὶς παρηγορίαν.
 τ' ἄλογα τότε ἐξέξεμεν ὁ ἔνδοξος Τυδείδης 25
 καὶ τῶν συντρόφων τὰ ἔδωκε νὰ πάρουν εἰς τὰ πλοῖα.
 Καὶ οἱ Τρῶες ἕς τὴν γενναίαν τῶν ψυχῆν ἔταραχθῆκαν
 ποῦ τοὺς υἱοὺς τοῦ Δάρητος, τὸν ἕναν φονευμένον
 εἶδαν, τὸν ἄλλον ἄφαντον· κ' ἡ γλαυκομάτ' Ἀθήνη
 τὸν ἄγριον Ἄρη ἐπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι κ' εἶπε· 30
 «ὦ Ἄρη φονικώτατε, ὦ Ἄρη τειχοπλήκτη,
 μόνους δὲν τοὺς ἀφίνομε τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ Τρῶας
 νὰ μάχωνται, καὶ ἄς δοξασθοῦν ὅποιοι θελήσῃ ὁ Δίας;
 ἀπὸ τῆ μέση ἄς λείπωμε μήπως ἕς ἐμᾶς θυμώσῃ.»
 Αὐτὰ πε κ' ἀπ' τὸν πόλεμον τὸν ἄγριον Ἄρη ἐπῆρε 35
 κ' ἔβαλε αὐτὸν ν' ἀναπαυθῆ ἕς ταῖς ὄχθαις τοῦ Σκαμάνδρου.
 τότε ἔγυραν οἱ Δαναοὶ τοὺς Τρῶας· καὶ ἀπὸ ἕνα
 κάθε ἀρχηγὸς τοὺς φόνευε· καὶ πρῶτος ὁ Ἀγαμέμνων
 ἀπὸ τ' ἀμάξι τὸν τρανὸν ἔρριξε κἀτ' Ὀδίου,
 τῶν Ἀλιζώνων ἀρχηγόν, ποῦ, ὡς πρῶτος στροφή, ἐμπήχθη 40
 τ' ἀκόντι μέσ τοὺς ὤμους του καὶ ἀπὸ τὰ στήθη ἐβγήκε.

πέφτει μὲ βρόντον καὶ ἀντηχοῦν ἐπάνω τ' ἄρματά του.
 Ἐφόνευσ' ὁ Ἴδομενεὺς τὸν Φαῖστον, ἀπ' τὴν Τάρην
 τὴν μεγαλόσβωλην, υἱὸν τοῦ Βώρου Μαιονίδου.
 αὐτόν, ἐκεῖ ποῦ ἀνέβαινε ἔς τ' ἀμάξι μὲ κοντάρι 45
 ἔς τὸν δεξιὸν ὄμον λόγγισεν ὁ μέγας στρατηλάτης.
 κάτω ἐρημνίσθη, κ' ἔζωσεν αὐτὸν θανάτου σκότος.
 Καὶ οἱ σύντροφοὶ τὸν γύμνοναν ἐκεῖ τοῦ Ἴδομενέως.
 τότε ὁ Μενέλαος φόνευσε μὲ λόγγην τὸν Στροφίδην
 Σκαμάνδριον, ποῦ ἦταν ἔξοχος εἰς τὸ κυνήγι γνώστης, 50
 ὅτι τὸν εἶχ' ἡ Ἄρτεμις ἢ ἴδια μορφωμένον
 ὅλα τ' ἀγρίμα νὰ κτυπᾷ ποῦ ἔς τ' ὄρος τρέφει ὁ λόγγος.
 τότε ὅμως οὔτε ἡ Ἄρτεμις τὸν ἔσωσε ἢ τοξεύτρα,
 οὔτ' ἢ μακροβολίαις του ποῦ τόσον τὸν δοξάσαν
 τὸν κτύπησ' ὁ Μενέλαος ὁ ἀνδρείος Ἀτρείδης, 55
 μὲ λόγγην, ὅπως ἐφευγεν ἐμπρός του, μὲς τοὺς ὄμους
 ἔς τὴν ῥάχιν· καὶ ἀπ' τὸ στήθος του ἡ ἄκρη πέρα ἐβγήκε.
 Πίστομα πέφτει καὶ βροντοῦν ἐπάνω τ' ἄρματά του.
 Τὸν Ἀρμονίδην Φέρεκλον φονεῖει ὁ Μηριόνης,
 αὐτόν, ποῦ μὲ τὰ χεῖρα θαυμάσια τεχνουργοῦσε, 60
 ὅτ' ἢ Παλλὰς ἢ Ἀθηνᾶ περιῖσα τὸν ἀγάπα.
 καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔκαμε αὐτὸς τὰ ἰσόπλευρα καράβια
 τ' ἀρχέκαμα, ποῦ ἐγέννησαν ἀκὸ ἔς τοὺς Τρωᾶς ὅλους
 καὶ εἰς αὐτόν, ποῦ τῶν θεῶν τὰ ῥήματ' ἀγνοοῦσε.
 καὶ αὐτόν, ὡς τὸν κατάρρεχεν, προφθάνει ὁ Μηριόνης 65
 καὶ τὸν κτυπᾷ ἔς τὸ δεξιὸ μερὶ καὶ ἀντίκρ' ἢ λόγγη
 ἔς τὴν φύσκαν βγαίνει, ἀφοῦ περνᾷ ἔς τὸ κόκκαλο ἀποκάτω.
 βογγᾷ, πέφτει ἔς τὰ γόνατα καὶ ὁ θάνατος τὸν ζώνει.
 Ἐφόνευσε τὸν Πήδαιον Ἀνηνορίδην ὁ Μέγης,
 νόθον καὶ αὐτόν. ἢ Θεανῶ, θεία γυνή, πρὸς χάριν 70
 τοῦ ἀνδρός της, καλοανάρρεφεν ὡς τ' ἀκριβὰ παιδιά της.
 ἐκείνον τότε ἀπὸ σιμᾶ ὁ ἀνδρείος Φιλείδης
 κτύπησεν ἔς τ' ἀντικέφαλο μ' ἀκονισμένην λόγγην·
 τὴν γλῶσσαν ἔκωψ' ὁ χαλκὸς κάτ' ὡς τὰ δόντια πέρα·
 πέφτει· σφίγγουν τὰ δόντια του τὸ σίδερο τὸ κρῦο. 75
 Τὸν θεῖον τότε Ὑψίγορα, τοῦ ὑπερηφάνου ἐκείνου
 τοῦ Δολοπίονος υἱόν, ἱερέα τοῦ Σκαμάνδρου,
 ὁποῦ ὁ λαὸς ὀλόκληρος ὡσάν θεὸν τιμοῦσε,
 ὁ Εὐμαιονίδης ὁ λαμπρὸς Εὐρύπυλος τὸν φθάνει,
 ἐμπρός του ὡς ἐφευγε· καὶ αὐτοῦ τοῦ θέρισε ἀπ' τὸν ὄμον 80
 μὲ μάχαιραν τὸ δυνατό του χεῖρι· καὶ αὐτὸ πέφτει
 αἵματωμένο κατὰ γῆς· τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κλείσαν
 ἢ μοῖρα ἢ παντοδύναμη καὶ τοῦ θανάτου σκότος.
 Ἔτσι ἐνεργοῦσαν ἔς τὸν σφοδρὸν ἀγῶνα τοῦ πολέμου·
 καὶ τότε δὲν θὰ γνώριζες μὲ ποιούς εἶναι ὁ Τυδείδης, 85
 ἂν πάει μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς ἢ μὲ τοὺς Τρωαδίταις,

ὅτι ᾗς τὸ σιάδι ἐμάνιζεν, ὡς φουσκωτὸ ποτάμι
 ποῦ παίρνει κάθε πρόχωμα μετὴν σφοδρὰν ῥοήν του·
 οὔτε προχώματα κρατοῦν ἐκείνου τὴν πλημμύραν,
 οὔτε τῶν κήπων στερεοὶ φραγμοὶ τὴν ἐμποδιζοῦν, 90
 ἔξαφν' ἂν φθάσῃ, ἂν τοῦ Διὸς γεροποντιὰ πληθύνῃ·
 καὶ καταστρέφει γεωργῶν ἔργα πολλὰ καὶ ὥραϊα.
 ὅμοια ταῖς πυκναῖς φάλαγγαις ἐτάραζε ὁ Τυδεΐδης
 τῶν Τρώων καὶ τὰ πληθῆ των δὲν στέκονταν ἐμπρός του.
 Τὸν εἶδε τοῦ Λυκάονος ὁ υἱὸς ὁ ἐπαινεμένος 95
 ταῖς φάλαγγαις μετὰ μάνητα νὰ σπάνῃ ᾗς τὴν πεδιάδα·
 τὸ κυρτὸ τόξο ἐτέντωσεν ἐνάντια του, ὡς ὤρμοῦσε
 ἐπάνω του· τὸν πίτυχε ᾗς τοῦ θώρακος τὸ κύτος,
 ᾗς τὸν δεξιὸν ὤμον· τὸ πικρὸν ἀκόντι ἀνοίγει δρόμον
 ἀντίπερα κ' ὁ θώρακος ἐγέμισ' ὄλος αἷμα. 100
 φώναξε τότε ὁ Πάνδαρος μακρὰ νὰ τὸν ἀκούσουν·
 «γενναῖοι Τρῶες, κεντηταὶ τῶν ἵππων, κινήθητε·
 λαβῶθ' ἰδοὺ τῶν Ἀχαιῶν ὁ πρῶτος καὶ θὰ πέσῃ
 ἀπ' τὸ σφοδρὸ μου ἀκόντισμα· ἂν μ' ἔσπρωξε τρώντι 105
 ὁ Ἀπόλλων τοῦ Διὸς υἱὸς ὡς ἦλθ' ἀπ' τὴν Λυϊάν.»
 Αὐτὰ περὶ αὐτὸς καυχώμενος δὲν ἔπεσε ἀπ' τὸ βέλος
 κείνος ἀλλ' ἀναμέρισε κ' ἐμπρός ᾗς τ' ἀμάξι ἐστάθη
 καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σθένελον, υἱὸν τοῦ Καπανέως·
 «ἔλα Καπανειάδη μου, κατέβ' ἀπὸ τ' ἀμάξι
 ἀπὸ τὸν ὤμον τὸ πικρὸν ἀκόντι νὰ μοῦ σύρῃς». 110
 Εἶπε καὶ χάμιου ὁ Σθένελος ἐπήδησ' ἀπ' τὸ ἀμάξι
 καὶ ἀπὸ τὸν ὤμον μέσαθε τοῦ ἐτράβηξε τὸ ἀκόντι
 καὶ τὸ αἷμα εὐθὺς πετάχθημεν ἀπ' τὸν κροιστὸν χιτῶνα.
 καὶ τότε εὐχθήθη ὁ ἔρακουστός ᾗς ταῖς μάχαις Διομήδης·
 «ἄκου με, κόρη ἀδάμαστη τοῦ αἰγιδοφόρου Δία, 115
 ἔαν ποτὲ ᾗς τὸν πόλεμον ἐδεῖχθης τοῦ πατρός μου
 καλὴ βοηθός, ἀγάπησε κ' ἐμέ, θεά μου, τώρα
 τὸν ἄνδρα ποῦ μ' ἐλάβωσε κ' ἐπαίρεται καὶ λέγει
 ποῦ ὀλίγο ἀκόμη θὰ χαρῶ τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ ἡλίου,
 δός νὰ τὸν φθάσ' ἢ λόγγῃ μου νεκρὸς νὰ πέσῃ ἐμπρός μου.» 120
 Αὐτὰ δεήθη, κ' ἢ θεὰ τὴν δέησιν ἐδέχθη,
 τὰ μέλη τοῦ καμ' ἐλαφρά, τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια,
 κ' ἦλθε σιμά του κ' εἶπε του μετὰ λόγια φτερωμένα·
 «Διομήδη, τώρα θαρρετὰ πολέμησε τοὺς Τρῶας,
 ὅτι ᾗς τὰ στήθη σου βάλαι τὴν πατρικὴν ἀνδρείααν 125
 ἀτρόμητην, ὡς ὁ Τυδεὺς τὴν εἶχε ὁ ἀσπιδοφόρος
 καὶ τὴν κατάγνια ἀφαίρεσα, ποῦ σκέπαζε τὸ φῶς σου,
 ὅπως θεὸν ἀπὸ θνητὸν εὐκόλως ξεχωρίσῃς.
 διὰ τοῦτο, ἂν ἔλθῃ ἐδῶ θεὸς διὰ νὰ σε δοκιμάσῃ,
 μ' ἄλλον ἀθάνατον θεὸν ἐσὺ μὴ πολεμήσῃς 130
 κανέναν· ἀλλ' ἂν τοῦ Διὸς ἢ κρὸς ἢ Ἀποροδίτη

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

ἔλθη ᾗς τὸν πόλεμον αὐτὴν μὲ λόγχην θὰ κτυπήσῃς·
 Αὐτὰ πε καὶ ἀναχώρησεν ἡ γλαυκομάτ' Ἀθήνη.
 εἰς τοὺς προμάχους ὤρμησε καὶ πάλιν ὁ Τυδεΐδης
 καὶ ἂν ἦταν πρόθυμος καὶ πρὶν νὰ πολεμᾷ τοὺς Τρῶας, 135
 τῶρ εἶχε τριδιπλὴν ὄρμην, ὡς ἔχει τὸ λεοντάρι,
 ποῦ ὅταν πηδήσῃ ᾗς τὴν αὐλὴν τῶν μαλλιαρῶν προβάτων
 καί, τὸ σκαρφίσῃ ὁ φύλακας χωρὶς νὰ τὸ φονεύσῃ,
 ἀνδρείαά τοῦ δίδει καὶ ποσῶς δὲν τοῦ ἀντιστέκει πλέον,
 μέσα ᾗς ταῖς στάναις κρύβεται καὶ τὰ ῥηγμα σκορπιοῦνται· 140
 ἐκεῖνα ἐπανωβιάζονται κ' ἐκεῖνο ἀπ' τὴν βαθεῖαν
 αὐλὴν μὲ μέγα πήδημα ᾗς τὴν ἔξοχὴν πετιέται·
 ἔτσι στοὺς Τρῶας χύθηκεν ὁ δυνατὸς Τυδεΐδης.
 Κτυπᾷ κεὶ τὸν Ἀστίνοον κ' Ὑπεύρονα τὸν ἄρχον·
 κεῖνον ἐπάνω ᾗς τὸν μαστὸν μὲ λογχοφόρο ἀκόντι, 145
 τὸν ἄλλον μὲ τρανὸ σπαθὶ μέσα ᾗς τὴν ὤμοπλάτην
 καὶ ἀπ' τὸν αὐχένα ἐχώρισε τὸν ὤμον καὶ ἀπ' τὰ νῶτα.
 ἐκείθε ᾗς τὸν Πολύιδον καὶ Ἀβαντα περνάει,
 νιὸς τοῦ Εὐρυδάμαντος, τοῦ γέρου ὄνειροκροίτου·
 ᾗς αὐτοὺς δὲν ξήγησ' ὄνειρα, ὅποτε ἀναχωροῦσαν, 150
 ἀλλὰ νεκροὺς τοὺς γύμνωσεν ὁ δυνατὸς Διομήδης.
 τὸν Ξάνθον καὶ τὸν Θόωνα, δυὸ τέκνα καὶ τὰ δύο
 ἀγαπητὰ τοῦ Φαίνοπος, ποῦ ἔχε κακὸ τὸ γῆρας,
 ὅτι ἄλλον δὲν ἐγέννησε τὸ βίό του νὰ τοῦ ἀφήσῃ.
 τοὺς πῆρε τὴν γλυκεῖά ζωὴν κ' ἐγύμνωσε ὁ Τυδεΐδης, 155
 καὶ ἄφινε εἰς δάκρυα καὶ ὄδυρμους τὸν ἀκλιερὸν πατέρα,
 ποῦ δὲν τοὺς δέχθη ζωντανοὺς ὀπίσω ἀπὸ τὴν μάχην
 καὶ μακρῶν τοῦ συγγενεῖς τὸ βίό του ἐμοιρασθῆκαν.
 Τοῦ Δαρδανίδου πιάνει αὐτοῦ, δυὸ τέκνα, τοῦ Πριάμου
 ποῦ ᾗς ἓνα ἀμάξι ἐκάθονταν, Ἐχέμμων καὶ Χρομῖος. 160
 καὶ ὡσὰν λιοντάρι ποῦ εἰς κοπὴν βωδιῶν μέσα ᾗς τὸν λόγγον
 ὄρμη καὶ ἀπὸ τὸν τράχηλον τραβᾷ μοσχάρι ἢ ταῦρον,
 ὁμοίως ἀπ' τὴν ἄμαξαν ἐκεῖνος καὶ τοὺς δύο
 κακόσυρε καὶ γύμνωσε νεκροὺς καὶ τ' ἄλογά των
 ἔδωκε τῶν συντρόφων του νὰ φέρουν εἰς τὰ πλοῖα. 165
 Τὸν εἶδ' ὁ Αἰνεΐας τῶν ἀνδρῶν ταῖς φάλαγγαις νὰ στρώνῃ
 καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν ταραχὴν διαβαίνει κ' ἀπ' τ' ἀκόντια,
 καὶ τὸν ἰσόθεον Πάνδαρον ζητοῦσε ν' ἀπαντήσῃ.
 κ' εἴρηκε τὸν ἀσύγκριτον καὶ τὸν ἀνδρειωμένον
 Λυκαονίδην, κ' ἔμεινεν ἐμπρὸς του καὶ τοῦ εἶπε· 170
 «Πάνδαρε, ποῦ τὸ τόξο, ποῦ τὰ φτερωτὰ σου βέλη
 ἢ δόξα ποῦ; καὶ ἰσόπαλον κανένα ἐδῶ δὲν ἔχεις,
 οὐδὲ μὲς τὴν Λυκίαν σου δὲν εἶναι ἀνώτερός σου.
 ἀλλ' ἔλα, εὐχον τοῦ Διὸς καὶ βέλος ῥίξε εἰς τοῦτον
 τὸν ἄνδρα ποῦ μανίζει ἐδῶ καὶ ἀφάνισε τοὺς Τρῶας, 175
 ὅτι τὰ νόνατ' ἔλυσε πολλῶν καὶ ἀνδρειωμένων,

ἔκτος ἂν εἶναι τις θεὸς τοῦ ὠργίσθη διὰ θυσίαις
 ἔς τοὺς Τρώας· εἶναι φοβερὴ ἢ ὀργὴ τῶν ἀθανάτων.»
 Τότε ὁ λαμπρὸς ἀπάντησε ἔς αὐτὸν Λυκαονίδης·
 «τῶν χαλκοφράκτων Τρωαδῆων, ὦ βουληφόρ' Αἰνεΐα,
 εἰς ὅλα φαίνεται μου αὐτὸς ὁ ἀνδρείος Διομήδης,
 διακρίνω τὴν ἀσπίδα του, τὸ κωνικὸ του κράνος
 καὶ τ' ἄλλα· πλὴν καθαρὰ δὲν ξεύρω ἂν θεὸς εἶναι.
 καὶ ἂν εἶναι αὐτὸς τοῦ λέγω ἐγὼ ὁ ἀνδρείος Τυδεΐδης,
 δὲν εἶναι ἀνθρώπου ἢ λύσσο' αὐτὴ καὶ κάποιον ἔς τὸ πλευρὸ του
 ἔχει θεὸν ἀθώρητον μὲ νέφος τυλιγμένον
 τοῦ ἔγυρε ἄλλοῦ τὸ πτερωτὸν ἀκόντι τοῦ τὸν πῆρε,
 ὅτι ἤδη βέλος τοῦ ῥριξα καὶ τὸν δεξιὸν ὤμον
 τοῦ πίτυχα κ' ἐπέρασα τοῦ θώρακος τὸ κύτος
 κ' ἐθάρρουν πῶς τὸν ἔστειλα ἔς τὸ δῶμα τοῦ Αἰδωνέως,
 καὶ ὅμως δὲν τὸν φόνευσα· θεὸς εἶναι ὠργισμένος.
 τοὺς ἵππους μου διὰ ν' ἀνεβῶ τ' ἀμάξια ἐδῶ δὲν ἔχω,
 ἀλλὰ μὲς τοῦ Λυκάονος τὰ μέγαρ' εἶναι ἀμάξια
 ἔνδεκα νέα κ' εὐμορφα, μὲ πέπλους σκεπασμένα
 κ' εἰς κάθε ἀμάξ' εἶναι σιμὰ ζευγαρωτὰ πουλάρια·
 στέκουν καὶ τρώγουν τὴν ζεῖα καὶ τὸ λευκὸ κριθάρι.
 πολὺ τρώντι ὁ γέροντας πολεμιστὴς Λυκίων
 μὲ νουθετοῦσ' ὅτ' ἄφρινα τὰ ὠραῖα μέγαρά μας·
 μοῦ ἔλεγε εἰς τ' ἀμάξια μου καὶ ἔς τ' ἄλλογ' ἀναβάτης
 νὰ ὀδηγῶ Τρώας ἔς τοὺς δεινοὺς ἀγῶνας τοῦ πολέμου·
 καὶ τὴν καλὴν του συμβουλὴν δὲν ἄκουσ' ἀπὸ φόβου
 διὰ τ' ἄλλογ' μου εἰς ἄφθονην τροφὴν συνειθισμένα,
 μήπως εἰς τόπον, ὅπου κλειοῦν ἐχθροί, τροφὴ τοὺς λείψῃ·
 τ' ἄφρι' αὐτοῦ, κ' ἦλθα πεζὸς ἔς τὸ Ἴλιον, θαρρῶντας
 ἔς τὸ τόξο· ἀλλὰ δὲν ἔμελλεν αὐτὸ νὰ μ' ὠφελήσῃ.
 διότι ὡς τώρα ἐτόξευσα τῶν πολεμάρχων δύο
 τὸν Ἀτρεΐδην, ἔπειτα τὸν Διομήδη κ' αἶμα
 τὸ βέλος μου τοὺς ἔβγαλε διὰ ν' ἀγριεύσουν πλέον.
 ἔς ὄραν κακὴν ξεκρέμασα λοιπὸν τὸ τόξο τοῦτο,
 ὅταν ἀνδρείων ἀρχηγὸς διὰ τὴν τερπνὴν Τρωάδα
 τοῦ Ἰσοθέου Ἐκτορος πρὸς χάριν ξεκινούσα.
 καὶ ἂν γύρω ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ ἴδω τὴν πατρίδα,
 τὴν ποθητὴν σιμβίαν μου καὶ τὸ ὑψηλὸ μου δῶμα
 τὴν κεφαλὴν μου ἄς κόψῃ ἐχθρὸς, ἐὰν μ' αὐτὰ τὰ χέρια
 τὸ τόξο αὐτὸ συντριμμάτα δὲν κάμω, ἂν δὲν τὸ ρίξω
 ἔς τὰς φλόγαις, ὅτι ἀνώφελα αὐτὸ μὲ συνοδεύει.»
 Ὁ Αἰνεΐας τοῦ ἀπάντησε, τῶν Τρώων πολεμάρχος·
 «αὐτὰ μὴ λέγῃς· παντελῶς τὸ πρᾶγμα δὲν θ' ἀλλάξῃ·
 ἀπ' τὴν ζεμμένην ἀμαξίαν ἂν δὲν δοκιμασθοῦμε
 ἔς τὸν ἄνδρα τοῦτον ἀντικου, μὲ ὅλα τ' ἄρματά μας.
 ἔμπροσ, ἔς τ' ἀμάξι ἀνέβα ἐδῶ, διὰ νὰ γνωρίσῃς ποῖα

- τ' ἄλογα εἶναι τοῦ Τρωός, πῶς ξεύρουν ἕς τὴν πεδιάδα,
 κνηγοῦντ' εἶτε κνηγοῦν, γοργότατα νὰ τρέχουν.
 καὶ αὐτὰ ἕς τὴν πόλιν ἄσφαλτα μᾶς σώξουν, ἂν τὴν νίκην
 κ'ς τοῦ Τυδέως τὸν υἱὸν χάριση πάλι ὁ Δίας. 225
- καὶ πάρε σὺ τὴν μᾶστιγα καὶ τὰ λαμπρὰ λουρία,
 ἕς τ' ἀμάξι θ' ἀνεβῶ κ' ἐγώ, νὰ μάχωμαι, ἢ σὺ δέξου
 τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου τὴν ὀρμήν, κ' ἐγὼ τ' ἀμάξι βλέπω.»
 Ἄντειπε τοῦ Δικᾶonos ὁ υἱὸς ὁ ἐπαινεμένος·
 «ὁ ἴδιος λάβε τὰ λουρία καὶ τ' ἄλογά σου, Αἰνεία· 230
 μὲ κνβερνήτην τους γνωστὸν καλῆτερα θὰ παίρνουν
 τ' ἀμάξι, ἂν μᾶς κνηγαῖ καὶ πάλιν ὁ Τυδείδης·
 μὴν ἀπὸ φόβον ὀκνηρά, ποθῶντας τὴν φωνήν σου,
 ἐμᾶς νὰ φέρουν ἀρνηθοῦν μακρὰν ἀπ' τὸν ἀγῶνα.
 καὶ τότ' ὀρμήση ἐπάνω μας ὁ ἀνδρείος Διομήδης 235
 κ' ἐμᾶς φρονέση καὶ τοὺς δυὸ καὶ πάρη καὶ τοὺς ἵππους.
 ἀλλὰ ἐσὺ τοὺς ἵππους σου κνβέρνα καὶ τ' ἀμάξι.
 καὶ τὴν ὀρμήν τοῦ ἀνδρὸς ἐγὼ μὲ λόγῃθ θ' ἀπαντήσω.»
 Αὐτὰ ἴπαν κ' ἄμ' ἀνέβηκαν ἕς τῶραϊσμένο ἀμάξι,
 κινήσαν τὰ γοργ' ἄλογα μὲ ὀρμήν πρὸς τὸν Τυδείδην. 240
 τοὺς εἶδε ὁ Σθένελος λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Καπανέως
 καὶ ἕς τὸν Τυδείδην εἶπ' εὐθύς με λόγια φτερωμένα·
 «Τυδείδη ἀγαπημένε μου Διομήδη, βλέπω δύο
 ἀνδρειωμένους ὁποῦ ὀρμοῦν μὲ σὲ νὰ πολεμήσουν
 καὶ ἄμετρην ἔχουν δύναμιν· ὁ Πάνδαρος τοξότης 245
 καλὸς καὶ τοῦ Δικᾶonos καυχᾷτ' ὅτ' εἶναι γόνος.
 ὁ Αἰνείας πάλι ὅτ' εἶναι υἱὸς καυχᾷται τοῦ γενναίου
 Ἄγχιση καὶ μητέρα του τὴν Ἀφροδίτην ἔχει.
 κ' ἔλα στ' ἀμάξι ἀνάμερα μ' ἐμέ· καὶ ἕς τοὺς προμάχους
 μὴ τόσο μοῦ λυσομανᾶς, μὴ χάσης τὴν ζωήν σου.» 250
 Μὲ λοξὸ βλέμμ' ἀπάντησεν ὁ δυνατὸς Διομήδης·
 «μὴ κάμῃς λόγον διὰ φυγήν, ποσῶς δὲν θὰ μὲ πείσης·
 ὅτι δὲν τό ἔχω φυσικὸ τὴν μάχην ν' ἀποφεύγω
 ἢ νὰ δειλιάζω· ἀσάλευτην ἔχω καρδιὰν ἀκόμη.
 μοῦ ἔναι τ' ἀμάξι βαρετὸ κ' ἐναντία τους θὰ ὀρμήσω 255
 ὡς εἶμαι τώρα κ' ἡ Ἀθηναῖ δὲν στέργει ἐγὼ νὰ φεύγω.
 καὶ μ' ὄλα τὰ γοργ' ἄλογα δὲν θὰ σωθοῦν ἐκεῖνοι·
 ὁ ἕνας ἀπ' τὰ χέρια μας θὰ πέση, ἂν καὶ ὄχ' οἱ δύο.
 καὶ ἄλλο τι ἀκόμα θὰ σοῦ εἰπῶ καὶ βάλω το ἕς τὸ νοῦ σου·
 ἂν ἢ πολὺβουλή Ἀθηναῖ τὴν δόξαν μᾶς χάριση 260
 κ' οἱ δυὸ νὰ πέσουν, τ' ἄλογα σὺ κράτει τὰ δικά σου
 αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἀμαξάν τους χαλινούς των δέσε
 καὶ χύσου εὐθύς εἰς τ' ἄλογα τοῦ Αἰνεία νὰ τὰ φέρης
 εἰς τοὺς γενναίους Ἀχαιοὺς ἀπ' τὸν στρατὸν τῶν Τρώων,
 ὅτι κρατοῦν ἀπ' τ' ἄλογα ποῦ ὁ βρωνητητὴς Κρονίδης 265
 τοῦ Τρωός ἔδωκε ἀμοιβήν τοῦ υἱοῦ του Γανυμήδη,

- ὡς τὰ καλῆτερα ἄλογα ἔς τὸν ἥλιον ἀποκάτω.
 ἀπ' τὴν σποράν τοὺς ἔκλεψεν ὁ Ἀγχίσις βασιλέας
 κρυφ' ἀπὸ τὸν Λαομέδοντα μὲ θηλυκά δικά του
 καὶ ἕξη τοῦ γεννήθησαν πουλάρια κ' ἐκρατοῦσε
 τὰ τέσσερα κ' ἀνάτρεφε ἔς τὴν φάτνην του καὶ τοῦτα
 τὰ δύο, πρόξενα φυγῆς, ἐχάρισε τοῦ Αἰνεΐα.
 ἐκεῖν' ἂν πάρωμε θά εἶν' ἡ δόξα μας μεγάλη.»
 Τοὺς λόγους τούτους ἔλεγαν ἐκεῖνοι ἀνάμεσόν τους
 κ' εὐθύς μὲ τὰ γοργ' ἄλογα πλησίασαν οἱ δύο.
 καὶ πρῶτος τοῦ Λυκάονος ὁ λαμπρὸς γόνος εἶπε·
 «ὦ γόνε σιδηρόκαρδε τοῦ θαυμαστοῦ Τυδέως,
 τὸ γοργὸ βέλος τὸ πικρὸ δὲν σ' ἔρριξε· καὶ τώρα
 μὲ τὸ κοντάρι δοκιμὴν θά κάμω, ἂν σ' ἐπιτύχω.»
 Εἶπε καὶ τὸ μακρόσκιον κοντάρι σφενδονίζει
 καὶ τὴν ἀσπίδα τρύπησε τοῦ Διομήδη πέρα
 ἢ χάλκιν' ἄκρη κ' ἔφθασε τὸν θώρακα νὰ ἐγγίξη
 κ' ἐφώνησεν ὁ Πάνδαρος μακρὰν νὰ τὸν ἀκούσουν·
 «εἰς τὸ λαγγόνι περαστὰ σὲ λάβωσα· καὶ ὀλίγην
 ἔχεις ζωὴν· καὶ καύχημα ἔς ἐμὲ ἔδωκες μεγάλο.»
 Καὶ ἀτρόμητος τοῦ ἀπάντησεν ὁ δυνατὸς Διομήδης·
 «ἔσφαλες, δὲν μ' ἐπέτυχες· ἀλλὰ δὲν θά ἡσυχάστε
 πρὶν πέση ἀπὸ τοὺς δύο σας ὁ ἕνας καὶ χορτάσω
 ἔς τὸ αἶμα τὸν ἀδάμαστον πολεμιστὴν τὸν Ἄρη.»
 Ρίχνει τ' ἀκόντι· κ' ἡ Ἀθηναῖ τ' ὠδήγησε ἔς τὴν μύτην,
 σιμὰ ἔς τὸ μάτι· καὶ ὁ σκληρὸς χαλκὸς τὰ λευκά δόντια
 τοῦ πέρασε καὶ τοῦ ἔκοψε τὴν γλῶσσαν εἰς τὴν ρίζαν,
 κ' ἡ χάλκιν' ἄκρη κάτωθεν ἐφάνη ἀπ' τὸ πηγουῖνι.
 πέφτει ἀπ' τ' ἀμάξι καὶ βροντοῦν ἐπάνω τ' ἄρματα του
 τὰ εὐμορφα καὶ ὀλόλαμπρα καὶ ἀνάμερα ἀπὸ φόβον
 συρθῆκαν τὰ γοργ' ἄλογα· κ' ἐκεῖνος ἐνεκρώθη.
 Μὲ τὴν ἀσπίδα ἐπῆδησε καὶ τὸ μακρὸν κοντάρι
 ὁ Αἰνεΐας μήπως οἱ Ἀχαιοὶ τοῦ πάρουν τὸν νεκρὸν του·
 καὶ ὡς θαρρετὸ στὴν ρώμην του λιοντάρι διασκελοῦσε
 γύρω του μὲ τ' ἀκόντι ἐμπρὸς καὶ τὴν γλυστρὴν ἀσπίδα,
 ἔτοιμος νὰ φονεύσῃ αὐτὸν ποῦ ἔς τὸν νεκρὸν σιμῶσῃ
 κ' ἐφώνηζε τρομακτικά· κ' ἐσήκωσε ὁ Τυδείδης
 πέτραν τρανήν, θεώρατην· δὲν θά τὴν παίρναν δύο
 τῶν τωρινῶν θνητῶν καὶ αὐτὸς τὴν ἐπαιξε καὶ μόνος.
 καὶ τὸν Αἰνεΐαν κτύπησε μ' αὐτὴν ἔς τὸ μέρος ὅπου
 στρέφεται ὁ γόφος ἔς τὸ μερὶ καὶ λέγεται κουτάλα·
 καὶ τὴν κουτάλα σύντριψε καὶ τὰ δυὸ νεῦρ' ἀκόμη·
 ὁ τραχὺς λίθος τοῦ ἔδαρε τὸ δέρμα· πέφτει ὁ ἦρωσ
 ἔς τὰ γόνατά του καὶ ἔς τὴν γῆν μὲ τὸ παχὺ του χέρι
 στηρίχθη καὶ τὰ μάτια του μαύρη σκεπάζει νύκτα.
 κ' ἔχανε τότε τὴν ζωὴν ὁ βασιλεὺς Αἰνεΐας,

ἄλλ' ἢ Ἄφροδίτη τοῦ Διὸς ἢ κόρη εὐθύς τὸν εἶδε,
 ὅπου ᾿ς τῶν μόσχων ταῖς βοσκαῖς τὸν γέννησε τοῦ Ἄγχισι'
 ἔξωσε αὐτὴ μὲ ταῖς λευκαῖς ἀγκάλαις τὸ παιδί της
 καὶ ὁ φωτοβόλος πέπλος της ᾿ς ταῖς δίπλαις του τὸν κρύβει, 315
 φράγμα ᾿ς τὰ βέλη, μὴ κανὲν ἀκόντι χαλκοφόρο
 τῶν ταχυπέπων Δαναῶν τὸν εὖρη μὲς τὸ στήθος.
 Κ' ἐνῶ ἀπ' τὴν μάχην ἔπαιρνε τὸν ποθητὸν υἱὸν της
 ἐκείνη, δὲν λησμόνησεν ὁ υἱὸς τοῦ Καπανέως
 αὐτὰ ποῦ τοῦ παράγγειλεν ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης· 320
 καὶ τὰ δικὰ του ἄλογα μακρὰν ἀπὸ τὸν κρότον
 ἔστησε καὶ τοὺς χαλινοὺς προσέδεσε ᾿ς τ' ἄμάξι.
 καὶ τὰ καλότριχ' ἄλογα τοῦ Αἰνεῖα παίρνει ἀμέσως
 πρὸς τοὺς γενναίους Ἀχαιοὺς ἀπ' τὸν στρατὸν τῶν Τρώων.
 τὰ ἔδωκε ᾿ς τὸν Δηίπυλον τὸν σύντροφον ποῦ ἀπ' ὄλους 325
 προτίμα τοὺς ὀμίλικαις ὅτ' εἶχαν μίαν γνώμη,
 νὰ τὰ ὀδηγήσῃ ᾿ς τὰ βαθεῖα καράβια· τότ' ὁ ἦρωσ
 ᾿ς τ' ἄμάξι ἀνέβη καὶ ἔπιασε τὰ ὀλόλαμπρα λουρία
 καὶ τὰ στερεόποδ' ἄλογα πρὸς τὸν Τυδεΐδην σπρώχνει.
 τοῦτος τὴν Κύπριν μ' ἄπονο κοντάρι ἐκνηγγούσε, 330
 ὅτ' ἤξευρε ποῦν' ἀνανδρῆ θεὰ καὶ δὲν ὀμοιάζει
 μὲ ταῖς θεαῖς, ὅπου ἀρχηγοῦν ᾿ς τὴν μάχην τῶν ἀνδρεῖων,
 οὔτε ἡ πορθήτρα Ἐννώ, οὔτε ἡ Παλλὰς Ἀθήνη.
 ἄλλ' ὅτε τὴν ἐπρόφθασε ᾿ς τὸ μέγα πλῆθος μέσα
 τινάχθη, ἐπήδησ' ὁ υἱὸς τοῦ θαυμαστοῦ Τυδέως 335
 καὶ μὲ τ' ἀκόντι ἐσκάρφισε τὸ τρυφερό της χέρι
 τὸν πέπλον της, ἀμβρόσιον ὑφάδι τῶν χαρίτων,
 πέρασ' ἢ λόγχη κ' εὗρηκε τὴν ἄκρην τῆς παλάμης.
 ὄρει τὸ αἷμα τῆς θεᾶς καὶ ἀφθαρτον εἶν' ἐκεῖνο,
 τὸ ἔχουν μόν' οἱ μάκαρες θεοὶ καὶ ἰχῶρ τὸ λέγουν. 340
 οἶνον δὲν πίνουν οἱ θεοί, μήτε σιτάρι τρώγουν,
 κ' εἶναι διὰ τοῦτο ἀναίματοι καὶ ἀθάνατοι καλοῦνται.
 φώναξ' ἐκείνη θλιβερά καὶ ἀφίνει τὸν υἱὸν της.
 ᾿ς τὰ χέρια του τὸν σήκωσεν ὁ Ἀπόλλων καὶ μὲ νέφος
 μαῦρο τὸν ζώνει, μὴ κανὲν ἀκόντι χαλκοφόρο 345
 τῶν ταχυπέπων Δαναῶν τὸν εὖρη μὲς τὸ στήθος.
 μακρὰν τότ' ἔσυρε κραυγὴν ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης·
 «φεῦγε, ὦ κόρη τοῦ Διός, τῆς μάχης τοὺς ἀγῶναις.
 ἢ δὲν σοῦ ἀρκεῖ ποῦ ξεπλανῆς ταῖς ἀνανδραῖς γυναῖκαις;
 θάρρῳ πῶς ἂν εἰς πόλεμον καὶ πάλιν λάβης μέρος, 350
 θ' ἀνατριχιάς κ' ἔαν μακρὰν διὰ πόλεμον ἀκουσῆς.»
 Αὐτὰ πε κ' ἔφευγε ἡ θεὰ μὲ ζάλην καὶ μὲ πόνους
 σκληροὺς κ' ἐγίνη μελανὸ τὸ ρόδινό της σῶμα·
 κ' ἡ Ἴρις ἢ ἀνεμόποδη τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ πλῆθος. 355
 τὸν ἄγριον Ἄρη ἀριστερὰ τῆς μάχης καθισμένον
 ἦρε· καὶ ὀμίχλη σκέπαζε τὴν λόγχην καὶ τοὺς ἵππους.

- τὸτ' ἐγονάτισ' ἢ θεὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της
 τὰ χρυσοστέφαν' ἄλογα πολὺ θερμὰ ζητοῦσε·
 «γλυκέ, βοήθη με, ἀδελφέ, καὶ δός μου τ' ἄλογά σου
 νὰ μεταβῶ ᾗς τὸν Ὀλυμπον, ἔδραν τῶν ἀθανάτων·
 πληγὴ μὲ σφάζει ὁποῦ θνητὸς μοῦ ἔκαμε, ὁ Τυδεΐδης
 ποῦ τώρα μάχην θά 'καμνε καὶ ᾗς τὸν πατέρα Δία.»
 Τὰ χρυσοστέφαν' ἄλογα τῆς ἔδωκεν ὁ Ἄρης·
 ᾗς τ' ἀμάξι ἀνέβ' ἢ θλιβερὴ ᾗς τὸ πλάγι της ἢ Ἴρις
 κάθισε καὶ τοὺς χαλινούς ᾗς τὰ χέρια της ἐπῆρε.
 κτυπᾷ κ' ἐκεῖνα πρόθυμα πετοῦν καὶ γοργὰ φθάνουν
 εἰς τὸν ὑψηλὸν Ὀλυμπον, τῶν ἀθανάτων ἔδραν.
 τ' ἄλογ' αὐτοῦ σταμάτησεν ἢ ἀνεμόποδ' Ἴρις
 καὶ ἀφοῦ τὰ ξέζεψε τροφήν τοὺς ἔβαλε ἀμβροσίαν.
 κ' ἢ Ἀφροδίτη ἔπεσε ᾗς τὸν κόλπον τῆς μητρός της
 Διώνης· τούτη ἀγκάλιασε τὴν ποθητὴν της κόρην,
 μὲ τὸ χέρι τὴν χაΐδευσε κ' εἶπε ᾗς αὐτήν· «παιδί μου,
 ποιὸς τῶν θεῶν τόσ' ἄπρεπα σοῦ 'καμε αὐτὰ ποῦ βλέπω
 ὡς νὰ 'χε σ' εὔρη φανερά κάποιον κακὸ νὰ κάμνης;»
 ᾗς ἐκείνην ἢ φιλόγελη ἀπάντησε Ἀφροδίτη·
 «ἐμένα ὁ μεγαλόπυγχος ἐλάβωσε Τυδεΐδης,
 διότι ἀπὸ τὸν πόλεμον ἔπαιρνα τὸν υἱόν μου
 Αἰνεΐαν, ποῦ ὑπεραγαπῶ, καθὼς κανέναν ἄλλον.
 διότι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν δὲν εἶναι μάχη πλέον·
 πολεμοῦν ἦδ' οἱ Δαναοὶ καὶ μὲ τοὺς ἀθανάτους.»
 Καὶ πρὸς αὐτὴν ἀπάντησεν ἢ σεβαστὴ Διώνη·
 «μὲ ὑπομονὴν τὸ πάθος σου, παιδί μου, νὰ βαστάσης·
 ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πάθαμε πολλοὶ τῶν Ὀλυμπίων,
 ὡς ἐμεῖς δίδομε ἀφορμὴν κακῶν ἀνάμεσόν μας.
 βάσταξ' ὁ Ἄρης π' ἄλυτα τὸν ἔδεσεν ὁ Ὠτος
 καὶ ὁ Ἐφιάλτης ὁ δεινός, τὰ τέκνα τοῦ Ἀλωέος·
 κ' ἔμεινε μῆναις δεκατρεῖς ᾗς τὸ χάλκινον ἀγγεῖον·
 καὶ τότε ὁ πολεμόδιψος ὁ Ἄρης θά ἔχανόνταν,
 ἢ μητρυιὰ του ἂν τοῦ Ἐρμῆ δὲν τό 'λεγεν, ἢ ὄραία
 Ἡερὶβοίη· κ' ἔκλεψεν αὐτὸς τὸν Ἄρη, ὁπότεν
 ἐκόντευε ὁ σκληρὸς δεσμὸς νὰ πάρη τὴν πνοὴν του.
 βάσταξ' ἢ Ἥρα ὅτε ὁ δεινὸς Ἀμφιτροωνιάδης,
 μ' ἀκόντι τρίγων' ἐπληξε τὸν δεξιὸν μαστόν της
 καὶ τὴν θεὰν ἀγιάτρευτος βασάνιζεν ὁ πόνος.
 βάσταξε καὶ ὁ θεώρατος ὁ Ἄδης πικρὸ βέλος·
 ὁ ἴδιος ἄνδρας, ὁ υἱὸς τοῦ αἰγιδοφόρου Δία,
 ὀδυνηρὰ τὸν πλήγωσε εἰς τῶν νεκρῶν τὴν πύλην.
 κίνησε πρὸς τὸν Ὀλυμπον ᾗς τὸ δῶμα τοῦ Κρονίδη
 περίλυπος καὶ ᾗς τὴν καρδιά τὸν ἐπιαναν οἱ πόνοι,
 ὅτι τὸν μέγαν ὦμον του τ' ἀκόντ' εἶχε περάσει.
 με βάσανον καὶ λίσσασον ποῦ τοῦ βαλε δ' Ἠραΐων,

360

365

370

375

380

385

390

395

400

- τὸν γιάτρευσεν, ὅτι θνητὸς δὲν ἦτο αὐτὸς πλασμένος·
ὁ ἄθλιος ὁ αὐθαδέστατος ἐργάτης ἀσεβείας,
ποῦ τοὺς θεοὺς ποῦ κατοικοῦν ᾿ς τὸν Ὀλυμπο κτυποῦσε, 405
καὶ αὐτὸν τώρα ἐναντίον σου ἢ Ἐθῆνη τὸν Τυδεΐδην
ἔβαλε καὶ δὲν σκέπτεται ὁ μωρὸς ποῦ ὀλίγαις ἔχει
ἡμέραις ὅποιος πόλεμον κινεῖ τῶν ἀθανάτων,
καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὸν πόλεμον δὲν θά ᾿λθῃ νὰ τοῦ πέσουν
᾿ς τὰ γόνατά του τὰ παιδιὰ, παπᾶ νὰ τοῦ ψελλίζουν.
διὰ τοῦτο, ἂν κ' ἔχῃ δύναμιν μεγάλην ὁ Τυδεΐδης, 410
ἄς συλλογιέται ἀντίμαχον μὴν εὖρη ἀνώτερόν σου.
μὴν ἢ Αἰγιάλεια ποτέ, ἢ φρόνιμη Ἀδρηστίνη,
ξυπνήσῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς θρηνῶντας ποῦ τῆς λείπει
ὁ νυμφευτῆς τῆς σύντροφος τῶν Ἀχαιῶν ὁ πρῶτος,
τοῦ ἵπποδάμου ἢ θαναμαστῆ γυνή, τοῦ Διομήδη.» 415
Εἶπε· καὶ μετὰ τὰ χεῖρα τῆς σφογγίζει τὸν ἰχῶρα
ἀπ' τὴν παλάμην κ' ἔκλεισ' ἢ πληγὴ κ' οἱ πόνοι ἐπαύσαν.
κ' ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ἢ Ἀθηνᾶ κ' ἢ Ἥρα, ἐνῶ τηράζουσαν,
μετὰ λόγια μετωριστικὰ κεντοῦσαν τὸν Κρονίον.
καὶ πρῶτη τότε ὠμίλησεν ἢ γλανχοματ' Ἀθῆνη· 420
«Δία πατέρα, ὅτι θὰ εἰπῶ μὴ σὲ θυμώσῃ τάχα ;
ἄσφαλτα ἢ Κύπρις ἤθελε καμμίαν Ἀχαιίδα.
τῶν Τρώων ποῦ ὑπεραγαπᾶ νὰ φέρῃ ᾿ς ταῖς ἀγκάλαις
κ' ἐκεῖ ποῦ τὴν λαμπρόπεπλον ἐχάιδευσεν ὄραϊαν,
χρυσὴ βελόνη ἐσκάρφισε τὸ τρυφερό τῆς χερί.» 425
Εἰς τοῦτο ἐγλυκογέλασεν ὁ ὕψιστος πατέρας
καὶ τὴν χρυσὴν προσκάλεσ' Ἀφροδίτην καὶ τῆς εἶπε·
«τὰ ἔργα τὰ πολεμικά, παιδί μου, δὲν σοῦ ἀνήκουν·
᾿ς τοῦ γάμου σὺ ταῖς ζηλευταῖς φροντίδαῖς καταγίνου
καὶ τ' ἄλλα ἔχ' ἢ Ἀθηνᾶ καὶ ὁ μανιωμένος Ἄρης.» 430
Τοὺς λόγους τούτους ἔλεγαν ἐκεῖνοι ἀνάμεσόν τους,
καὶ ᾿ς τὸν Αἰνεΐαν ὤρμησεν ὁ ἀνδρείος Τυδεΐδης,
ἂν κ' ἤξευρε ποῦ σκέπει αὐτὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ χερί·
ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι θεοῦ μεγάλου, θὰ φονεύσῃ
καὶ ἀπ' τὰ λαμπρά του ἄροματα θὰ γδύσῃ τὸν Αἰνεΐαν. 435
καὶ τρεῖς ἐχύθηκε φοραῖς μετὰ ὀρμὴν νὰ τὸν φονεύσῃ
καὶ τρεῖς τοῦ ἔτιναξε ὁ θεὸς τὴν φωτεινὴν του ἀσπίδα.
ἀλλὰ τὴν τέταρτην φορὰν ποῦ ὡς δαίμων ἐπετάχθη
μετὰ φοβερὰν κραυγὴν φορικτὰ τὸν ἀποκίρε ὁ Φοῖβος·
«σκέψου, Τυδεΐδη, στρέψε αὐτοῦ· καὶ μὴ τὸν ἑαυτὸν σου 440
ἴσον νομίσης τῶν θεῶν, ὅτι πολὺ διαφέρει
τὸ γένος τῶν θνητῶν τῆς γῆς ἀπὸ τοὺς ἀθανάτους.»
Εἶπε· καὶ ὀπίσω ἐσύρθηκεν ὀλίγον ὁ Τυδεΐδης,
ὅτι ἐφοβήθη τὴν ὀργὴν τοῦ μακροβόλου Φοῖβου.
καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐπαύσατο ὁ Ἀπόλλων τὸν Αἰνεΐαν 445
καὶ τὴν ὀμίαν ἐπέταξε ὡς εἶχε τὸν γάμον σου.

καὶ ἡ τοξοφόρα Ἄρτεμις μὲ τὴν Λητώ σ' τὰ βάθῃ
 τοῦ ἱεροῦ τὸν ἔγιαναν καὶ λάμπην τοῦ χαρίζαν.
 καὶ ὁ Φοῖβος ὁ ἀργυρότοξος ἐποίησ' ἕνα πλάσμα
 ὁλόμοιον εἰς τὸ πρόσωπο καὶ ἔς τ' ἄρματα τοῦ Αἰνεία, 450
 ἔς τὸ φάσμα ἐκεῖνο οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ Τρῶες ἐκτυπιῶνταν
 καὶ διὰ νὰ φθάσουν εἰς τοῦ ἔχθρου τὸ στήθος πελέκουσαν
 ἀσπίδαις ὀλοστρόγγυλαις καὶ ἑλαφρὰ σκουτάρια.
 τότε τὸν ἄγχιον φώναξε τὸν Ἄρην ὁ Ἀπόλλων
 « Ἄρη, ὦ Ἄρη, φονικέ, ἄπονε, τειχοπλήκτη, 455
 δὲν σέρονεις ἄπ' τὸν πόλεμον ἐκεῖνον τὸν Τυδείδην,
 ποῦ μάχην τώρα θά ἔκαμνε καὶ ἔς τὸν πατέρα Δία;
 πρῶτα τὴν Κύπρον λάβωσε ἔς τὸ χέρι καὶ κατόπιν
 κ' ἐμὲ τὸν ἴδιον γύθη αὐτὸς ὡς δαίμων νὰ κτυπήσῃ. »
 Εἶπε κ' ἐκάθιζεν αὐτὸς ἔς τὴν ἄκρην τῆς Περγάμου 460
 κ' ὁ Ἄρης τὸν Ἀκάμαντα τὸν Θρᾶκα βασιλέα
 ὅμοιασε κ' ἐκινουῦς ἔμπρὸς ταῖς φάλαγγαις τῶν Τρῶων.
 καὶ ἔς τοὺς Πριάμειδαις φώναξε· « διοθρέπτου βασιλέως,
 ὦ τέκνα, τοῦ Πριάμου σεῖς διόθρεπτα, καὶ ὡς πότε 465
 θ' ἀφήσετε ἄπ' τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ σφάζεται ὁ λαὸς σας;
 νὰ φθάσ' ἡ μάχη θέλετε ἔς ταῖς πύλαις; ἔπεσ' ἄνδρας
 ποῦ σὰν τὸν θεῖον Ἐκτορα δοξάζαμεν, ὁ Αἰνείας,
 τοῦ Ἀγχίση υἱὸς τοῦ δοξαστοῦ· προφθάστε, κινήθητε
 τὸν δοξαστόν μας σύντροφον νὰ σώσωμε ἄπ' τὸν κτύπον. »
 Εἶπε καὶ εἰς ὄλους αὔξησεν εἰς τὴν καρδιά τὸ θάρρος. 470
 τότε ἀποπῆρε ὁ Σαρπηδὼν τὸν Ἐκτορα τὸν θεῖον
 « Ἐκτορ, ποῦ εἶναι ἡ πρώτη σου μεγάλη ἀνδραγαθία;
 χωρὶς λαοὺς, χωρὶς βοηθοὺς εἶπες νὰ σώσης μόνος
 τὴν πόλιν σὺ μὲ τοὺς γαμβροὺς καὶ μὲ τοὺς ἀδελφούς σου· 475
 καὶ αὐτῶν κανένα τώρα ἐγὼ δὲν βλέπω, δὲν ξανοίγω,
 ἀλλ' ὡσὰν σκύλοι κρύβονται, πῶχουν λεοντάρι ἔμπρὸς τους·
 κ' ἐμεῖς, ὅσ' εἵμασθε βοηθοί, τὸν πόλεμον κρατοῦμεν.
 τῶν βοηθῶν εἶμαι κ' ἐγὼ, πολὺ μακρόθεν ἦλθα·
 πέρα ἔς τοῦ Ξάνθου ταῖς ῥοαῖς ἐπάνω εἶν' ἡ Λυκία. 480
 ποθητὴν ὅπου σύντροφον καὶ βρέφος ἔχω ἀφήσῃ
 καὶ πολὺ βιὸ ποῦ τὸ ποθοῦν ἐκεῖνοι ποῦ δὲν τῶχουν.
 καὶ ὅμως ἐγὼ παρακινῶ ἔς τὴν μάχην τοὺς Λυκίους
 καὶ ἀτός μου ἀντίπαλον ζητῶ, ἂν καὶ δὲν ἔχω πρᾶγμα
 νὰ μοῦ ἀφαιρέσουν οἱ Ἀχαιοὶ ἡ πέρα νὰ τὸ πάρουν.
 σὺ στέκεις, οὐδὲ τοὺς λαοὺς παρακινεῖς τοὺς ἄλλους 485
 γυναῖκαις καὶ παιδία τους μ' ἀνδρεία νὰ υπερασπίσουν·
 καί, ὡς ἀπὸ δίκτυ ὀλόραπαγο πιασμένοι ἔς ταῖς θηλείαις του,
 μὴν ἠύρεμα καὶ σπάρραγμα γεννηῖτ' ἐχθρῶν ἀνθρώπων.
 καὶ τὴν ὠραίαν πόλιν σας γλήγορ' αὐτοὶ θὰ πάρουν.
 κ' ὄλ' αὐτὰ ποῦλεῖ νῆγχις σὺ ἔς τὸν γαῖον σου νύκτα ἡμέρα 490
 τοὺς ἔχθρους νὰ παρακαλῆς τῶν ἐγγῶν βοηθῶν σου.

ν' ἀνδρειευθοῦν· τότε κανεὶς δὲν θέλει σ' ὄνειδήσῃ.»
 Οἱ λόγοι αὐτοὶ κατάκαρδα τὸν Ἔκτορα πληγῶσαν
 καὶ ἀπὸ τ' ἀμάξι ἐβρόντησε ἕς τὴν γῆν ἀρματωμένος,
 495
 δυὸ λόγχαις σείει καὶ παντοῦ ἕς τὸ στράτευμα γυρίζει,
 ἕς τὴν μάχην σπρώχνει καὶ δεινὴν πολέμου φλόγ' ἀνάπτει.
 στρέψαν κ' ἐναντία στήθησαν τῶν Ἀχαιῶν οἱ Τρῶες
 κ' οἱ Ἀργεῖοι τοὺς ἀπάντησαν πυκνοὶ καὶ δὲν δειλιάσαν.
 καθὼς ὁπότεν ἕς τὰ ἱερὰ τ' ἀλώνια ποῦ λιχνίζουσι,
 500
 τ' ἄχυρα παίρν' ὁ ἄνεμος καὶ ὡς σπρώχνουσι οἱ ἀέρες
 τ' ἄχυρο ἢ ξανθὴ Δήμητρα καὶ τὸν καρπὸν χωρίζει
 καὶ ἀσπρίζουσι ὄλαις ἢ ἀχυριαῖς· ὁμοίως ἀσπρίζ' ὄλους
 τοὺς Ἀχαιοὺς ὁ κονιορτός, ποῦ ὡς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον
 τὸν χάλκινον ἐσήκωνε ποδόκτυπος τῶν ἱππων
 ὁποῦ ἕς τὴν σμίξιν ἐμπαζαν ὀπίσω οἱ κυβερνήταις.
 505
 κ' ἴσια τὸν κτύπον ἔφεραν· καὶ βοηθὸς τῶν Τρῶων
 ὁ ἄγριος Ἄρης κύκλωσε μὲ σκότος τὸν ἀγῶνα,
 παντοῦ φερόμενος· μ' αὐτὸ προστάγματα ἐνεργοῦσε
 τοῦ χρυσοξίφου Ἀπόλλωνος ποῦ τοῦ ἕγε παραγγείλη
 τοὺς Τρῶας νὰ ἐμψυχώσῃ εὐθύς ἅμ' εἶδεν ὅτ' ἡ Ἀθήνη
 510
 ἀναχωροῦσε, ἢ βοηθὸς τῶν Δαναῶν· κ' ἐκεῖνος
 ἔστειλε ἀπὸ τὸ πάμπλουτον ἱερὸν του τὸν Αἰνεΐαν
 καὶ θάρρος τοῦ ἔβαλε πολὺ ἕς τὰ στήθη καὶ κατέβη
 ὁ Αἰνεΐας ἕς τοὺς συντρόφους του· χαρὰ τοὺς πῆρε ἅμ' εἶδαν
 τὸν ἀρχηγόν τους ζωντανόν, γερὸν κ' ἐμψυχωμένον·
 515
 ἀλλὰ δὲν τὸν ἐρώτησαν ὅτ' εἶχαν τὸν ἀγῶνα
 ποῦ ὁ Φοῖβος ὁ ἀργυρότοξος τοὺς ἀναψε καὶ ὁ Ἄρης
 ὁ φονικὸς καὶ ἡ λυσοερὴ τῆς Ἐριδος μανία.
 Οἱ Αἴαντες, ὁ Ὀδυσσεὺς κινοῦσαν καὶ ὁ Τυδεΐδης
 ἕς τὸν πόλεμον τοὺς Δαναοὺς· καὶ τοῦτοι ἀφ' ἑαυτοῦ των
 520
 ἕς τοὺς κτύπους καὶ ἕς τὸν θόρυβον τῶν Τρῶων δὲν δειλιάζαν,
 ἀλλ' ἔμεναν ὡς σύννεφα ὁποῦ ὁ Κρονίδης σταίνει
 εἰς τῶν βουνῶν ταῖς κορυφαῖς μὲ τὴν ἀνανεμίαν,
 ἀτάραχ' ὅσο τοῦ Βορηᾶ καὶ τῶν σφοδρῶν ἀνέμων
 ὄλων κοιμᾶται ἢ δύναιμις, ποῦ ἐκεῖνοι διασκεδάζουσι
 525
 μὲ τὸ ἠχηρὸ τους φύσημα τὰ σκιοφόρα νέφη,
 ἀτάρακτ' ἔτσι οἱ Δαναοὶ τοὺς Τρῶας ἀπαντοῦσαν·
 καὶ μὲς τὰ πλήθη ἐγύριξε κ' ἐνουθετοῦσ' ὁ Ἄτρεΐδης·
 «ἄνδραϊς, σταθῆτε· κάμετε, φίλοι, καρδιὰ καὶ θάρρος,
 ἕνας τὸν ἄλλον ἕς τοὺς δεινοὺς ἀγῶνας ἐντραπήτε·
 530
 νὰ σῶσῃ δύνατ' ἢ ἐντροπὴ τοὺς ἀνδραϊς, ὅχι ὁ φόβος·
 καὶ ἕς ὅσους φεύγουσι δύναμις καὶ δόξα δὲν γεννᾶται.»
 Εἶπε· καὶ τὸν Δηϊκόωντα, τὸν σύντροφον τοῦ Αἰνεΐα,
 τὸν Περγασίδην κτύπησε μ' ἀκόντι ἕς τοὺς προμάχους,
 ποῦ ὡς τοῦ Πριάμου τὰ παιδιὰ σέβονται ὅλ' οἱ Τρῶες,
 535

Αὐτὸ ἐπιτόμιον ἀποσπασμὸς ἐκ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς πρώτης,

αὐτὸν μ' ἀκόντι κτύπησεν ὁ Ἀτρεΐδης ἔς τὴν ἀσπίδα
καὶ ἔς τὸν χαλκὸν δὲν βάσταξεν ἡ ἀσπίδ' ἀλλ' ἐτροπήθη
καὶ τὸν ζωστήρα ἐπέρασεν ὡς τὴν γαστέρα ἢ λόγχη.
πέφτει μὲ βρόντο καὶ ἀντηχοῦν ἐπάνω τ' ἄρματα του. 540

Τότε δυὸ πρῶτους Δαναοὺς ἐφόνευσ' ὁ Αἰνεΐας,
τὸν Κρήθωνα καὶ Ὀρσίλοχον, παιδιὰ τοῦ Διοκλέους,
ποῦ μέσα ἔς τὴν καλόκτιστην Φεράν ἐκατοικοῦσε
πάμπλουτος καὶ ἀπ' τὸν Ἀλφειὸν κρατοῦσεν ὄπου ῥέει,
πλατὺ ποτάμι, ἀνάμεσα ἔς τὴν χώρα τῶν Πυλίων, 545

κ' ἐγέννα τὸν Ὀρσίλοχον πολλῶν ἀνθρώπων ἄρχον'
τοῦτος τὸν μεγαλόκαρδον ἐγέννησε Διοκλέα'
καὶ τοῦ Διοκλέους δίδυμα δυὸ τέκνα γεννηθῆκαν
ὁ Κρήθων καὶ Ὀρσίλοχος, γνώσταις πολέμου πρῶτοι.
καὶ ἅμ' ἀνδρωθῆκαν ἐπλευσαν ἔς τὴν εὐίππην Τρωάδα 550

μὲ τοὺς Ἀργεῖους πρόθυμοι καὶ αὐτοὶ διὰ τοὺς Ἀτρεΐδαις
Μενέλαον καὶ Ἀγαμέμνονα ἐκδίκησιν νὰ πάρουν.
καὶ ὁ θάνατος ἐσκέπασεν αὐτοὺς ἔς τὸ χῶμα ἐκεῖνο.
ὅμοια μὲ δυὸ λιοντάρια, ποῦ μέσα εἰς πικνὸ λόγγο
ἔς ὑψηλὸν ὄρος ἔθρεψε λεόντισσα μητέρα, 555

ποῦ μόσχους ἀφοῦ ἄρπαξαν καὶ πρόβατα παχεῖα
καὶ στάνες ἀφοῦ ἐρήμωσαν πολλαῖς, ἔρχεται ὥρα
ὁποῦ ἀπὸ χέρι ἀνθρώπινο καὶ αὐτὰ σφραμμένα πέφτουν,
ὁμοίως, ὡς τοὺς ἐπιασεν ἡ δύναμις τοῦ Αἰνεΐα,
ὡς πέφτουν ἔλατ' ὑψηλοὶ κ' ἐκεῖνοι ἐξαπλωθῆκαν. 560

Ὁ θάνατός τους πόνεσε τοῦ ἀνδρείου Μενελάου
κ' ἐβγήκε μὲ λαμπρ' ἄρματα ζωσμένος ἔς τοὺς προμάχους
κ' ἔσειε λόγχην· δολερὰ τὸν ἔσπρωχεν ὁ Ἄρης,
ὅπως τὸν φέρῃ θάνατον νὰ λάβῃ ἀπ' τὸν Αἰνεΐαν.
τὸν εἶδ' ὁ Ἀντίλοχος υἱὸς τοῦ Νέστορος γενναίου 565

καὶ ἔς τοὺς προμάχους πρόβαλε φοβούμενος μὴ πάθῃ
ὁ βασιλέας καὶ πολὺ τοὺς βλάβῃ τὸν ἀγῶνα.
κ' ἐνῶ κείνοι ἀντιμέτωποι καὶ χέρια καὶ κοντάρια
τεντόναν ὀλοπρόθυμοι τὴν μάχην ν' ἀρχινήσουν,
ἐστήθηκε ὁ Ἀντίλοχος ἔς τοῦ βασιλεῆ τὸ πλάγι. 570

καί, ἂν καὶ δεινὸς πολεμιστῆς, ὁ Αἰνεΐας δὲν ἐστάθη
ἅμ' εἶδε δύο μαχητὰς νὰ καρτεροῦν ἀντάμα.
καὶ ἀφοῦ τοὺς νεκροὺς ἔσυραν ἐκεῖνοι ἔς τὸν στρατὸν τους
κ' ἔβαλαν τ' ἄμοιρα παιδιὰ ἔς τὰ χέρια τῶν συντρόφων,
ἐστρόφθηκαν κ' ἐμάχονταν ἔς τὴν πρώτην τάξιν πάλιν. 575

Τὸν Πυλαιμένε φόνευσαν ἰσόπαλον τοῦ Ἄρη
τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἀσπιστῶν γενναίων Παφλαγόνων.
τοῦτον, ὄρθον ἔς τὴν ἄμαξαν, ὁ ἀνδρείος Ἀτρεΐδης
μέσα ἔς τὸ κλειδοκόκκαλον ἐκτύπησε μ' ἀκόντι'
ὁ Ἀντίλοχος τὸν Μύδωνα, τὸν ἄξιον κυβερνήτην 580

Ἀποφωτισμένη, ἀποφωτισμένη, ἀποφωτισμένη, ἀποφωτισμένη, ἀποφωτισμένη

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psithako Apothefiro Dimosias, Istorio

Restrictions apply.

- μὲ πέτραν εἰς τὸν ἄγκωνα· τοῦ πέσαν ἀπ' τὰ χέρια
 τὰ ἔλεφαντόλαμπρα λουριά· κατόπιν τοῦ ἐχύθη
 ὁ Ἀντίλοχος καὶ μὲ σπαθιά τὸν μήλιγγα τοῦ σχίζει·
 ἔπεσεν ἐπικέφαλα βογγῶντας ἀπ' τ' ἅμαξι 585
 κ' ἐβύθισε τὸ καύκαλο ἕς τὸ χῶμα καὶ τοὺς ὄμους·
 πολλήωρα ἐστάθη, ὡς εὔρηκεν αὐτοῦ βαθὺν τὸν ἄμμον,
 ὡς ποῦ τετραποδίζοντας οἱ ἵπποι τὸν ξαπλώσαν,
 ποῦ ῥάβδιζεν ὁ Ἀντίλοχος νὰ πάρη ἕς τὸν στρατόν του.
 Τοὺς εἶδ' ὁ Ἐκτωρ μὲ κραυγὴν ἐπάνω τους ἐχύθη 590
 καὶ ἡ φάλαγγες κατόπι του ἡ δυναταῖς τῶν Τρώων·
 ἡ σεπτὴ δέσποινα Ἐνυὸ προεξάρχει μὲ τὸν Ἄρη·
 τὴν λύσσαν ἀδιάντροπον ἔφρνε αὐτὴ τοῦ φόνου·
 κρατοῦσ' ὁ Ἄρης κ' ἔσειε θεώρατο κοντάρι
 καὶ πότ' ἔμπρὸς τοῦ Ἐκτορος φαινόνταν πότε ὀπίσω. 595
 Καὶ ἅμα τὸν εἶδ' ἐρρίγησεν ὁ ἀνδρείος Διομήδης,
 καὶ ὡς ἀπὸ δρόμον μακρυνὸν ὀδίτης μ' ἀπορίαν
 στέκει ἕς τὴν ὄχθην ποταμοῦ ποῦ ἀφροιοπᾶ καὶ ῥέει
 ὀρηκτικὰ ἕς τὴν θάλασσαν καὶ ὀπίσω φεύγει ἐκεῖνος,
 ἔτσι ὁ Τυδείδης σύρθηκε καὶ πρὸς τὸ πλῆθος εἶπε· 600
 «φίλοι, τὸν θεῖον Ἐκτορα θαυμάζομεν ὡς μέγαν
 πολεμιστὴν ἀτρόμητον· καὶ ὡστόσο ἔχει σιμὰ του
 πάντοτε κάποιον τῶν θεῶν ποῦ τὴν ζωὴν τοῦ σώζει·
 καὶ τώρα ἰδέτε μὲ μορφήν θνητοῦ τὸν Ἄρη ἔχει,
 ἀλλ' ὀπισθοποδηῖσете γυρμένοι πρὸς τοὺς Τρώας 605
 πάντοτε καὶ μὴ πόλεμον πρὸς τοὺς θεοὺς ζητήτε.»
 Αὐτὰ πε καὶ πολὺ σιμὰ τοὺς ἔσμιξαν οἱ Τρῶες.
 ὁ Ἐκτωρ τὸν Ἀγκίαλον καὶ τὸν Μενέσθην ἀνδραῖς
 ἀνδρειωμένους φόνευσεν εἰς ἓν ἅμαξι ἀντάμα.
 ὁ μέγας τοὺς λυπήθηκεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας, 610
 προχώρησε κ' ἐστήθη αὐτοῦ κ' ἐτύπησε μ' ἀκόντι
 τὸν Σελαγίδην Ἄμφιον, ποῦ ἕς τὴν Παισὸν κατοίκα
 καὶ κτήματ' εἶχε καὶ πολλὰ χωράφια, πλὴν ἡ μοῖρα
 ἕς τὸν Πρίαμον τὸν ἔφερε βηθὸν καὶ ἕς τὰ παιδιὰ του.
 ἕς τὴν ζώνην τὸν ἐτύπησεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας 615
 καὶ ἕς τὴν γαστέρα ἐμπήχθηκε τὸ ἀπέραντον ἀκόντι.
 μὲ βρόντον πέφτει· τρέχει εὐθὺς τὰ ὄπλα νὰ τοῦ πάρη
 ὁ μέγας Αἴας· κ' ἔχυναν τὰ φονικά των βέλη
 ἕς αὐτὸν οἱ Τρῶες πάμπολλα κ' ἐπῆρε ἡ ἀσπίδα πλῆθος.
 καὶ ἀντιπατῶντας ἔβγαλεν ἀπ' τὸν νεκρὸν τ' ἀκόντι· 620
 ἀλλ' ὅμως δὲν τὸν ἄφιναν τ' ἀκόντια νὰ τὸν γδύσῃ
 ἀπ' τὰ λαμπρά του ἄρματα· φοβήθη τότε ὁ Αἴας
 μὴ πάθῃ κύλιωσιν σφοδρὴν τῶν ἀγερώχων Τρώων
 ποῦ μὲ κοντάρι ἐπάνω του πολλοὶ καὶ ἀνδρειωμένοι,
 ἂν κ' εἶπε μέγα θαυμαστὸ παροίστημα καὶ ὠραῖο, 625
 τὸν ἔσπασαν ἑσπερὸν ἄντος ἡ εὐραδίη ἔπίσω.

- Ἔτσι ἐνεργοῦσαν ἔς τὸν σφοδρὸν ἀγῶνα τοῦ πολέμου.
 κ' ἔσπρωξ' ἡ μοῖρα ἀνίκητη τὸν μέγαν Ἡρακλειδῆν
 Τληπόλεμον ἐνάντια ἔς τὸν θεῖον Σαρπηδόνα. 630
- καὶ ἅμ' ἀντιζῶν προχώρησαν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον,
 ὁ ἔγγονος μὲ τὸν υἱὸν τοῦ βροντοφόρου Δία
 προσφώνησε ὁ Τληπόλεμος τὸν Σαρπηδόνα πρῶτος·
 «τί σ' ἀναγκάζει, Σαρπηδῶν, ὃ τῶν Λυκίων ἄρχε,
 ὡς ἄνθρωπος ἀπόλεμος νὰ κρούβες' ἐδῶ πέρα;
 ψεύδοντ' ἂν λέγουν ποῦ 'σ' υἱὸς τοῦ αἰγιδοφόρου Δία 635
- κ' εἶσαι πολὺ κατώτερος ἐκείνων τῶν ἥρώων
 ὁποῦ ἔς ταις πρώταις γενεαῖς ἔχει γεννήσει ὁ Δίας,
 ὡς ἦταν ὁ πατέρας μου, ὡς λέγουν ὁ Ἡρακλέας
 λεοντόφυγος, ἀτρόμητος, ποῦ ὅτ' ἦλθε ἐδῶ νὰ λάβῃ
 τοὺς ἵππους τοῦ Λαιομέδοντος, μ' ἔζη καράβια μόνα 640
- καὶ μ' ὀλιγώτερον στρατόν, τὴν πόλιν τῆς Ἴλιου
 ἐπόρθησε καὶ ἀπὸ λαὸν ὠοφάνωσε τοὺς δρόμους.
 καὶ σὺ ψυχὴν ἔχεις δειλὴν καὶ φθειρόντ' οἱ λαοὶ σου.
 οὐδὲ θαρρῶ πῶς στήριγμα θῆ νὰ 'σαι σὺ τῶν Τρώων,
 ἂν καὶ ἀνδρειωμένος βοηθῶς ἀπ' τὴν Λυκίαν ἦλθες. 645
- ἀλλὰ θὰ ἰδῆς ποῦ ἡ λόγχη μου ἔς τὸν Ἄδη θὰ σὲ στείλῃ.»
 Καὶ ὁ Σαρπηδῶν ἀπάντησε· «Τληπόλεμε, ὅτι ἐκείνος
 τὴν Ἴλιον τότε ἐρήμωσε, προῆλθε ἀπ' τὴν μοῖριαν
 τοῦ σεβαστοῦ Λαιομέδοντος, ποῦ αὐτὸν ὁποῦ τὸν εἶχε
 εὐεργετήσει ἐξύβρισε, κ' ἔλειψε νὰ τοῦ δώσῃ 650
- τοὺς ἵππους ποῦ χάριν αὐτῶν μακρόθεν εἶχεν ἔλθει.
 καὶ σένα λέγ' ὅτι ἀπ' ἐμὲ φόνον καὶ μαύρην μοῖραν
 ἐδῶ θὰ λάβῃς καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν λόγχην μου θι πέσης,
 τὸ καύχημα νὰ πάρω ἐγὼ καὶ ὁ Ἄδης τὴν ψυχὴν σου.»
 Κ' ἐσήκωσε ὁ Τληπόλεμος τὸ φράξινο κοντάρι· 655
- σύγχρον' ἀπὸ τὰ χέρια τους τ' ἀκόντια πεταχθῆκαν
 τὸ σνίχι ὁ Σαρπηδῶν κτυπᾷ καὶ πέρα ἡ πικρὴ λόγχη
 ἐβγῆκε καὶ τὰ μάτια τοῦ μαῦρο σιεπάθουν σκότος.
 ἀλλὰ τ' ἀριστερὸ μερὶ τοῦ Σαρπηδόνοσ εἶχε
 ἦδη τρυπήσ' ἡ μακρὰ τοῦ Τληπολέμου λόγχη 660
- καὶ μανιωμένη ξάκρισε ξυστὰ τὸ κόκκαλό του
 ἀκόμη ἀπὸ τὸν θάνατον τὸν φύλαγε ὁ πατέρας.
 Καὶ οἱ σύντροφοι ἀπ' τὸν πόλεμον τὸν θεῖον Σαρπηδόνα
 ἔπαιρναν τὸν ἐβάρυνεν, ὡς τὸ ἔσρνε, τὸ μέγα
 κοντάρι ὅτι βιαζόμενοι καὶ στενοχωρημένοι 665
- κάνεις δὲν σκέφθη, ὅπως αὐτὸς ἐλεύθερα πατήση,
 νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ ἀπ' τὸ μερὶ τὸ φράξινο κοντάρι.
 ὁμοίως τὸν Τληπόλεμον ἔπαιρναν οἱ γενναῖοι
 οἱ Ἀχαιοὶ καὶ ὡς εἶδε αὐτοὺς ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς
 πάθος μεγάλο αἰσθάνθηκεν ἡ ἀνδραγαθὴ καρδιά του. 670

θά κυνηγήσῃ, τὸν υἱὸν τοῦ βαρυκτύπου Δία
ἢ αὐτοῦ θά δώσῃ θάνατον ἕς τὸ πλῆθος τῶν Λυκίων;
ἀλλ' ἀπ' τὴν λόγχην τοῦ ὑψηλοῦ ἕς τὸ φρόνημα Ὀδυσσεῶς
νὰ πέσῃ ὁ γόνος τοῦ Διὸς δὲν ἤθελεν ἢ μοῖρα· 675
κ' ἢ Ἀθηναῖα τὸν ἔκλινε ἕς τὸ πλῆθος τῶν Λυκίων.
τὸν Κοίρανον καὶ Ἀλάστορα, τὸν Ἄλιον καὶ Χρομίον
τὸν Νοήμονα, τὸν Ἀλκάνδρον, τὸν Πρύτανιν φονεύει.
καὶ ἄλλους θά ἔκοφτε πολλοὺς ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς,
μακρόθε ἂν δὲν τὸν ἔβλεπεν ὁ λοφοσείστης Ἔκτωρ. 680
κ' ἐβγῆκε μὲ λαμπρ' ἄρματα ζωσμένους ἕς τοὺς προμάχους,
φόβος πολὺς τῶν Δαναῶν ἅμα τὸν εἶδ' ἐχάρη
ὁ Σαρπηδῶν ὁ διογενὴς καὶ θλιβερά τοῦ εἶπε·
«Πριαμίδη, μὴ ἕς τῶν Δαναῶν τὰ χέρια ἴδῃ μ' ἀφήσῃς
ἀλλὰ βοήθειαν δῶσε μου· κἄν ἕς τὴν δικὴν σὰς πόλιν 685
ἄς ξεψυχήσω, ἀφοῦ ἕς ἐμὲ δὲν ἦταν διωρισμένο
νὰ γύρω ἕς τὴν ἀγαπητὴν πατρίδα, νὰ χαρύνω
τὴν ποθητὴν μου σύντροφον καὶ τὸ γλυκὸ μου βρέφος.»
Τίποτε δὲν τοῦ ἀπάντησεν ὁ λοφοσείστης Ἔκτωρ
ἀλλὰ μὲ ὄρμην προσπέρασε ποθῶντας ν' ἀποδιώξῃ 690
τοὺς Δαναοὺς καὶ ἄνδρας πολλοὺς νὰ θανατώσῃ ἀκόμη.
κ' ἐκάθισαν οἱ σύντροφοι τὸν θεῖον Σαρπηδόνα
κάτω ἀπ' τὴν εὐμορφὴν ὀξυὰ τοῦ αἰγιδοφόρου Δία
καὶ ὕπως τοῦ βγάξει ἀπ' τὸ μερὶ τὸ φράξινο κοντάρι
ὁ ποθητός του σύντροφος Πελάγων ὁ γενναῖος, 695
ἔχαν' ἐκεῖνος τὴν ψυχὴν, τὰ μάτια του θαμπῶναν·
καὶ πάλι ἐπῆρε ἀνάσαμα καὶ ὁ δροσερὸς Βορέας,
φυσῶντας τὴν μισόσβυστην ψυχὴν τοῦ ζωντανεύει.
Καὶ ἂν καὶ τοὺς κτύπησ' ὁ Ἔκτορας καὶ ἂν καὶ τοὺς κτύπησ' ὁ Ἄρης
οἱ Ἀργεῖοι δὲν ἐστρέφοντο νὰ φύγουν πρὸς τὰ πλοῖα, 700
ἀλλ' οὔτε ὀρμούσαν πρὸς αὐτούς, ἀλλ' ὀπισθοποδοῦσαν
πάντοτ' εὐθύς ποῦ νόησαν τὸν Ἄρη μὲς τοὺς Τρῶας.
Τότε ποῖον πρῶτον φόνευσεν, ποῖον ὕστερον ὁ Ἔκτωρ
ὁ Πριαμίδης καὶ μ' αὐτὸν ὁ χαλκοφόρος Ἄρης ;
ὁ θεῖος Τεύθρας ἔπεσεν, ὁ κλήξιππος Ὀρέστης, 705
ὁ Αἰτώλιος, Τρῆηχος λογχιστής, ὁ Οἰνόμαος, ὁ Οἰνοπίδης
Ἐλενος καὶ ὁ λαμπρόζωνος Ὀρέσβιος ποῦ ἕς τὴν Ὑλην
ἐγκάτοικος ἐφρόντιζε πολλὰ νὰ θυσανρίζῃ,
σιμὰ ἕς τοὺς ἄλλους Βοιωτοὺς ὁποῦ ἕς τῆς Κηφισίδος
λίμνης τὰ πλάγια χαίρονται τῆς γῆς τὴν ἀφθονίαν. 710
Καὶ ἅμα ἢ θεὰ τοὺς νόησεν ἢ Ἥρα ἢ λευκοχέρα
ὁποῦ ἕς τὸν σφοδρὸν πόλεμον χαλοῦσαν τοὺς Ἀργεῖους,
προσφώνησε τὴν Ἀθηναῖα μὲ λόγια φτερωμένα·
«ὦϊμένα, κόρη ἀδάμαστη τοῦ αἰγιδοφόρου Δία,
ἂν νὰ λυσαῖξῃ ἀφήσωμεν τὸν Ἄρη, ὡς τὸν βλέπεις, 715
ὁ λόγος δὲ ματαιωθῆναι ποῦ ἐδοξαμε τοῦ Ἄποσιδου.»

πῶς θὰ γυρίσῃ πορθητῆς τοῦ πυργωμένου Ἰλίου.
 κ' ἔλα κ' ἔμεις τὸν πόλεμον ἄς θυμηθοῦμε τώρα.»
 Αὐτὰ κε' τὴν ὑπάκουσεν ἡ γλαυκομάτ' Ἀθήνη,
 τὰ χρυσοφάλαρ' ἄλογα τότ' εὐτρεπίς, ἡ Ἥρα 720
 τοῦ ὑψίστου Κρόνου σεβαστὴ κόρη κ' εὐθύς ἡ Ἥβη
 ἔς τὸν σιδερένιον ἄξονα τῆς ἄμαξας περνάει
 τροχοὺς ὁποῦ ναι γάλκινοι μὲ ὀκτῶ ἔς τὴ μέση ἀκτίναις,
 καὶ τῶν τροχῶν εἶν' ἀφθαρτος χρυσὸς ὁ γύρος ὅλος 725
 κ' ἔχει στεφάνια γάλκινα π' ὅποιος τὰ ἰδῆ θαναμάζει.
 καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ὀλάργυρο τὸ κεφαλὰρι ἀστράφτει.
 σύρματα ὀλάργυρα, χρυσὰ στηρίζουν τενωμένα
 τὸν θρόνον πῶχει ἓνα πλευρὸ κυρτὸ ἔς τὸ κάθε μέρος.
 εἰς τὸ τιμόνι ὀλάργυρο σμίγει χρυσὸν ὠραῖον 730
 ζυγὸν μὲ τὰ ζυγόλουρα ποῦ ναι χρυσὰ κ' ἐκεῖνα.
 κ' ἔφερε κάτω ἀπ' τὸν ζυγὸν τὰ ὀγλήγορα πουλάρια
 ἡ Ἥρα ποῦ τὴν ἔριδα διψᾷ καὶ τὸν ἀγῶνα.
 κ' ἡ Ἀθηναῖα κόρη σεμνὴ τοῦ αἰγιδοφόρου Δία
 εἰς τοῦ πατρὸς τὸ ἔδαφος τὸν πέπλον ἀπολνάει 735
 τὸν ἀγανόν, τὸν πλουμιστὸν ποῦ ἔχει ποιήσει ἐκεῖνη.
 καὶ ὡς τὸν χιτῶνα ἐνδύθηκε τοῦ ἀστραποδόρου Δία,
 ἔς τὴν μάχην τὴν πολύθρηνον νὰ ὀρμήσῃ ὀπλίξειτ' ὄλη.
 ἔς τοὺς ὤμους βάζει τὴν φρικτὴν, τὴν κροσσωτὴν ἀσπίδα,
 πῶχει τριγύρω τὴν φυγὴν κ' ἡ Ἔρις εἶναι μέσα 740
 ἡ Δύναμις καὶ ὁ Διωγμὸς, ὁποῦ καρδιαῖς παγώνει,
 καὶ τῆς Γοργοῦς ἡ κεφαλὴ, τρομακτικὸ καὶ μέγα
 τέρας, ποῦ δείχνει τῶν θνητῶν ὁ αἰγιδοφόρος Δίας.
 κράνος δικέφαλο φορεῖ, τετράλοφον, ὠραῖον,
 χρυσό, ποῦ πόλεων ἑκατὸν στρατοὺς ἀντισημόνει. 745
 καὶ ἀνέβηκε ἔς τὸ φλογερὸν ἀμάξι καὶ κοντάρι
 φονικτόνι μέγα, στερεὰ μ' αὐτὸ δαμάξ' ἡρώων
 τὰ πλήθη σ' ὅποιους ὀργισθῆ φρικτοῦ πατρὸς ἡ κόρη.
 κ' ἡ Ἥρα μὲ τὴν μάλιστα σφοδρὰ κινεὶ τοὺς ἵππους
 βροντᾷ ἡ πύλη τ' οὐρανοῦ ἀντάνοικτη ἔμπροσθέν τους 750
 ὁποῦ τοῦ ἀπέραντ' οὐρανοῦ φυλάκτραις καὶ τοῦ Ὀλύμπου
 τὴν φράζουν μὲ τὸ σύγγεφον ἡ τ' ἀφαιροῦν ἡ Ὠραις.
 καὶ ὡς τὰ κεντοῦσαν, τ' ἄλογα περάσαν ἀπ' τὴν πύλην
 καὶ τὸν Κρονίδην εὐρηξαν ἀνάμερ' ἀπ' τοὺς ἄλλους
 θεοὺς ἔς τὴν ἀκρὴν κορυφὴν τοῦ πολυλόφου Ὀλύμπου. 755
 τοὺς ἵππους ἐκεῖ κράτησεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα
 καὶ ὠμίλησε κ' ἐξέτασε τὸν ὑψίστον Κρονίδην
 «Δία πατέρ, ἀρέγουν σε τὰ ἔργ' αὐτὰ τοῦ Ἄρη;
 αἶδι' ἀφάνισε ἀπρεπῶς τόσον λαὸν ἀνδρείον
 τῶν Ἀχαιῶν, λύπη ἔς ἐμέ' κ' ἦσυχαι ὡστόσο ἐπάνω
 εὐφραίνοντ' ὁ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων κ' ἡ Ἀφροδίτη 760
 πῶς ἀπολύσαν τὸν τρολλὸν ποῦ νόμον δὲν γνωρίζει.

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetimo Dimosias Istorik

Restrictions apply.

τάχα ἔς ἐμὲ θὰ χολωθῆς, πατέρ', ἂν ἐγὼ διώξω
 μ' ἔλεεινὰ κτυπήματα τὸν Ἄρη ἀπὸ τὴν μάχην·»
 Καὶ ὁ Δίας τῆς ἀπάντησεν ὁ νεφελοσυνάκτης·
 «τὴν ἀνδρειωμένην Ἀθηναῖα σπρῶξε του εὐθύς ἐπάνω· 765
 ποῦ συνηθᾶ μάλιστα αὐτὴ μ' ὀδύνας νὰ τὸν πλήττη.»
 Αὐτὰ πε καὶ τὸν ἄκουσεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα·
 καὶ τ' ἄλογά της ῥάβδισε καὶ αὐτὰ μὲ προθυμίαν
 πετοῦν ἀνάμεσα ἔς τὴν γῆν καὶ ἔς τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια.
 καὶ ὅσος ἀέρας φαίνεται ἔς τοὺς ὀφθαλμούς του ἀνθρώπου 770
 ποῦ ἀπ' ἀκρωτήρι θεωρεῖ τ' ὑπέραντα πελάγη,
 διάστημα τόσο τῶν θεῶν οἱ ἵπποι διασκελίζουν.
 καὶ ὅτε ἔς τὴν Τροίαν ἦλθαν κεῖ, ποῦ δυὸ ποτάμια ῥέουν
 καὶ ἔς τοῦ Σκαμάνδρον σμίγεται τὰ ρεύματα ὁ Σιμόεις,
 τ' ἄλογ' αὐτοῦ σταμάτησεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα. 775
 τὰ ξέξεψε καὶ ὀλόγυρα μὲ καταχνιὰ τὰ ζώνει.
 καὶ ἀμβρόσιο φύλλο ἐβλάστησε νὰ βόσκουν ὁ Σιμόεις
 κ' ἐκείναις μὲ τὸ βάδισμα πῶχει δειλὴ τρυγὸνα
 πηγαῖναν ὀλοπρόθυμαις νὰ σώσουν τοὺς Ἀργεῖους.
 ἀλλ' ὅτε εἰς μέρος ἐφθασαν πούσαν πολλοὶ καὶ ἀνδρεῖοι 780
 συμπυκνωμένοι ὀλόγυρα τοῦ τρομεροῦ Διομήδη,
 ὁποῦ ἔς τὴν ὄψιν ὁμοίαζαν λεόντων ὁμοφάγων,
 ἡ ἀγριοχοίρων φοβερῶν ποῦ ἀδάμαστ' ἔχουν στήθη,
 ἐστάθη αὐτοῦ κ' ἐκραύγασεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα,
 μὲ τὴν φωνὴν τοῦ Στέντορος ποῦ χάλκιν' εἶχε στόμα· 785
 κ' ἐφώναξ' ὅσο δὲν μποροῦν ἄνδρῶν ὁμοῦ πενήντα·
 «αἰσχος, Ἀργεῖοι θαυμαστοὶ ἔς τὴν ὄψιν ἀλλ' ἀχρεῖοι.
 ἔς τὸν πόλεμον ὅσ' ἔρχονταν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας,
 τὴν πύλην τὴν Δαρδανικὴν δὲν διάβαιναν οἱ Τρῶες
 ποτέ· τόσο τῆς λόγχης του τὸ βάρος ἐτρομάζαν· 790
 τῶρ' ἀπ' τὴν πόλιν τους μακρὰν σᾶς πολεμοῦν ἔς τὰ πλοῖα.»
 Αὐτὰ πε· καὶ ὄλων τῶν ἀνδρῶν ἐμψύχωσε τὸ στήθος.
 καὶ ἔς τὸν Τυδεΐδην ἔδραμεν ἡ γλανκομαμάτ' Ἀθήνη
 καὶ αὐτοῦ σιμά ἔς τ' ἀμάξι του τὸν ἠῆρε νὰ δροσίξῃ·
 τὸ λάβωμα ποῦ τοῦ ἀνοιξε τὸ βέλος τοῦ Πανδάρον. 795
 τὸν ἔκαιεν ὁ ἰδρωτας ἀπ' τὸν πλατὺν ζωστήρα
 τῆς κυκλωτῆς ἀσπίδος του· κ' εἶχε βαρὺ τὸ χερί·
 καὶ τὸν ζωστήρα ἐσήκωσε κ' ἐσφόγγιζε τὸ αἷμα·
 καὶ τὸν ζυγὸν τῶν ἵππων του πιάν' ἡ θεὰ καὶ λέγει·
 «εἶδὼν ποῦ ὀλίγον τῶμοιασεν ἐγέννησε ὁ Τυδέας. 800
 ἦτ' ὁ Τυδέας μαχητῆς, ἂν καὶ μικρὸς τὸ σῶμα.
 καὶ ὅτ' ἐγὼ τὸν ἐμπόδιζα νὰ δείξῃ τὴν ἀνδρεία του
 εἰς τὸν καιρὸν ποῦ μηνυτῆς ἐπῆγεν εἰς ταῖς Θήβαις
 μόνος μακρὰν τῶν Ἀχαιῶν ἔς τὰ πλήθη τῶν Καδμείων,
 νὰ ἡσυχάζῃ τῶλεγα ἔς τὴν τράπεζαν μαζί τους. 805
 καὶ αὐτὸς ὁποῦ χε τὴν ψυχὴν, ὡς πρότερα, γενναίαν

- προκάλεσε κ' ἐνίκησε τ' ἀγόρια τῶν Καδμείων
 εὐκόλως· ὅτι βοηθὸς εὐρέθην ἕς τὸ πλευρό του.
 καὶ ὁμοίως σὺ μ' ἔχεις κοντὰ καὶ σὲ περιφυλάγω
 καὶ σὲ κεντῶ μὲ προθυμίᾳ νὰ κνηγῆς τοὺς Τρῶας. 810
 ἀλλ' ἢ ὁ κόπος ὁ βαρὺς σοῦ μοίδιασε τὰ μέλη
 ἢ φόβος σ' ἀπονέκρωσε καὶ γόνος τοῦ Οἰνεΐδη
 Τυδέως τοῦ πολεμικοῦ τρώντι σὺ δὲν εἶσαι.»
 Ἐκείνης τότε ἀπάντησεν ὁ δυνατὸς Διομήδης· 815
 «καλῶς γνωρίζω σέ, θεά, σεπτὴ τοῦ Δία κόρη·
 ὅθεν προθύμως θὰ σοῦ εἰπῶ χωρὶς τὸ οὐδὲν νὰ κρύψω.
 ὁ κόπος δὲν μ' ἐμοῦδιασεν, οὔτε ποσῶς ὁ φόβος,
 ἀλλ' ἐνθυμούμαι ἀκόμη ἐγὼ τί μῶχεις παραγγεῖλη.
 μ' ἐμπόδιζες ἄλλους θεοὺς ἕς τὴν μάχην ν' ἀντικρύσω· 820
 ἀλλὰ τὴν κόρην τοῦ Διός, ἕς τὸν πόλεμον ἂν ἔλθῃ,
 τὴν Ἀφροδίτην μοῦλεγες μὲ λόγῃην νὰ κτυπήσω.
 διὰ τοῦτο ἀτός μου ἀνάμερα καθίζω καὶ τῶν ἄλλων
 Ἀργείων εἶπα νὰ σταθοῦν ἐδῶ συγκεντρωμένοι,
 ὅτι τὸν Ἀρην ἀρχηγὸν ἕς τὴν μάχην τώρα βλέπω.» 825
 Τότε ἡ γλαυκόφθαλμη θεὰ τοῦ ἀπάντησε καὶ τοῦ πε·
 «ὦ τῆς καρδιάς μου ἀγαπητὴ Τυδεΐδη, διὰ τὴν ὄραν
 τὸν Ἀρην σὺ μὴ φοβηθῆς μήτε τῶν ἀθανάτων
 κανέναν· ἀφοῦ βοηθὸς σοῦ εἶμαι· κ' ἔλα, σπρῶξε
 τὰ στερεόποδ' ἄλογα ἕς τὸν Ἀρην ἐναντίον 830
 καὶ κτύπα τον ἀπὸ κοντὰ, σέβας ποσῶς μὴν ἔχῃς
 ἕς τὸν μανιακόν, τὸν πάγκακον, τὸν ἄστατον, ποῦ πρῶτα
 τῆς Ἥρας ἔλεγε κ' ἐμοῦ πῶς θέλει πολεμήσῃ
 τοὺς Τρῶας τάχα καὶ βοηθὸς θὰ γείνη τῶν Ἀργείων,
 καὶ τώρα τὰ λησμόνησε κ' ἐπῆγε μὲ τοὺς Τρῶας.» 835
 Καὶ μὲ τὸ χέρι ἐτράβηξε τὸν Σθένελον καὶ τοῦτος
 ἀπὸ τ' ἀμάξι ἐπήδησε καὶ ἀνέβηκε ἀναμμένη
 ἕς τὸν θρόνον ἢ Ἀθηνᾶ σιμὰ ἕς τὸν θεϊκὸν Τυδεΐδην.
 ἀπὸ τὸ βάρος βρόντησε τὸ δρυϊνὸν ἄξονι,
 ὅτ' εἶχ' ἐπάνω τρομερὰν θεὰν κ' ἐξαΐσιον ἄνδρα. 840
 τὴν μάστιγα, τοὺς χαλινοὺς ἔχ' ἢ θεὰ καὶ σπρώχνει
 τὰ στερεόποδ' ἄλογα ἕς τὸν Ἀρην ἐναντίον,
 ἐκεῖ ποῦ τὸν θεώρατον Περίφαντα Ὀχησίδην
 ἐγύμνονε, τῶν Αἰτωλῶν ἐξαΐσιον πολεμάρχον.
 τότε, νὰ γείνη ἀόρατη ἕς τὸν ἀνδροφόνον Ἀρην, 845
 ἕς τοῦ Ἀδῆ ἐκρύφθη ἢ θεὰ τὴν περικεφαλαία.
 καὶ ἄμ' εἶδ' ὁ Ἀρης ὁ σιληρὸς τὸν θεῖον Διομήδη,
 ἄφησε τὸν θεώρατον Περίφαντα νὰ κῆται
 νεκρὸς ἐκεῖ ποῦ θάνατον τοῦ εἶχε δώσει πρῶτα
 κ' ἴοια ἕς τὸν ἵπποδαμαστὴν ἐχύθηκε Διομήδη.
 κ' ὅτ' ἦσαν ἀντιμέτωποι, τὸ χάλκινον κοντάρι 850
 ἔάμωσ' ἐπάνω ἀπ' τὸν ζυγὸν καὶ τὰ λουριὰ τῶν ἵππων

- ὁ Ἄρης ὀλοπρόθυμος νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴν του.
 τό πιασε μὲ τὸ χέρι τῆς ἠ γλαυκοματ' Ἀθήνη
 καὶ ἀπὸ τον θρόνον τῶκαμε χαμένο αὐτοῦ νὰ πέση.
 δεύτερος τότ' ἐχύθηκε μὲ χάλκινο κοντάρι 855
- ὁ Διομήδης, κ' ἠ θεὰ τ' ἄμπωσεν ὡς ποῦ εὗρηκε
 ἠ λόγῃ τὸ λαγγόνι αὐτοῦ ποῦ ζώστρα τὸ σκεπάζει.
 τὸν πλήγωσε αὐτοῦ κ' ἔφαγε τὴν τρομερὴν του σάρκα,
 καὶ τὸ κοντάρι ἀνέσπασε· καὶ ὁ χαλκοφόρος Ἄρης
 βόησε τόσ' ὅσο βοοῦν ἐννῆὰ δέκα χιλιάδες 860
- ἄνδρῃς, ἐνῶ συγκρούονται ἔς τὴν φλόγα τοῦ πολέμου.
 κ' ἔπεσε τρόμος ἔς τὴν καρδιὰ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων.
 τόσο σφοδρῶς ἐβόησεν ὁ αἰμόχαρος ὁ Ἄρης.
 Καὶ ὡς ἀπὸ νέφη φαίνεται σκοταδερός ὁ ἀέρας,
 ὅτ' ἄνεμος σηκώνεται κακῶς ἀπὸ τὸ καῦμα, 865
- τοῦ Διομήδη ἐφαίνετο καὶ ὁ χαλκοφόρος Ἄρης
 ὡς μὲς τὰ νέφη ἀνέβαινεν εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον.
 κ' ἔφθασε εὐθύς ἔς τὸν Ὀλυμπον, ἔδραν τῶν ἀθανάτων,
 καὶ λυπημένος κἀθήσε ἔς τὸ πλάγι τοῦ Κρονίδῃ
 καὶ τ' ἄφθαρτ' αἷμα τοῦ δειχνε, ποῦ ἀπ' τὴν πληγὴν του ῥέει. 870
- καὶ τοῦ ἔλεγε ὀδυρόμενος μὲ λόγια φτερωμένα·
 «πατέρα Δία, ἔς τὸ κακὸ ποῦ βλέπετε δὲν θυμόνετε;
 φρικτὰ πάντοτ' ἐπάθαμεν οἱ ἀθάνατοι ἀπὸ γνώμην
 δικτὴν μας, ὅταν παίρνωμε μὲ τοὺς ἀνθρώπους μέρος.
 καὶ ὅλοι ἔς ἐσὲ θυμόνομεν, διότι ἔχεις γεννήσῃ 875
- κόρην τρελλὴν κακότεροπην, ποῦ ἔς τ' ἄνομα εἶναι ὁ νοῦς τῆς.
 διότ' οἱ ἐπίλοιποι θεοὶ ἔς τὸν Ὀλυμπον ὅσ' εἶναι,
 ὅλοι σοῦ ὑποτάσσονται, ἔς ἐσὲ καθεὶς μας κλίνει·
 καὶ αὐτὴν ποσῶς δὲν τιμωρεῖς μὲ ἔργον ἢ μὲ λόγον,
 ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν γέννησες κακὴν τὴν ὑποφέρετε 880
- ποῦ τώρα τὸν περήφανον Διομήδην ἔχει σπρωξέῃ
 νὰ πολεμήσῃ μανιακῶς αὐτοὺς τοὺς ἀθανάτους.
 τὴν Κύπριν πρῶτα ἐλάβωσε ἔς τὸ χέρι καὶ κατόπιν
 ὡς δαίμων ὄρησε ἔς ἐμέ· καὶ ἂν οἱ γοργοὶ μου πόδες
 δὲν μ' ἐπαιρναν θὰ ἐκείτομον πολὺν καιρὸν μὲ πόνους 885
- κεῖ μέσα ἔς τοὺς ἐλεεινοὺς σωροὺς τῶν πεθαμένων
 ἢ ἄψυχον ζωντόνεκρον θὰ μ' ἔκαμναν οἱ λόγχαϊς..»
 Μ' ἄγριο βλέμμ' ἀπάντησεν ὁ νεφελοσυνάκτης·
 «ἔδῶ μὴ κἀθεσ', ἄστατε, ὡσὰν παιδί νὰ κλαίῃς·
 καὶ ἀπ' τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου σὲ μισῶ μὲ τὴν καρδιὰ μου, 890
- ὅτι τὴν ἔριδ' ἀγαπᾷς, ταῖς μάχαις, τοὺς πολέμους.
 τῆς μητρὸς σου ἔχεις τὴν ὀρμὴν ἀκράτητην, βαρεῖαν,
 τῆς Ἥρας, ὅπου οἱ λόγοι μου δυσκόλως τὴν δαμάζουν
 καὶ τῶρ' αὐτὴ σὲ πρόσταξε, θαρρῶ, καὶ αὐτὰ παθαίνεις.
 ἀλλὰ νὰ βασανίζεσαι δὲν θέλει ἐγὼ σ' ἀφήσω. 895
- αἷμα μου εἶσαι, καὶ ἔς ἐμέ ἔς ἐγέννησε ἠ μητέρα·

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothefiro Dimosias Isjori ki
 Restrictions apply.

κακὸς ὡς εἶσαι, ἂν εἶχε σὲ θεὸς ἄλλος γεννήσῃ,
ἀπὸ καιρὸν θά εὐρίσκεσο μακρὰν τῶν Οὐρανίων.»

Εἶπε καὶ τὸν Παιήονα προστάζει νὰ τὸν ἰάνῃ. 900

μὲ βότανα παυσίπονα ποῦ τοῦ ἴβαλε ὁ Παιήων
τὸν ἰάτρευσεν ὅτι θνητὸς δὲν ἦτο αὐτὸς πλασμένος*
καὶ ὅπως γλήγορα ἢ πυτιὰ τὸ λευκὸ γάλα πήξει
ποῦ ὑγρὸν γοργὰ συσφίγγεται, καθὼς τὸ ἀνακατόνουν,

ἔτσι ἐθεράπευσε γοργὰ τὸν ἄγριον Ἄρη ἐκεῖνος. 905

καὶ ὁ Ἄρης, ὡς τὸν ἔλουσεν ἡ Ἥβη, λαμπροφώρος
μὲ περηφάνεια κάθησε ἔς τὸ πλάγι τοῦ Κρονίδη.

Καὶ πρὸς τὸ δῶμα τοῦ Διὸς τοῦ μεγαλοδυνάμου
γύρισε μὲ τὴν Ἄργισσαν Ἥραν ἢ σώστρ' Ἀθήνη,
τὸν Ἄρην ἀφοῦ ἐμπόδισαν ἀπ' ταῖς ἀνδροφονίαις.

Z

Τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν ὁ ἀγῶνας ἔμονώθη
 καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ὡς ἔρριγαν τὰ χαλκοφόρ' ἀκόντια,
 πολὺν καιρὸν κυμάτισεν ἡ μάχη ἕς τὴν πεδιάδα,
 ποῦ κλείουν μὲ ταῖς ὄχθαις τῶν Ὁξάνθος καὶ Ὁ Σιμοίεις. 5
 Πρῶτος, τὸ μέγα στήριγμα τῶν Ἀχαιῶν, Ὁ Αἴας
 ἔσπασε Τρώων φάλαγγα καὶ οἱ σύντροφοὶ ἀναπνεύσαν,
 ποῦ ἐκτύπησ' ἕναν τῶν Θρακῶν ἐξαισίον πολεμάρχον,
 τὸν ὑψηλὸν Ἀκάμαντα, λαμπρὸν υἱὸν τοῦ Εὐσώρου.
 Ἐστὸν κῶνον τὸν ἐκτύπησε τῆς περικεφαλαίας 10
 κ' ἐμπήχθη μὲς τὸ μέτωπο κ' ἐπέρασεν ἡ λόγχη
 τὸ κόκκαλο· κ' ἔσκέπασε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ σκότος.
 Τὸν Τευθρανίδην Ἀξυλον ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης
 φονεύει, ποῦ ἕς τὴν εὐμορφην Ἀρίστην κατοικοῦσε,
 πάμπλουτος, κοσμαγάπητος, διότι ὡς εἶχ' ἐπάνω 15
 ἕς τὸν δρόμον τὴν οἰκίαν του, φιλοξενοῦσεν ὅλους.
 ἀλλ' ἀπ' αὐτοὺς τότε κανεῖς δὲν πρόβαλε τὸ στήθος
 διὰ νὰ τὸν σώσῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἀκόλουθόν του
 Καλήσιον, ποῦ ἕς τὸ πλάγι του τοὺς ἵππους κυβερνοῦσε,
 ἔστειλε κάτω ἀπὸ τὴν γῆν ἡ λόγχη τοῦ Τυδεΐδῃ.
 Ἀφοῦ τὸν Δρῆσον γύμνωσε καὶ ἀντάμα τὸν Ὀφέλτιν 20
 Ὁ Εὐρύαλος, ἕς τὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον ἐχύθη,
 ποῦ ἔχε γεννήσ' ἡ Ναϊὰς ἡ νύμφη Ἀβαρβαρέη
 τοῦ ἀφύγου Βουκλιῶνος, ποῦ τέκνον ἦταν πρῶτο
 τοῦ θεῖου Λαομέδοντος ἀπὸ κρυφὴν μητέρα·
 ὡς ἔβοσκε τὰ πρόβατα κοιμήθη μὲ τὴν νύμφη 25
 καὶ δύο τέκνα δίδυμα τοῦ γέννησεν ἐκείνη.
 αὐτῶν τῶν δύο νέκρωσε τ' ἀνδρειωμένα μέλη
 Ὁ Μημιστηάδης κ' ἔπειτα καὶ τ' ἄρματα τοὺς πῆρε.
 Φονεύει τὸν Ἀστυάλον ὁ ἀνδρεῖος Πολυπίοτης
 καὶ τὸν Περκῶσιον λόγγισε Πιδύτην ὁ Ὀδυσσεάς· 30
 τὸν θεῖον Ἀρετάονα Ὁ Τεῦκρος· καὶ μ' ἀκόντι
 τὸν Ἀβληρον Ὁ Ἀντίλοχος ἐπῆρε Νεστορίδης.
 ἡ ὄρμη τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν Ἐλατον ἀνδρεῖον
 ἀπ' τὴν ὑψηλὴν Πήδασον, ποῦ βρέχει Ὁ Σατνιοίεις.
 Τὸν Φύλανον ποῦ ἔφευγεν Ὁ Λήϊτος φονεύει 35

καὶ τὸν Μελάνθιον ἔρριξεν ἡ λόγχη τοῦ Εὐρυπύλου.
καὶ ζωντανὸν τὸν Ἄδραστον ἢ ἀνδρείαά τοῦ Μενελάου
ἐπίασεν· ὅτι τ' ἄλογα ἔς τὸν κάμπον ξαφνισμένα
ἔς ἓνα μυρία ἐσκόνταψαν κ' ἐσπάσαν τὸ τιμόνι
τῆς Ἰμάμαξας ἔς τὴν ἄκρην του, κ' ἔτρεχαν πρὸς τὴν πόλιν 40
ἐκεῖ ποῦ πλῆθος ἄλλο ἀνδρῶν ἐφεύγαν τρομασμένοι·
ἐκεῖνος ἔς τὸν τροχὸν σιμὰ ῥοβόλησε ἀπ' τὸν θρόνον
ἐπίστομα ἔς τὰ χῶματα, καὶ αὐτοῦ κοντά του ἐστήθη
ὁ Ἄτρείδης ὁ Μενέλαος μετὰ τὸ μακρὸν κοντάρι.
Τὸν ἐπίασε ἀπ' τὰ γόνατα καὶ ἰκέτευσεν ἐκεῖνος· 45
«πάρε με, Ἄτρείδη, ζωντανὸν καὶ λάβε ἀντάξια λύτρα·
ἀπείρους ἔχει θησαυροὺς ὁ πλούσιος μου πατέρας·
ἔχει χρυσαῖφι, χάλκωμα καὶ σίδηρο ἐργασμένο,
κ' ἀπ' ὄλα πλουσιοπάροχα θά σου προσφέρῃ δῶρα,
ἂν μάθῃ ποῦ ἔμαι ζωντανὸς ἔς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα.» 50
Εἶπε· καὶ τοῦ ἐπράυνε ἔς τὰ στήθη τὴν καρδίαν·
καὶ θὰ τὸν ἐπαράδιδεν εἰς τὸν ἀκόλουθόν του
ἔς τὰ πλοῖα νὰ τὸν πάρῃ εὐθύς, ἀλλ' ἔτρεξ' ὁ ἀδελφός του
σιμὰ του καὶ τοῦ φώναξε· «Μενέλαε, καλέ μου,
τί κάμνεις; τὴν ζωὴν τους σὺ λυπείσαι; ναὶ τρώντι 55
οἱ Τρῶες εἰς τὸ σπιτι σου πολὺ καλὸ σοῦ κάμαν·
κάνεις ἀπὸ τὸν ὄλεθρον, ἔς τὰ χέρια μας ἂν πέσῃ,
νὰ μὴ σωθῆ ποτέ· μηδὲ τ' ἀγόρι, ποῦ ναι ἀκόμη
μέσα ἔς τὰ σπλάχνα τῆς μητρός, νὰ μὴ σωθῆ καὶ ὄλοι 60
ἄταφοι καὶ ἄφαντοι ἄς χαθοῦν οἱ κάτοικοι τῆς Τροίας.»
Οἱ ὄρθοι του λόγῳ ἐγύρισαν τὴν γνώμην τοῦ ἀδελφοῦ του,
καὶ μετὰ τὸ χέρι ἐμάκρυνε τὸν Ἄδραστον· καὶ ὁ πρῶτος
Ἄτρείδης τὸν ἐπλήγωσε ἔς τὸ βάθος τῆς λαπάρας·
καὶ ὡς ἔπεσε τ' ἀνάσκελα, τὸν πάτησεν ὁ Ἄτρείδης
ἔς τὸ στήθος κ' ἔξω ἀνέσπασε τὸ φράξινο κοντάρι. 65
Καὶ ὁ Νέστωρ μεγαλόφωνα πρὸς τοὺς Ἀργεῖους εἶπε·
«ἦρωες, φίλοι Δαναοί, θεράποντες τοῦ Ἄσθρ,
τώρα διὰ λάφυρα κἀνεις ὀπίσω ἄς μὴ ξεμεινῆ,
διὰ νὰ γυρίσῃ μετὰ πολλὰ ἔς τὰ ὀγλήγορα καράβια,
ἀλλ' ἀνδραῖς ἄς φονεύωμε· κατόπι μετὰ ἡσυχίαν 70
τὰ λείψανα θὰ γδύσετε στρωμένα ἔς τὴν πεδιάδα.»
Εἶπε καὶ εἰς ὄλους ἀνάψε τὸ θάρρος τῆς ἀνδρείας.
Καὶ τότε ἀπ' τὴν σφοδρὴν ὀρμὴν τῶν Ἀχαιῶν οἱ Τρῶες
ἔς τὴν Ἰλιον πάλε ἀνέβαιναν ἀνάνδρως συντριμμένοι,
ἂν ὁ Πριαμίδης Ἑλένος, καλὸς ὄρνεοσκόπος, 75
δὲν ἔρχονταν ἔς τὸν Ἔκτορα νὰ εἰπῆ καὶ ἔς τὸν Αἰνεΐαν·
«ἀφοῦ ἔς ὄλους ἀνάμεσα τοὺς Τρῶας καὶ Λυκίους,
Αἰνεΐα κ' Ἔκτορ, εἰς ἑσᾶς ὁ ἀγῶνας κρέμετ' ὄλος,
ὄτ' εἴσθε καὶ ἔς τὸν πόλεμον καὶ εἰς πᾶσαν σκέψιν πρῶτοι, 80
σταθῆτε καὶ οὐκ ἀποστῆτε λαὸν κρατεῖτε πανταχόθεν

ἔμπρὸς ἔς τὰς πύλαις καὶ προτοῦ κνηγημένοι πέσον
 ἔς τῶν γυναικῶν τὰς ἀγκαλιαῖς καὶ ὄλοι χαροῦν οἱ ἐχθροὶ μας.
 Καὶ ἀφοῦ τὰς φάλαγγας ἐσεῖς παραμνήσῃσθε ὄλαις,
 ἔμεῖς ἐδῶ θὰ μείνωμε τὴν μάχην νὰ κρατοῦμε,
 ἂν καὶ μὲν ἀγῶνα φοβερὸν, ὅτι τὸ θέλ' ἡ ἀνάγκη. 85
 καὶ σὺ ἔς τὴν πόλιν ν' ἀνεβῆς καὶ λέγε τῆς μητρὸς μας
 ἐπάνω εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴ νὰ συναθροίσῃ
 τὰς σεβασταῖς γερόντισσας καὶ τὸν ναὸν τὸν θεῖον
 τῆς γλανκομάτας Ἀθηνᾶς μὲ τὸ κλειδί ν' ἀνοίξῃ,
 καὶ ἀπ' ὄσους πέπλους διαλεκτοὺς ἔς τὸ δῶμα τῆς φυλάγει 90
 τὸν μέγαν, τὸν λαμπρότερον, τὸν ἀκριβώτερον τῆς
 ἔς τῆς καλοπλέξουδης θεᾶς τὰ γόνατα νὰ θέσῃ,
 καὶ δώδεκα νὰ ὑποσχεθῇ χρονιάρικαις μοσχάραις
 θυσίαν, ἴσως ἢ θεὰ νὰ ἐλεηθῇ θελήσῃ
 τὴν πόλιν, τὰς γυναῖκας μας καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ μας, 95
 καὶ ἀπ' τὴν ἁγίαν Ἴλιον μακρῦνῃ τὸν Τυδεῖδην,
 τὸν ἄγριον πολεμιστὴν, δεινὸν φυγῆς ἐρογάτην,
 ποῦ ἐδείχθηκε τῶν Ἀχαιῶν ὁ πρῶτος ἔς τὴν ἀνδρείαν.
 τόσο δὲν μᾶς ἐτρόμαζεν ὁ μέγας Ἀχιλλεύς,
 ἂν καὶ ἐγεννήθη ἀπὸ θεᾶν, ὡς λέγουν, ἀλλὰ τοῦτου 100
 ἢ μάγνητα εἶναι ἀκράτητη καὶ ἀνίσταται δὲν ἔχει.»
 Εἶπε καὶ ὁ Ἐκτωρ ἕστερξε ἔς τοὺς λόγους τοῦ ἀδελφοῦ του
 καὶ ἀπὸ τ' ἀμάξι ἐβρόντησε ἔς τὴν γῆν μὲ τ' ἄρματα του.
 δυὸ λόγχαις σείει καὶ παντοῦ ἔς τὸ στράτευμα γιρίζει,
 ἔς τὴν μάχην σπρώχνει καὶ δεινὴν πολέμου ἀνάφτει φλόγα. 105
 τινάχθησαν κ' ἀντίκρουσαν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκεῖνοι,
 καὶ τοῦτοι ὀπισθοπόδησαν κ' ἐπαῦσαν ἀπ' τοὺς φόνους
 κ' εἶπαν πῶς ἀπ' τὸν κάταστρον αἰθέρα πρὸς τοὺς Τρῶας
 βοηθὸς κατέβη ἕνας θεός· τόσῃν ὀριμῇν ἐδειξαν.
 καὶ ὁ Ἐκτωρ τότ' ἐφώνησε παντοῦ νὰ τὸν ἀκούσουν· 110
 «γενναῖοι Τρῶες καὶ βοηθοὶ μακρόθεν καλεσμένοι,
 ἄνδραϊς φανῆτε μὲ ὅλην σας τὴν δύναμιν, ὦ φίλοι,
 ὅσο ἔς τὴν Ἴλιον ν' ἀνεβῶ νὰ εἰπῶ τῶν γυναικῶν μας
 καὶ τῶν γερόντων βουλευτῶν εὐχαῖς τῶν ἀθανάτων
 νὰ κάμουν κ' ἐξιλέωμα νὰ τάξουν ἐκατόμβαις.» 115
 Εἶπε· κ' εὐθὺς ἐκίνησεν ὁ λοφροσείστης Ἐκτωρ
 τὰς πτέρνας καὶ τὸν τράχηλον τὸ μαῦρον δέρμα ἐκτόπα,
 καὶ γύρω τὴν ὀμφαλωτὴν ἐκύκλονεν ἀσπίδα.
 Καὶ τοῦ Τυδέως ὁ υἱὸς καὶ ὁ Γλαῦκος τοῦ Ἴππολόχου
 τῶν δύο στρατῶν ἀνάμεσα νὰ κτυπηθοῦν ὤρησαν· 120
 καὶ ὁπότεν ἐπροχώρησαν κ' εὐρέθησαν ἀντίκρῳ,
 ἔς τὸν ἄλλον πρῶτος ἔλεγεν ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης·
 «ἀπ' ὄσους ἔχ' ἡ γῆ θνητούς, ὦ θαυμαστέ, ποῖός εἰσαι;
 ἔς τὴν μάχην, δόξαν τῶν ἀνδρῶν, ποτὲ δὲν σ' εἶδ' ἀκόμη
 καὶ τόσῃν ἐπὶ τὴν πόλιν σὺ κατ' ἄλλον ὑπερβαίνεις, 125

- ἄφοῦ σὺ ἔς τὸ μακρόσκιον κοντάρι μου ἀντιστέκεις.
 τέκνα γονέων δυστυχῶν τὴν ῥώμην μου ἀντικρύζουν·
 ἀλλ' ἂν ἀθάνατος θεὸς κατέβης οὐρανόθεν,
 μάθε ὅτι ἐγὼ δὲν μάχομαι μὲ τοὺς ἐπουρανίους. 130
 καὶ ὁ τρομερὸς Δυκόοργος, τοῦ Δρύαντος ὁ γόνος
 ἐφιλονείκα μὲ θεούς, ἀλλ' ἔζησεν ὀλίγο,
 ποῦ ἕναν καιρὸν τοῦ μανικοῦ Διονύσου ταῖς βυζάστραις
 σκόρπισε ἔς τὰ πανάγια βουνὰ τοῦ Νυσηίου·
 μὲ βούκεντρο ὁ Δυκόοργος ταῖς ἐπληττε ὁ φονέας, 135
 ὥστε τοὺς κλάδους ἔρριξαν, καὶ ὁ Διόνυσος ἔς τὰ βάθη
 τῆς θάλασσας ἐβύθισε, καὶ ἡ Θέτις ἔς τὴν ἀγκάλην
 τὸν δέχθηκε ποῦ ἐτρόμαξεν ἀκόμη ἀπ' τὴν βοήν του.
 αὐτὸν οἱ μάκαρες θεοὶ κατόπιν ὠργισθῆκαν
 καὶ ὁ Δίας τὸν ἐτύφλωσε· καὶ ὀλίγαις εἶδε ἡμέραις, 140
 ἀφοῦ ἔς τὸ μῖσος ἔπεσε τῶν ἀθανάτων ὅλων.
 οὐδ' ἐγὼ θέλω πόλεμον μὲ τοὺς ἐπουρανίους.
 καὶ ἂν θνητὸς εἶσαι καὶ καρποὶ τῆς γῆς καὶ σένα τρέφουν,
 πληρίασε, ταχύτερα νὰ ἰδῆς τὸν ὄλεθρόν σου.»
 Ἐπ' αὐτὸν ἀπάντησε ὁ λαμπρὸς τοῦ Ἰππολόχου γόνος· 145
 «τὴν γενεάν μου τί ἐρωτᾷς, ἀτρόμητε Τυδεΐδη;
 καὶ τῶν θνητῶν ἢ γενεὰ τῶν φύλλων ὁμοιάζει·
 τῶν φύλλων ἄλλα ὁ ἄνεμος χαμαὶ σκορπᾷ καὶ ἄλλα
 φυτρῶνουν, ὡς ἡ ἀνοιξὴ τὰ δένδρα ἀναχλωραίνει·
 καὶ τῶν θνητῶν μιὰ γενεὰ φυτρώνει καὶ ἄλλη παύει. 150
 καὶ μάθε, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖς, καλὰ νὰ τὴν γνωρίσῃς
 τὴν ἰδικήν μας γενεάν, ἀφοῦ πολλοὶ τὴν ξεύρουν.
 ὑπάρχει πόλις Ἐφυρα μὲς τὸ ἵπποτρόφον Ἄργος
 καὶ εἶχε τὸν δολιώτερον ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους,
 τὸν Αἰολίδην Σίσυφον, ποῦ ἐγέννησε τὸν Γλαῦκον, 155
 καὶ ὁ Γλαῦκος τὸν ἀσύγκριτον λαμπρὸν Βελλερεφόντην·
 κάλλος τοῦ δῶσαν οἱ θεοί, χάριν ὁμοῦ καὶ ἀνδρείαν,
 ἀλλὰ κρυφίως ὄλεθρον ὁ Προῖτος τοῦ ἐσοφίσθη.
 ἀπ' τ' Ἄργος τὸν ἐξώρισεν, ὡς ἦτο ἀνώτερός του,
 ὅτ' εἶχ' ἐπάνω ἔς τὸν λαὸν τὸ σιῆπτρο ἀπὸ τὸν Δία. 160
 ἀπὸ τὸν πόθον ἀναψε κρυφὰ μ' αὐτὸν νὰ σμίξῃ
 ἢ δέσποιν' Ἄντεια, γυνὴ τοῦ Προΐτου· ἀλλὰ ἔς ἐκείνην
 δὲν ἔστεργε ὁ καλόγνωμος χρηστὸς Βελλερεφόντης.
 καὶ ἡ Ἄντεια ψευδολόγησε τοῦ Προΐτου· ν' ἀποθάνῃς·
 τοῦ εἶπε, ὦ Προῖτε, ἢ φόνευσ σεῦ τὸν Βελλερεφόντην, 165
 ποῦ θέλ' ἐμὲν ἀθέλητην ἐκείνος νὰ φιλήσῃ.
 καὶ ὁ βασιλεὺς χόλωσε, πλὴν νὰ φονεύσῃ ξένον
 ἔντροπήν καὶ τὸν ἔστειλε νὰ ὑπάγῃ ἔς τὴν Λυκίαν·
 καὶ μέσα εἰς κλειστὸν πύνακα τοῦ ἔδωκε σημεῖα,
 ποῦ χάραξε κακόβουλα μὲ νόημα θανάτου,
 τοῦ πενθεροῦ του νὰ δειχθῶν διὰ νὰ τὸν ἀφανίσῃ. 170

καὶ μὲ τὸ ἅγιο τῶν θεῶν προβόδισμα κινουῖσε
 πρὸς τὴν Λυκίαν κ' ἔφθασεν ἐκεῖ ποῦ ὁ Ξάνθος ῥέει·
 καὶ ὁ βασιλέας πρόθυμα τὸν τίμησε κ' ἔννεα
 ἡμέραις τὸν ἐξένισε κ' ἔσφαξ' ἔννεα μόσχους.
 ἀλλ' ὡς ἡ αὐγὴ 'ς τὸν οὐρανὸν ἐρρόδισε ἡ δεκάτη, 175
 ἐκεῖνος τὸν ἐξέτασε κ' ἐζήτη νὰ γνωρίσῃ
 ὅ,τι σημάδι τοῦ φερον ἀπ' τὸν γαμβρόν του Προῖτον.
 καὶ ὡς ἔλαβε τ' ὀλέθριο σημάδι τοῦ γαμβροῦ του,
 πρῶτον τὴν φρικτὴν χίμαιραν τὸν στέλνει νὰ φονεύσῃ· 180
 καὶ αὐτὴ γένος ἀνθρώπινο δὲν ἦταν, ἀλλὰ θείον,
 δράκος ὀπίσω, λέοντας ἐμπρός, 'ς τὴν μέσην αἶγα,
 κ' ἦσαν τὰ σπλάγχνα τῆς φωτιά καὶ φλόγαις ἡ πνοή τῆς.
 τὴν φόνευσ' ὅμως, θαρρετός 'ς τὰ θεϊκὰ σημεῖα.
 δεύτερον, ἐπολέμησε τοὺς δοξαστοὺς Σολύμους,
 κ' εἰς μάχην τόσο τρομερὴν δὲν εἶχεν ἔμπη ἀκόμη. 185
 τρίτον ταῖς ἀνδρικιώταταις ἐφόνευσσε Ἀμαζόνας.
 καὶ ὡς γύριζεν, ἐπιβουλήν τοῦ πλέκει ἐκεῖνος ἄλλην·
 καρτέρι σταίνει διαλεκτῶν ἀνδρῶν ἀπ' τὴν Λυκίαν,
 ἀλλ' ἀπ' αὐτοὺς δὲν γύρισε κανεὶς εἰς τὴν πατρίδα·
 τοὺς ἔστρωσ' ὅλους τοῦ λαμπροῦ Βελλερεφόντ' ἡ λόγχη. 190
 καὶ ὅταν καλῶς ἐνόησε πῶς ἦταν θεοῦ γόνος,
 τὸν κράτησε 'ς τὸ σπίτι του, τὸν ἔκαμε γαμβρόν του
 καὶ τὴν βασιλικὴν τιμὴν ἐμοίρασε μαζί του·
 καὶ οἱ Λύκιοι τοῦ χώρισαν ἔξαισιο περιβόλι,
 νὰ τὸ 'χη κῆπον εὐμορφον καὶ κάριμο χωράφι. 195
 τρία παιδιά γεννήθησαν ἀπὸ τὴν νυμφευτὴν του·
 ὁ Ἰσανδρος, ὁ Ἰππόλοχος, κ' ἡ Λαοδάμεια, κόρη
 ὁποῦ σιμὰ τῆς πλάγιασεν ὁ πάνσοφος Κρονίδης,
 κ' ἔλαβ' υἱὸν τὸν μαχητὴν ἰσόθεον Σαρπηδόνα.
 ἀλλ' ὅταν ὄλ' οἱ ἀθάνατοι κ' ἐκεῖνον ἐμισήσαν, 200
 νὰ φύγῃ ἀνθρώπου πάτημα παράδερνε 'ς τὸ Ἀλφίον
 πεδίον μόνος κ' ἔτρωγε τὰ ἔρμα σωθικά του.
 τὸν Ἰσανδρον μαχόμενον μὲ τοὺς λαμπροὺς Σολύμους
 ὁ Ἄρης τοῦ ἐθανάτωσε· 'ς τὴν κόρην του ἐχολώθη
 ἡ χουσοχάλινη Ἄστεμις καὶ τὴν ζωὴν τῆς πῆρε· 205
 ὁ Ἰππόλοχος ἐγέννησεν ἐμέ, κ' αὐτὸς 'ς τὴν Τροίαν
 μ' ἔστειλε καὶ πολὺ θερμὰ μοῦ ἔχει παραγγέλλῃ
 πάντοτε μέγας νὰ φανῶ καὶ τῶν ἀνδρείων πρῶτος,
 καὶ ὡς πρέπει τῶν πατέρων μας τὸ γένος νὰ τιμῶ,
 ποῦ ἐλάμψαν καὶ 'ς τὴν Ἐφυραν καὶ 'ς τὴν πλατεῖαν Λυκίαν. 210
 τὴν γενεάν, τὸ αἶμα· αὐτὸ, κενχῶμα ἐγὼ πῶς ἔχω.»
 Ἐ τὰ λόγια τοῦτα ἐχάρηκεν ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης,
 κ' ἐστύλωσε τὴν λόγχην του 'ς τὴν γῆν τὴν πολυθρόεπτραν,
 καὶ εἰς τὸν ποιμένα τῶν λαῶν γλυκομιλοῦσε κ' εἶπε·
 «μάθε ὅτι ξένος παλαιὸς μοῦ εἶσαι πατρικός μου· 215

- ὅτι ἄλλοτε τὸν ἄφεγον λαμπρὸν Βιλλεροφόντην
 ὁ Οἰνεὺς ἐφιλοξένησεν εἴκοσ' ἡμέραις ὄλαις
 καὶ λαμπρὰ δῶρα ἐχάρισεν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον
 ὁ Οἰνεὺς ζωστήρα πορφυρὸν καὶ ὁ πάππος σου ποτήρι
 δίκουπο τοῦ ὄωκε χρυσὸ ποῦ, ἐκεῖθεν ὅταν ἦλθα, 220
 ἔς τὰ δώματά μου ἐσώζονταν· ἀλλ' ὁμως τὸν Τυδέα
 δὲν τὸν θυμῶμαι, ὅτι μικρὸν ἔς τὸ σπῆτι μ' ἔχει ἀφήση,
 ὅταν ἔς τὰς Θήβαις ὁ λαὸς ἐχάθη τῶν Ἀργείων.
 ὅθεν ἔς τὸ Ἄργος μέσα ἐγὼ φίλος σοῦ εἶμαι ξένος
 καὶ σὺ ἔς ἐμένα, ἔς τὸν λαὸν ἂν ἔλθω τῶν Δυϊῶν. 225
 καὶ ἄς μὴ συμχθοῦν ἢ λόγχοις μας οὐδ' ὅπου ἢ μάχη βραῖει·
 πολλοὶ ἄναι Τρῶες κ' ἐνδοξοὶ βοηθοὶ, διὰ νὰ φονεύω
 ὅποιον θεὸς μοῦ φέρῃ ἐμπρὸς κ' οἱ πόδες μου προφθάσουν·
 καὶ Ἀχαιοὶ πάλι, ἂν δυνηθῆς, δὲν λείπουν νὰ φονεύσῃς
 καὶ τ' ἄρματα ἄς ἀλλάξωμεν, ὅπως καὶ τοῦτοι μάθουν 230
 ποῦ ἴμασθε ξένοι πατρικοὶ κ' εἶναι τιμὴ δική μας.»
 Εἶπαν· καὶ ἀπὸ τ' ἀμάξια τῶν ἐπήδησαν καὶ οἱ δύο,
 τὰ χέρια πιάσαν κ' ἔδωκαν βεβαίωσιν φίλιος.
 τοῦ Γλαύκου τότε ἀφαίρεσε ταῖς φρένας ὁ Κρονίδης·
 ἔλαβε χάλιν' ἄρματα ποῦ ἐννέα βῶδι' ἀξίζαν, 235
 κ' ἔδωκεν ἄρματα χρυσὰ ποῦ ἀξίζαν ἑνενηντα.
 Ἦ ταῖς Σκαιαῖς πύλαις ἔφθασεν ὁ Ἔκτωρ καὶ ἔς τὸ φράξον,
 κ' ἢ κόραις τὸν τριγύρισαν τῶν Τρῶων κ' ἢ μητέρας
 νὰ μάθουν διὰ τὰ τέκνα τῶν, τοὺς ἀδελφοὺς, τοὺς ἀνδραῖς
 καὶ συγγενεῖς· καὶ δέησαις πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ κάμουν 240
 εἰς ὄλαις εἶπε· ἀλλ' ἔμελλαν πολλαῖς ν' ἀναστενάξουν.
 Καὶ ὡς ἔφθασε ἔς τὸ μέγαρον τ' ὄραϊο τοῦ Πριάμου,—
 μὲ σκαλισμέναις αἰθουσαῖς κτισμένο, κ' ἦσαν μέσα
 θάλαμοι καλοσκάλιστοι μαρμάρινοι πενήντα,
 ὅλοι κτισμένοι σύνεγγυς· καὶ αὐτοῦ μέσα ἐκοιμῶνταν 245
 μὲ ταῖς μνηστῆραις γυναικαῖς τῶν οἱ παῖδες τοῦ Πριάμου·
 καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ἔς τὴν αὐλήν, ἀντίκρυς, εἰς τ' ἀνωγί,
 θάλαμοι καλοσκάλιστοι μαρμάρινοι ἐκτισθῆσαν
 δώδεκα σύνεγγυς καὶ αὐτοὶ καὶ αὐτοῦ πάλι ἐκοιμῶνταν
 μὲ ταῖς σεβάσμιαις κόραις τοῦ οἱ ἀγαπητοὶ γαμβροὶ του,— 250
 κεῖ τὸν ἀπάντησ' ἡ ἀγαθὴ μητέρα ὅπου περνοῦσε
 ἔς τὴν Λαοδίκην κόρην τῆς ἔς τὸ κάλλος ἑξαισίαν·
 τὸ χεῖρ τοῦ ἴπασε σφικτὰ, προσφώνησέ τον κ' εἶπε·
 «τέκνον, πῶς ἦλθες καὶ ἄφησες τὸν ἄγριον ἄγωνα;
 οἱ ἐπικατάρτοι Ἀχαιοὶ στενὰ μᾶς περιορίζουν 255
 κάτω ἀπ' τὰ τείχη· κ' ἔρχεσαι, καθὼς σοῦ ἴπε ἢ καρδιά σου,
 τὰ χέρια ἀπ' τὴν ἀκρόπολιν νὰ ὑψώσῃς πρὸς τὸν Δία.
 ἀλλ' ἔδω' μεῖνε, ὅσο γλυκὸ κρασί νὰ σοῦ προσφέρω,
 καὶ νὰ σπονδίσῃς τοῦ Διὸς καὶ ὄλων τῶν ἀθανάτων,
 καὶ σὺ νὰ λάβῃς ἄνεσιν, ἂν τὸ γευθῆ· ὀλίγο. 260

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifitako Apotheirotio Dimosias Istorikis
 Restrictions apply.

ἔνδυναμόνει τὸ κρασί τὸν κατακουρασμένον,
 ὡς εἶσαι σύ, μαχόμενος νὰ σώσης τοὺς δικούς σου.»
 Καὶ ὁ μέγας τῆς ἀπάντησεν ὁ λοφοσειστής Ἐκτωρ·
 «μὴ μοῦ προσφέρῃς τὸ γλυκὸ κρασί, σεπτὴ μητέρα,
 καὶ ἀπολυθοῦν τὰ μέλη μου καὶ χάσω τὴν ἀνδρείαά μου· 265
 ἀνιφτος τὸ γλυκὸ κρασί δὲν χύνω ἐγὼ ἔς τὸν Δία·
 δὲν γίνεται μὲ αἵματα καὶ χῶμα μολυσμένοι
 νὰ κάμωμεν ἔς τὸν βροντητὴν Κρονίδην ταῖς εὐχαῖς μας.
 ἀλλὰ σὺ ταῖς γερόντισσαις πάρε σιμά σου καὶ ἄμε
 εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς μὲ ἀρώματα μαζί σου· 270
 καὶ ἄπ' ὄσους πέπλους διαλεκτοὺς ἔς τὸ δῶμα σου φυλάγεις
 τὸν μέγαν, τὸν λαμπρότερον, τὸν ἀκριβότερόν σου
 ἔς τῆς καλοπλέξουδης θεᾶς τὰ γόνατα νὰ θέσῃς,
 καὶ δώδεκα νὰ ὑποσχεθῆς χρονιάρικαις μοσχάραις
 θυσίαν, ἴσως ἢ θεὰ νὰ ἐλεηθῆ θελήσῃ 275
 τὴν πόλιν, ταῖς γυναῖκαίς μας καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ μας,
 καὶ ἄπ' τὴν ἁγίαν Ἴλιον μακρόνῃ τὸν Τυδεΐδην,
 τὸν ἄγριον πολεμιστὴν, δεινὸν φυγῆς ἐργάτην.
 καὶ ἔς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς σὺ πῆγαινε, ὦ μητέρα,
 κ' ἐγὼ τὸν Πάριν τώρα εὐθύς θὰ εὐρω νὰ καλέσω, 280
 ἂν θὰ μ' ἀκούσῃ· ν' ἀνοιγαν τῆς γῆς τὰ βύθη ἐμπρός του!
 διότι ὁ Ζεὺς τὸν ἔτρεφε μέγα κακὸ ἔς τοὺς Τρῶας,
 εἰς τὸν γενναῖον Πρίαμον καὶ εἰς ὅλα τὰ παιδιὰ του.
 τὰ μάτια μου ἂν τὸν ἔβλεπαν νὰ κατεβῆ ἔς τὸν Ἄδη,
 θαρρῶ πῶς ὅλοι θὰ παυαν οἱ πόνοι τῆς ψυχῆς μου.» 285
 Τὸν ἄκουσε καὶ πρόσταξε ταῖς κόραις νὰ συνάξουν
 γύρωθεν ταῖς γερόντισσαις· κατέβη ὡστόσο ἐκεῖνη
 ἔς τὸν μυροβόλον θάλαμον, ὅπου πολλοὶ ἦσαν πέπλοι,
 ἔργα θαυμάσια γυναικῶν ἄπ' τὰ Σιδώνια μέρη,
 ὁπόθεν ὁ θεόμορφος Ἀλέξανδρος ταῖς πήρε, 290
 τὰ πέλαγα ὅταν ἐσχίζεν εἰς τὸ ταξειδί ἐκεῖνο
 ὅπου τὴν λαμπρογέννητην ἀνέβαζεν Ἐλένην.
 καὶ νὰ προσφέρῃ τῆς θεᾶς ἢ Ἐκάβῃ ἐσήκωσ' ἕναν
 ἄπ' ὄλους τὸν πλατύτερον κ' ἐξάσια κεντημένον,
 ποῦ ὡσὰν ἀστέρας ἔλαμπε καὶ κάτω ἄπ' ὄλους ἦταν· 295
 καὶ ὡς πῆγαινε γερόντισσαις πολλαῖς ἀκολουθοῦσαν.
 Καὶ ὁπόταν ἔς τὴν ἀκρόπολιν καὶ ἔς τὸν ναὸν ἐφθάσαν,
 ἢ καλοπρόσωπη Θεανὸ τοὺς ἀνοίξε τὴν θύραν,
 τοῦ Ἀντήνορος ἢ ὁμόκλινη καὶ κόρη τοῦ Κισσεῶς·
 τῆς Ἀθηνᾶς ἰέρειαν τὴν εἶχαν βάλ' οἱ Τρῶες· 300
 καὶ ὅλαις μὲ θρήνους ὑψωσαν ἔς τὴν Ἀθηνᾶ τὰ χέρια,
 καὶ ἢ καλοπρόσωπη Θεανὸ τὸν πέπλον ποῦ τῆς δῶσαν
 ἔς τῆς λαμπρομάλλας Ἀθηνᾶς τὰ γόνατ' ἀποθέτει.
 καὶ πρὸς τὴν κόρην τοῦ Διὸς κερανοφόρου εὐχίθη·
 «θεὰ θεῶν, ὦ Ἀθηνᾶ, σωσιπολις, ἁγία, 305

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetirio Dimosias Istoriki
 Restrictions apply.

- τοῦ Διομήδη σύντριψε τὴν λόγχην, καὶ αὐτὸν κάμει
 ἔμπροσθεν τῶν Σκαιοῶν πυλῶν, ἐπίστομα νὰ πῆσῃ,
 κ' εὐθὺς θὰ λάβῃς δώδεκα χρονιαίρικαις μοσχάραις,
 ἂν εὐδοκήσῃς, ὦ θεά, νὰ ἐλεηθῆς τὴν πόλιν
 τῶν Τρώων, ταῖς γυναῖκαις των καὶ τὰ μικρὰ παιδιά των. » 310
 Εὐχῆθη ἄλλ' ὅμως ἡ θεὰ ἔς αὐτὰ δὲν εὐδοκοῦσε.
 κ' ἔνω τὴν κόρην τοῦ Διὸς αὐταῖς παρακαλοῦσαν,
 ὁ Ἔκτωρ πρὸς τὰ δώματα κινοῦσε τοῦ Ἀλεξάνδρου,
 ποῦ ὥραϊα τὰ ἔχε κάμῃ αὐτὸς μὲ διαλεκτοὺς τεχνίταις,
 καὶ ἦσαν τότε ἑξαισιοὶ ἔς τὴν κάρπιμην Τρωάδα 315
 αὐτὴν εἰς τὴν ἀκροπολιν καὶ θάλαμον καὶ δῶμα
 τοῦ ἔκτισαν ἔς τοῦ Ἐκτωρος σιμὰ καὶ τοῦ Πριάμου
 καὶ ὁ θεὸς Ἐκτωρ βιάδιζ' ἐκεῖ μέσα κ' ἐκρατοῦσε
 κοντάρι ἑνδεκάπηχο, ποῦ μὲ χρυσὸ στεφάνι 320
 σπιθοβολοῦσε ἡ λόγχη του· κ' ἤρε τὸν ἀδελφόν του
 ἔς τὸν θάλαμον ποῦ τὰ λαμπρὰ σιγύριζε ἀρματαί του,
 τὸ τόξο καὶ τὸν θώρακα καὶ τὴν καλὴν ἀσπίδα·
 κ' ἡ Ἐλέν' ἡ Ἀργεῖα κάθονταν καὶ ὀλόγυρα ἡ γυναῖκαις,
 κ' ἔφτιαναν ἔργ' ἀμίμητα καθὼς ταῖς ὠδηγοῦσε. 325
 καὶ ὁ Ἐκτωρ τὸν ὠνειδίσειε πικρῶς ἅμα τὸν εἶδε·
 « ἄθλιε, καλὰ δὲν ἔκαμες τόσῃν χολὴν νὰ πάρῃς.
 πέφτουν μαχόμενοι λαοὶ ἔς τὰ τεῖχη μας τριγύρω
 καὶ ἔξ ἀφορμῆς σου ἀλαλαγμός, φλόγα πολέμου ζῶνει
 τὴν πόλιν τούτην· καὶ ὅμως σὺ θὰ ὠνειδίξεις καθέναν 330
 ἄλλον ποῦ νὰ βλεπῆς μακρὰν νὰ φύγῃ ἀπ' τὸν ἀγῶνα·
 ἀλλὰ σηκώσου πρῖν τὸ πῦρ τὴν πόλιν καταλύσῃ. »
 Τοῦ ἀπάντησε ὁ θεόμορφος Ἀλέξανδρος καὶ τοῦ πε·
 « Ἐκτορ, ἀφοῦ μὲ δίκαιον μ' ἐλέγγεις καὶ ὄχι ἀδίκως,
 θὰ σοῦ ὀμιλήσω καθαρὰ καὶ πρόσεχε ν' ἀκούσῃς· 335
 ἔς τοὺς Τρώας πείσμα μήτε ὀργὴ δὲν μ' ἔκαμε νὰ μείνω
 ἔς τὸν θάλαμον, ἀλλ' ἤθελα τὴν θλίψιν μου νὰ τρέφω·
 ἔς τὸν θάλαμον, ἀλλ' ἤθελα τὴν θλίψιν μου νὰ τρέφω·
 τώρα μὲ λόγια μαλακὰ μ' ἐκίνησε ἡ γυνὴ μου
 νὰ πολεμήσω· καὶ ὡς κ' ἐγὼ καλῆτερο τὸ κρίνω·
 τοὺς ἀνδραῖς εἰς τὸν πόλεμον συχνὰ ξαλλάζ' ἡ νίκη. 340
 ἀλλ' ὅσο ἐγὼ ν' ἀρματωθῶ, σὺ μὴν ἀναχωρήσῃς,
 ἦ, ἂν θέλῃς, πήγαινε, κ' ἐγώ, θαρρῶ, θὰ σέ προφθάσω. »
 Εἶπε· καὶ δὲν τοῦ ἀπάντησεν ὁ λορροεῖστης Ἐκτωρ·
 κ' ἡ Ἐλένη γλυκομίλητα τοῦ εἶπε· « ἀνδράδελφέ μου,
 ὠμίμενά τῆς κακόπρακτις τῆς ὠργισμένης σιύλλας,
 ἄχ! τὴν ἡμέραν ποῦ ἔς τὸ φῶς μὲ ἔφερες ἡ μητέρα, 345
 νὰ μ' εἶχε ἀρπάξῃ ἀνεμικὴ κακὴ, νὰ μ' εἶχε ῥίξῃ
 εἰς ὄρος ἢ ἔς τῆς θάλασσης τὸ φουσιωμένο κύμα
 νὰ μὲ θουφήσῃ, καὶ ὄχι αὐτὰ ποῦ εἰν γραν νὰ γίνουν,
 ἀλλ' ἀφοῦ τοῦτα τὰ κακὰ οἱ ἀθάνατοι διωρίσαν,
 ὡς εἶχα κἀν καλῆτερον τὸν ἀνδρα νὰ γνωρίσῃ 350

τοῦ κόσμου τὴν κατακραυγὴν καὶ τοὺς ὄνειδισμούς του.
 καὶ τοῦτος τώρα νοῦν ποσῶς δὲν ἔχει οὔτε θά λάβῃ,
 ὥστε θά πάθῃ· ἀλλ' ὄρισε, ἀνδράδελφε, ἐδῶ μέσα,
 κάθησε εἰς τοῦτο τὸ θρόνι· γνωρίζ' ὅτ' ἡ ψυχὴ σου
 μάλιστα ἐκείνη αἰσθάνεται τὸν μόχθον ποῦ ἀπὸ ἐμένα 355
 τὴν σκύλλαν καὶ ἀπ' τὸ ἀνόμημα προῆλθε τοῦ Ἀλεξάνδρου,
 ὁποῦ μᾶς κακομοίραθεν ὁ Ζεὺς διὰ νὰ γενοῦμε
 καὶ τῶν κατόπι γενεῶν τραγοῦδι ξακουσμένῃ·
 Καὶ ὁ μέγας τῆς ἀπάντησεν ὁ λοφοσείστης Ἐκτωρ
 «ἐὰν κ' ἐγκάρδια μὲ καλεῖς δὲν θά καθήσω, Ἐλένη, 360
 ὅτ' ἡ ψυχὴ μου ἐπιθυμεῖ σφόδρα βοηθὸς νὰ δράμω
 τῶν Τρώων ποῦ μὲ ἀναζητοῦν, ἀφοῦ μακρὰν τους εἶμαι·
 ἀλλὰ σὺ παρακίνησε τὸν Πάριν κ' ὡς φροντίσῃ
 καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ του ὅσο εἴμ' ἐγὼ ἔς τὴν πόλιν, νὰ μὲ φθάσῃ,
 ὅτι θά ὑπάγω σπίτι μου νὰ ἰδῶ τοὺς σπιτικούς μου, 365
 τὴν ποθητὴν συμβίαν μου καὶ τὸ γλυκὸ μου βρέφος.
 δὲν ξεύρω ἂν θά μὲ ξαναῖδοῦν ἢ θέλει βουλὴ θεῖα
 σήμερ' ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν τὰ χέρια νὰ ἀποθάνω.»
 Αὐτὰ εἶπε· κ' ἐκίνησεν ὁ λοφοσείστης Ἐκτωρ.
 καὶ εἰς τὸ λαμπρὸ του μέγαρον δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ. 570
 ἀλλ' ὅμως τὴν λευκόχερον δὲν ἤρρεν Ἀνδρομάχην·
 ἐκείνη μὲ τὸ βρέφος της καὶ τὴν καλὴν βυζάστραν
 ἄνω ἔς τὸν πύργον ἔστειλε νὰ ὀδύρεται νὰ κλαίῃ.
 καὶ ἀφοῦ μέσα δὲν εὔρησε τὴν ἀψεγγὴν συμβίαν.
 εἰς τὸ κατόφλι ἐστάθηκε καὶ πρὸς ταῖς κόραις εἶπε· 385
 «ὦ κόραις, τὴν ἀλήθειαν εἰπῆτε μου νὰ μάθω·
 ἐδῶθεν ἢ λευκόχερη ποῦ ἐβγήκεν Ἀνδρομάχη;
 νὰ εὔρη συννυφάδα της ἢ ἀνδράδελφην ἐπῆγεν,
 ἢ ἔς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηναῖς ὅπου κ' ἢ ἄλλαις εἶναι 380
 δέσποιναις καὶ τὴν τρομερὴν θεὰν ἔξιλεόνουν;
 Τότε ἔς αὐτὸν ἀπάντησεν ἡ ἔξυπνη οἰκονόμα·
 «ὦ Ἐκτωρ, τὴν ἀλήθειαν θά εἰπῶ καθὼς προστάξεις·
 δὲν πῆγε εἰς συννυφάδα της ἢ ἀνδράδελφην καθόλου
 ἢ ἔς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηναῖς, ὅπου κ' ἢ ἄλλαις εἶναι 385
 δέσποιναις καὶ τὴν τρομερὴν θεὰν ἔξιλεόνουν·
 ἀλλὰ ὅτὸν πύργον ἔτρεξε τῆς πόλεως ἄμ' ἀκούσθη
 νύκτ' ἰσχυρὰ τῶν Ἀχαιῶν καὶ συντριμμὸς τῶν Τρώων·
 καὶ ὡς φρενιασμένη θά φθάσε ὅτ' ἀ τείχη τώρα κείνη,
 κ' ἔχει σιμὰ της ἢ τροφὸς τὸ βρέφος στὴν ἀγκάλῃ.»
 Καὶ ὡς τ' ἀκουσε ἐπετάχθη εὐθύς ὁ Ἐκτωρ ἀπ' τὸ δῶμα 390
 πάλι ἔς τοὺς δρόμους τοὺς λαμπροὺς ποῦ ἔχε περάσῃ πρῶτα,
 κ' ἔφθασε, τὴν πολύχωρη περὶ νῶντας πολιτείαν,
 ἔς ταῖς Σκαιαῖς πύλαις· ἔς τὴν στιγμὴν ποῦ εἶνα εἰς τὸ πεδίον,
 μὲ ὀρμὴν ἐμπρὸς του ἐπρόβαλεν ἡ ἀσύγκριτη Ἀνδρομάχη,
 πολὺδωρη συμβία του καὶ κόρη τοῦ γενναίου 395

- Ἄετιώνας, ποῦ κάτωθεν τῆς δεινρομένης Πλάκου
 τῆς Θήβης ἐβασίλευεν καὶ τῶν Κιλικῶν ὄλων.
 τοῦ πολεμάρχου Ἐκτωρος αὐτῆ ἦσαν ἡ συμβία
 ποῦ τότε τὸν ἀπάντησε μὲ τὴν τροφὸν σιμά της,
 ὅπου βαστοῦσε τὸ μικρὸ μονάκριβο παιδί της, 400
 τὸν Ἐκτορίδην, ὅμοιον μὲ εὐμορφον ἀστέρα
 Σκαμάνδριον ὁ πατέρας του Ἄστυνακτα τὰ πλήθη
 τὸν λέγαν, ὅτι ἔσωξεν ὁ Ἐκτωρ τὴν Τρωάδα.
 ἐκεῖνος χαμογέλασε κνιτῶντας τὸ παιδί του
 ἦσχα· κ' ἂπ' τὸ χέρι του πιασμένη ἡ Ἄνδρομάχη 405
 ἐδάκρυξε καὶ τοῦ ἔλεγεν· «ὦϊμέ! θὰ σ' ἀφανίσῃ
 τοῦτη σου ἡ τόλμη, ὦ τρομερέ! τὸ βρέφος δὲν λυπεῖσαι
 τοῦτο κ' ἐμὲ τὴν ἄμοιρον ποῦ χήρα σου θὰ γίνω
 ὀγλήγορα, ὅτι ὀγλήγορα θὰ ὀρμήσουν ὄλοι ἀντάμα 410
 νὰ σὲ φονεύσουν οἱ Ἀχαιοί· καὶ ἅμα σὲ χάσω, κάτω
 ἔς τὸν μαῦρον Ἄδη ἅς κατεβῶ, διότι ἂν ἀποθάνῃς
 καὶ σὺ, καίμιν παρηγοριά δι' ἐμὲ δὲν θ' ἀπομείνῃ,
 καὶ πόνοι μόνον· ἔχασα πατέρα καὶ μητέρα
 τὸν μέγαν Ἄετιῶνα μοῦ φόνευσεν ὁ θεῖος 415
 Πηλεΐδης, ὅταν ἔρριξε τὴν πόλιν τῶν Κιλικῶν,
 τὴν Θήβην τὴν ὑψίπυλον· ἀλλὰ τὸν ἐσεβάσθη
 νεκρόν, δὲν τὸν ἐγύμνωσε, καὶ μ' ὄλην τὴν λαμπρὴν του
 ἄρματωσιὰ τὸν ἔκανσε κ' ἐσῆκωσέ του μνήμα,
 κ' ὀλόγουρά του ἐφύτευσαν πεῦκα μεγάλα ἡ νύμφαις 420
 Ὄρροσιάδες, τοῦ Διὸς αἰγιδοφόρου κόραις·
 ἦσαν ἑπτὰ στὸ σπίτι μας γλυκεῖς ἀντάδελφοί μου,
 κ' εἰς μιὰν ἡμέραν ὄλοι ὁμοῦ ροβόλησαν ἔς τὸν Ἄδη·
 ὄλους τοὺς ἐθανάτωσεν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας
 τῶν μόσχων μέσα εἰς ταῖς νοπαῖς καὶ τῶν λευκῶν προβάτων.
 καὶ τὴν σεπτὴν μητέρα μου, βασίλισσαν ἔς τὴν Θήβην, 425
 δοῦλην ἐδῶ τὴν ἔφερε μὲ τ' ἄλλα λάφυρά του.
 καὶ ἀφοῦ μὲ δῶρ' ἀμέτρητα κατόπι ἐξαγοράσθη,
 τὴν ἔσβυσεν ἡ Ἄρτεμις ἔς τὸ σπίτι τοῦ πατρός μου.
 Ἐκτωρ, σὺ εἶσαι δι' ἐμὲ πατέρας καὶ μητέρα,
 σὺ ἀδελφός, σὺ ἀνθηρός τῆς κλίνης σύντροφός μου. 430
 ἀλλὰ λυπήσου μας, καὶ αὐτοῦ μείνε ἔς τὸν πύργον, μήπως
 ὄρφανὸ κάμῃς τὸ παιδί καὶ χήραν τὴν γυναῖκα.
 κ' ἐκεῖ ἔς τὴν ἀγριουσιὰ τοὺς ἀνδραῖς στήσῃς, ὅπου ἄναι
 ἡ πόλις καλοανέβατη, καλόπαρτο τὸ τεῖχος·
 τρεῖς τὸ δοκίμασαν φοραῖς τῶν Ἀχαιῶν οἱ πρῶτοι, 435
 οἱ Αἴαντες, ὁ δοξαστός Ἰδομενεὺς καὶ οἱ δύο
 Ἄτρεΐδαις καὶ ὁ ἀτρόμητος Τυδεΐδης ἐνωμένοι·
 ἢ τὸ φανέρωσε ἔς αὐτοὺς χρησμῶν ἐξαισιος γνώστης,
 ἢ τοὺς κινεῖ μόν' ἡ ψυχὴ ἔς αὐτὸ καὶ τοὺς διδάσκει.»
 Καὶ πρὸς αὐτὴν ἀπάντησεν ὁ λοφοσειστής Ἐκτωρ· 440

«ὄλα τὰ αἰσθάνομαι κ' ἐγώ, γυνή μου, ἀλλὰ φοβοῦμαι
 καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸ πρόσωπο καὶ τῶν σεμνῶν μητέρων,
 ἂν μ' ἔβλεπαν ὡς ἄνανδρος νὰ φεύγω ἀπὸ τὴν μάχην·
 οὐδ' ἡ καρδιά μου θέλει το, ποῦ μ' ἔμαθε νὰ εἶμαι
 γενναῖος πάντοτε κ' ἐμπρὸς νὰ μάχομαι τῶν Τρώων, 445
 χάριν τῆς δόξας τοῦ πατρός καὶ τῆς δικῆς μου ἀκόμη·
 ὅτ' εἶναι τοῦτο φανερὸ ἕς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου·
 θὰ φθάσ' ἡ μέρα νὰ χαθῆ κ' ἡ Ἴλιος ἢ ἅγια
 καὶ ὁ Πριάμος ὁ δυνατὸς μὲ ὅλον τὸν λαόν του.
 ἀλλὰ τῶν Τρώων ἡ φθορά δὲν μὲ πληγώνει τόσο 450
 καὶ τοῦ πατρός μου ὁ θάνατος καὶ τῆς σεμνῆς μητρός μου
 καὶ τῶν γλυκῶν μου ἀδελφῶν, ὅπου πολλοὶ καὶ ἀνδρεῖοι
 ἀπὸ ταῖς λόγχαις τῶν ἐχθρῶν θὰ κλισθοῦν ἕς τὸ χῶμα,
 ὅσ' ὁ καῦμός σου, ὅταν κανεῖς τῶν Ἀχαιῶν σὲ πάρη
 εἰς τὴν δουλείαν, ἐνῶ σὺ θὰ ὀδύσῃσαι, θὰ κλαίῃς, 455
 εἰς τ' Ἄργος ξένον ὕφασμα θὰ ὑφαίνῃς προσταγμένη·
 ἀπ' τὴν Ὑπέρειαν πηγὴν ἢ ἀπὸ τὴν Μεσσητίδα
 νερὸ θὰ φέρνεις στανικῶς, ἀπὸ σκληρὴν ἀνάγκην·
 κ' ἐνῶ σὺ κλαίεις θεὸς νὰ εἰποῦν· «ἰδέτε τὴν συμβίαν
 τοῦ Ἔκτορος ποῦ πρότευε τῶν ἵπποδάμων Τρώων 460
 ἕς τὸν πόλεμον ποῦ ὀλόγυρα ἕς τὴν Ἴλιον πολεμοῦσαν.»
 αὐτὰ θὰ εἰποῦν καὶ μέσα σου θὰ ξαναζήσῃ ὁ πόνος
 τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ὅπου δὲν ζῆ διὰ νὰ σὲ ἐλευθερώσῃ.
 ἀλλὰ παρὰ τὸν θρηῖνον σου καὶ τ' ὄνειδος ν' ἀκούσω
 βαθυὰ ἕς τὴν γῆν καλῆτερα νὰ μὲ σκεπάσῃ ὁ τάφος.» 465
 Καὶ ὁ μέγας Ἔκτωρ ἄπλωσε τὰ χέρια στὸ παιδί του·
 ἔσκουξ' ἐκεῖνο κ' ἔγυρε ἕς τὸ στήθος τῆς βυζιάστρας·
 φοβήθη τὸν πατέρα του καθὼς εἶδε ν' ἀστράπτουν
 τ' ἄρματα καὶ ἀπ' τὴν κόρυθα τῆς περικεφαλαίας
 τὴν χαίτην ποῦ τρομακτικῶς ἐπάνω του ἐσειόνταν 470
 ἐγέλασε ὁ πατέρας του καὶ ἡ σεβαστὴ μητέρα·
 καὶ ὁ μέγας Ἔκτωρ ἔβγαλε τὴν περικεφαλαίαν
 καὶ κατὰ γῆς τὴν ἔθεσεν ὅπου λαμποκοποῦσε.
 ἐφίλησε κ' ἐχόρευσε ἕς τὰ χέρια τὸ παιδί του
 κ' ἔπειτα εὐχήθη ἕς τοὺς θεοὺς κ' εἶπε· «ὦ πατέρα Δία, 475
 κ' ὄλ' οἱ ἐπουράνιοι θεοί, δώσατε εἰς τὸ παιδί μου
 τοῦτο, ὡς ἐδώκατε εἰς ἐμέ, ἕς τὸ γένος του νὰ λάμπῃ,
 ἕς τ' ἄρματα μέγας, δυνατὸς ἕς τὴν Ἴλιον βασιλέας,
 καὶ ὡς ἔρχεται ἀπ' τὸν πόλεμον μ' ἄρματα αἱματομένα
 ἐχθροῦ ποῦ ἐφόνευσε νὰ εἰποῦν· καλῆτερος εἰδείχθη 480
 καὶ τοῦ πατρός του, καὶ χαρὰν θὰ αἰσθάνεται ἢ μητέρα.»
 Ὡς εἶπε αὐτά, ἕς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ποθητῆς συμβίας
 τὸ βρέφος ἔβαλε καὶ αὐτὴ ἕς τὸ μυροβόλο στήθος
 τὸ πῆρε γελοκλαίοντας· τὴν ἐλυπήθη ἐκεῖνος,
 ἐχαῖδενσέ την κ' ἔλεγε· «ἀγαπητή, μὴ θέλῃς 485

τόσο δι' ἔμὲ νὰ θλίβουσαι· στοχάσου ὅτι ἔς τὸν Ἄδην
 δὲν θὰ μὲ στείλῃ ἄνθρωπος ἢ ὥρα μου πρὶν φθάσῃ.
 καὶ ἄνθρωπος ἅμα γεννηθῆ, εἴτε γενναῖος εἶναι,
 εἴτε δειλὸς δὲν δύναται τὴν μοῖραν ν' ἀποφύγῃ. 490
 ἄλλ' ἅμε σπῖτι, ἔχε ἔς τὸν νοῦν τὰ ἔργα τὰ δικά σου,
 τὴν ἠλακίτην, τ' ἀργαλειό, καὶ πρόσταζε ταῖς κόραις
 νὰ ἐργάζωνται· ἔς τὸν πόλεμον θὰ καταγίνουσι ὅλοι
 οἱ ἄνδρασι ποῦ ἐγεννήθησαν ἔς τὴν Τροίαν κ' ἐγὼ πρῶτος. >
 Εἶπε καὶ πάλι ἐφόρεσε τὴν περικεφαλαίαν.
 καὶ πρὸς τὸ σπῖτι ἐκίνησεν ἡ ἀγαπητὴ γυνὴ του 495
 κ' ἐσυγγοῦριζε νὰ ἰδῆ μὲ μάτια δακρυσμένα.
 εἰς τοῦ ἀνδροφόνου Ἐκτορος τὴν ὑψηλὴν οἰκίαν
 ἔφθασε κ' εὔρηκεν ἐκεῖ τῶν γυναικῶν τὸ πλῆθος
 κ' ἀπ' τὴν ψυχὴν τοὺς ἔκαμεν ὁ θρήνος ν' ἀναβρῦσῃ.
 καὶ ζωντανὸν τὸν Ἐκτορα ἔς τὸ σπῖτι του ἐθρηνοῦσαν, 500
 θαρρῶντας ποῦ ἀπ' τὸν πόλεμον καὶ ἀπ' τ' ἀνδρειωμένα χέρια
 τῶν Ἀχαιῶν δὲν θὰ σωθῆ καὶ δὲν θὰ γύρη πλέων.
 Ἄλλὰ δὲν ἀργοπόρησε ἔς τὰ δώματά του ὁ Πάρις·
 ἔξωσθη τὰ πολύχალκα καὶ ὑπέρολαμπρα ἄρματα του,
 τὴν πόλιν γοργὰ διάβηκεν, ὡς ἦταν πτεροπόδης· 505
 καὶ ὡς ὅταν σπάσῃ τὸν δεσμὸν καλοθρεμμένος ἵππος,
 βροντῆ τετραποδίζοντας ἔς τὴν ἀνοικτὴν πεδιάδα,
 νὰ λούεται ἔς τὸ καθαρὸ ποτάμι μαθημένος·
 τὴν κεφαλὴν κρατεῖ ὑψηλά, τὴν χαίτην ἀνεμίξει,
 καὶ ὑπερηφανεύομενον ἔς τὰ κάλλη του τὸν φέρουσι 510
 ἔς ταῖς μαθημέναις του βοσκαῖς γοργὰ τὰ γόνατά του,
 ὁμοίως ἀπ' τὴν Πέργαμον ὁ Πριαμίδης Πάρις
 περήφανος κατέβαινε μὲ πόδια φτερωμένα
 καὶ ἔς τ' ἄρματα ὡσάν ἥλιος λαμποκοποῦσεν ὄλος.
 τὸν θεῖον εὔρηκε ἀδελφὸν κεῖ πῶμελλε νὰ στρέψῃ 515
 ἀπ' ὅπου μὲ τὴν ποθητὴν γυναῖκα του ὠμιλοῦσε.
 καὶ πρῶτος ὁ θεόμορφος Ἀλέξανδρος τοῦ εἶπε·
 «ἔγκαιρα δὲν ἐπρόφθασα, καθὼς ἔχεις προστάξῃ,
 ὦ βασιτὴ μου· σὲ κρατῶ καὶ σὺ πολὺ σπουδαῖζεις.»
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ λοφοσειστὴς Ἐκτωρ· 520
 «γλυκὲ μου, ἂν εἶναι δίκαιος, κανεῖς δὲν θὰ σὲ ψέγῃ
 ἔς τὰ ἔργα τὰ πολεμικὰ καὶ ἀνδρειωμένος εἶσαι·
 τὸ θέλεις καὶ ὀκνηρεῦσαι, καὶ μέσα μου λυποῦμαι,
 ὅταν πολλοὺς ὄνειδισμοὺς ἐνάντια σου προφέρουσι
 οἱ Τρῶες ποῦ ἐξ αἰτίας σου βαρὺν ἔχουσι ἀγῶνα. 525
 ἂς πάμε καὶ θὰ διορθωθοῦν τοῦτ' ἂν θελήσῃ ὁ Δίας
 νὰ στήσωμεν ἔς τὰ σπῖτια μας ἐλεύθερον κρατῆρα,
 προσφορὰν ὄλων τῶν θεῶν μεγάλων, αἰωνίων,
 ἅμ' ἀπ' τὴν Τροίαν διώξωμεν τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη.»

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetirio Dimostias Istorikis
 Restrictions apply.

ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΔΗ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΕΡΩΤΩΝ
ΑΚΩΒΟΥ ΠΟΥΛΑ

ΕΚΔΟΣΗ
ΒΕΡΟΙΑ 1922

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
ΠΕΤΡΟΥ Κ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ἡ ἰσχυροτέρα τῶν ἰδίων ἀπορροήσεων
" " τῶν αἰσθητῶν χιζῶν ἐκπερομένων ἐκ
ἐκείνων ἰσχυροτέρων ἢ ἐκ τῶν ἄλλων. καὶ ἰδίως ἐκ
πλασμάτων.

καὶ τῶν δυνάμεων ἢ γυναικῶν τῶν φύλων ὁμοίως

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΣ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΟΥΛΑ

ΤΟΜΟΣ Β΄.
ΡΑΨΩΔΙΑ Η—Μ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ
1920

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apotheimo Dimosias Istoriaki
Restrictions apply.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΗ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΣ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΜΕΤΡΑΦΑΙΣ

ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΟΥΛΑ

ΤΟΜΟΣ Β'

ΠΑΡΟΛΙΑ Η-Ν

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
ΤΕΡΣΙΟΥ Ι. ΒΑΖΙΛΕΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ

ΙΛΙΑΔΟΣ

Η

Εἶπε, ταῖς Πύλαις ἄφησε κ' ἐβγῆκε ὁ μέγας Ἔκτωρ
καὶ ὁ ἀδελφός του Ἀλέξανδρος ἐβάδιζε σιμά του
καὶ ὀλόγυρα τὸν πόλεμον, τὴν μάχην ἐδιψοῦσαν.
καὶ ὡς ὅταν πρῦμος ἄνεμος ἀπὸ θεὸν ἐστάλη,
᾿ς τοὺς ναύταις πολυπόθητος, ποῦ κατακουρασμένοι. 5
μὲ τὰ καλόξυστα κονιὰ τὸ πέλαγος ὀργώνουν,
τόσο κ' ἐκεῖνοι πεθητοὶ φανήκαν εἰς τοὺς Τρῶας.
ἄμέσως τὸν Μενέσθιον ἐγκάτοικον τῆς Ἄρης,
ποῦ γέννησ' ὁ Ἄρκιθους, ὄπαλοφόρος ἄνδρας,
κ' ἡ φραῖα Φυλομέδουσα, νεκρὸν τὸν ὄρχνει ὁ Πάρις. 10
ὁ Ἔκτωρ εἰς τὸν τράχηλον λογχίζει τὸν Ἥονέα
κάτω ἀπὸ τὸ καλόγαλκο στεφάνι, ὡστ' ἐνεκρώθη.
καὶ τῶν Λυκίων ὁ ἀρχηγός, ὁ Ἴππολοχίδης Πλαῦκος,
τὸν Δεξιαδην κτύπησεν Ἰφίνοον ᾿ς τὴν πλάτην,
ὡς εἰς τ' ἀμάξι ἀνέβαινε ᾿ς τὴν ταραχὴν τῆς μάχης, 15
κ' ἐπεσεν ἀπ' τὴν ἀμαξάν κ' ἐβγῆκεν ἡ ψυχὴ του.
Καὶ ὡς τοὺς ἐνόησ' ἡ Ἀθηναῖα, ποῦ ᾿ς τὸν δεινὸν ἀγῶνα
τοὺς Ἀχαιοὺς ἐσύντριβαν, ἐχύθη ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου
ταῖς κορυφαῖς κ' ἐστάθηκε ᾿ς τὴν ἱερὴν Τρωάδα.
τὴν ξάνοιξε ἀπ' τὴν Πέργαμον ὁ Ἀπόλλων κ' ἦλθ' ἔμπρός της' 20
τῶν Τρῶων ἠθέλεν αὐτὸς τὴν νίκην· τότε οἱ δύο
ἀθάνατοι ἀπαντήθησαν κεῖ ποῦ ναι ρίζα φράξου.
πρῶτος ὁ γόνος τοῦ Διὸς ὁ Ἀπόλλων ᾿ς αὐτὴν εἶπε
«τί πάλιν ἀπ' τὸν Ὀλυμπον, ὦ κόρη τοῦ Κρονίδη,
᾿ωρμησες, καθὼς σ' ἔσπρωξεν ἡ μεγαλοψυχία; 25
᾿ς τοὺς Δαναοὺς σὺ βούλεσαι τὴν νίκην νὰ γυρίσης,
ὅτι ποσῶς τὸν ὄλεθρον δὲν συμπονεῖς τῶν Τρῶων.
ἀλλ' ἂν δεχθῆς ὅ,τι θὰ εἰπῶ θαρρῶ, ποῦ θὰ ὠφελήσης.
διὰ σήμερον ἄς παύσωμεν τὸν φονικὸν ἀγῶνα·
θὰ πολεμήσουν ὑστερον, ἕως ὅτου τῆς Ἰλίου 30
τὸ τέλος ναῦρουν, ἐπειδὴ σὰς τῶν θεῶν τῶν δύο
τούτην νὰ ἐξολοθρεύσετε τὴν πόλιν τόσο ἀρέσει.»
Τότε ἡ γλαυκόματη Ἀθηναῖα τοῦ εἶπε «μακροβόλε,

ἄς γείνη αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμεῖς· μὲν αὐτὴν κ' ἐγὼ τὴν γνώμην
 κατέβην· ἀπ' τὸν Ὀλυμπον ἔς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ Τρώας. 35
 ἀλλὰ εἰπέ, πῶς τῶν ἀνδρῶν τὴν μάχην θεὸς νὰ παύσῃς;»
 Καὶ ὁ Φοῖβος τοῦ Διὸς υἱὸς ἔς ἐκείνην ἀπαντοῦσε·
 «τοῦ Ἔκτορος ἄς σπρώξωμε τὴν φλογερὴν καρδίαν,
 ἔναν ἀπὸ τοὺς Δαναοὺς νὰ προκαλέσῃ μόνος,
 ἀντίπαλοι νὰ κτυπηθοῦν εἰς φρονικὸν ἄγωνα, 40
 καὶ αὐτοὶ θὰ φιλοτιμηθοῦν ἕναν νὰ σπρώξουν ἄνδρα
 ποῦ μὲ τὸν θεῖον Ἔκτορα νὰ πολεμήσῃ μόνος.»
 Αὐτὰ περὶ καὶ ἡ γλαυκόμεματι θεῶν τὸν λόγον στέργει.
 καὶ ὁ Πριαμίδης Ἐλενος ἐνόησε τὴν γνώμην,
 ποῦ ἄρесе τῶν δύο θεῶν αὐτοῦ ποῦ ἐβουλεύονταν· 45
 τὸν Ἔκτορα ἐπλησίασε καὶ τοῦ περὶ ὧν Πριαμίδῃ
 Ἔκτορ, ὅπου ἔς τὴν φρόνησιν ὁμοιάζεις μὲ τὸν Δία,
 θὰ ἐδέχοσθαι ὅ,τι θὰ εἰπῶ; εἶμαι ἀδελφός σου· κάμε
 οἱ Τρώες ὄλοι κ' οἱ Ἀχαιοὶ νὰ παύσων, νὰ καθίσουν,
 καὶ σὺ τὸν ἀνδρείότερον τῶν Ἀχαιῶν εἰς μάχην 50
 προκαλέσει ν' ἀγωνισθῇ μόνος μὲ σένα μόνον·
 ὅτι δὲν ἦλθ' ἡ ὥρα σου ἔς τὸν πόλεμον νὰ πέσῃς·
 ἔς τὸν νοῦν μου τὸ ἐφάνερωσε φωνὴ τῶν ἀθανάτων.»
 Αὐτὰ περὶ καὶ ἀναγάλλιασεν ὁ Ἔκτορ εἰς τὸν λόγον·
 ἔς τὴν μέσσην βγήκε, ἐχώρισε ταῖς φάλαγγας τῶν Τρώων 55
 κ' ἐσφιγγε λόγῃν· καὶ ὄλα εὐθύς ἐκάθισαν τὰ πλήθη,
 ἐκάθισαν κ' οἱ Ἀχαιοί, ὡς πρόσταξ' ὁ Ἄτρείδης·
 καὶ ὁ Φοῖβος μὲ τὴν Ἀθηνᾶ ἔς τοὺς κλάδους ἤσυχάζαν
 τοῦ ὑψηλοῦ φράξου τοῦ πατρὸς Διὸς αἰγιδοφόρου,
 εἰς τὴν μορφὴν γυπαστοὶ κ' ἔχαιροντο τοὺς ἄνδρας· 60
 κ' ἦσαν ἡ ἀράδαις στρυμωκταῖς καὶ ὡς λόγος ἐφαντάζαν
 ἀσπίδαις καὶ κοντάρια καὶ περικεφαλαίαις·
 καὶ ὡς τοῦ Ζεφύρου ἡ πρώτη ὄρη τὴν θάλασσαν σουφρόνει
 κ' ἐκείνο τ' ἀνατρέχισμα τὴν θάλασσαν μαυρίζει,
 ὁμοίως καὶ τῶν Ἀχαιῶν ἡ ἀράδαις καὶ τῶν Τρώων 65
 εἰς τὸ πεδῖον· κ' ἔλεγεν ὁ Ἔκτορ εἰς τὴν μέσσην·
 «ἀκούτε, Τρώες καὶ Ἀχαιοὶ λαμπροκνημιδοφόροι,
 ὅ,τι ἔς τὰ στήθη μου ἡ ψυχὴ νὰ εἰπῶ παρακινεῖ με·
 τοὺς ὄρκους δὲν στερέωσεν ὁ ὑψίθρονος Κρονίδης,
 ἀλλ' ἐτοιμάζει συμφορὰς καὶ ἔς τὰ δύο μέρη ὡς ὅτου 70
 ἢ σεῖς τὴν Τροίαν πάρετε τὴν καλοτειχισμένην,
 ἢ σᾶς συντρίψωμεν ἑμεῖς σιμὰ ἔς τὰ κοῖλα πλοῖα·
 ἔχετε τῶν Παναχαιῶν ἄνδρας ἔς τὴν μάχην πρώτους·
 καὶ ὅποιος αὐτῶν ἐπιθυμεῖ μὲν ἐμὲ νὰ πολεμήσῃ,
 ἄς ἔλθῃ ἐδῶ ν' ἀντιταχθῇ ἔς τὸν Ἔκτορα τὸν θεῖον· 75
 καὶ ἰδοὺ τί λέγω· μάρτυρα ἔς ἡμᾶς καλῶ τὸν Δία·
 καὶ ἂν φονεύσῃ ἡ λόγῃ σου, ἄς πάρῃ τ' ἄρματα μου
 εἰς τὰ γοργὰ καράβια σας, ἀλλὰ ἔς τὰ γονικά μου

- τὸ σῶμα θ' ἀποδώσῃ αὐτὸς ὅπως εἰς τὸν νεκρὸν μου
 τὴν τιμὴν δώσουν τοῦ πυρὸς καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες· 80
 καὶ ἂν νὰ τὸν ρίξῃ ἢ λόγχῃ μου τὴν δόξαν δώσῃ ὁ Φοῖβος,
 ἐγὼ θὰ πάρω τ' ἄρματα ἕς τὴν ἴλιον τὴν ἁγίαν
 νὰ τὰ κρεμάσω ἕς τὸν ναὸν τοῦ τοξοφόρου Φοῖβου,
 καὶ θ' ἀποδώσω τὸν νεκρὸν ἕς τὰ ὀγλήγορα καρᾶβια,
 οἱ κομοτρόφοι Ἀχαιοὶ νὰ τὸν ἐνταφιάσουν 85
 καὶ ἕς τὸν πλατὴν Ἑλλήσποντον νὰ τοῦ σηκώσουν μνήμα.
 καὶ τῶν κατόπιν γενεῶν κάποιος θὰ εἰπῇ περὶ τῶντας
 μὲ καρᾶβι πολὺσκαρμο ἕς τὰ μελαψὰ πελάγη
 «ἄνδρὸς ὅπου ἀπέθανε τὸ πάλαι Ἰδοῦ τὸ μνήμα,
 καὶ ὁ μέγας Ἔκτωρ φόνευσεν αὐτὸν τὸν ἀνδρειωμένον.» 90
 αὐτὸ θὰ εἰποῦν καὶ ἡ δόξα μου ποτὲ δὲν θάξῃ τέλος.»
 Αὐτὰ πε καὶ ὡς τὸν ἄκουσαν ἄφωνοι ἐμείναν ὄλοι·
 νὰ τ' ἀρνηθοῦν ἐντρέποντο, νὰ τὸ δεχθοῦν ἐτρέμαν·
 καὶ τέλος ὁ Μενέλαος σηκώθη πονεμένος 95
 ἐγκάρδια καὶ τοὺς ὕβριζεν· «ὦϊμέ φοβερολόγοι,»
 τοὺς εἶπεν, «ὄχι Ἀχαιοί, ἀλλ' Ἀχαιίδες πλέον,
 αἰσχύνῃ θά ναι τρομερὴ τῶν Δαναῶν, ἂν ἴσως
 ἀντίπαλος τοῦ Ἔκτορος δὲν ἐβγῆ ἐδῶ κανένας.
 ἀλλὰ σεῖς αἶμα καὶ νερὸ γενήητε ὅπως σᾶς βλέπω
 αὐτοῦ νὰ κάθησθ' ἄδοξοι μὲ τὴν ψυχὴν χαμένην· 100
 κ' ἐγὼ θὰ ζώσω τ' ἄρματα ν' ἀντιταχθῶ ἕς ἐκεῖνον·
 κ' εἶναι ἕς τὰ χέρια τῶν θεῶν ἢ κορυφαῖς τῆς νίκης.»
 Αὐτὰ πε καὶ ἀρματώθηκε τότε, Μενέλαε, πλέον
 θαῦρες ἀπὸ τὸν Ἔκτορα τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου,
 ποῦ ἦτο ἐκεῖνος ἕς τ' ἄρματα πολὺ καλῆτερός σου, 105
 ἔαν δὲν ἐσηρόνοντο καὶ δὲν σ' ἐπιάναν ὄλοι
 οἱ βασιλεῖς τῶν Ἀχαιῶν καὶ ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 σ' ἐπιασε ἀπὸ τὴν δεξιὰν καὶ σοῦ λέγε· «τὸν νοῦν σου
 ἔλασες, ὦ Μενέλαε, καὶ αὐτὸ δὲν σοῦ συμφέρει· 110
 ὑπόμεινε, διογέννητε, τὸν πόνον τῆς καρδιάς σου·
 μ' ἄνδρ' ἀπὸ σὲ καλύτερον ν' ἀγωνισθῆς μὴ θέλῃς,
 μὲ τὸν Πριαμίδην Ἔκτορα ποῦ τὸν τρομάζουν ὄλοι·
 καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ὅπου πολὺ ἕς τὴν ρώμην σὲ υπερβαίνει
 αὐτὸν τρέμει στὸν πόλεμο ὅπου δοξάζοντ' ἄνδρες. 115
 ἀλλ' ἄμε σὺ καὶ ἡσύχαζε μαζῆ μὲ τοὺς συντρόφους,
 καὶ ἄλλον ἕς αὐτὸν ἀντίπαλον οἱ Ἀχαιοὶ θὰ βγάλουν·
 ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἀτρόμητος καὶ ἀχόρταγος πόλεμος,
 θαρρῶ ποῦ μ' εὐχαρίστησιν τὸ γόνα θὰ λυγίσῃ,
 ἂν ἀπ' τὸν πόλεμο σωθῆ καὶ ἀπ' τὸν δεινὸν ἀγῶνα.»
 Εἶπε καὶ αὐτὸς ὑπάκουσε ἕς τὸν λόγον τοῦ ἀδελφοῦ του 120
 τὸν γνωστικὸν κ' ἐπέισθηκε καὶ ἀμέσως ἀπ' τοὺς ὤμους
 χαρούμεν' οἱ θεράποντες τὰ ὄπλα τοῦ σηκῶσαν·
 καὶ τὸν Νέστορα τοὺς ὀμίλητος ἰσχυρῶς τῶν Ἀργείων

«ὦϊμέ, ἔς τὴν γῆν τῶν Ἀχαιῶν μεγάλο πένθος ἦλθε·
 πόσον ὁ ἱππόμενος Πηλεὺς θά ἐγόγγυζεν ὁ γέρος 125
 τῶν Μυρμιδόνων ῥήτορας καλὸς καὶ βουληφόρος,
 ποῦ ἔναρ καιρὸ ἔς τὸ σπῖτι του χαρούμενος μ' ἐρώτα
 διὰ τοὺς προγόνους καὶ παιδιὰ τοῦ γένους τῶν Ἀργείων.
 καὶ ἂν ἄκουε τώρα ποῦ ὅλοι αὐτὸν τὸν Ἔκτορα φοβοῦνται,
 θ' ἄπλωνε ταῖς ἀγκάλαις του πρὸς τοὺς θεοὺς, νὰ κάμουν 130
 ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἡ ψυχὴ νὰ κατεβῆ ἔς τὸν Ἄδην.
 καὶ, ὦ Ζεῦ καὶ Ἀπόλλων καὶ Ἀθηναῖα, νὰ ἤμουν πάλι νέος,
 ὡς ὅταν ἔς τὸν γοργὸν κοντὰ Κελάδοντα ἐμαχόνταν
 Πύλοι καὶ Ἄρκαδες ὁμοῦ καλοὶ κονταροφόροι
 σιμὰ ἔς τὰ τεῖχη τῆς Φειᾶς, ἔς τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰαρδάνου. 135
 κ' ἐκείνων ἦταν πρόμαχος ὁ Ἐρευθαλίων, ἄνδρας
 ἰσόθεος καὶ τ' ἄρματα φοροῦσε τοῦ Ἀρηθίου,
 τοῦ Ἀρηθίου τοῦ λαμπροῦ ποῦ ἄνδρες καὶ γυναῖκες
 ῥοπαλοφόρον ἔλεγαν, ἐξ ἀφορμῆς ποῦ λόγῃν
 ἦ τόξον εἰς τὸν πόλεμον δὲν εἶχεν ἀλλὰ μόνον 140
 μὲ σιδερένιο ρόπαλο ταῖς φάλαγγαις ἐσποῦσε.
 μὲ δόλον, ὄχι ἀντίμαχα, τὸν φόνευσε ὁ Λυκοῦργος
 εἰς μονοπάτι ποῦ ποσῶς ἔς αὐτὸν δὲν ὠφελοῦσε
 τὸ ῥόπαλον κ' ἐπρόφθασε μὲ λόγῃν ὁ Λυκοῦργος
 νὰ τὸν τρυπήσης κ' ἔπεσε τ' ἀνάσκελα ἔς τὸ χῶμα. 145
 καὶ ἀπ' τ' ἄρματα ποῦ ἔχε ἔς αὐτὸν δωρήθη ὁ χάλκεος Ἄρης
 ἐγύμνωσέ τον κ' ἔπειτα ἔς τὸν πόλεμον τὰ ἐφόρει.
 καὶ ἀφοῦ ἔς τὸ σπῖτι ἐγήρασε τὰ χάρισε ὁ Λυκοῦργος
 εἰς τὸν Ἐρευθαλίωνα καλὸν θεράποντά του.
 τοῦτος μ' ἐκεῖνα τ' ἄρματα τοὺς πολεμάρχους ὅλους 150
 ἐπροκαλοῦσε κ' ἔτρεμε καθεὶς, δὲν εἶχεν τόλμην·
 κ' ἐμ' ἔφερε ν' ἀγωνισθῶ ἡ θαρρετὴ ψυχὴ μου,
 ἂν κ' ἤμουν ὁ νεώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνδρείους·
 πολέμησα κ' ἡ Ἀθηναῖα μοῦ χάρισε τὴν νίκην·
 τρανὸν καὶ ἀνδρεῖον ὡς αὐτὸν δὲν φόνευσ' ἄλλον ἄνδρα· 155
 φαρδὺς μακροὺς ἀπέραντος ἐκείτετο ἔς τὸ χῶμα.
 ἄχ! μ' ὄλην τὴν ἀνδρείαν μου νὰ ἤμουν πάλι νέος·
 θαῦρισκε τὸν ἀντίμαχον ὁ λοφοσείστης Ἔκτωρ.
 καὶ ἀπ' ὅλους τοὺς Παναχαιοὺς ὅσ' εἰσθε πολεμάρχοι
 τώρα κανεὶς ἔς τὸν Ἔκτορα ν' ἀνισταθῆ δὲν θέλει.» 160
 Ἦ τοῦ γέρου τοὺς ὄνειδισμοὺς ἐννέα σηκωθῆκαν.
 πρῶτος σηκώθη ὁ δυνατός, ὁ μέγας Ἀγαμέμνων·
 κατόπιν ὁ ἀνίκητος Τυδείδης Διομήδης,
 οἱ Αἴαντες, μ' ἀδάμασθιν ζωσμένοι ἀνδραγαθίαν,
 ὁ Ἴδομενεὺς καὶ ὁ σύντροφος ἐκείνου Μυριόνης, 165
 ἔς τὴν δύναμιν ἰσόπαλος τοῦ ἀνδροφόνου Ἄρη,
 ὁ Εὐρύπυλος τοῦ Εὐαίμονος λαμπρὸς υἱὸς καὶ ὁ Θόας
 Ἀνδάμονίδης καὶ μὲ αὐτοὺς ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς,

- μέ τὸν γενναῖον Ἔκτορα καθεῖς νὰ πολεμήσῃ.
 καὶ πάλιν ὁ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ εἶπε· 170
 «νὰ τιναχθοῦν τώρα οἱ λαγνοὶ, νὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰ τύχῃ.
 ὅτι χαρᾶς θὰ ᾖ ναι ἄφορμῇ ᾗ τῶν Ἀχαιῶν τὸ γένος
 καὶ ἡ καρδιά του θὰ αἰσθανθῇ χαρὰν ἂν κατορθώσῃ
 ἀπὸ τῆς μάχης νὰ σωθῇ τὸν φοβερὸν ἀγῶνα.»
 Αὐτὰ περὶ ἐσημείωσε καθέννας τὸν λαγνὸν του. 175
 καὶ τοῦ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνωνος τοὺς ἔβαλαν ᾗ τὸ κράνος.
 καὶ ὅλοι ἐδέοντο οἱ λαοὶ μὲ χεῖρα σηκωμένα
 καὶ μάτια πρὸς τὸν οὐρανὸν κ' εἶπαν· «Πατέρα Δία,
 δός τὸν λαγνὸν τοῦ Αἴαντος ἢ τοῦ Τυδεΐδ' ἢ δός τον
 αὐτοῦ ποῦ ᾗ ταῖς πολύχρυσαις Μυκήναις βασιλεύει.» 180
 Αὐτὰ ἔλεγον καὶ τοὺς λαγνοὺς ἐτίναξεν ὁ Νέστωρ·
 καὶ ἀπὸ τὸ κράνος πῆδησε λαγνὸς ὡς τὸν ἠθέλαν,
 τοῦ Αἴαντος· καὶ ὁ κῆρυκας τὸν παίρνει καὶ τὸν δείχνει
 τῶν πολεμάρχων Ἀχαιῶν μὲ τάξιν εἰς καθέναν.
 καὶ τὸν λαγνὸν δὲν γνῶρισε κανεὶς ὡσάν δικόν του· 185
 καὶ ὅτ' ἐφθασε ᾗ τὸν Αἴαντα ποῦ τὸν λαγνὸν ᾗ τὸ κράνος
 ἔρριξε ἀφοῦ τὸν χάραξεν, ἄπλωσεν ὁ γενναῖος
 τὸ χεῖρι του καὶ ὁ κῆρυκας ᾗ αὐτὸν τὸν παραδίδει·
 καὶ τὸ σημάδι αἶμ' εἶδε αὐτὸς τὸ γνῶρισε κ' ἔχαρῃ.
 τὸν λαγνὸν ἔρριξε χαμαὶ κ' ἐφώνησε· «δικός μου 190
 εἶναι ὁ λαγνός, ἀγαπητοί· καὶ χαίρεται ἡ ψυχὴ μου
 ὅτι τὸν θεῖον Ἔκτορα θαρρῶ πῶς θὰ νικήσω.
 ἄλλ' ὅσο ἐγὼ μὲ τ' ἄρματα τὸ σῶμα μου νὰ ζώσω
 ἐσεῖς ὡστόσοσον εὐχεσθε πρὸς τὸν πατέρα Δία,
 σιγὰ μῆπως νὰ εὐχεσθε οἱ Τρῶες σὰς νοήσουν, 195
 ἢ ἂν θέλετε καὶ φανερά, κανέναν δὲν φοβοῦμαι·
 διότι κανεὶς μὲ δύναμιν ἐμὲ δὲν θὰ δαμάσῃ,
 μὲ τέχνην οὔτε, ὅτι θαρρῶ ποῦ, γέννημα καὶ θρέμμα
 τῆς Σαλαμῖνος, δὲν εἶμαι ἀμάθητος τελείως.»
 Αὐτὰ περὶ εὐχόνταν αὐτοὶ πρὸς τὸν πατέρα Δία. 200
 καὶ τὸν μεγάλον οὐρανὸν κυττώντας κάποιος εἶπε·
 «Δία πατέρα, δοξαστέ, ποῦ βλέπετε ἀπ' τὴν Ἴδην,
 ὕψιστε, δός τοῦ Αἴαντος τὸ καύχημα τῆς νίκης.
 κ' ἔαν τὸν Ἔκτορ' ἀγαπᾶς πολὺ καὶ προστατεύεις,
 δός καὶ τῶν δύο δύναμιν καὶ δόξαν παρομοίαν.» 205
 Καὶ ὡστόσο τὸν λαμπρὸν χαλκὸν ἐζώνονταν ὁ Αἴας
 καὶ ᾗ τὰ καλὰ τὰ ἄρματα τὰ μέλη του εἶχε κλείσῃ.
 κινούνταν, ὡς θεόρατος ὁ Ἄρης κατεβαίνει
 ᾗ τὸν πόλεμον μὲς τοὺς θνητούς, ποῦ ὁ βροντητῆς Κρονίδης
 ᾗ τῆς διχονοίας ἔρριξε τὸν φονικὸν ἀγῶνα. 210
 παρόμοιος θεόρατος τῶν Ἀχαιῶν ὁ πύργος,
 ὁ Αἴας μὲ χαμόγελο ᾗ τὸ ἄγριο πρόσωπό του
 μέγα κοττάρι ἐτίναξε μακροδιασκελῶντας.

- ἀναγαλλιάσαν οἱ Ἄχαιοι καθὼς τὸν ἔθωροῦσαν,
 ἀλλ' ἀπὸ τρόμον φοβερὸν ἐπάγωσαν οἱ Τρῶες, 215
 καὶ ἀκόμα καὶ τοῦ Ἔκτορος ἐσπάραξε ἡ καρδία·
 ἀλλὰ νὰ φύγη νὰ συρῆθῃ μὲς τὸν στρατόν του πλέον
 δὲν ἠμποροῦσε αὐτὸς ἀφοῦ προκάλεσε εἰς τὴν μάχην.
 καὶ ὁ Αἴας ἐπροχώρησε μ' ἀσπίδα ὡσάν πυρόγον,
 χάλκινην, μ' ἑπτὰ δέρματα, ποῦ τοῦ ἔκαμε ὁ Τυχίος 220
 τῶν σκυτοτόμων ἔξοχος, ἐγκάτοικος ἕς τὴν Ὑλήν,
 λαμπρὴν τὴν ἑτεχνούργησεν ἐπτάδιπλην μὲ δέρμα
 δυνατῶν ταύρων, κ' ἔβαλε δίπλαν χάλκου ὄγδοήν.
 αὐτὴν ἕς τὰ στήθη ἐπρόβαλλεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας.
 κ' ἐστάθη ἐμπρὸς ἕς τὸν Ἔκτορα καὶ τοῦ ἕπε μὲ φοβέrais· 225
 «ὦ Ἔκτορ, θὰ γνωρίσης σύ, μόνος μὲ μόνον τώρα,
 ἂν ἄλλοι ἐδῶ τῶν Δαναῶν εὐρίσκονται ἀνδρσιωμένοι,
 ἔξω ἀπὸ τὸν λεοντόκαρδον Πηλεΐδην ἀνδροφόνον.
 ἀλλ' αὐτὸς μένει ἕς τὰ κυρτὰ θαλασσιπόρα πλοῖα, 230
 ἀφοῦ ἕς τὸν πρῶτον ἀρχηγὸν Ἀτρεΐδην ἐχολώθη.
 ἀλλ' ἡμεῖς εἴμεθ' ἀρκετοὶ μὲ σὲ νὰ μετρηθούμε
 καὶ πάμπολλοι· ἀλλ' ἀρχίνησε πρῶτος ἐσὺ τὴν μάχην.»
 Καὶ ὁ μέγας τότε ἀπάντησεν ὁ λοφοσειστής Ἔκτωρ·
 «Αἴας, ὦ διογέννητε, μεγάλη πολεμάρχε,
 τί τάχα ὡσάν ἀδύνατο παιδί μὲ δοκιμάζεις 235
 ἢ ὡσάν γυναῖκ' ἀμάθητην ἕς τὰ ἔργα τοῦ πολέμου;
 ταῖς μάχαις ξεύρω ἐγὼ καλὰ καὶ ταῖς ἀνδροφονίαις.
 ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ νὰ στρέφω τὴν βαρεῖαν
 ἀσπίδα ἠξεύρω ἀκούραστος ἕς τὸν κόπο τοῦ πολέμου.
 ξεύρω τῶν ἵππων τὴν ὀρμὴν ἕς τὴν μάχην νὰ ὀδηγήσω, 240
 καὶ περὶς ξεύρω τὸν χορὸν τοῦ Ἄρη τοῦ ἀνδροφόνου.
 ἀλλὰ γενναῖον ὡς ἐσεῖ δὲν θέλω νὰ κτυπήσω
 ἀπόκρυφ' ἀλλὰ φανερά, τὸ ἀκόντι μου ἂν πιτύχη.»
 Εἶπε καὶ τὸ μακρόσκιον ἐτίναξε κοντάρι.
 καὶ τὴν φρικτὴν τοῦ Αἴαντος ἐκτύπησεν ἀσπίδα 245
 καὶ τὸν χάλκον ποῦ ὄγδοος ἐπτά σκεπάζει δίπλαις·
 ταῖς ἔξι δίπλαις ἔσχισε κ' ἐστάθη ἕς τὴν ἐβδόμην
 τῆς λόγγης ὁ σκληρὸς χάλκος· καὶ δεύτερος ὁ Αἴας
 ὁ θεῖος τὸ μακρόσκιον ἐτίναξε κοντάρι,
 κ' ἐκτύπησε τὴν στρογγυλὴν τοῦ Ἔκτορος ἀσπίδα. 250
 τρύπησ' ἢ λόγγ' ἢ δυνατὴ τὴν φωτεινὴν ἀσπίδα,
 καὶ ἕς τὸν ὠραῖον θώρακα ἐμπήχθη πέρα πέρα,
 καὶ ἕς τὸ λαγγόνι του ἀντικρὺ τοῦ σχίζει τὸν χιτῶνα.
 ἔσκυψε καὶ τὸν θάνατον ἀπόφυγεν ἐκεῖνος.
 καὶ ἀπ' ταῖς ἀσπίδαις ἔστυραν ταῖς λόγγαις των καὶ οἱ δύο· 255
 μὲ ὀρμὴν ἐέσαν καὶ ὁμοιαζαν λεόντων ὠμοφάγων,
 ἢ ἀγριοχοίρων φοβερῶν ποῦ δύσκολα νικοῦνται·
 καὶ ὁ Ἔκτωρ πρῶτος ἔκρυψε ἕς τὴν μέσσην τὴν ἀσπίδα,

- καὶ ἡ λόγχη δὲν τὴν ἔσπασε, ὡστ' ἐκυρτώθ' ἡ ἄκρη
 τότε πηδώντας ἐμπηξε τὴν λόγχην ἕς τὴν ἀσπίδα 260
 τοῦ Ἐκτορος καὶ ἀπ' τὴν ὁρμὴν τὸν ἔκοιπεν ὁ Αἴας,
 καὶ τὸν λαιμὸν τοῦ λάβωσεν ἡ λόγχη κ' ἔσταξ' αἷμα.
 καὶ ὅμως ὁ Ἐκτωρ μ' ὄλ' αὐτὰ τὴν μάχην δὲν ἀφίνει.
 τραβιέται ὀπίσω κα' ἀπ' τὴν γῆν μὲ τὸ τρανό του χέρι
 πέτραι σιγῶναι ὀλόμαυρην, μεγάλην καὶ τραχεῖαν 265
 τοῦ Αἰαντος τὴν φοβερὴν ἐπτάδιπλην ἀσπίδα
 μ' αὐτὴν κτυπᾷ ἕς τὸν ὀμφαλὸν κ' ἐβρόντησ' ὁ χαλκός της.
 βράχον πολὺ τρανώτερον ἐσήκωσεν ὁ Αἴας
 σφενδοιστά τὸν ἔρριξε μ' ἀμέτρητην ἀνδρείαν,
 κ' ἔσπασεν ἡ μυλόπετρα ἕς τὰ βάθη τὴν ἀσπίδα 270
 κ' ἐτρέκλισε καὶ ἀνάσκελα ξαπλώθηκε ἀπὸ κάτω
 εἰς τὴν ἀσπίδα κ' ἔξαφνα τὸν ὤρθωσεν ὁ Φοῖβος.
 καὶ μὲ τὰ ξίφη ἀντίστηθα νὰ κτυπηθοῦν θὰ ὤρμουσαν,
 ἂν τοῦ Διὸς οἱ μηνυταὶ καὶ τῶν θνητῶν ἀνθρώπων, 275
 οἱ κήρυκες ποῦ ἔστειλαν καὶ Ἄχαιοὶ καὶ Τρῶες
 Ἰδαῖος καὶ Ταλθύβιος, ἄνδρες σοφοὶ καὶ οἱ δύο
 δὲν πρόφθιναν ἕς τὸ μέσον τῶν τὰ σιγήπτρα τῶν ν' ἀπλώσουν·
 ὁ Ἰδαῖος τότε ὠμίλησε ποῦ νοῦν καὶ γνῶσες εἶχε·
 «τὴν μάχην πλεόν παύσετε, τὸν πόλεμον, παιδιὰ μου,
 διότι ὁ Ζεὺς σᾶς ἀγαπᾷ παρ' ὅμοια καὶ τοὺς δύο, 280
 εἴσθε κ' οἱ δύο πολεμισταὶ κ' αὐτὸ τὸ βλέπομ' ὅλοι.
 κ' ἐνύκτωσεν εἶναι καλὸ ἕς τὴν νύκτα νὰ ὑπακοῦμε.»
 Ὅσον αὐτὸν τότε ἀποκρίθηκεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας·
 «τοῦ Ἐκτορος αὐτὰ νὰ εἰπῆς νὰ τὰ ζητήσ', Ἰδαῖε,
 ἀφοῦ προκάλεσεν αὐτὸς τοὺς πολεμάρχους ὄλους 285
 ἄς ἀρχινήσῃ καὶ ὄτ' εἰπῆ θέλει κ' ἐγὼ τὸ στέρξω.»
 Καὶ ὁ μέγας τότε ἀπάντησεν ὁ λοφοσειστής Ἐκτωρ·
 «ὦ Αἴας, σοῦ ὄδωσεν ὁ θεὸς καὶ ἀνάστημα καὶ ἀνδρείαν
 καὶ γνῶσιν καὶ τῶν Ἀχαιῶν πρῶτος ἕς τὴν λόγχην εἶσαι, 290
 ἄς παύσωμε διὰ σήμερα τῆς μάχης τὸν ἀγῶνα
 κ' ὕστερ' ἄς πολεμήσωμεν, ὡς ὄτου μᾶς χωρίση
 θεὸς καὶ εἰς ἕναν τῶν λαῶν χάριση αὐτὸς τὴν νίκην.
 κ' ἐνύκτωσεν εἶναι καλὸ ἕς τὴν νύκτα νὰ ὑπακοῦμε.
 κ' οἱ Ἀχαιοὶ ἕς τὰ πλοῖα σας νὰ σὲ χαροῦν, γενναῖε, 295
 καὶ μάλιστα οἱ συντρόφοι σου κ' οἱ φίλοι, ὄσους κ' ἂν ἔχεις,
 καὶ ἕς τοῦ Πριάμου τὴν λαμπρὴν μεγάλην πολιτείαν
 ἔμένα οἱ Τρῶες νὰ χαροῦν κ' ἡ σεβαστὴς μητέρισ
 συναθροισμέναις νὰ εὐχηθοῦν ἕς τὸν ἀγιασμένον τόπον·
 καὶ δῶρ' ἄς ἀντιδώσωμεν ἐξαΐσια μεταξὺ μας, 300
 ὥστε νὰ εἰπῆ τῶν Ἀχαιῶν κινένας καὶ τῶν Τρῶων.
 ἕς τῆς διχονοίας πιάσθησαν τὸν φονικὸν ἀγῶνα
 καὶ πάλιν ὀμογνώμησαν καὶ ὡς φίλοι ἐχωρισθῆσαν.»
 Καὶ ὡς εἶπε τοῦ ἐπρόσπερον ἀγωνισθῶσιν ὀμογνώμησαν

- ξίφος μὲ τὸ θηκάρι του καὶ κρεμασθῆρι ὥραϊο·
 ζώνην μὲ κόκκινην βαφήν τοῦ χάρισεν ὁ Αἴας· 305
 καὶ ἀποχωρήσαν· ἕς τὸν λαὸν τῶν Ἀχαιῶν ὁ Αἴας,
 ὁ Ἔκτωρ εἰς τὸν Τρωϊκόν, κ' ἐχάρηκαν οἱ Τρῶες,
 ὡς ζωντανὸν καὶ ἀλάβωτον τὸν εἶδαν ἀφοῦ μόλις
 ἐξέφυγε ἀπ' τοῦ Αἴαντος τὰ χέρια τ' ἀνδρειωμένα
 ἀνέλπιστα, καὶ ὅλοι φαιδροὶ ἕς τὴν πόλιν τὸν ἐπῆραν· 310
 κ' οἱ Ἀχαιοὶ τὸν Αἴαντα, φαιδρὸν ἀπὸ τὴν νίκην,
 τοῦ θεῖου Ἀγαμέμνονος εἰς τὴν σκιηὴν ἐπῆραν·
 καὶ τοῦ Ἀτρείδη ὅτ' ἔφθασαν εἰς τὰς σκιηαῖς ἐκεῖνοι
 βῶδι ἐθυσίασε δι' αὐτοὺς ὁ μέγας βασιλέας
 ἄρσενικό, πεντάχρονο ἕς τὸν ὑψιστον Κρονίδην· 315
 τὸ γδάραν, τὸ συγύρισαν καὶ ἀφοῦ τὸ τεταρτιάσαν,
 μὲ τέχνην τὸ ἐλιάνισαν, τὸ πέρασαν ἕς τὰς σοῦβλαις
 καὶ ἀφοῦ τὸ ψῆσαν εὐμορφα χωρίσαν τὰς μερίδας
 καὶ ἄμ' ἀπ' τὸν κόπον ἔπαυσαν κ' ἐτοίμασαν τὸ γεῦμα,
 ἐτρῶγαν καὶ ὄλ' ἰσόμοιρα χαρήκαν τὸ τραπέζι· 320
 τότε τὸν θεῖον Αἴαντα ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 μ' ὀλόκληρην ἐτίμησε τὴν νεφραμὰ τοῦ μόσχου·
 καὶ τοῦ φαγιοῦ καὶ τοῦ πιτοῦ τὴν ὄρεξι ἀφοῦ σβύσαν,
 πρῶτος ὁ γέρος ἄρχισε σκέψιν ἔμπροδς νὰ φέρῃ
 ὁ Νέστωρ, ὅπου ἦ γνώμη του ὡς πρῶτα ἐπροτιμήθη· 325
 ἐκεῖνος τοὺς ἀγόρευσε καλόγνωμα καὶ εἶπε·
 « Ἀτρείδη, τῶν Παναχαιῶν σεῖς ἄλλοι πολεμάρχοι,
 τῶν ἀνδρειωμένων Ἀχαιῶν πολλοὶ ἔναι ἀποθαμένοι,
 ποῦ μὲ τὸ μαῦρον αἷμα τρῦς τὰς ὄχθαις τοῦ Σκαμάνδρου
 ἔβαψ' ὁ Ἄρης κ' ἦ ψυχὰς κατέβηκαν στὸν Ἄδην· 330
 ὅθεν ἀπὸ τὸν πόλεμον θὰ παύσῃς· καὶ ἅμα φέξῃ
 ἐδῶ θὰ μεταφέρουμε μὲ ἀμάξια τοὺς νεκροὺς μας·
 καὶ θὰ τοὺς καύσωμε μακρὰν ὀλίγο ἀπὸ τὰ πλοῖα,
 καὶ τῶν ἀγαπημένων του τὰ κόκκαλα θὰ πάρη
 καθεὶς ὅταν γυρίσουμε ἕς τὴν ποθητὴν πατρίδα· 335
 καὶ ἀπ' τὸ πεδῖον πάγκοινον θὰ ὑψώσωμ' ἕναν τάφον
 εἰς τὴν πυρὰν ὀλόγουρα, καὶ θὰ κτισθοῦν ἕς τὸ πλάγι
 πύργ' ὑψηλοί, προφυλακὴ ἕς ἑμᾶς καὶ ἕς τὰ κάραβια.
 πύλαις κατόπιν στερεαῖς θὰ κάμουμε ἕς τοὺς πύργους,
 πλατειαῖς, διὰ νάχουν διάβασιν τ' ἀμάξια μὲ τοὺς ἵππους· 340
 κ' ἐγγὺς τῶν πύργων ἐξωθεν βαθὺς νὰ γίνῃ λάκκος,
 ποῦ τὸν λαὸν καὶ τ' ἄλογα θεὸν ν' ἀσφαλίσῃ ὁπότεν
 ὀρμήσῃ πόλεμος βαρὺς τῶν ἀγερώγων Τρῶων· »
 Ἐπαύσε καὶ ὄλ' οἱ βασιλεῖς ὅ,τ' εἶπεν ἐδεχθῆκαν·
 καὶ ὥστόσο ἕς τὴν ἀκρόπολιν, ἕς τὰς πύλαις τοῦ Πριάμου, 345
 μὲ κρότον καὶ μὲ θόρυβον συνάζονταν οἱ Τρῶες.
 τὸν λόγον πῆρε ὁ φρόνιμος Ἀντήνωρ καὶ τοὺς εἶπε·
 « ἄκουτε, Τρῶες, Δαῖδαροι, καὶ ἄλλοι εἰσθε βοηθοὶ μας,

- ὅ,τι ἔς τὰ στήθη μου ἡ ψυχὴ νὰ εἰπῶ παρακινεῖ με.
 ἔλατ' εὐθύς, τῶν Ἀτρειδῶν τὴν Ἀργισσαν Ἑλένην 350
 μ' ὅλα τὰ πλοῦτη ἄς δώσωμε' πατήσαμε τοὺς ὄρκους
 καὶ πολεμοῦμ' ἐπίορκα· διὰ τοῦτο ἂν πράξωμ' ἄλλο
 ἂπ' ὅ,τι λέγω, ὄχι καλὸ τὸ τέλος μας προβλέπω.»
- Ἐἶπεν αὐτὸς κ' ἐκάθισε· κ' εὐθύς σηκώθη ὁ θεῖος
 Ἀλέξανδρος ὁ σύντροφος τῆς εὐμορφῆς Ἑλένης 355
 κ' ἐκεῖνον ἐπροσφώνησε μὲ λόγια πτερωμένα·
 « Ἀντήγορ, δὲν ἀρέσκομαι ποσῶς ἔς αὐτὰ ποῦ λέγεις·
 καὶ λόγον τοῦτου ὀρθότερον νὰ βγάλ' εἰξεύρει ὁ νοῦς σου.
 ἄλλ' ἂν τὸν λέγῃς σοβαρὰ καὶ μέτρωο δὲν εἶναι, 360
 τότε θὰ εἰπῶ, πῶς οἱ θεοὶ τὰ λογικὰ σοῦ πῆραν·
 καὶ θὰ ὀμιλήσω καθαρὰ τῶν ἵπποδάμων Τρῶων·
 τὸ λέγω κατὰ πρόσωπον δὲν δίδω ἐγὼ τὴν νέαν,
 ὅμως νὰ δώσω εἴμ' ἔτοιμος τοὺς θησαυροὺς ποῦ ἐπῆρα
 ἀπὸ τὸ Ἄργος καὶ πολλὰ δικά μου νὰ προσθέσω.» 365
- Ἐἶπεν αὐτὰ κ' ἐκάθισε κ' ἐμπρός τους ἐσηκώθη
 ὁ Δαρδανίδης Πρίαμος, ἰσόθεος ἔς τὴν γνῶσιν,
 καὶ πρὸς αὐτοὺς ὀμίλησε μὲ καλὴν γνώμην κ' εἶπε·
 « ἀκούτε, Τρῶες, Δάρδανοι κ' ὅσ' εἰσθε βοηθοὶ μας,
 ὅ,τι ἔς τὰ στήθη μου ἡ ψυχὴ νὰ εἰπῶ παρακινεῖ με. 370
 καὶ τώρα, καθὼς γίνεται, δειπνήσετε ἔς τὴν πόλιν,
 καὶ ὅλοι μείνεντ' ἄγρυπνοι ἔς τὴν νυκτοφυλακίην σας·
 καὶ ἅμα χαράξῃ ἄς πορευθῆ ἔς τὰ ὀγλήγορα καράβια
 ὁ Ἰδαῖος τοῦ Ἀγαμέμνονος νὰ εἰπῆ καὶ Μενελάου,
 ὁ Ἀλέξανδρος ποῦ ναι ἀφορμὴ τῆς ἔχθρας, τί προβάλλει· 375
 καὶ λόγον νὰ προσθέσῃ ὀρθόν, ὁ πόλεμος ἂν θέλουν
 νὰ παύσῃ ὁ ἐπικατάρατος, ὡς ὅτου τοὺς νεκροὺς μας
 νὰ καύσωμε' μετέπειτα θὰ κτυπηθοῦμε πάλι
 ὡς ποῦ νὰ δώσῃ ἓνας θεὸς τὴν νίκην ἔς ὅποιον θέλει.»
- Ἐἶπε καὶ ὅλοι τὸν ἄκουσαν κ' ἐστέρξαν εἰς τὸν λόγον·
 καὶ ἔς τὸν στρατὸν ἐδείπνησε ἔς τὴν τάξιν του καθένας, 380
 καὶ ἅμ' ἐφεῖξε ἔς τὰ βαθουλὰ καράβια πῆγε ὁ Ἰδαῖος
 καὶ ἔς τοῦ Ἀγαμέμνονος σιμὰ ἔς τὴν πρῶμην ἠῦρεν ὅλους
 τοὺς Δαναοὺς θεράπονταις τοῦ Ἄρη συναγμένους·
 καὶ ὁ κήρυκας γλυκόφωνος ἔς τὴν μέση ἐστάθη κ' εἶπε· 385
 « Ἀτρεΐδη, τῶν Παναχαιῶν σεῖς ἄλλοι πολεμάρχοι,
 ὁ Πρίαμος καὶ οἱ σεβαστοὶ μὲ πρόσταξαν οἱ Τρῶες
 νὰ σᾶς εἰπῶ ν' ἀκούσετε, καὶ ἂν ἀρεστὰ σᾶς εἶναι,
 ὁ Ἀλέξανδρος ποῦ ναι ἀφορμὴ τῆς ἔχθρας τί προβάλλει·
 ὅλα τὰ πλοῦτη ὅπ' ἐφερεν ὁ Ἀλέξανδρος ἔς τὴν Τροίαν 390
 ἔς τὰ βαθουλὰ καράβια του—ποῦ νὰ γεῖ χαθῆ πρῶτα—
 νὰ τ' ἀποδώσ' εἶν' ἔτοιμος καὶ ἄλλα πολλὰ δικά του·
 πλὴν τὴν γυναῖκα νυμφευτὴν τοῦ ἐνδόξου Μενελάου
 νὰ δώσῃ ἀγορεύει, ἂν καὶ πολλὰ τοῦτο ἀπαίτουν οἱ Τρῶες.

καὶ ἄλλο νὰ εἰπῶ μ' ἐπρόσταξαν, ὁ πόλεμος νὰ παύσῃ,
 ἂν θέλετε ὁ κατάρτος, ὡς ὅτου τοὺς νεκροὺς μας 395
 νὰ καύσωμε· μετέπειτα θὰ κτυπηθοῦμε πάλι
 ὡς ποῦ νὰ δώσῃ ἕνας θεὸς τὴν νίκην ἕσποιοι θέλει.»

Ἐπαυσε καὶ ὅλοι ἐσίγησαν, ἄφωνοι ἔμειναν ὅλοι·
 τέλος ἔς αὐτοὺς ὠμίληκεν ὁ ἀνίκητος Διομήδης·
 «τὰ πλοῦτῃ ἅπ' τὸν Ἀλέξανδρον καὶ μήτε τὴν Ἑλένην 400
 δὲν θὰ δεχθοῦμε· φανερὰ κ' ἕνα μωρὸ τὸ βλέπει,
 πῶς ἤδη κρέμετ' ὄλεθρος ἔς τὴν κεφαλὴν τῶν Τρῶων.»

Εἶπε, κ' οἱ Ἀχαιοὶ μ' ἀλαλαγμοὺς τὸν στέρξαν,
 ὡς τοῦ Τυδείδῃ ἐθαύμασαν τὸν λόγον τοῦ ἱπποδάμου.
 καὶ ἔς τὸν Ἰδαῖον ἔλεγεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων· 405

«τὸν λόγον οὐ τῶν Ἀχαιῶν τῶρ' ἄκουσες, Ἰδαῖε,
 πῶς σοῦ ἀποροῦνται· κ' ἐγὼ τὴν ἴδιαν ἔχω γνώμην.
 καὶ ὡς πρὸς τὴν καθῆκον τῶν νεκρῶν δὲν θὰ τὴν στερηθῆτε
 καὶ ποιὸς φιλαργυρεύεται πρὸς τοὺς ἀπεθιμένους
 παρηγορία μὲ τὴν πυρὰν ἔς τὸ πνεῦμα τους νὰ δώσῃ; 410
 ἔς τὸν ὄρκιον ἔχω μάρτυρα τὸν ὕψιστον Κρονίδην.»

Εἶπε καὶ εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς ὕψωσε αὐτὸς τὸ σιγῆτρον.
 ὁ Ἰδαῖος πάλι ἀνέβηκε ἔς τὴν Ἴλιον τὴν ἁγίαν,
 καὶ οἱ Τρῶες τότε εἰς σύνθετον ὁμοῦ καὶ οἱ Δαρδανίδαις 415
 ἐκάθονταν κ' ἐπρόσμεναν ὁ κήρυκας νὰ φθάσῃ.

ἦλθεν αὐτὸς, ἐστάθηκε ἔς τὸ μέσον καὶ τοὺς εἶπε
 τὸ κήρυμα τῶν Ἀχαιῶν· κ' ἐκεῖνοι ἐτοιμαζόνταν
 ἄλλοι νὰ φέρουν τοὺς νεκροὺς καὶ ἄλλοι κορμούς νὰ κόψουν·
 καὶ ἅπ' τ' ἄλλο μέρος οἱ Ἀχαιοὶ σπουδαζάν ἅπ' τὰ πλοῖα,
 ἄλλοι νὰ φέρουν τοὺς νεκροὺς καὶ νὰ ξυλεύσουν ἄλλοι. 420

Καὶ τοὺς ἀγροὺς ὁ ἥλιος φωτοβολοῦσε πάλιν
 καὶ ἅπ' τὸν βαθὺν καὶ σιγαλὸν ὠκεανὸν ἐπάνω
 ἔς τὸν οὐρανὸν ἀνέβαινε· καὶ αὐτοὶ συναπαντῶντο·
 μὲ κόπον ἐξεχώριζε καθέννας τὸν νεκρὸν του·
 ἀλλ' ἐπλαιναι τὰ σώματα τὰ αἱματοκυλισμένα 425
 καὶ δάκρυα χύνοντας θεομὰ ἔς τ' ἀμάξια τὰ σηκῶναν.

Καὶ ὁ Πρίαμος δὲν ἄφινε νὰ ὀδυρόνται· κ' ἐκεῖνοι
 βουβοί, θλιμμένοι ἔς τὴν πυρὰν σωρεῦαν τοὺς νεκροὺς τῶν
 καὶ ἀφοῦ τοὺς κάψαν γύρισαν ἔς τὴν Ἴλιον τὴν ἁγίαν·
 καὶ ἅπ' τ' ἄλλο μέρος οἱ Ἀχαιοὶ μὲ τὴν καρδιὰν θλιμμένην 430
 κ' ἐκεῖνοι ἐπάνω εἰς τὴν πυρὰν σωρεῦαν τοὺς νεκροὺς τῶν,
 καὶ ἀφοῦ τοὺς κάψαν γύρισαν ἔς τὰ βαθυλά καράβια.

Ἀκόμη δὲν γλυκόμεγγε καὶ ἔς τὴν πυρὰν τριγύρω
 ἐκλεκτὸ μέρος Ἀχαιῶν σηκώθη ἀπὸ τὸν ὕπνον
 καὶ ὀλόγυρά της πάγκοινον σηκῶσαν τάφον ἕναν 435
 ἅπ' τὸ πεδῖον κ' ἐκτίσαν σιμὰ του τείχος μέγα
 μὲ ὑψηλοὺς πύργους, φύλαξιν δι' αὐτοὺς καὶ τὰ καράβια·

- πλαταιαῖς διὰ νᾶχουν διάβασιν τ' ἀμάξια μὲ τοὺς ἵππους·
 κ' ἔγγυς τοῦ τείχους χάνδακα βαθὺν ἀπ' ἔξω ἐσοκίψαν 440
- πλατύν, μεγάλην κ' ἔμπηξαν ἔς τὴν ἄκρην του πασσάλου.
 Ὡς αὐτὰ μ' ἀγῶνα ἐργάζονταν τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη
 καὶ ὄλ' οἱ ἀθάνατοι σιμὰ ἔς τὸν βροντητὴν Κρονίδην
 θανιμάζαν τὸ κατόρθωμα τῶν Ἀχαιῶν ἀνδρείων·
 καὶ ὁ Ποσειδῶν τότε ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ κοσμοσειστής· 445
- «Δία, πατέρα, εἶναι θνητὸς κανεῖς ἔς τὴν οἰκουμένην,
 ὅπου νὰ εἰπῇ τὴν σκέψιν του ἔς τοὺς ἀθανάτους πλέον;
 τοὺς κομοφόρους Ἀχαιοὺς δὲν βλέπεις πῶς ἐτίσαν
 τεῖχος διὰ τὰ παράβια των καὶ γύρω ἀνοῖξαν λάκκον·
 καὶ τῶνθεῶν δὲν ἔδωκαν ταῖς ἐκλεκταῖς θυσίαις; 450
- καὶ ὡς ὅπου χύνεται τὸ φῶς θὰ φθάσῃ τ' ἀκουσμά του·
 κ' ἐκεῖνο θὰ λησμονηθῇ, ποῦ τότε ἔγῳ κ' ὁ Φοῖβος
 τοῦ θεοῦ Λαομέδοντος σηκώσαμε μ' ἀγῶνα.»
 Βάρυνε ὁ Ζεὺς, κ' εἶπε σ' αὐτόν, ὁ νεφελοσυνάκτης·
- «Ὠϊμέ, τί εἶπες δυνατέ, μεγάλη κοσμοσειστή!
 εἰς ἄλλον θεὸν ἄρμους νὰ ἔλθῃ αὐτὸς ὁ φόβος
 ἔς τὰ χέρια καὶ ἔς τὴν δύναμιν πολὺ κατώτερόν σου·
 καὶ ὡς ὅπου χύνεται τὸ φῶς θὰ φθάσῃ τ' ἀκουσμά σου·
 καὶ σκέψου ὅποταν οἱ Ἀχαιοὶ ἔς τὴν ποθητὴν πατρίδα 460
- γυρίσουν μὲ τὰ πλοῖα τους, ἴδου τί θεὸς νὰ κάμῃς·
 σπάσε, ρίξε ἔς τὴν θάλασσαν ἐσὺ τὸ τεῖχος ὅλο
 καὶ μ' ἄμμον πάλι σκέπασε τ' ἀπέραντο ἀκρογᾶλι,
 κ' ἐχάθηγε τῶν Ἀχαιῶν εὐθὺς τὸ μέγα τεῖχος.»
- Αὐτοὺς τοὺς λόγους ἔλεγον ἐκεῖνοι· καὶ τὸ ἐσπέρας
 ὡς ἦλθεν, εἶχαν οἱ Ἀχαιοὶ τὸ ἔργο τελειωμένο, 468
- καὶ βόρδια σφάζαν ἔς ταῖς σκηναῖς κατόπιν κ' ἔδειπνῆσαν·
 τότε ἀπ' τὴν Δῆμνον μὲ κρασί πάμπολλ' ἀράξαν πλοῖα,
 σταλμέν' ἀπὸ τὸν Εὐήνον ποῦ ἀπὸ τὴν Ὑψιπύλην
 καὶ ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν ἀνδρῶν Ἰάσωνα ἐγεννήθη.
 καὶ κρασί μέτρα χιλία ἔς τοὺς ἀδελφοὺς Ἀτρεΐδαις 470
- ὁ Ἰασονίδης ἔδωκε διαλεκτὸ νὰ πάρουν·
 κ' ἐπρομηθεύοντο κρασί τῶν Ἀχαιῶν καθένας,
 καὶ ἄλλοι χαλκὸν ἀντέδιδαν, λαμπρὸν σίδηρον ἄλλοι,
 ἄλλοι τομάρια βωδινὰ ζωντανούς μόσχους ἄλλοι,
 ἀνδράποδ' ἄλλοι· κ' ἔπειτα λαμπρὸν τραπέζι ἐστρώσαν, 475
- καὶ ὀλονυκτίς τῶν Ἀχαιῶν τὸ πλήθος ἐδειπνοῦσαν,
 καὶ οἱ Τρωεὺς μὲ τὸς βοηθοὺς ἔς τὴν πόλιν καὶ ὀληνύκτα
 κακὰ ἔς αὐτοὺς σφρίζονταν ὁ πάνσοφος Κρονίδης
 μὲ φοβεραῖς βρονταῖς· καὶ αὐτοὶ τρομάζοντας ἐχύναν
 ἀπ' τὰ ποτήρια τὸ κρασί ἔς τὴν γῆν καὶ δὲν ἐπίναν, 480
- εἰς τὸν μεγαγούναμον Κρονίδην πρὶν σπονδίσουν·
 κατόπιν ὄλοι ἐπλάγιασαν κ' ἐχάρηκαν τὸν ὕπνον.

Ἦ Ἔως ἄπλωνε ἢ χρυσῆ ἕσθλην τὴν γῆν τὸ φῶς της,
 κ' ἐσυγκαλοῦσε τοὺς θεοὺς ὁ ὑπέροτατος Κρονίδης
 ἕς τὴν ἀκροτάτην κορυφὴν τοῦ πολυλόφου Ὀλύμπου.
 ἔλεγε αὐτὸς καὶ ὄλ' οἱ θεοὶ προσέχαν εἰς τὸν λόγον·
 «ἀθάνατοι καὶ ἀθάνατες θεαῖς, ἀκούσεται ὅλοι 5
 ὅ,τι ἕς τὰ στήθη μου ἢ ψυχὴ νὰ εἰπῶ παρακινεῖ με·
 μήτε θεὸς μήτε θεὰ τολμήσῃ ν' ἀντικόψῃ
 τοῦτον ποῦ λέγω τὸν σκοπὸν καὶ στέρξει' ὅλοι ἀντάμα
 ὥστε ἕς τὰ ἔργα τοῦτα ἐγὼ γοργὸ νὰ δώσω τέλος,
 καὶ ὅποιον θεὸν ἀλλόγνωμα νοήσω νὰ βοηθήσῃ 10
 τοὺς Τρῶας ἢ τοὺς Δαναοὺς, ἀσχημα κτυπημένους
 ἕς τὸν Ὀλυμπον θὰ στρέψῃ αὐτὸς ἢ θὰ τὸν ρίξω κάτω
 μὲ τοῦτα ἐγὼ τὰ χέρια μου ἕς τὰ σκόπη τοῦ Ταρτάρου,
 πολὺ μακρὰν ἕς τὰ τρισβαθα τοῦ κόσμου καταχθόνια,
 ποῦ πύλαις ἔχει σιδηραῖς καὶ χάλκινο κατῶφλι, 15
 κάτω ἀπ' τὸν Ἄδη ὅσο τῆς γῆς ὁ οὐρανὸς ἀπέχει·
 τότε θὰ μάθῃ ἂν τοὺς θεοὺς νικῶ ἕς τὴν ῥώμην ὅλους·
 καὶ δοκιμάσετε, ὦ θεοί, νὰ τὸ γνωρίσεται ὅλοι·
 χρυσῆν κρεμάσεται ἄλυσον ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὴν ἄκρην,
 καὶ ἀθάνατοι καὶ ἀθάναταις ὅλοι ἀπ' αὐτὴν πιασθήτε· 20
 ἀλλὰ δὲν θὰ ὄσθε δυνατοὶ μ' ὅσον καὶ ἂν βάλλετε κόπον
 νὰ σύρεται ἀπ' τὸν οὐρανὸν τὸν πάνσοφον Κρονίδην.
 ἀλλ' ἂν ἐγὼ τὸ ἦθελα θὰ ἐδόνομουν καὶ μόνος
 μ' ὅλην τὴν γῆν καὶ θάλασσαν ἐπάνω νὰ σῶς σύρω·
 καὶ θάδενα τὴν ἄλυσον ἕς τὴν κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου 25
 ὥστε τὰ πάντ' ἀνάερα νὰ μείνουν εἰς τὸν κόσμον·
 τόσον ἀνώτερος ἐγὼ θεῶν καὶ ἀνθρώπων εἶμαι.»
 Εἶπεν αὐτά, κ' εἰσήγησεν, ἄφωνοι ἐμείναν ὅλοι·
 ὅτι μὲ φόβον ἀκουσαν τὸν αὐστηρὸν του λόγον·
 οἱ τέλος ἢ γλαυκόματη θεὰ ἕς ἐκείνων εἶπε· 30
 «Κρονίδη, ὦ πατέρα μας, τῶν βασιλέων πρώτε,
 τὸ ἤξεύρομ' ὅτι ἀντίστασιν δὲν ἔχ' ἢ δυνάμεις σου·
 ἀλλ' ὅμως διὰ τοὺς Δαναοὺς πονοῦμε τοὺς ἀνδρείους,
 ὁποῦ θὰ πάθουν καὶ ἀσφαλτα θ' ἀδικοθανατήσουν·
 ἀλλ' ὅμως θέλει ἀπέχωμεν, ὡς θέλεις, ἀπ' τὴν μάχην. 35

πλὴν συμβουλὴν θὰ δώσωμεν καλὴν εἰς τοὺς Ἀργεῖους,
 νὰ μὴ χαθοῦν ὅλοι διὰ μιᾶς ἀπ' τὸ βαρὺ σου μῖσος.»

Τῆς εἶπε μὲ χαμόγελον ὁ νεφελοσυναέτης·
 «παρηγορήσου, τέκνον μου· μὲ τὴν ψυχὴν δὲν εἶπα
 τὸν λόγον ὁποῦ ἐπρόφερα· καὶ μαλακὸν θὰ μ' εὕρης.» 40

Εἶπε· ὅς τ' ἀμάξι ἐξεψε τὰ οὐρητικά πουλάρια,
 χαλκόποδα, μ' ὀλόχρυσον καὶ φουντωμένην κόμην,
 ὀλόχρυσ' ἄρματα καὶ αὐτὸς ἐξώσθηκε κ' ἐπῆρε
 χρυσοῦν ὄραϊαν μάστιγα καὶ ἀνέβηκε ὅς τὸν θρόνον 45
 κ' ἐρράβδισε νὰ κινηθοῦν καὶ πρόθυμα ἐπετοῦσαν
 τ' ἄλογ' ἀνάμεσα ὅς τὴν γῆν καὶ τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια.

ἔφθασε ὅς τὴν πολὺβρυσιν καὶ θηριοθρέπτραν Ἴδην,
 ὅς τὸ Γάργαρον, ποῦ τοῦ Διὸς ἔχει βωμὸν καὶ κλεισμα·
 αὐτοῦ ἐστάθη τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας,
 καὶ τ' ἄλογ' ἀφ' οὗ ξέξεψε καὶ τάζωσε μὲ νέφος,
 ὅς τὴν κορυφὴν περήφανος ἐκάθισε, νὰ βλέπῃ
 τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν τὴν πόλιν καὶ τὰ πλοῖα.

καὶ εἰς ταῖς σκηναῖς των οἱ Ἀχαιοὶ τὸ πρόγευμά τους παῖρναν
 σύντομα καὶ ἀρματόνονταν εὐθύς κατόπιν ὅλοι,
 καὶ οἱ Τρῶες εἰς τὴν πόλιν των, καὶ ἂν καὶ ὀλιγώτερ' ἦσαν, 55

διψοῦσαν διὰ τὸν πόλεμον, βιασμένοι ἀπ' τὴν ἀνάγκην,
 διὰ ταῖς γυναῖκες τὴν ζωὴν, διὰ τὰ παιδιά νὰ βάλουν·
 ἢ πύλαις ὄλαις ἀνοιξάν κ' ἐχύνονταν τὰ πλήθη,
 πεῖσοι καὶ ἱππεῖς, καὶ ἀλαλαγμὸς μεγάλος ἀκονόνταν. 60

Καὶ ὅτ' ἔφθασαν κ' εὐρέθηκαν εἰς ἕναν τόπον ὅλοι,
 τὰ τόμαρα καὶ τ' ἄρματα καὶ τ' ἀνδρειωμένα στήθη,
 τὰ χαλκοθώρηκτ' ἐσμιζάν κ' ἢ ὀμφαλωταῖς ἀσπίδες
 ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ἐγγίζονταν, καὶ ὁ κόσμος ἐβροντοῦσε.
 κ' ἐκεῖ κραυγὴ χαρᾶς ἀνδρῶν ποῦ φόνευαν καὶ βόγγος 65
 ἀνδρῶν ὁποῦ ἐφονεύοντο καὶ ἡ γῆ πλημμύριζ' αἶμα.

Καὶ ὅσο ἦτο αὐγὴ καὶ τ' ἅγιο φῶς αὕξαινε τῆς ἡμέρας,
 ἐπέφταν καὶ τῶν δύο στρατῶν ἄνδρες πολλοὶ ὅς τὴν μάχην·
 καὶ ὅταν ὁ ἥλιος τ' οὐρανοῦ ὅς τὴν μέσσην εἶχε φθάσῃ,
 τὰ χρυσᾶ τάλαντ' ἀνοιξεν ὁ ὕψιστος κατέρας 70
 καὶ εἰς τὸ καθέν' ἀπέδωσε πικροῦ θανάτου μοῖραν,

τῶν χαλκοφράκτων Ἀχαιῶν, τῶν ἱπποδάμων Τρώων·
 τὰ σήκωσε κ' ἐκλιν' εὐθύς τῶν Ἀχαιῶν ἢ μοῖρα·
 τῶν Ἀχαιῶν ἐκάθισαν κάτω ὅς τὴν γῆν ἢ μοῖραις·
 τῶν Τρώων ὡς τὸν οὐρανὸν ἢ μοῖραις πεταχθήκαν· 75
 καὶ ἀπὸ τῆν Ἴδην βρόντησεν ὁ Ζεὺς καὶ ἀστροπελέκι

φρικτὸν ὅς τὴν μέσσην ἐρριξε τῶν Ἀχαιῶν κ' ἐκεῖνοι
 τὴν φλόγα ὡς εἶδαν ἔμειναν καὶ ἀγνὸς τοὺς πῆρε φόβος.
 Καὶ τότε μῆτ' ὁ Ἴδομενεὺς καὶ μῆτ' ὁ Ἀγαμέμνων
 μῆτ' οἱ ἀνδρειωμένοι Αἴαντες κεῖ νὰ σταθοῦν τολμοῦσαν·
 μόνος ὁ Νέστωρ ἔμεινε, κ' ἐκεῖνος ἐξ ἀνάγκης·

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

ἀδημονοῦσ' ὁ ἵππος του, ποῦ ἔχε ἀκοντίση ὁ Πάρις
 ἔς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς ποῦ ἦ πρώταις τρίχες βγαίνουν
 τῶν ἵππων εἰς τὸ καύκαλο, κ' εἶναι ἀκριβὸ τὸ μέρος·
 καὶ ἡ λόγχη ἔς τὸν ἐγκέφαλον ἐμπήχθη καὶ ἀπ' τὸν πόνον
 ὀπίσ' ὀρθὸς σηκώθηκε καὶ μὲ τὴν λόγχην ὄλην 8δ
 χάμω ἐκυλιόνταν κ' ἔβαλε τοὺς ἵππους ἄνω κάτω·
 νὰ κόψη τὰ παράζυγα καθὼς ἐπροσπαθοῦσεν
 ὁ γέρος μὲ τὴν μάχαιραν, τοῦ Ἑκτορος ἐφθάσαν
 οἱ ταχεῖς ἵπποι ἔς τὸν διωγμὸν κ' ἐφέρναν κυβερνήτην
 ἀπότολμον τὸν Ἑκτορα· οὐδ' εἶχε σωτηρίαν· 90
 ἀλλὰ τὸν εἶδε ὁ δυνατὸς Τυδεΐδης καὶ μεγάλην
 τρομερὴν ἔσχε κραυγὴν νὰ εἰπῇ ἔς τὸν Ὀδυσσεά·
 «Λαερτιάδη, διογενῆ, πολύτεγγε Ὀδυσσεά,
 ποῦ φεύγεις, ποῦ μὲ τοὺς πολλοὺς δειλὸς τὰ νῶτα στρέφεις;
 μή, καθὼς φεύγεις, τρυπητῆς ἔς τὴν ῥάχην· ἀλλὰ μείνε, 95
 ἔμεῖς ἀπ' ἄνδρ' ἀλάνθρωπον νὰ σώσωμεν τὸν γέρον.»
 Εἶπεν, ἀλλ' ὁ πολύπαθος ὁ θεῖος Ὀδυσσεάς
 ποσῶς δὲν τὸν εἰσάκουσε κ' ἔτρεχε πρὸς τὰ πλοῖα·
 τότε ὁ Τυδεΐδης πρόμαχος πετάχθη, κ' ἦταν μόνος
 κ' ἐστήθη ἔμπρὸς ἔς τὴν ἄμαξαν τοῦ γέροντος Νηλεΐδη, 100
 κ' ἐκείνον ἐπροσφώνησε μὲ λόγια πτερωμένα·
 «ὦ γέρε, τώρα μαχεται στενοχωροῦν σε νέοι,
 σ' ἤρε τὸ γῆρας τὸ κακὸ καὶ ἡ δύναμις σου ἐκόπη,
 ἀδύναμον θεράποντα καὶ ἀργούς τοὺς ἵππους ἔχεις·
 καὶ ἀνέβα ἔδω ἔς τ' ἀμάξι μου νὰ ἰδῆς τοὺς ἀνδρειωμένους 105
 ἵππους ποῦ ἦσαν τοῦ Τρωῶς κ' ἐπῆρ' ἀπ' τὸν Αἰνεῖαν,
 πῶς κυνηγοῦνται ἢ κυνηγοῦν, πετοῦν εἰς τὸ πεδίον·
 ἄς ἔχουν οἱ θεράποντες τῶν ἵππων σου φροντίδα
 κ' ἔμεῖς μὲ τοῦτ' ἄς τρέξουμε τὰ φοβερὰ πουλάρια
 τῶν Τρωῶν μὲς ταῖς φάλαγγαις, ὁ Ἑκτωρ νὰ γνωρίσῃ 110
 ἐὰν εἰς τὴν καλάμην μου τοῦτη μανίς' ἡ λόγχη.»
 Εἶπε καὶ ὁ Νέστορ ἔστρεξε τὸν λόγον τοῦ Τυδεΐδη·
 τότε οἱ λαμπροὶ θεράποντες φροντίσαν διὰ τοὺς ἵππους
 τοῦ Νέστορος, ὁ Σθένελος κ' ὁ ἀνδρεῖος Εὐρυμέδων·
 καὶ ὁ Νέστορ εἰς τὴν ἄμαξαν μὲ τὸν Τυδεΐδη ἀνέβη· 115
 τοὺς λαμπροὺς πῆρε χαλινούς κ' ἐρράβδισε τοὺς ἵππους
 κ' ἐφθάσαν ὡς τὸν Ἑκτορα ποῦ ἐπάνω τους ἐχύθη.
 πετάχθη εὐθύς ἀλλ' ἔσφαλε τὸ βέλος τοῦ Τυδεΐδη,
 κ' εὗρηκε τὸν ἀκόλουθον καλὸν Ἥνιοπῆα,
 ποῦ γόνος ἦταν τοῦ ὑψηλοῦ ἔς τὸ φρόνημα Θηβαίου, 120
 ἔς τὰ στήθη, ἐνῶ τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων ἐκρατοῦσε·
 κυλίσθη ἀπὸ τὴν ἄμαξαν κ' οἱ ταχεῖς ἵπποι ὀπίσω
 ἐπήδησαν, καὶ ἡ δύναμις ἐκόπη καὶ ἡ πνοή του·
 ἐξάλισε τὸν Ἑκτορα ὁ πόνος τοῦ συντρόφου·
 θλιμμένος κεῖ τὸν ἄφησε κ' ἐξῆτα κυβερνήτην 125

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

- νὰ εὔρη ἄλλον ἀτρόμητον· οὐδὲ πολλήωρα ἐμείναν
 οἱ ἵπποι δίχως ὀδηγόν, ὅτι τὸν Ἴφιτίδην
 ἤυρε τὸν Ἀρχιπτόλεμον, ἀτρόμητον κ' ἐπῆρε
 ἕως τὴν ἄμαξαν καὶ τοῦ ἴδωκε τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων.
 Ὀλεθρὸς τότε θάρχονταν, καταστροφή τῶν Τρώων, 130
 καὶ μὲς τὰ τείχη ὡσάν ἀρνιὰ θὰ τοὺς μανδρίξαν ὄλους·
 τὸ νόησ' ὅμως τῶν θεῶν κ' ἀνθρώπων ὁ πατέρας·
 καὶ μὲ φωνὴν τρομακτικὴν λευκὸν ἀστροπελέκι
 ἕως τὴν γῆν ἀπέλυσ' ἐμπροσθεν τῶν ἵππων τοῦ Τυδεΐδη,
 καὶ ἀπὸ τὸ θειάφι, ὅπ' ἀναβε, δεινὴ σηκώθη φλόγα· 135
 ἐτρόμαξαν ἕως τὴν ἄμαξαν ζεμμένα τὰ πουλάρια·
 οἱ χαλινὸι τοῦ Νέστορος ἀπὸ τὰ χέρια φύγαν
 καὶ φόβος τὸν κυρίευσε καὶ ἕως τὸν Τυδεΐδην εἶπε·
 «Τυδεΐδη, στρέψε διὰ φυγὴν τ' ἀκούραστα πουλάρια·
 δὲν βλέπεις ὅτι τοῦ Διὸς δὲν σὲ βοηθεῖ τὸ χέρι ; 140
 εἰς τοῦτον τώρα ἐχάρισε τὴν δόξαν ὁ Κρονίδης,
 σήμερα κ' ὕστερα σὲ μᾶς θὰ τὴν χάριση, ἂν θέλῃ.
 θνητὸς τὴν γνώμην τοῦ Διὸς τοῦ μεγαλοδυνάμου,
 ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἀνδράγαθος, ποτὲ δὲν θὰ κρατήσῃ.»
 Ὁ ἐκεῖνον τότε ἀπάντησεν ὁ ἀνδρείος Διομήδης· 145
 «αὐτὰ ποῦ λέγεις, γέροντα, ὀρθὸν τὸν λόγον ἔχουν·
 ἀλλ' εἶναι τοῦτο ποῦ βαθεῖα πληγώνει τὴν ψυχὴν μου·
 μιὰ μέρα θέλει κωχηθῆ ὁ Ἔκτωρ πρὸς τοὺς Τρῶας·
 «τὸν Διομήδη ἔκαμα ἐγὼ νὰ φύγῃ πρὸς τὰ πλοῖα.»
 αὐτὸ θὰ εἰπῆ, καὶ ἡ μαύρη γῆ τότε ἄς ἀνοιξῆ ἐμπρὸς μου.» 150
 Τοῦ ἀπάντησ' ὁ Γερήνιος ὁ Νέστορας ἱππότης
 «ὠϊμένα, υἱὲ τοῦ συνετοῦ Τυδέως τοῦ ἱπποδάμου,
 καὶ ἂν ὁ Ἔκτωρ ἀνάνδρον σὲ εἰπῆ, πῶς θὰ τὸ στέρεξουν
 τῶν Τρώων καὶ Δαρδανιδῶν τ' ἀσπιδοφόρα πλήθη,
 κ' ἔξόχως ἢ γυναῖκες τῶν ποῦ τοὺς ἀνδρειωμένους 155
 συντρόφους εἶδαν ἀπὸ σὲ νὰ κλισθοῦν ἕως τὸ χῶμα;»
 Κ' ἔστρεψε ὁ γέρος διὰ φυγὴν τ' ἀκούραστα πουλάρια
 μὲ τὸν λαὸν ὅπ' ἔφευγε, καὶ ὁ Ἔκτωρ μὲ τοὺς Τρῶας
 μ' ἀλαλαγμὸν ἐπάνω τους τὰ πικρὰ βέλη ἔχυναν.
 τότε μακρὰν τοῦ ἔσυρε κραυγὴν ὁ μέγας Ἔκτωρ· 160
 «Τυδεΐδ', οἱ ἄνδρες Δαναοὶ μὲ θέσιν σ' ἐτιμοῦσαν
 πρώτην, μὲ κρέας ἀφθονον, μ' ὀλόγεμα ποτήρια·
 τώρα ποῦ ἐφάνηκες γυνὴ θὰ σὲ καταφρονέσουν.
 ὦ χάσου, κόρη οὐτιδανή· ἕως τοὺς πύργους μας νὰ φθάσῃς,
 δούλαις εἰς τὰ καράβια σας νὰ πάρῃς ταῖς γυναῖκας 165
 δὲν θὰ σ' ἀφήσω καὶ ἀπὸ ἐμὲ θὰ ἰδῆς τὴν κακὴν ὥραν.»
 Εἶπε καὶ τότε μέσα του στοχάσθη ὁ Διομήδης
 ἐὰν θὰ στρέψῃ τ' ὄλογα ν' ἀντιταχθῆ ἕως ἐκεῖνον.
 καὶ τρεῖς φοραὶς εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη τὸ ἐστοχάσθη,
 καὶ τρεῖς φοραὶς εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη τὸ ἐστοχάσθη, 170
 καὶ τρεῖς φοραὶς εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη τὸ ἐστοχάσθη,

ὅς τοὺς Τρῶας νίκης μῆνυμα ὁ πάνσοφος Κρονίδης.
 καὶ φωνὴν ἔβγαλε τρανὴν ὁ Ἔκτωρ πρὸς τοὺς Τρῶας·
 «Τρῶες, Λύκιοι, Δάρδαοι καὶ σεῖς κονταρομάχοι,
 ὡς ἄνδρες τὴν πολεμικὴν ὁρμὴν σας αἰσθανθήτε.
 ξεῦρ' ὅτι νίκην ἔνδοξον εὐδόκησε ὁ Κρονίδης 175
 ὅς ἐμὲ νὰ δώσῃ καὶ κακὸ μέγαλο εἰς τοὺς Ἀργεῖους
 ποὺ σοφισθῆκαν οἱ μωροὶ τὰ τεῖχη αὐτὰ ποὺ βλέπω
 τ' ἀδύνατα τ' ἀπήφιστα· κ' ἡ ἀνδρεία μας θὰ τὰ σπάσῃ
 καὶ τ' ἄλογα τὸν λάκκον τοὺς εὐκόλως θὰ πηδήσουν.
 καὶ ὅταν περάσω κ' εὐρεθῶ σιμὰ ὅς τὰ κοῖλα πλοῖα, 180
 φωτιὰ νὰ μοῦ ἐτοιμάσετε, μὴ λησμονεῖτε, ὦ φίλοι,
 νὰ καύσω τὰ καράβια τοὺς κ' ἐκείνους νὰ φονεύσω,
 τοὺς Ἀχαιοὺς κεῖ ποῦ ὁ καπνὸς θὰ τοὺς στενοχωρήσῃ.»
 Εἶπε, κ' ἐπαραινίησε μὲ τὴν φωνὴν τοὺς ἵππους·
 «ὦ Ξάνθε καὶ σὺ Πόδαργε, Αἶθων καὶ Λάμπε θεῖε, 185
 τώρα νὰ μοῦ ἀποδώσετε ταῖς τόσαις καλοσύναις,
 ποῦ ἡ γεννημένη ἀπ' τὸν λαμπρὸν Ἀετῶν Ἀνδρομάχη
 ἔχει διὰ σᾶς καὶ πρόθυμα σᾶς ἐτοιμάζει πρῶτα
 γλυκὸ σιτᾶρι καὶ κρασί, κ' εὐφραίνεται ἡ καρδιά σας,
 παρὰ ὅς ἐμὲ ποῦ σύντροφος καυχῶμαι ἀγαπητός της. 190
 συντρέχτε με σπουδακτικὰ καὶ τότε τὴν ἀσπίδα
 τοῦ Νέστορος θὰ πάρωμεν, ποῦ ὡς τ' ἄστρ' ἀνέβ' ἡ φήμη,
 πῶς εἶναι ὀλόκληρη χρυσῇ μὲ τὰ ραβδιά της ὅλα,
 καὶ ἀπὸ τοὺς ὤμους ἔπειτα τοῦ δυνατοῦ Τυδεΐδη
 τὸν θώρακα νὰ πάρωμεν ἔργον λαμπρὸν τοῦ Ἡφαίστου. 195
 ἂν αὐτὰ πάρωμεν ἡμεῖς, οἱ Ἀχαιοί, νομίζω
 τὴν νύκτα τούτην θ' ἀνεβούν ὅς τὰ ὀγλήγορα καράβια.»
 Ὅς τὸ καύχημά του ἐθύμωσεν ἡ Ἥρα κ' ἐταράχθη
 ὅς τὸν θρόνον ἡ σεπτὴ θεὰ καὶ ὁ Ὀλυμπος ἐσεισθη.
 κ' ἔπειτα ἐστράφη κ' ἔλεγε ὅς τὸν μέγαν Ποσειδῶνα· 200
 «ὅς τὴν δύναμίν σου, ἀπέραντε, μεγάλε κοσμοσειστή,
 δὲν θλίβεσαι τῶν Δαναῶν νὰ βλέπῃς τοὺς θανάτους;
 καὶ σοῦ ἀνεβάξουν ὅς ταῖς Αἰγαῖς καὶ ὅς τὴν Ἑλικὴν δῶρα
 καλὰ καὶ ἀάμπολλα· καὶ σὺ τὸ θέλῃς νὰ νικήσουν.
 ἔὰν ὅσ' εἶμαστε βοηθοὶ τῶν Ἀχαιῶν τὸν Δία 205
 θέλαμε νὰ κρατήσωμε κ' ἐσπρώγναμε τοὺς Τρῶας,
 μόνος ὅς τὴν Ἴδην θὰ ἴμενεν ὁ Βροντητῆς θλιμμένος.»
 Ἐβάρυνε καὶ ἀπάντησε, ὁ μέγας κοσμοσειστής·
 «ὅς τὴν γλῶσσαν ἀγαλίνωτη, ποῖόν λόγον εἶπες, Ἥρα;
 εἰς μάχην νὰ ἴθωμεν ἡμεῖς οἱ ἄλλοι μὲ τὸν Δία 210
 ἐγὼ δὲν θὰ θέλα, ἐπειδὴ πολὺ ἴναι ἀνώτερός μας.»
 Αὐτὰ ἔλεγαν οἱ θεοί· καὶ ὥστόσο ὅλον τὸν τόπον,
 ὁποῦ τοῦ τεῖχους ἔκλειεν ὁ λάκκος πρὸς τὰ πλοῖα,
 ἵπποι γεμίζαν στομιωκτὰ καὶ πλήθη ἀσπίδοφορά·
 καὶ τοὺς ἐστρωμένους ὁ λόγος ἰσάλαζεν τὸν Ἄρη. 215

- ὁ Ἐκτωρ, ἀφοῦ ἤθελε νὰ τὸν δοξάσῃ ὁ Δίας.
καὶ ἀφεύκτως τότε θά 'καίε τὰ ἰσόπλευρα καράβια,
ἀν' ἑς τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν νοῦν δὲν ἐβάζεν ἡ Ἥρα
νὰ κινήθῃ, τοὺς Ἀχαιοὺς ὁ ἴδιος νὰ ἐμψυχώσῃ. 220
τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὰς σκηναὶς ἐπῆγε κ' ἐκρατοῦσε
μέγαν μανδύαν πορφυρόν, καὶ εἰς τὸ τρανὸ καράβι
τοῦ Ὀδυσσεῶς ἔμεινε, ποῦ εὐρίσκειτο ἑς τὴν μέσην,
ὥστε ν' ἀκούεται ἡ φωνὴ ἑς τὸ 'να καὶ ἑς τ' ἄλλο μέρος'
καὶ ἑς τὰς σκηναὶς τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελεμωνιάδῃ 225
καὶ τοῦ Ἀχιλλεύος, ποῦ ἀκρινὰ τὰ πλοῖα τοὺς ἐστῆσαν,
ἑς τὴν δύναμίν τοὺς ἤσυχοι καὶ ἑς τὴν πολλὴν ἀνδρείαν.
'ἑς τὴν ψιλὴν ἔστρε φωνὴν ἑς τῶν Δαναῶν τὰ πλήθη'
καὶ ψιλὴν ἔστρε φωνὴν ἑς τῶν Δαναῶν τὰ πλήθη'
'αἰόχος, Ἀργεῖοι, θανμαστοὶ ἑς τὴν ὄψιν, ἀλλ' ἀχρεῖοι!
ποῦ ἐπῆγαν τὰ κανηήματα πολεμικῆς ἀνδρείας 230
ποῦ ἑς τὸν ἀέρα ἐρρίχνετε ἑς τὴν Λῆμνον συναγμένοι,
τρώγοντας κρέατα πολλὰ βωδῶν ὀρθοκεράτων,
πίνοντας τὸ γλυκὸ κρασί ἑς τὰ ὀλόγεμα ποτήρια,
πῶς ἕνας θ' ἀντιστέκονταν πρὸς διακοσίους Τρῶας;
καὶ τώρα ἄξιοι δὲν εἵμασθην δι' ἕναν ὄλοι ἀντάμα, 235
τὸν Ἐκτορα, ποῦ ἰδοῦ φωτιά θά βάλλῃ ἑς τὰ καράβια.
ἀπ' τοὺς μεγάλους βασιλεῖς τάχ' ἄλλον, ὦ πατέρα,
εἰς τὴν ζάλην ἐρρίξες καὶ στέρησιν τῆς δόξης;
καὶ ὅμως κανέναν τῶν λαμπρῶν βωμῶν σου δὲν ἀφῆκα
καθὼς ἀρμένιζα γιὰ δῶ — ποτὲ νὰ μὴ 'χα φθάσῃ — 240
χωρὶς τῶν μόσχων τὰ μηρία καὶ λίπος νὰ σᾶς κάψω,
διὰ νὰ κερδήσῃ ὡς ἤθελα τὴν πυργωμένην Τροίαν.
ἀλλὰ, πατέρα, στέρεξέ μου κἂν τούτην τὴν εὐχὴν μου'
κἂν τὴν ζωὴν νὰ σώσωμεν εὐδόκησε, μὴ θέλῃς
οἱ Δαναοὶ νὰ συντριβοῦν, ὡς βλέπεις, ἀπ' τοὺς Τρῶας.» 245
εἶπε, καὶ τὸν λυπήθηκε, ποῦ ἐδάκρυζε, ὁ πατέρας
κ' εὐδόκησε ἀπ' τὸν ὄλεθρον νὰ σώσῃ τὸν λαόν του.
κ' ἔστειλ' ἀπ' τὰ πετούμενα τὸ πλεόν τελεσφόρον,
τὸν αἰτὸν ὅπ' ἔσφιγγε ἑς τὰ νύχια ἔλαφομόσχι,
καὶ τ' ἄφησε ἑς τὸν εὐμορφον βωμόν σιμὰ νὰ πέσῃ, 250
ὅπου θυσιάσαν οἱ Ἀχαιοὶ ἑς τὸν πάμφημον Κρονίδην.
καὶ ὡς εἶδαν κείνι τὸ πτηνὸν σταλμένο ἀπὸ τὸν Δία,
δίψαν πολέμου αἰσθάνθησαν κ' ἐχύθησαν ἑς τοὺς Τρῶας.»
Καὶ ὅλων ἐκεῖ τῶν Δαναῶν κανεὶς δὲν ἐκανηήθη
πῶς, τοῦ Τυδείδῃ πρότερα, τοὺς ἵππους εἶχε στρέψῃ 255
πέραν τοῦ λάκκου νὰ στηθῇ, τὴν μάχην ν' ἀπαντήσῃ.
ἐκεῖνος πρῶτος κτύπησε πολεμιστὴν τῶν Τρῶων,
'Αγέλαον τοῦ Φράδμονος υἱόν' καὶ ὅπως τοὺς ἵππους
ἔστρεψ' ἐκεῖνος νὰ σωθῇ, τ' ἀκόντι μὲς τοὺς ὤμους
τοῦ ἐμπῆξε καὶ ἀπ' τὰ στηθῆ του ἡ λόγχη ἐβγήκε πέρα.
εἶπε δὲ αὐτὸς κ' ἔπνευσε τοῖς ἄσπαστά του. 260

Authorized licensed use limited to: 172.21.105.105
Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothefiro Dimosias Istoriki

Κατόπι του εἰς τὸν πόλεμον κατέβησαν οἱ Ἀτρεΐδαι,
οἱ Αἴαντες μ' ἀδάμασθην ζωσμένοι ἀνδραγαθίαν,
ὁ Ἴδομενεὺς καὶ ὁ σύντροφος ἐκείνου Μηριόνης,
φρικτός, ὡς ὁ Ἐνυάλιος· ὁ Εὐρύπυλος ὁ ἀνδρείος,
ὁ Εὐδαμονίδης, κ' ἔνατος μ' αὐτοὺς ὁ Τεῦκρος ἦλθε 265
μὲ τὸξ' ὀπισθοτέντωτο, καὶ κάτω ἀπ' τὴν ἀσπίδα
ἔμεινε αὐτὸς τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνιάδη.

καὶ τὴν ἀσπίδα ἔβαλ' ἔμπρὸς ὁ Αἴας· τότε ὁ Τεῦκρος
ἔς τὸ πλῆθος γύρω ἐκύτταξε· καὶ ὅποιον ἐτόξευ' ἄνδρα,
κάτω τὸν ἔρριγγε καὶ αὐτὸς τοῦ Αἴαντος ὀπίσω 270
πάλιν ἐκρύβει', ὡς παιδί ἔς τὸν κόλπον τῆς μητρὸς του·
καὶ ὁ Αἴας τὸν ἐσκέπαζε μὲ τὴν λαμπρὴν ἀσπίδα.

Ποιὸν ἀπ' τοὺς Τρῶας ἔρριξεν ὁ θεῖος Τεῦκρος πρῶτον;
πρῶτ' ἔπεσεν ὁ Ὀρσίλοχος, κατόπιν κ' οἱ ἀνδρειωμένοι
Δαίτωρ, Χρομῖος, Ὀρμενος καὶ ἰσόθεος Λυκοφόντης, 275
ὁ Ὀφελέστης ἔπεσε καὶ ὁ ἦρωες Ἀμοπάων

Πολυαιμονίδης κ' ὕστερον ἢ ἀνδρείαά τοῦ Μελανίππου,
καὶ ὡς εἶδ' αὐτὸν ποῦ ἀφάνιζε ταις φάλαγγαις τῶν Τρῶων
τοῦ τόξου μὲ τὴν δύναμιν, ἐγάρη ὁ βασιλεὺς
ὁ Ἀγαμέμνων, κ' ἔμεινε σιμὰ του καὶ τοῦ εἶπε 280

«ὦ Τεῦκρε Τελαμώνιε, γλυκὲ μου πολεμάρχε,
καθὼς τὸ κάμνεις, τόξευε, τῶν Δαναῶν νὰ φέρῃς
χαρὰν καὶ εἰς τὸν πατέρα σου, ποῦ σ' ἔχει θρέψη βρέφος
καὶ τρυφερὰ σ' ἀνάστησε ἔς τὸ σπῆτι, ἂν κ' ἦσουν νόθος·
καὶ σὺ μακρόθεν λάμπρυνε μὲ δόξαν τὸν γονέα. 285

καὶ ἄκουσε πρᾶγμα ὁποῦ θὰ εἰπῶ καὶ ἄσφαλτ' αὐτὸ θὰ γίνῃ·
ἐὰν ὁ Ζεὺς κ' ἡ Ἀθηνᾶ δώσουν ἔς ἐμὲ τὴν χάριν,
τὴν πόλιν τὴν καλόκτιστην νὰ πάρω τῆς Ἰλίου,
ἔς ἐσὲ πρῶτον κατόπι μου θὰ δώσω ἐγὼ βραβεῖον
ἢ τρίποδα ἢ ἔς τὴν ἄμαξαν ζεμιμένα δυὸ πουλάρια 290
ἢ κορασίδα σύντροφον τῆς κλίνης νὰ τὴν ἔγῃς.»

Καὶ ὁ Τεῦκρος τοῦ ἀποκρίθηεν, «ὦ δοξασμένε Ἀτρεΐδη,
ἐμὲ κινεῖς τὸν πρόθυμον, ὡς βλέπεις, ἔς τὸν ἀγῶνα;
καὶ μ' ὄσῃν ἔχω δύναμιν ἐγὼ δὲν ἠσυχάζω·
ἀπ' τὴν στιγμήν ποῦ ἐσπρώξαμεν αὐτοὺς κατὰ τὴν πόλιν, 295
μ' αὐτὸ τὸ τόξο καρτερώ τοὺς ἀνδραῖς καὶ φονεύω.
ὀκτώ μου βέλη ἀγκυλωτὰ ποῦ ἔρριξα ἐμπηχθῆκαν
ὅλα ἔς ἀνδρείων σώματα· καὶ ὅμως τὸ λυσσασμένο
τοῦτο σκυλὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸ κτυπήσω ἀκόμη.»

Εἶπε κ' εὐθύς ἀπ' τὴν χορδὴν ἐτραβῆξε ἄλλο βέλος,
τὸν Ἐκτορα ποῦ ἔχε ἀντικρὺ ποθῶντας νὰ πιτύχῃ.
τὸν ἔσφαλε κ' ἐκτύπησε ἔς τὸ στῆθος τὸν γενναῖον
εὐμορφον Γοργυθίωνα, ἀγῶσι τοῦ Προιάμου 300

τὸν γέροντα καὶ ἀντιφάσκον τὸν γυῖνον ἄσπ' τὴν Αἰσύμην,
ὁ φάσκιον Καστιόντα, ἰσότης θούρις τὸν ὄμματι·
How do you like this? I have just scanned it with the
Restrictions apply.

- καὶ ὡς παπαροῦνα φουντωτὴ ποῦ ἀπ' τοῦ καρποῦ τὸ βάρος
καὶ ἀπ' ἀνοιξιάτικαις δροσiais τὴν κεφαλὴν τῆς γέρνει,
τὴν κεφαλὴν ἔγυρε αὐτὸς τοῦ κράνους ἀπ' τὸ βάρος.
- Καὶ βέλος ἄλλο τράβηξεν ὁ Τεῦκρος νὰ κτυπήσῃ
τὸν Ἔκτορα κατάντικρος, ἀλλ' ἐσφαλε καὶ πάλιν 310
ὅτι τὸ βέλος ἀλλαγῶ τοῦ ἐστρωμεν ὁ Φοῖβος·
τοῦ Ἔκτορος τὸν τρομερὸν ἀνδρεῖον κυβερνήτην
ἦρε, τὸν Ἀρχιπτόλεμον, τὸ βέλος εἰς τὸ στήθος.
ἀπὸ τ' ἀμάξι ἐβρόντησε καὶ οἱ ταχεῖς ἵπποι ὀπίσω 315
ἐσύρθησαν καὶ ἡ δύναμις ἐκόπη καὶ ἡ πνοὴ του.
βαθειὰ τὸν Ἔκτορα ἐπληξε τοῦ κυβερνήτου ὁ πόνος.
θλιμμένος κεῖ τὸν ἄφησε, κ' εἶπε ἔς τὸν Κεβριόνην,
τὸν ἀδελφὸν ποῦ ἦταν σιμὰ τοὺς χαλινούς νὰ πάρῃ,
καὶ τὸν ὑπάκουσε ὁ ἀδελφός· καὶ αὐτὸς ἀπ' τὸν ὠραῖον 320
θρόνον ἔς τὴν γῆν ἐπίδησε καὶ τρομερὰ βοῶντας
ἔπιασε στρογγυλόπετραν κ' ἐχύθη πρὸς τὸν Τεῦκρον,
νὰ τὸν κτυπήσῃ πρόθυμος· καὶ ὁ Τεῦκρος παίρνει βέλος
ἀπ' τὴν φαρέτραν φοινικὸ καὶ ἔς τὴν χορδὴν τ' ἀρμόζει,
καὶ ὡς τὴν τραβοῦσεν ἀνωθεν ἔς τὴν κλειδώσει τῆς πλάτης, 325
ποῦ στήθος δένει καὶ λαιμὸν κ' εἶναι ἀκριβὸ τὸ μέρος,
ὁ Ἔκτωρ κεῖ τὸν κτύπησε μὲ τὸ σκληρὸ λιθάρι
καὶ τὴν χορδὴν τοῦ ἔσπασεν· ἐνάρκωσε ἡ παλάμη
εἰς τὸν ἄρμον κ' ἔπεσε αὐτὸς ἔς τὰ γόνατα κ' ἐστάθη
ἀκίνητος καὶ τοῦ ἔπεσε τὸ τόξο ἀπὸ τὸ χέρι. 330
ἔς τὸν ἀδελφὸν ὅπ' ἔπεσε δὲν ἔλειπεν ὁ Αἴας,
κ' ἐμπρός του μὲ τὸ σῶμα του καὶ τὴν ἀσπίδα ἐστάθη.
καὶ δυὸ καλοὶ του σύντροφοι, ὁ Μηκιστεὺς τοῦ Ἐχίου
υἱὸς μὲ τὸν Ἀλάστορα, ἔς τοὺς ὤμους των τὸν φέραν,
ὅποθ' βαρυναστέναζε ἔς τὰ βαθονλά καράβια. 335
καὶ ὄρμην ἔς τοὺς Τρωῶς ἔβαλε καὶ πάλιν ὁ Κρονίδης·
καὶ ὡς εἰς τὸν λάκκον τὸν βαθὺν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐσπρωῶσαν,
καὶ ὁ Ἔκτωρ πρῶτος μ' ἔπαρσιν πολλὴν ἔς τὴν δυνάμειν του.
καὶ ὡσάν σκυλὶ γοργόποδο, ποῦ κυνηγᾷ λεοντάρι
ἢ ἄγριον χοῖρον, τὰ μεριὰ τοῦ πιάνει καὶ ταῖς φτέρνας, 340
καὶ εἰς ὅποιο μέρος καὶ ἂν στραφῇ, ποτὲ δὲν τὸν ἀφίνει,
παρόμοια τοὺς Ἀχαιοὺς πατοῦσε ὁ μέγας Ἔκτωρ
κι' ὅπως ἐφεῦγαν πάντοτε τὸν ὕστερον κτυποῦσε.
καὶ ἀφοῦ διαβῆκαν οἱ Ἀχαιοὶ τοῦ λάκκου τοὺς πασσάλους,
καὶ πλῆθος καθὼς ἐφευγαν ἐφόνευσαν οἱ Τρωῶες, 345
πλησίον ἔς τὰ καράβια τοὺς ἐμείναν ἐνωμένοι
καὶ ν' ἀνδρειοθοῦν ἐκραύγαζαν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον
καὶ ἔς τοὺς Θεοὺς ἐδέοντο μὲ χέρια σηκωμένα·
καὶ ὁ Ἔκτωρ περιέστρεψεν ὀλόγυρα τοὺς ἵππους
μὲ μάτια ὡς εἶναι τῆς Γοργούης καὶ τοῦ ἀνδροφόνου Ἄρη. 350
Τοῦς εἶδε κ' ἐλάθηεν ἡ Πηλεΐδα κλυτοτάτη·

κ' ἔλεγε πρὸς τὴν Ἀθηνᾶ· «ὦ τοῦ Κρονίδη κόρη,
 ὦιμἐ, πόνον δὲν θάγομεν ἑμεῖς ἢ δύο πλέον
 διὰ τὴν φθορὰν τῶν Δαναῶν ἕς τὴν ὑστερὴν κἂν ὥραν;
 κ' εὐκόλον εἶναι ὀλόβολοι νὰ κακοθανατίσουν
 ἑνὸς ἀνδρὸς ἀπ' τὴν ὀρμὴν τοῦ Ἐκτορος ἢ λύσσα
 τούτῃ δὲν ὑποφέρεται καὶ θρῆνον ἔχει κάμη.» 355

Τότε ἡ γλαυκόμεματῃ Ἀθηνᾶ ἕς τὴν Ἥραν ἀποκρίθη·
 «εὐκόλ' ἀπὸ τῶν Δαναῶν τὰ χέρια τὴν ἀνδρῆσαν
 καὶ τὴν ζῶην θὰ ἔγανε αὐτὸς ἕς τὸ πατρικὸν τοῦ χῶμα'
 ἀλλ' ὁ πατέρας μου κακὰ μανίζει ὁ διεστραμμένος 360
 ποῦ πάντοτε ὅ,τι ἐγὼ ποθῶ καὶ βούλομαι ἐμποδίζει.
 λησμόνησε πόσαις φοραῖς τὸ τέκνον τοῦ ἔχω σώσῃ,
 ὅταν τὸ ἐβασάνιζαν οἱ ἀγῶνες τοῦ Εὐρυσθέως·
 ἕς τὸν οὐρανὸν ἐκλαίονταν ἐκεῖνος, καὶ ὁ Κρονίδης
 ἐμέν' ἀπὸ τὰ οὐράνια βοηθὸν τοῦ προβοδοῦσε. 365

ἂν τοῦτα ὁ νοῦς μου πρόβλεπεν ὅταν τὴν εἶχε στείλῃ
 ἕς τὸν Ἄδην, ἀπὸ τὸ Ἑρεβος ἕς τὸν κόσμον ν' ἀνεβάσῃ
 τὸν σκύλον ποῦ ὁ τρομακτικὸς θεὸς ἕς τὴν πύλῃν ἔχει,
 δὲν θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τῆς Στυγὸς τὸ ἀπέραντο ποτάμι.
 καὶ τώρα ἐμὲ μισεῖ καὶ ἰδοὺ τὸν πόθον φέρ' εἰς τέλος 370
 τῆς Θέτιδος, ποῦ πρόσπεσε κλιτὴ ἕς τὰ γόνατά του,
 νὰ τῆς τιμήσῃ τὸν υἱὸν πολιορκητὴν Πηλεΐδην.
 θὰ ἔλθ' ἢ ὥρα νὰ μὲ εἰπῇ καὶ πάλι ἀγαπητὴν του.
 ἀλλὰ σὺ τώρα εὐτρέπισε τὰ δυνατὰ πουλάρια,
 ὡς ποῦ νὰ ζώσω τ' ἄρματα ἕς τὸ δῶμα τοῦ πατρὸς μου 375
 νὰ ἐτοιμασθῶ ἕς τὸν πόλεμον, νὰ μάθ' ὁ λοφοσεΐστης
 ὁ Ἐκτῶρ τοῦ Πριάμου υἱὸς ἂν θὰ γελάσῃ ὀπότεν
 ν' ἀναφανοῦμε μᾶς ἰδῆ ἕς τοὺς δρόμους τοῦ πολέμου.
 Τρῶες θὰ πέσουν πάμπολλοι σιμὰ ἕς τὰ κοῖλα πλοῖα
 καὶ τὰ πουλιὰ ἕς ταῖς σάρκαις των καὶ οἱ σκύλοι θὰ χορτάσουν.»

Εἶπε καὶ τὴν ὑπάκουσεν ἡ Ἥρα ἢ λευκοχέρα.
 πῆγε τὰ χρυσοστέφανα πουλάρια νὰ εὐτρέπισῃ
 ἢ Ἥρα σεβαστὴ θεὰ τοῦ Ὑψίστου Κρόνου ἢ κόρη,
 κ' ἢ Ἀθηνᾶ κόρη σεμνὴ τοῦ αἰγιδοφόρου Δία
 εἰς τοῦ πατρὸς τὸ ἔδαφος τὸν πέπλον ἀπολύει 385
 τὸν ἀγανὸν καὶ πλουμιστὸν ποῦ ἐκέντησεν ἐκείνη,
 καὶ τὸν γιγῶνα ὡς ἔλαβε τοῦ ἀστραποφόρου Δία
 ἕς τὴν μάχην τὴν πολύθρηνην νὰ ὀρμήσῃ ἄρματονόνταν.
 ἀνέβηκε ἕς τὸ φλογερὸν ἀμάξι καὶ κοντάρι
 φουκτώσε μέγα, στερεὸ—μ' αὐτὰ δαμάξ' ἠρώων 390
 τὰ πλήθη, ἂν ἢ πατράγαθῃ θεὰ μ' αὐτοὺς θυμώσῃ.
 κ' ἢ Ἥρα μὲ τὴν μᾶστιγα σφόδρα κεντᾷ τοὺς ἵππους.
 βρόντησε τότε τ' Οὐρανοῦ ἢ πύλῃ καὶ τοῦ Ὀλύμπου
 ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς τὴν φρουροῦν ἢ Ὠραῖς πῶχουν ἔργον
 τὸ πυκνὸ νέφος γ' ἀφαιροῦν ἢ νὰ τὸ ἐπαναφέρουν. 395

- καὶ ὡς τὰ κεντοῦσαν, τ' ἄλογα περᾶσαν ἀπ' τὴν πύλιν.
 Τοὺς ξάνοιξε καὶ ὀργίσθηκεν ὁ Ζεὺς ἀπὸ τὴν Ἴδην,
 κ' ἔλεγε πρὸς τὴν Ἴριδα, χρυσόπτεριν μηνύτραν
 «γοργοπόδ' Ἴρι, πήγαινε καὶ ὀπίσω γύρισέ ταις,
 νῆλθουν μ' ἔμένα εἰς πόλεμον κακὸν μὴ ταις ἀφήσης. 400
 κ' ἰδοὺ τὸ λέγω φανερά καὶ ὀλόγος μου θὰ γείνηι
 θὰ τοὺς χολώσω τ' ἄλογα ἔς τὰ ἀμάξια του ζεμμένα
 αὐταῖς θὰ ῥίξω ἀπ' τὸ θρονί, τ' ἀμάξι θὰ συντροίψω
 καὶ χρόνοι δέκα δὲν θ' ἀρκοῦν νὰ κλείσουν ἢ πληγαῖς των
 ὅσαις χαράξῃ ὁ κεραυνός· καὶ τότε ἢ γλαυκομμάτα 405
 θὰ ἰδῇ τί εἶναι πόλεμον νὰ κάμῃ ἔς τὸν πατέρα.
 ἔς τὴν Ἥραν δὲν χολεύομαι καὶ δὲν θυμῶν τόσο,
 τί ξέρω ποῦ ἀντιφέρεται ἔς ὅποιον κ' ἂν εἶπω λόγον.»
 Εἶπε, κ' εὐθύς ἐκίνησεν ἢ ἀνεμόποδ' Ἴρις
 πρὸς τὸν ὑψηλὸν Ὀλυμπον τῆς Ἰδης ἀπ' τὰ ὄρη 410
 ἔς τὴν πύλιν ταις σταμάτησε τοῦ πολυλόφου Ὀλύμπου
 ὡς βγαῖναν καὶ τοὺς εἶπ' εὐθύς τὸν λόγον τοῦ Κρονίδη·
 «ποῦ τρέχετε, τί μάνητα τὸν νοῦν σας συνεπῆρε;
 δὲν στέργει ὁ Ζεὺς τῶν Δαναῶν βοηθοὶ νὰ κατεβῆτε.
 καὶ ἀκούτε ὅ, τ' εἶπε, καὶ ἄσφαλα θὰ κάμῃ ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου· 415
 θὰ σᾶς χολώσῃ τ' ἄλογα ἔς τ' ἀμάξια σας ζεμμένα,
 ἔσᾶς θὰ ῥίξῃ ἀπ' τὸ θρονί, τ' ἀμάξι θὰ συντροίψῃ,
 καὶ χρόνοι δέκα δὲν θ' ἀρκοῦν νὰ κλείσουν ἢ πληγαῖς σας,
 ποῦ θὰ χαράξῃ ὁ κεραυνός· καὶ τότε, ὦ γλαυκομμάτα,
 θὰ ἰδῆς τί εἶναι πόλεμον νὰ κάμῃς τοῦ πατρός σου. 420
 τῆς Ἥρας δὲν χολεύεται καὶ δὲν θυμῶνι τόσο
 τί ξέρει ὅτι ἀντιφέρεται ἔς ὅποιον κ' ἂν εἶπῃ λόγον.
 ἀλλὰ σὺ σκύλλ' ἀδιάντροπη, σὺ πάγκρακῃ ἂν τῶντι
 ἔς τὸν Δία τὸ θεόρατο κοντάρι θὰ σηκώσης.»
 Αὐτὰ τοὺς εἶπε κ' ἔφυγεν ἢ ἀνεμόποδ' Ἴρις, 425
 κ' ἢ Ἥρα πρὸς τὴν Ἀθηναῖαν τὸν λόγον τοῦτον εἶπε·
 «κόρη ὦ μεγάλη τοῦ Διός, ἐγὼ δὲν στέργω πλέον
 πόλεμον χάριν τῶν θνητῶν νὰ κάμωμεν ἔς τὸν Δία.
 ἄς ἀποθάνουν κεῖ στήν γῆν ἄλλοι καὶ ἄλλοι ἄς ζήσουν,
 ὅπως τοῦ τύχῃ καθενός· καὶ ὅπως τοῦ λέγει ὁ νοῦς του 430
 τοὺς Τρωῶας καὶ τοὺς Δαναοὺς, ὡς πρόπει, ἄς κρίνῃ ἐκεῖνος.»
 Εἶπε καὶ ὀπίσω ἐγύρισε τὰ δυνατὰ πουλάρια·
 κ' ἢ Ὀρες τὰ καλότροχα τοὺς ξέζεψαν πουλάρια,
 κατοπιν εἰς τ' ἀμβρόσια παχιά τους τὰ προσδέσαν,
 καὶ πρὸς τοὺς τοίχους πῶλαμπαν τὴν ἄμαξαν ἐκλίναν. 435
 κ' ἢ δυὸ Θεαῖς ἀνάμεσα τῶν ἄλλων ἀθανάτων
 καθίσαν εἰς χρυσᾶ θρονιά μεθ' ἑαυτὰς ἔς τὴν ψυχὴν τους.
 Κίνησε τὸ καλότροχον ἀμάξι ἀπὸ τὴν Ἴδην
 ὁ Ζεὺς κ' ἦλθε ἔς τὸν Ὀλυμπον ἔς τὴν σύνοδον τὴν θεῖαν.
 καὶ τ' ἄλλοι ἀπὸ τοῦ ξέζεψαν ὁ μέγας Κοσμοσειστής 440

τ' ἀμάξι ἐπάνω ᾗς τοὺς βωμοὺς ἐσκέπασε μὲ πέπλον·
 ἐκάθισεν ὁ Βροντητῆς εἰς τὸν χρυσόν του θρόνον
 καὶ ὁ Ὀλυμπος σαλεύετο ᾗς τὰ πόδια του ἀποκάτου.
 καὶ μόναις τοῦ Διὸς μακρὰν ἢ Ἀθηνᾶ κ' ἢ Ἥρα
 καθίζαν οὐδ' ἐρώτησιν ἢ λόγον τοῦ προφέραν. 445
 καὶ ὁ Ζεὺς καλὰ ταις νόησε κ' εἶπε· «Ἀθηνᾶ καὶ Ἥρα,
 τί στέκεσθε περιλύπες; δὲν ἔχετε κοιλίᾳ,
 θαρρῶ, πολὺ ᾗς τὸν πόλεμον, ὅπου δοξάζοντ' ἄνδρες,
 τοὺς Τρώας ν' ἀφανίσετε, ποῦ φοβερὰ μισεῖτε.
 τόσ' ἢ δική μου δύναμις καὶ τῶν χειρῶν μου ὁ τρόμος, 450
 ποῦ ὄλ' οἱ Θεοὶ ᾗς τὸν Ὀλυμπον τὴν γνώμην δὲν μοῦ ἀλλάζουν.
 καὶ σᾶς τῶν δύο πάγωσαν τὰ τρυφερά σας μέλη
 πρὶν κἂν νὰ ἰδῆτε τοὺς φρικτοὺς ἀγώναις τοῦ πολέμου.
 καὶ ἀκοῦτε ὅ,τι εἶπα καὶ ἄφρευκτα θὰ ἦταν τελειωμένο·
 κρουσμέναις ἀπ' τὸν κεραινὸν δὲν θάχετ' ἐπανέλθῃ 455
 μέ τὴν δικήν σας ἄμαξαν ᾗς τὰ δώματα τοῦ Ὀλύμπου».

Εἶπε, κ' ἐγόγγυσαν κρυφὰ ἢ Ἀθηνᾶ κ' ἢ Ἥρα·
 σιμὰ καθίζαν καὶ ὄλεθρον τῶν Τρώων μελετοῦσαν.
 λόγον δὲν ἔλεγε ἢ Ἀθηνᾶ καὶ ᾗς τὸν πατέρα Δία
 μ' ἀγρίαν μάνιζε χολήν· ἀλλ' ἢ χολὴ ᾗς τῆς Ἥρας 460
 τὸ στῆθος δὲν ἐχώρησε, καὶ πρὸς ἐκεῖνον εἶπε·
 «Κρονίδη τρομερώτατε, ποῖον λόγον εἶπες τώρα!
 τὸ ἡξεύρομ' ὅτι ἀντίστασιν δὲν ἔχ' ἢ δύναμις σου.
 ἀλλ' ὅμως διὰ τοὺς Δαναοὺς πονοῦμε τοὺς ἀνδρείους
 ὁποῦ θὰ πάθουν καὶ ἄσφαλτα θ' ἀδικοθανατίσουν. 465
 ἀλλ' ὅμως θέλει ἀπέχουμεν, ὡς θέλεις, ἀπ' τὴν μάχην
 καὶ συμβουλὴν θὰ δώσωμεν καλὴν εἰς τοὺς Ἀργεῖους,
 νὰ μὴ χαθοῦν ὅλοι διὰ μιᾶς ἀπ' τὸν βαρὺν θυμόν σου.»
 Καὶ ὁ Δίας τῆς ἀπάντησεν· «ἅμα χαράξ' ἢ μέρα
 τὸν Δία τὸν ὑπέρτατον θὰ ἰδῆς, ἂν θέλῃς, Ἥρα 470
 ὃ μεγαλόφθαλμη θεά, χειρότερον νὰ φέρῃ
 ἀφανισμόν εἰς τὸν στρατὸν τῶν μαχητῶν Ἀργείων.
 ὅτι τὴν μάχην ὁ βαρὺς Πριαμίδης δὲν θ' ἀφήσῃ,
 πρὶν ἀπ' τὰ πλοῖα σηκωθῆ ὁ ἀνίκητος Πηλεΐδης,
 ὁπότεν πέσῃ ὁ Πάτροκλος καὶ διὰ τὸ νεκρὸν σῶμα 475
 θὰ μάχωνται μὲ στένωσιν φρικτὴν σιμὰ ᾗς τὰ πλοῖα.
 ἢ μοῖρ' αὐτὸ διώρισε καὶ προσοχὴν δὲν δίδει
 εἰς τὸν θυμόν σου, κ' ἐὰν πᾶς ᾗς τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης
 τὰ πέρατα, ὅπου κατοικοῦν ὁ Ἰαπετός καὶ ὁ Κρόνος,
 κ' οὔτε τοὺς τέρπον ἀνεμοὶ, οὔτε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, 480
 καὶ Τάρταρος βαθύτατος παντοῦ τοὺς περιζώνει.
 ἂν ἀπ' τὸ πείσιμά σου ὡς αὐτοῦ θὰ φθάσῃς, δὲν μὲ μέλει·
 ὅτι ἄλλο πρᾶγμ' ἀδιάντροπον, ὡς εἶς', ἐγὼ δὲν εἶδα.»

Εἶπεν ὁ Ζεὺς κ' ἐσώπαινεν ἢ Ἥρα ἢ λευκοχέρα.
 κ' ἔπεσε ᾗς τὸν Ὀκεανὸν τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ ἡλίου 485

τὴν μαύρην νύκτα σέρνοντας ἔς τὴν γῆν τὴν σιτοδότραν.
 τότε νὰ ἐσβύσθητε τὸ φῶς δὲν ἄρασε τῶν Τρώων,
 πλὴν τῶν Ἀργείων ποθητὸ πολὺ τὸ σκότος ἦλθε.
 Ὁ Ἐκτωρ πάλιν σύνοδον συνάθροισεν τῶν Τρώων
 μακρὰν τῶν πλοίων καὶ σιμὰ ἔς τοῦ ποταμοῦ τὸ θεῦμα, 490
 ποῦ ἀπὸ νεκροῦς ἐλεύθερος εἶχε ἀπομεινῆ ὁ τόπος.
 ἀπὸ τ' ἀμάξια ἐξέξευαν καὶ τοῦ Ἐκτορος τοῦ θείου
 τὸν λόγον ἀκροάζονταν κ' ἔσφιγγε αὐτὸς ἔς τὸ χέρι
 κοντάρι ἐνδεκάπηχο κ' ἔμπρὸς σπιθοβολοῦσε 495
 ἢ γάλκιν' ἄκρη καὶ χρυσὸ τὴν ἔδενε στεφάνι.
 ἔς ἐκεῖνο στηριζόμενος ὠμίλει πρὸς τοὺς Τρῶας·
 «ἀκούτε Τρῶες, Δάρδανοι καὶ ὄσ' ἦλθετε βοηθοὶ μας.
 τοὺς Ἀχαιοὺς θαρροῦσα ἐγὼ νὰ ἐξολοθρεύσω ἀπόψε
 ὄλους καὶ τὰ καράβια τους, καὶ ἔς τὴν ἀνεμισμένην 500
 Ἴλιον νὰ γύρω νικητῆς' ἀλλ' ἔσωσε τὸ σκότος
 αὐτοὺς καὶ τὰ καράβια τους ἔς τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης.
 καὶ τῶρ' ἄς ὑπακούσωμεν κ' ἔμεῖς ἔς τὴν μαύρην νύκτα.
 τὸν δεῖπνον ἐτοιμάσετε, καὶ τὰ καλὰ ποιλάρια
 ἀπὸ τ' ἀμάξια λύσετε καὶ βάλετε τροφήν τους. 505
 βόδια κ' ἐρίφια παχειὰ θὰ φέρετε ἀπ' τὴν πόλιν
 ὀγλήγορα κ' εὐφραντικὸ κρασί προμηθευθῆτε
 καὶ ἄροτον ἀπ' τὰ σπίτια σας συναΐξετε καὶ ξύλα
 πολλὰ διότι ὀλόνηκτα θὰ καιμε, ὡς ποῦ νὰ φέξη,
 πυρὰ πολλὰ ποῦ ἡ λάμψις των θὰ φθάσῃ ὡς τὸν αἰθέρα, 510
 οἱ κομοφόροι Ἀχαιοὶ μήπως τὴν νύκτα ὀρηήσουν
 ἔς τὰ νῶτα ἐπάνω τὰ πλατεῖα τῆς θαλάσσης νὰ φύγουν.
 μὴ τοὺς ἀφήσοιμ' ἦσυχον ν' ἀνέβουν ἔς τὰ καράβια,
 ἀλλὰ καὶ κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ἔς τὸ σπίτι του ἄς χωνεῖν
 τὴν ἀκοντιὰ ποῦ θὰ λαβε πηδῶντας εἰς τὸ πλοῖον' 515
 ὥστε καὶ ἄλλοι ἔς τὸ ἐξῆς νὰ φέρουν θὰ τρομάξουν
 τὸν Ἄρην τὸν πολύθρονον ἔς τοὺς ἵπποδάμους Τρῶας.
 καὶ οἱ κήρυκας οἱ σεβαστοὶ ἔς τὴν πόλιν ν' ἀναγγείλουν,
 οἱ γέροντες οἱ ἀσπρόμαλλοι τ' οὐράνια παλληκάρια
 ἔς τοὺς πύργους, κτίσμα τῶν θεῶν, νὰ ξενικτίσουν ὄλοι, 520
 καὶ ἡ γυναῖκες σπίτι τους φωτιὰ πολλὴν ἄς ἔχουν
 ἀδιάκοπα, καὶ ἀνύστακτη φρουρὰ νὰ στέκῃ μήπως
 ξάφνου ἔς τὴν πόλιν ἔμῃ ἐχθρός, οἱ ἄνδρες ἐνῶ λείπουν.
 ὦ Τρῶες μεγαλόφρονες, τοῦτα ὅπου λέγω ἄς γείνοιεν.
 καὶ ἰδοὺ σᾶς εἶπα ὅ,τι καλὸν μοῦ ἐφάνη διὰ τὴν ὥραν' 525
 καὶ ἄλλ', ἅμα φέξη θέλ' εἰπῶ τῶν ἵπποδάμων Τρώων.
 ἔς τὸν Δία καὶ ὄλους τοὺς θεοὺς εὐχου' ἐγὼ κ' ἐλπίζω
 ἐκεῖνα τὰ μοιρόφερτα σκελλιά νὰ διώξω ἐδῶθε
 ποῦ ἡ Μοῖραις ἔφεραν ἐδῶ ἔς τὰ ὀλόμαντρα καράβια.
 τὴν νύκτα νὰ μὴν πάθωμεν ὡστόσο ἄς φυλαχθῶμεν
 καὶ αὐτοὺς τὰ γαράμματα μὲ τ' ἄμματα ἄς χυθῶμε 530

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifanako Apothetifio Dimosias Astorik

Restrictions apply.

τὸν Ἄρην τὸν ὀρητικὸν νὰ ἐγείρωμεν ἕς τὰ πλοῖα,
 θὰ δοκιμάσω ἂν ὁ δεινὸς Τυδείδης μὲ θὰ διώξη
 ἕς τὸ τεῖχος ἀπ' τὰ πλοῖα των ἢ ἐγὼ θὲ νὰ τοῦ σχίσω
 τὸ στήθος κ' αἱματόβρεκτα θὰ πάρω τ' ἄρματά του.
 καὶ αὖριον τὴν ἀνδρείαν του θὰ μάθῃ, ἂν θὰ ὑπομείνῃ 535
 τῆς λόγῃς μου τὸ κίνημα. θὰ πέσῃ, θαρρῶ, πρῶτος
 ἀπὸ τὸ χεῖρι μου καὶ αὐτὸς καὶ τῶν συντρόφων πληθὸς
 ὁ ἥλιος ἅμα σηκωθῆῃ· καὶ ὁμοίως νὰ ἤμποροῦσα
 ἀθάνατος καὶ ἀγέραςτος νὰ εἶμαι ἕς τὸν αἰῶνα
 καὶ νὰ τιμῶμαι ὡς ἡ Ἀθηνᾶ δοξάζεται καὶ ὁ Φοῖβος, 540
 ὅσο κακὴ τῶν Ἀχαιῶν τούτων θὰ φέξῃ ἡ ἡμέρα.»
 Ὁ Ἐκτωρ εἶπε, κ' ἔκαμαν ἀλαλαγμὸν οἱ Τρῶες·
 τότε ἔλυσαν ἀπ' τὸν ζυγὸν τοὺς ἰδρωμένους ἵππους
 καὶ μὲ λουριὰ τοὺς πρόσδεσαν ἕς τὰς ἄμαξαις πλησίον·
 ἀπὸ τὴν πόλιν ἔφεραν ἐρίφια καὶ μοσχάρια 545
 ὀγλήγορα, κ' εὐφραντικὸν κρασί προμηθευθῆμαν
 καὶ ἄρτον ἀπ' τὰ σπύτια τοὺς καὶ πολλὰ ξύλα ἐκόψαν·
 κ' ἐπρόσφεραν πρὸς τοὺς θεοὺς ἐξαίσιας ἐκατόμβαις,
 καὶ ἀνέβαζαν οἱ ἄνεμοι ἕς τὸν οὐρανὸν τὴν κνίσαν
 γλυκεῖαν· ἄλλ' οἱ μάκαρες θεοὶ δὲν τὴν δεχόνταν 550
 ποσῶς, ὅτι ἀπεστρέφοντο τὴν Ἴλιον τὴν ἁγίαν,
 τὸν Πριάμον καὶ τὸν λαὸν τοῦ δυνατοῦ Πριάμου.
 καὶ αὐτοὶ μὲ μέγα φρόνημα ἕς τὰς τάξεις τοῦ πολέμου
 ἐκάθοντο καὶ ὀλονυκτὶς πολλὰ πυρὰ ἐκαΐαν.
 καὶ ὡς τ' ἄστρα, ὁποῦ σπιθοβολοῦν ἕς ἀνάνεμον αἰθέρα 555
 χαριτωμένα ὀλόγυρα ἕς τὴν φωτεινὴν σελήνην,—
 φαίνεται κάθε κορυφῇ, κάθ' ἄκρῃ, κάθε πλάγι,
 ὡς ἀνοίξε ἀπ' τὸν οὐρανὸν ἀπέραντος αἰθέρας
 ποῦ τ' ἄστρα ὅλα ἐφανέρωσε καὶ χαίρονται οἱ ποιμένες—
 τόσ' ἄστραφταν ἕς τὴν Ἴλιον ἐμπρὸς πυρὰ ποῦ ἐκαΐαν 560
 οἱ Τρῶες τότε ἀνάμεσα ἕς τὸν Ξάνθον καὶ ἕς τὰ πλοῖα.
 χίλια ἕς τὸν κάμπον καίονταν πυρὰ καὶ ἕς τὸ καθένα
 ἄνδρες ἕς τὴν λάμπην τοῦ πυρὸς ἐκάθηντο πενήντα.
 κ' οἱ ἵπποι ὀρθοὶ ἕς τὰς ἄμαξαις σιμὰ κριθάρι ἐτρῶγαν
 καὶ τὴν καλόθρονον Ἥδ' νὰ φθάσῃ ἐπεριμέναν. 565

Αὐτοῦ οἱ Τρῶες φύλαγαν· ἀλλὰ θαυμάσιος φόβος
ἀδελφί τῆς φρικτῆς φυγῆς τοὺς Ἀχαιοὺς παγώνει,
κ' ἔκρουε λύπη ἀβάστακτη τοὺς πρώτους τῶν ἀνδρείων.
καὶ ὡς ἄνεμοι ἔς τὴν θάλασσαν κινοῦν ἀντάμα δύο,
ἐὰν Βορειᾶς καὶ Ζέφυρος ὁρμῶν ἀπὸ τὴν Θράκην 5
ἔξαφνα· κορυφόνεται τὸ κῆμα καὶ μαυρίζει
καὶ φύκι χύνεται πολὺ ἔς τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης·
ὁμοία ζάλη ἐχώριζε τῶν Ἀχαιῶν τὰ στήθη.

Καὶ μ' ἄκρον πόνον ἔς τὴν ψυχὴν ὁ Ἀτρείδης ἐγυροῦσε
τοὺς φιλοφώνους κήρυκας ἀμέσως νὰ προστάξῃ 10
τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς σύνοδον σιγὰ νὰ συναθροίσουν
καλῶντας τοὺς κατ' ὄνομα· κ' ἐργάζετο αὐτὸς πρώτος.
κ' ἐκάθιζαν περίλυποι· καὶ ὀρθὸς ὁ Ἀγαμέμνων
ἔστετε δάκρυα χύνοντας, μαυρόνερη ὡσάν βρύση
ποῦ εἰς βράχον χύνει ἀπάτητον τὰ σκοτεινὰ νερά της. 15
καὶ βαρυναστενάζοντας ὁμίλει τῶν Ἀργείων

«ὦ ἀγαπημένοι μου ἀρχηγοί, προστάταις τῶν Ἀργείων,
βαρεῖά πολὺ μ' ἐτύφλωσε καὶ μ' ἐμπλεξε ὁ Κρονίδης.
ὁ ἄσπλαγος, μοῦ ἔταξε τὴν πυργωμένην Τροίαν
πῶς θὰ πορθήσω κ' ἐνδοξὸς θὰ γύρω ἔς τὴν Πατρίδα· 20
κ' ἰδοὺ κακὰ μ' ἀπάτησε καὶ ἔς τ' Ἄργος νὰ γυρίσω
ἄδοξα, θέλει, ἀφοῦ λαὸς πολὺς ἐχάθη ἀδίως.

ναί, τοῦτο ἀρέσει ὡς φαίνεται τοῦ ὑπερηφάνου Δία,
ὁποῦ πολλῶν πολιτειῶν ἡ ἄκρα δύναμις του
ταῖς κορυφαῖς ἐξέκαμε καὶ ἀκόμη θὰ ξεκάμη. 25
ἀλλὰ δεχθῆτε ὅ,τι θὰ εἰπῶ· νὰ φύγωμε σὰς λέγω
ὄλοι μὲ τὰ καρᾶβια μας γιὰ τὴν γλυκεῖα πατρίδα
ὅτι δὲν γίνεται ποτὲ νὰ πάρωμε τὴν Τροίαν.»

Εἶπεν αὐτὰ καὶ σώπαιναν, ἄφωνοι ἐμεῖναν ὄλοι·
ὄραν πολλὴν οἱ Ἀχαιοὶ εἰγήσαν θλιμμένοι· 30

κ' ἔκοψε τέλος τὴν σιωπὴν ὁ ἀνίκητος Τυδείδης·
«σὲ πρώτα, ὁποῦ παραλογᾶς, θὰ πολεμήσω, Ἀτρείδη·
δὲν θὰ θυμώσης, Κύριε· συνόδου τάξις εἶναι.

σὺ πρώτα ἐμπρὸς τῶν Δαναῶν μ' ὠνειδίσεις πῶς εἶμαι
ἀπόστολος; δεχθήτωμεσ, κλιμῆτο Ἰοῦ Ἀχαιοὶ, θνήσκουσιν 35

ἂν τὴν ἀλήθειαν ἔλεγες, καὶ γέροντες καὶ νέοι.
 καὶ ἀπὸ τὰ δῶρα ὁ πάνσοφος Κρονίδης σοῦ ἴδωκ' ἓνα
 ἔαν τὴν δόξαν σοῦ ἴδωκε τοῦ σκῆπτρου ἐπάνω εἰς ὄλους·
 τὸ ὑπέρτατον δὲν σοῦ ἴδωκε, τὸ δῶρον τῆς ἀνδρείας.
 παραδόξε, τόσο ἄναδρα καὶ ἀπόλεμα τῶντι 40
 ἔκρινες τ' Ἀχαιοῖσιν ἅς τὰ λόγια ποῦ προφέρεις;
 καὶ πρόθυμος ἂν εἶσαι σὺ νὰ γύρης ἔς τὴν πατρίδα,
 πῆγαινε, ὁ δρόμος ἔτοιμος καὶ αὐτοῦ ἔς τὸ περιγιάλι
 τὰ τόσα πλοῖα πῶφεραν ἔσέν' ἀπ' τὴν Μυκῆην.
 πλὴν ἄλλοι ἀνδράγαθοι Ἀχαιοὶ θὰ μείνουν ὡς τὸ τέλος, 45
 τὴν Τροίαν νὰ πορθήσωμεν· καὶ τοῦτοι πάλι ἄς φύγουν,
 ἂν θέλουν, ἔς τὴν πατρίδα τους, καὶ ἔς τὸν ἀγῶνα μόνος
 θὰ μείνω μὲ τὸν Σθένελον, ὡς ποῦ νὰ πέσῃ ἡ Τροία,
 ὅπως μᾶς ἔστειλεν ἐδῶ τῶν ἀθανάτων γνώμη.

Εἶπε, κ' οἱ Ἀχαιοῖσιν μ' ἀλαλαγμοὺς τὸν στέρξαν, 50
 ὡς τοῦ Τυδείδῃ ἐθαύμασαν τὸν λόγον τοῦ ἱπποδάμου.
 τότε σηκώθηκε ὁ ἱππευτὴς ὁ Νέστωρ νὰ ὀμιλήσῃ·
 «Τυδείδη, καὶ ἔς τὸν πόλεμον ἐξόχως εἶσαι ἀνδρείος,
 καὶ εἰς τὴν βουλὴν ὑπερτερεῖς πολὺ τῶν ὀμηλίκων.
 καὶ λόγον εἶπες, ποῦ Ἀχαιοὶ κανεῖς δὲν θέλει πρῆξι 55
 ἢ θὰ σοῦ ἀντεῖπῃ· ἀλλ' ἄφησες τὸ πλήρωμα τῶν λόγων.
 καὶ νέος εἶσαι, ὥστε παιδὶ νὰ λέγῃσαι δικό μου
 μποροῦσες ὑστερόγεννο· καὶ ὅμως ὀρθὰ τὰ λέγεις
 πρὸς τοὺς Ἀργεῖους βασιλεῖς· ἀλλ' ὡς ἀνώτερός σου
 ἔς τοὺς χρόνους, ὅλον φανερά θὰ εἰπῶ τὸν στοχασμόν μου, 60
 καὶ δὲν θ' ἀφήσω τίποτε· οὐδὲ θέλει ἀφηφήσῃ
 κανεῖς τὸν λόγον μου, οὐδ' αὐτὸς ὁ μέγας Ἀγαμέμνων.
 νόμον δὲν ἔχει οὔτε φυλὴν, ἀλλ' οὔτε ἐστὶαν ἔχει
 ποῦ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, τὸν ἄγριον, ἀγαπάει.
 πλὴν τῶρ ἄς ὑπακούσωμε ἔς τὴν μαύρην νύκτα καὶ ὅλοι 65
 τὸ δειλνὸ ἄς ἐτοιμάσωμεν, καὶ φύλακες ἀπ' ἔξω
 τοῦ τείχους εἰς τὸν χάνδακα σιμὰ νὰ ξενυκτίσουν.
 τῶν νέων τοῦτο ἐσύστησα· καὶ ἀρχὴν, Ἀτρεΐδῃ, σ' ἄλλα
 σὺ κάμε, ὡς εἶσαι ὑπέρτατος τῶν ἄλλων ἡγεμόνων.
 εἰς δειπνον σὺ τοὺς γέροντας προσκάλεσε· σοῦ πρέπει· 70
 εἶναι ἢ σκηναῖς σοῦ ἀπὸ κρασιὰ γεμάταις, ποῦ ἀπ' τὴν Θράκην
 σοῦ φέρουν καθημερινῶς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα,
 καὶ ὅλα σοῦ ὑπάρχουν τὰ καλὰ διὰ νὰ φιλοξενήσῃς.
 ὅπου πολλοὶ θὰ συναχθοῦν, πολλὰς θ' ἀκούσης γνώμης·
 σὺ δέξου τὴν καλῆτερον· καὶ ἀνάγκην ἔχομ' ὅλοι 75
 γνώμης ὀρθῆς, γνώμης σοφῆς· οἱ ἐχθροὶ μας κἀνοιν τῶσα
 πυρὰ σιμὰ ἔς τὰ πλοῖα μας· νὰ τὸ χαρῆ ποιδεῖ εἶναι;
 ἢ νύκτα τούτῃ τὸν στρατὸν θὰ σώσῃ ἢ θ' ἀφανίσῃ.»

Εἶπεν αὐτὰ καὶ ὑπάρχουσιν ἐκεῖνοι ἔς τὴν φωνὴν του·
 τό τε καὶ τὸ ἕκτον ἐπέγραψεν ὁ ποιητὴς· ἔπειτα ἔτι ὅλα 80

ἐκίνησαν τοῦ Νέστορος ὁ υἱός, ὁ Θρασυμήδης,
 Ἀσκάλαιος καὶ Ἰάλμενος, παιδιὰ καὶ οἱ δύο τοῦ Ἄρη
 Μηριόνης καὶ Δηίπυρος καὶ μὲ τὸν Ἀφαρέα
 τοῦ Κρείοντος τὸ ὑπέρλαμπρον ἀγόρι ὁ Λυκομήδης. 85
 οἱ πολεμάρχῃ ἦσαν ἑπτὰ κ' εἶχ' ἑκατὸν καθένας
 ἀγόρια, ὅπου μὲ μακρὰ κοντάρι' ἀκολουθοῦσαν.
 καὶ ἀνάμεσα ἔς τὸν χάνδακα καθίσαν καὶ ἔς τὸ τεῖχος,
 φωτιὰν ἀνάψαν κ' ἔκαμαν τὸ δεῖπνον του καθένας.
 Τῶν Ἀχαιῶν τοὺς γέρονταις συνάθροισεν ὁ Ἀτρεΐδης 90
 εἰς τὴν σκηνὴν του κ' ἔβαλεν εὐφραντικὸν τραπέζι
 τὰ χέρι' ἀπλώσαν ἔς τὰ ἔτοιμα φαγιά ποῦ ἔμπρὸς τοὺς εἶχαν.
 καὶ τοῦ φαγιοῦ καὶ τοῦ πιτοῦ τὴν ὄρεξι ἀφοῦ σβύσαν,
 πρῶτος ὁ γέρος ἄρχισε σκέψιν ἔμπρὸς νὰ φέρῃ,
 ὁ Νέστωρ, ὅπου ἡ γνώμη του ὡς πρῶτα ἐπροτιμήθη· 95
 ἐκεῖνος τοὺς ἀγόρευσε καλόγνωνμα καὶ εἶπε·
 «ὦ Ἀγαμέμνον' ἀρχηγέ, τρισένδοξε Ἀτρεΐδη,
 ἀπὸ ἐσὲ θὰ κάμω ἀρχήν, ἔς ἐσὲ θὰ κάμω τέλος.
 πολλῶν λαῶν εἶσαι ἀρχηγός καὶ σοῦ ἔδωκε ὁ Κρονίδης,
 διὰ νὰ βουλευέσαι σ' αὐτούς, καὶ νόμιμα καὶ σκῆπτρο, 100
 ὅθεν ἐξόχως πρέπει σὺ νὰ λέγῃς καὶ ν' ἀκούῃς
 καὶ νὰ ἐκτελῆς ὅ,τι ἀγαθὸν καὶ τοῦ ἄλλου ὁ νοῦς ἐμπνέει·
 τὸ ἔργον θὰ κρέμεται ἀπὸ ἐσέ, πῶδεις' ἐκείνου ὁ λόγος.
 καὶ ἄκουσε αὐτὸ ποῦ ὀρθότερον ἀπ' ὅλα ἐγὼ νομίζω.
 ὅτι, θαρρῶ. καλῆτερα δὲν θὰ σκεφθῆ κανένας 105
 ἀπ' ὅτι σκέφθηκ' ἀπ' ἀρχῆς, ἀφοῦ τοῦ γολωμένου
 Πηλείδη μέσ' ἀπ' τὴν σκηνὴν τὴν κόρην Βρισηΐδα
 ἐπῆρες, ὦ διογέννητε, ἔς τὴν γνώμην μου ἐναντίον
 καὶ ἂν καὶ πολὺ σ' ἐμπόδιζα καὶ σὲ παρακαλοῦσα,
 μόνον τὴν μεγαλόκαρδην ὑπάκουσες ψυχὴν σου· 110
 κ' ἐξαΐσιον ἄνδρα ἀψήφησες ποῦ καὶ οἱ θεοὶ δοξάσαν
 καὶ τὸ βραβεῖον τοῦ κρατεῖς· ἀλλὰ καὶ τῶρ' ἀκόμη
 πῶς νὰ τὸν εἰρηνεύσωμεν ἄς στοχασθοῦμεν ὅλοι
 μὲ πολλὰ δῶρα πρόσχαρα καὶ λόγια μελωμένα.»
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων· 115
 «ὄλαις μοῦ εἶπες, γέροντα, σωστά ταις ἀμαρτίαις.
 ἔσφαλα, ναί, τ' ὁμολογῶ· ἀντὶ πολλῶν ἄξιζει
 λαῶν ὁ ἄνθρωπος ποῦ ὁ Ζεὺς ὀλόψυχ' ἀγαπήσῃ.
 ὡς τῶρα τοῦτον τίμησε, κ' ἐμᾶς ἔχει ἀφανίσῃ
 ἀλλ' ἂν καὶ τόσο ἔλεινὰ τυφλώθη τότε ὁ νοῦς μου 120
 νὰ τὸ διορθώσω ἐπιθυμῶ μὲ ξαγορὰν πλουσίαν.
 καὶ ἰδοὺ τὰ δῶρα, ὑπέρλαμπρα, ποῦ ἐγὼ θὰ τοῦ προσφέρω·
 ἄκαντοι τρίποδες ἑπτὰ, χρυσοῦ τάλαντα δέκα,
 εἴκοσι λέβητες λαμπροὶ καὶ δώδεκα γενναῖοι
 ἵπποι ποῦ ἐκέρδησαν πολλὰ τὰ πόδια τῶν βραβεῖα.
 ἄνοι καὶ πολυτίμητο χρυσοῦ δέμηθ' εἴβησαν. 125
 Downloaded on 11/05/2024 17:43:29 UTC from https://www.cambridge.org/core. The University of Edinburgh, on 11/05/2024 17:43:29 UTC, subject to the Cambridge Core terms of use, available at https://www.cambridge.org/core/terms. https://doi.org/10.1017/9781108881111.003

τοῦ ἀνδρός, ὅπου θὰ ἐλάμβανε τὰ πλούτη ἀπ' τὰ βραβεῖα,
 ὅσ' ἀπ' ταῖς νίκαις ἔλαβα τῶν μονονύχων ἵππων.
 κ' ἐπὶ Λεσβίδαις ἄξιαις ἔς ἔργα λαμπρὰ θὰ δώσω,
 ποῦ ὅταν τὴν Δέσβον πόρθησεν αὐτός, εἶχε διαλέξῃ
 εὐμορφαῖς ποῦ τῶν γυναικῶν τὸ γένος νικοῦσαν. 130
 τούταις θὰ δώσω καὶ μ' αὐταῖς θὰ εἶναι ἡ Βρισηΐδα
 ὅπου τοῦ ἐπῆρα· κ' ἐνταυτῷ θὰ ὁμῶσω μέγαν ὄρον,
 ὅτι ἔς τὴν κλίην της ποτέ μαζί της δὲν ἀνέβην
 ὡς τῶν ἀνθρώπων, γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, τὸ θέλει ὁ πόθος.
 καὶ τοῦτ' ἀμέσως θὰ δοθοῦν· καὶ ἂν οἱ θεοὶ θελήσουν 135
 τὴν ὑψηλὴν νὰ ρίξωμεν τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου,
 ἄς πάρῃ, ὅταν οἱ Ἀχαιοὶ τὰ λάφυρα μοιράσουν,
 ἀπὸ χρυσὸν καὶ χάλκωμα γεμάτο ἓνα καράβι,
 κ' εἴκοσι Τρωαδίτισαις γυναῖκες ἄς διαλέξῃ,
 ποῦ μόν' ἢ Ἑλέν' ἢ Ἀργίσσα ἔς τὸ κάλλος θὰ ὑπερβαίνῃ. 140
 καὶ ἔς τ' Ἄργος τὸ Ἀχαϊκόν, τῆς γῆς μαστάρη, ἂν φθάσῃ,
 γαμπρὸν τὸν θέλω, ἀγαπητὸν, ὡς ἔχω τὸν Ὅρεστιν,
 ποῦ χαιρέτ' ὅλα τὰ καλὰ μονάκριβό μου ἀγόρι.
 ἔς τὸ στερεὸ μου μέγαρο τρεῖς ἔχω θυγατέρας·
 ἀπὸ ταῖς τρεῖς ἀδώρητα ἔς τὸ σπῖτι τοῦ Πηλέως 145
 ἄς φέρ' ἢ τὴν Χρυσόθεμιν ἢ καὶ τὴν Λαοδίην
 ἢ καὶ τὴν Ἰφιάνασσαν καὶ θὰ τῆς δώσω δῶρα
 ὅσα κανεῖς ἔς τὴν κόρη του δὲν ἔδωκε πατέρας.
 κ' ἢ ἐξῆς εἶναι ἢ περιφημαῖς ποῦ θὰ τοῦ δώσω χώραις·
 Φηραῖς τὸ θεῖον πόλισμα, Ἐνόπη, Καρδαμύλη, 150
 Ἴρη χλωώδης, Πήδασος ἀμπελοφόρος ὅλη,
 Αἰπεια λαμπρὴ καὶ Ἄνθεια μὲ τὸ παχὺ γρασίδι.
 ὅλαις ἀκρόγιαλα σιμά, μὲ τὴν ἀμμόωδη Πύλον.
 κ' οἱ ἐγκάτοικοι πολύαρνοι, πολύμοσχοι μὲ δῶρα
 θὰ τὸν τιμήσουν ὡς θεὸν καὶ ἀφθόνως θὰ τοῦ δίδουν 155
 τὰ διωρισμένα δίκαια, ἔς τὸ σκῆπτρον ἀποκάτω.
 τοῦτα τὰ ὑπόσχομαι, ἂν αὐτὸς ἀπ' τὸν θυμὸν του παύσῃ.
 ἄς πραινθῇ—ἀπράϋντος καὶ ἄσπονδος εἶν' ὁ Ἄδης,
 διὰ τοῦτο μόνος τῶν θεῶν μισεῖται ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους—
 ἔς ἔμην' ἄς κλίην, ἀνώτερος ὡς εἶμαι βασιλέας, 160
 καὶ ὡς διὰ τὴν ἡλικίαν μου νὰ προτιμῶμαι ἀρμόζει.»

Καὶ ὁ Νέστωρ ὁ Γερῆνιος ἱππότης τοῦ ἀποκριθῆ·
 «ὦ Ἀγαμέμνον' ἀρχηγέ, τρισένδοξε Ἀτρεΐδῃ,
 τὰ δῶρα δὲν εἶναι μικρὰ πεῦ δίδεις τοῦ Πηλείδῃ·
 καὶ ἄνδρας ἄς στείλωμ' ἐλεεινοὺς ἔς τὸν θεῖον Ἀχιλλέα, 165
 καὶ ἄς ξεκινήσουν γλήγορα νὰ φθάσουν ἔς τὴν σκηνὴν του.
 καὶ ἀκοῦτε νὰ τοὺς δεῖξω ἐγώ, κ' ἐκεῖνοι ἄς ὑπακούσουν.
 ὁ Φοῖνιξ ὁ δούφιλος θὰ ἔναι ὁδηγὸς καὶ πρῶτος,
 ὁ μέγας Αἴας ἔπειτα καὶ ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς,
 κατόπιν τῶν οἱ κρονεῖς Ὀδῖος κ' Εὐρύπυτος.»

Authorized licensed use limited to: 172.16.0.3.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from https://www.jstor.org/terms

Restrictions apply.

- νίψιμο φέρτε καὶ σιγὴν κηρύξτε· εὐλαβείας
 διὰ τὰ εὐχηθούμεν ἔλεος πρὸς τὸν πατέρα Δία.»
- Εἶπε καὶ εἰς ὅλους ἀρεστοὺς ἐφάνη ἐκείνου ὁ λόγος.
 καὶ τὰ νερὰ τοὺς ἔχυσαν οἱ κήρυκες ἕς τὰ χεῖρα,
 καὶ ἀφοῦ κρατήραις μὲ κρασί στεφάνωσαν οἱ νεοί 175
 ἔδωκεν ἕς ὅλους ἀπαρχὴν ἕς τὰ γεμιστὰ ποτήρια,
 καὶ ἀφοῦ σπονδίσαν κ' ἔπιαν ὅσ' ἤθελε ἡ ψυχὴ των,
 ἀπὸ τοῦ Ἄτρείδῃ τὴν σκηπὴν ἐβγῆκαν κ' ἐκινήσαν.
 καὶ ὁ Νέστωρ σύσταινε ἕς αὐτοὺς μὲ λόγον καὶ μὲ νεῦμα 180
 ἕς τὸν Ὀδυσσεῖα μάλιστα πολὺ νὰ προσπαθήσουν
 νὰ πείσουν ὅπως δύνανται τὸν ἄσπογον Πηλεΐδην.
 Καὶ ὡς πῆγαιναν ἀκρόγιαλα ἕς τὸν Ποσειδῶνα εὐχόνταν
 τὴν μεγαλόκαρδην ψυχὴν νὰ πείσουν τοῦ Ἀχιλλέως.
 ἕς τῶν Μυρμιδόνων ταῖς σκηναῖς ἐφθάσαν καὶ ἕς τὰ πλοῖα,
 κ' ἦσαν αὐτὸν τὸ πνεῦμα του νὰ τέρτη μὲ γλυκεῖαν 185
 καλὴν κιθάραν τεχνικὴν μὲ ὀλόγυρον τὸν πῆχυν,
 ποῦ διάλεξ' ἀπ' τὰ λάφυρα τὴν πόλιν ὅταν πῆρε
 τοῦ Ἀετίωνος· αὐτὸς καὶ τὴν ψυχὴν μὲ ἐκείνην
 ἰλάρωνε, καὶ τῶν ἀνδρῶν ταῖς δόξαις ἐτραγοῦδα.
 καὶ ὁ Πάτροκλος ἐκάθονταν ἀπέναντί του μόνος 190
 σιωπηλὸς κ' ἀνάμενε νὰ παύσῃ τὸ τραγοῦδι.
 ὥστόσο αὐτοὶ προχώρησαν. καὶ πρῶτος ὁ Ὀδυσσεύς,
 κ' ἔμπρὸς του ἐστάθησαν ὀρθοὶ· πετάχθη ξιπασμένος
 ἀπ' τὸ θρονί του μὲ ὄλην του τὴν φόρμιγγα ὁ Πηλεΐδης.
 ὁ Πάτροκλος σηκώθηκε καὶ αὐτὸς ἅμα τοὺς εἶδε 195
 «χαίρετε, ὦ φίλοι μου ἀκριβοί, τοὺς εἶπεν ὁ Ἀχιλλέας,
 —θὰ εἶναι ἀνάγκη φοβερὴ—σεῖς εἰσθε ἀγαπητοὶ μου,
 ὅσο κανεῖς τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ἄς εἶμαι χολωμένος.»
- Παράμερα τοὺς ἔμπασεν ὁ θεὸς Ἀχιλλέας
 καὶ τοὺς ἐκάθισε εἰς θρονιά μὲ τάπηταις ὄραιους. 200
 καὶ τοῦ Πατρόκλου εἶπεν εὐθύς· «τρανώτερον κρατῆρα,
 Μενoitιάδη, στήσε τους, καὶ μὲ κρασί γενναῖο
 συγκέρνα τον, κ' εἰτοίμασε τοῦ καθενὸς ποτήρι.
 ὅτ' εἶναι ἄνδρες ἀκριβοί ἕς τὴν σκέπην μου ἀποκάτω.»
- Ἐπάκουσεν ὁ Πάτροκλος τὸν ποθητόν του φίλον. 205
 καὶ αὐτὸς εἰς κρατοςάνιδο, ἕς τὴν φωτεινὴν γωνίαν
 ἀρνιοῦ τὴν πλάτην ἔρριξε κ' ἐρίφι σαρκωμένο,
 μὲ χοίρου νῶτον πῶλαμπε ἕς τὸ πάχος κ' ὁ Αὐτομέδων
 τοῦ τὰ ἐβαστοῦσε κ' ἔκοφτεν ὁ θεὸς Ἀχιλλέας. 210
 καὶ ἀφοῦ τὰ λιάνισ' εὐμορφα, τὰ πέρασε ἕς ταῖς σούβλαις,
 καὶ ὥστόσο φωτιὰν ἀναφτεν ὁ Πάτροκλος μεγάλην,
 καὶ ὅταν ἐκάηκε ἡ φωτιά καὶ ὄλη ἐμαράνθ' ἡ φλόγα
 ἀφοῦ τ' ἀνθρώπια ἐστρωσεν ἄνω ἕς τοὺς ψήσταις βάζει
 ταῖς σούβλαις καὶ ἕς τὰ κράτα τὸ ἄγιο ῥίγνει ἀλάτι. 215
 καὶ ἀφοῦ εὐπρόσῃαν τὰ σῦρον ἐπάνω ἕς ταῖς σανάιδας

και ὁ Πάτροκλος εἰς κάνιστρα λαμπρὰ τὸν ἄρτον φέρνει
 ἕως τὴν τράπεζαν, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὰ κρέατα μοιράζει.
 καὶ ἐκάθισεν ἀπέναντι τοῦ θεοῦ Ὀδυσσεῶς
 καὶ ἐπρόσταξε τὸν φίλον του τὴν προσφορὰν νὰ κάμη,
 καὶ ὁ Πάτροκλος ταῖς ἀπαρχαῖς ἕως ταῖς φλόγαις παραδίδει. 220
 ἄπλωσαν τότε ἕως τὰ ἔτοιμα καλὰ ποῦ ἔμπρὸς τους εἶχαν.
 καὶ ἀφοῦ ἕως ἐκεῖνα εὐφράνθησαν, τοῦ Φοίνικος ὁ Αἴας
 ἔκαμε νεῦμα· ἐνόησεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὁ θεῖος,
 ἕνα ποτῆρι ἐγέμισε καὶ ἐπρόπιε τοῦ Ἀχιλλεῶς·
 «χαῖρε, Ἀχιλλέα· μήτ' ἐδῶ καὶ μήτε ἕως τοῦ Ἀτρεΐδη 225
 εἰς τὴν σκηνὴν παραπονο δὲν ἔχομε τοῦ δείπνου,
 καὶ ἀφθονα ὑπάρχουν τὰ καλὰ ἕως τὸ ἰσόμοιρον τραπέζι.
 τὸν νοῦν ὁμως δὲν ἔχομε ἕως τὸ εὐφραντικὸν τραπέζι
 ἀλλὰ μεγάλην συμφορὰν μὲ τρόμον ἔμπροσθέν μας
 βλέπομε· τώρα θὰ σωθοῦν ἢ θὰ χαθοῦν τὰ πλοῖα, 230
 ἂν μὴ ἐσὺ, διόθρεπτε, ζωσθῆς τὴν δυνάμιν σου.
 ὅτι ἐκαθίσαν μεταξὺ τοῦ τείχους καὶ τῶν πλοίων
 οἱ Τρῶες οἱ ἀπότολμοι μὲ τοὺς βοηθούς των ὅλους.
 καὶ ἄνασαν μύρια πνυρά, καὶ λέγουν ὅτι πλέον
 δὲν θὰ σταθοῦν καὶ ἀκράτητοι θὰ πέσουν ἕως τὰ καράβια— 235
 ἕως αὐτοὺς ἀστράφτει, φανερὸ καλὸ σημάδι, ὁ Δίας.
 μανίζει ὁ Ἔκτωρ μ' ἔπαρσιν πολλὴν ἕως τὴν δυνάμιν του,
 καὶ ἕως τὸν Κρονίδην θαρρετὸς θνητοὺς δὲν συλλογιέται
 μήτε θεοὺς, καὶ φοβερὴ μέσα του λύσσα ἐμπῆκε.
 καὶ ἡ θεία πότε νῆλθ' Ἡὼς παρακαλεῖ καὶ πρῶτα 240
 νὰ κόψη αὐτὸς τ' ἀκρόπρυμνα κανχᾶται καὶ τὰ πλοῖα
 μὲ πῦρ νὰ κάμη φλογερὸ καὶ ὡς ὁ καπνὸς θὰ διόχνη
 ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ τοὺς ἐξολοθροῦση.
 πολὺ φοβοῦμαι μὴν αὐτὰ ποῦ φοβερίζει ἐκεῖνος
 τοῦ τὰ ἐκτελέσουν οἱ θεοί, καὶ ἡ μοῖρα μας ἕως τὴν Τροίαν 245
 θέλη νὰ πέσουμε, μακρὰν ἀπ' τὸ ἵπποτρόφον Ἄργος.
 ἀλλ' ἄστα, ἂν θέλῃς, ἂν καὶ ἀργά, τῶν Ἀχαιῶν τὰ τέκνα
 νὰ σώσης ἀπ' τὸν τάραχον καὶ τὴν ὀρμὴν τῶν Τρώων.
 λύτην θὰ τὸ ἔχεις ἔπειτα καὶ σύ, καὶ γεναμένο
 κακὸ δὲν διορθώνεται· ἀλλ' ἐγκαίρα στοχάσου 250
 τοὺς Δαναοὺς ἀπ' τὴν κακὴν ἡμέραν νὰ φυλάξης·
 τί σοῦ ἔλεγε ὁ πατέρας σου, γλυκὲ μου, τὴν ἡμέραν
 ὅπου ἕως τὸν Ἀγαμέμνονα σὲ ἔστειλεν ἀπ' τὴν Φθίαν;
 «τέκνον, ταῖς νίκαις ἢ Ἀθηνᾶ καὶ ἢ Ἥρα θὰ σοῦ δώσουν 255
 ἂν τὸ θέλῃσιν, ἀλλὰ σὺ ἕως τὸ στήθος θὰ δαμάσης
 τὴν μεγαλόκαρδην ψυχὴν προτίμα νᾶσαι πρῶτος·
 ἄπεχε ἀπ' τὴν κακόπρακτον τὴν ἔριδα, ὥστε πλέον
 θὰ σὲ τιμήσιν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ γέροντες καὶ νέοι.»
 αὐτὰ καὶ σὺ τὰ λησιμονεῖς, καὶ ἐαύστεινεν ὁ γέρος·

- παῦσε ὅσο ἀκόμα εἶναι καιρός· καὶ ὁ Ἄτρεΐδης θὰ σοῦ δώσῃ
ἀντάξια δῶρ' ἂν προτιμᾷς τῆς ἔχθρας τὴν φιλίαν.
καὶ ἰδοὺ πόσα ὑποσχέθηκε προτῶρα ἔς τὴν σκητὴν του·
ἄκαντοι τρίποδες ἑπτὰ, χρυσοῦ τάλαντα δέκα,
εἴκοσι λέβητες λαμπροὶ καὶ δώδεκα γενναῖοι 265
ἵπποι, ποῦ μὲ τὰ πόδια τῶν πῆραν πολλὰ βραβεῖα.
ἀπὸ χρυσὸν βαρύτιμον καὶ τόπον σιτοφόρον
πλούσιος θὰ ἦτ' ὁ ἄνθρωπος ποῦ νὰ ἔχει τὰ βραβεῖα
ὅσα τοῦ Ἄτρεΐδῃ ἐκέρδισαν τὰ δυνατὰ πουλάρια. 270
κ' ἑπτὰ γυναῖκες ἄξιας ἔς ἔργα λαμπρὰ θὰ δώσῃ
ποῦ, ὅταν τὴν Λέσβον ἔρριξες, ἐδιάλεξεν ἐκεῖνος,
κ' ἐνίκων εἰς τὴν εὐμορφίαν τῶν γυναικῶν τὰ γένη.
τούταις θὰ δώσῃ· καὶ μ' αὐταῖς θὰ εἶναι ἡ Βοιωτὶδα
ὀποῦ σοῦ ἐπῆρε· κ' ἐντανῶ θὰ ὁμώσῃ μέγαν ὄρκον 275
ποῦ δὲν ἀνέβηκε ποτὲ μαζί της εἰς τὴν κλίνην,
ὡς ἄνδρας κάμνει καὶ γυνὴ ἔς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.
καὶ τοῦτ' ἀμέσως θὰ δοθοῦν· κ' οἱ ἀθάνατοι ἂν θελήσουν
τὴν ὑψηλὴν νὰ ρίξουν τὴν πόλιν τοῦ Προιάμου,
να πάρῃς, ὅταν οἱ Ἀχαιοὶ τὰ λάφυρα μοιράσουν,
χρυσὸν καὶ χάλκωμ' ἀρκετὸ καράβι νὰ φορτώσῃς. 280
κ' εἴκοσι Τρωαδίτισσαις γυναῖκαις νὰ διαλέξῃς
θαυμάσαις διὰ τὸ κάλλος τῶν κατοπιν τῆς Ἑλένης·
καὶ ἔς τ' Ἄργος τὸ Ἀχαικόν, τῆς γῆς μαστᾶρι, ἂν φθάσῃ,
γαμβρὸν σὲ θέλει, ἀγαπητὸν ὡς ἔχει τὸν Ὀρέστην
ποῦ χαίρεται ὅλα τὰ καλὰ, μονάκριβό του ἀγῶρι. 285
ἔς τὸ στερεὸ του μέγαρο τρεῖς ἔχει θυγατέρας·
ἀπὸ ταῖς τρεῖς ἀδώρητα, ἔς τὸ σπῆτι τοῦ Πηλέως
φέρει ἢ τὴν Χρυσόθεμιν ἢ καὶ τὴν Λαοιδίην
ἢ καὶ τὴν Ἰφιάνασσαν, καὶ θὰ τῆς δώσῃ δῶρα
ὅσα κανεῖς ἔς τὴν κόρην του δὲν ἔδωκε πατέρας. 290
χώραις περιφρημαῖς ἑπτὰ τῆς δίδει, τὴν Ἐνόπην,
τὴν Αἰόκαν καὶ τὴν Πήδασον, ἀμπελοφόρον ὄλην,
τὴν Καρδαμύλην, τὴν Ἴρην, χλοώδη, τὴν ἁγίαν
πόλιν Φηρῶν, τὴν Ἀνθειαν μὲ τὸ βαθὺ γρασίδι,
ὄλαις ἀκρόγαλα σιμὰ μὲ τὴν ἀμμόδη Πύλον. 295
κ' οἱ ἐγγάτικοι πολύαρνοι, πολύμοσχοι, μὲ δῶρα
θὰ σὲ τιμήσουν ὡς θεόν, καὶ ἀφθόνως θὰ σοῦ δίδουν
τὰ διωρισμένα νόμιμα ἔς τὸ στήπτρον σου ἀποκάτω.
αὐτὰ θὰ δώσῃ, ἂν τὸν θυμὸν ἀφήσῃς, ὁ Ἀγαμέμνων.
καὶ τὸν Ἄτρεΐδην ἂν μισῆς καὶ ὅσα προσφέρει δῶρα, 300
λυπήσου τῶν Παναγαίων τὸ στράτευμα ποῦ πάσχει.
θὰ σὲ τιμήσουν ὡς θεόν ὅτι θὰ λάβῃς δόξαν
λαμπρὰν ἀπ' ὅλους, ἐπειδὴ σὺ τώρα νὰ κτυπήσῃς
θὰ δινηθῆς τὸν Ἐκτορα ποῦ ἔμπρός σου θάλλῃ, ὡς εἶναι
ἀπὸ τὴν λύσσαν του τυφλὸς, καὶ λέγει ὅτι δὲν ἔχουν 305

τὸν ὁμοίον του οἱ Δαναοί, ὅσ' ἤλθαμε ἔς τὴν Τροίαν.»

Καὶ ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς ἀπάντησέ του κ' εἶπε
 «Λαερτιάδη εἰρητικέ, διογέννητε Ὀδυσσεά,
 ἴσια θὰ εἰπῶ καὶ καθαρὰ τὴν ὁμιλίαν ὄλην
 καθὼς φρονῶ καὶ ἀσάλευτη θὰ μείνῃ ἡ θέλησίς μου, 310
 ὥστε νὰ μὴ προσκλαίεσθε καθήμενοι σιμά μου.
 ὅτι μοῦ εἶναι μισητός, ὅσο τοῦ Ἄδῃ ἢ Πύλλου,
 κείνος ποῦ κρύβει ἄλλο ἔς τὸν νοῦν καὶ ἄλλο ἔς τὸ χεῖλος ἔχει.
 καὶ ὅ,τι ἐγὼ κρὶν' ὀρθότερον θὰ εἰπῶ· μήτ' ὁ Ἀγαμέμνων,
 μήτε τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν κανεὶς δὲν θὰ μὲ πείσῃ· 315
 χάριν δὲν εἶχε ὁ πόλεμος ποῦ ἀδιάκοπα ἐκρατοῦσα
 μὲ τοὺς ἐχθρούς, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ποῦ ἀπέχει ἀπὸ τὴν μάχην
 καὶ αὐτὸς πῶ σφόδρα πολεμεῖ, μερίδα ὁμοίαν παίρνουν.
 ἴσα τιμαῖτ' ὁ ἄνδρος μὲ τὸν ἀνδρειωμένον.
 πολλὰ καὶ ἂν πράξῃς καὶ ἄνεργος ἂν μείνῃς, ἀποθνήσκεις. 320
 τί κέρδος τάχα μ' ἀφήσε τὸ νὰ ταλαιπωροῦμαι
 καὶ τὴν ζωὴν μου εἰς κίνδυνον νὰ βάζω πολεμῶντας;
 καὶ ὡς τὴν χασιὰ ἔς τ' ἀπτέρωτα μικρὰ της δίδῃ ἡ μάνα,
 ἅμα τὴν εὖρη, πλὴν αὐτὴ ζωὴν καλὴν δὲν ἔχει,
 κ' ἐγὼ πολλαῖς ἀγρύπνησα νυκτιαῖς καὶ ταῖς ἡμέραις 825
 περνοῦσα αἱματοστάλακταις μ' ἐχθροὺς ἀνδρειωμένους
 μαχόμενος. ἔξ ἀφορμῆς τῶν γυναικῶν τους μόνον.
 καὶ μὲ τὰ πλοῖα δώδεκα ἔχω πατήσῃ χώραις,
 καὶ πάλιν ἔνδεκα πεζὸς ἔς τὴν κάρπιμην Τρωάδα.
 καὶ ἀπ' ὄλαις θησαυροὺς πολλοὺς ἐπήρα καὶ τοῦ Ἀτρεΐδῃ 330
 εὐθύς ὅλα ἐπαράδιδα, καὶ αὐτὸς ἔς τὰ κοῖλα πλοῖα
 σιμά, μένοντας ἤσυχος τὰ ἐδέχετο καὶ μέρος
 ὀλίγο ἐμοίραζε, πολλὰ κρατοῦσε, καὶ ὡς βραβεῖα
 τῶν βασιλέων ἔδιδε καὶ πολεμάρχων ἄλλα.
 ἔς αὐτοὺς τ' ἀφίνει, καὶ ἀπ' ἐμὲ καὶ μόνον πῆρε ὀπίσω 335
 τὴν ποθητὴν μου· ἅς τέρεται σιμά της ξενωκτόντας.
 τί τοὺς Ἀργεῖους ἔφερε νὰ πολεμοῦν τοὺς Τρῶας;
 τί τόσα πλήθη ἐσύναξε καὶ ἀνέβασεν ὁ Ἀτρεΐδης
 ἔδῳ; δὲν εἶν' ἐξ ἀφορμῆς τῆς εὐμορφῆς Ἑλένης;
 οἱ Ἀτρεΐδαις ταῖς γυναῖκαις των μόνοι ἀγαποῦν ἔς τὸν κόσμον; 340
 κάθε καλὸς καὶ φρόνιμος πόνον καὶ ἀγάπην ἔχει
 εἰς τὴν δικὴν του σύντροφον· καὶ αὐτὴν ἐγὼ τὴν κόρην,
 ἂν καὶ πολέμου λάφυρον, ὀλόψυχ' ἀγαποῦσα.
 καὶ τώρα ποῦ ἀπ' τὰ χέρια μου ἐπῆρε τὸ βραβεῖον
 μ' ἀπάτην, ἅς μὴ προσπαθῇ τὸν γνώστην του νὰ πείσῃ. 345
 καὶ μὲ τοὺς ἄλλους βασιλεῖς καὶ σέ, Λαερτιάδη,
 τρόπον ἅς εὖρη ἀπ' τῆ φωτιᾶ νὰ σώσῃ τὰ καράβια.
 πολλὰ ἔκαμε χωρὶς ἐμέ, καὶ τεῖχος ἔχει κτίσῃ
 καὶ χάνται· ἀνοῖξε βαθύν, μὲ πάλους εἰς τὸ βάθος.
 πλὴν, τοῦ ἀνδροφόνου Ἐκτορος τὴν δῶμην νὰ ἐμποδίσῃ 350

δὲν δύναται· καὶ ὅταν ἐγὼ μὲ σᾶς συμπολεμοῦσα,
 ποτὲ δὲν ἤθελεν αὐτὸς τὴν μάχην νὰ κινήσῃ
 μακρὰν ἀπὸ τὰ τείχη τῶν, καὶ μόνον ὡς τὸν φράξον
 ἔφθασε τῶν Σκαιοῶν Πυλῶν· αὐτοῦ μ' ἔχει ἀντικρύσῃ
 μίαν φορὰν καὶ μεταβιάς ἐσώθη ἀπ' τὴν ὀρμήν μου. 355
 καὶ ἀφοῦ τὸν θεῖον Ἔκτορα νὰ πολεμήσω πλέον
 δὲν θέλω, αὖριον τοῦ Διὸς καὶ ὄλων τῶν ἀθανάτων
 θὰ θυσιάσω, κ' ἔπειτα ἔς τὴν θάλασσαν θὰ σύρω
 τὰ πλοῖα καλοφόρτωτα, καὶ θὰ τὰ ἰδῆς ἂν θέλῃς
 πολὺ πρῶτ' ἐμὲ τὸν βαθὺν Ἑλλήσποντον νὰ πλέουν 360
 καὶ μέσα νὰ λαμνοκοποῦν οἱ ἄνδρες μου μὲ πόθον
 κ' ἐὰν ταξείδι ὁ Ποσειδῶν καλὸ μοῦ δώσῃ ὁ θεῖος,
 ἔς τὴν καρποφόρον Φθίαν μου τὴν τρίτην φθάνω ἡμέραν.
 πλοῦτῃ ἔχω ἀφήσῃ ἐκεῖ πολλὰ ὅταν ἔς τὴν Τροίαν ἦλθα· 365
 κ' ἐδώθε χάλκωμα, χρυσὸν καὶ σίδηρον θὰ πάρω,
 καὶ ὠραίας κόραις, λάφυρα δικὰ μου ἀπὸ τὸν κλῆρον·
 μοῦ λείπει τὸ βραβεῖόν μου, ποῦ αὐτός, ποῦ τό 'χε δώσῃ,
 τὸ ἐπῆρε ὀπίσω ὕβριστικῶς, ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης,
 καὶ ὅλα ταῦτα ἐπιθυμῶ νὰ εἰπῆτε δημοσίως,
 ὥστε κ' οἱ ἐπίλοιποι Ἀχαιοὶ δι' αὐτὰ ν' ἀγανακτήσουν, 370
 καὶ μὴ θαρρεύσῃ ἔς τὸ ἐξῆς νὰ ξεπλανήσῃ καὶ ἄλλον
 ὁ ἀδιάντροπος· ἀλλὰ ἔς ἐμὲ δὲν θὰ τολμήσῃ πλέον,
 ὅσο καὶ εἶναι ἀναίσχυντος τὰ μάτια νὰ σηκώσῃ.
 ἔργον κανένα ἐγὼ μ' αὐτὸν οὐδὲ συμβούλια θέλω·
 μ' ἀπάτησε, μ' ἀδίκησε· δὲν μὲ δολώνει πλέον. 375
 τόσο τοῦ ἀρκεῖ· καὶ ἀμέριμνος ἔς τὸν ὄλεθρόν του ἄς τρέχῃ,
 ἀφοῦ τὸν νοῦν τοῦ ἀφαίρῃσεν ὁ πάνσοφος Κρονίδης.
 τὰ δῶρά του ἀποστρέφομαι καὶ οὐτιδανὰ τὰ κρίνω.
 καὶ ἂν δέξ', ἂν εἴκοσι φοραῖς τόσα μοῦ δώσῃ ὅσα ἔχει 380
 καὶ ὅσα κατόπι γίνεται νὰ λάβῃ καὶ ὅσα πλοῦτῃ
 συρρέουν ἔς τὸν Ὀρχομενὸν ἢ ἔς τὰς Αἰγύπτιας Θήβαις,
 ποῦ ὥσάν ἐκείναις θησαυροὺς ἄλλη δὲν ἔχει χώρα,
 ποῦ πύλαις ἔχουν ἑκατὸν καὶ ἀπὸ τὴν κάθε πύλῃν
 ἄνδρες περνοῦν διακόσιοι, μὲ τὰ ζεμέν' ἀμάξια·
 ἢ ὅσ' ἢ σκόν' εἶναι τῆς γῆς ἢ ὁ ἄμμος τῆς θαλάσσης, 385
 τὴν πληγωμένην μου ψυχὴν δὲν θὰ πρᾶτ' ὁ Ἀτρεΐδης
 ποῖν μοῦ πληρώσῃ ὀλόκληρον τὸ μέγ' ἀδίκημά του.
 καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐγὼ δὲν παίρνω θυγατέρα,
 ἔς τὸ κάλλος καὶ ἂν μὲ τὴν χρυσῆν συγκρίνεται Ἀφροδίτῃν·
 καὶ ἂν ἔχῃ μὲ τὴν Ἀθηναῖαν τῶν ἔργων τὰ πρωτεῖα, 390
 δὲν θὰ τὴν πάρω· ἀνώτερον ἄς εὖρῃ βασιλεῖα
 μέσ' ἀπ' τοὺς ἄλλους Ἀχαιοὺς, γαμβρὸν ποῦ νὰ τοῦ κρέπει.
 ὅτι ἂν μὲ σώσουν οἱ θεοὶ καὶ ἔς τὴν πατρίδα φθάσω,
 κάπου θεὸς ναῦρῃ δι' ἐμὲ μίαν νύμφην ὁ πατέρας.
 ὅτι Ἀχαιῖδαις πάμπολλαις ἢ Ἑλλάς ἔχει κ' ἢ Φθία 395

κόραις προκρίτων δυνατῶν ὁποῦ δεσπόζουν χώραις,
 καὶ ὅποιαν θελήσω, σύντροφον θὰ κάμω ποθητὴν μου.
 αὐτοῦ σφόδρα ἐπεθύμησεν ἡ ἀνδρική ψυχὴ μου
 καλὴν νὰ πάρω σύντροφον καὶ νὰ χαρῶ μαζί της
 τα κτήματα ὅσ' ἀπόκτησεν ὁ γέρος μου πατέρας. 400
 ὅτι δὲν κρίνω θησαυρὸν ἀνταξίον τῆς ψυχῆς μου
 οὐδ' ὅσα ἡ πόλις ἢ λαμπρὴ κρατοῦσε τῆς Ἰλίου,
 ὅταν πρὶν ἔλθουν οἱ Ἀχαιοί, καλὴν εἰρήνην εἶχε,
 οὐδ' ὅσα κλείει μέσα του τὸ λίθινο κατῶφλι
 τοῦ μακροβόλου Ἀπόλλωνος, ἔς τὴν πετρωτὴν Πυθῶνα. 405
 τρίποδαις, μύσχοις, πρόβατα, ἵππους ξανθοὺς ἀν-χάσης,
 πάλιν μ' ἀντάλλαγμα ἀποκτᾶς ἢ λάφυρα τὰ παίρνεις.
 ἀλλ' ἡ ψυχὴ μας λάφυρο δὲν γίνεται, οὔτε κτήμα,
 ἀφοῦ περάσῃ μιὰ φορὰ τὸ φράγμα τῶν ὀδόντων.
 καὶ ὡς λέγ' ἡ Θέτις ἢ θεὰ μητέρα μου, δυὸ μοίραις 410
 ἔμε φέρουν διὰφοραῖς ἔς τὸ τέλος τοῦ θανάτου.
 ἂν μείνω ἐδῶ νὰ πολεμῶ τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου
 ἢ ἐπιστροφή μου ἐγάθηκεν, ἀλλ' ἀφθαρτὴ θὰ μείνῃ
 ἢ δόξα μου ἔς τὴν ποθητὴν πατρίδα μου ἂν γυρίσω,
 μοῦ ἐγάθ' ἢ δόξα, ἀλλ' ἔπειτα πολλαῖς θὰ ζήσω ἡμέραις, 415
 καὶ δὲν θὰ μ' εὖρη ὀγλήγορα τὸ τέλος τοῦ θανάτου.
 καὶ σᾶς τῶν ἄλλων θὰ ἴλεγα νὰ στρέψτε ἔς τὴν πατρίδα
 νὰ εὐρήτε μὴν ἐλπίσετε τῆς ὑψηλῆς Ἰλίου
 τὸ τέλος· καὶ δὲν βλέπετε πῶς ὑψωσεν ἔμπρός της
 ὁ Βροντητῆς τὸ χερί του κ' ἐθάρρευσαν τὰ κλήθη; 420
 ἀλλὰ τόρρα κινήσετε, καί, ὡς πρέπει τῶν γερόντων,
 σεῖς φέρετε τὸ μήνυμα ἔς τῶν Ἀχαιῶν τοὺς πρώτους,
 ὅσ' ἄλλον τρόπον νὰ σκεφθοῦν καλύτερον ἔς τὸν νοῦν τους
 τὰ πλοῖα των καὶ τὸν λαὸν τῶν Ἀχαιῶν νὰ σώσουν
 διότι αὐτὸ ποῦ ἐσκέφθησαν ἔς τὸ χερί τους δὲν εἶναι, 425
 δὲν κατορθώνεται, ἀφοῦ ἐγὼ θὰ μείνω ἔς τὸν θυμόν μου.
 καὶ ἄς μείνῃ ἐδῶ νὰ κοιμηθῇ ὁ Φοῖνιξ καὶ ἅμα φέξῃ
 καθὼς θὰ κάμωμε πανιὰ διὰ τὴν γλυκειὰν πατρίδα,
 μαζί μου ἄς ἔλθῃ, ἂν βούλεται· κ' ἐγὼ δὲν θὰ τὸν βιάσω. >
 Εἶπε· κ' ἐκεῖνοι εἰσῆγσαν, ἄφωνοι μείναν ὅλοι, 430
 ἀπὸ τὴν σκληρὴν ἄρνησιν, ποῦ ἀκοῦσαν, ξυπασμένοι.
 ὅσο ποῦ ὁ Φοῖνιξ ἄρχισε, δακρῦζοντας ὡς εἶδε
 καταστροφὴ νὰ κρέμεται ἔς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα·
 «ἂν στήν πατρίδα σου ἐννοῆς, λαμπρότατε Ἀχιλλεῖα,
 νὰ ἐπανεέλθῃς καὶ ὁ δεινὸς θυμὸς σου δὲν σ' ἀφίνη 435
 παντάπασιν τὰ πλοῖά μας νὰ σώσῃς ἀπ' ταῖς φλόγαῖς,
 πῶς, ὦ παιδί μου ἀγαπητό, μακρὰν σου δῶ νὰ μείνω
 μόνος; καὶ διὰ σέ μ' ἔστελνεν ὁ γέρος σου πατέρας,
 ὅταν ἔς τὸν Ἀγαμέμνονα ἐσ' ἔστειλε ἀπ' τὴν Φθίαν
 νέον, ἀκόμη ἀμάθητον τοῦ φοβεροῦ πολέμου 440

και τῶν λαμπρῶν ὀμιλιῶν, ὅπου διακρίνοντ' ἄνδρες
 διὰ τοῦτο ἐμέν' ἀπόστειλε, ἕς αὐτὰ νὰ σὲ διδάξω
 ὥστε νὰ γίνῃς ἔσοχος ἕς τὸν λόγον και ἕς τὴν πράξιν.
 ὥστε ἀπὸ σὲ νὰ χωρισθῶ δὲν ἤθελα, παιδί μου,
 κ' εἶν θεὸς μου ὑπόσχονταν τὸ γῆρας ν' ἀποξύσῃ 445
 και νὰ μὲ κάμῃ ἀκρόνεον, ὡς ἤμουν ὅτε πρώτα
 τὴν καλλιγύναικ' ἄφησα Ἑλλάδα, διὰ νὰ φύγω
 τὸν Ὀρμενίδη Ἀμύντορα πατέρα μου ποῦ ὠργίσθη
 ἕς ἐμὲ δι' ὠραίαν παλλακὴν, ποῦ ἀγάπα κ' ἐπροτίμα 450
 ἀπ' τὴν μητέρα μου, και αὐτὴ θερμὰ μ' ἐπαρεκάλει
 συχνὰ τόσο, ποῦ μ' ἐπεισε νὰ πέσω μὲ τὴν νεάν
 πρώτος, ὥστε τὸν γέροντα ν' ἀποστραφῇ κατόπιν.
 τὸ νόησε ὁ πατέρας μου κ' ἐπρόφερε κατάραν,
 ἕς τὴν κεφαλὴν μου ταῖς φοικταῖς καλῶντας Ἐριννύαις, 455
 ἕς τὰ γόνατά του, σπέρμα μου ποτὲ νὰ μὴν καθίση
 κ' ἐνέργησαν οἱ ἀθάνατοι τὴν πατρικὴν κατάραν,
 ὁ χθόνιος Ζεὺς κ' ἡ ἄσπονδὴ ἕς τὸν Ἄδη Περσεφόνη.
 και ἕς τὸν θυμὸν μου ἐσκέφθηκα νὰ κόψω τὸν πατέρα'
 ἀλλὰ μ' ἐπράυνε θεὸς, ἅμ' ἔβαλε ἕς τὸν νοῦν μου 460
 πόσους θ' ἀκούσ' ὄνειδισμούς ἀπ' τὴν φωνὴν τοῦ κόσμου,
 ἂν πατροφόνον οἱ Ἀχαιοὶ κατόπιν μὲ ὀνομάσουν.
 τότε νὰ περιφέρωμαι ἕς τὸ σπῆτι τοῦ πατρός μου
 τοῦ θυμωμένου, ἀποστροφὴν αἰσθάνετο ἡ ψυχὴ μου.
 και ὀλόγουρά μου συγγενεῖς ἐξάδελφοὶ και φίλοι 465
 παρακαλοῦσαν με θερμῶς νὰ μὴν ἀναχωρήσω
 κ' ἐσφάζαν ἄρνια πάμπολλα, μόσχους πολλοὺς, κ' ἐβάζαν
 χοίρους πολλοὺς, ὅπ' ἔλαμπαν ἕς τὸ πάχος μὲς τὴν φλόγα
 τοῦ Ἡφαίστου νὰ καψαλισθοῦν και τὸ κρασί ἐπίναν
 ἄφθον' ἀπὸ τοῦ γέροντος τὰ πῆλινα πιθάρια.
 κ' ἐννέα νύκταις ἔμειναν κοντά μου και ἀλλαζόνταν 470
 ἕς τὴν φύλαξιν και τὴν φωτιὰν ἀκοίμητην κρατοῦσαν,
 ἄλλην ἕς τῆς καλοτείσχιστης αὐλῆς μέσα ἕς τὸν γύρον
 και ἄλλην ἕς τὸν προδομον, ἐμπρὸς ἕς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου
 και τῆς νυκτὸς ὅτ' ἐφθασε τὸ σκότος τῆς δεκάτης,
 τότε ἔσπασ', ἂν και στερεὴν τὴν θύραν τοῦ θαλάμου 475
 και τῆς αὐλῆς ἐπήδησα τὸ τεῖχος και οὔτε οἱ ἄνδρες
 μ' ἐννόησαν ποῦ φύλαγαν, οὔτε ἡ γυναῖκες δούλις
 μακρὰν νὰ φύγω ἐδιάβηκα ἔπο τὴν πλατειὰν Ἑλλάδα
 κ' ἐφθασα ἕς τὴν καλόσβολον, τὴν ἀρονοθρόφον Φθίαν
 και ὁ βασιλεὺς ὁ Πηλεὺς μ' ἐδέχθηγε ἐγκαρδίως, 480
 και μ' εἶχε, ὡσάν μονάκριβον υἱὸν ἔχει πατέρας,
 ποῦ ἕς τὰ πολλά του ὑπάρχοντα θ' ἀφήσῃ κληρονόμον
 πολὺν μοῦ ἔδωκε λαὸν και πλοῦτη και ἕς τῆς Φθίας
 τὴν ἀκρον ἄκρον μ' ἔστησε τοῦ γένους τῶν Δολόπων.
 και ὡς ἐπὶ ἐγὼ ὁ ἀναστῆσα θεοπόνορος Ἀχιλλεὺς 485

μὲ πολὺν πόθον, ἐπειδὴ δὲν ἠθέλες ποτὲ σου
 εἰς δεῖπνον ἔξω ἢ σπίτι σου χωρὶς ἐμὲ νὰ τρώγῃς·
 ἔς τὰ γόνατά μου σ' ἔπαιρνα καὶ σοῦ ἴδιδα προσφάγι
 κομμένο ἀπὸ τὰ χέρια μου, καὶ τὸ κρασί ἔς τὸ χεῖλος,
 490
 πολλαῖς φοραῖς μοῦ ἔβροξες ἔς τὰ στήθη τὸν χιτῶνα
 ἀπὸ κρασί, ποῦ, ἀδύναμο παιδάκι, ἐξεχειλούσες.
 ἔβασανίστηκα γιὰ σέ, διότ' εἶχα ἔς τὸν νοῦν μου,
 ὅτι μοῦ ἀρνοῦντ' οἱ ἀθάνατοι παιδι τῆς γενεᾶς μου,
 καὶ σέ παιδί μου σ' ἔκαμα, ἰσόθεε Πηλεΐδη,
 ὥστε ἀπὸ θάνατον κακόν, ἂν τύχῃ, νὰ μὲ σώσῃς.
 495
 ἀλλ' ὡς λυγίσῃ ἡ ἀδάμαστη ψυχὴ σου, Ἀχιλλεῖα·
 μὴν εἶσαι ἀνίλεως· καὶ οἱ θεοὶ συγκλίνουσιν, ἂν κ' ἐκείνων
 ἀνώτερ' εἶν' ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα.
 καὶ ὅμως τὴν γνώμην τῶν θεῶν οἱ ἄνθρωποι γιγρίζουσιν
 500
 μὲ κνίσσαν, μὲ θυμιάμα, μὲ προσερχαῖς γλυκείαις,
 ἂν εἰς αὐτοὺς ἀσέβησαν κ' ἐπράξαν ἀνομίαν.
 ὄτ' ἢ Ἰκεσίαις, τοῦ Διὸς τοῦ ὑψίστου θυγατέραις,
 εἶναι χαλαῖς, ἀλλύθωραις, ἔς τὴν ὄψιν ζαρωμέναις
 καὶ φροντισμέναις σέρρονται ὀπίσω ἀπὸ τὴν Ἄτην.
 505
 κ' ἢ Ἄτη στερεόποδη, γερὴ πολὺ, προτρέχει
 ἔς ὅλην τὴν γῆν καὶ τοὺς θνητοὺς προφθάνει ν' ἀδικήσῃ.
 καὶ αὐταῖς ἔρχονται πίσω τῆς τ' ἀδίκημα νὰ σιάσουσιν.
 καὶ ὅποιος μ' εὐλάβειαν δέχεται ταῖς κόραις τοῦ Κρονίδῃ,
 τὸν βοηθοῦν καὶ ἀκρόασιν ἔς ταις προσερχαῖς του δίδουν·
 510
 καὶ ἂν ταῖς ἀρνῆται ἀμάλακτος, παρακαλοῦν τὸν Δία
 νὰ στείλῃ εὐθύς κατόπι του τὴν Ἄτην, διὰ νὰ πάθῃ
 ὅμοια καὶ αὐτὸς καὶ ὀλόκληρον τὸ κρίμα νὰ πλερώσῃ.
 καὶ σὺ ἔς ταις κόραις τοῦ Διὸς νὰ δώσῃς, ὦ Ἀχιλλεῖα,
 τὸ σέβας ποῦ καὶ ἄλλων καλῶν πραῖνει τὴν καρδίαν.
 ὅτι ἂν δῶρα δὲν ἔφερνεν καὶ δὲν ἐκήρυττ' ἄλλα
 515
 ὁ Ἄτρείδης, ἀλλὰ πάντοτε βαστοῦσε τὴν ὀργὴν του,
 τότε δὲν θὰ σοῦ ἔλεγα ν' ἀφήσῃς τὸν θυμὸν σου,
 νῆλθῃς βοηθὸς τῶν Ἀχαιῶν, ὅσην καὶ ἂν εἶχαν χρεῖαν·
 πλὴν τώρα δίδει σου πολλὰ καὶ ὑπόσχετ' ἄλλα ὀπίσω,
 καὶ σοῦ ἴσειλ' ἀνδραῖς ταπεινὰ ἔς ἐσένα νὰ προσπέσουν
 520
 τοὺς ἐκλεκτοὺς τῶν Ἀχαιῶν καὶ ὁποῦ ναι ἀγαπητοὶ σου.
 τοὺς λόγους καὶ τὸν δρόμον των σὺ μὴ καταφρονέσῃς·
 καὶ ὡς τῶρ' ἂν ἐχολοίεσο κατὰκρισιν δὲν εἶχες.
 καὶ τῶν ἡρώων παλαιῶν αὐτὰ μᾶς λέγ' ἢ φήμη,
 525
 κ' ἂν βαρὺς ἐκάθιζε θυμὸς εἰς τὴν ψυχὴν τους,
 ἀμάλακτοι δὲν ἔμεναν ἔς τὸν λόγον καὶ ἔς τὰ δῶρα.
 τοῦτο ἐνθυμοῦμαι τὸ συμβᾶν ἐγὼ καιρῶν ἀρχαίων
 ὡς ἔγεινε· θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, σεῖς ὅλοι ἀγαπητοὶ μου.
 μὲ τοὺς ἀνδρείους Αἰτωλοὺς ἐμάχογτο, οἱ Κουρήτες
 τῆς Κάλυδονος, ἐμάχοσθην κ' ἐσπάρσαντο μὲ λύσαν,

οἱ Αἰτωλοὶ τὴν πάντερπνην νὰ σώσουν Καλυδῶνα,
καὶ νὰ τὴν πάρουν ἔς τὴν ὄρμην τῆς λόγχης οἱ Κουρηῆτες.
ὄτ' ἡ χρυσόθρονη Ἄρτεμις πληγὴν τοὺς εἶχε στείλη,
ὅτι ἀπαρχαῖς τοῦ θερισμοῦ δὲν πρόσφερον ἐκείνης
ὁ Οἰνεὺς· κ' ἐχάιροντο οἱ θεοὶ τὴν ἑκατόμβην ὄλο, 535
ἀλλ' ὄχ' ἡ κόρη Διὸς τὴν εἶχε λησιμονήσῃ
αὐτὸς ἢ δὲν τό ἔχε σκεφθῆ· καὶ ἀσέβησε μεγάλως.
θύμωσε ἢ θεογέννητη παρθένα τοξοφόρα
καὶ τοῦ ἴστετε δασόθρεπτον λευκόδοντ' ἄγριον χοῖρον,
ποῦ ἔς τοῦ Οἰνεῶς κάθησε τὸ κάρπιμο χωράφι 540
καὶ ἀφάνιζ' ὄλα ρίχνοντας μεγάλα δένδρα κάτω
ὄλα βγαλμένα σύρριζα μὲ τ' ἄνθη τῶν καρπῶν τους.
ὁ Οἰνεΐδης ὁ Μελέαγρος τὸν φόνευσε μὲ πλήθους
σκύλων καὶ ἀνδρῶν ποῦ ἐσύναξε τριγύρω ἀπὸ ταις χώραις·
ὄλιγοὶ τὸ θεόρατο θεριὸ δὲν θὰ νικοῦσαν, 545
ποῦ ἄνδρες ἀνέβασε πολλοὺς εἰς τὴν πυρὰν τοῦ τάφου·
κ' ἐπάνω του ἄναψε ἢ θεὰ πολλὴν βοὴν καὶ ἀγῶνα,
τῶν ἀνδρειωμένων Αἰτωλῶν καὶ τῶν Κουρητῶν μάχην
τοῦ χοίρου διὰ τὴν κεφολήν καὶ τὸ δασύ του δέρμα.
καὶ ὅσ' ὁ δεινὸς Μελέαγρος τὸν πόλεμον βαστοῦσε, 550
πάντοτ' ἐνίκων οἱ Αἰτωλοὶ κ' ἐβιάζαν τοὺς Κουρηταῖς
νὰ μείνουν, ἂν κ' ἦσαν πολλοὶ, ἔς τὰ τεῖχη τους κλεισμένοι·
ἀλλ' ὅταν τὸν Μελέαγρον πῆρε ὁ θυμὸς, ποῦ καὶ ἄλλων
ἀνδρῶν τῶν πλέον συνετῶν συχνὰ τὰ σπλάχνα καίει, 555
ἀφοῦ μὲ τὴν μητέρα του χολώθη τὴν Ἀλθαίαν,
μὲ τὴν Κλεοπάτραν ἔμενεν, ὄραϊαν νυμφευτήν του,
ποῦ ἔχε γεννήσ' ἢ Μάρπησσα καλόφτερην Εὐνήνην,
καὶ ὁ Ἰδας, ὁ ἀνδρειότερος τῶν τότε ἀνδρῶν ἡρώων,
ὥστε τὸ τόξον ἐπιασε τὸν Φοῖβον νὰ κτυπήσῃ
γι' ἀγάπην τῆς νεόνυμφης καλόφτερης Μαρπήσσης. 560
ἐκείνης βγάλαν οἱ γονεῖς παράνομ' Ἀλκυόνην,
ὅτι πικρὸν παράπονον ὡσάν τῆς ἄλκυόνης
θηρηολογοῦσε ἢ μάννα της θλιμμένη, ἀπ' ὅτε ὁ Φοῖβος
Ἀπόλλων ἀπ' τὸν κόλπον της τὴν πῆρε ὁ μακροβόλος.
σιμὰ της ἔτρεφεν αὐτὸς τὴν πικρὰν τῆς χολῆς του 565
ἀπ' ταις κατάραις τῆς μητρός, ποῦ ἔκλαιε τὸν φόνον
τοῦ ἀδελφοῦ της κ' ἐκράζε καὶ τοὺς ἐπουρανίους
θεοὺς, καὶ μὲ τὰ χεῖρα της τὴν θρόεπτραν γὴν κτυπῶντας
ἔς τὰ γόνατά της καθιστή, ἔς τὰ δάκρυα πνυμένη,
τὸν Ἄδην καὶ τὴν φοβερὴν καλοῦσε Περσεφόνην 570
νὰ τῆς φονεύσουν τὸν υἱόν· καὶ ἔς τ' ἀπονά της σπλάχνα
ἢ Ἐριννὺς ἔς τὸ Ἔρεβος ἐδέχθη τὴν κατάραν.
ἀλλ' ὅτε ἀκούσθη ὀγλοβοὴ καὶ κτύπος εἰς ταις πύλαις
τῶν πύργων ποῦ ἐπροσβάλλογτο, τῶν Αἰτωλῶν οἱ γέροι
τὸν ἴστετε νὰ ἐπείσαν ἄλλοι, ὅσ' ἦσαν πρῶτοι, 575

νάλθη βοηθός και ὑπόσχονταν μέγα νὰ δώσουν δῶρον·
 νὰ ἐκλέξῃ ἀπὸ τὸν πρόσχαρον ἄγγρον τῆς Καλυδῶνος
 τὸ μέρος τὸ παχύτερο, πενήτημοντα στρεμμάτων,
 ἔξαισιον κλεισμα, τὸ μισὸ χωράφι, ἀμπελωμένο
 τ' ἄλλο μισὸ ἀφύτευτο και ὀργώσιμο χωράφι· 580
 ἐπρόσπεσε και ὁ γέροντας Οἰνεὺς εἰς τὸν υἱὸν του
 και ἀνέβηκεν εἰς τοῦ ὑψηλοῦ θαλάμου τὸ κατῶφλι
 ὡσάν ἰκέτης κ' ἔσειε ταῖς κολληταῖς σανίδαῖς.
 τοῦ πρόσπεσαν κ' οἱ ἀδελφοὶ και ἡ σεβαστὴ μητέρα
 και αὐτὸς ἀρνεῖτο πάντοτε· τοῦ πρόσπεσαν οἱ φίλοι, 585
 ἀπ' ὅσους εἶχε, σεβαστοὶ ἔς αὐτὸν και ἀγαπημένοι,
 ἀλλ' οὐδ' αὐτοὶ δὲν ἔπεισαν, ὡς ποῦ ᾠφθασεν ὁ κτύπος
 ἔς τὸν θάλαμον και ἀνέβαιναν τοὺς πύργους οἱ Κουρήτες
 και τὴν μεγάλην ἄρχιζαν νὰ κάψουν Καλυδῶνα.
 και τότε ἔς τὸν Μελέαγγρον ἐπρόσπεσεν ἡ ὄραία 590
 ὁμόκλινὴ του κλαίοντας και τοῦ ᾄδειξε ὅσα πάθη
 ἔς τὴν πόλιν ποῦ πατήσῃ ἐχθρὸς οἱ ἄνθρωποι παθαίνουν.
 σφάζουν τοὺς ἄνδρας, ἡ φωτὰ τὴν πόλιν ἐρημάζει,
 και δούλους παίρνουν τὰ παιδιὰ και ταῖς γυναῖκαις ξένοι.
 ἔς τὰ τόσα ποῦ ἄκουσε κακὰ κλονίσθη ἔς τὴν καρδίαν 595
 κ' ἐξώσθη τὰ λαμπρ' ἄρματα νὰ πεταχθῇ ἔς τὴν μάχην.
 κ' ἔτοι ἀπὸ ἰδίαν θέλησιν τοὺς ἔσωσεν ἐκείνος·
 πλὴν δὲν τοῦ ἐδῶσαν οἱ Αἰτωλοὶ τὰ ἔξαισία δῶρα πλέον
 και χάρισμ' ἀπ' τὸν ὄλεθρον τοὺς ἔσωσε εἰς τὸ τέλος.
 ὅμοια μὴ σκέπτεσαι και σὺ παιδί μου· μὴ σὲ σύρη 600
 κακὸς θεὸς κ' εἶν' ἄσχημο βοηθός νὰ δράμῃς μόνον
 ὅταν τὰ πλοῖα καίωνται· πρόλαβε, ἀφοῦ μὲ δῶρα
 σὲ προσκαλοῦν οἱ Ἀχαιοί, ποῦ ὡσάν θεὸν θὰ σ' ἔχουν.
 και ἂν κατεβῆς ἀδώρητος ἔς τὴν ἀνδροφθόρον μάχην
 ὁμοίαν ἀπ' τὴν νίκην σου τιμὴν δὲν θ' ἀπολαύσῃς. 605

Καὶ ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς ἔς ἐκεῖνον ἀποκρίθη·
 «ὦ γέροντά μου, τῆς τιμῆς αὐτῆς δὲν ἔχω ἀνάγκην·
 ἀρκεῖ με ὅτι τοῦ Διὸς μ' ἔχει τιμήσ' ἡ μοῖρα,
 ποῦ ἔς τὰ κινεῖα καράβια μου ἔς ἐμὲ θὰ παραστέκη 610
 ὅσο ἀναπνέω και γερὰ κινῶ τὰ γόνατά μου.
 κ' ἐν' ἄλλο πρᾶγμα θὰ σοῦ εἰπῶ και ἄς τὸ φυλάξῃ ὁ νοῦς σου.
 μὴ μοῦ ταράξῃς τὴν ψυχὴν μὲ δάκρυα, μὲ θρήνους,
 χάριν ἔς τὸν Ἀγαμέμνονα νὰ κάμῃς, και ἂν δὲν θέλῃς
 νὰ σὲ μισήσ' ὡς σ' ἀγαπῶ, μὴ κείνον ἀγαπήσῃς·
 τὸν ἄνθρωπον ποῦ μὲ λυπεῖ σὺ νὰ λυπήσῃς πρέπει. 615
 τῆς βασιλείας μέτοχον σὲ θέλω και τῆς δόξης.
 και αὐτοὶ παίρνουν τὴν εἶδησιν, και σὺ ἔς τ' ἀπαλὸ στρωμὰ
 ἐδῶ κοιμήσου, και πρῶτ' θέλει σκεφθοῦμε ἂν πρέπει
 νὰ μείνωμε ἢ νὰ κάμωμε πανιὰ διὰ τὴν πατρίδα.»

κλίνην καλὴν τοῦ Φοίνικος, ὥστε νὰ μὴν ἀργήσουν
οἱ ἄλλοι ν' ἀφήσουν τὴν σκητὴν· καὶ τότε ἀνάμεσόν τους
ὁ Ἰσόθεος ὠμίλησεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας·
« Λαερτιάδη διογενῆ, πολύτεχνε Ὀδυσσεά,
πηγαίνομε, ὅτι ὁ λόγος μας ἔς αὐτὸ κἂν τὸ ταξείδι, 525
θαρρῶ, δὲν κατορθώνεται· κ' εὐθύς τὴν ἀγγελίαν
νὰ φέρωμε ἔς τοὺς Δαναοὺς, ἂν καὶ καλὴ δὲν εἶναι,
ποῦ ἀνήσυχτοι μᾶς καρτεροῦν· ἀλλ' ὅμως ὁ Ἀχιλλέας
τὴν μεγαλόκαρδην ψυχὴν ἀγρίωσε ἔς τὰ στήθη·
λησμόνησεν ὁ ἄπονος τοὺς φίλους, ποῦ μὲ τόσῃ 630
ἀγάπῃ τὸν δοξάζαμεν ὡς ἔξοχον τῶν ἄλλων.
καὶ ὅμως πατέρας ἢ ἀδελφὸς στέργει ἀπὸ τὸν φονεά
τοῦ ἀδελφοῦ του ἢ τοῦ παιδιοῦ τὸ πρόστιμον νὰ λάβῃ·
κ' ἐκεῖνος, ἀφοῦ πλέρωσε πολλά, ἔς τὸν τόπον μένει 535
καὶ ὁ ἄλλος μὲ τὴν ξαγορὰν ποῦ ἐπῆρε τὴν ψυχὴν του
δαμάζει· ἀλλ' ἄσπονδην, κακὴν ἔς τὰ στήθη τὴν καρδίαν
σοῦ ἔκαμαν οἱ ἀθάνατοι, ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς κόρης
μόνης· κ' ἑπτὰ σοῦ δίδομεν ἀσύγκριταις ἔς τὸ κάλλος
καὶ ἄλλα πολλά· καὶ δέξου σὺ τὸ ἔλεος εἰς τὰ στήθη, 640
σέβου τὴν κατοικίαν σου· ἔς τὴν στέγην σου μᾶς ἔχεις
ἀπ' τὸν λαὸν τῶν Δαναῶν, κ' ἐμεῖς θαρροῦμε ἀπ' ὅλους
τοὺς Ἀχαιοὺς πῶς εἴμασθ'· ν οἱ φίλοι τῆς καρδιάς σου.»
Καὶ ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς ἔς ἐκεῖνον ἀποκοιτῆθ'·
« ὦ Αἴας διογέννητε, μεγάλε πολεμῆρχε,
μὲ τὴν καρδίᾳ μου φαίνεται ποῦ ὁ λόγος σου ταιριάζει· 645
πλὴν βράζω ἀπ' ἀγανάκτησιν ὅταν θυμοῦμαι πόσον
ὁ Ἀτρεΐδης μ' ἐξουθένωσεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς Ἀργεῖους,
ὡς ξένον, ὅπ' οἱ ἐγκάτοικοι πολίταις ἀτιμᾶζουν.
πηγαίνετε καὶ φανερὰ κηρύξτε· ὅ,τι λέγω·
ὅτι ἀπ' τὸ ἔργον φονικὸν θ' ἀπέχω τοῦ πολέμου, 650
ὡς ποῦ τὸν θεῖον Ἐκτορα νὰ ἰδῶ τὸν Πριαμίδην
ἔς τῶν Μυρμιδόνων ταῖς σκηναῖς ἐμπρὸς καὶ ἔς τὰ καράβια
φονεύοντας τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ καίοντας τὰ πλοῖα.
κ' ἐμπρὸς εἰς τὸ καράβι μου, θαρρῶ, καὶ ἔς τὴν σκητὴν μου
ὁ Ἐκτωρ, ἂν καὶ πρόθυμος θὰ παύσῃ ἀπὸ τὴν μάχην.» 655
Εἶπε· καὶ αὐτοί, μὲ δίκουπο ποτῆρι ἀφοῦ σπονδίσαν
καθεῖς, ἔς τὰ πλοῖα γύριζαν κατόπιν τοῦ Ὀδυσσεῶς.
κ' ἐπρόσταξεν ὁ Πάτροκλος τοὺς ἀνδραῖς καὶ ταῖς δούλαις
τὴν κλίνην ἀναλαυτικὴν τοῦ Φοίνικος νὰ στρώσῃν.
καὶ αὐταῖς τὴν στρώσαν μὲ προβεβαίς, μὲ τάπητας καὶ ὠραῖο 660
λινὸ σινδόνι ἐπάνωθε· καὶ ὁ γέρος εἰς τὴν κλίνην
ἐπλάγιασε, τὴν ἀφθαρτὴν Ἠὼ νὰ περιμένη.
καὶ παραμέσα ἔς τὴν σκητὴν κοιμήθηκε ὁ Πηλεΐδης·
σιμὰ του ἐπλάγιασε γυνή, ποῦ ἐπῆρε ἀπὸ τὴν Λέσβου,
καὶ τοῦ ἴσου τοῦ ἐρωσάντη· ἢ σπάρτη Διομήδ· 665

εἰς μέρος ἄλλ' ὁ Πάτροκλος· κ' εἶχε καὶ αὐτὸς ἕς τὸ πλάγι
τὴν Ἴφιν τὴν καλόζωνην, ποῦ τοῦ ἴδωκε ὁ Πηλεΐδης,
ἕς τὴν Σκῦρον ὅτε ἀνέβηκε, τὴν πόλιν τοῦ Ἐνυεύς.

Καὶ ἕς τοῦ Ἀτρεΐδῃ ταῖς σηναῖς ὅταν ἐκείνοι ἐφθάσαν
ὀρθοὶ ἕς αὐτοὺς ἐπρόπιναν τῶν Ἀχαιῶν οἱ παῖδες 670
μὲ τὰ ποτήρια τὰ χρυσᾶ καὶ τοὺς ἐρώτων ὄλοι.

καὶ πρῶτος τοὺς ἐρώτησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων·
«λέγε, Ὀδυσσεῖα θαυμαστέ, ὦ δόξα τῶν Ἀργείων,
θέλει ἅπ' τὸ πῦρ τὸ φλογερὸν νὰ σώσῃ τὰ καρᾶβια,
ἢ ἀρνεῖται, καὶ ἡ μεγάλη του καρδιὰ θυμῶνει ἀκόμη;» 675

Τοῦ ἀπάντησε ὁ πολυπαθὸς, ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς·
«ὦ Ἀγαμέμνων ἀρχηγέ, τρισέβδοξε, ὅχι μόνον
δὲν σβύνει ἐκεῖνος τὸν θυμόν, ἀλλὰ καὶ φλόγα παίρνει
χειρότερη, καὶ ἀρνεῖται σὲ καὶ τὰ δικά σου δῶρα.

καί, μόνος σου, εἶπε, νὰ σκεφθῆς ἐσὺ μὲ τοὺς Ἀργείους 680
πῶς τὸν λαὸν τῶν Ἀχαιῶν νὰ σώσῃς καὶ τὰ πλοῖα.

καὶ αὐτὸς μᾶς ἐφοβέρισε, πῶς ἅμα ξημερώσῃ
ἕς τὴν θάλασσαν τὰ ἰσόπλευρα καρᾶβια του θά σύρῃ.
καὶ νὰ στραφοῦμε θά ἔλεγε κ' οἱ ἄλλοι ἕς τὴν πατρίδα
διότι δὲν θαῦρετε ποτὲ τῆς ὑψηλῆς Ἰλίου 685

τὸ τέλος· ὅτι ἐπρόβαλε τὸ χέρι του ἐμπροσθέν τῆς
νὰ τὴν σκεπάσῃ ὁ Βροντητῆς κ' ἐθάρρουνσαν τὰ πλήθη.
καὶ αὐτὰ ποῦ εἶπεν ἀκουσαν καὶ τοῦτ' οἱ συνοδοί μου,

ὁ Αἴας κ' οἱ δυὸ κήρυκες, ἄνδρες καὶ οἱ δυὸ μὲ γνῶσιν.
καὶ ὡς εἶπ' ἐκεῖνος πλάγιασεν ὁ Φοῖνιξ ἕς τὴν σκητὴν του, 690

καὶ ἕς τὴν γλυκεῖαν πατρίδα του θὲ νὰ τὸν συνοδεύσῃ
αἴθριον, ἂν θέλῃ· στανικῶς δὲν θέλει αὐτὸς τὸν πάρη.»

Εἶπε κ' ἐκείνοι ἐσίγησαν, ἄφωνοι ἐμείναν ὄλοι
ἀπὸ τὸν λόγον φοβερόν ποῦ ἀκούσαν ξυπασμένοι.

κ' ἐσῶπαν εἰς τὴν θλίψιν τους τῶν Ἀχαιῶν οἱ παῖδες, 695
ὅσο ποῦ λόγον ἀρχισεν ὁ ἀνίκητος Διομήδης.

ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἀρχηγέ, τρισέβδοξε Ἀτρεΐδῃ,
τὸν ἔξοχον Πηλεΐωνα νὰ μὴ ἔχῃς ἰκετεύσῃ
μὲ δῶρα τόσα· κ' ἔπαρσιν πολλὴν ἔχ' ἡ ψυχὴ του
καὶ τώρα τὸν ἐμπύχωσες πολὺ ἕς τὴν ἔπαρσίν του. 700

ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτόν, ἢ ἀναχωρήσ' ἢ μείνῃ·
καὶ πάλι ὁπόταν τοῦ τὸ εἰπῆ ἕς τὰ στήθη του ἢ καρδιὰ
καὶ τὸν κινήσῃ ἕνας θεός, αὐτὸς θὰ πολεμήσῃ.

ἀλλ' ὅτι τώρα ἐγὼ θὰ εἰπῶ νὰ τὸ δεχθοῦμεν ὄλοι·
πρῶτα εὐφρανθήτε τὸ φαγὶ καὶ τὸ κρασί ποῦ εἶναι 705
δύναμις εἰς τὸν ἄνθρωπον· κατόπι ἀναπαιθήτε.

καὶ ὅταν ἡ ῥοδοδάκτυλος Ἥως τὴν γῆν φωτίσῃ,
τοὺς ἵππους καὶ ὄλον τὸν λαὸν εὐθύς ἐμπρός ἕς τὰ πλοῖα
κίνησε καὶ πολέμησε σὺ μετὰ τῶν πρώτων.» 710

καὶ τοῦ Διομήδη ἐθαύμασαν τὸν λόγον τοῦ ἵπποδάμου·
καὶ ἀφοῦ σπονδίσαν πήγαινε καθείς εἰς τὴν σιγήν του
κ' ἐκεῖ τοῦ ὕπνου ἐχάρησαν τὸ δῶρον πλαγιασμένοι.

Κ

Οἱ πρῶτοι τῶν Παναχαιῶν δλόνηκτα κοιμοῖνταν
ὄλοι σιμὰ ᾿ς τὰ πλοῖα τους, ἀλλὰ τοῦ Ἄτρείδη μόνον,
τοῦ ἀρχηγοῦ, δὲν ἐπιανε τὰ μέλη ὁ γλυκὸς ὕπνος,
ὅτι πολλοὺς διαλογισμοὺς ἀνακινουσε ὁ νοῦς του,
καὶ ὡς συχναστράφτει ὁ σύζυγος τῆς λαμπροκόμης Ἥρας 5
κ' εἶτε χαλάζει προμηγᾶ ἢ μέγα νεροπόντι
ἢ χιόνι ποῦ ὄλους τοὺς ἀγροὺς κατᾶλευκο σκεπάζει
ἢ καὶ τὸν μέγα λάουγγα τοῦ φθαρτικοῦ πολέμου,
ὁμοίως συχνοεστέναζεν ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βάθη
ὁ Ἀγαμέμνων, καὶ σφοδρῶς τοῦ ἐλάκτιζε ἡ καρδία. 10
καὶ ᾿ς τὴν πεδιάδα ὅτ' ἔστρεφε τὰ μάτια πρὸς τὴν Τροίαν
μὲ πλῆξιν τὰ πολλὰ πυρὰ θωροῦσε καὶ τὸν ἦχον
συρίγγων ἄκουε καὶ αὐλῶν καὶ χλαλοῆν ἀνθρώπων
καὶ ὅτ' ἔστρεφε ᾿ς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη καὶ ᾿ς τὰ πλοῖα,
τῆς κεφαλῆς ξεροίζωνε ταις τρίχαις πρὸς τὸν Δία 15
ἐπάνω κ' ἡ ἀνδράγαθη ψυχὴ του ἀδημονοῦσε.
καὶ τούτη συμφερώτερη τότε τοῦ ἐφάνη γνώμη,
᾿ς τὸν Νηλιάδη Νέστορα πρῶτον νὰ υπάγῃ ἀπ' ὄλους,
ἴσως ὥραϊον σοφισθῆ τρόπον μαζί του ὁ γέρος
ὄλους ἀπὸ τὸν ὄλεθρον τοὺς Δαναοὺς νὰ σώσῃ. 20
σηκῶθη περιέβαλε τὸ στήθος μὲ χιτῶνα,
᾿ς τὰ λαμπρὰ πόδια πέδιλα ἐπρόσδεσεν ὥραϊα,
δέσμα μέγαλον λέοντος ἐφόρεσε ᾿ς τοὺς ὤμους
ξανθὸ μακρὸν κ' ἐφοῦκτωσε τὸ δυνατὸ κοντάρι.
Ὅμοίως καὶ ὁ Μενέλαος—οὐδὲ ᾿ς τὰ βλέφαρά του 25
ἐκάθιζ' ὕπνος—τρόμαζε μὴ πάθουν οἱ Ἀργεῖοι,
ποῦ ἐξ ἀφορμῆς του ἀπέραντα πελάγ' εἶχαν περάσῃ
καὶ πόλεμον ἀπότολμον ἐκίνησαν ᾿ς τὴν Τροίαν.
᾿ς τοὺς πλατεῖς ὤμους φόρεσε δέσμα στικτὸ τῆς πάρδου,
καὶ τὸν ἦχον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν κ' ἐπιῶσθαι

τὴν λόγῃην εἰς τὸ χέρι του κ' ἐπῆγε νὰ σηκώσῃ
 τὸν ἀδελφόν του, κ' ἦτο αὐτὸς τῶν βασιλέων πρῶτος
 εἰς τοὺς Ἀργεῖους καὶ ὡς θεὸν τὸν ἐτιμοῦσαν ὅλοι.
 τὸν ἦρε μ' ἄρματα λαμπρὰ τὸ σῶμα του νὰ ζώνῃ
 σιμὰ ὡς τὴν πρύμνην· καὶ χαρὰν ἐπῆρε, ἅμα τὸν εἶδε
 νὰ φθάσῃ· καὶ ὁ Μενέλαος ὡς ἐκείνον πρῶτος εἶπε
 «σεπτέ μου, τί ἄρματόνεσαι; μὴ τάχα τῶν συντρόφων
 νὰ στείλῃς κάποιον βούλεσαι κατάσκοπον ὡς τοὺς Τρῶας;
 πολὺ φοβοῦμαι μὴ κανεῖς δὲν εὐρεῖθῃ νὰ θέλῃ·
 μὲς τοὺς ἐχθροὺς κατάσκοπος νύκτα νὰ ὑπάγῃ μόνος·
 θάχῃ τῶνόντι ἀτρόμητην ψυχὴν ὅποιος τὸ κάμῃ.»

Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 «ἐγὼ καὶ σὺ Μενέλαε, πολλὴν ἔχομε ἀνάγκην
 βουλῆς ὀρθῆς, τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ σώσῃ καὶ τὰ πλοῖα,
 ἀφοῦ τῶρ ἄλλαξεν ὁ Ζεὺς τὴν γνώμην του καὶ ὁ νοῦς του
 προσέχει προθυμότερον ὡς τοῦ Ἑκτορος τὰ δῶρα.
 ὅτι δὲν εἶδα ἐγὼ ποτὲ, μήτ' ἄκουσ' ἀνδρας ἕνας
 εἰς μίαν ἡμέραν συμφοραῖς τόσαις νὰ ἐργάσθῃ, ὅσαις
 ὁ Ἑκτωρ ὁ δίφιλος ἐργάσθ' εἰς τοὺς Ἀργεῖους,
 ἐνῶ θεῶς οὔτε θεοῦ γόνος αὐτὸς δὲν εἶναι.
 τόσα τοὺς ἔκαμε κακὰ, ποῦ θὰ περάσουν χρόνοι
 πρὶν τ' ἀστοχῆσουν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τῶρα σὺ ὡς τὰ πλοῖα
 δράμῃ νὰ εὐρῆς τὸν Αἴαντα καὶ τὸν Ἴδομενέα,
 προσκάλεσέ τοὺς ἐνῶ ἐγὼ τὸν Νέστορα τὸν θεῖον
 θεὸν νὰ σηκώσω ἄλλθῃ αὐτὸς, ἂν θέλῃ, ὡς τῶν φυλάκων
 τὸ θεῖον τάγμα προσταγαῖς νὰ δώσῃ καὶ ὡς τὸν γέρον
 πρόθυμ' αὐτοὶ θὰ ὑπάκουαν, διότι τὸν υἱόν του
 καὶ τὸν Μηριόνην, σύντροφον τοῦ Ἴδομενέως, πρῶτους
 ἐμεῖς διωρίσαμε ἀρχηγοὺς τῆς νυκτοφυλακῆς μας.»

Καὶ ὁ δυνατὸς Μενέλαος ὡς ἐκείνον ἀποκρίθη
 «λέγε μου τώρα καθαρὰ καὶ πρόσταζε τί θέλεις·
 αὐτοῦ μ' ἐκείνοὺς θὰ σταθῶ νὰ περιμείνω, ὡς ἄλλθῃς,
 ἢ ἅμα εἰπῶ τὸν λόγον σου θὰ τρέξω εὐθύς νὰ σ' εὐρω;»

Καὶ ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς αὐτόν, «αὐτοῦ νὰ μείνης» εἶπε,
 «μὴ τύχῃ ἐγὼ νὰ σὲ ζητῶ, σὺ νὰ ζητᾷς ἐμένα
 ὡς τοὺς πολλοὺς δρόμους τοῦ στρατοῦ· καὶ ὅπου θὰ πᾶς, εἰπέ τοὺς
 ὅλοι νὰ μείνουν ἄγρυπνοι, καὶ κάλεσε καθέναν
 μὲ τοῦ πατρός του τ' ὄνομα καὶ μὲ τὴν γενεάν του,
 τιμῶντας ὅλους· κ' ἐπαρσιν μὴν ἔχεις μεγαλείου·
 ὡς κοπιᾶζομε κ' ἐμεῖς, ὡς ἀπ' τὴν γέννησίν μας
 σκληρὴν μᾶς ἐδιώρισεν ὁ Ζεὺς ταλαιπωρίαν.»

Εἶπε κ' ἐξεπροβόδησε μ' αὐτὰ τὸν ἀδελφόν του·
 κ' ἐπῆγε αὐτὸς ὡς τὸν Νέστορα· τὸν ἦρε πλαγισσόμενον
 εἰς κλίνην ἀναπαυτικὴν εἰς τὴν σπηλὴν πηλοῖον.

ὄλολαμπρην, κοντάρια δυὸ καὶ τὴν καλὴν ἀσπίδα,
καὶ τὸ ζωνάρι τ' ὄμορφον, ὅπου φοροῦσε ὁ γέρος,
ὅταν κινούσε τὸν λαὸν ἔς τὴν ἀνδροφθόρον μάχην,
ὅτι τὸ γῆρας τὸ κακὸ δὲν τὸν νικοῦσε ἀκόμη.

τὴν κεφαλὴν ἐσήκωσεν, ὠρθώθη ἔς τὸν ἀγκῶνα 80
καὶ ἔς τὸν Ἀτρεΐδην ἔλεγε κ' ἐρώτα· «ποῖος εἶσαι
σὺ ποῦ ἔς τὰ πλοῖ' ἀνάμεσα μὲς τὸν στρατὸν γυρίζεις,
μόνος ἔς τὸ σκότος τῆς νυκτός, οἱ ἄλλοι ἐνῶ κοιμῶνται;
μὴ σύντροφον, μὴ φύλακα ζητεῖς; ὁμίλησέ μου,
μὴ μὲ σιμώνης, ἄλαλος· ποιά σ' ἔφερον ἀνάγκη;» 85

Καὶ ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς αὐτόν· «ὦ Νέστωρ Νηληιάδη,
ὦ καύχημα τῶν Ἀχαιῶν, ἀκούεις τὸν Ἀτρεΐδην
Ἰδοῦ τὸν Ἀγαμέμνονα, ποῦ ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους
ὁ Δίας ἀκατάπανστα μὲ θλίψες βασανίζει,
ὅσο ἀναπνέω κ' ἐλαφρὰ κινῶ τὰ γόνατά μου» 90

ὕπνος δὲν κλεῖ τὰ μάτια μου, κ' ἐδῶ πλανῶμαι, ὡς βλέπεις,
ἀπ' τὸν καῦμόν τῶν Δαναῶν, πάχουν βαρὺν ἀγῶνα.
δι' αὐτοὺς τρομάζω καὶ ἡ ψυχὴ τὴν στάσιν τῆς δὲν ἔχει,
ἀδημονῶ, κ' ἔξω ἡ καρδιά πετιέται ἀπὸ τὰ στήθη,

καὶ ὅλοι μου τρέμουν οἱ ἄρμοι· καὶ ἂν νὰ ἐνεργήσης θέλεις, 95
ἀφοῦ καὶ σὺ μάτι δὲν κλειεῖς, ἄς κατεβοῦμε ἀντάμα,
κεῖ ποῦ φρουροῦν οἱ φύλακες, νὰ ἰδοῦμε μὴν ὁ κόπος
κ' ἡ ἀγρύπνια τοὺς ἐδάμασεν, ὥστ' ἔπασαν ἔς τὸν ὕπνον,
καὶ λησμονοῦν τὴν φύλαξιν· ἀνδρες ἐχθροὶ πλησίον
εἰς τὸν στρατὸν μας κάθονται· καὶ φόβος εἶναι μήπως 100
καὶ μὲς τὴν νύκτα στοχασθοῦν τὴν μάχην ν' ἀρχινήσουν.»

Σ' αὐτόν τότε ὁ Γερόνιος ὁ Νέστωρ ἀποκρίθη·
«ὦ Ἀγαμέμνων ἀρχηγέ, ὦ Ἀτρεΐδη δοξασμένε,
τοῦ Ἐκτορος τοὺς λογισμοὺς καὶ ὅσα ἐλπίζει τώρα
δὲν θὰ ἐκτελέσῃ ὁ πάνσοφος Κρονίδης· ἀλλ' ἀγῶνες 105
βαρύτεροι θὰ τὸν εἰροῦν, ἐὰν ἀλλάξῃ γνώμην

ὁ Ἄχιλλεὺς, καὶ τὸν κακὸν θυμὸν του παραιτήσῃ.
πρόθυμα ἐγὼ σ' ἀκολουθῶ καὶ ἄς σηρωθοῦνε καὶ ἄλλοι,
ὁ Διομήδης, ὁ ἀκουστός εἰς τ' ἄρματα Ὀδυσσεύς,
ὁ ταχὺς Αἴας καὶ μ' αὐτοὺς ὁ Μέγας ὁ Φυλεΐδης. 110
κανένα τώρα ἠθέλαμε, καὶ αὐτοὺς νὰ προσκαλέσῃ
καὶ τὸν ἰσόθεον Αἴαντα καὶ τὸν Ἰδομενέα,

ὅτι ἔχουν τοῦτοι ξέμαρα τὰ πλοῖα του; στήμενα·
ἀλλ' ὅμως τὸν Μενέλαον, ἂν κ' εἶναι σεβαστός μου
καὶ ἀγαπητός, δὲν ἐπαινώ, καὶ ἂν σὲ θεὸ νὰ λυπήσω, 115
ὅτι κοιμάται καὶ ἄφησε σὲ μόνον νὰ κοιπιάσῃς·
τώρα ἔπρεπε νὰ τρέχῃ αὐτός ἔς τοὺς πολεμάσочους ὅλους,
τώρα ἔς τὸν ἄκρον κίνδυνον ἔς ἐκείνους νὰ προσπέσῃ.»

Καὶ ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς αὐτόν· «ἄλλαις φοραῖς, ὦ γέρε,
πρῶτος σ' ἐπαρακίνησα, ἐὰν νὰ τὸν ἐλέγξῃς» 120

διότι ἀργεῖι πολλαῖς φοραῖς, νὰ ἐργάζεται δὲν θέλει.
 μωρὸς δὲν εἶναι, οὔτε ὀκνηρὸς· ὁμως ᾗ ἐμὲ προσβλέπει
 καὶ περιμένει τὴν ἀρχὴν ἐγὼ νὰ κάμω πρῶτος·
 ἀλλὰ τώρα μ' ἐπρόλαβε κ' ἤλθε νὰ μ' εὕρη πρῶτος
 125 καὶ αὐτὸς τοὺς ἄνδρᾶς ποῦ ζητεῖς ἐστάλη νὰ καλέσῃ·
 πηγαίνωμε' εἰς τοὺς φύλακας, ὅπου φρουροῦν ᾗ ταῖς πύλαις,
 θὰ τοὺς εἰδοῦμεν, ὅτι αὐτοῦ νὰ συναχθοῦν τοὺς εἶπα.»

Καὶ ὁ Νέστωρ ὁ Γερήνιος ἀπάντησέ του κ' εἶπε·
 «τότε κανεῖς τῶν Ἀχαιῶν δὲν θὰ τὸν παρακούσῃ,
 καὶ θὰ ἐνεργήσῃ ἀγόγγυστα τὴν κάθε προσταγὴν του.» 130

Εἶπε καὶ περιέβαλε τὸ στήθος μὲ χιτῶνα,
 ᾗ τὰ λαμπρὰ πόδια πέδιλα προσέδεσεν ὠραῖα,
 ἐπανωφόρι πορφυρὸ περόνησε ᾗ τοὺς ὤμους
 διπλό, μακρὺ, μὲ τρυφερὸ καὶ φουντωμένον χνοῦδι,
 κοντάρι ἐπῆρε δυνατὸ μ' ἀκονισμένην λόγχην, 135
 κ' ἐκίνησε τῶν Ἀχαιῶν πρὸς τὰ γοργὰ καράβια,
 καὶ πρῶτον τὸν Ἰσόπαλον ᾗ τὴν γνῶσιν πρὸς τὸν Δία,
 τὸν Ὀδυσσεά σήκωσεν ὁ Νέστωρ ἀπ' τὸν ὕπνον
 μὲ τὴν φωνήν· καὶ τὸν ἀχὸν ὡς ἀκουσεν ἐκείνος,
 πεταχθὴ μέσ' ἀπ' τὴν σκηνὴν καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε· 140
 «διατὶ ᾗ τὰ πλοῖα ἀνάμεσα καὶ ᾗ τὸν στρατὸν γυρνάτε
 τὴν νύκτα μόνον, τ' εἶναι αὐτὸ ποῦ τόσο σᾶς βιάζει;»

Καὶ ὁ Νέστωρ εἶπε πρὸς αὐτόν· «πολύτεχνε Ὀδυσσεά,
 μὴ μᾶς ἐλέγχῃς· συμφορὰ στενοχωρεῖ μεγάλη
 τοὺς Ἀχαιοὺς· στέργε καὶ σὺ νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃς, 145
 καὶ ἄλλους νὰ σηκώσουμε καλοὺς, νὰ δώσουν γνώμην
 εἰς τὰ συμβούλια, τὴν φυγὴν νὰ ἐκλέξωμε ἢ τὴν μάχην.»

Καὶ τότε ἐπῆρε ἀπ' τὴν σκηνὴν τὴν εὐμορφὴν τοῦ Ἀσπίδα
 ὁ Ὀδυσσεὺς κ' ἐκίνησε μ' αὐτούς· κ' ἐπῆγαν πρῶτα
 εἰς τὸν Τυδεΐδην κ' εὗρηξαν αὐτὸν μὲ τ' ἄρματά του
 150 ἔξω ᾗ τὸ πλάγι τῆς σκηνῆς· καὶ γύρω οἱ σύντροφοὶ του
 κοιμῶνταν μὲ προσκέφαλα ταῖς φωτειναῖς ἀσπίδαῖς.

κ' εἶχαν ὀλόρθα στυλωτὰ ᾗ τὸ χῶμα τὰ κοντάρια,
 καὶ πέρα ἢ λόγχαις ἔλαμπαν ὡς ἢ ἀστραπὴ τοῦ Δία.
 ἐπάνω εἰς δέρμα ταύρινον ὁ ἦρωσ ἐκοιμῶνταν 155
 κ' ἔκλινε ἐπάνω εἰς τάπητα λαμπρὸν τὴν κεφαλὴν του.
 τὸν σίμωσε κ' ἐσήκωσεν ὁ Νέστωρ μὲ τὸ πόδι

κινῶντας τον καὶ φανερὰ τὸν ἔλεγε καὶ τοῦ πε·
 «σὴκ', ὦ Τυδεΐδη· ὀλονυκτίς τὸν ὕπνον θ' ἀπανθίξῃς;
 οἱ Τρῶες, ξεῖρεις, κάθονται ᾗ τὸν ὄχθον τοῦ πεδίου
 καὶ ἀπὸ τὰ πλοῖα διάστημα μικρὸ τοὺς διαχωρίζει.» 160

Εἶπε· καὶ κεῖνος γλήγορα πετάχθηκε ἀπ' τὸν ὕπνον,
 ᾗ αὐτὸν ἐστράφη κ' ἔλεγεν· «εἶσαι σκληρὸς, ὦ γέρε·
 ἀπὸ τὸν κόπον σὺ ποτὲ δὲν παύεις· μὴ δὲν ἦσαν
 ἄλλοι νεότεροι Ἀχαιοὶ, ποῦ ὀλόγυρα ἔμπροσθεν 165

- νὰ ὑπάγουν ἀπ' τοὺς βασιλεῖς καθέναν νὰ ξυπνήσουν;
 ἀλλ' εἶσαι ἀκαταδάμαστος τῶνόντι, γέροντά μου.»
- Καὶ ὁ Νέστωρ εἶπε πρὸς αὐτόν· «τὰ λόγια σου, παιδί μου,
 εὐρίσκω ὀρθὰ καὶ φρόνιμα· κ' ἐγὼ τέκνα γενναῖα
 ἔχω, καὶ πλῆθος ἄλλο ἀνδρῶν ὑπάρχει, καὶ ἀπὸ τόσους 175
 κάποιος θὰ ἐπήγαιεν εἰθὺς τοὺς ἀρχηγούς νὰ φέρῃ·
 ἀλλὰ δεινὴ στενοχωρεῖ τοῖς Ἄγαιούς ἀνάγκη·
 ὅτι ἀπὸ τρίγα κρέμεται ἕς τὴν ὥραν ποὺ μιλοῦμε
 ὄλ' οἱ Ἄγαιοι ν' ἀφανισθοῦν ἢ ναῦρον σωτηριάν.
 ἀλλὰ τὸν ταχὺν Αἴαντα καὶ τὸν Φυλεΐδην ἄμε 175
 νὰ φέρῃς ὡς νεώτερος, καὶ ἂν μὲ λυπήσαι, ὡς εἶπες.»
- Καὶ ὁ ἦρωσ λεοντοτόμαρο πυρρό, μακρὸ ἕς τοὺς ὤμους
 ἔρριξε, τὸ κοντάρι του ἐπῆρε, καὶ πηγαίνει,
 καὶ ὄθ' ἔκοιμῶνταν σήκωσε τοὺς δύο πολεμάροους
 καὶ ὅταν συναπαντήθησαν ἕς τὸν λόχον τῶν φυλάκων, 180
 δὲν εὗρηκαν τοὺς ἀρχηγούς ἐκείνων νὰ κοιμῶνται,
 ἀλλὰ νὰ κάθωντ' ἀγρυπνοὶ μὲ τ' ἄρματα τοὺς ὄλοι.
 κ' ὡς σκύλοι, ὅπου κακονικτοῦν μέσα εἰς αἰλὴν προβάτων,
 ὡς ἀκούσαν τὸ ἀτρόμητο θεριὸ νὰ κατεβαλεῖν
 ἀπὸ τὸν λόγγον· γλαλοῖν τότε δι' αὐτὸ σηκώνουν 185
 ἄνδρες καὶ σκύλοι καὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐγάθη ὁ γλυκὺς ὕπνος·
 ὅμοια κ' ἐκείνοι ἀκοίμητοι τὴν νύκτ' ἀδημονοῦσαν
 φυλάγοντας, κ' ἐστρέφοντο ἕς τὴν ἀντικρὺν πεδιάδα
 μήπως ἀκούσουν κάποιθε νὰ ὀρμήσουν ξάφνου οἱ Τρῶες.
 ἄμα τοὺς εἶδ' ἐχάρηκεν ὁ γέρος καὶ τοὺς εἶπε 190
 νὰ τοὺς θαρρύνῃ· «ἀγαπητὰ παιδιά μου, νὰ φρουρῆτε,
 καθὼς σᾶς βλέπω ἀκούραστοι· μὴν ἀπὸ σᾶς κανέναν
 τὸν πάρη ὁ ὕπνος καὶ χαροῦν κατόπιν οἱ ἐχθροὶ μας.»
- Καὶ διάβηκε τὸν χάντακα καὶ οἱ βασιλεῖς κατόπι
 κείνοι ποῦ ἕς τὸ συμβούλιον καλοῦντο νὰ καθίσουν· 195
 καὶ ὁ Νεστορίδης ὁ λαμπρὸς καὶ ὁ Μυριόνης ἦλθαν,
 ὅτι τοὺς ἐπροσκάλεσαν νὰ βουλευθοῦν μαζί τους.
 καὶ ἀπ' τὸν σκαμμένον χάντακα εἰς μέρος ἐκαθίσαν,
 ὅπου δὲν ἦσαν λείψανα τὸν τόπον νὰ σκεπάσουν,
 κεῖ ποῦ τοῦ Ἐκτορός ἡ ὀρμὴ νὰ σφάζῃ τοὺς Ἀργεῖους 200
 σταματίησε, ὅταν ἔφθασε νὰ τοὺς χωρῖσ' ἡ νύκτα·
 κεῖ καθισμένοι νὰ ὀμιλοῦν ἀρχίζαν μεταξύ των·
 καὶ ὁ Νέστωρ πρώτομίλησε ἕς αὐτοὺς· «ὦ ἀγαπητοὶ μου,
 ποιοὺς ἀπὸ σᾶς θὰ ἐθάρρυνε ἕς τὴν τόλμην τῆς ψυχῆς του
 νὰ ὑπάγῃ μέσα εἰς τὸν στρατὸν τῶν ἀνδρειωμένων Τρῶων, 205
 ἴσως κανένα τῶν ἐχθρῶν εἰς κάποιαν ἀκροὴν πάσῃ
 πλανώμενον, ἢ ἕς τὸν λαὸν κάποιαν νὰ μάθῃ φήμην,
 τί μεταξύ των σκέπτονται, ἢ ἐδῶ πέρα νὰ μείνουν
 πλησίον ἕς τὰ καράβια μας, ἢ, ἀφοῦ τώρα ἐνίκησαν
 τοὺς Ἄγαιούς, ἕς τὴν πόλιν τοὺς ὀπίσω θὰ γυρίσουν; 210

- αὐτὰ νὰ μάθῃ καὶ ἄβλαβος ἐκεῖθε νὰ γυρίσῃ·
 κάτω ἀπὸ τᾶστρα τ' οὐρανοῦ θὰ ἔβγῃ τ' ἀκουσμά του
 ἔς τοὺς θνητοὺς ὄλους, καὶ λαμπρὸ δῶρο θὰ λάβῃ ἀκόμη.
 ὅτι ἀπὸ τὰ καράβια μας οἱ πολεμάρχοι πρῶτοι
 μαύρην ἀρνάδα μὲ τ' ἀρνιά ποῦ τρέφει θὰ τοῦ δώσῃ 215
 καθένας, καὶ παρόμοιος μ' αὐτὴν δὲν εἶναι πλοῦτος.
 καὶ εἰς ὅλα τὰ συμπόσια θέσιν θὰ λάβῃ ἐκείνος.»
- Εἶπε, καὶ ὅλοι εἰσέγησαν, ἄφωνοι ἔμειναν ὅλοι·
 ὅσο ποῦ λόγον ἄρχισεν ὁ δυνατὸς Τυδεΐδης·
 «μὲ σπρώγγει, Νέστωρ, ἡ καρδιά κ' ἡ ἀνδρική ψυχὴ μου 220
 νὰ μῶ ἔς τὸ ἐχθρικό στρατεύμα. ποῦ ναι σιμὰ τῶν Τρώων.
 ἀλλὰ θάρρος θερμότερον θὰ ἔπαιρνα καὶ τόλμην,
 ἂν εἶχα καὶ ἄλλον σύντροφον· ὅταν πηγαίνουν δύο,
 τοῦ ἐνὸς συμβαίν' ἡ νόησις νὰ εὖρη πρὶν τοῦ ἄλλου
 ὅ,τι συμφέρει· ἀλλ' ἂν τὸ εὖρῃ καὶ ἄλλον σιμὰ δὲν ἔχῃ, 225
 ἢ σκέψις του εἶναι ἰσχνότερη καὶ ἀργότερος ὁ νοῦς του.»
 Αὐτὰ πε, κ' ἤθελαν πολλοὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν·
 θέλαν οἱ Αἴαντες οἱ δύο, τοῦ Ἄρη δορυφόροι
 ὁ Νεστορίδης τὸ θέλε σφοδρῶς, καὶ ὁ Μηριόνης,
 ἤθελεν ὁ Μενέλαος, καὶ ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς. 230
 νὰ εἰσέλθῃ καὶ αὐτὸς ἤθελε μὲς τὸν στρατὸν τῶν Τρώων,
 ὅτ' εἶχε τόλμην πάντοτε ἡ ἀδάμαστη ψυχὴ του.
 καὶ πρὸς αὐτοὺς ὠμίλησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων·
 «Τυδεΐδη πολυαγάπητε, σὺ διάλεξ' ὅποιον θέλεις
 σύντροφον, τὸν καλύτερον, καὶ πρόθυμ' εἶναι τόσοι 235
 κ' ἐμπρὸς μας φανερώθηκαν· πρόσεξε μὴ τὸ σέβας
 σὲ κάμῃ τὸν καλύτερον ν' ἀφήσῃς, καὶ νὰ πάρῃς
 σύντροφον τὸν κατώτερον· τὸ γένος μὴ κυττάξῃς
 μὴδ' ἂν βασιλικώτερος εἶναι εἰς αὐτοὺς κανένας.»
- Εἶπε καὶ διὰ τὸν ἀδελφὸν Μενέλαον ἐφοβεῖτο. 240
 καὶ πάλιν τοὺς ὠμίλησεν ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης·
 «εἰάν ἀφίνετε ἔς ἐμὲ νὰ ἐκλέξω σύντροφόν μου
 καὶ πῶς θὰ ἔλησμονοῦσα ἐγὼ τὸν θεῖον Ὀδυσσεά,
 ποῦ τρέχει προθυμότατα ἡ ἀνδράγαθη καρδιά του
 εἰς κάθε ἀγῶνα, κ' ἡ Ἀθηναῖ τὸν ἔχει ἀγαπητόν της; 245
 καὶ ἀπὸ ταῖς φλόγαις ἄβλαβοὶ θὰ ἐβγαίναμε καὶ οἱ δύο,
 ἂν αὐτὸς ἔλθῃ, ποῦ ἔχει νοῦν ὅσον κανεὶς δὲν ἔχει.»
 «Τυδεΐδη, δὲν χρειάζεται,» τοῦ ἀπάντησ' ὁ Ὀδυσσεύς,
 «μῆτε πολὺ νὰ μ' ἐπαινῆς καὶ μῆτε νὰ μὲ ψέγῃς,
 ὅτι ὁμιλεῖς τῶν Ἀχαιῶν, ποῦ ὅλα αὐτὰ γνωρίζουν. 250
 ἅς πᾶμε, ἡ νύκτα σώνεται καὶ ἡ χαραυγὴ σιμώνει,
 τ' ἄστρα ἐπροχώρησαν πολὺ, καὶ τῆς νυκτὸς τὰ δύο
 μέρη ἐπεράσαν κ' ἔμεινε μόλις τὸ τρίτο ἀκομή.»
- Εἶπαν κ' εὐθύς ἐξώσθησαν ὅπλα φρικτὰ κ' οἱ δύο,
 τοῦ Διομήδη, π' ἄφησεν εἰς τὴν σκηνὴν τὸ ξίφος, 255

- ἔδωκεν ἄλλο δίστομον ὁ ἀνδρείος Θρασυμήδης
καὶ ἄσπίδα· καὶ τὸν σκέπασε μὲ κράνος χωρὶς κῶνον
καὶ χωρὶς χαίτην, ταύρινον· καταίτυγα τὸ λέγουν·
τὰ καλ' ἀγόρια τὸ φοροῦν τῆς κεφαλῆς τῶν σκέπην. 260
καὶ ὁ Μηριόνης ἔδωκε φαρέτραν τοῦ Ὀδυσσεῶς
τόξον καὶ ξίφος· κ' ἔπειτα τὴν κεφαλὴν μὲ κράνος
δερμάτινο τοῦ ἐσκέπασε, σφικτὰ στερεωμένο
μέσα μὲ πάμπολλα λουριά, κ' εἶχε μαλλί 'ς τὸ βάθος,
καὶ χοίρου δόντια σύμπυκνα λευκά τὸ περιδέναν. 265
τοῦτο εἶχε κλέψ' ὁ Αὐτόλυκος 'ς τὴν Ἑλεῶνα, ὁπότεν
τοῦ Ὁρμενίδη Ἀμύντορος ἐτρύπησε τὸ δῶμα·
'ς τὴν Σκάνδειαν τοῦ Ἀμφιδάμαντος, κατοίκου τῶν Κυθήρων
τὸ 'στελεε αὐτός· κ' ἐνθύμημα 'ς τὸν Μόλοιο τῆς ξενίας
ὁ Ἀμφιδάμας τὸ ἔδωκε· καὶ 'ς τὸν υἱὸν τοῦ ὁ Μόλος 270
τὸν Μηριόνην τ' ἄφησε· καὶ αὐτὸ τὸ κράνος ἦταν
ποῦ ἐζῶσε τὸ μέτωπον τοῦ θεοῦ Ὀδυσσεῶς.
- Καὶ ἄφου τὰ ὄπλα ἐζῶσθησαν τὰ φοβερά καὶ οἱ δύο,
ἔξεκινήσαν καὶ ἄφησαν αὐτοῦ τοὺς πολεμάρχους.
δεξιὰ τοῦ δρόμου ἐρωδιὸν τοὺς ἔστειλε σιμά τους
ἢ Ἀθηναῖ, καὶ τὸ πουλι τὰ μάτια τους δὲν εἶδαν 275
εἰς τὸ σκοτάδι, ἀλλ' ἄκουσαν τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του.
ὁ Ὀδυσσεὺς ἐχάρηκε διὰ τὸ πουλι κ' εὐχῆθη·
«ἄκου με, ὦ κόρη τοῦ Διός, ποῦ πάντοτε σιμά μου
εἰς κάθε ἀγῶνα εὐρίσκεισαι καί, ἅμα κινουμαι, βλέπεις· 280
θεά μου, πόσο μ' ἀγαπᾷς ἐξόχως δεῖξε τώρα·
εὐδόκησε νὰ γύρομε στὰ πλοῖα δοξασμένοι
ἀπὸ μέγα κατόρθωμα, νὰ τὸ θυμοῦνται οἱ Τρῶες.»
- Καὶ ὁ Διομήδης δευτέρος εὐχῆθη. «κ' ἐμὲ τώρα
ἄκουσε, κόρη τοῦ Διός· ἔλα σιμά μου, ὡς ἦσουν 285
καὶ εἰς τὸν πατέρα μου σιμά τὸν ἐνδοξον Τυδέα
'ς τὰς Θήβαις, ποῦ τῶν Ἀχαιῶν ἐπήγε ἀπεσταλμένος.
'ς ταῖς ὄχθαις τότε τοῦ Ἀσωποῦ σταμάτησ' ὁ στρατός των,
καὶ λόγον πρῶον ἔφερεν αὐτὸς εἰς τοὺς Καδμείους·
ἀλλ' ἔργα 'ς τὴν ἐπιστροφὴν κατώρθωσε ἀνδρειωμένα 290
μὲ σέ, θεά, ποῦ προθυμῆ τοῦ στήθηκες 'ς τὸ πλάγι.
ὁμοίως τώρα σῶζ' ἐμὲ καὶ στήσου εἰς τὸ πλευρόν μου.
κ' ἐγὼ μιὰν πλατυμέτωπην δαμέλαν θὰ σοῦ σφάζω,
χρονιαρίκη, ποῦ τὸν ζυγὸν τοῦ ἀνθρώπου δὲν γνωρίζει·
θὰ σοῦ τὴν σφάζω, ἀφου προτοῦ τὰ κέρατα χρυσώσω.» 295
- Εὐχῆθησαν καὶ ἀπ' τὴν θεάν ἡ εὐχὴ τους εἰσακούσθη.
καὶ ἀφου τὴν εὐχὴν ἔκαμαν εἰς τοῦ Διὸς τὴν κόρη
βαδίζαν, ὡς δυὸ λέοντες, τὴν μαύρη νύκτα, ἐπάνω
εἰς τὰς σφαγαῖς, εἰς τοὺς νεκρούς, 'ς τὰ ὄπλα καὶ 'ς τὸ αἷμα.
'Ἄλλ' ὀδδ' ὁ Ἐκτωρ ἄφησε τοὺς Τρῶας νὰ κοιμῶνται,
καὶ ὄλους ἐσυγκάλεσε τοὺς πρῶτους πολεμάρχους, 300

- ὄσοι ᾽ς τοὺς Τρῶας ἀρχηγοὶ καὶ κυβερνήταις ἦσαν.
 γνώμην σχεδίαζε σοφὴν ὁ Ἔκτωρ καὶ τοὺς εἶπε
 «ποῖος τὸ ἔργον ποῦ θὰ εἰπῶ θὰ ὑπόσγεται νὰ κάμῃ
 μὲ δῶρον μέγα; καὶ ἀρετὴ θὰ ἴηαι ἢ ἀνταμοιβή του·
 ἀμάξι καὶ ὑψηλόλαιμα πουλιάρια ἐγὼ θὰ δώσω, 305
 ἀπ' ὅσα ἔχουν οἱ Ἀχαιοὶ τὸ ἐξαίρετο ζευγάρι,
 ᾽ς ὅποιον τολμήσῃ—κ' ἔνδοξον θὰ κάμῃ τ' ὄνομά του—
 σιμὰ ᾽ς τὰ γοργὰ πλοῖα τους νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ μάθῃ
 ἂν οἱ Ἀχαιοὶ τὰ πλοῖα τους φρουροῦν ἀκόμη ὡς πρῶτα,
 ἦ, ἀφοῦ ἀπὸ τὰ ὄπλα μας ἐπέσαν συντριμμένοι,
 νὰ φύγουν ἤδη μελετοῦν καὶ δὲν φροντίζουν πλέον
 ὄλην τὴν νύκτα νὰ φρουροῦν σβυμμένοι ἀπὸ τὸν κόπον.»
- Αὐτὰ ᾽πε καὶ ὄλοι ἐσώπαιναν· καὶ μεταξύ τους ἦταν
 κάποιος τοῦ θείου κήρυκος υἱός, τοῦ Εὐμείδη, ὁ Δόλων·
 εἶχε χαλκὸν ἀμέτρητον ᾽ς τὸ σπίτι καὶ χροσάφι, 315
 ἄσχημην εἶχε τὴν μορφήν, ἀλλ' ἦτο γοργοπόδης·
 καὶ μέσα εἰς πέντε αὐτάδελφαις αὐτὸς τὸ μόνο ἀγόρι.
 ἐκεῖνος πρὸς τὸν Ἔκτορα τότε εἶπε καὶ ᾽ς τοὺς Τρῶας,
 «Ἔκτορ, ἐμὲ σπρώχν' ἡ καρδιά κ' ἡ ἀνδρική ψυχὴ μου
 ᾽ς τὰ γοργὰ πλοῖα τῶν ἐχθρῶν νὰ ὑπάγω καὶ νὰ μάθω. 320
 ἀλλὰ τὸ σκῆπτρο σήκωσε καὶ ὀρκίσουν νὰ μοῦ δώσῃς
 τοὺς ἵππους καὶ τὴν ἄμαξαν τὴν χαλκοστολισμένην,
 ποῦ φέρουν τὸν Ἰσόθεον Πηλεΐδην Ἀχιλλέα.
 κ' ἐμὲ καλὸν κατάσκοπον θὰ εὐρῆς, ὡς περιμένεις·
 πέρα ἐγὼ πέρα τὸν στρατὸν θὰ οἴσῃ ὡς ποῦ νὰ φθάσω 325
 ᾽ς τὸ πλοῖον τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐκεῖ ποῦ οἱ πολεμάρχοι
 νὰ φύγουν θὰ βουλύωνται ἢ καὶ νὰ πολεμήσουν.»
- Εἶπε, κ' ἐκεῖνος ἔλαβε τὸ σκῆπτρον καὶ τοῦ ὀρκίσθη·
 «μάρτυς μου ὁ Ζεὺς, πολὺβροντος ὁμόκλινος τῆς Ἥρας,
 τῶν Τρώων ἄλλος ἀπὸ σὲ δὲν θ' ἀνεβῆ τοὺς ἵππους 330
 ἐκεῖνους, καὶ θ' ἀγάλλεσαι σὺ μόνος νὰ τοὺς ἔχῃς.»
- Αὐτὰ ᾽πε καὶ ψευδόρκισε, κ' ἐμψύχωσεν ἐκεῖνον.
 κ' εὐθύς τὸ τόξο ἐκρέμασεν, ἐφόρεσε τομάρι
 λύκου στακτινοῦ, σκεπάσθηκε μέκρᾶνος τῆς νυφίτσας,
 λόγχην ἐπῆρε ἀκονητήν, καὶ ἀπ' τὸν στρατὸν προθύμως 335
 πρὸς τὰ καράβια ἐκίνησεν· ἀλλὰ νὰ φέρῃ ἐκτίθεν
 εἰδησιν εἰς τὸν Ἔκτορα δὲν ἦταν διωρισμένο.
 ἀλλ' ὅταν ἔξω ἀπ' τὸν λαὸν εὐρέθη καὶ ἀπ' τ' ἀμάξια,
 ἔτρεχε τότε ἐλεύθερα· καὶ ὁ θεῖος Ὀδυσσεὺς
 ἐρογόμενον τὸν νόησε καὶ ᾽ς τὸν Διομήδην εἶπε· 340
 «αὐτοῦ κάποιος μᾶς ἔρχεται, Διομήδῃ, ἀπ' τὸν στρατὸν τους.
 δὲν ξεύρω ἂν ᾽ς τὰ καράβια μας κατάσκοπος ἐστάλῃ,
 ἦ διὰ νὰ γδύσῃ σώματα νεκρῶν ἐβγήκε μόνος.
 ὀλίγο ἂς πάσῃ διάστημα πρὶν τοῦ χυθοῦμ' ἐπάνω
 διὰ νὰ τὸν πιάσωμε· κ' εἰάν ᾽ς τὰ πόδια μᾶς γικήσῃ, 345

σὺ πάντοτε ἔς τὰ πλοῖα μας, μακρὰν ἀπ' τὸν στρατὸν του
βιάζε τον μὲ τὴν λόγῃν σου νὰ μὴν ἀλλάξῃ δρόμον,
μὴ μᾶς ξεφύγῃ τρέχοντας ὀπίσω πρὸς τὴν πόλιν.»

Ἔβλεπαν καὶ μέσα εἰς τοὺς νεκροὺς ἔξω τοῦ δρόμου ἐγύθραν,
καὶ αὐτὸς γοργὰ προσπέρασεν ὁ ἀνόητος· ἀλλ' ὅταν 450
ἀπείχε ὅσο μονόβολα ὀργώνουν τὰ μουλάρια—
ὅτ' εἶναι αὐτὰ καλῆτερα καὶ ἀπὸ τὰ βόδι' ἀκόμη
ἔς τὸ βαθὺ νειάμα νὰ τραβοῦν τὸ κολλητὸν ἀλέτρι—
ἐγύθησαν κ' ἐστάθη αὐτός, ὡς ἄκουσε τὸν κρότον
πῶς ἦσαν φίλοι ἀπ' τὸν στρατὸν, ἐπίστευε, σταλμένοι 355
ἀπὸ τὸν Ἔκτορα νὰ εἰποῦν ὀπίσω νὰ γυρίσῃ.
καὶ ὅτ' ἦσαν τόσο διάστημα ὅσο τ' ἀκόντι φθάνει,
καὶ τοὺς ἐγνώρισεν ἐχθρούς, εἰς τὴν φυγὴν κινουῖσε
γοργὰ τὰ πόδια καὶ ὤρμησαν αὐτοὶ νὰ τὸν προφθάσουν.
καὶ ὡς δυὸ σκύλοι σκληρόδοτες, ἐξαισίοι ἔς τὸ κυνήγι, 360
λαγὸν ἢ ζάρκαδον στενὰ ξετρέχουν μὲς τὸν λόγγον,
καὶ αὐτὸ φεύγει βελαζοντας· στενὰ καὶ ὁ Διομήδης
καὶ ὁ πορθητῆς ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Δόλωνα ἐκυνῆγαν,
τὸν δρόμον ἀφοῦ τοῦ ἴκοσαν νὰ γύρῃ ἔς τὸν στρατὸν του.
καὶ πρὸς τὰ πλοῖα φεύγοντας, ἔς τοὺς φύλακας πλησίον 365
ἔφθασε, τότε ἡ Ἄθηνᾶ τοῦ Διομήδη ἀνδρείαν
ἐπρόσθεσε μήπως κανεῖς τῶν Ἀχαιῶν ἀνδρείων
νὰ καυχηθῇ πῶς κτύπησε τὸν Δόλωνα προλάβῃ
κ' ἐκεῖνος φθάσῃ δεύτερος· καὶ ὀρμῶντας μὲ τὴν λόγῃν
ἐπάνω του τοῦ ἐφώνηξε· «ἦ στάσου ἢ σὲ λογχίζω,
δὲν φεύγεις ἀπ' τὰ χεῖρα μου.» Κ' ἔρριξε τὸ κοντάρι
κ' ἐπίτηδες τὸν ἔσφαλε· ἔς τὴν δεξιάν του πλάτην
ἐπάνω ἢ λόγῃ ἐπέρασε καὶ μὲς τὴν γῆν ἐμπήχθη·
κ' ἐκεῖνος ἐσταμάτησε κ' ἐψέλλιζ' ἀπὸ τρόμον 375
γλωμῶς καὶ μὲς τὸ στόμα του τὰ δόντι' ἀντικτυπιόνταν,
λεγάζοντας τὸν πρόφρασαν ἐκεῖνοι καὶ τὸν πιάσαν.
«Ἄχι πάρετέ με ζωντανόν», δακρυζοντας τοὺς εἶπε·
«κ' ἔξαγορὰν θὰ λάβετε· ὅτι ἀπ' τοὺς θησαυροὺς μου,
χάλκινα σκεύη καὶ χρυσὰ καὶ σίδηρο ἐργασμένο,
τὰ λῦτρα ὁ πατέρας μου περισσία θὰ σᾶς δώσῃ 380
ἂν μάθῃ ὅτ' εἶμαι ζωντανὸς ἔς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα.»
Ἦ αὐτὸν ὁ πολυμήχανος ἀπάντησ' Ὀδυσσεάς·
«θάρρον' ποσῶς τὸν θάνατον ἔς τὸν νοῦν σου νὰ μὴν ἔχῃς·
καὶ τοῦτο θέλω νὰ μοῦ εἰπῆς ἀληθινά, νὰ μάθω
τί θέλεις καὶ ἀπὸ τὸν στρατὸν ἔς τὰ πλοῖα μας πηγαίνεις 385
μόνος ἔς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ποῦ ὄλ' οἱ θνητοὶ κοιμῶνται;
μὴ διὰ νὰ γδύσης σώματα νεκρῶν ἐβγῆμις τώρα;
ἢ πρὸς τὰ πλοῖα σ' ἐστεῖλεν ὁ Ἔκτωρ νὰ ἐρευνήσῃς
ὅ,τι συμβαίνει; ἢ καὶ ἔς αὐτὸ παρακινήθῃς μόνος;»

Καὶ ὁ Δόλων τοῦ ἀπάντησε κ' εἶπε· ἄφοις του ἐτρέμαν ὄλοι· 390

«Ὁ Ἐκτωρ μ' ἐξεμώρανε, ποῦ ἐδέχθη νὰ μοῦ δώσῃ
 τοὺς ἵππους καὶ τὴν ἄμαξαν τὴν χαλκοστολισμένην,
 ποῦ ἀνήκουν εἰς τὸν θαυμαστὸν Πηλεΐδην Ἀχιλλέα,
 κ' ἐπρόσταξέ με ἕως τῶν ἐχθρῶν τὸ στράτευμα νὰ ὑπάγω
 μέσα ἕς τὸ βάθος τῆς νυκτός νὰ μάθ' ὅ,τι συμβαίνει,
 ἂν εἶναι τὰ καράβια σας ὡς πρῶτα φρουρημένα,
 ἢ τῶρ' ἀπὸ τὰ χέρια μας ὡς εἴσθε συντροιμμένοι,
 νὰ φύγετ' ἤδη σκέπτεσθε καὶ δὲν σᾶς μέλει πλέον
 ἀπὸ τὸν κόπον τὸν βαρύν, τὴν νύκτα νὰ φρουρήτε.»

395

Καὶ τοῦ περὶ με χαμόγελον ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς
 «τῶνόντι δῶρα ἐπόθησες μεγάλα εἰς τὴν ψυχὴν σου,
 τοῦ Ἀχιλλέως τ' ἄλογα· καὶ αὐτὰ δὲν τα δαμάζει
 οὔτε ἀνεβαίνει ἄλλος θνητὸς ἢ μόνος ὁ ἀνδρειωμένος
 Αἰακίδης ὁποῦ ἀθάνατη τὸν γέννησε μητέρα.

400

ἄληθινὰ τώρα θὰ εἰπῆς, ὅτ' ἐδῶ πέρα ἐρχόσουν,
 τὸν πολεμάρχον Ἐκτορα ποῦ ἄφησες; ποῦ ἔχει
 τ' ἄρματ' αὐτὸς καὶ τ' ἄλογα; καὶ ποῦ τῶν ἄλλων Τρώων
 εἶναι στημέναις ἢ φρουραῖς καὶ ποῦ καὶ ποιοὶ κοιμῶνται;
 τί μεταξύ τους μελετοῦν, ἢ ἐδῶ πέρα νὰ μείνουν
 πλησίον ἕς τὰ καράβια μας ἢ σκέπτονται ἕς τὴν πόλιν
 νὰ γύρουν, ἀφοῦ ἐσύντριψαν ἕς τὴν μάχην τοὺς Ἀργεῖους;»

405

410

Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ υἱὸς τοῦ Εὐμήδη, ὁ Δόλων
 «καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀπ' ἐμὲ καταλεπτῶς θὰ μάθῃς.
 ὁ Ἐκτωρ μὲ τοὺς ἀρχηγούς, ὅσ' εἶναι βουλευφόροι,
 ἔχει συμβούλιον μακρὰν τοῦ κρότου, πρὸς τὸ μνήμα
 τοῦ Ἴλου· καὶ ὡς πρὸς τὰς φρουραῖς, ποῦ μ' ἐρωτᾷς, ἀνδρεῖτε,
 φρουρὰ δὲν εἶναι χωριστὴ τὸ στράτευμα νὰ σκέπη.
 ὅτι ἕς τῶν Τρώων τὰς πυραῖς ὅσ' εἶναι ἀναγκασμένοι
 ἄνδρες φυλάγουν ἄγρυπνοι καὶ ἀντιπαρακινουῦνται.
 ἄλλ' οἱ διάφοροι λαοί, ποῦ βοηθοὶ τοὺς ἦλθαν,
 κοιμῶνται, καὶ τὴν φύλαξιν ἀφίνουν εἰς τοὺς Τρῶας,
 ὅτι γυναῖκαις ἢ παιδιὰ πλησίον τους δὲν ἔχουν.»

415

420

Ἦ ἐκεῖνον ὁ πολύβουλος ἀπάντησε Ὀδυσσεύς
 «ἀλλὰ κ' ἐκεῖνοι ἀνάμικτα μὲ τοὺς ἀνδρειωμένους
 Τρῶας κοιμῶνται ἢ μακρὰ; τοῦτο θὰ εἰπῆς νὰ μάθω.»

425

Καὶ ὁ Δόλων τοῦ ἀποκρίθηκεν· «ὅλ' ἀπ' ἐμὲ θὰ μάθῃς
 καταλεπτῶς, ὅσα ἐρωτᾷς ἕς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης
 οἱ τοξοφόροι Παῖονες, τῶν Πελασγῶν τὸ θεῖον
 γένος, αὐτοῦ καὶ οἱ Λέλεγες, οἱ Καύκωνες καὶ οἱ Κᾶρες.
 τὴν Θύμβραν οἱ περήφανοι Μυσοὶ κ' οἱ Λύκιοι βλέπουν
 καὶ τῶν Φρυγῶν οἱ ἱππόμαχοι λαοὶ καὶ τῶν Μαιόνων.
 ἀλλὰ πρὸς τί καταλεπτῶς νὰ μ' ἐρωτᾶτε εἰς ὅλα;

430

ἔαν θεὸς νὰ πατήσετε τὸ στράτευμα τῶν Τρώων,
 ἰδοὺ οἱ Θρᾶκες νηόφερτοι καὶ ἀνάμερα ἕς τὴν ἄκρην
 ὑπεροὶ ἀπ' ἄλλους καὶ μ' αὐτοὺς ὁ Ρῆϊος βασιλέας,

435

τοῦ Ἠονέως ὁ υἱός· κ' οἱ ἵπποι του εἶναι ὠραῖοι,
 μεγάλοι, ἀνεμόποδες, λευκότεροι ἀπ' τὸ χιόνι.
 μ' ἀργυροχρυσοκόλλητον ἦλθεν αὐτὸς ἀμάξι,
 καὶ ἀρματωσιὰν θεόρατην χρυσὴν, ὅπου ἔναι θαῦμα.
 ὄπλα παρόμοια τῶν θνητῶν ἀνθρώπων δὲν ἀνήκουν,
 μόνον οἱ ἀθάνατοι θεοὶ νὰ τὰ φοροῦν ἀριόξει.
 ἀλλὰ σεῖς τώρα φέρετε με ἔς τὰ ταχυπόρα πλοῖα,
 ἢ ἔδῶ μὲ ἄπονον δεσμὸν νὰ μείνω δέσετέ με,
 ὡς ὅτου ἐπανέλθετε καὶ γνωρισθῶ τρόντι
 ἂν ψευδολόγησα εἰς ἐσᾶς ἢ τὴν ἀλήθειαν εἶπα .

Μ' ἄγριο βλέμμα ὁ δυνατὸς τοῦ εἶπε Διομήδης·
 «ὦ Δόλων, ἀφοῦ ἔπεσες ἔς τὰ χέρια μας, μὴ ἐλπίζης
 νὰ φύγῃς ἂν κ' εὐχάριστα τὸ στόμα σου μᾶς εἶπε.
 καὶ ἂν τώρα σ' ἀπολύσωμεν ἢ λύτρα σου δεχθούμεν,
 πάλιν θὰ ἔλθῃς ἔς τὰ γοργὰ τῶν Ἀχαιῶν καράβια
 κατόπιν ἢ κατάσκοπος ἢ νὰ μᾶς πολεμήσῃς.
 ἀλλ' ἂν σοῦ δώσω θάνατον, ἔς τὸ ἐξῆς δὲν θάσαι πλέον
 ἔς τοὺς Ἀχαιοὺς ὀλέθριος. Καὶ ὡς ἄπλωνε τὸ χέρι

ὁ Δόλων ἔς τὸ πηγοῦνι του νὰ τὸν ἐξιλεώσῃ,
 ὤρμησε μὲ τὴν μάχαιραν ἐπάνω του ὁ Τυδείδης,
 τοῦ ἐχώρισε τὸν λάρυγγα κ' ἐκόπηκαν τὰ νεῦρα,
 κ' ἐνῶ μιλοῦσ' ἐκύλησε ἔς τὸ χῶμα ἢ κεφαλὴ του.
 καὶ αὐτὸ τὸ λυκοτόμαρο τοῦ ἐπῆραν καὶ τὸ κράνος,
 τὸ τὸς ὀπισθοτέντωτο καὶ τὸ μακρὸν κοντάρι
 πρὸς τὴν νικήτραν Ἀθηναῖα τὰ σήκωσ' ὁ Ὀδυσσεύς
 ψηλὰ ἔς τὸ χέρι κ' ἔκαμεν εὐχὴν· «μὲ τοῦτα χαιροῦ,
 θεά, τὰ λάφυρα, καὶ σὲ τῶν ἀθανάτων πρώτην
 μὲ δῶρα θὰ τιμήσωμεν· καὶ τώρα ὀδήγησέ μας
 ἔς τοὺς ἵππους καὶ ἔς τὸ στράτευμα τῶν μαχητῶν τῆς Θράκης.»

Εἶπε κ' ἐπάνω τὰ βάλε ψηλὰ ἔς ἓνα μυρίκι
 κ' ἐπῆρε κ' ἔκοψε τρανὸ σημάδι ἀπὸ καλάμια
 δεμένα μὲ μυρίκινα κλαδιά, νὰ μὴ τὰ χάσουν
 μέσα ἔς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τους.
 κ' ἐκεῖνοι αἶμα κ' ἄρματα πατώντας προχωροῦσαν,
 ὡς ποῦ ἔς τοὺς Θράκαις ἔφθασαν· τοὺς ἦσαν ποῦ ἐκοιμῶνταν
 σβυμμένοι ἀπὸ τὸν κάματον, μὲ τ' ἄρματα σιμά τους
 ἔς τὴν γῆν μὲ τάξιν, τρεῖς σειραῖς· καὶ δίφυγα πουλάρια
 εἶχε καθεὶς ἔς τὸ πλάγι του· ἔς τὴν μέσσην ἐκοιμᾶτο
 ὁ Ῥῆσος καὶ οἱ ταχύποδες ἵπποι του ἀπὸ τὴν ἄκρην
 τῆς ἄμαξας ἐστέκονταν μὲ τὰ λουριά δεμένοι.

τοὺς εἶδε πρῶτος ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἔς τὸν Τυδείδην εἶπε·
 «τὸν ἄνδρα καὶ τοὺς ἵππους του, Διομήδη, ἐμπρὸς σου βλέπεις,
 ποῦ ὁ Δόλων πρὶν θανατωθῆ μᾶς ἔχει φανερώσει.
 δεῖξε, ὅπως εἶσαι, ἀνδράγαθος· δὲν πρέπει τ' ἄρματά σου
 ἀργὰ νὰ μείνουν· ξέλυσε τοὺς ἵππους ἢ τοὺς ἄνδρας

φόνευσὺ καὶ ἄφες ὅς ἐμὲ τῶν ἵππων τὴν φροντίδα.*
 Καὶ ὡς ἡ Ἀθηναῖα τὸν ἀναψεν, ἐφόνευσεν ὁ Τυδεΐδης
 δεξιὰ ζερβιά· κ' ἔλεινός ἀνδρῶν, ὅπου ἐσφαζόνταν
 βόγγος ἀκούετο κ' ἡ γῆ κοκκίνιζε ἀπὸ αἶμα.
 καὶ ὡς ὅταν πέσῃ λέοντας πῶχει ὅς τὸν νοῦν του φόνους 485
 μέσα εἰς ἀφύλακτὴν κοπὴν ἐρίφων ἢ προβάτων,
 ὁμοίως τότε ἀφάνιζε τοὺς Θοράκαις ὁ Τυδεΐδης
 καὶ δώδεκα ἐθανάτωσε· καὶ ὅποιον βαροῦς' ἐκεῖνος
 μὲ κτύπημα θανάσιμο, κατόπιν ὁ Ὀδυσσεύς
 ὁ συνेतὸς ἐρχόμενος τὸν ἔσχερνε ἀπ' τὸν πόδα, 490
 καὶ τὸν τραβοῦσεν ἐξωθεν, ὅπως ἀνοιξῆ δρομόν
 εἰς τὰ λαμπρὰ τετράποδα, μήπως, εἴαν πατοῦσαν
 νεκροὺς ἀκόμη ἀμάθητα σκιρτήσουν ἀπὸ τρόμον.
 δεκατοντρίτον ἐσφαξε τὸν Ρῆσον βασιλέα,
 ποῦ, ἐνῶ τὴν ποθητὴν ζωὴν τοῦ ἔπαιρνε ὁ Τυδεΐδης, 495
 λέχαζε ἀπ' ὄνειρο κακὸ ποῦ ἐπάνω του εἶχε στήσῃ
 τῆς Ἀθηναῖς ἢ συνέσις, τὸν ἐγγονὸν τοῦ Οἰνέως.
 τ' ἄλογ' ἀπὸ τὴν ἄμαξαν τότε ἔλυσ' ὁ Ὀδυσσεύς
 καὶ ἀφοῦ μαζί τὰ ἔδωσε μὲ τὰ λουριά τὰ ὠδήγα
 ἔξω ἀπ' τὸ πλῆθος κ' ἐπειδὴ νὰ πάρῃ ἀπὸ τ' ἀμάξι 500
 τὴν μαστίγα ἐλησμόνησε, τὰ ἐκτύπα μὲ τὸ τόξο.
 κ' ἐπειτα ἐσφύριξε σιγὰ σημάδι τοῦ Διομήδη
 ἔμενε αὐτὸς κ' ἐσκέλετο τὸ πῶς ν' ἀνδραγαθήσῃ,
 τ' ἀμάξι μ' ὅλα τ' ἄρματα τὰ ὑπέρλαμπρα νὰ σύρῃ
 ἀπ' τὸ τιμόν' ἢ βαστακὰ ὅς τοὺς ὤμους νὰ τὴν πάρῃ, 505
 ἢ τῶν Θορακῶν ἄλλαις ζώαις ἀκόμη νὰ θερίσῃ
 τοῦτα ἐνῶ διαλογίζονταν ὁ θεῖος Διομήδης,
 ἦλθ' ἡ Ἀθηναῖς ὅς τὸ πλάγι του καί, «ὦ τέκνον τοῦ γενναίου
 Τυδεύως» εἶπε πρὸς αὐτόν, «νὰ γύρης συλλογίσου
 ὅς τὰ κοῖλα πλοῖα, μὴ συμβῆ μὲ κίνδυνον νὰ φύγῃς, 510
 ἂν κάποιος ἄλλος τῶν θεῶν σηκώσῃ ἐδῶ τοὺς Τρώας.*
 Καὶ τὴν φωνὴν τῆς Ἀθηναῖς ἀκούσε αὐτὸς καὶ ἀνέβη
 ὅς ἕνα τῶν ἵππων κ' ἐπληγτε τοὺς ἵππους μὲ τὸ τόξο
 ὁ Ὀδυσσεὺς κ' ἐπέταξαν πρὸς τὰ γοργὰ καράβια.
 Καὶ ὁ Φοῖβος ὁ ἀργυρότοξος ἄμ' εἶδε ὅς τὸν Τυδεΐδην 515
 συμπροβοδὸν τὴν Ἀθηναῖα, ὠργίσθη κ' ἐκατέβη
 ὅς τῶν Τρώων τὸ στρατόπεδον κ' ἐσήκωσε ἀπ' τὸν ὕπνον
 τῶν Θορακῶν ἕναν ἀρχηγόν, ἐξάδελφον τοῦ Ρῆσου,
 τὸν μέγαν Ἴπποκόωντα. καὶ ὡς ἐσηκώθη ἐκεῖνος 520
 κ' εἶδε τῶν ἵππων ἔρρημον τὸν τόπον, καὶ τοὺς ἀνδρᾶς
 νὰ σπαρταροῦν ὅς τὸ αἶμα τοὺς, βοὴν ἔσχερε πόνου
 κ' ἐφώνασε κατ' ὄνομα τὸν ποθητόν του φίλον.
 καὶ οἱ Τρώες ὅλοι μὲ βοαῖς καὶ ἀλαλαγμὸν χυθῆκαν
 κ' ἐθαύμαζαν τὸ φοβερὸν κατόρθωμα ποῦ ἐπράξαν
 ἐκεῖνοι, κ' ἔπειτ' ἄβλαπτοι ὅς τὰ πλοῖα τοὺς γυρίσαν. 525

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetio Dimosias Istorikis
 Restrictions apply.

- Κ' ἐκεῖνοι ὁπότεν ἔφθασαν ἐκεῖ ποῦ ᾗσαν φρονέουσι
 τὸν Δόλωνα, ἔσταμάτησε τοὺς ἵππους ὁ Ὀδυσσεύς·
 πῆδησ' ὁ ἄλλος εἰς τὴν γῆν καὶ τὰ αἵματοβαμμένα
 λάφυρα ἐπῆρε κ' ἔβαλε ἕς τὰ χεῖρα τοῦ Ὀδυσσεύς·
 ἀνέβη πάλι, ἐκέντησε τὰ γλήγορα πουλάρια 530
 καὶ αὐτὰ πετοῦσαν πρόθυμα ἕς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα.
 τὸν κρότον πρῶτος ἄκουσεν ὁ Νέστωρ καὶ τοὺς εἶπεν·
 «ὦ πολεμάρχοι ἀγαπητοί, προστάταις τῶν Ἀργείων,
 μαντεύω ἢ σφάλλω; καὶ ἡ καρδιά μου λέγει νὰ ὀμιλήσω,
 κρότον ἀκούω καθαρὰ τῶν ταχυπόδων ἵππων. 535
 νὰ φερναν ἐδῶ λάφυρον ἀπ' τὸν στρατὸν τῶν Τρώων
 αὐτοὺς τοὺς ἵππους ὁ Ὀδυσσεύς καὶ ὁ δυνατὸς Τυδείδης.
 ἀλλ' ὅμως ἡ καρδιά μου τρομάζει μήπως πάθουν
 ἀπὸ τῶν Τρώων τὴν ὀρμὴν ἐκεῖν' οἱ ἀνδρειωμένοι.»
 Τὸν λόγον δὲν τελείωσεν, κ' ἦσαν ἐκεῖνοι ἐμπρός τους. 540
 κ' εὐθύς ἐπέξενσαν αὐτοὶ καὶ ὄλοι φαιδροὶ τοιγύρω
 οἱ Ἀργεῖοι τοὺς ἀσπάζοντο καὶ τοὺς γλυκομιλοῦσαν.
 καὶ ὁ Νέστωρ ὁ Γερήνιος ἐρώτησέ τους πρῶτος·
 «λέγε μας πῶς ἐλάβετε, τρισένδοξε Ὀδυσσεά,
 τοὺς ἵππους τούτους; λάφυρον τοὺς πῆρετε τῶν Τρώων, 545
 ἢ δῶρον εἶν' ἑνὸς θεοῦ ποῦ σᾶς ἐφανερώθη;
 τοῦ ἡλίου, θαῦμα τρομερόν, ὁμοιάζουν ταῖς ἀκτίναϊς.
 πάντοτε μέσα εὐρίσκομαι ἕς ταῖς φάλαγγας τῶν Τρώων,
 ὅτι ἂν καὶ γέρος μαχητής, θαρρῶ ποῦ ὄνως δὲν μένω·
 ἀλλ' ἵππους τόσο θαυμαστοὺς ποτέ μου ἐγὼ δὲν εἶδα. 550
 ναί, μὲ τὸ χεῖρι του θεὸς σᾶς ἔδωκε τοὺς ἵππους·
 διότι ἀγάπην περισσὴν σᾶς ἔχουν καὶ τῶν δύο
 καὶ ἡ γλαυκόφθαλμη Ἀθηναῖα καὶ ὁ βροντητῆς Κρονίδης.»
 Ὅσ' αὐτὸν τότε ὁ πολύβουλος ἀπάντησε Ὀδυσσεύς·
 «Νέστωρ Νηλεΐδη σεβαστέ, τῶν Ἀχαιῶν ὦ δόξα, 555
 εὐκόλα δύνανται οἱ θεοί, ποῦ τόσο ἀνώτεροί εἶναι,
 ἵππους νὰ δώσουν καὶ ἀπ' αὐτοὺς, ἂν θέλουν, καλητέρους.
 καὶ τοῦτ' εἶναι νεόφερτοι ἀπὸ τὴν Θράκην ἵπποι·
 τὸν κύριόν τους φρόνευσεν ὁ δυνατὸς Τυδείδης
 καὶ δώδεκα ἕς τὸ πλάγι του τῶν πρῶτων ἀνδρειωμένων. 560
 καὶ ἄλλον ἕς τὰ πλοῖα μας σιμὰ δεκατοντρίτον ἄνδρα
 φρονέυσασαί ποῦ ἔρχονταν κατάσκοπος σταλμένος
 τῶν Τρώων καὶ τοῦ Ἑκτορος εἰς τὸ στρατόπεδόν μας.»
 Εἶπε κ' εὐθύς τὸν χάντακα περνοῦσε μὲ τοὺς ἵππους
 περήφανος· καὶ ὀλόχαροι κατόπ' οἱ πολεμάρχοι. 565
 καὶ ὅτ' ἐφθασε ἕς τὴν στερεὴν σκηνὴν τοῦ Διομήδη,
 εἰς τὸ παχνὶ μὲ τὰ λουριὰ προσέδεσαν τοὺς ἵππους
 ὅπ' ἦσαν καὶ τὰ ὀγλήγορα πουλάρια τοῦ Τυδείδη
 κοὶ σῖτον ἔρωγαν γλυκόν. Καὶ ἀπέθεσε ἕς τὴν κρύμνην
 ὁ Ὀδυσσεύς τοῦ Δόλωνος τὰ ὄπλα αἵματομένα 570

ὡς οὖ θυσίαν τῆς θεᾶς κατόπιν ἐτοιμάσουν.
 καὶ αὐτοὶ μέσα ἕς τὴν θάλασσαν ἐμπῆκαν ν' ἀποπλύνουν
 σκέλη μεριά καὶ τράχηλον ἀπὸ τὸν πολὺν ἴδρω.
 καὶ ἀφοῦ τὸν ἴδρω τὸν πολὺν τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης
 ἐνιψε ἀπὸ τὸ σῶμά τους κ' ἐδросολογηθήκαν, 575
 κατέβηκαν κ' ἐλούσθησαν ἕς τοὺς σκαλιστοὺς λουτήραις.
 καὶ ἀφοῦ λουσθῆκαν καὶ ἄλειμμα τὸ σῶμα τους ἐχρίσαν,
 εἰς τὸ τραπέζι ἐκάθισαν καὶ τὸ κρασί, ποῦ εὐφραίνει,
 ἀπὸ κρατῆρα ὀλόγεμον τῆς Ἀθηναῶς σπονδίζαν.

Λ

Τοῦ γέρου ἀφίνει Τιθωνοῦ τὸ πλάγ' ἢ χρυσομένη
 Ἦὼς νὰ φέρῃ τῶν θεῶν τὸ φῶς καὶ τῶν ἀνθρώπων'
 κ' ἔστειλε ὁ Ζεὺς τὴν Ἐριδα ἕς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα
 κ' εἶχε ἕς τὸ χέρι τὸ φρικτὸ σημάδι τοῦ πολέμου.
 ἐστήθη ἕς τὸ θεόρατο καράβι τοῦ Ὀδυσσεῶς, 5
 ποῦ ἦταν ἕς τὴν μέσην, καὶ ἡ φωνὴ καὶ ἕς τὰ δυὸ μέρ' ἤχοῦσε,
 καὶ εἰς ταῖς σκηναῖς τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνιάδη
 καὶ ἕς τοῦ Ἀχιλλέως, ποῦ ἀκρινὰ τὰ πλοῖα τους ἐστήσαν,
 θαρρῶντας εἰς τὴν ῥώμην τους καὶ εἰς τὴν ἀνδραγαθίαν.
 ἐκεῖθεν ἔσυρε ἡ θεὰ δεινὴν φωνὴν μεγάλην, 10
 κ' ἐφύσησε ἕς τῶν Ἀχαιῶν τὰ στήθη τὴν ἀνδρείαν,
 νὰ πολεμοῦν, νὰ μάχωνται καὶ παῦσιν νὰ μὴ θέλουν.
 καὶ ἀγάπησαν τὸν πόλεμον σφοδρότερα ἢ νὰ γύρουν
 μὲ τὰ βαθεῖα καράβια τους ἕς τὴν ποθητὴν πατρίδα.
 Κ' ἐβόησε τῶν Ἀχαιῶν ν' ἀρματωθοῦν ὁ Ἄτρεΐδης· 15
 καὶ μὲ χαλκὸν ἀστραφτερόν ὁ ἴδιος ὀπλιζόνταν.
 τὰ σκέλη πρῶτα μὲ λαμπραῖς κνημίδαῖς ἔζωσ' ὅλα
 ὅπου ἐθηλυκόνονταν μὲ ὀλίργυραις περόναις.
 τὸ στήθος σκέπασ' ἔπειτα μὲ θώρακα ὀποῦ δῶρον
 φιλοξενίας ἄλλοτε τοῦ ἔδωκε ὁ Κινύρας, 20
 ὅτι τὸ μέγα ἄκουσμα ἕς τὴν Κύπρον εἶχε φθάσῃ
 ποῦ ἀρμένιζαν οἱ Ἀχαιοὶ ν' ἀνέβουν εἰς τὴν Τροίαν'
 ὅθεν ἐφιλοδώρησεν αὐτὸς τὸν βασιλέα
 καὶ δώδεκα εἶχε ὁ θώρακας κλωσταῖς ἀπὸ χρυσαφί,

δέκ' ἀπὸ μαθρον χάλυβα κ' εἴκοσι κασσιτέρου· 25
 καὶ δράκοντες χαλυβικοί τρεῖς ἀπὸ κάθε μέρος
 ὡς τὸν λαϊμὸν ἀπλώνονταν, ὡς Ἴριδες τοῦ ὁ Δίας
 σταίνει ἕως τὰ νέφη φοβερὸ σημάδι ἕως τοὺς ἀνθρώπους.
 καὶ ἀπὸ τοὺς ὤμους κρέμασε τὸ ξίφος, ποῦ ἢ λαβὴ του
 ἀστραπτε χρυσοκόμπωτη κ' εἶχε ἀργυρὴν τὴν θήκην, 30
 μὲ κρεμαστάρια ὀλόχρυσα καλὰ συναρμοσμένην.
 κ' εὐμορφην, πολυδαίδαλην, σκέπην ἀνδρῶν, ἀσπίδα
 ἐπῆρε, καὶ τὴν ἔξωσαν χάλκινοι κύκλοι δέκα,
 κ' εἴκοσιν ἦσαν ὀμφαλοὶ λαμπροὶ τοῦ κασσιτέρου
 λευκοὶ κ' ἓνας χαλύβδινος ἐμαύριζε ἕστην μέσην. 35
 ἕως τὸν γύρον ἦταν ἡ Γοργὸν μὲ τ' ἄγριο κύτταγμα τῆς
 τρομακτικὸν καὶ ὀλόγυρα μὲ τὴν Φυγὴν ὁ Φόβος.
 τὸν τελαμῶνα εἶχε ἀργυρὸν καὶ δράκοντας ἐπάνω
 ἐστρέφετο ἀπὸ χάλυβα, καὶ τρεῖς ἀπὸ τὸν μόνον
 λαϊμὸν φυτρῶνον κεφαλαῖς ἀντίστροφα γυρμέναις. 40
 μὲ κράνος τετραφάληρον τὴν κεφαλὴν του σκέπει
 καὶ μὲ τὴν χήτην σείετο φρικτὸς ἐπ' ὁ λόφος.
 ἐπῆρε δύο κοφτερὰ κοντάρια χαλκοφόρα
 κ' ἡ λάμψις ἀπ' ταῖς ἀκραῖς των κτυποῦσε ἕως τὸν αἰθέρα.
 σὸτ' ἐβροντήσαν ἡ Ἀθηνα κ' ἡ Ἥρα νὰ τιμήσουν 45
 τῶν πολυχρῦσων Μνηκῶν τὸν μέγαν βασιλέα.
 Τότε τοὺς κυβερνήτας των παράγγειλαν νὰ στήσουν
 μὲ καλὴν τάξιν ἐμπροσθεν τοῦ χάντακος τ' ἀμάξια,
 καὶ ἀρματομένιο αὐτοὶ πεζοὶ μὲ ὀρμὴν ἐπροχωροῦσαν
 καὶ ἀλαλαγμὸς ἀπέραντος τὸ χάραμμ' ἀκούονταν. 50
 καὶ πρῶτοι ἐπαρτάχθησαν καὶ ἀπὸ σιμὰ κατόπιν
 ἀκολυθοῦσαν οἱ ἱππεῖς· καὶ τάραχον ὁ Δίας
 ὀλέθριον ἐσήκωσε κ' αἱματομένην δρόσον
 ἀπ' τὸν αἰθέρα ἐστάλαξεν, ὅτ' εἶχε ἀποφασίση
 πολλαῖς γενναῖαις κεφαλαῖς νὰ στείλῃ μὲς τὸν Ἄδη. 55
 Ἀλλὰ τοὺς Τρῶας ἔστησε ἕως τὸν ὄχθον τοῦ πεδίου
 ὁ μέγας Ἔκτωρ καὶ μ' αὐτὸν ὁ θεῖος Πολυδάμας,
 ὁ Αἰνείας ὁποῦ ἐδόξαζαν ὡσάν θεὸν οἱ Τρῶες,
 ὁ Ἀγήνωρ μὲ τὸν Πόλυβον, οἱ τρεῖς Ἀντιγονίδαις,
 ὁ Ἀκάμας νέος πῶμοιαζεν εἰς τοὺς ἐπουρανίους. 60
 καὶ ὁ Ἔκτωρ μ' ὀλοστρόγγυλην ἀσπίδα ἐπρομαχοῦσε.
 καὶ ὡς ἀπ' τὰ νέφη ὀλόφωτο τ' ὀλέθριον ἀστὲρι λάμπει
 κ' ἔπειτα πάλιν χάνεται ἕως τὰ σκιοφόρα νέφη,
 καὶ ὁ Ἔκτωρ πότε φαίνεται ἕως τοὺς πρότους νὰ προστάξῃ,
 καὶ πότε εἰς τοὺς ὑστερινοὺς· καὶ ἕως τ' ἄρματὰ του ὅλος 65
 ἔλαμπεν ὡς ἡ ἀστραπὴ τοῦ αἰγιδοφόρου Δία.

Καὶ ὅπως ἀντίκρου θερισταί, ἕως ἀγρὸν ἀνδρὸς πλουσίου
 μέσα ἕως τὴν ἴσκιαν αὐλακιά θερίζουν προχωρῶντας

κριθάρ' ἢ σῖτον καὶ ἡ χειραὶς πυκναῖς ὀπίσω πέφτουν,

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetirio Dimostias Istoriki

Restrictions apply.

ἔτσι ἀντιμέτωποι μὲ ὄρμην οἱ Δαναοὶ καὶ οἱ Τρῶες 70
 φονεῦσαν καὶ τὴν ἀνανδρὴν φυγὴν ἔς τὸν νοῦν δὲν εἶχαν.
 ἢ μάχ' ἦτο ἰσοκέφαλη καὶ αὐτοὺς ποῦ ὡς λύκοι ἀφρίζαν
 ἢ Ἔρις ἢ πολύθηρος ἐχαίρετο νὰ βλέπῃ
 ὅτι αὐτὴ μόνη τῶν θεῶν παρᾶστεκε ἔς τὴν μάχην·
 ἄλλος δὲν παρενρίσκετο θεὸς ἀλλὰ καθίζαν 75
 ἔς τὰ μέγαρά τοὺς ἤσυχοι, καὶ ποῦ καθέννας εἶχε
 λαμπρὴν τὴν κατοικίαν του ἔς τὰς φάραγγας τοῦ Ὀλύμπου.
 καὶ ὅλοι τὸν μαυρονέφελον Κρονίδη ἐκατακραίναν,
 ὅτι νὰ δώσῃ ἐβουλετο τὴν δόξαν εἰς τοὺς Τρῶας.
 ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐλόγιαζεν ὁ ἦψιστος πατέρας 80
 κ' ἐκάθιζε ὑπερήφανος ἀνάμερ' ἀπ' τοὺς ἄλλους,
 τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς, τὴν πόλιν καὶ τὰ πλοῖα
 καὶ τοῦ χαλκοῦ τὰς ἀστραψαῖς θωρῶντας κοὶ τοὺς φόνους.
 Καὶ ὅσο ἦτο αὐγὴ καὶ τ' ἅγιο φῶς αὖξαινε τῆς ἡμέρας,
 ἐπέφταν καὶ τῶν δυὸ στρατῶν ἄνδρες πολλοὶ ἔς τὴν μάχην· 85
 ἀλλ' ὅταν ἐτοιμάζεται νὰ φάγῃ ὁ ξυλοκόπος
 ἔς τὰ ὄρη ἀφοῦ δεΐλιασαν τὰ χέρια του νὰ σχίζον
 δένδρα μεγάλα κ' ἔφθασεν εἰς τὴν ψυχὴν του ὁ κόρος,
 κ' ἢ ὄρεξις τῆς ποθητῆς τροφῆς τὸν κυριεῖει,
 τότε οἱ ἀνδρειωμένοι Δαναοὶ τὰς φάλαγγας ἐσπᾶσαν 90
 ἀντιπαρακινούμενοι. πρῶτος τὸν πολεμάρχον
 ἐφόνευσε Βιάνορα ὁ Ἄτρείδης καὶ κατόπιν
 τὸν Ὀϊλέα σύντροφον ἐκείνου κυβερνήτην,
 ποῦ ἐπήδησ' ἀπ' τὴν ἄμαξαν κ' ἴσια του ἐπάνω ὄρμουσε,
 ἔς τὸ μέτωπο τὸν κτύπησε μὲ ἀκονητὸ κοντάρι· 95
 τὴν λόγχην δὲν σταμάτησε τ' ὀλόγαλκο στεφάνι
 ὥστ' ἦρε αὐτὴ τὸ κόκκαλο, κ' ἐγέμισ' ὅλος αἶμα
 ὁ ἐγκέφαλος· κ' ἔπεσε αὐτός, μ' ὄσσην ὄρμην καὶ ἂν εἶχε.
 αὐτοῦ τὰ λαμπρὰ στήθη των τοὺς ἀφῆσε νὰ δείχνουν
 ἀφοῦ τοὺς ἀπογύμνωσε· κ' εὐθὺς ἐχύθη ἐπάνω 100
 ἔς τὸν Ἴσον καὶ τὸν Ἄντιφον δυὸ τέκνα τοῦ Πριάμου,
 νόθον καὶ νόμιμον ὁμοῦ, τὰ δύο σ' ἓν ἄμαξι.
 ὁ Ἄντιφος ἐμάχονταν καὶ ὁ νόθος κυβερνοῦσε·
 αὐτοὺς ἐπῆρεν ἄλλοτε μὲ λυγαριαῖς δεμένους
 ἐνῶ τ' ἀρνιά τοὺς ἐβόσκαν εἰς τὰς πλαγίαις τῆς Ἰδῆς 105
 ὁ Ἀχιλλεὺς κ' ἐξαγορὰν ἐδέχθη νὰ τοὺς λύσῃ.
 καὶ αὐτῶν τὸν ἓνα κτύπησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 μὲ λόγχην ἄνω τοῦ μαστοῦ, τὸν Ἄντιφον μὲ ξίφος,
 σιμὰ ἔς τ' αὐτὴ κ' ἔπεσε αὐτὸς νεκρὸς ἀπὸ τ' ἄμαξι.
 καὶ θυμωμένος τ' ἄρματα τὰ ὑπέρολαμπρα τοὺς πήρε, 110
 ὅτι καλὰ τοὺς γνώριζεν ἀπ' ὅταν εἰς τὰ πλοῖα
 ὁ ἀνεμοπόδης Ἀχιλλεὺς τοὺς ἔφερε ἀπ' τὴν Ἰδῆν.
 καὶ ὅπως λεοντάρι ἂν ἔπεσε ἔς τὴν κοίτην ἐλαφίνας,
 μὲ τ' ἀνδρειωμένα δόντια του συντριβεῖ τὰ μικρὰ της

εὐκόλα καὶ ταῖς ἀπαλαῖς ζωούλαις ἀφανίζει· 115
καὶ αὐτὴ καὶ ἂν τύχη αὐτοῦ σιμὰ νὰ ἦναι, τόσος τρόμος
τὴν πιάνει ὁποῦ δὲν δύναται ἔς αὐτὰ βοηθῆς νὰ γείνη·
κετιέται, ἰδρόνει τρέχοντας ἔς τὰ λογγωμένα δάση
κυνηγημένη ἀπ' τὴν ὀρμὴν τοῦ δυνατοῦ θηρίου·
ὅμοια μ' ἐκείνην τὴν ζωὴν δὲν δύναται νὰ σώσων 120
οἱ Τρώες, ἀπ' τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ αὐτοὶ κυνηγημένοι.
Τὸν Πείσανδρον καὶ Ἰππόλοχον, ἀγῶρια τοῦ Ἀντιμάχου
τοῦ ἀνδρὸς ποῦ ἀπ' τὸν Ἀλέξανδρον περίσσια ἐπῆρε δῶρα
χρυσάφι καὶ δὲν ἄφινε, πρῶτος αὐτός, νὰ δώσων
εἰς τὸν ξανθὸν Μενέλαον ὀπίσω τὴν Ἑλένην, 125
ἐπρόφθασεν ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης καὶ τοὺς δύο
εἰς ἓν ἄμαξι, ποῦ ἤθελαν τοὺς ἵππους νὰ κρατήσων·
ὅτι ἀπ' τὰ χέρια οἱ χαλινοὶ τοὺς φύγαν καὶ ἄνω κάτω
ἦσαν οἱ ἵπποι· τότε αὐτόν, ποῦ ὡσὰν λεοντάρι ἐχύθη,
ἐκείνοι ἀπὸ τὴν ἄμαξαν ἰκέτευαν· «Ἀτρεΐδη, 130
πάρε μας» εἶπαν «ζωντανοὺς καὶ ἀντάξια λάβε δῶρα·
περισσοὺς ἔχει θησαυροὺς ὁ Ἀντίμαχος ἔς τὸ σπίτι,
ἔχει χρυσάφι, ἔχει χαλκὸν καὶ σίδηρο ἐργασμένο
καὶ ἀπ' ὅλα λύτρα περισσὰ θέλει σοῦ δώσῃ, ἂν μάθῃ
ποῦ ζωντανοὶ κρατούμεθα ἔς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα.» 135
κλαίοντας γλυκομίλησαν αὐτοὶ ἔς τὸν βασιλέα,
ἀλλὰ πικρὴν ἀντάκουσαν αὐτοῦ τὴν ὁμιλίαν·
«ἂν τοῦ Ἀντιμάχου γέννημα σεῖς εἶσθε τοῦ ἀνδρειωμένου
ποῦ ἄλλοτ' ἐσυμβούλευε ἔς τὴν σύνοδον τῶν Τρώων
νὰ σφάζουν τὸν Μενέλαον, ποῦ μὲ τὸν Ὀδυσσεά 140
ἀπεσταλμένοι πῆγε αὐτοῦ, σεῖς τώρα τοῦ πατρὸς σας
ὄλο θὰ μοῦ πληρώσετε τ' ὄνειδισμένο κρῖμα.»
καὶ μὲ τὴν λόγῃν πλήγωσε τὸν Πείσανδρον ἔς τὸ στήθος
καὶ ἔπεσε ἀπὸ τὴν ἄμαξαν τ' ἀνάσκελα ἔς τὸ χῶμα·
τὸν ἄλλον, ποῦ ἐπετάχθηκε νὰ φύγῃ, ῥίχνει χάμου, 145
τὰ χέρια καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ κόφτει μὲ τὸ ξίφος
καὶ τὸν ἀμπώθει ὡς κύλινδρον ἔς τὸ πλῆθος νὰ κυλάῃ.
Κ' εὐθύς, ἐκεῖ ποῦ φάλαγγες πυκνότεραις κτυπιῶνταν,
ᾤρησε μέσα καὶ μ' αὐτὸν ἄλλοι Ἀχαιοὶ γενναῖοι.
πέζοι φονεῦαν τοὺς πέζους ποῦ βιασμένοι ἐφεῦγαν, 150
ἵππεις φονεῦαν τοὺς ἵππεις, καὶ ἐπλήθυνεν ἡ σζόνῃ
ποῦ ὁ βροντερὸς ἐσῆμωνε ποδόκτυπος τῶν ἵππων.
κατόπι τοὺς ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας ἀπ' τὸν φόνον
δὲν καίει καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἔς τὴν μάχην ἐμψυχώνει.
καὶ ὡς ὅταν φλόγα φθαρτικὴ ξεσπᾷ εἰς μέγα δάσος, 155
γύρω τὴν στρέφ' ὁ ἄνεμος καὶ πανταχοῦ τὴν φέρνει
καὶ ἀπ' τὴν ὀρμὴν τῆς σύρριζα πέφτουν τὰ δένδρα κάτω,
τόσαις ἐπέφταν κεφαλαῖς εἰς τὴν φυγὴν τῶν Τρώων
ἀπὸ τοῦ Ἀτρεΐδῃ τὴν ὀρμὴν, καὶ ἵπποι πολλοὶ κροτοῦσαν

ἄδεια τ' ἀμάξια σέρνοντας ἔς τοὺς δρόμους τοῦ πολέμου. 160
 καὶ οἱ ποθητοὶ τοὺς ὄδηγοὶ ἐκείτοντο ἔς τὸ χῶμα
 τὰ ὄρνεα νὰ τοὺς χαροῦν καὶ ὄχ' ἢ ὁμόκλιναις των.
 κ' ἔσυρ' ὁ Ζεὺς τὸν Ἔκτορα μακρὰν ἀπὸ τὰ βέλη,
 τὴν ταραχὴν, τὰ αἵματα καὶ τὴν ἀνδροφονίαν·
 καὶ οἱ Τρῶες ἔς τὴν ἀγριουσικιά, ἔς τὸν τάφρον τοῦ ἀρχαίου 165
 Ἴλου ἔτρεχαν ἄτακτοι, ἔς τὴν μέσσην τῆς πεδιάδος,
 πρόθυμοι πρὸς τὴν πόλιν τοὺς· καὶ μὲ κραυγαῖς ὁ Ἄτρείδης
 πάντοτε μὲ τοὺς Δαναοὺς σφοδρὰ τοὺς κνηγούσε
 κ' εἶχε τὰ χεῖρ' ἀνίκητα, ἔς αἶμα πηκτὸ βαμμένα.
 καὶ ἀντίκρυ τῶν Σκαιῶν Πυλῶν φθασμένοι καὶ ἔς τὸν Φράξον 170
 ἐστάθησαν καὶ ἀνέμεναν οἱ ὕστερινοὶ νὰ φθάσουν.
 κ' ἐκεῖνοι ἐφεῦγαν σκορπιστοὶ ἔς τὸν κάμπον ὡς δαμάλαις,
 ὁποῦ λεοντάρη ἐσκόρπισεν ἐρχόμεναις τὸ δεῖλι
 καὶ ἀπ' ὄλαις μία φανερὰ τὸν ὀλεθρον γνωρίζει·
 μὲ τ' ἀνδρειωμένα δόντια του συντρίβει τὸν λαιμόν της, 175
 καὶ ὅλα τὰ ἐντόσθια τῆς ῥουφᾶ καὶ πίνει της τὸ αἶμα.
 ὅμοια καὶ αὐτοὺς κατάποδα πατοῦσεν ὁ Ἀμαμέμων
 καὶ πάντοτε τὸν ὕστερον ἐφόνευε ὡς ἐφεῦγαν.
 κ' ἐπίστομα καὶ ἀνάσκελα ἐπέσαν ἀπ' τ' ἀμάξια
 πᾶμπολλοὶ ἀπὸ τὴν λόγχην του, καθὼς λυσομανοῦσε. 180
 ἀλλ' ὅταν ἐπλησίαζαν ἔς τὴν πόλιν καὶ ἔς τὸν πύργον,
 τότε ὁ πατέρας τῶν θεῶν καὶ τῶν θνητῶν ἀνθρώπων
 κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ κεραυνὸν κρατῶντας
 ἔς τὰ πλάγια τὰ πολύβρουσα τῆς Ἰδης νὰ καθίσῃ,
 καὶ πρὸς τὴν Ἴριον ἔλεγε, χρυσόπτερην μηνύτραν· 185
 «πτερόποδ' Ἴρι, πῆγαινε ἔς τὸν Ἔκτορα καὶ εἰπέ του,
 ὅσο τὸν Ἀγαμέμνονα φαρεῖ τὸν πολεμάρχον
 μὲς τοὺς προμάχους λυσοερὰ τοὺς ἀνδραῖς νὰ θερίζῃ,
 ἄς πάγῃ αὐτὸς ἀνάμερα, καὶ τὸν στρατόν του ἄς σπρώχῃ
 πρὸς τοὺς ἐχθροὺς, τὸν φοβερόν ἀγῶνα νὰ κρατήσῃ. 190
 καὶ ὅταν ἦ βέλος ἢ λογχιὰ τὸν βιάσῃ νὰ πηδήσῃ
 ἔς τ' ἀμάξι, τότε δύναμιν τοῦ Ἔκτορος θὰ δώσω
 νὰ σφάζῃ καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ διώχῃ πρὸς τὰ πλοῖα,
 ὡς ποῦ νὰ πῆσ' ὁ ἥλιος καὶ τ' ἅγιον σκότος φθάσῃ.»
 Τὸν Δία δὲν παράκουσεν ἢ ἀνεμόποδ' Ἴρις· 195
 καὶ ἔς τὴν ἁγίαν Ἴλιον κατέβη ἀπὸ τὴν Ἰδην
 κ' ἤϊρε τὸν θεῖον Ἔκτορα, τὸ τέκνον τοῦ Πριάμου
 νὰ στέκῃ μὲ τοὺς ἵππους του καὶ τὰ λαμπρά του ἀμάξια.
 κ' ἦ Ἴρις ἢ πτερόποδῃ σιμά του ἐστάθη κ' εἶπε·
 «Ἦ Ἔκτορ, ποῦ συγκρίνεσαι ἔς τὴν γνώσιν μὲ τὸν Δία, 200
 ὁ Ζεὺς πατέρας μ' ἔστειλε τὰ ἐξῆς νὰ σοῦ ὁμλήσω·
 ὅσο τὸν Ἀγαμέμνονα φαρεῖς τὸν πολεμάρχον
 μὲς τοὺς προμάχους λυσοερὰ τοὺς ἀνδραῖς νὰ θερίζῃ,
 τὴν μάχην ἀναμέριζε καὶ σπρώγγε τὸν στρατόν σου

- πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τὸν φοβερὸν ἀγῶνα νὰ κρατήσης· 205
 καὶ ὅταν ἦ βέλος ἢ λογχιὰ τὸν βιάσῃ νὰ πηδήσῃ
 ἢ τ' ἀμάξι, τότε δύναμιν σ' ἐσὲ θὰ δώσῃ ὁ Δίας,
 νὰ σφάζῃς καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ διώχῃς ὡς τὰ πλοῖα,
 ὡς ποῦ νὰ πέσῃ ὁ ἥλιος καὶ τ' ἅγιον σκότος φθάσῃ.»
- Αὐτὰ τοῦ εἶπε κ' ἔφυγεν ἡ ἀνεμόποδ' Ἴρις. 210
 καὶ ὁ Ἔκτωρ μ' ὅλα τ' ἄρματα ἐπήδησε ἀπ' τ' ἀμάξι,
 δυὸ λόγχαις σείει καὶ παντοῦ ἕς τὸ στράτευμα γυρίζει,
 ἕς τὴν μάχην σπρώχνει καὶ δεινὴν πολέμου ἀνάφτει φλόγα.
 τινάχθησαν καὶ ἀντίκρυσαν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκεῖνοι. 215
 καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ἐσφίξαν ταῖς φάλαγγαις οἱ Ἀργεῖοι,
 τὴν μάχην πάλι ἐσύστησαν οἱ ἀντίθετοι· καὶ πρῶτος
 ὄρησ' ὁ Ἀτρεΐδης πρόθυμος παντοῦ νὰ προμαχήσῃ.
 Μούσαις τοῦ Ὀλίμπου ἐγκάτοικοι σεῖς· τώρα λέγετέ μου,
 ποῖος πρῶτος τότε ἐστήθηκεν ἔμπρὸς εἰς τὸν Ἀτρεΐδην 220
 τῶν Τρώων ἢ τῶν ξακουστῶν ἕς τὴν μάχην βοηθῶν των.
 ὁ Ἀντηγορίδης καλοειδὴς καὶ μέγας Ἰφιδάμας
 αὐτὸν ἕς τὴν Θράκην κάρπιμην μητέρα τῶν προβάτων
 μικρὸν ἀκόμη ἀνάθρεψεν ὁ πάππος του Κισσέας
 ποῦ τῆς εὐμορφολοσώπης Θεανοῦς ἦταν πατέρας· 225
 καὶ ὅτ' ἐφθασε τῆς ζηλευτῆς νεότητος ἕς τὸ ἀνθός,
 τοῦ ἔδωκε τὴν κόρην του σιμά του νὰ τὸν ἔχη,
 καὶ ἀπ' τὸν νυμφῶνα, ὡς ἄκουσε τῶν Ἀχαιῶν τὴν φήμην,
 ξεκίνησε μὲ δώδεκα κυρτόπρωρα καράβια.
 κ' ἔπειτα ὀπίσω τ' ἄφησε ἕς τὴν πόλιν τῆς Περωκῶσης
 κ' ἦλθε πεζὸς ἕς τὴν Ἴλιον καὶ αὐτὸς νὰ πολεμήσῃ 230
 κ' ἐκεῖνος τότε ἐστήθηκεν ἔμπρὸς εἰς τὸν Ἀτρεΐδην.
 καὶ ὁπότεν ἐπροχώρησαν κ' εὗρεθησαν ἀντίκρου,
 τοῦ Ἀτρεΐδ' ἡ λόγχη ἔγυρε ἄλλοῦ κ' ἐκεῖνον δὲν ἐπῆρε·
 καὶ κάτω ἀπὸ τὸν θώρακα, ἕς τὴν ζώνην, ὁ Ἰφιδάμας
 τὸν κτύπησε κ' ἐστήριξε μὲ τὸ βαρὺ του χέρι 235
 τὴν λόγχην, πλὴν δὲν ἔσχισε τὸν εὐμορφον ζωστήρα,
 κ' ἡ ἄκρη τῆς ἕς τὸν ἀργυρον κυρτώθη ὡσὰν βολύμι.
 τὴν ἔπιασεν ὀρμητικὸς, ὡς λέοντας, ὁ Ἀτρεΐδης
 καὶ τραβηκτὰ τὴν ἔσυρεν ἀπὸ τὸ χέρι ἐκείνου,
 καὶ μὲ τὸ ξίφος ἔπειτα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐπῆρε. 240
 ὁ θλιβερὸς τὸν γάλκινον ὕπνον ἀποκοιμήθη
 ἕς τοὺς συμπολίταις του βοηθὸς μακρὰν τῆς νυφεντῆς του,
 πρὶν διὰ τὰ μύρια δῶρα του τοῦ ἀνταποδώσῃ χάριν.
 βῶδια τῆς ἔδωκ' ἑκατὸν κ' ἔταξε χίλι' ἀκόμη 245
 γίδια καὶ ἀρνιά, ποῦ ἀμέτρητα τοῦ ἐβόσκαν οἱ ποιμένες.
 αὐτὸν τότε ἀπογύμνωσεν ὁ Ἀτρεΐδης καὶ τὰ ὠραῖα
 ἄρματα ἐπῆρε ἀνάμεσα ἕς τῶν Ἀχαιῶν τὸ πλῆθος.
 Τὸν ἀδελφόν του ὅπ' ἔπεσαν ἅμ' εἶδ' ὁ Ἀντηγορίδης
 ὁ Κόων, ὁ πρωτότοκος, ἐξάσιος πολέμαρχος,

λύπης μαυρίλα ἐσκέπασε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του. 250
 τοῦ θείου Ἀγαμέμνονος κρυφὰ ἔς τὸ πλάγι ἐστήθη,
 καὶ κάτω ἀπὸ τὸν ἄγκωνα τὸν κτύπησε κ' ἡ λόγχη
 τὸν ἀνοίξεν ἡ στιλβατὴ κ' ἡ ἄκρη ἐβγήκε ἀντίκρου.
 ὄϊγος αἰσθάνθη ἔς τὴν καρδιάν ὁ μέγας βασιλέας·
 ὅμως δι' αὐτὸ δὲν ἔπαισε ποσῶς ἀπὸ τὴν μάχην· 255
 τοῦ ἐχύθη μ' ἀνεμόθροστο κοντάρι ἔς τὴν παλάμην
 καὶ ἀπὸ τὸν πόδα ὡς ἔσερνε τὸν ἀδελφόν του ὁ Κῶων
 μέσα ἔς τὸ πλῆθος κ' ἔκραζε τοὺς πρώτους πολεμάρχους,
 κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα του τὸν λάβωσεν ὁ Ἀτρεΐδης 260
 μὲ τὸ κοντάρι κ' ἔλυσε τὰ μέλη του κ' ἐπάνω
 ἔς τὸ σῶμα τοῦ Ἰφιδάμαντος τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐπῆρε.
 καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἀντίνορος, ὡς ἤθελεν ἡ μοῖρα,
 μέσα ἔς τὸν Ἄδη ἀπέστειλεν ὁ Ἀτρεΐδης βασιλέας.
 Καὶ ἀκόμα ἐπεριφέρετο ἔς τὰς τάξαις τῶν ἀνδρείων
 μὲ τὸ κοντάρι, μὲ τραγὰ λιθαιρία καὶ μὲ ξίφος, 265
 ὧς ὄτρυν ἀπὸ τὸ λάβωμα ζεστόν ἀνάβρουζ' αἷμα.
 ἀλλ' ὅτ' ἐστέγνωσε ἡ πληγὴ κ' ἐστάθηκε τὸ αἷμα,
 πόνοι τότε ἔσφαζαν πικροὶ τοῦ Ἀτρεΐδη τὴν ἀνδρείαν,
 καὶ ὡς εἰς γυναῖκα ὅταν γεννᾷ δριμύ τοξεύουν βέλος
 ἡ ὀδυνηραὶς Εἰλήθυιας τῆς Ἥρας θυγατέρες, 270
 ὅπου τῆς γέννας τοὺς πικροὺς πόνους μαζί τους φέρουν,
 παρόμοιοι πόνοι ἐθέριζαν τοῦ Ἀτρεΐδη τὴν ἀνδρείαν.
 πηδῶντας εἰς τὴν ἄμαξαν ἔς τὸν κυβερνήτην εἶπε
 νὰ στρέψῃ πρὸς τὰ πλοῖα τους, ὅτ' ἡ καρδιά του ἐπιάσθη.
 κ' ἐφώναξε τῶν Δαναῶν· «ὦ φίλοι πολεμάρχοι, 275
 ὦ τῶν Ἀργείων ἀοχηγοί, σεῖς τῶρ' ἀκολουθεῖτε
 διὰ τὰ γοργὰ καράβια μας τὸν ἱερόν ἀγῶνα,
 διότι ἐμὲ δὲν ἄφησεν ὁ πάνσοφος Κρονίδης
 νὰ πολεμήσ' ὀλήμερα τοὺς ἀποτόλμους Τρῶας.»
 Εἶπε καὶ αὐτὸς ἐεράβδισε τοὺς ἵππους πρὸς τὰ πλοῖα, 280
 καὶ αὐτοὶ πετάξαν πρόθυμοι τὰ στήθη τους ἀφρίζαν
 καὶ ὁ κονιορτὸς τοὺς ἔρραινεν ἐνῶ τὸν βασιλέα
 μακρὰν τῆς μάχης ἔφεραν σκληρὰ βασανισμένον·
 Καὶ ὁ Ἔκτωρ ἄμα ἐνόησε ποῦ ἀποχωροῦσ' ὁ Ἀτρεΐδης,
 τῶν Τρώων μεγαλόφωνα καὶ τῶν Λυκίων εἶπε 285
 «Τρῶες, Λύκιοι, Δάρδανοι καὶ σεῖς κονταρομάχοι,
 ἄνδρες φανήτε, μ' ὅλην σας τὴν δύναμιν, ὦ φίλοι.
 τοὺς ἄφησ' ὁ καλλίτερος κ' ἐμένα θά δοξάσῃ
 ὁ Ζεὺς· ἀλλὰ κινήσετε τοὺς ἵππους σας ἐπάνω
 τῶν ἀνδρειωμένων Δαναῶν πολὺ νὰ δοξασθῆτε.» 290

Εἶπε καὶ εἰς ὄλους ἀναψε τὸ θάρρος τῆς ἀνδρείας
 καὶ ὡς κνηγὸς λευκόδοντα σκυλιὰ κινεῖ νὰ πιάσουν
 ἀγριόχοιρον ἢ λέοντα, παρόμοια τὸν γενναῖον
 λαὸν τῶν Τρώων ἐπαρωγνεν ἐνάτια ἔς τοὺς Ἀργείους

ὁ μέγας Ἔκτωρ, καὶ ὁμοιάζει τὸν ἀνδρειωμένον Ἄρην. 295
 εἰς τοὺς προμάχους μ' ἐπαροῖν αὐτὸς ἐπροχωροῦσε
 καὶ μὲς τὴν μάχην ἔπεσεν, ὡς πέφτει ἀνεμοζάλη
 καὶ τὰ γαλάξια κύματα σηκώνει τῆς θαλάσσης.
 Αὐτοῦ ποιὸν πρῶτον φόνευσε, ποιὸν ὕστερον ὁ Ἔκτωρ,
 ποῦ τότε ὁ Ζεὺς ἐδόξαζε; καὶ τὸν Ἀσαῖον πρῶτον, 300
 κατόπιν τοὺς πολεμιστὰς Αὐτόνοον, Ὀπίτην,
 Ὀφέλιον, Ὄρον, Αἴσυμνον, Δόλοπα τὸν Κλυτίδην,
 Ἀγέλαον καὶ Ἰππύνοον ἀκλόνητον ἕς τὴν μάχην.
 καὶ ἀφοῦ τούτους ἐφόνευσε τοὺς ἀρχηγούς, ἐχύθη
 ἕς τὸ πλῆθος· καὶ ὡς ὁ Ζέφυρος μὲ στρόβιλον καὶ κτύπον 305
 σκοροπᾶ τὰ νέφη ὅπ' ἔφερεν ὀρμη σφοδρῇ τοῦ Νότου,
 κυλοῦν τρανὰ τὰ κύματα πυκνὰ καὶ ἀφρὸς πετιέται
 ψηλὰ τοῦ ἀνέμου ἀπ' τὴν ῥοπήν, ποῦ ἐδῶ κ' ἐκεῖ μανίζει·
 ὁμοίως πέφταν κεφαλαῖς πολλαῖς ἀπ' τὴν ῥοπήν του. 310
 Κακὸ τότε θὰ εὗρισκε μέγαλῳ τοὺς Ἀργεῖους
 καὶ θά' φειγαν ἕς τὰ πλοῖα τους, εἴαν τοῦ Διομήδη
 δὲν φώναξεν ὁ Ὀδυσσεύς· «τί ἐπάθαμε, ὦ Τυδεΐδη,
 καὶ τόσον ἠ' πολεμικὴ μᾶς ἔλειπεν ἀνδρεία;
 ὦ φίλε, στήσου ἐδῶ σιμά' καὶ ὄνειδος θά' ναι μέγα 315
 ἂν πάρη τὰ καρῆβια μας ὁ λοφοσειστής Ἔκτωρ.»
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ δυνατὸς Τυδεΐδης·
 «ἐγὼ θὰ μείνω ἀκλόνητος ἕς τὴν μάχην· ἀλλὰ ὀλίγο
 καλὸ θὰ ἰδοῦμεν, ὅτι ὁ Ζεὺς ὁ νεφελοσυνάκτης
 ἕς τοὺς Τρῶας νίκην βούλεται καὶ ὄχι ἕς ἐμᾶς νὰ δώσῃ.» 320
 Εἶπε καὶ ἀπὸ τὴν ἄμαξαν μὲ λόγῃν τὸν Θυμβραῖον
 ἕς τὴν γῆν ἐβρόντησε νεκρὸν, καὶ ὁ θεὸς Ὀδυσσεῆας
 φρονεῖ τὸν Μολίονα λαμπρὸν ἠνίοχόν του.
 καὶ ἀφοῦ νεκροὺς τοὺς ἄφησαν, τρικύμισαν τὸ πλῆθος,
 ὡσάν δυὸ χοῖροι ἀτρόμητοι ποῦ πέφτουν μανιωμένοι 325
 ἐπάνω εἰς σκύλους κυνηγούς· ὅμοια καὶ αὐτοὶ στραφῆκαν
 καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀφάνιζαν, καὶ ἀναπνοὴν ἐδώσαν
 τῶν Ἀχαιῶν ποῦ ἔφειγαν τὸν Ἔκτορα τὸν θεῖον.
 Ἐπίασαν εἰς μίαν ἄμαξαν ἔξοχ' ἀγόρια δύο
 τοῦ Περκωοῖου Μέρωπος, ποῦ ἑξαίσιος ἦταν μάντις,
 καὶ αὐτὸς ποσῶς δὲν ἄφινε τὰ τέκνα του νὰ ὑπάγουν 330
 ἕς τὸν ἀνδροφθόρον πόλεμον· ἀλλὰ δὲν ὑπακοῦσαν
 ὅτι τοὺς ἔφερναν αὐτοῦ μαύραις θανάτου μοίραις.
 ἐκείνους τότε ἐφόνευσεν ὁ δοξαστὸς Τυδεΐδης
 κ' ἐπῆρε τὰ λαμπρ' ἄρματα· καὶ ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσεῆος
 τὴν λόγῃν ὁ Ἰππόδαμος καὶ ὁ Ὑπεύροχος ἐπέσαν, 335
 Κ' ἐξυγοστάτησεν ὁ Ζεὺς ἴσην ἕς αὐτοὺς τὴν μάχην
 καὶ ἀπὸ τὴν Ἰδὴν ἔβλεπε· καὶ οἱ φόνου ἀκολουθοῦσαν.
 τὸν Παιονίδην ἤβρω ἐλόγησε ὁ Τυδεΐδης
 ἕς τὸν γόπον, τὸν Ἀγάτορα ποῦ τῶσα ἀπομωράνθη

- ὥστε τοὺς ἵππους δὲν εἶχε σιμά του νὰ προσφύγη· 340
 μακρὰν τοὺς εἶχε ὁ ἀκόλουθος, καὶ αὐτὸς ἐπρομαχοῦσε
 πεζός, ὡς ὅτου ἔχασε τὴν ποθητὴν ζωὴν του.
 ἅμα τοὺς εἶδε, μὲ κραυγὴν ἐπάνω τοὺς ἐχύθη
 ὁ Ἔκτωρ καὶ κατόπι του ἡ φάλαγγαις τῶν Τρῳῶν.
 καὶ ἅμα τὸν εἶδ' ἐπάγασεν ὁ δυνατὸς Διομήδης, 345
 καὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἔλεγε ποῦ εὗρίσκετο σιμά του·
 «κακὸ μεγάλο ῥοβολᾷ ἕς ἐμᾶς ὁ μέγας Ἔκτωρ.
 ἄλλ' ἄς μείνωμε ἀκλόνητοι μαζὶ ν' ἀντισταθοῦμε.»
- Εἶπε καὶ τὸ μακρόσκιον τοῦ ἐτίναξε κοντάρι,
 καὶ ὡς ἤθελε τοῦ ἐπέτυχε τὴν κεφαλὴν ἕς τὴν ἄκρην 350
 τῆς κόρυθος· ἄλλ' ὁ χαλκὸς ἀπ' τὸν χαλκὸν ἐδιώχθη·
 τ' ὠραῖον δέρμα ἐφύλαξεν ἡ περικεφαλαία
 ἡ κωνικὴ μὲ δίπλαϊς τρεῖς, δῶρον λαμπρὸν τοῦ Φοῖβου.
 πολὺ μακρὰν ἐσύρθηεν ὁ Ἔκτωρ μὲς τὸ πλῆθος,
 γονατιστὸς ἐστάθηκε κ' ἐστήριξε τὸ χέρι 355
 ἕς τὴν γῆν καὶ σκότος σκέπασε βαθὺ τοὺς ὀφθαλμούς του.
 καὶ ὡς ποῦ ὁ Τυδεΐδης ἔτρεχε μακρὰν μὲς τοὺς προμάχους
 κατόπιν εἰς τὴν λόγχην του ἕς τὸ μέρος ὅπου ἐμπήχθη
 ὁ Ἔκτωρ ἐξανάσανε, ἕς τ' ἀμάξι πάλι ἀνέβη
 καὶ μὲς τὸ πλῆθος ξέφυγε τὴν μοῖραν τοῦ θανάτου 360
 καὶ ὀρμῶντας μὲ τὴν λόγχην του τοῦ φώναξε ὁ Τυδεΐδης·
 «καὶ πάλιν, σκύλλ', ἐξέφυγες τὸν θάνατον· τὸν εἶδες
 κοντά σου· πάλιν σ' ἔσωσεν ὁ Φοῖβος, καὶ ἕς ἐκεῖνον
 εὐχῆσου, ὁπότεαν προχωρῆς κεῖ ποῦ κροτοῦν τ' ἀκόντια.
 θὰ σ' ἀπαντήσω κ' ὕστερα καὶ θὰ σὲ τελειώσω 365
 ἂν κάποιος εἶναι τῶν θεῶν κ' ἐμὲ νὰ βοηθήσῃ.
 διὰ τώρα πάλιν θὰ χυθῶ ἕς τοὺς ἄλλους, ὅποιον εὐρω.»
- Εἶπε κα' ἐβάλλθη τὸν λαμπρὸν ἀνὰ γδύση Παιονίδην.
 καὶ ὁ Πάρις τότε, ὁ σύγκλινος τῆς εὐμορφῆς Ἑλένης 370
 εἰς τὸν Τυδεΐδην τέντωνε τὸ τόξον, στηριγμένος,
 ἀπὸ στήλην τοῦ μνήματος, ποῦ ἔχε ὁ λαὸς σηκώση
 τοῦ ἀρχαίου δημογέροντος τοῦ Ἴλου Δαρδανίδου.
 καὶ ἀπ' τὸν λαμπρὸν Ἀγαστροφον ὡς σήκωνε ὁ Τυδεΐδης
 τὸν θώρακα, τὴν φωτεινὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος, 375
 ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ τόξου του τὸ κέρατο ἐτραβοῦσε,
 καὶ ὄχι χαμένα ἐπέταξε τὸ βέλος καὶ τὸν πῆρε
 ἕς τὸ κτένι τοῦ δεξιοῦ ποδὸς καὶ ἀντίπερα τὸ βέλος
 ἕς τὴν γῆν ἐμπήχθη· ἐπήδησεν ἀπ' τὸ καρτέρι ὁ Πάρις
 γελῶντας καὶ καυχώμενος «λαβώθηκες» τοῦ εἶπε·
 «χαμένα δὲν ἐτόξευσα· νὰ σ' εἶχα ἕς τὸ λαγγόνι 380
 μέσα ἐπιτύχη, νὰ πεφτες αὐτοῦ νεκρὸς ἐμπρὸς μου
 καὶ τότε ἀπὸ τὴν συμφορὰν θ' ἀνάσαιναν οἱ Τρῳῆες
 ποῦ τρέμουσιν σὲ ὡς τὸν λέοντα τὰ ἐρίφια ποῦ βελάζουσι.»

Καὶ ὁ Διομήδης ἄφοβα τοῦ ἐφώγαξεν· ἀχορεῖ

- ἄνδρα ᾧ τὸ τόξον ἔνδοξε, δειλὲ παρθενοσκόπε, 385
 ἔάν μ' ἔμε δοκιμασθῆς ἐσὺ νὰ πολεμήσης,
 θὰ ἰδῆς πόσο τὸ τόξο σου ἀξίζει καὶ τὰ βέλη·
 καὶ τώρα ὅτι μοῦ χάραξες τὸν πόδα τό ᾗεις δόξαν.
 λογιᾶζω πῶς μ' ἐκτύπησε γυναῖκα ἢ καὶ παιδάκι· 390
 ἄστομον εἶναι ἀνδρὸς δειλοῦ, μηδαμινοῦ τὸ βέλος.
 ἀλλ' ἀπ' τὸ χέρι μου πικρὸ πολὺ φεύγει τὸ βέλος
 καὶ θανατόνει ἄνθρωπον καὶ ἂν ξώδεσμα τὸν πάρι·
 ἢ χήρα του μὲ τὰ ὄρφανὰ τὰ μάγουλά της δέρνει,
 καὶ αὐτὸν ποῦ σέπεται νεκρὸς ᾧ τὸ αἱματωμένο χῶμα 395
 γυναίκαϊς δὲν μυρολογοῦν, ἀλλ' ὄρνια τριγυρίζουν.
- Εἶπε, κ' ἔμπρός του ἐστήθηκεν ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς
 καὶ ὀπίσω αὐτὸς καθήμενος τραβοῦσε ἀπὸ τὸ πόδι
 τὸ πικρὸ βέλος καὶ δριμύς τὸν ἔσφαζεν ὁ πόνος.
 καὶ ὄρησε εὐθύς ᾧ τὴν ἄμαξαν κ' εἶπε ᾧ τὸν κυβερνήτην 400
 νὰ στρέψῃ πρὸς τὰ πλοῖα τους ὅτ' ἢ καρδιά του ἐπιάσθη.
 Ἔμεινε μόνος ὁ Ὀδυσσεύς, οὐδὲ σιμὰ του ἐστάθη
 κανένας ἀπ' τοὺς Ἀχαιοὺς· ὄλους ἐπῆρε ὁ φόβος.
 κ' ἔλεγε μὲ παρῆπονον ᾧ τὴν ἀνδρικήν ψυχὴν του·
 «ἄχ! τί θὰ γίνω; εἶναι φοικτὸν τὸ πλῆθος ἀπὸ φόβον 405
 νὰ φύγω, ἀλλὰ χειρότερον ἔάν μὲ πιάσουν μόνον,
 ἀφοῦ τοὺς ἄλλους Δαναοὺς ἐσκόρπισε ὁ Κρονίδης.
 πλὴν τοῦτα νὰ διαλογισθῆ τί θέλησε ἢ ψυχὴ μου;
 καλῶς γνωρίζ' ὅτ' οἱ δειλοὶ τὸν πόλεμον ἀφίνουν,
 ἀλλ' ὅποιος εἶναι ἀνδράγαθος, ἀκλόνητος θὰ μείνῃ 410
 τὸν θάνατον εἰς τὸν ἐχθρὸν νὰ δώσ' ἢ νὰ τὸν λάβῃ.»
- Τοῦτα ἐνῶ κείνος ἔλεγε ᾧ τὰ βάρη τῆς ψυχῆς του,
 τῶν ἀσπιστῶν τοῦ ἔπесαν λόχοι πολλοὶ τῶν Τρώων,
 τὸν ἔξωσαν, ἀλλὰ κακὸ ᾧ τὰ σπλάγγνα τους ἐκλείσαν.
 καὶ ὡς ὅταν ἀγριόχοιρον μὲ σκύλους ἄνδρες νεοὶ 415
 κυκλόνουν καὶ πετιέται αὐτὸς ἀπ' τὴν καρδιά τοῦ λόγγου·
 τὸ λευκὸ δόντι ᾧ τὰ κυτὰ σαγόνια του τροχίζει,
 ἐκείνοι ὄρμουῦν ἐπάνω του νὰ τὸν δεχθοῦν, ἂν κ' εἶναι
 τρομακτικὸς καὶ τοῦ κρατοῦν τὰ δόντι' ἀπὸ τὴν λύσαν·
 ὁμοίως τὸν διΐφιλον κυκλόναν Ὀδυσσεῖα 420
 οἱ Τρώες καὶ αὐτὸς ὄρησε μὲ ἀκονισμένην λόγχην
 καὶ ἄνω τοῦ ὤμου κτύπησε τὸν θεῖον Δημοσίτην,
 τὸν Θῶνα καὶ τὸν Εὐνομον ἐφόρευσε κατόπι·
 κ' εὐθύς τὸν Χερσιδάμαντα ποῦ ἐχύνετο ἀπ' τ' ἀμάξι
 ἐλάβωσε ᾧ τὸν ὀμφαλὸν ἀπ' τὴν ἀσπίδα κάτω· 425
 ἔπεσε αὐτὸς κ' ἐφούκτωσε τὴν γῆν μὲ τὴν παλάμην.
 τοὺς ἄφισε κ' ἐλόγγισε τὸν Χάρωπα Ἰππασίδην,
 ποῦ ἦτο τοῦ Σῶκον ἀντάδελφος τοῦ λαμπρογεννημένου.
 βοηθὸς ὁ Σῶκος ἔδραμεν εὐθύς ὁ Ἰσόθεος ἄνδρα,
 καὶ ἀπὸ κοντὰ τοῦ ἔλεγε· «ὦ πολυεπαίγεμε

- ἔς τοὺς δόλους καὶ ἔς τὸν πόλεμον, ἀκούραστε Ὀδυσσεά,
 σήμερον ἢ θά καυχηθῆς ποῦ ἐφόνευσες τὰ δύο
 λαμπρὰ τοῦ Ἰπιάσου ἀγόρια καὶ τ' ἄρματα τοὺς πῆρες,
 ἢ τῶρ' ἀπὸ τὴν λόγχην μου θά χάσῃς τὴν ζωὴν σου.»
 430
- Αὐτὰ ἔπε καὶ τὸν κτύπησε ἔς τὴν στρογγυλὴν ἀσπίδα,
 καὶ τὴν ἀσπίδα ἐτρύπησε τὸ δυνατὸ κοντάρι
 καὶ ἔς τὸν τεχνικὸν θώρακα ἐμπήχθη πέρα πέρα,
 καὶ ὄλην τὴν σάρκα τοῦ ἔσχισεν ἀπ' τὰ πλευρά του, ἀλλ' ὅμως
 ἢ Ἀθηναῖα δὲν τ' ἄφησε ἔς τὰ σωθικά νὰ φθάσῃ.
 435
- ἔνοιησε ποῦ εἰς ἀκριβὸ δὲν ἐλαβῶθη μέρος
 ὁ Ὀδυσσεὺς κ' ἐσίρθηκε καὶ πρὸς τὸν Σῶκον εἶπε·
 «ἀπὸ τὸν ἄκρον ὄλεθρον δὲν θά σωθῆς, χαμένε'
 κ' ἔαν ἐσὺ μὲ ξέκοιφες νὰ πολεμῶ τοὺς Τρῶας,
 440
- θαρῶ ποῦ σήμερον ἐδῶ φόνος καὶ μαῦρη μοῖρα
 σέ·θ' ἀπαντήσῃ καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν λόγχην μου θά πέσῃς,
 νὰ πάρω ἐγὼ τὸ καύχημα καὶ ὁ Ἄδης τὴν ψυχὴν σου.»
 445
- Εἶπε καὶ ὅπως ἔστρεψεν ὁ Σῶκος διὰ νὰ φύγῃ,
 ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦ ἔμπηξε ἔς τὴν ῥάχιν τὸ κοντάρι
 κ' ἢ ἄκρη ἀπὸ τοὺς ὤμους του ἔς τὸ στῆθος πέρα ἐβγῆκε.
 κ' ἐπάνω του ἐκαυχῆθηκεν ὁ θεῖος Ὀδυσσεὺς·
 450
- «ὦ Σῶκε, γόνε ἀγαπητὲ τοῦ ἱπποδάμου Ἰπιάσου,
 σ' εὗρηκε, δὲν τὸ ξέφυγες, τὸ τέλος τοῦ θανάτου.
 δὲν θά σοῦ κλείσουν, δύστηχε, τὰ βλέφαρα ὁ πατέρας
 οὐτ' ἢ μητέρ', ἀλλ' ὄρνεα πικρὰ πτεροκοπῶντας
 θά σὲ σπαράξουν' ἀλλ' ἐμὲ ἔς τὸν θάνατόν μου, ἂν ἔλθῃ,
 οἱ διογέννητοι Ἀχαιοὶ μὲ τάφον θά τιμήσουν.»
 455
- Εἶπε καὶ μέσ' ἀπ' τὸ πλευρὸ καὶ ἀπ' τὴν λαμπρὴν ἀσπίδα
 τὴν σκληρὴν λόγχην τραβήξε ποῦ τοῦ ἔχει ὁ Σῶκος.
 κ' εὐθύς τὸ αἷμ' ἀνάβρυσε κ' ἐδείλιασε ἢ ψυχὴ του.
 τὸ αἷμα του ἅμα ἐνόησαν οἱ ἀνδρειωμένοι Τρῶες
 παρακλινοῦντο μὲ βοὴν κ' ἐπάνω του ἐχυθῆκαν.
 460
- καὶ ὑποχωρῶντας ἐκραζεν ἐκεῖνος τοὺς συντρόφους
 καὶ τρεῖς φοραὶς τοὺς ἐκραξε μ' ὄσσην πνοὴν καὶ ἂν εἶχε,
 καὶ τρεῖς τὸν ἄκουσε φοραὶς ὁ δεύτερος Ἀτρείδης
 κ' ἔλεγε πρὸς τὸν Αἴαντα, ποῦ εὗρίσκετο σιμά του·
 465
- «ὦ Αἴας διογέννητε, μεγάλε πολεμάρχε,
 ἔς τ' αὐτιά μου ἐφθασ' ἢ φωνὴ τοῦ ἀδάμαστος Ὀδυσσεῶς,
 ποῦ ὁμοιάζει, ὡς νὰ τὸν ἐπνιγαν κατάμονον οἱ Τρῶες
 ἀφοῦ ἔς τῆς μάχης τὴν ὀρμὴν τὸν ἔχουν ἀποκλείσῃ.
 ἀλλὰ βοηθοὶ ἄς δράμωμεν, ὡς πρέπει, ὅτι φοβοῦμαι
 μὴ πάθῃ, ὡς μόνος ἐμεινεν ἀνάμεσα εἰς τοὺς Τρῶας,
 470
- καὶ θὲ νὰ κλάψουν οἱ Ἀχαιοὶ μέγαλον πολεμάρχον.»
 Εἶπ', ἐκινήθη καὶ ἔς αὐτὸν κατόπι ὁ μέγας ἦρωες.
 κ' ἐφθασαν ὅπου ἐκύκλοναν τὸν θεῖον Ὀδυσσεά
 οἱ Τρῶες ὡς ξανθότοιχοι χασόλυχοι ἔς τὰ ὄρη

κερατοφόρο τριγυρνοῦν ἑλάφι λαβωμένο 475
 ποῦ ξέφυγε τοῦ κυνηγοῦ καὶ τρέχει ὅσον ἀκόμη
 τὸ αἷμα του εἶναι γλωρὸν κ' ἔχει ἑλαφρὰ τὰ πόδια·
 καὶ ὅταν πέσῃ ἀπ' τὴν πληγὴν μες τὴν σκιάν τοῦ λόγγου
 τὰ ὠμοφάγ' ἀγριόσκυλλα τὸ τρώγουν, ἀλλὰ ἡ μοῖρα 480
 κακοποιὸ τοὺς στέρνει ἐκεῖ λεοντάρι καὶ ἀπ' τὸν τρόμον
 τ' ἀγριόσκυλλα σκορπίζονται καὶ αὐτὸς τὸ κατατρώγει.
 ὁμοίως τὸν πολύβουλον ἀνδρείον Ὀδυσσεά
 Τρῶες πολλοὶ καὶ ἀνδράγαθοι κτυποῦσαν, καὶ ὁ γενναῖος
 τὴν λόγγην του ἔσειε μ' ὄρημν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του. 485
 σιμά του ὁ Τελαμώνιος, με τὴν ἀσπίδα ὡς πύργον,
 ἐστήθη, καὶ ὅλοι ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκορπίσθηκαν οἱ Τρῶες.
 κ' ἐκεῖνον ὁ Μενέλαος ὠδήγ' ἀπὸ τὸ χέρι
 ἔξω ἀπ' τὸ πλῆθος, κ' ἔφερνεν ὁ ἀκόλουθος τοὺς ἵππους.
 ὄρημσε ὁ Τελαμώνιος καὶ, νόθον Πριαμίδην, 490
 τὸν Δόρυκλον ἐφόνευσε, τὸν Πάνδοκον κατόπιν,
 τὸν Δύσανδρον, τὸν Πύρασον καὶ ἀκόμη τὸν Πυλάρτην.
 καὶ ὡς ἀπ' τὰ ὄρη ἄβολα ποτάμι ἔς τὴν πεδιάδα,
 χεῖμαρρος ὁποῦ τοῦ Διὸς νεροποντιὰ φουσκώνει 495
 καὶ ξερὰ δρυὰ σέρνονν πολλὰ καὶ πεύκαυς τὰ νερά του,
 κ' ἔλην πολλὴν ἔς τὸ πέλαγος· ὅμοια τὴν πεδιάδα
 κλονίζει καὶ ἀνδραῖς καὶ ἄλογα φονεῦει ὁ λαμπρὸς Αἴας.
 καὶ ὁ Ἐκτωρ δὲν τὸ γνώριζεν ἀκόμα, ἐπειδὴ πέρα,
 ἔς τῆς μάχης τὸ ἀριστερὸ πλευρὸν ἐπολεμοῦσε, 500
 ἐκεῖ ποῦ ἐξόχως κεφαλαῖς ἀνδρῶν πολλαῖς ἐπέφταν
 ἔς τὸν Ξάνθον, ὅπου ἀλαλαγμὸς ἀσίγητος βροντοῦσε.
 σιμὰ ἔς τὸν μέγα Νέστορα καὶ τὸν Ἰδομενεά
 ἐκεῖ ἔς τὴν λόγγην τρομερὸς καὶ τὴν ἵππομαχίαν
 ὁ Ἐκτωρ θηῆνον ἔκαμνε ἔς ταις φάλαγγαις τῶν νέων· 505
 καὶ οἱ λαμπρογέννητοι Ἀχαιοὶ δὲν θὰ ὠπισθοποδίζαν,
 ἀλλὰ ὁ Πάρις, σύγκλινος τῆς εὐμορφῆς Ἑλένης,
 ἔπαυσε τὸν ἀνδράγαθον Μαχάον' ἀπ' τὴν μάχην,
 ὅτι μὲ βέλος τρίγωνο τὸν λάβωσε ἔς τὸν ὦμον.
 διὰ κείνον ἐλακτάρισαν οἱ Ἀχαιοὶ γενναῖοι,
 μὴ πέσῃ, ἂν κλίην ὁ πόλεμος, εἰς τῶν ἐχθρῶν τὰ χέρια. 510
 καὶ πρὸς τὸν θεῖον Νέστορα τότε εἶπε ὁ Ἰδομενεάς·
 « ἔς τὴν ἄμαξάν σου ἀνέβα εὐθύς, ὦ Νέστωρ Νηληϊάδη,
 καὶ πάρε τὸν Μαχάονα, καὶ κτύπα πρὸς τὰ πλοῖα
 τὰ δυνατὰ πουλάρια σου· πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων
 ἀνθρώπων εἶν' ὁ ἱατρός, ποῦ βέλη ν' ἀποσπάσῃ 515
 γνωρίζει καὶ μὲ βότανα λαβώματα νὰ γιάνῃ. »
 Εἶπε καὶ ὁ Νέστωρ ἔστερξε ἔς τὸν λόγον τοῦ Τυδείδη,
 ἔς τὴν ἄμαξάν του ἀνέβη εὐθύς, σιμὰ του καὶ ὁ Μαχάων,
 ποῦ γέννησ' ὁ Ἀσκληπιὸς ἱατρός ἐξακουσμένος.
 τοὺς ἵππους ὁάβδισεν εὐθύς καὶ αὐτοὶ μὲ προθυμίαν

πρὸς τὰ κινάβια πέταξαν, ἕς τ' ἀγαπημένα μέρη. 520
 Ὁ Κεβριόνης νόησε τὴν ταραχὴν τῶν Τρώων
 κ' ἔλεγε πρὸς τὸν Ἔκτορα, ἕς τ' ἀμάξι σύντροφός του·
 «εἰς μίαν ἄκρην τοῦ κακοῦ πολέμου ἔμεις οἱ δύο
 τοὺς Δαναοὺς μαχόμεθα, καὶ ὅστος' οἱ ἄλλοι Τρῶες
 θορυβημένοι εὐρίσκονται κ' οἱ ἴπποι των κ' ἐκεῖνοι 525
 ἀπὸ τὸν Τελαμώνιον· τὸν γνῶρισα, ὅπως φέρνει
 αὐτὸς ἀσπίδ' ἀπέραντην· ἀλλὰ κ' ἔμεις τ' ἀμάξι
 εὐθύς ἄς σπρώξωμεν ἐκεῖ, ὅπου μὲ τόσο πείσμα
 πεῖοι καὶ ἱππόμενοι φρικτὸν κροτοῦν πολέμου ἀγῶνα
 σφαζόμενοι καὶ ἀλαλαγμὸς ἀσίγητος βρονταίει.» 530
 Ἐπε καὶ μὲ τὴν μᾶστιγα ξεκίνησε τοὺς ἴππους
 κ' ἐκεῖνοι ὡς τὴν αἰσθάνθηκαν γοργὰ τὸ ἀμάξι ἐφέραν
 τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν ἕς τὴν μέσσην κ' ἐπατοῦσαν
 νεκροὺς καὶ ἀσπίδαις εἰς τὴν γῆν· καὶ κάτωθε τὸ ἄξόνι
 καὶ τῆς ἀμάξης τὰ πλευρὰ μαυρίζαν ἀπ' τὸ αἷμα, 535
 ποῦ ἐπάνω τοὺς ἐρράντιζαν ἢ ὀπλαῖς τῶν τετραπόδων
 καὶ τὰ στεφάνια τῶν τροχῶν κ' ἔλυσο· αὐτὸς ἕς τὸ πλήθος
 νὰ ὀρμήσῃ μέσα τῶν ἀνδρῶν· καὶ συντριμμὸν εἰς ὄλαις
 ταῖς φάλαγγαις τῶν Δαναῶν γυρνῶντας μὲ τὸ ξίφος
 καὶ μὲ τὴν λόγχην ἔφερε καὶ μὲ τρανὰ λιθάρια, 540
 καὶ μόνον μὲ τὸν Αἴαντα τὸν Τελαμωνιάδην
 ἀπέφευγε ν' ἀγωνισθῆ, διότι, ἂν πολεμοῦσε
 μ' ἄνδρ' ἀπ' αὐτὸν καλῆτερον, τοῦ ἀγανακτοῦσε ὁ Δίας.
 Καὶ ἕς τὴν ψυχὴν τοῦ Αἴαντος ἔβαλε ὁ Ζεὺς τὸν φόβον.
 στέκει, ἀπορεῖ, ταῖς πλάταις του μὲ τὴν ἀσπίδα σκέπει, 545
 φεῦγει, ἀφοῦ πρῶτα ἐκύτταξε τὸ πλήθος, ὡς θηρίον
 ἀργοκινεῖ τὰ γόνατα καὶ στρέφεται νὰ βλέπῃ.
 ὅμοια λεοντάρη πύρινον ἄνδρες τοῦ ἀγροῦ καὶ σκύλοι
 διώχνουν μακρὰν ἀπ' τὴν αὐλὴν καὶ ὀλόνηκτ' ἀγρυπνῶντας
 ν' ἀρπάξῃ δὲν τοῦ συνχωροῦν τὸ ἄνθος τῶν βωδιῶν των, 550
 κ' ἐκεῖνο, ἀπὸ τὴν ὄρεξιν σπρωγμένο τῶν κροάτων,
 ὄρμα πλὴν ἀνωφέλητα, μὲ τόσην τόλμην ὄρχουν
 ἀκόντια ἐπάνω του οἱ βοσκοὶ καὶ δέματ' ἀναμμένα,
 ποῦ τὰ φοβεῖται ἂν καὶ λυσοῦν· καὶ ἅμα χαράξ' ἡ ἡμέρα
 κατηφιασμένο ἀποχωρεῖ· παρόμοια τότε ὁ Αἴας 555
 ἀπὸ τοὺς Τρῶας ἔφευγε πολὺ κατηφιασμένος
 ἀθέλητα, φοβούμενος μὴ κίψουν τὰ κινάβια.
 καὶ ὡς ὄνος ἕς ἄκρην χωραφιοῦ παιδοποῦλα νικαίει
 ἀπάθητος, καὶ τοῦ ἴσασαν πολλὰ ῥαβδιὰ ἕς τὴν ῥάχην,
 καὶ ἕς τὰ βαθεῖα σπαρτὰ πατεῖ καὶ κόβει τὸ σιτάρι 560
 καὶ ἂν καὶ τὸν δέρναν ἄκοπα μικρῆ· ναι ἡ δύναμις των,
 καὶ μόλις ὅταν χορτασθῆ νὰ φύγῃ τὸν βιάζον·
 ὅμοια τὸν μέγαν Αἴαντα τὸν Τελαμωνιάδην,
 οἱ Τρῶες οἱ ἀτότολμοι καὶ οἱ βοηθοὶ κτυποῦσαν

- ὀπίσω του ἀκατάπαντα ἔς τὴν μέσσην τῆς ἀσπίδας. 565
 κ' ἐκεῖνος πότε ἐγύριζε τὴν μάχην ν' ἀπαντήσῃ,
 κ' ἐκράτει αὐτοῦ ταῖς φάλαγγαις τῶν ἵπποδάμων Τρώων,
 καὶ πότε πάλι ἐστρέφετο νὰ φύγῃ καί, αὐτὸς μόνος
 ἔς ὄλους τὸν δρόμον ἔφραζε πρὸς τὰ γοργὰ καράβια
 Ὀλόρθος, ἄγιος μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων. 570
 καὶ ἀπὸ τ' ἀκόντια, ποῦ ἐροῖχαν με λύσσαν, ἄλλα μέσα,
 εἰς τὴν ἀσπίδα ἐμπήγονταν μὲ ὀρμὴν νὰ προχωρήσουν,
 πολλὰ ἔς τὴν μέσσην καὶ πρὶν ἢ γενθοῦν τὸ λευκὸ σῶμα
 ἔς τὴν γῆν στυλόνονταν ὀρθά, γιὰ σάρκα πεινασμένα. 575
 Ἄμα τὸν εἶδε ὁ Εὐρύπυλος, λαμπρὸς Εὐδαιμονίδης
 ἀπὸ τὰ βέλη τὰ πυκνὰ κακὰ βασανισμένον,
 σιμὰ του ἐστήθη, ἀκόντισε μὲ τὸ λαμπρὸ κοντάρι
 τὸν μέγαν Ἀπισάονα Φαυσιάδην πολεμάρχον
 εἰς τὸ συκῶτι κ' ἔλυσε τὰ μέλη τ' ἀνδρειωμένου.
 καὶ ὠρμησ' εὐθύς καὶ τ' ἄρματα τοῦ ἔπαιρνε ἀπ' τοὺς ὄμους. 580
 καὶ ὁ Πάρις ὁ θεόμορφος, ἅμα τὸν εἶδ' ἐπάνω
 εἰς τὸν νεκρόν, δὲν ἄργησε τὸ τόξο νὰ τραβήξῃ
 καὶ μέσα ἔς τὸ δεξιὸ μερὶ τὸν πίτυχε τὸ βέλος,
 καὶ τὸ μερὶ τοῦ ἐβάραιεν ὡς τὸ καλάμι ἐκόπη.
 ἐσύρθη ἔς τοὺς συντρόφους του τὴν μοῖραν ν' ἀποφύγῃ, 585
 κ' ἐφώναξε τῶν Δαναῶν· «ὦ φίλοι πολεμάρχοι,
 ὦ τῶν Ἀργείων ἀρχηγοί, γυρίσετε, σταθῆτε
 τὸν Αἴαντα νὰ σώσετε ἀπ' τὴν σκληρὴν ἡμέραν,
 ἀπὸ τὰ βέλη πνίγεται καὶ ἀπ' τὴν καταραμένην
 μάχην δὲν θάβγῃ ζωντανός, ἀλλ' ὅλοι ἐδῶ στηθῆτε 590
 σιμὰ ἔς τὸν μέγαν Αἴαντα, ἀντίμαχοι ἔς τοὺς Τρώας.»
 Τὸν λαβωμένον ἄκουσαν κ' ἐστήθησαν πλησίον
 φορῶντας ταῖς ἀσπίδαῖς των, προβάλλοντας ταῖς λόγχαις.
 καὶ ὁ Αἴας τοὺς ἀπάντησεν, ἐγύρισε κ' ἐστάθη,
 ἀφοῦ ἔς τὸ πλῆθος ἔφθασε τῶν ποθητῶν συντρόφων. 595
 Ὡς φλόγα μ' ἀσβεστην ὀρμὴν ἐκεῖνοι ἐπολεμοῦσαν,
 ἐνῶ τὸν Νέστορα ἔφερναν οἱ ἵπποι τοῦ Νηλέως
 ὁμοῦ μὲ τὸν Μαχάονα γοργὰ μακρὰν τῆς μάχης.
 τὸν εἶδε καὶ τὸν γνώρισεν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας
 ὡς ἔστεκε ἔς τὸ εὐρύχωρο καράβι του ἔς τὴν πρύμνην 600
 νὰ βλέπῃ τὴν πολύθηρην φυγὴν καὶ τὸν ἀγῶνα.
 τὸν σύντροφόν του Πάτροκλον ἐφώναξε ἀπ' τὸ πλοῖον·
 εἰς τὴν φωνὴν του ἐβγήκε αὐτὸς ἀπ' τὴν σκηνὴν ὠραῖος
 ὡπᾶν ὁ Ἄρης καὶ ἄρχισεν ἐκεῖθε ἡ συμφορὰ του.
 πρῶτος τὸν εἶπ' ὁ ἀνδράγαθος υἱὸς τοῦ Μενoitίου' 605
 «τί μὲ φωνάζεις; ἀπὸ ἐμὲ τί θέλεις, Ἀχιλλέα;»
 καὶ ὁ πτεροπόδης Ἀχιλλεὺς ἔς ἐκεῖνον ἀπαντοῦσε·
 «Μενoitιάδη ἐξαισίε καὶ φίλε τῆς ψυχῆς μου,
 τώρα θὰ ἰδῶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἔς τὰ πόδια μου νὰ πέσουν

ὅτι τοὺς ἦρε ἀβάστακτη τῆς συμφορᾶς ἀνάγκη, 610
 ἀλλ' ἄμε, θεῖε Πάτροκλε ἕς τὸν Νέστορα, νὰ μάθῃς
 ποῖν λαβωμένον φέρνει αὐτός, ὡς βλέπω, ἀπὸ τὴν μάχην.
 ὁμοιάζει τὸν Μαχάονα, τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸν γόνον,
 ὅπισθεν ὅλος· πλὴν τοῦ ἀνδρὸς τὰ μάτια ἐγὼ δὲν εἶδα
 ὅτι ἔμπροσθέν μου ἐπέρασαν ὀγλήγορα οἱ φοράδες.» 615
 Καὶ ὁ Πάτροκλος ὑπάκουσε τὸν ποθητόν του φίλον
 καὶ ἕς ταῖς σκηναῖς τῶν Ἀχαιῶν ἔδραμ' εὐθύς νὰ φθάσῃ.
 Καὶ ὅτ' ἔφθασαν εἰς τὴν σκηπὴν ἐκεῖνοι, ἀπὸ τ' ἀμάξι
 κατέβηκαν κ' ἐξέζειψε τοὺς ἵππους ὁ Εὐρυμέδων,
 ἀκόλουθος τοῦ Νέστορος· κ' ἐκεῖνοι ἕς τ' ἀκρογιάλι 620
 ἔμέναν πρὸς τὸν ἄνεμον τὸν ἴδρον νὰ δροσίσουν.
 κ' ἔπειτα ἐμπῆσαν ἕς τὴν σκηπὴν καὶ ἕς τὰ θρονιά καθίσαν.
 καὶ μῖγμα ἢ καλοπλέξουδη τοὺς ἔφτειασ' Ἐκαμήδη,
 ἢ θυγατέρα τοῦ ὑψηλοῦ ἕς τὸ φρόνημ' Ἀρσινόου,
 ποῦ ὅτ' ἔρριξε τὴν Τένεδον ὁ θεῖος Ἀχιλλέας 625
 οἱ Ἀχαιοὶ τοῦ γέροντος τὴν κόρην ἐδιαλέξαν
 διότι ἕς τὸ συμβούλιον ἀπ' ὅλους ἦταν πρῶτος.
 καὶ αὐτὴ τοὺς ἔσυρεν ἔμπρὸς τραπέξι στιλβωμένο
 μαυρόποδον καὶ γάλκινον ἐπάνω του κανίστρι
 μὲ τὸ κρεμμύδι, γευστικὸ πρόσφαγι διὰ νὰ πίνουν, 630
 μὲ γλωρὸ μέλι καὶ λευκὸν τοῦ ἀγίου σίτου ἀθήρα,
 κ' ἔσθησε χρυσοκούμπωτο ποτήρι ποῦ εἶχε φέρῃ
 ὁ γέρος ἀπ' τὸ σπίτι του κ' εἶχε διπλὸ τὸ πόδι,
 τέσσερ' αὐτιά καὶ ὀλόχρυσαις εἰς τὸ καθένα δύο
 περιστεραῖς ἐφαίνοντιαν ὡς νὰ σπυρολογοῦσαν. 635
 μὲ κόπον ἀπ' τὴν τράπεζαν καθ' ἄλλος τὸ κινουσε
 γεμάτο, ἀλλ' ἀκόπιαστα τὸ ἐσήκωνεν ὁ γέρος.
 ἕς ἐκεῖνο τοὺς ἐτοίμαζε τὸ μῖγμα ἢ γυνὴ θεία,
 κρασί Πράμναιο καὶ τυρὶ τῆς αἴγας ποῦ μὲ τρίφτην
 γάλκινον ἔτριψεν αὐτή, κ' ἔρραν' ἐπάνω ἀλεῦρι 640
 λευκὸ καὶ ἀφοῦ τὸ ἐτοίμασε νὰ τὸ γευθοῦν τοὺς εἶπε.
 καὶ ἀφοῦ μ' αὐτὰ τὴν ἀναψιν τῆς δίψας ἐπραῦναν,
 μὲ ὀμιλίαις ἔτερπαν τὸ πνεῦμ' ἀνάμεσόν τους
 καὶ ὁ Πάτροκλος ὡσὰν θεὸς εἰς τὸ κατῶφλι ἐφάνη.
 ἄμα τὸν εἶδε ὁ γέροντας, σηκώθη ἀπ' τὸ θρονί του, 645
 τὸν ἔμπασε καὶ τοῦ ἔλεγε σιμά του νὰ καθίσῃ.
 δὲν τό ἔστεργεν ὁ Πάτροκλος, καὶ τοῦ πε· «σεβαστέ μου,
 δὲν δύναμαι, ὅ,τι καὶ ἂν εἰπῆς, ὡς θέλεις, νὰ καθίσω.
 φοβοῦμαι τὸν θυμὸν τοῦ ἀνδρὸς ποῦ μ' ἔστειλε νὰ μάθω
 ποῖον λαβωμένον ἔφερες· ἀλλὰ καὶ μόνος τώρα 650
 τὸν ἀρχηγὸν Μαχάονα, καὶ βλέπω καὶ γνωρίζω,
 καὶ ἀμέσως τὴν ἀπάντησιν θὰ φέρω τοῦ Ἀχιλλέως.
 πόσο εἶν' ἐκεῖνος τρομερός, γνωρίζεις, σεβαστέ μου,
 ποῦ εἰδὼς καὶ ἰσχυρὸς ἰσχυρὰ τὰ τοῦ ποταμοῦ, νὰ εὐθὺς συμβαίνει.»

Αυτὸ πῶς εἰδὼς καὶ ἰσχυρὸς ἰσχυρὰ τὰ τοῦ ποταμοῦ, νὰ εὐθὺς συμβαίνει.»

Καὶ ὁ Νέστωρ τότε ἀπάντησε· «ὡς γίνεται ὁ Πηλεΐδης 655
 διὰ τοὺς υἱοὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅσ' εἶναι λαβωμένοι,
 νὰ ὀδύρεται; καὶ αὐτὸς ποσῶς τὴν λύπην δὲν γνωρίζει,
 ποῦ κυριεύει τὸν στρατὸν, ἀφ' οἴτου εἰς τὰ καρᾶβια
 κείτονται ἀπὸ λαβωματιαῖς οἱ προῶτοι πολεμᾶρχοι.
 καὶ λαβωμένοι εὗρισκονται καὶ ὁ δυνατὸς Τυδείδης, 660
 ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ δοξαστὸς ἕς τὴν λόγῃην Ἀγαμέμνων·
 λαβῶθη καὶ ὁ Εὐρύπυλος εἰς τὸ μερὶ μὲ βέλος·
 καὶ ἀπὸ τὴν μάχην ἔφερα καὶ τοῦτον πληγωμένον
 μὲ βέλος, ὅμως ὁ Ἀχιλλεὺς ἂν καὶ γενναῖος εἶναι
 διὰ μᾶς καθόλου δὲν πονεῖ καὶ δὲν μᾶς ἔλεεῖται. 665
 ἢ μένει ὡς ποῦ τὰ πλοῖα μας ἐπάνω ἕς τ' ἀκρωγιαλί
 μὲ ὄλον τὸν ἀγῶνα μας τὸ πῦρ νὰ καταλύσῃ,
 καὶ νὰ σφαγοῦμεν ὅλοι ἐκεῖ; καὶ ἄχ! διατὶ δὲν ἔχουν
 τὴν παλαιάν τους δύναμιν τὰ λυγερὰ μουμέλι;
 ἄς εἶχα τὴν νεότητα καὶ ἀκέρηαν τὴν ἀνδρείαν 670
 καθὼς ὕταν ἕς τὸν πόλεμον ἐξ ἀφοριμῆς τῶν μόσχων
 μὲ τοὺς Ἡλείους φόνευσα τὸν ἄνδρα Ἴτυμονῆα,
 ἐγκάτοικον τῆς Ἥλιδος, λαμπρὸν Ὑπειροχίδην,
 ζητῶντας ἀνταπόδοσιν. τὸν κτύπησα μ' ἀκόντι·
 ἐκεῖ ποῦ αὐτὸς τὰ βῶδια του νὰ σώσῃ προμαχοῦσε, 675
 καὶ ὡς ἔπεσ' ἐφοβήθησαν οἱ ἀγρόταις ἐσκορπίσαν.
 λάφυρα τὸτ' ἐπήραμεν ἀπ' τὸ πεδίον πλήθος,
 βωδιῶν κοπαῖς πεντήκοντα, τόσαις κοπαῖς προβάτων
 καὶ τόσαις χοίρων καὶ γιδιῶν τόσα πλατεῖα κοπάδια,
 καὶ τρεῖς φοραῖς πεντήκοντα ξανθότριχαις φοράδαῖς, 680
 κ' εἶχαν οἱ περισσότεραις νεογέννητα πουλάρια.
 νύκτα μ' ἐκεῖνα ἐφθάσαμε ἕς τὴν Πύλον τοῦ Νηλέως·
 καὶ ὁ γέρος ἀναγάλλισεν, ὅτι ὡς ἐβγήκα νέος
 ἕς τὸν πόλεμον μοῦ ἔτυχε τόσα πολλὰ νὰ πάρω.
 καὶ οἱ κήρυκες τὸ χάραγμα φωνάζαν νᾶλθουν ὅλοι 685
 ἕς ὅσους χρεωστεῖτο ἀπόδοσις μέσα ἕς τὴν θεῖαν Ἥλιν.
 συνάχθησαν κ' ἐμοίραζαν οἱ γέροντες τῆς Πύλου,
 ὅτ' εἰς πολλοὺς ἀπόδοσιν οἱ Ἐπειοὶ χρεωστοῦσαν
 μ' ὄλον ποῦ ὀλίγοι ἐμέναμεν ἐμεῖς καὶ ἀφρονισμένοι,
 ὅτι μᾶς ταλαιπώρησεν εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους 690
 ὁ Ἡρακλῆς κ' ἐσφάγησαν ὅλ' οἱ καλοὶ τῆς Πύλου.
 ὅτι ἀπ' τὰ δώδεκα παιδιὰ τὰ ἐξαΐσια τοῦ Νηλέως,
 ἐγὼ μόνος τοῦ ἔμεινα καὶ τ' ἄλλα τοῦ ἀπεθάναν.
 διὰ τοῦτο αὐθαδιάζοντας πολὺ μᾶς ἀδικοῦσαν
 τῶν ἀποτόλμων Ἐπειῶν τὰ χαλκοφόρα πλήθη. 895
 καὶ ἀπ' ὅλα μιὰν κοπὴν βωδιῶν καὶ πρόβατα τριακόσια
 μὲ τοὺς βοσκούς των ἔλαβε μερίδα του ὁ Νηλέας,
 ὡς εἶχε ἀπόδοσιν τρανὴν νὰ λάβῃ ἀπ' τοὺς Ἡλείους
 τέσσαραις ἵππους μ' ὅλα τους τ' ἀμάξια νικηφόρους,

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiano Apothetrio Dimosias Istoriki

Restrictions apply.

ποῦ ἔμελλαν διὰ τρίποδα νὰ κάμουν τὸν ἀγῶνα· 700
 ἔς τὴν Ἥλιδα τοὺς κράτησεν ὁ βασιλεὺς Αὐγείας
 καὶ πονεμένον ἔδωξε σκληρὰ τὸν ἱππηλάτην.
 καὶ ὁ γέρος διὰ τὴν ἔβριν του καὶ τ' ἄνομά του ἔργα
 λάφυρα ἐπῆρε ἀμέτρητα· καὶ τ' ἄλλα εἰς τὸν λαόν του
 ἔδωκε νὰ τὰ μοιρασθοῦν ἰσόμετρα καθένας. 705
 τοῦτα ἐνῶ κάμναμεν ἑμεῖς καὶ τῶν θεῶν θυσίαις
 ἔς τὴν πόλιν ἐπι οσφέρνημαεν, τρεῖς πέρασαν ἡμέραις
 κ' ἦλθαν ἐκεῖνοι ἀμέτρητοι μὲ ἄρματα, μὲ ἵππους,
 ὁ λαὸς ὅλος, κ' οἱ ἀδελφοὶ Μολιόνες μ' ἐκείνους,
 ἀγόρι' ἀκόμη ἀμάθητα πολεμικῆς ἀνδρείας. 710
 πόλις Θρονοῦσσα εὐρίσκεται κτισμέν' εἰς ἄκρην λόφου
 μακρὰν, αὐτοῦ ἔς τὸν Ἀλφειόν, ἀπ' τὴν ἀμμώδη Πύλον.
 αὐτὴν ἐκύκλωσε ὁ στρατὸς μὲ λύσαν νὰ τὴν πάρουν.
 ἔς τὴν πεδιάδα εἶχαν χυθῆ κ' ἦλθε ἡ Ἀθηνᾶ τὴν νύκτα
 μηνύτρ' ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον, νὰ εἰπῆ ν' ἀρματωθοῦμε, 715
 καὶ τὸν λαόν, ποῦ δλόγυρα τὸν πόλεμον ζητοῦσε
 συνάθροισ' εὐκόλα ἢ θεά· κ' ἐμὲ νὰ πολεμήσω
 δὲν μ' ἄφινεν ὁ γέροντας καὶ μοῦ κρηψε τοὺς ἵππους·
 ὅτ' ἤμουν, ἔλεγε, ἄπραγος ἔς τὰ ἔργα τοῦ πολέμου.
 καὶ ὅμως ἀνδραγάθησα πεζὸς μὲς τοὺς ἱππέας, 720
 ὡς ἐκυβέρνησ' ἡ Ἀθηνᾶ τῆς μάχης τὸν ἀγῶνα.
 ἔς τὸν ποταμὸν Μινύειον, ποῦ βρέχει τὴν Ἀρήνην
 καὶ χύνεται ἔς τὴν θάλασσαν, ὅσο νὰ φέξ' ἡ ἡμέρα
 τῆς Πύλου ἱππεῖς καὶ τῶν πεζῶν συνέρραεν τὰ πλήθη.
 κεῖθε ὁ στρατὸς μας ὤρμησε μὲ ὅλα τ' ἄρματά του 725
 καὶ ἔς τ' ἅγιο ρεῦμα τοῦ Ἀλφειοῦ τὸ μεσημέρι εὐρέθη.
 θυσίαν τότε ἐκάμαμε ἔς τὸν ὑψιστον Κρονίδην,
 ταῦρον κατόπιν τοῦ Ἀλφειοῦ, ταῦρον τοῦ Ποσειδῶνος,
 καὶ τῆς γλανκόματης θεᾶς ὠραίαν ἀγελάδα,
 καὶ ἀφοῦ ἔς τὴν τάξιν του καθεὶς ἐδείπνησε ἔς ταις ὄχθαις, 730
 τοῦ ποταμοῦ πλαγιάσαμε μὲ τ' ἄρματά μας ὅλοι.
 καὶ οἱ μεγάλῳνχοι Ἐπειοὶ τὴν πόλιν περιζῶναν,
 νὰ τὴν χαλάσουν πρόθυμοι· ἀλλὰ πρὶν νὰ προφθάσουν,
 φορικτῆ ἔς αὐτοὺς ἐξέσπασε πολέμον ἀνεμοζάλη·
 ὁ ἥλιος μεσουράνιζε καὶ οἱ δυὸ στρατοὶ κινοῦντο 735
 εὐχόμενοι ἔς τὴν Ἀθηνᾶ καὶ ἔς τὸν πατέρα Δία.
 ἀλλ' ὅταν Πύλιοι κ' Ἐπειοὶ πιασθῆκαν εἰς τὴν μάχην,
 τὸν Μούλιον πολεμιστὴν ἐφόνευσα ἐγὼ πρῶτος
 κ' ἐπῆρα καὶ τοὺς ἵππους του· κ' εἶχεν αὐτὸς τὴν πρώτην
 τοῦ Αὐγείου κόρην τὴν ξανθὴν, ποῦ ἐλέγετο Ἀγαμήδη, 740
 κ' ἐγνώριζ' ὅσα βότανα τῆς γῆς τὸ πλάτος τρέφει.
 ὡς ἔρχονταν τὸν κτύπησα μ' ἀκόντι καὶ ἔς τὸ χῶμα
 ἔπεσε κ' ἐγὼ πήδησα ἔς τ' ἀμάξι, καὶ ἔς τοὺς πρώτους
 πολεμιστὰς ἐστήθηκα· κ' εὐθύς ἐσκορπισθῆκαν

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifianko Apothetirio Dimosias Istoriki
 Restrictions apply.

οἱ μεγαλόφυχοι Ἐπειοὶ καθὼς ἔπεσ' ἐκεῖνος 745
 ποῦ τῶν ἱππέων ἀρχηγὸς ἐπρώτευσ' εἰς τὴν μάχην.
 καὶ ὤρμησα ἐπάνω τοὺς εὐθύς, ὡς μαύρη ἀνεμοζάλη,
 πενήντα ἐπῆρ' ἀμάξια τοὺς καὶ ἀπὸ καθένα δύο
 ἀνδραῖς ἔκαμε ἢ λόγῃ μὲν τὸ χῶμα νὰ διαγιάσουν. 750
 καὶ ἀκόμα τοὺς Μολίονας θὰ ἐφόνευσ' ἀλλ' ὁ μέγας
 ὁ Ποσειδῶν, πατέρας τῶν τοὺς ἔσκεπε μὲ δμίχλην.
 νίκην τότε ἔδωκεν ὁ Ζεὺς μεγάλην τῶν Πυλίων·
 ὅτι τοὺς κνηγούσαμε, φονεύσαμε τοὺς ἀνδραῖς,
 τὰ ὄπλα τοὺς ἐπαίρναμε, μέσ' ἀπὸ τὴν πεδιάδα, 755
 ὅσον ὀποῦ ἀνεβήκαμεν εἰς τὰ Βουπράσια μέρη,
 εἰς τὸν Ὠλένιον κρημνόν, εἰς τὸν λόφον τοῦ Ἀλεισίου·
 ἐκείθεν γύρισ' ἢ Ἀθηναῖα τὰ πλήθη κ' ἓναν ἄνδρα
 ὕστερον ἄφησα νεκρόν. τότε οἱ Ἀχαιοὶ τοὺς ἵππους
 ἀπ' τὸν Βουπράσιον ἀγρὸν ἐστρέψαν πρὸς τὴν Πύλον, 760
 καὶ μ' ἓνα στόμα ὀλόκληρος λαὸς ὑμνολογοῦσε
 τὸν Νέστορ' ἀπὸ τοὺς θνητοὺς καὶ ἀπ' τοὺς θεοὺς τὸν Δία.
 ἰδοὺ πῶς ἀνδραγάθιζα μὲ τοὺς ἀνδρειωμένους.
 ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεὺς θὰ χαίρεται τὴν ἀρετὴν του μόνος·
 ἄχ! ὅταν ὁ λαὸς χαθῆ πολὺ καὶ ἀργὰ θὰ κλαύσῃ.
 θυμήσου ὅ,τι ὁ Μενόιτιος σοῦ πρόσταξε, ὦ γλυκὲ μου, 765
 ὅταν εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα σὲ ἔστειλεν ἀπ' τὴν Φθίαν.
 καὶ ὅλα τ' ἀκούσαμεν ἐγὼ καὶ ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς,
 εἰς τὸ δῶμα ὀπότ' ἐφθάσαμε τὸ μέγα τοῦ Πηλέως,
 ἐνῶ τῆς Ἀχαιίδος γῆς συναΐσαμε τὰ πλήθη. 770
 καὶ εὐρήκαμεν τὸν ἥρωα Μενόιτιον καὶ ἑσένα·
 σιμά σας ἦτ' ὁ Ἀχιλλεὺς· καὶ ὁ γέρος ὁ Πηλέας
 τοῦ μόσχου τὰ παχειὰ μεριά εἰς τὸν βροντητὴν Κρονίδην
 ἔκαίε μέσα εἰς τὴν αὐλήν, καὶ μὲ χρυσὸ ποτήρι
 σπὸνδιζε τὸ γλυκὸ κρασί εἰς ταῖς προσφοραῖς ποῦ ἔκαϊαν. 775
 κ' ἐνῶ ἐσυγυρίζετε τὰ κρέατα, μᾶς εἶδεν
 ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὰ πρόθυρα· μᾶς πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι,
 μᾶς εἶπε νὰ καθίσουμε κ' ἔβαλε αὐτὸς ἐμπρὸς μας
 τὸ φίλημα ποῦ δίδεται τοῦ ξένου, ὡς θέλ' ἢ τάξις.
 καὶ τὴν τροφήν καὶ τὸ πιοτὸν ἅμ' ἔχαρήκαμ' ὅλοι, 780
 τὸν λόγον πρῶτος ἄρχισα καὶ σᾶς παρακινούσα
 νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε· καὶ πρόθυμοι σεῖς εἴσθε,
 καὶ τότε οἱ δυὸ πατέρες σας, πολλὰ σᾶς συμβουλευῶν.
 καὶ τοῦ Ἀχιλλέως σύσταινεν ὁ γέροντας Πηλέας
 πάντοτε μέγας νὰ φανῆ καὶ τῶν Ἀργείων πρῶτος·
 κ' ἑσένα ἰδοὺ τί σύσταινεν ὁ γέρος σου πατέρας· 785
 «παιδί μου, ἂν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ γένος σὲ ὑπερβαίῃ
 καὶ εἰς τὴν ἀνδρείαν, εἴσαι σὺ εἰς τὰ χρόνια ἀνώτερός του.
 ἀλλ' ὅ,τι χρήσιμον σκεφθῆς, σὺ βάλε το εἰς τὸν νοῦν του,
 εὖμορφα καὶ πρὸς τὸ καλὸν τοὺς λόγους σου θὰ στέργῃ.»

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiano Apothetirio Dimosias Istorion

Restrictions apply.

τοῦτα, καὶ σὺ τὰ λησιμονεῖς, σοῦ σύσταινεν ὁ γέρος, 790
 μὲ τοῦτα τώρα πάοχισε νὰ πεισῆς τὸν Πηλεΐδην.
 ποιὸς ξέρει μὴν ὁ λόγος σου, μ' ἐνὸς θεοῦ τὴν χάριν,
 τοῦ συγκινήσῃ τὴν ψυχὴν; καλὸς τοῦ φίλου ὁ λόγος.
 κ' ἔαν 'ς τὸν νοῦν τοῦ ἐγὼ χρησάμην ποῦ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, 795
 ὁποῦ ἢ μητέρα τοῦ ἢ θεὰ τοῦ ἀνάφερε ἀπ' τὸν Δία,
 ἄς ξαναστείλῃ κἄν ἐσὲ καὶ οἱ Μυρμιδόνες ὅλοι
 ἄς ἐλθουν, ὥστε φῶς ἐσὺ τῶν Δαναῶν νὰ γεινήης.
 καὶ νὰ σοῦ δώσῃ νὰ φορῆς 'ς τὴν μάχην τ' ἄρματά του,
 ἴσως φανῆς πῶς εἶσαι αὐτὸς καὶ ἀποσπασθῶν οἱ Τρῶες,
 ἀπ' τὸν ἀγῶν' ἀνασασμὸν οἱ Δαναοὶ νὰ λάβουν, 800
 κ' εἶναι τ' ἀνάσασμα καλὸν ὅσον μικρὸν καὶ ἂν εἶναι.
 κ' εὐκόλα σεῖς ἀκούραστοι τὰ κουρασμένα πλήθη
 θὰ διώξετε πρὸς τὴν πόλιν τοὺς ἀπ' τὰ γοργὰ καράβια.»

Εἶπε καὶ τὸν ἐτάραξε 'ς τὰ βάθη τῆς καρδίας,
 κ' ἔγνω εὐθύς σπουδακτικὰ ὀπίσω 'ς τὸν Πηλεΐδην. 805
 καὶ ὅτε εἶχε φθάσῃ ὁ Πάτροκλος 'ς τὰ πλοῖα τοῦ Ὀδυσσεῶς
 'ς τὸ μέρος ὅπου ἐδίκαζαν κ' ἐκάμαν τὰς συνόδους
 καὶ τῶν θεῶν εἶχαν βωμοὺς ὀλόγηρα κτισμένους,
 ἐμπρὸς τοῦ ἦλθ' ὁ Εὐρύπυλος, λαμπρὸς Εὐαιμονίδης,
 ποῦ ἔρχόνταν ἀπ' τὸν πόλεμον τρεκλὸς ἀπ' τὴν πληγὴν του, 810
 ποῦ εἶχε λάβῃ εἰς τὸ μερί' κ' ἐκεῖθε μαῦρον αἷμα
 ἔβγαине κ' ἰδρωτας πολὺς τοῦ ἐνότιζε ταις πλάταις
 ἀλλ' εἶχε ἀκόμη τὴν ψυχὴν ἀσάλευτην 'ς τὰ στήθη.
 ἄμα τὸν εἶδ' ὁ ἀνδράγαθος υἱὸς τοῦ Μενoitίου,
 μὲ πόνον τὸν προσφώνησεν' «ἔτσι, ὦ δυστυχημένοι, 815
 τῶν Δαναῶν ὦ ἀρχηγοί, καὶ πρῶτοι πολεμάρχου,
 τοὺς σκύλλου; νὰ χορτάσετε σᾶς ἔμελλε 'ς τὴν Τροίαν;
 μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα σας κ' ἀπὸ τοὺς ποθητούς σας;
 ἀλλὰ εἰπέ μου, Εὐρύπυλε, διόθρεπτε ἤρωά μου,
 οἱ Ἀχαιοὶ 'ς τοῦ Ἐκτορος τὴν ἄμετρην ἀνδρείαν 820
 θ' ἀντισταθοῦν ἢ θὰ χαθοῦν 'ς τὴν λόγην του ἀποκάτω;»

Καὶ ὁ συνετὸς Εὐρύπυλος «ὦ Πάτροκλε γενναῖε,
 προσπύργιον τῶν Ἀχαιῶν ὧμὲ δὲν εἶναι πλεόν,
 ἀλλὰ 'ς τὰ μαῦρα πλοῖα τοὺς ὀλόγηρα θὰ πέσουν.
 κείτονται 'ς τὰ καράβια τοὺς οἱ πρῶτοι πολεμάρχου 825
 ἀπ' τὰ πολλὰ λαβώματα ποῦ ἐπήσαν εἰς τὴν μάχην
 καὶ πάντοτε σφοδρότερη γίνετ' ἢ ὀρμὴ τῶν Τρῶων.
 ἀλλὰ 'ς τὸ πλοῖον φέρε με νὰ σώσῃς τὴν ζωὴν μου,
 τ' ἀκόντι βγάλε ἀπ' τὸ μερί', νίψε τὸ μαῦρον αἷμα
 μὲ γλιό νερό, καὶ χρίσε το μὲ τὰ γλυκὰ βοτάνια, 830
 ποῦ ἀπὸ τὸν δικαιοτάτον 'ς τὸ γένος τῶν Κενταύρων,
 τὸν Χείρονα ἔμαθ' ὁ Ἀχιλλεὺς κ' ἐδίδαξε καὶ σένα
 ὅτι ἀπ' τοὺς δύο μας ἰατροὺς, λαβώθηκε ὁ Μαχάων
 κ' εἶπ' τοῖς σπυραῖς μας κείτεται τὸ ἔργον· καὶ αὐτὸς ἀνάγην,

ἀπὸ ἑξαίσιον ἰατρόν, καὶ ὁ ἄλλος μὲ τοὺς Τρῶας 835
κτυπιέται, ὁ Πόδαλείριος, ἀκλόνητος ἕς τὴν μάχην.»

Τοῦ ἀπάντησεν ὁ ἀνδράγαθος υἱὸς τοῦ Μενoitίου·
«ἄχ! τί θὰ γείνη, Εὐρύπυλε; καὶ ἂν εἶμαι κνημένος
πρὸς τὸν Πηλείδην νὰ τοῦ εἰπῶ τί μῶχει παραγγελίη
ὁ Νέστωρ ὁ Γερήνιος, τῶν Ἀχαιῶν σωτήρης, 840
ἀφοῦ σὲ βλέπω εἰς κίνδυνον, ἐγὼ δὲν θίς' ἀφήσω.»

Εἶπε καὶ μέσα ἕς τὴν σκηνὴν ἀγκαλιαστά τὸν πῆρε·
καὶ εἰς τὸ τομάρι, ποῦ ἄπλωσεν ὁ ἀκόλουθος, τὸν στρώνει.
μὲ τὸ μαχαίρι ἀπ' τὸ μερὶ τὸ μικρὸ βέλος βγάζει, 845
ἀπ' τὴν πληγὴν μὲ γλιὸ νερὸ πλύνει τὸ μαῦρον αἷμα,
οἷζαν τοῦ ἔβαλε πικρὴν, ποῦ πρῶτα μὲ τὰ χεῖρα
ἐμάλαξε, παυσίπονην, ποῦ τοῦ ἔπαυσε τοὺς πόνοους
ὅλους, κ' ἐστέγνωσε ἡ πληγὴ, κ' ἐστάθηκε τὸ αἷμα.

M

Αὐτοῦ θεράπευε ὁ λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Μενoitίου
τοῦ Εὐρυπύλου τὴν πληγὴν· ὥστος ἐπολεμοῦσαν
Τρῶες καὶ Ἀργεῖοι σύσσωμοι· μὴδ' ἔμελλε τὸ τεῖχος
τὸ μέγα μὴδὲ ὁ γάντακας φραγμὸς δι' αὐτοὺς νὰ ἦναι, 5
ποῦ ἔκτισαν οἱ Δαναοὶ προφυλακὴν τῶν πλοίων,

χωρὶς νὰ δώσουν τῶν θεῶν ἑξαίσιαις ἑκατόμβαις·
καὶ τὰ πολλὰ τοὺς λάφυρα νὰ κλείσῃ καὶ τὰ πλοῖα
τὸ ἔκτισαν· ἀλλ' ἄβουλα τῶν ἀθανάτων ὄλων·
ὄθεν πολὺν δὲν ἔμεινε καιρὸν ὄρθθ' τὸ κτίσμα.

ὄσ' ἦτο ὁ Ἔκτωρ ἕς τὴν ζωὴν κ' ἐθύμονε ὁ Πηλείδης 10
καὶ ἄπαρτη ἀκόμη ἐσώζονταν ἡ πόλις τοῦ Πριάμου,
ὀλόρθο καὶ τῶν Ἀχαιῶν τὸ μέγα τεῖχος ἦταν.

ἀλλ' ὅταν οἱ καλλίτεροι τῶν Τρώων ἀπεθάναν,
καὶ πάμπολλοι τῶν Δαναῶν ἐπέσαν καὶ ἄλλοι ἐμείναν,
καὶ μὲς τὸν χρόνον δέκατον ἐπρόθηρα τὴν Τροίαν 15

οἱ Ἀργεῖοι καὶ ὅλοι ἐγύρισαν ἕς τὴν ποθητὴν πατρίδα,
ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν σκεφθῆκαν ν' ἀφανίσουν
τὸ τεῖχος, ὅταν ἔσυραν τὴν δύναμιν ἀπ' ὅσα
ἀπὸ τὴν Ἰθὴν ῥοβολοῦν ἕς τὴν θάλασσαν ποτάμια
Κάρησος, Ῥῆσος, Γράνικος, Ἑπτάπορος, Ῥοδίος, 20
Αἴσηπος, θεῖος Σκάμανδρος καὶ τὸ Σιμούντειον ῥεῦμα,
ἐκεῖ ποῦ κράνη πάμπολλα καὶ ἀσπίδαις καὶ ἡμιθέων
γένος ἀνδρῶν ἕς τοὺς ἄμμοις του κυλοῦνται πεσημένα
αὐτῶν ὁ Ἀπόλλων ἔγυρε τὰ στόματα κ' ἐννέα
ἡμέραις ἔβαν ὅλα ὁμοῦ ἕς τὸ τεῖχος, ἐνῶ ἐπάνω 25
ἄκοπα ἔβρεχεν ὁ Ζεὺς τὸ τεῖχος νὰ ποντίσῃ.
καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὴν Τρίαιναν ἔμπρὸς ὁ κοσμοσειστής
ῥοβόλαε ἕς τὴν θάλασσαν τὰ θέμελ' ἀπὸ πέτραις
καὶ ἀπὸ κορμούς, ποῦ οἱ Δαναοὶ μὲ κόπον εἶχαν θέσῃ.
καὶ ἕς τὸν βαθὺν Ἑλλησποντον ἐγγὺς εἰσιάδωσ' ὅλα, 30
καὶ μ' ἄμμον πάλι ἐσκέπασε τὸ ἀπέραντο ἀκρογιάλι,
τὸ τεῖχος ἀποῦ ἀφάνισε κ' ἔγυρε τὰ ποτάμια
ὅπου καὶ πρῶτα νὰ κυλοῦν τὰ ὄμορφα νερά τους.
Αὐτὰ νὰ κάμουν ἔμελλαν ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Φοῖβος
ἕναν καιρόν· ἀλλ' ἔβραζε ἕς τὸ στερεωμένο τεῖχος 35
ἢ μάχῃ τότε κ' ἐτριζαν τῶν πύργων τὰ δοκάρια,
καὶ αὐτοῦ καθὼς τοὺς δάμασεν ἢ μάλιστα τοῦ Δία
οἱ Ἀργεῖοι πρὸς τὰ πλοῖα τους σφικτὰ στενοχωροῦντο
τὸν Ἔκτορα φοβούμενοι δεινὸν φηγῆς ἐργάτην.
καὶ αὐτός, ὡς πρῶτα, ἐμάχονταν, ὡσάν ἀνεμοζάλη. 40
καὶ σὰν χοῖρος ἢ λέοντας ἕς τὴν μέσῃ ἀνδρῶν καὶ σκύλων
ἕς αὐτοὺς γυρίζει μ' αἰσθησιν τῆς ῥώμης του μεγάλην
φάλαγγα ἐκεῖνοι πυργωτὴν ἀντίκρου του μορφώνου
καὶ ῥίχνουν βέλη ἀμέτρητα κ' ἢ εὐγενῆς ψυχῆ του
φόβον δὲν ἔχ' ἢ διαταγμόν, ἀν καὶ νεκρὸς θὰ πέσῃ 45
ἀπ' τὴν ἀνδραγαθίαν του καὶ τῶν ἀνδρῶν τοὺς λόχους
νὰ σπάσῃ συγχοστρέφεται· καὶ ὅπου χουμήσῃ ἐκεῖνος
οἱ πνικνοὶ λόχ' ὑποχωροῦν· παρόμοια μὲς τὰ πλήθη
ὁ Ἔκτωρ τοὺς συντρόφους του παρακαλοῦσεν ὅλους
νὰ διαβοῦν τὸν χάνδακα κ' οἱ ἵπποι του οἱ γενναῖοι 50
δὲν ἐτολμοῦσαν καὶ σφοδρὰ γλημίντριζαν ἕς τὴν ἄκρην
ὀρθοί· καθὼς τοὺς φόβιζε φαρδὺς ἔμπρὸς ὁ λάκκος
ποῦ δὲν θὰ διάβαιν' εὐκόλα κανεῖς ἢ θὰ πηδοῦσε.
ὅτ' ὑψηλαῖς ἐστέκονταν καὶ κρεμασταῖς ἢ ἄκραις
καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη καὶ ἄνωθεν ἀκονητὰ σταλίμια 55
εἶχαν στυλώσ' οἱ Ἀχαιοὶ τρανὰ καὶ στριμμομένα
πρὸς τοὺς ἐχθροὺς προφυλακῆν· καὶ αὐτοῦ δὲν θὰ ἠμποροῦσεν
εὐκόλως ἵππος σέρνοντας καλὸτροχὸν ἀμαξί
πόδι νὰ στήσῃ καὶ οἱ πεζοὶ διαστάζαν νὰ περάσουν.
καὶ ἕς τὸν τολμητὸν Ἔκτορα τότε εἶπε ὁ Πολυδάμας· 60

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifitako Apothetirio Dimosias Istorik
Restrictions apply.

- «Ἔκτωρ καὶ ὄλ' οἱ ἄρχηγοὶ τῶν βοηθῶν καὶ Τρώων,
 ἀνόητα ᾗς τὸν χάντακα τοὺς ἵππους ὀδηγοῦμε·
 ὅτ' εἶναι κακοδιάβατος, ὡς ἔχει ἀκονισμένα
 σταλίκια κ' εἶναι ὀπίσω τοὺς τῶν Ἀχαιῶν τὸ τεῖχος.
 δὲν γίνεται νὰ κατεβοῦν οὐδὲ νὰ πολεμήσουν
 ἵππεις καὶ μὲς τὸ στένεμα θ' ἀφανισθοῦμεν ὅλοι,
 διότι ἂν τοὺς ἐμίσησε καὶ τοὺς ἐξολοθρεῦῃ
 εἰς τὴν ὄργην του ὁ Βροντητῆς καὶ βοηθῆ τοὺς Τρώας,
 ἦθελ' ἀμέσως νὰ γενῆ κ' ἐδῶ μακρὰν ἀπ' τ' Ἄργος
 οἱ Ἀχαιοὶ νὰ συντριβοῦν αὐτοὶ καὶ τ' ὄνομά τους·
 ἄλλ' ἂν στραφοῦν πάλιν αὐτοὶ κ' ἡμεῖς ἀπὸ τὰ πλοῖα
 διωχθοῦμε καὶ ὅλοι πέσωμε ᾗς τοῦ χάντακος τὸ βάθος,
 θαρρῶ πῶς μηδὲ μινυτῆς ᾗς τὴν πόλιν δὲν θὰ φθάσῃ
 ἀπ' τὸν διωγμὸν τῶν Ἀχαιῶν νὰ εἰπῆ τὸν ἄλθερόν μας.
 κ' ἐλάτε τώρα, ὅτι θὰ εἰπῶ νὰ τὸ δεχθοῦμεν ὅλοι·
 τοὺς ἵππους οἱ ἀκόλουθοι ᾗς τὸν χάντακ' ἄς κρατήσουν,
 κ' ἡμεῖς πεζοὶ τὸν Ἔκτορα μὲ τ' ἄρματά μας ὅλοι
 θ' ἀκολουθήσωμεν μ' ὄρμην, καὶ ἂν ἦναι διωρισμένο
 ν' ἀφανισθοῦν, οἱ Ἀχαιοὶ δὲν θὰ σταθοῦν ἐμπρὸς μας.»
 Ὁ Ἔκτωρ ἠῦρε ὠφέλιμον ὅ,τ' εἶπε ὁ Πολυδάμας,
 καὶ ἀπὸ τ' ἀμάξι ἐπήδησε χαμαὶ μὲ τ' ἄρματ' ὅλα,
 οὐδ' ἔμειναν ᾗς τ' ἀμάξια τοὺς οἱ ἄλλοι συναγμένοι,
 ἄλλ' ὅλοι κάτω ἐπήδησαν ᾗς τὸν Ἔκτορα κατόπιν.
 καὶ ὅλοι τοὺς κυβερνήταις τῶν παράγγειλαν νὰ στήσουν
 μὲ καλὴν τάξιν ἐμπροσθεν τοῦ χάντακος τοὺς ἵππους·
 κ' ἐκεῖν' εἰς πέντε σώματα μὲ τάξιν χωρισθήκαν,
 καθένα μὲ τοὺς ἀρχηγούς. Ἔκτωρ καὶ Πολυδάμας
 εἶχαν τὸ σῶμα τὸ ἐκλεκτό, πικρὸ καὶ ἀνδρειωμένο,
 ποῦ ἐμάνιζε τὸ τείχισμα νὰ σπάσῃ καὶ ᾗς τὰ πλοῖα
 νὰ φέρῃ εὐθύς τὸν πόλεμον· τρίτος ὁ Κεβριόνης
 ἦταν ᾗς ἐκείνους ἀρχηγός· κ' εἶχεν ἀφήσῃ ὁ Ἔκτωρ
 ἄνδρ' ἀπ' αὐτὸν κατώτερον ᾗς τ' ἀμάξι κυβερνήτην·
 ᾗς τὸ δεύτερον ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Ἀλκάθοος καὶ ὁ Ἀγήνωρ·
 ὁ Ἐλενος ὁ Δηίφοβος, ἀγώρια τοῦ Πριάμου,
 ᾗς τὸ τρίτον σῶμα καὶ μ' αὐτοὺς ὁ Ἄσιος Ἐρτακίδης
 ὁ ἦρωας, ποῦ ἀπ' τὸν ποταμὸν Σελλήντα εἶχαν φέρῃ
 ἵπποι φλογώδεις ὑψηλοὶ μὲσ' ἀπὸ τὴν Ἀρίστην.
 τὸ τέταρτ' ὁ καλὸς υἱὸς τοῦ Ἀγχίση ἐκυβερνοῦσε
 ὁ Αἰνεας, καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν ὁ Ἀρχίλοχος καὶ Ἀκάμας
 δύο παιδιὰ τοῦ Ἀντήνορος· καὶ τοὺς ἐξ ακουσίμους
 βοηθοὺς ὠδήγηα ὁ Σαρπηδῶν, κ' ἐπῆρε εἰς τὸ πλευρόν του
 τὸν Γλαῦκον καὶ τὸν φοβέρον ᾗς τὰ ὄπλα Ἀστεροπαῖον,
 ποῦ, ἔξω ἀπ' αὐτὸν, ἀνώτερον ἀπ' ὅλους ᾗς τὴν ἀνδρείαν
 τοῦ ἐφάνηκαν καλλήτεροι τῶν ἄλλων πολεμάσων.
 καὶ πρῶτον ἀποῦ ἐμίσσησαν σπευθὲν ταῖς ἀσπίδαις·

65

70

75

80

85

90

95

100

105

᾽ς τοὺς Δαναοὺς ἐχύθησαν κ' ἐθάρρουν ὅτι ἐκείνοι
δὲν θά σταθοῦν καὶ ἀκράτητοι θά πέσουν εἰς τὰ πλοῖα.

Κ' οἱ ἄλλοι Τρῶες καὶ οἱ λαμπροὶ βοηθοὶ τῶν ὑπακοῦσαν
᾽ς ὅ,τ' εἶπε μὲ τὴν ἄψευγην ψυχὴν τοῦ ὁ Πολυδάμας
μόνος δὲν τὸ ἠθέλησεν ὁ Ἄσιος Ὑρτακίδης, 110
αὐτοῦ μὲ τὸν ἠνίοχον τοὺς ἵππους τοῦ ν' ἀφήσῃ,
ἀλλὰ μ' ἐκείνους ὤρμησε πρὸς τὰ γοργὰ καράβια,
μωρός, ὅπου δὲν ἐμελλε τὴν μοῖραν νὰ ξεφυγῇ
καὶ ἀπ' τὰ καράβια νικητὴς νὰ γύρῃ μὲ τοὺς ἵππους
περήφαν' ἀνεβαίνοντας ᾽ς τὴν ἀνεμώδη πόλιν' 115
διότι μοῖρα σκοτεινὴ τὸν πῆρε μὲ τὴν λόγχην
τοῦ υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος μεγάλου Ἰδομενέως.
διότι κεῖ ποῦ οἱ Δαναοὶ μὲ τὰ ζεμέν' ἀμάξια
ἀπ' τὸ πεδίον γύριζαν, ἀριστερὰ τῶν πλοίων,
ἔσπρωξε αὐτὸς τὴν ἀμαξάν, οὐδ' ἦσαν εἰς ταῖς πύλαις 120
κλεισμένα τὰ θυρόφυλλα μὲ τὸν μακρὸν τοὺς σύρτην,
ἀλλὰ τὰ ᾽χαν ὀλάνοικτα διὰ νὰ δεχθοῦν ἐκείνους
ποῦ ἐφεῦγαν ἀπ' τὸν πόλεμον πρὸς τὰ γοργὰ καράβια.
κεῖ μὲ τοὺς ἵππους ὤρμησε καὶ μὲ κραυγὴν κατόπιν
οἱ σύντροφοὶ τοῦ κ' ἔλεγαν ποῦ ἔμπρὸς τοὺς δὲν θά μείνουν 125
οἱ Ἄχαιοι καὶ ἀκράτητοι θά πέσουν ᾽ς τὰ καράβια.
κ' ἦσαν ᾽ς ταῖς πύλαις οἱ μωροὶ δυὸ πολεμάρχους πρῶτους
δυὸ τέκνα μεγαλόφυγα τῶν Δαπιθῶν ἡρώων,
τοῦ Πειριθόου τὸν υἱόν, ἀνδρεῖον Πολυπάτην,
καὶ τὸν Λεοντέα πῶμοιαζε τοῦ ἀνθρωποφόνου Ἄρη. 130
᾽ς ταῖς ὑψηλαῖς πύλαις ἔμπρὸς ἦσαν στημένοι ἐκείνοι
ἀκλόνητοι, ὡς ὑψίκομα δρυὰ ᾽ς τὰ ὄρη ἐπάνω,
ὅπου βροχὴ καὶ ἀγέμωσ τὰ δέρονουν αἰωνίως,
εἰς ταῖς μεγάλαις ῥίζαις τῶν βαθεῖα θεμελιωμένα
ὁμοίως εἰς τὰ χέρια τοὺς θαρῶντας καὶ ᾽ς τὴν ῥώμην 135
τὸν μέγαν Ἄσιον ἄφοβα περιέμεναν ἐκείνοι.
κ' ἴσια ᾽ς τὸ τεῖχος τὸ παχὺ μ' ἀσπίδαις σηκωμέναις
οἱ γενναῖοκαρδοὶ ὀπαδοὶ τοῦ πολεμάρχου Ἀσίου
Ἰαμενός, Οἰνόμαος, Ὀρέστης, Ἀσιάδης,
Θόων καὶ Ἀδάμας μὲ κραυγαῖς ἔμπρὸς ἐπροχωρῆσαν. 140
καὶ ὡς τὸτ' ἐκείνοι μέσαθε σφοδρὰ παρακινουῦσαν
τοὺς Ἀχαιοὺς ν' ἀγωνισθοῦν νὰ σώσουν τὰ καράβια·
ἀλλ' ἅμα ἐνόησαν ἔμπρὸς νὰ προχωροῦν οἱ Τρῶες
᾽ς τὸ τεῖχος καὶ τῶν Δαναῶν βοήφυγῆς ἀκούσθη,
τότε ἀπ' ταῖς πύλαις ὤρμησαν κ' ἔμπρὸς ἐπολεμοῦσαν 145
ἐκεῖν' οἱ δύο, καὶ ὁμοιάζαν ἀγριόχοιροι ᾽ς τὰ ὄρη,
ποῦ καρτεροῦν ἀτρόμητοι πλῆθος ἀνδρῶν καὶ σκύλων,
καὶ ὅπως ὄρμουν δεξιὰ ζερβιά τὰ δένδρα σποῦν τοῦ δάσαυς
μ' ὄλαις ταῖς ῥίζαις, καὶ κροτοῦν τὰ δόντια τῶν θηρῶν,
ὡς ἄπρην ἵππιον τὴν ζώην ᾽ ἀκόντι νὰ τοὺς πάρῃ. 150

- ὅμοια κροτοῦσεν ὁ χαλκὸς ἕς τὰ στήθη αὐτῶν τῶν δύο
ὡς τοὺς κτυποῦσαν ἀντικρὺ κ' ἐκείνοι ἐπολεμοῦσαν
ἀνδρείως εἰς τὴν ῥώμην τοὺς θηρῶντας καὶ ἕς τὰ πλήθη,
ποῦ ἀπὸ τοὺς πύργους ἀνωθεν ἀκόντιζαν λιθάρια
να σώσουν ἀπ' τὸν ὄλεθρον τὴν ποθητὴν ζωὴν τους, 155
τὰ πλοῖα τῶν καὶ ταῖς οκηναῖς· καὶ ὡς ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου,
ὅταν σφοδρῶς ἐτίναξε τὰ σκιοφόρα νέφη,
μ' ἐπανωταῖς χιονοβουλαῖς τὴν θρηπτραν γῆν σκεπάζει,
ὁμοίως ἀπ' τὰ χέρια τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων
τ' ἀκόντια ῥέαν ἀπειρα· καὶ ἀπὸ ταῖς χοντραῖς πέτραις 160
ἤχουσαν κουφία κόρυθες καὶ ὀμφαλωταῖς ἀσπίδες,
καὶ τότε βαθεῖα στέναξεν ὁ Ἄσιος Ὑρτακίδης,
κ' ἐγόγγυξε κ' ἐφώναξε κτυπῶντας τὰ μεριά του·
«καὶ σὺ τὸ ψέμμ' ἀγάπησες, ὦ ἰμέ, πατέρα Δία·
ἐγὼ δὲν πίστευα ποτὲ ν' ἀντισταθοῦν οἱ Ἀργεῖοι 165
ἕς τὰ χέρια μας τ' ἀνίζητα καὶ ἕς τὴν σφοδρὴν ὀρμὴν μας.
καὶ ὡσάν σφήκες ἢ μέλισσαις μὲ ζῶσιν λυγισμένην
εἰς δρόμον κτίσαν πτερωτὸν τὴν θολωτὴν οἰκίαν
καὶ ἂν ἐλθουν ἄνδρες κυνηγοὶ δὲν φεύγουν ἀλλὰ μένουν
καὶ ἀπὸ τὸν βράχον πολεμοῦν να σώσουν τὰ παιδιὰ τῶν, 170
ὅμοια καὶ τοῦτοι μόνοι δυὸ ταῖς πύλαις δὲν ἀφίνουν
καὶ μένουν εἴτε θάνατον να δώσουν ἢ να λάβουν.»
Εἶπεν ἀλλὰ δὲν ἐπεισε τὴν γνώμην τοῦ Κρονίδη
ποῦ ἐβούλετο ἕς τὸν Ἐκτορα τὴν δεῖξαν να χαρίσῃ.
καὶ ὁμοίως τότε ἐμάχονταν εἰς ἄλλαις πύλαις ἄλλοι 175
ἀλλ' ὅλα τοῦτα ὡσάν θεὸς να εἰπῶ φωνὴν δὲν ἔχω·
ὅτι παντοῦ πολέμον πῦρ ἐμάνιζε ἕς τὸ τεῖχος
κ' οἱ Ἀργεῖοι διὰ τὰ πλοῖα τοὺς βιασμένοι ἐπολεμοῦσαν,
ἂν καὶ θλιμμένοι· καὶ οἱ θεοὶ ποῦ βοηθοὶ τοὺς ἦσαν
κατάκαρδα τοὺς Δαναοὺς ἐσυμπονοῦσαν ὅλοι. 180
καὶ οἱ δυὸ Δαίτιθαι κίνησαν να συγκροτήσουν μάχην.
Καὶ ὁ Πολυποίτης κραταῖος υἱὸς τοῦ Πειριθόου
τὸν Δάμασον ἐκτύπησε ἕς τὸ χάλκινόν του κράνος·
τὸ κράνος δὲν ἐκράτησε τὸ χαλκοφόρον ἀκόντι
ποῦ ἐσύντριψε τὸ κόκκαλον κ' ἐγέμισ' ὅλος αἷμα 185
ὁ ἐγκέφαλος· καὶ ὡς νεκρῶσεν ἐκείνου τὴν ἀνδρείαν
ἐπεσαν ἀπ' τὴν λόγχην του ὁ Ὅρμενος καὶ ὁ Πύλων
καὶ ἀκόντησεν ὁ Δεοντεύς, καλὸς βλαστὸς τοῦ Ἄρη,
ἕς τὴν ζώνην τὸν Ἰπλόμαχον τοῦ Ἀντιμάχου γόνον.
καὶ ἀπὸ τὴν θήκην ἔσυρε τὸ κοφτερόν του ξίφος, 190
ἕς τὸ πλήθος ὤρμησε καὶ αὐτοῦ τὸν Ἀντιφάτην πρῶτον
κτύπησε καὶ τὸν ἔστρωσε τ' ἀνάσκελα ἕς τὸ χῶμα.
κατόπιν Μένων, Ἰαμενὸς καὶ Ὁρέστης ἐστρωθῆκαν
ἀπ' τὸ κοντάρι του ὅλοι ὁμοῦ· κ' ἐνῶ τοὺς ἐγυμνόναν
ἀπ' τὰ καμάκια τοὺς ἀρμύματα τὰ γόνα 195

ὁ Πολυδάμας ὁ λαμπρὸς καὶ ὁ Ἔκτωρ ὠδηγοῦσαν,
 σῶμα ἐκλεκτὸ πυκνότατο, ποῦ ἐδίψαε νὰ σπάσῃ
 τὸ τεῖχος καὶ τῶν Ἀχαιῶν νὰ κάψῃ τὰ καράβια.
 κ' ἐμπρὸς ἔς τὸν γάντακα ἔστεκαν καὶ ἀκόμη ἐμεριμοῦσαν, 200
 ὅτι ἐνῶ ἦσαν πρόθυμοι τὸν λάκκον νὰ περάσουν,
 ὑψηλοπέτης ἀετὸς ἐφάνη δεξιά τους,
 καὶ ζωντανὸς ἔς τὰ νύχια του καὶ κοκκινοβαμμένος
 μέγας σπαρνοῦσε δράκοντας καὶ πολεμοῦσε ἀκόμη
 ὅσο ποῦ ὀπίσω γέροντας τὸν ἀετὸν ἔς τὸ στήθος 205
 ἔκοψε κάτω ἀπ' τὸν λαιμόν· κ' ἐκεῖνος ἀπ' τὸν πόνον
 ἀπόλυσε τὸν δράκοντα νὰ πέσῃ μὲς τὸ πλήθος
 καὶ κροῶντας ἐπέταξε μὲ τὰς πνοαῖς τοῦ ἀνέμου
 καὶ ἅμα τὸν στικτὸν δράκοντα, σημεῖον τοῦ Κρονίδη,
 νεκρὸν εἶδαν ἔς τὸ μέσον τους, ἐπάγωσαν οἱ Τρῶες.
 εἰς τὸν τολμηρὸν Ἔκτορα τότε εἶπε ὁ Πολυδάμας· 210
 «Ἔκτορ, μ' ἐλέγχεις πάντοτε ἔς τὴν σύνοδον, ἂν λέγω
 τὰ ἀγαθόν, καὶ τοῦ λαοῦ τρώντι δὲν ἀρμόζει
 ἔς τὸν πόλεμον ἢ ἔς τὴν βουλήν παράκαιρα νὰ λέγῃ,
 ἀλλὰ νὰ ὑψῶνῃ πάντοτε χρεωστῆ τὴν δύναμίν σου·
 καὶ τώρα πάλιν ὅ,τι ὀρθὸν νομίζω θὰ ὀμιλήσω. 215
 μὲ τ' ἄρματ' ἄς μὴ πέσωμε ἔς τῶν Δαναῶν τὰ πλοῖα,
 διότ' ἰδοὺ τί προνοῶ· τὸ πουλι τοῦτο ἂν ἦλθε,
 ὁ ὑψηλοπέτης ἀετὸς, ἔς τὰ δεξιά τῶν Τρῶων,
 εἰς τὴν στιγμήν ποῦ πρόθυμα τὸν λάκκον θὰ περνοῦσαν,
 καὶ δράκοντ' εἶχε ζωντανὸν ἔς τὰ νύχια του μέγαν, 220
 καὶ τὸν ἀπόλυσεν εὐθύς, ὥστε ἔς τὰ γονικά του
 δὲν ἐφθασε, ἔς τὰ τέκνα του τροφήν νὰ τὸν προσφέρῃ·
 ὅμοια κ' ἐμεῖς, ἂν σπάσωμε τὰς πύλαις καὶ τὸ τεῖχος
 τῶν Ἀχαιῶν ὀρημητικῶς, καὶ αὐτοὶ τὰ ὀπίσω κάμουν,
 ἔς τὸν ἴδιον δρόμον ἄσχημα θὰ γύρωμε ἀπ' τὰ πλοῖα, 225
 ὅτι θ' ἀφήσωμεν αὐτοῦ πολλοὺς ἀπ' τοὺς δικούς μας
 ὁποῦ θὰ σφάζουν οἱ Ἀχαιοὶ τὰ πλοῖα τους νὰ σώσουν.
 ἰδοὺ πῶς μάντις ἱκανὸς καὶ γνώστης τῶν σημείων
 ὁποῦ τὸν σέβονται οἱ λαοί, τὸ πρᾶγμα θὰ ἐξηγοῦσε.»
 Μ' ἄγριον βλέμμα τοῦ ἀπάντησεν ὁ λοφοσείστης Ἔκτωρ· 230
 «δὲν μοῦ ἀρέσει παντελῶς, ὅ,τ' εἶπες, Πολυδάμα·
 καὶ λόγον τούτου ὀρθότερον νὰ βγάλλῃ ξεύρει ὁ νοῦς σου.
 ἀλλ' ἂν τὸν λέγῃς σοβαρὰ καὶ μέτωρο δὲν εἶναι,
 τότε οἱ θεοὶ σ' ἐμώραναν, ἀφοῦ μὲ συμβουλευεῖς
 τοῦ ὑψίστου Δία τὰς βουλαῖς ἐγὼ νὰ λησμονήσω, 235
 ποῦ μὲ ῥητὴν ὑπόσχεσιν μοῦ ἐμήνυσεν ἐκεῖνος·
 καὶ ἔς τὰ πλατύπτερα πουλιὰ σὺ θέλεις νὰ ὑπακούσω·
 κ' ἐγὼ δὲν τὰ ψηφῶ ποσῶς, ἢ ἔς τοῦ φωτὸς τὰ μέρη
 δεξιά πετοῦν ἢ ἀριστερὰ ἔς τοῦ σκότους τὸν ἀέρα.
 Ἄλλοις δὲ ὑπακούσωμεν καὶ Βρονχητῇ Κρονίδῃ 240

εἰς τὴν ὑπέρτατην βουλήν, ποῦ μόνος βασιλεύει
 τῶν ἀθανάτων καὶ θνητῶν· ἓνα σημάδι μόνον
 εἶναι καλόν, νὰ προμαχῆς γιὰ τὴν γλυκεῖα πατρίδα.
 κ' ἐσὺ πρὸς τί τὸν πόλεμον φοβεῖσαι καὶ τὴν μάχην;
 διότι ἂν καὶ ὄλοι πέσωμεν νεκροὶ μὲς τὰ καράβια 245
 ἔμεις οἱ ἄλλοι, νὰ χαθῆς ἐσὺ δὲν εἶναι φόβος·
 ὅτ' ἢ καρδιά σου εἶν' ἀνανδρῆ καὶ φεύγει ἀπὸ ταῖς μάχαις·
 ἀλλ' ἂν ἀπὸ τὸν πόλεμον θ' ἀπέχῃς ἢ τολμῆσης
 μὲ λόγια ἀπὸ τὸν πόλεμον ν' ἀπομακρύνῃς ἄλλους,
 μάθε ὅτι ἀπὸ τὴν λόγῃν μου θὰ χάσῃς τὴν ζωὴν σου.» 250
 Καὶ ὄρησε πρῶτος· μὲ βοῆν οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦσαν
 καὶ ἀπὸ τὴν Ἰδην σήκωσεν ὁ Ζεὺς ἀνεμοζάλην,
 ποῦ σκόνης ἓνα σύγγεφον ἐφύσησε ἕς τὰ πλοῖα
 κ' ἐμάργωσε τῶν Ἀχαιῶν τὸν νοῦν ὁ βροντοφόρος,
 τὴν δόξαν εἰς τὸν Ἔκτορα νὰ δώσῃ καὶ εἰς τοὺς Τρῶας. 255
 κ' ἐκεῖνοι ἕς τὰ σημεῖα του θαρρῶντας καὶ ἕς τὴν ῥώμην
 τῶν Ἀχαιῶν τὸ τεῖχος νὰ σπάσουν προσπαθοῦσαν.
 τοὺς προμαχῶναις γκρέμιζαν, τραβοῦσαν τὰ στεφάνια,
 καὶ μὲ λοστούς ἐκλόνιζαν ταῖς στήλαις, ποῦ εἶχαν θέσῃ
 πρῶταις ἕς τὴν γῆν οἱ Ἀχαιοὶ στηροῖγματα τῶν πύργων· 260
 καὶ ἄμ' αὐταῖς πέσουν, ἐλπίζαν τὸ τεῖχος νὰ σπάσουν.
 ὅμως τὴν θέσιν οἱ Ἀχαιοὶ δὲν ὄριναν ἀκόμη,
 ἀλλ' ἀπὸ ἀσπίδαις ἔκαμαν φραγμὸν ἕς τοὺς προμαχῶναις
 κ' ἐκεῖθ' ἐκτύπαν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ τείχους εἰς τὸν πάτον.
 Ἦ τὸς πύργους τότε οἱ Αἴαντες καὶ οἱ δυὸ παντοῦ γυρίζαν 265
 κ' ἐμψύχωναν τοὺς Ἀχαιοὺς, μὲ καλωσύνην ἄλλους,
 ἄλλους μὲ λόγον αὐστηρόν, ἂν ἔβλεπαν νὰ φεύγουν
 ὀλότελ' ἀπ' τὸν πόλεμον· «ὦ φίλοι ἀπ' τοὺς Ἀργεῖους
 ἔξοχος εἶναι ἢ μέτριος, μικρότερος ἂν εἶναι,—
 ὅτι ὄλοι δὲν εἶναι ὅμοιοι ἕς τὸν πόλεμον οἱ ἄνδρες— 270
 ἔχει τὸ μέρος του ὁ καθεὶς εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα·
 καὶ τὸ νοῆτε μόνοι σας· κανεὶς ἄς μὴ προσέχῃ
 εἰς ταῖς φοβέραις καὶ στραφῇ νὰ φύγῃ πρὸς τὰ πλοῖα
 καὶ ἀντιπαρακινούμενοι ἕς τὰ ἔμπρὸς ὀρμήσῃτ' ὄλοι,
 ἴσως μᾶς δώσῃ ὁ Βροντητῆς τοῦ Ὀλύμπου βασιλέας 275
 ὀπίσω πρὸς τὴν πόλιν τους νὰ διώξουμε τοὺς Τρῶας.»
 Καὶ μὲ βοῆν σπρῶχναν αὐτοὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἕς τὴν μάχην.

καὶ ὡς πέφτουν ἢ χιονοβλααῖς πυκναῖς ὥρα χειμῶνος,
 ὅταν ὁ Ζεὺς ὁ πάνσοφος νὰ δεῖξη ἀποφασίση 280
 εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ βέλη τοι καὶ νὰ χιονίσῃ ἀρχίζει·
 κοιμοῦνται, ὡς θέλ', οἱ ἄνεμοι, καὶ ἀκοπ' αὐτὸς τὸ χύνει,
 ὡς νὰ σκεπάσῃ τὰ ὑψηλὰ βουνά, ταῖς ἄκραις ὄλαις
 καὶ τὰ χωράφια τῶν θνητῶν καὶ τ' ἀνθηρὰ λειβάδια—
 λιμάνι' ἀκόμ' ἀκρογιαλαιάς, καὶ ἕς τῆς λευκῆς θαλάσσης 285
 τὸ κῦμα εὐρίσκει ἀντίστασιν· κ' ἐπάνω εἰς ὅλα τ' ἄλλα
 τὸ χιόνι πέρ' ἀπλόνεται, ὅταν ποντίσῃ ὁ Δίας·
 ὁμοίως ἐπεφταν πυκναῖς ἢ πέτραις ἀπ' τὰ χέρια
 τῶν Τρώων εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς, τῶν Ἀχαιῶν ἕς τοὺς Τρῶας,
 καὶ βρόντος ἐσηκῶνετο ἕς τὸ τεῖχος πέρα πέρα.

Καὶ οἱ Τρῶες μὲ τὸν Ἔκτορα ταῖς πύλαις καὶ τὸν σύρτην 290
 τὸν μέγαν δὲν θὰ ἔρριχναν, πλὴν τὸν υἱὸν τοῦ ὁ Δίας
 ἔσπρωξεν ὁ πολύβουλος τὸν θεῖον Σαρπηδόνα
 ἕς τοὺς Ἀχαιοὺς, ὡς λέοντα μέσα εἰς βωδιῶν κοπάδι.

τὴν εὐμορφὴν ἐπρόβαλε καὶ στρογγυλὴν ἀσπίδα,
 ὅπου τεχνίτης χάλκινην τοῦ ἕχε σφυροκοπήσῃ, 295
 καὶ ἀφοῦ μὲ δίπλαῖς βωδιναῖς τὴν ἔστρωσε ἀπὸ μέσα,
 μὲ τὰ σύρματα ὀλόχρυσά ταῖς ἔρραψε ὡς τὸν γύρον.
 ζκείνην πρόβαλεν ἐμπρός, καὶ σεῖοντας δυὸ λόγχαις
 ἐκίνησεν ὡς λέοντας, ποῦ δὲν ἐγεύθη κρέας

πολὺν καιρὸν, καὶ σπρώχνει τὸν ἢ ἀνδράγαθῆ ψυχὴ του 300
 καὶ μέσα εἰς κτίριον στερεὸ ἕς τὰ πρόβατα νὰ πέσῃ·

καὶ ἂν τοὺς ποιμένας εὖρη αὐτοῦ μὲ σκύλους καὶ μ' ἀκόντια
 τ' ἀρνία νὰ περιφρουροῦν, δὲν βούλεται ἀπ' τὴν στάσιν
 ν' ἀναχωρήσῃ ἀτόλμητος, ἀλλ' ἢ πηδῶντας μέσα
 κανὲν ἀρπάζει πρόβατον, ἢ βέλος ἀπὸ χέρι
 ἀνδρειωμένο τὸν κτυπᾷ. Τὸν Σαρπηδόνα ὁμοίως
 κινούσε ἡ θεία του ψυχὴ νὰ πεταχθῇ ἕς τὸ τεῖχος
 καὶ μὲς τοὺς προμαχώναις του δρόμον πλατὺν νὰ σχίσῃ.

καὶ ἕς τοῦ Ἴππολόγου τὸν υἱόν, τὸν Γλαῦκον εὐθύς εἶπε· 310
 «Γλαῦκε, διατί τιμώμασθεν ἔξοχα ἔμεῖς οἱ δύο
 μὲ θέσιν καὶ μὲ κρέατα καὶ γεμιστὰ ποτήρια
 εἰς τὴν Λυκίαν, καὶ ὡς θεοὺς μᾶς βλέπει ὁ κόσμος ὅλος;
 καὶ κλεῖσμα μέγα ἐλάβαμεν τοῦ Ξάνθου αὐτοῦ ἕς ταὶ ἄκραις

- δενδρόφυτον καὶ κάρπιμο χωράφι σιτοφόρο;
 ὄθεν χρεωστοῦμε ἀνάμεσα εἰς τοὺς Λυκίους πρῶτοι 315
 καὶ τώρα ν' ἀπαντήσωμε τὸν φλογερὸν ἀγῶνα.
 ὥστε νὰ εἰπῇ τοῦτο κανεῖς τῶν θωρηκτῶν Λυκίων·
 «ὄχι, καθόλου ἀδόξαστοι δὲν εἶναι οἱ βασιλεῖς μας,
 ποῦ τὴν Λυκίαν κυβερνοῦν· κ' ἐὰν ἐρίφια τρώγουν 320
 καὶ πίνουν διαλεκτὸ κρασί, τοὺς βλέπουμε νὰ λάμπουν
 εἰς τὴν ἀνδρείαν, πρόμαχοι ἕς τὰ πλήθη τῶν Λυκίων.
 ἂν, ἀκριβέ μου, φεύγοντας ἀπ' τὸν ἀγῶνα τοῦτον
 ἀθάνατοι θὰ ἐμέναμε καὶ ἀγέραστοι κατόπιν,
 τότε οὐδ' ἐγὼ θὰ ἐβγαίνα νὰ προμαχῶ καὶ σένα 325
 δὲν θὰ ἴστελνα ἕς τὸν πόλεμον, ὅπου δοξάζονται ἄνδραιοι,
 ἀλλ' ἀφοῦ εἶναι οἱ θάνατοι πολλοὶ καὶ νὰ τοὺς φύγη
 κανεῖς δὲν δύναται θνητός, ἅς πᾶμε καὶ ἕς τὴν μάχην
 ἄλλοι μ' ἐμᾶς θὰ καυχηθοῦν ἢ ἐμεῖς θὰ καυχηθοῦμε.»
- Τὸ ἐδέχθη ὁ Γλαῦκος πρόθυμα, καὶ ἀντάμα τῶν Λυκίων
 τὸν μέγαν κίνησαν λαόν· τοῦ Πετῆδὸς τὸ τέκνον 330
 ἅμα τοὺς εἶδε, ὁ Μενεσθεύς, ἐπάγωσε· ὅτι ἐπάνω
 ὤρμουσαν εἰς τὸν πύργον τοῦ τὸν ὄλεθρον νὰ φέρουν.
 καὶ ὀλόγυρά του ἐκύτταζε νὰ ἰδῇ τῶν πολεμάρχων
 κανέναν ἕς τὴν ἀνάγκην τοὺς βοηθὸς αὐτοῦ νὰ δράμῃ· 335
 κ' ἐγγὺς εἶδε τοὺς Αἴαντας, λεοντόκαρδο ζευγάρι,
 ἕς τὸν πύργον καὶ ἀπὸ τὴν σκητὴν τὸν Τεῦκρον μόλις ἦλθε·
 ἀλλὰ βοὴν διὰ ν' ἀκουσθῇ νὰ σύρῃ δὲν ἠμπορεῖ
 ὅτ' ἦταν κτύπος πῶφθανεν ὡς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον,
 ἢ ἀσπίδαις ὡς ἐκρούοντο καὶ ἢ περικεφαλαίαις.
 καὶ ἢ πύλαις, ὅτ' ἦσαν κλεισταῖς καὶ οἱ Τρῶες νὰ ταῖς σπάσουν· 340
 ἐπροσπαθοῦσαν καὶ μὲ ὀρμὴν κατόπιν νὰ περάσουν.
 κ' ἔστειλ' εὐθύς ἕς τὸν Αἴαντα τὸν κήρυκα Θεώτην·
 «Θεώτη, ἐδῶ τὸν Αἴαντα πετάξου νὰ καλέσης,
 τοὺς δύο μάλιστα. ὅτι αὐτὸ θὰ ἦταν σωτηρία,
 ὅτι φορικτὸς ἀφανισμὸς ἕς ὀλίγο ἐδῶ θὰ γείνη. 345
 θὰ πέσουν μ' ὕλην τὴν ὀρμὴν οἱ Λύκιοι πολεμάρχοι
 ὀποῦ ἕς τὴν μάχην λυσσεροὶ καὶ πρῶτοι ἐγνωρισθῆκαν.
 ἀλλ' ἂν καὶ αὐτοῦ ἕς τὸν πόλεμον πολὺ στενοχωροῦνται,
 μόνος ὁ Τελαμώνιος ἅς ἔλθῃ ὁ μέγας Αἴας

καὶ ὁ Τεῦκρος εἰς τὸ πλάγι του ἑξαίσιος τοξότης.»

350

Εἶπε καὶ δὲν παράκουσεν ὁ κῆρυξ εἰς τὸν λόγον,
τῶν χαλκοφράκτων Ἀχαιῶν ἐδιάβηκε τὸ τεῖχος
ἑστήθη ἔμπρὸς ᾗς τοὺς Αἴαντας καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε·

«τῶν χαλκοφράκτων Ἀχαιῶν ἀνδρεῖοι πολεμάρχοι,

ὦ Αἴαντες τοῦ Πετῆδὸς τὸ τέκνο ἀγαπημένο
ὀλίγο κἂν σᾶς θέλει ἐκεῖ νὰ δρᾶμετε βοηθοὶ του,
καὶ οἱ δύο μάλιστα· ὅτι αὐτὸ θὰ ἦταν σωτηρία·

355

ὅτι ᾗς ὀλίγο ἀφανισμὸς φρικτὸς ἐκεῖ θὰ γίνη·

θὰ πέσουν μ' ὄλην τὴν ὀρμὴν οἱ Λύκιοι πολεμάρχοι
ὁποῦ ᾗς τὴν μάχην λυσοεροὶ καὶ πρῶτα ἐγνωρισθῆκαν.

360

ἀλλ' ἂν κ' ἐδῶ ᾗς τὸν πόλεμον πολὺ στενοχωρῆσθε,
μόνος ὁ Τελαμώνιος ἄς ἔλθῃ ὁ μέγας Αἴας

καὶ ὁ Τεῦκρος εἰς τὸ πλάγι του ἑξαίσιος εἰς τὸ τόξον.»

Καὶ ὁ μέγας δὲν ἀρνήθηκεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας,

καὶ ᾗς τὸν Ὀϊλιάδην ἔλεγε μὲ λόγια πετρωμένα·

365

«ὦ Αἴας, ἐσὺ καὶ ὁ σύντροφος ἀνδρεῖος Λυκομήδης
μείνετ' ἐδῶ τοὺς Δαναοὺς νὰ σπρώχνετε ᾗς τὴν μάχην
κ' ἐγὼ πηγαίνω· κεῖ βοηθὸς ᾗς ἐκείνους τὸν ἀγῶνα·
καὶ ἅμα τοὺς φέρω ἀνάσασιν, εὐθύς ἐδῶ θὰ γύρω.»

Τοὺς εἶπε καὶ ἀνεχώρησεν, κατόπιν ὁ ἀδελφὸς του

370

ὁ Τεῦκρος, καὶ τὸ τόξον του βαστοῦσεν ὁ Πανδίων.

καὶ ὅταν τοῦ τεύχους ἔφθασαν ἀπὸ τὸ μέσα μέρος

ᾗς τὸν πύργον ὁποῦ ὁ Μενεσθεὺς κρατοῦσεν ὁ γενναῖος,

κ' ἔφθασαν ᾗς τὴν ἀνάγκην τους, διότι τῶν Λυκίων

οἱ μεγάλῳψυχοι ἀρχηγοὶ κ' ἑξαίσιοι πολεμάρχοι

375

ᾗς τὸν προμαχῶν' ἀνέβαιναν, ὡς μαύρη ἀνεμοζάλη.

καὶ ἄρχισαν ἀντιμέτωποι μ' ἀλαλαγμὸν τὴν μάχην.

Καὶ πρῶτος ἄνδρα ἐφόνευσεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας

τοῦ Σαρπηδόου σύντροφον, τὸν μέγαν Ἐπικλῆα.

μὲ τρανὸ μάρμαρο σκληρὸ ποῦ μὲς τὸ τεῖχος ἦταν

380

ᾗς τοὺς προμαχῶνας ὑψηλά καὶ δὲν θὰ τὸ βαστοῦσε

μὲ τὰ δυὸ χέρια τωρινὸς θνητὸς εἰς τὰ καλά του.

καὶ αὐτὸς τὸ σήκωσε ὑψηλά. ᾗς τὴν περικεφαλαίαν

τό ῥιξε καὶ τὴν ἄνοιξε κ' ἐσύντριψε ὅλ' ἀντάμα

τῆς κεφαλῆς τὰ κόκκαλα· καὶ ἀπ' τὸν ὑψηλὸν πύργον

385

- ἔπεσε αὐτός, ὡς βουτηκτῆς κ' ἐβγῆκεν ἡ ψυχὴ του.
καὶ ὁ Τεῦκρος τὸν ἀνδράγαθον υἱὸν τοῦ Ἴππολόχου
τὸν Γλαῦκον, ὡς ἀνέβαινε τὸ τεῖχος κ' ἐγυμνώθη,
τὸ χέρι, τὸν ἐτόξευσε κ' ἔπαυσε ἀπὸ τῆν μάχην
καὶ χάμου ἐπήδησε κρυφὰ μὴ τοὺς ἰδῆ κανέναν 390
τῶν Ἀχαιῶν καὶ ταῖς φωναῖς τοῦ βάλῃ ποῦ ἐπληγώθη.
σφόδρα ἐλυπήθη ὁ Σαρπηδῶν ποῦ εἶδε νὰ φεύγῃ ὁ Γλαῦκος·
καὶ ὅμως μ' ὄρμην πολεμικὴν εὐθύς τὸν Θεστορίδην
Ἀλημάονα ἐλόγχισε καὶ ὀπίσω τὸ κοντάρι
ἐτράβηξε κ' ἐπίστομα κατόπιν εἰς τὴν λόγχην 395
ἔπεσε αὐτός κ' ἐβρόντησαν ἐπάνω τ' ἄρματά του.
κ' ἔσυρε αὐτός μὲ τὰ βαρεῖά του χέρια προμαχῶνα
καὶ ὅλον τὸν ἐκατέβασεν ὥστ' ἐγυμνώθη ἐπάνω
τὸ τεῖχος ὅλο καὶ εἰς πολλοὺς πλατὺν ἄνοιξε δρόμον.
Καὶ ὁ Τεῦκρος μὲ τὸν Αἴαντα συγχρόνως τοῦ ἐχυθῆκαν. 400
τὸν τόξευσεν εἰς τὸν λαμπρὸν ζωστήρα τῆς ἀσπίδος
ὁ Τεῦκρος· ἄλλ' ἐμάκρυνεν ὁ Ζεὺς ἀπ' τὸν υἱὸν του
ταῖς μοίραις μὴ πέσῃ νεκρὸς αὐτοῦ σιμὰ ἕς τὰ πλοῖα.
καὶ τὴν ἀσπίδα ἐλόγχισεν ὁ Αἴας καὶ ἂν καὶ ἡ λόγχη,
δὲν βγῆκε πέρα, ἐτάραξεν αὐτὸν εἰς τὴν ὄρμην του· 405
καὶ ὀπίσω λίγο ἐσύρθηκεν, ἀλλὰ τὸν προμαχῶνα
δὲν ἄφινεν, ὡς ἔλπιζε δόξαν αὐτοῦ νὰ λάβῃ.
κ' ἐστράφη εὐθὺς κ' ἐφώναζε τῶν θεϊκῶν Λυκίων·
«ὦ τῆς Λυκίας μαχηταί, ποῦ εἶναι ἡ πρώτη ὄρμη σας;
ὅσον καὶ ἂν εἶμαι ἀνδράγαθος, δύσκολον εἶναι μόνος 410
δρόμον νὰ σχίσω ἀνάμεσα ἕς τὸ τεῖχος πρὸς τὰ πλοῖα.
ἀκολουθεῖτε καὶ οἱ πολλοὶ μεγάλα κατορθώνουν.»
Εἶπε κ' ἐκεῖνοι ἀπ' τὴν βοῆν τοῦ σεβαστοῦ κυρίου
ταράχθησαν καὶ πρόθυμοι σιμὰ του ὤρμησαν ὅλοι.
ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ἐσφιγγαν ταῖς φάλαγγαις οἱ Ἀργεῖοι 415
μέσ' ἀπ' τὸ τεῖχος· καὶ ἄρχισε μέγας ἕς αὐτοὺς ἀγῶνας.
διότι μήτε οἱ Λύκιοι τοὺς Δαναοὺς νὰ βιάσουν
ἐδύνονταν καὶ διάβασιν νὰ σχίσουν πρὸς τὰ πλοῖα
καὶ μήτε οἱ Δαναοὶ ποτὲ νὰ διώξουν τοὺς Λυκίους
ἀπὸ τὰ τεῖχη ἐδύνονταν, ἀφοῦ ἕς αὐτὰ πατοῦσαν. 420
καὶ ὅπως χωράφι ἀμοίραστο νὰ τερομολογήσουν
δὺο γεωργοὶ φιλονικοῦν κ' ἔγανν ἕς τὰ χέρια μέτρα

κ' ἐρίζουν διὰ τὸ ἀνάλογο μέρος ἕς ὀλίγον τόπον·
 ὅμοια κ' αὐτοὺς ἐχώριζαν οἱ προμαχώνας, ὅπου
 καὶ ἅπ' τὰ δυὸ μέρη ἐσχίζονταν ἕς τ' ἀνδρειωμένα στήθη 425
 ἄλλαις βαρειαῖς, ἄλλαις λεπταῖς, δερμάτιναις ἀσπίδαίς.
 πολλῶν ὁ ἀλύπητος χαλκὸς ἐδάγκασε τὸ σῶμα·
 ἕς τὴν γυμνὴν πλάτην, ἂν κανεῖς ἐστρέφετο ἕς τὴν μάχην,
 ἕς τὸ στήθος, κ' ἦσαν οἱ πολλοί, τρυπῶντας τὴν ἀσπίδα.
 καὶ ὀλοῦθε οἱ πύργοι ἐρραίνοντο καὶ οἱ προμαχώνες ὅλοι 430
 ἀπὸ τὸ αἶμα τῶν ἀνδρῶν καὶ Δαναῶν καὶ Τρώων,
 ἀλλὰ δὲν ἐκατόρθοναν ὥστ' οἱ Ἀχαιοὶ νὰ φύγουν.
 καὶ ὡς τὰ κανκιά τῆς ζυγαριᾶς γνέστρα γυνὴ δικαία
 ἴσια κρατεῖ σηκόνοντας ὅμοια μαλλὶ καὶ ζύγι
 νὰ πάρῃ τὸν μικρὸν μισθὸν τροφὴν εἰς τὰ παιδιὰ τῆς· 435
 ὅμοια κ' ἐκεῖν' ἰσόμετρα τὴν μάχην ἐκροτοῦσαν,
 ὡς ὅτου ὁ Ζεὺς ἐδόξασε τὸν Ἔκτορα μεγάλως,
 καὶ πρῶτος πῆδησεν αὐτὸς ἕς τῶν Ἀχαιῶν τὸ τεῖχος.
 κοὶ σφοδρὴν ἔσυρε φωνήν· «ἀνδρειωμένοι Τρῶες,
 αἴ σηκωθῆτε, σπάσετε τὸ τεῖχος τῶν Ἀργείων 440
 φλόγα νὰ βάλτε ἀκοίμητην νὰ κάψετε τὰ πλοῖα.»

Καὶ αὐτὴ τοῦ ἠ παρακίνησις ἐβρόντησε ἕς τ' αὐτιά τους,
 καὶ ὁμοῦ ἕς τὸ τεῖχος ὄρμησαν κ' ἐπάνω ἕς τὰ στεφάνια
 πατοῦσαν ἀνεβαίνοντας μ' ἀκονισμέναις λόγχαις
 καὶ ἄρπαξ' ὁ Ἔκτωρ κ' ἔφερεν λίθον ποῦ ἔμπρὸς ἕς τὰς πύλαις 445
 ἦταν ἕς τὴν ῥίζαν τοῦ παχὺς καὶ σουβλερὸς ἕς τὴν ἄκρην,
 ὁποῦ καὶ δύο τοῦ λαοῦ διαλεμμένοι ἐργάταις
 δὲν θὰ σηκόναν μὲ λαστοὺς ἕς τ' ἀμάξι ν' ἀνεβάσουν,
 τῶν τωρινῶν θνητῶν, καὶ αὐτὸς τὸν ἔπαψε, καὶ μόνος
 τοῦ τὸν ἐλάφρωσεν ὁ υἱὸς τοῦ κρυπτοβούλου Κρόνου. 450
 καὶ ὡσάν βροσκὸς ποῦ εὐκόλα βαστᾷ κριοῦ ποκάρι
 εἰς τὴν ἀγκάλην καὶ δι' αὐτὸν εἶναι μικρὸ τὸ βάρος·
 ὅμοια τὸν λίθον σήκωσε κ' ἔφερεν ὁ μέγας Ἔκτωρ
 πρὸς τὰ ὑψηλὰ θυρόφυλλα σφικτὰ συναρμοσμένα
 ὁποῦ ἀπὸ μέσα σταυρωτοὶ δύο σύρταις θά' κρηματοῦσαν 455
 στερεωμένοι μὲ κλειδί· καὶ ὡς ἔφθασε ἕς τὴν πύλην,
 ἕς τὸ διάσκελό του ἐστύλωσε τὸ σῶμα διὰ νὰ δώσῃ
 ἕς τὸν λίθον ὅλην τὴν ὀρμήν· τὸν ἐροῖξε ἕς τὴν μέσση

καὶ τὰ στροφίδια σύντριψε· κ' ἔπεσε μέσα ὁ λίθος
βαρὺς, καὶ ἡ πύλη ἐβρόντησεν καὶ οἱ σύρταις δὲν κρατῆσαν 460
καὶ ἀπὸ τὸν λίθον σείσθησαν καὶ ἀνοῖξαν ἢ σανίδαις.
πήδησε μέσα σκοτεινὸς ᾗς τὰ βλέφαρα, ὡς ἡ νύκτα,
ὁ μέγας Ἔκτωρ· καὶ ἄστραφτε τὸ σῶμα του ζωσμένο
τρομακτικῶς μὲ τ' ἄρματα· κ' ἐκράτει δυὸ κοντάρια·
καὶ ὅταν μὲ μάτια φλογερὰ ᾗς τὴν πύλην ἐπηδοῦσε, 465
μόλις θεὸς θὰ ἐδύνονταν ν' ἀντισταθῇ ᾗς ἐκεῖνον.
καὶ πρὸς τοὺς Τρῶας φώναξε στρεφόμενος ᾗς τὰ πλήθη,
εὐθύς τὸ τεῖχος νὰ ὑπερβοῦν κ' ἐκεῖνοι τοῦ ὑπακοῦσαν.
καὶ μέρος τὸ ὑπερέβαιναν, καὶ μέρος ἐχυνόνταν
ᾗς τὴν πύλην καὶ τὴν διάβαιναν· κ' ἐφύγαν πρὸς τὰ πλοῖα 470
οἱ Δαναοὶ καὶ θόρυβος μέγας ἐγεννήθη.

Ο Διοργανισμός Νισίων η Πανεπιστημίου νομαρχίας, έχου
μαι άδυνατοίαν.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΑΛΙΑΣ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΟΥΛΑ

ΤΟΜΟΣ Γ΄.
ΡΑΨΩΔΙΑ Ν—Σ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetirio Dimosias Istorikias
Restrictions apply.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΑΡΧΑΙΑ ΒΑΡΒΑΡΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ

ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΣ

ΒΜΕΤΡΟΣ ΜΕΤΡΗΣΕΩΣ

ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΟΥΛΟΥ

ΤΟΜΟΣ Γ'
Ρ. 1874 Α. 2

ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΣΩΠΟΝ
ΤΕΡΤΙΟΥ Ι. ΒΑΖΙΛΕΪΟΥ
ΑΘΗΝΑ

N

Καὶ ὁ Ζεὺς, ἀφοῦ τὸν Ἐκτορα ἔς τὰ πλοῖα καὶ τοὺς Τρῶας
 εἰσίμωσε, τοὺς ἄφησε νά ᾿χουν πολέμου ἀγῶνα
 ἀδιάκοπον κ' ἐγύριζε τὰ φωτερὰ του μάτια
 ἔς τὴν γῆν τῶν ἱππικῶν Θρακῶν καὶ τῶν Μυσῶν ἀνδρείων, 5
 ὅπου οἱ λαμπροὶ ἄναι Ἰππημολγοί, θνητοὶ γαλατοφάγοι,
 καὶ ὁ δικαιοτάτος λαὸς τῶν σεβαστῶν Ἀβίων
 οὐδὲ ἔς τὴν Τροίαν ἔστρεφε τὰ φωτερὰ του μάτια,
 ὅτι δὲν ἔλιψε ποτὲ κανεὶς τῶν ἀθανάτων
 νὰ κατεβῆ συμβοηθὴς τῶν Ἀχαιῶν ἢ Τρώων.
 Τὸ νόησεν ὁ Ποσειδῶν, ποῦ ἐκάθονταν κ' ἐθώρα 10
 τὴν μάχην ἀπ' τὴν κορυφὴν τῆς δασωμένης Σάμου
 τῆς Θράκης, ὅθεν φαίνονταν τ' ὄρος τῆς Ἰδης ὄλο
 καὶ τ' ἄρμενα τῶν Ἀχαιῶν καὶ ἡ πόλις τοῦ Πριάμου·
 ἐκεῖ, μέσ' ἀπ' τὴν θάλασσαν, ἀνέβη κ' ἐκαθόνταν
 καὶ πόνον διὰ τοὺς Ἀχαιοὺς, ποῦ ἐσύντριβαν οἱ Τρῶες, 15
 μέσα ἢ ψυχὴ του αἰσθάνετο καὶ πάθος πρὸς τὸν Δία·
 ἀπ' τ' ἄγριον ὄρος μὲ γοργὰ πατήματα ἐκατέβη,
 καὶ κάτω ἀπὸ τ' ἀθάνατα πόδια τοῦ Ποσειδῶνος
 ὅλα τὰ ὄρη ἀπέραντα καὶ ὅλα τὰ δάση ἐτρέμαν·
 ἔκαμε τρία διάσκελα, ἔς τὸ τέταρτο εἶχε φθάσῃ 20
 εἰς ταῖς Αἰγαίς, ποῦ ὀλόλαμπρα, ἔς τὰ βῆθη ἐκεῖ τοῦ κόλπου,
 ἀφθαρτα δόματα χουσᾶ τοῦ εὐρίσκονται κτισμένα·
 κ' ἔξεψ' ἐκεῖ ἔς τὴν ἄμαξαν τὰ ὀρητικὰ ποιλάρια
 χαλκόποδα, χουστόριγα, καὶ αὐτὸς χουσαῖφι ἐξώσθη,
 ἐπιπαιε μᾶστιγα χουσῆν, ἀνέβηκε ἔς τὸν θρόνον, 25
 καὶ ὠδήγησε ἔς τὴν θάλασσαν τοὺς ἵππους· καὶ ἀποκάτω
 ἄμα τὸν βασιλέα τοὺς ἐνόησαν, σκιοτοῦσαν
 τὰ κῆτη ἀπ' ὅλους τοὺς βυθοὺς, καὶ ἀπὸ χαρὰν ἐμπρὸς του
 ἢ θάλασσα ἐχωρίζετο καὶ τ' ἄλογα ἐπετοῦσαν
 ἠγλά, χωρὶς νὰ νοτισθῆ τὸ χάλκινον ἄξον· 30
 καὶ ὡς ἀστρατὴ τὸν ἔφεραν ἔς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα.

Authorized licensed use limited to: F72:21.0.5.

Ἵπάροχει μέγα σπήλαιον, ἕς τὰ βάθη ἐκεῖ τοῦ κόλπου,
 ἕς τὴν Τένεδον ἀνάμεσα καὶ ἕς τὴν τραχεῖαν Ἴμβρον·
 κεῖ μέσ' ἀφοῦ τοὺς ξέεξεψεν, ὁ Ποσειδῶν τοὺς ἵππους
 ἔστησε καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ φάγουν ἀμβροσίαν·
 μ' ἄλυτα πέδιπλα χροσᾶ τοὺς ἔδεσε ἕς τὸν τόπον
 ἀσύντριπτα, νὰ καρτεροῦν ἐκεῖ τὸν κύριόν τους,
 καὶ ἕς τὸν στρατὸν τῶν Ἀχαιῶν ἐκίνησε νὰ φθάσῃ.

Καί μὲ τὸν βρόντον τῆς φωτίας ἢ τῆς ἀνεμοζάλης
 κινοῦντο οἱ Τρῶες ὅλοι ὁμοῦ ἕς τὸν Ἔκτορα κατόπιν,
 νὰ πάρουν, καθὼς ἔλπιζαν, τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα,
 καὶ ὅλους ἐκεῖ τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ σφάζουν πολεμάρχους·
 ἀλλὰ μέσ' ἀπ' τὴν θάλασσαν ὡς ἦλθε ὁ κοσμοσείστης
 ἐγκάρδιονε τοὺς Ἀχαιοὺς· τοῦ Κάλχαντος ὁμοιώθη
 ἕς τὸ σῶμα, ἕς τὴν ἀκούραστην φωνήν, κ' ἐστράφη πρῶτα
 ἕς τοὺς Αἴαντας, ποῦ ὀλόψυχα ἕς τὴν μάχην ἤδη ὤρομυσαν·
 «σεῖς τὸν λαὸν τῶν Ἀχαιῶν θὰ σώσετε, ὦ γενναῖοι,
 ἂν τὴν ἀνδράγαθην ψυχὴν δὲν σᾶς παγόνει ὁ φόβος·
 οὐδ' ἀλλαχοῦ φοβοῦμ' ἐγὼ τὴν δύναμιν τῶν Τρῶων.

Ἐποῦ ὁμοῦ τὰ τεῖχη ἀνέβηκαν νὰ κατεβοῦν ἕς τὰ πλοῖα,
 ὅτ' οἱ ἄνδρεῖοι Δαναοί, θαρρῶ θὰ τοὺς κρατήσουν·
 ἀλλὰ τρομάζω μὴ κακὸ μεγάλο ἐκεῖ μᾶς εὔρη,
 Ἐποῦ εἶν' ὁ Ἔκτωρ ἀρχηγὸς καὶ ὡσὰν φωτιά μανίζει,
 καὶ τοῦ Διὸς κανχᾶτ' υἱὸς τοῦ μεγαλοδυνάμου·
 ἄμποτε κάποιος τῶν Θεῶν τὸν νοῦν νὰ σᾶς φωτίσῃ
 καὶ σεῖς νὰ μάχεσθ' ἀνδρικῶς καὶ νὰ θαρρύνετ' ἄλλους,
 καὶ τότε θὰ τὸν διώχνετε μακρὰν ἀπὸ τὰ πλοῖα,
 καὶ ἂν τὴν ὁρμὴν του ἐκίνησεν ὁ ἴδιος ὁ Κρονίδης.»

Εἶπε, καὶ μὲ τὸ σῆπτρό του τοὺς ἐπληξε καὶ ἀνδρείαν
 ἀδάμαστην τοὺς γέμισεν ὁ μέγας κοσμοσείστης,
 κ' ἐλάφρωσε πατόκορφα τὰ λυγρὰ τοὺς μέλη·
 κ' ἔπειτα ὡσὰν ταχύπτερο γεράκι, ποῦ ἀπ' τὴν ἄκρην
 ὑψηλοῦ βράχου γλυστεροῦ πετιέται ἕς τὴν πεδιάδα,
 ἄλλο πουλί, ποῦ ξάνοιξε μακρὰν, νὰ κυνηγήσῃ,
 ὁμοίως ἔφυγε ἀπ' αὐτοὺς ὁ μέγας κοσμοσείστης·

Πρῶτος τὸν νόησε ὁ ταχύς Ὀϊλιάδης Αἴας
 κ' ἐστράφη πρὸς τὸν Αἴαντα τὸν Τελαμωνιάδην·
 «ὦ Αἴας, κάποιος τῶν θεῶν τῶν Ὀλυμποκατοίκων,
 μὲ τὴν μορφήν τοῦ μάντεως κινεῖ μας εἰς τὴν μάχην·
 δὲν εἶναι ὁ Κάλχας, ὄχι, αὐτός, ὁ θεῖος χρησμολόγος·
 τὰ θεῖα χνάρια καθαρὰ τοῦ εἶδα καὶ τὰ σκέλη
 ὡς ἔφυγε· καὶ τοὺς θεοὺς εἰκόλως διακρίνεις·
 καὶ μὲς τὰ στήθη μου ἢ ψυχὴ ν' ἀγωνισθῶ ἕς τὴν μάχην
 ζητεῖ μὲ ὁρμὴν σφοδρότερην καὶ κρατημὸν δὲν ἔχουν
 ἐπάγω ἐδῶ τὰ χεῖρα μου καὶ οἱ πόδες μου ἀποκάτω.»

Καὶ πόδες αὐτῶν ἀπᾶντήσεν ὁ Τελαμωνίας Αἴας·

«ὅμοια κ' ἔμέν' ἀκράτητα τὰ χέρια μου τὴν λόγχην
σφίγγουν, ἡ ἀνδρεία μου ἐξύπνησεν, οἱ πόδες ἀποκάτω
ἐμπρὸς μὲ σπρώχνουν, καὶ ζητῶ καὶ μόνος ν' ἀντικρούσω
τὸν Ἔκτορα ἕς τὸν πόλεμον, μ' ὄσσην ὄρμηγὴν καὶ ἄν ἔχη.» 80

Τοῦτα ἐνώ ἔλεγαν αὐτοὶ καὶ τοὺς χαροποιοῦσες
ὄρμηγὴ πολέμου, ὅπου θεὸς τοὺς ἀνάψῃ εἰς τὰ στήθη,
τοὺς ἄλλους ὅπισθε Ἀχαιοὺς κινουῖσε ὁ κοσμοσείστης,
ποῦ ἔπαιρναν ἀνάσασιν σιμὰ ἕς τὰ γοργὰ πλοῖα. 85

ἀπὸ τὸν μέγαν κάματον τὰ μέλ' εἶχαν κοιμένα
καὶ τὴν ψυχὴν περιίλυπην νὰ βλέπουν ἐμπροσθέν τους
ἀπὸ τὸ τεῖχος ὅλοι ὁμοῦ νὰ ῥοβολοῦν οἱ Τρῶες.

τοὺς βλέπεν, καὶ ἀπ' τὰ μάτια τους τὰ δάκρυα ξεχειλίζαν
καὶ νὰ σωθοῦν δὲν ἐλπίζαν· ἀλλ' ἦλθε ὁ κοσμοσείστης 90

καὶ ταῖς ἀνδρείαις φάλαγγαις ἐβάλλθη νὰ ἐμψυχώσῃ
τὸν Τεῦκρον πρῶτα ἐσίμωσε, κατόπιν καὶ τοὺς ἄλλους,
Πηγέλεω, Δηίπυρον, Θόαντα, Μηριόνην,

Ἄντιλοχον καὶ Ληϊτόν, τοὺς πρώτους πολεμάρχους.
παρακινῶντας ἔλεγεν· «ἄγ! ἐντροπή σας, ἄνδρες,

τοῦ Ἄργου νεοὶ μαχηταί, ἕς ἐσᾶς τὸ θάρρος ἔχω,
ἂν πολεμήσῃτε ἀνδρικά, νὰ σώσετε τὰ πλοῖα, 95

ἀλλ' ἂν δειλιάσετε καὶ σεῖς, ἐφάν' ἡ ἡμέρα πλέον
τούτῃ τὸν ἄκρον ὄλεθρον νὰ πάθουμε ἀπ' τοὺς Τρῶας.

ὦ μέγα θαῦμα φοβερὸ τὰ μάτια ταῦτα βλέπουν
ὅπου ποτέ μου νὰ συμβῆ δὲν ἔλεγα· νὰ ὀρμήσουν 100

οἱ Τρῶες εἰς τὰ πλοῖα μας, κ' ἐκεῖνοι ὡς τώρα ὁμοιάζαν
δειλόψυχα ἐλαφόπουλα, ποῦ θὰ τὰ φάγουν λύκοι,

ἀγριόσκυλ' ἢ λεόπαρδοι, καθὼς μέσα ἕς τὰ δάση
μὲ τὴν καρδιὰν ἀπόλεμην χαμένα παραδέρονται.

ὅμοια κ' οἱ Τρῶες πρότερα τῶν Ἀχαιῶν τὴν ὄρμηγην
ν' ἀντισταθοῦν οὐδέ στιγμὴν ποσῶς δὲν ἐτολμοῦσαν. 105

τῶρ ἀπ' τὴν πόλιν τους μακρὰν μάχοντ' ἐδῶ ἕς τὰ πλοῖα,
διότι ἐμωράνθη ὁ βασιλεὺς κ' ἐχαύνωσαν τὰ πλῆθη

καὶ πεισιχωμένοι πρὸς αὐτὸν νὰ σώσουν τὰ καράβια
δὲν θέλουν, ἀλλ' ἔλεινα φονεῦνται σιμὰ τους. 110

καὶ ἂν αἰτίος εἶναι ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων
τφόντι, διότι ἐπρόσβαλε τὸν μέγαν Ἀχιλλεῖα,

διὰ τοῦτο ἐμεῖς τὸν πόλεμον θ' ἀφήσωμεν, ὦ φίλοι;
εἶν' ὥρα νὰ διορθόνομεν ἐμεῖς τὰ σφάλματά μας,

καὶ δέχονται διορθῶσιν τὰ στήθη ἀνδρῶν γενναίων·
σᾶς κάμνει πλέον ὄνειδος ν' ἀφίνετε τὴν μάχην 115

ἐσεῖς οἱ πρότοι τοῦ στρατοῦ· κ' ἐγὼ δὲν θὰ ὠργιζόμουν
ποσῶς πρὸς ἄνδρα ἐλεινόν, ἂν ἐφευγε ἀπ' τὴν μάχην.

ἀλλὰ διὰ σᾶς πόνον καὶ ὀργὴν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου.
μὴ τὸ κακὸν αὐξήσετε μὲ αὐτὴν τὴν χαύνωσίν σας, 120

ἄς ἐντραπῆ καθένας σας καὶ τ' ὄνειδος τοῦ κόσμου.

ὡς αἰσθανθῆ· καὶ φοβερός ἀναψε τῶρ' ἀγῶνας.
 ὁ ἀνδρείος Ἔκτωρ πολεμεῖ σφοδρῶς σιμὰ ἕς τὰ πλοῖα
 κ' ἤδη ταῖς πύλαις ἔσπασε καὶ τὸν μέγαν σύρτην.»
 Αὐτοὺς ἐμφύχως ὁ θεός· ὡστόσο τῶν Αἰάντων 125
 ἢ φάλαγγαις ὠρθόνονταν δειναίς, ποῦ νὰ τοὺς βλέπη
 ἢ φιλοπόλεμη Ἀθηναῖα θὰ ἐθαύμαζε καὶ ὁ Ἄρης.
 οἱ πρῶτοι αὐτοῦ τῶν Ἀχαιῶν ἀκλόνητοι ἐδεχόνταν
 τοὺς Τρῶας μὲ τὸν Ἔκτορα, καὶ φράκτην ἀπὸ ἀσπίδαις
 καὶ ἀπὸ κοντάρια μόρφωσαν· κράνος αὐτοῦ μὲ κράνος, 130
 μὲ ἀσπίδ' ἀσπίδα· στηρικτὰ θωροῦσες, καὶ ἄνδρα μ' ἄνδρα,
 καὶ ὡς κλίναν ἔσμιγαν λαμπραῖς ἢ περικεφαλαίαις
 τὴν χαίτην τους· τόσο στενά τεθήκαν μεταξύ των.
 καὶ ὡς τὰ κοντάρια τίναζαν ἕς ταῖς τολμηραῖς παλάμαις,
 τὰ ἐλύγιζαν καὶ ὀλόφνηχα τὴν μάχην ἐδιφυοῦσαν. 135
 Σύσσωμ' οἱ Τρῶες ἔπασαν ἐμπρὸς καὶ ὁ Ἔκτωρ πρῶτος
 ὠρομοῦσε ἀντίκρυ, ὅπως τρανὸ λιθάρι ποῦ ἀπὸ φρυδι
 βουνοῦ ποτάμι ξεγύλο μὲ βροχραῖς πλημμύραις
 τὸ ἀμπῶθει κάτ' ὡς ἔσπασε τὰ δέματα τῶν βράχων·
 ψηλά σκιρτώντας ὀβολῶ, καὶ ὅλο βροντᾷ τὸ δάσος· 140
 κ' ἐκεῖνο τρέχει ἀνέμποδον, ὡς ποῦ τὸ σιάδι φθάνει
 καὶ τότε ἡ ὀρμή του σβύνεται· καὶ ὁ Ἔκτωρ παρομοίως
 φοβέριζε ἕς τὴν θάλασσαν φονεύοντας νὰ φθάσῃ
 τῶν Ἀχαιῶν ἀπ' ταῖς σκιηαῖς περῶντας καὶ ἀπ' τὰ πλοῖα·
 ἀλλὰ ἕς ταῖς πυκναῖς φάλαγγαις ὡς ἔπεσε κ' ἐγγύς των 145
 ἐπροχωροῦσε, στάθηκε, κ' ἐνάντια του μὲ ξίφη
 καὶ μὲ κοντάρια δίστομα μακρὰ των τὸν ἐδιόχων
 οἱ Ἀχαιοί· τινάχθηκεν αὐτὸς κ' ἐσύρθη ὀπίσω
 καὶ πρὸς τοὺς Τρῶας φώναζε παντοῦ νὰ τὸν ἀκούσουν·
 «Τρῶες, Λύκιοι, Δάρδανοι καὶ οἱ σεις κονταρομάχοι 150
 σταθῆτε αὐτοῦ· καὶ ἂν πυργωτοὶ ταῖς τάξαις των ἐκλεῖσαν,
 οἱ Ἀχαιοὶ πολὺν καιρὸν ἐμὲ δὲν θὰ κρατήσουν·
 θὰ τοὺς σκορπίσῃ ἡ λόγγη μου, ἂν τῶν θεῶν ὁ πρῶτος
 μ' ἐκίνησε, ὁ βαρύντυπος ὁμόκλιнос τῆς Ἥρας.»
 Εἶπε, καὶ εἰς ὅλους ἀναψε τὸ θάρρος τῆς ἀνδρείας. 155
 καὶ μεταξύ τους μ' ἔπαρσιν προχώρει ὁ Πριαμίδης
 Δηήφοβος τὴν κυκλωτὴν προβάλλοντας ἀσπίδα
 καὶ διασκελοῦσεν ἐλαφρὰ μ' ἐκείνην σκεπασμένος.
 μὲ ἀκόντι τὸν σημάδευσεν ἀντίκρυ ὁ Μηριόνης·
 δὲν ἔσφαλεν, ἀλλ' εὔρηκε τὴν ταύρινην ἀσπίδα 160
 καὶ δὲν τὴν διεπέρασε καὶ τὸ μακρὸν κοντάρι
 κάτω ἀπ' τὴν λόγγην νόπηκε· κ' ἐκεῖνος τὴν ἀσπίδα
 ἐμάκρυνε ἀπ' τὸ σῶμά του, τοῦ ἀνδρείου Μηριόνη
 τὸ λόγγισμα φοβούμενος· καὶ τότε ἐσύρθ' ὁ ἦρωσ
 ἕς τὸν λόγον τῶν συντρόφων του, κ' ἐχόλωσε ἢ ψυχὴ του 165
 ὅτι τὴν νίκην ἔχασε καὶ τὸ κοντάρι ἐκόπη.

- κ' ἐχύθη εὐθύς διαβαίνοντας τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα
 ἀπ' τὴν σκιηνὴν ἄλλο μακρὸν κοντάρι νὰ σηκῶσῃ.
- Κ' οἱ ἄλλοι μ' ἀτελεύτητην βοὴν ἐπολεμοῦσαν.
 πρῶτος ὁ Τεῦκρος φόνευσε τὸν Ἴμβριον, ποῦ ἦταν γόνος 170
 τοῦ πολυίππου Μέντορος, καὶ αὐτὸς πρὶν τοῦ πολέμου
 ἔμενεν εἰς τὸ Πήδαιον, καὶ τὴν Μηδειακάστην,
 τὴν κόρην εἶχε νυμφευθῆ τὴν νόθην τοῦ Πριάμου.
 καὶ ὅτ' ἔφθασαν τῶν Δαναῶν τὰ ἰσόπλευρα καράβια 175
 ἔς τὴν Ἴλιον ἦλθε κ' ἔλαμπε μὲ τοὺς καλοὺς τῶν Τρώων,
 καὶ ὁ Πρίαμος ἔς τὸ σπῖτι του τὸν ἔβλεπε ὡς υἱόν του.
 κάτω ἀπ' τ' αὐτὶ τὸν τρύπησεν ὁ Τεῦκρος μὲ τὴν λόγχην
 καὶ ὀπίσω τὸν ἀνέσπασεν· καὶ ὡς μέλεγος, ποῦ ἔς ἀκρὴν
 ὄρους μακρόθεν φανεροῦ χαλκὸς τὸν ξεριζώνει, 180
 σμίγει μὲ τὴν γῆν κλίνοντας τὰ τρυφερά του φύλλα,
 ἔπεσε αὐτὸς κ' ἐβρόντησαν ἐπάνω τ' ἄρματά του.
 κ' ἐπάνω του ὡς ἐχύνονταν νὰ τὸν γυμνώσῃ ὁ Τεῦκρος,
 ὁ Ἔκτωρ τὸν ἀκόντισε· τὸν εἶδ' αὐτὸς καὶ μόλις
 ἐξέφυγε τὸ χάλκινο κοντάρι· τότ' ὁ Ἔκτωρ 185
 τὸ τέκνον τοῦ Ἀκτορίωνος Κτεάτου μὲς τὸ στήθος
 λόγχισε, τὸν Ἀμφίμαχον. ποῦ ὤρμοῦσεν εἰς τὴν μάχην
 καὶ κάτω ἐβρόντησε νεκρὸς καὶ ἤχοῦσαν τ' ἄρματά του.
 τὸν Ἔκτορα, ὡς ἐχύνετο τὸ κράνος ν' ἀφαιρέσῃ
 τοῦ Ἀμφιμάχου, ἐλόγχισεν ὁ Τελαμωνιάδης· 190
 ἔς τὴν σάρκα ὅμως δὲν ἔφθασεν. ὡς τρομερὰ τὸν ζῶναν
 ὅλον τὰ χάλκιν' ἄρματα· μόνον μὲς τῆς ἀσπίδος
 τὸν ὀμφαλὸν τὸν κτύπησε, μὲ δύναμιν μεγάλην
 τὸν ἐσπρωῖξε, ὥστ' ἐσύρθη αὐτὸς τῶν δυὸ νεκρῶν ὀπίσω,
 καὶ οἱ Δαναοὶ τοὺς ἔσθραν· ὁ Μενεσθεὺς ὁ θεῖος 195
 μὲ τὸν Στυχιόν, ἀρχηγοὶ κ' οἱ δυὸ τῶν Ἀθηναίων,
 ἔφεραν εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς τὸ σῶμα τοῦ Ἀμφιμάχου.
 τὸν Ἴμβριον οἱ Αἴαντες, ὡς αἶγα δυὸ λεοντάρια,
 ποῦ ἀπὸ τοὺς σκύλους ἄρπαξαν, τὴν φέρουν ἔς τὰ σιαγόνια
 κρατῶντας τὴν ψηλὰ ἀπ' τὴν γῆν ἀνάμεσα ἔς τὰ δάση, 200
 ὁμοίως τότ' οἱ Αἴαντες ἐκείνον ἐκρατοῦσαν
 ὀψηλὰ· καὶ τὸν ἐγύμνοναν, καὶ ὁ ἦρωσ Ὀϊλιάδης
 ἔκοψε ἀπὸ τὸν ἀπαλὸν λαιμόν του τὸ κεφάλι,
 τόσον πολὺ τὸν χόλωσεν ὁ φόνος τοῦ Ἀντιμάχου,
 καὶ ὡς σφαῖραν τὸ ἐσφενδόνισεν ἀνάμεσα ἔς τὰ πλήθη.
 κ' ἔπεσ' ἐμπρὸς ἔς τοῦ Ἔκτορος τὰ πόδια μὲς τὸ χῶμα. 205
 Καὶ τότε ὄργην αἰσθάνθηκεν ὁ Ποσειδῶν καὶ πόνον·
 ποῦ ὁ ποθητός του ἀνεψιὸς φονεύθη ἔς τὸν ἀγῶνα.
 κ' ἐγύριζε τῶν Ἀχαιῶν ἀνάμεσα ἔς τὰ πλοῖα
 νὰ τοὺς θαρρύνῃ καὶ ὄλεθρὸν τῶν Τρώων νὰ γεννήσῃ.
 ὁ δοξαστὸς Ἴδομενεὺς ἐκεῖ τὸν ἀπαντοῦσε, 210
 ποῦ ἐρχόνταν ἀπὸ σύντροφον μ' ἀκόντι λαβωμένον

- ἔς τὸ γόνα καὶ τὸν ἔφεραν οἱ σύντροφοι ἀπ' τὴν μάχην.
 τὸν σύστησεν ἔς τοὺς ἰατροὺς καὶ αὐτὸς εἰς τὴν σκηπὴν τοῦ
 ἐπιγίαιεν ὀλοπρόθυμος νὰ πολεμήσῃ ἀκόμη. 215
 εἰς αὐτὸν εἶπε ὁ Ποσειδῶν μὲ τὴν φωνὴν ποῦ ἐπῆρε
 τοῦ Ἄνδραμονίδη Θόαντος ὁποῦ ἔς τὴν Καλυδῶνα
 βασιλεύει τῶν Αἰτωλῶν καὶ ἔς τὴν Πλευρόνα ὄλων.
 καὶ τὸν τιμοῦσαν ὡς θεόν· «εἰπέ μου, Ἰδομενέα.
 ὦ βουληφόρε τῶν Κρητῶν, οἱ τρομεροὶ τί ἐγίναν
 φοβερῖσμοι ποῦ οἱ Δαναοὶ φοβέριζαν τοὺς Τρῶας;» 220
 Καὶ τῶν Κρητῶν ὁ ἀρχηγός, ὁ Ἰδομενεὺς ἀντεῖπεν·
 «θνητὸς δὲν πταίει, Θόαντα, κανεῖς, ὅσο γνωρίζω
 ἐγώ, καὶ ὄλ' ἠξεύρομεν τὸ ἔργον τοῦ πολέμου·
 κανεῖς δὲν ὀλιγοψυχεῖ, κανένας ἀπὸ φόβον
 νὰ ξετινάξῃ δὲν ζητᾷ τὸ βᾶρος τοῦ πολέμου· 225
 πλὴν θέλει ὁ μεγαδύναμος, ὡς φαίνεται, ὁ Κρονίδης
 μακρὰν ἀπ' τ' Ἄργος ὄλοι ἐδῶ ἀδόξως νὰ χαθοῦμε.
 ἀλλὰ σύ, Θόαντ', ἀφοβος πολεμιστὴς ὡς πρῶτα
 ποῦ καὶ ἄλλους, ἂν τοὺς ἐβλεπες ὄκνοους, παρακινούσες,
 σήκονε τώρα τὴν φωνὴν τοὺς ἄνδρες νὰ ἐμπυχώσῃς.» 230
 Ἀπάντησεν ὁ Ποσειδῶν ἔς αὐτὸν ὁ κοσμοσείστης·
 «Ἰδομενέα, μὴ ποτὲ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν Τροίαν
 καὶ σκύλοι ἐδῶ νὰ τὸν χαροῦν, ἐκείνος ὁποῦ ἀφίνει
 τὴν μάχην θεληματικῶς εἰς τούτην τὴν ἡμέραν.
 ἀλλ' ἄμε, πάρε τ' ἄρματα, γύρισ' ἐδῶ νὰ ἰδοῦμε 235
 εὐθύς, ἂν κατορθώσομε κάτι καλὸν καὶ μόνον
 καὶ ἀπὸ δειλοὺς ἂν ἐνωθοῦν, κάποια γεννάται ἀνδρεία,
 κ' εἴμεθα ἡμεῖς καὶ μὲ καλοὺς καλοὶ νὰ μετρηθοῦμε.»
 Εἶπε, κ' ἐχύθηκε ὁ θεὸς κεῖ ποῦ βροντοῦσε ἡ μάχη
 καὶ ὡς ἔφθασεν ὁ Ἰδομενεὺς ἔς τὴν εὐμορφὴν σκηπὴν τοῦ, 240
 κ' ἐξώσθη τὰ λαμπρ' ἄρματα, κ' ἐπῆρε δυὸ κοντάρια,
 κ' ἐκίνησεν ὡς κεραυνός, ποῦ ἐφοίνετοσε ὁ Κρονίδης
 καὶ ἀπ' τὸν φωτερόν Ὀλυμπον ἐτίναξε νὰ δείξῃ
 μέγα σημεῖον τῶν θνητῶν, καὶ πέρ' ἀστράφτ' ἡ λάμψις·
 ὅμοια κ' ἐκείνου, ὡς ἔτροσεν ἐλάμπαν τ' ἄρματά του. 245
 καὶ ἀκόμη ἔς τὴν σκηπὴν ἐγγὺς τὸν ἠῦρε ὁ Μηριόνης
 ὁ ἀκόλουθός του ὡς πῆγαιεν ἄλλην νὰ πάρῃ λόγχην.
 «εἰς τοῦ Μόλου ἀδάμαστε», τοῦ εἶπε ὁ Ἰδομενεάς,
 «ὦ ποθητὴ μου ὅσο κανεῖς τῶν φίλων, Μηριόνη,
 πῶς ἐδῶ ἦλθες καὶ ἀφῆσες τὸν ἱερὸν ἀγῶνα; 250
 μὴ βέλος σ' εὗρηκε πικρὸ κ' ἡ ἄκρη του σὲ σφάζει;
 ἢ μηνυτὴς μοῦ ἔρχεσαι, διότι οὐδ' ἐγὼ θέλω
 ἀργός νὰ μένω εἰς ταῖς σκηναῖς, ἀλλὰ νὰ πολεμήσω.»
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ συντετός ἀντεῖπε Μηριόνης·
 «ὦ Ἰδομενέα τῶν Κρητῶν χαλκοχιτώνων πρῶτε, 255
 ἦλθα νὰ πάρω, ἂν σοῦ ἴμεινε εἰς ταῖς σκηναῖς κανένα

- κοντάρι, ὅτι μοῦ ἐκόπηκεν ἐκεῖνο ποῦ ἐφοροῦσα,
 τοῦ ὑπερηφάνου ὡς κτύπησα Δημόφρου τὴν ἀσπίδα.»
- Καὶ τῶν Κρητῶν ὁ ἀρχηγός ὁ Ἰδομενεὺς ἀντεῖπεν·
 «κοντάρι ἂν θέλῃς κ' εἴκοσι θά εὐρης ἕς τὴν σκηνὴν μου 260
 ἕς τὸν λαμπρὸν τοῖχον στυλωτά, τῶν Τρώων, ποῦ φονεύω,
 ἄρματα αἱματοστάλακτα, διότι ἐγὼ νὰ κάμνω
 μὲ τοὺς ἐχθροὺς τὸν πόλεμον δὲν συνηθῶ μακρόθεν,
 ὅθεν κοντάρια, κόρυθες καὶ ὀμφαλωταῖς ἀσπίδαις 265
 καὶ ἀκτινοβόλοι θώρακες μοῦ ὑπάρχουν φυλαμένοι.»
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ συνετός ἀντεῖπε Μηριόνης·
 «πολλὰ ἔχω λάφυρα κ' ἐγὼ παρμέν' ἀπὸ τοὺς Τρώας
 εἰς τὴν σκηνὴν· ἀλλὰ σιμὰ δὲν εἶναι νὰ τὰ λάβω·
 ὅτι οὐδ' ἐμὲ δὲν ἄφησε, πιστεύω, ἡ πρώτη ἀνδρεία· 270
 καὶ ὅταν ἀνάφτει λυσοσερὸ τὸ πείσμα τοῦ πολέμου,
 ἕς τὴν μάχην, δόξαν τῶν ἀνδρῶν, προβάλλω μὲ τοὺς πρώτους·
 κ' ἂν κανεῖς τῶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων ἄλλος
 τοῦτο δὲν ξεύρω, κἂν ἐσύ, θαρρῶ νὰ τὸ γνωρίζῃς.»
- Καὶ τῶν Κρητῶν ὁ ἀρχηγός· «πόσον γενναῖος εἶσαι
 τὸ ξεύρω· νὰ τὸ λέγῃς σὺ ποσῶς δὲν εἶναι ἀνάγκη. 275
 διότι ἂν ἐκλεγόμασθην οἱ πρῶτοι πολεμάρχοι
 διὰ τὸ καρτέρι, ὅπ' ἀσφαλτα διακρίνεται ἡ ἀνδρεία
 ὅπου ὁ δειλὸς γνωρίζεται καὶ δείχνεται ὁ γενναῖος—
 τοῦ ἀνάνδρου βλέπεις τὴ θωριὰ νὰ συχναλλάξῃ χροῶμα, 280
 δὲν τὸν ἀφίν' ἡ ἀστήρικτη ψυχὴ του νὰ ἡσυχάζῃ,
 ἀλλὰ ἕς τὰς δύο φτέρναις του συχνὰ καθίζει ἐπάνω
 σφόδρα ἡ καρδιά του βροντᾷ ἕς τὰ στήθη, ὡς βλέπει ἐμπρὸς του
 ταῖς μοίραις, καὶ τὰ δόντια του τρίβοκοποῦν ἕς τὸ στόμα.
 ἀλλ' ὁ γενναῖος τὴν θωριὰ δὲν ἄλλαξε, ἀλλὰ μένει 285
 εἰς τὴν καθίστραν ἀφοβὸς μὲ τοὺς ἀνδρειωμένους
 καὶ ὀλόφυχα παρακαλεῖ πότε ν' ἀρχίσ' ἡ μάχη.—
 καὶ μὴδ' αὐτοῦ δὲν θά ἔψεγε κανεῖς τὴν δύναμίν σου·
 διότι ἂν λόγῃ σ' εὕρισκε μαχόμενον ἡ ξίφος
 μῆτε ἕς τὸ σίχι θά ἔπεφτε τὸ βέλος ἢ ἕς τὴν πλάτην, 290
 ἀλλὰ τὰ στήθη θά ἔπληκτεν ἐμπρὸς ἢ τὴν γαστέρα,
 ὡς πρόθυμος θά πρόβαλλες μὲς τοὺς συντρόφους πρῶτος.
 ἀλλ' ἄς μὴ στέκωμεν ἐδῶ σὰ νήπια μωρολόγα
 μήπως ἀπότολμος κανεῖς πικρὰ μᾶς ὄνειδίσῃ.
 ἀλλ' ἄμε πάρε ἀπ' τὴν σκηνὴν τὸ στερεὸ κοντάρι.» 295
 Εἶπεν αὐτὰ καὶ ὁ ἰσόπαλος τοῦ Ἄρη Μηριόνης
 γλῆγορα ἐπῆρε ἀπ' τὴν σκηνὴν τὸ χάλκινο κοντάρι
 κ' ἔτρεξε πάλι ὄλος φωτιὰ πρὸς τὸν Ἰδομενεά.
 ὁ Ἄρης ὡς ὁ φονικὸς ὄρημ' ἕς τὴν μάχην κ' ἔχει
 σιμὰ τὸν Φόβον, δυνατὸν κ' ἀτρόμητον υἱὸν του, 300
 ποῦ καὶ τὸν γενναϊότερον πολεμιστὴν φοβίζει·
 ἀπὸ τὴν Θράκην ἔρχονται κ' οἱ δυὸ θωρακοφόροι

- ἔς τῶν Φλεγυῶν τὸν ἀνδρικὸν λαὸν ἢ τῶν Ἐφύρων
 καὶ αὐτῶν δὲν στέργουν ταῖς εὐχαῖς καὶ εἰς ἄλλους δίδουν νίκην.
 ὁμοίως μ' ἄρματα λαμπρὰ ἔς τὴν μάχην κατεβαῖναν
 οἱ πολεμάρχ' Ἰδομενεὺς ὁμοῦ καὶ Μηριόνης· 305
 «ὦ Δευκαλίδη», τοῦ ἔλεγε ὁ Μηριόνης πρῶτος,
 «πόθεν ἔς τὰ πλοῖα τοῦ στρατοῦ νὰ προχωρήσης θέλεις·
 ἔς τὸ δεξιόν, ἔς τὸ μεσινόν ἢ ἔς τ' ἀριστερὸ μέρος;
 ὅτι ἐκεῖ πλέον παρ' ἄλλου, θαρρῶ, στενωγορῶνται
 οἱ ἀνδρειωμένοι Δαναοὶ ἀπ' τῶν ἐχθρῶν τὰ πλήθη.» 310
 Καὶ τῶν Κρητῶν ὁ ἀρχηγὸς ἀντίειπ' ὁ Ἰδομενεάς·
 «ἔς τὴν μέσην καὶ ἄλλοι μάχονται νὰ σώσουν τὰ καράβια,
 καὶ πολεμοῦν οἱ Αἴαντες καὶ ὁ Τεῦκρος, φημισμένος
 τοξότης, καὶ ἀπὸ οὐνεγγίς πολεμιστὴς ἀνδρείος·
 θὰ τὸν χορτάσουν πόλεμον, μ' ὄσσην καὶ ἂν ἔχη ἀνδρείαν, 315
 τὸν Πριαμίδην Ἐκτορα· ἄκρον θὰ ἔχη ἀγῶνα
 τὴν δύναμιν ἀσύντριφτην κλονῶντας τῶν ἡρώων
 νὰ κάψῃ τὰ καράβια μας· ἔξω ἂν θελήσῃ ὁ Δίας
 δαυλὸν ὁ ἴδιος ἔς αὐτὰ νὰ βάλῃ φλογοβόλον.
 ὅτ' εἰς θνητὸν πῶχει τροφήν τῆς Δήμητρας τὸ δῶρον, 320
 ὅπου χαλκὸς καὶ φονητὰ λιθάρια τὸν λαβόνουν,
 τόπον δὲν κάμνει ὁ φοβερὸς υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος,
 οὐδὲ ἔς τὸν σπάσστην τῶν ἀνδρῶν λεοντόψυχον Πηλεΐδην
 θὰ ὑποχωροῦσε, ἂν τύχαινε, καὶ ἔς τὴν σταδίαν μάχην·
 ὅτι ἔς τὸν δρόμον δὲν νικᾷ κανεὶς τὸν Ἀχιλλέα. 325
 ἀλλὰ τῆς μάχης κίνησε ἔς τ' ἀριστερά, νὰ δεῖξῃ
 ἂν ἄλλους θὰ δοξάσωμεν ἢ ἑμεῖς νὰ δοξασθοῦμεν.»
 Εἶπε κ' ἐκίνησεν ἔμπρὸς ὁ ἀνδρείος Μηριόνης
 ὡς εἰς τὸ μέρος τοῦ στρατοῦ, ποῦ εἶπ' ὁ Ἰδομενεάς.
 Καὶ ἅμα τὸν εἶδαν φοβερὸν ὡς φλόγα νὰ προβάλλῃ
 κλεισιμένους ἔς τὰ λαμπρὰ ἄρματα μὲ τὸν ἀκόλουθόν του, 330
 ἐπάνω του ἀλαλάζοντας ἐχύθησαν οἱ Τρῶες
 καὶ ἀγῶνας ἄρχισε σφοδρὸς αὐτοῦ σιμὰ ἔς ταῖς πρύμναις.
 καὶ ὡς ἔξαφνα φουσομανοῦν πολλῶν ἀνέμων ζάλαις
 ἔς ἡμέραις ποῦ ὁ κονιορτὸς ἐπλήθυνε ἔς τοὺς δρόμους 335
 καὶ τὸν σηκόνουν ὅλοι ὁμοῦ σὰν νέφος ἔς τὸν ἀέρα·
 ὅμοια κ' ἐκείνοι ἀντίμαχα κτυπιῶνταν διψασμένοι
 καθεὶς μ' ἀκονητὸν χαλκὸν τὸν ἄλλον νὰ φονεύσῃ.
 καὶ ὡς λόγγος ὄλη ἀγρίονεν ἡ ἀνθρωποφθόρα μάχη
 μακρὰ κοντάρια κοφτερά· καὶ ἡ λαμπραὶς ἀσπίδαις 340
 οἱ θώρακες νεοστίλβωτοι, τὰ σπιθοβόλα κράνη
 τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐθάμπωναν μὲ τοῦ χαλκοῦ τὴν λάμψιν
 καθὼς αὐτοὶ συγχρούονταν· καὶ ἀσπλαγχος θὰ ἦταν κείνος
 ποῦ βλέποντας θὰ ἐχαίρονταν, ἀντὶ ν' ἀκούσῃ πόνον.
 Καὶ τότε δύο κραταῖοι διχόγνωμοι τοῦ Κρόνου 345

Αὐτὴν τὴν ἀπόφραξιν εἶδε καὶ ἠμῶν ἐπισημασθεὶς ἐπὶ τῶν ἀνδρειωμένων.

- τῶν Τρώων καὶ τοῦ Ἑκτορος νίκην νὰ δώσῃ ὁ Δίας
ἤθελε τὸν γοργόποδα Πηλεΐδην νὰ δοξάσῃ,
ὅχι ὁ λαὸς τῶν Ἀχαιῶν ν' ἀφανισθῇ ἕς τὴν Τροίαν·
ἀλλὰ τὴν Θέτιν δόξαζε καὶ τὸν σκληρὸν υἱὸν τῆς. 350
- καὶ ὁ Ποσειδῶν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐμψύχωνεν, ὡς ἦλθε
κρυφὰ μέσ' ἀπ' τὴν θάλασσαν, μὲ πάθος πρὸς τὸν Δία
καὶ σπλάγχθος διὰ τοὺς Ἀχαιοὺς, ποῦ ἐσύντριβαν οἱ Τρῶες,
καὶ οἱ δύο μίαν γενεάν, τὴν αὐτὴν ὄϊζαν εἶχαν·
ἀλλ' ἦτ' ὁ Ζεὺς ἀνώτερος ἕς τὰ χρόνια καὶ ἕς τὴν γνῶσιν, 355
- διὰ τοῦτο ἐκείνος φανερὰ δὲν ἐβγαίνει βοηθὸς τῶν,
ἀλλὰ κρυφὰ τοὺς ἐσπρωγγε μὲ τὴν μορφὴν ἀνθρώπου.
καὶ ἰδοὺ τῆς δεινῆς ἔριδος καὶ τοῦ πολέμου ὅμοιον
τὸ δίκτυ ἐπλέξαν τεντωτὸ ἕς τοὺς δυὸ στρατοὺς ἐπάνω 360
- ποῦ ἄλυτο, ἀσύντριπτο πολλοὺς ἀφάνισε ἀνδρειωμένους.
Καὶ τότε μὲ τοὺς Δαναοὺς ὁ Ἰδομενεὺς, ἂν κ' ἦταν
μισοασπρωμάλλης ὥρμησε κ' ἐσκόρπισε τοὺς Τρῶας.
τὸν Ὀρθρουονέα φόνευσε, ποῦ ἀπ' τὰ Καβήσια μέρη
ἕς τὴν Τροίαν ἦλθε, ὡς ἄκουσε τὴν φήμην τοῦ πολέμου. 365
- καὶ τοῦ Πριάμου τὴν καλὴν ἀπ' ὄλαις θυγατέρα
Κασσάνδραν νύμφην ἀπροικα ζητοῦσε κ' ἔργον μέγα
ὑπόσχονταν, τοὺς Δαναοὺς νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν Τροίαν.
καὶ ὁ γέρος Πριάμος ὁπῶς τὴν κόρην τοῦ ὑπεσχέθη·
κ' ἐκεῖνος εἰς τὸν λόγον του θαρρῶντας πολεμοῦσε· 370
- τὸν λόγγισεν ὁ Ἰδομενεὺς ἐνῶ μὲ ὑψηλὸ βῆμα
κινουῖσεν, οὐδὲ ὁ θῶρακας ἐκράτησε τὴν λόγγην
ὁ χάλκινος, κ' ἡ ἄκρη τῆς τοῦ ἐμπήχθη ἕς τὴν γαστέρα·
χάμω μὲ βρόντον ἔπεσε κ' ἐκεῖνος ἐκανχήθη·
«Ὀρθρουονέα, τῶν θνητῶν θά σέ κηρύξω πρῶτον,
ἂν ὅσ' ἀνάλαβες σωστὰ τελειώσῃς τοῦ Πριάμου, 375
- ἀφοῦ τὴν θυγατέρα του κ' ἐκεῖνος σοῦ ὑποσχέθη.
ὅμοιαν θὰ ἐκτελούσαμε κ' ἐμεῖς ὑπόσχασίν μας
ἀπ' τ' Ἄργος θὰ σοῦ φέρναμε τοῦ Ἀτρείδῃ θυγατέρα
ἕς τὰ κάλλι της ἀσύγκριτην, γυναῖκα νὰ τὴν ἔχῃς,
τὴν πηγυρωμένην Ἴλιον ἂν σὺ μᾶς ἐκπορθήσῃς. 380
- ἕς ταῖς πρύμναις ἀκολούθα ἐμὲ νὰ εἰποῦμε διὰ τοὺς γάμους,
νὰ ἰδῆς τί δῶρα νυφικὰ δίδομ' ἐμεῖς γενναῖα.»
Εἶπε καὶ τὸν ποδόσερνε ἕς τὴν ταραχὴν τῆς μάχης.
κ' ἐκεῖνον εὐθύς ἐκδικητῆς ὁ Ἄσιος πεζὸς ἦλθε 385
- καὶ ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ὄμους του ῥουθινοῦνίζαν οἱ ἴπποι,
καὶ τοὺς κρατοῦσ' ὁ ἠνίοχος· καὶ ὡς ὠδηγοῦσ' ἐκεῖνος
νὰ τὸν κτυπήσῃ ἐπρόλαβεν ὁ Ἰδομενεὺς καὶ κάτω
ἀπ' τὸ πηγουῖνι ἐπέρασεν ἡ λόγχη τὸν λαιμόν του.
κ' ἔπεσεν, ὅπως πέφτει δρυς, ἢ λεύκα, ἢ φουντωμένος
ὑψηλὸς πεύκος, πῶκαψαν τέκτονες εἰς τὰ ὄρη 390
- μὲ δάκρυα καὶ ἔρποντα ποταμῶν ἔρποντο πλοῖον·

ὅμοια ξαπλώθη αὐτὸς ἐμπρὸς εἰς τὸ ζεμμένο ἀμάξι
 μέβογγητό κ' ἐφούκτωσε τὸ αἵματωμένο χῶμα
 καὶ τοῦ ἠνιόχου χάθησαν τὰ λογικά καὶ ὀπίσω
 νὰ στρέψη δὲν ἐτόλμησε τοὺς ἵππους διὰ νὰ φύγη 395
 ἀπ' τοὺς ἐχθρούς· καὶ ὁ δυνατὸς Ἀντίλοχος με' λόγῃν
 ἔς τὴν μέσσην τὸν περόνησε καὶ τοῦ ἔσπασεν ἡ ἄκρη
 τὸν χάλκινόν του θώρακα κ' ἐμπήχθη ἔς τὴν γαστέρα· 400
 τοὺς ἵππους ὁ Ἀντίλοχος ἐπῆρε ὁ Νεστορίδης
 μέσ' ἀπ' τοὺς Τρῶας ἔς τὸν στρατὸν τῶν Ἀχαιῶν ἀνδρείων.
 λυπήθη διὰ τὸν Ἄσιον κ' ἐμπρὸς τοῦ Ἰδομενέως
 ἐστήθητε ὁ Δηϊφοβὸς καὶ ἀκόντισε με' λόγῃν.
 τὸν μάτιασε καὶ ξέφυγε τὸ χάλκοφορο ἀκόντι 405
 ὁ Ἰδομενεὺς καὶ κάτωθεν ἀπ' τὴν ἀσπίδα ἐκρύφθη
 ποῦ ἀπὸ χάλκον ἀστραφτερόν καὶ δέρμα ταύρου ἐφόρει
 στρογγυλωτὴν με' δυὸ λαβαῖς καλὰ στερεωμένην·
 καὶ ὅλος μαζεύθη μέσα της, κ' ἐπάνω ἀπ' τὴν ἀσπίδα
 ποῦ ἐβρόντησε ὡς τὴν ξαίρισην, ἐπέταξεν ἡ λόγῃ. 410
 ἀλλ' ἀπ' τὸ χέρι τὸ βαρὺ δὲν ἔφυγε χαμένην
 τὸν πολεμάρχον εἴρηκεν Ὑψήγορα Ἰππασίδην
 εἰς τὸ σικῶτι κ' ἔλυσε εὐθύς τὰ γόνατά του.
 καυχῆθητε ὁ Δηϊφοβὸς κ' ἐκράυγασε μεγάλως·
 «ὁ Ἄσιος ἀνεκδίκητος δὲν κείται, ἀλλὰ ἔς τὸν Ἄδην,
 τὸν πυλωρόν, τὸν ἄσπονδον ὡς κατεβαίνει τώρα, 415
 θά χαιρέται ποῦ προβοδὸν τῆς ἔστειλε ἡ ψυχὴ του.»
 Τὸ καύχημά του ἐπλήγωσε τοὺς Δαναοὺς κ' ἐξόχως
 τὸν ἀνδρικὸν Ἀντίλοχον, ἀλλ' ἂν καὶ λυπημένος
 ἔς τὸν ποθητόν του σύντροφον δὲν ἔλειψε καὶ ὀρμώντας,
 ἐμπρὸς του με' τὸ σῶμα του καὶ τὴν ἀσπίδα ἐστήθη. 420
 καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἐχίου Μημιστεὺς καὶ ὁ Ἀλάστωρ, σύντροφοὶ του,
 ἔς τοὺς ὦμους ἔφεραν αὐτόν, ὅπου βαρῶν βογγοῦσε,
 ὡς τὰ γοργὰ καράβια καὶ ἀκράτητος ὡς φλόγα
 ὁ Ἰδομενεὺς δὲν ἔπαυε νὰ θέλῃ ἢ νὰ βυθίσῃ
 κάποιον ἐχθρὸν ἔς τὰ τάρταρα τῆς γῆς, ἢ νὰ βροντήσῃ 425
 αὐτὸς νεκρὸς μαχόμενος νὰ σώσῃ τοὺς Ἀργεῖους.
 καὶ τότε τὸν Ἀλάθωον, υἱὸν τοῦ Αἰονήτου,
 διοθρέπτου ἀνδρὸς—ἐκτύπησε—κ' ἦταν γαμβρὸς τοῦ Ἀγχίσῃ
 κ' εἶχε τὴν Ἰπποδάμειαν κόρην ἐκείνου πρώτην· 430
 κ' ἦταν ἡ ἀγάπη τοῦ πατρὸς καὶ τῆς σεπτῆς μητρὸς της,
 ὅτι ἀπὸ τῆς ὀμήλικαις ἀσύγκριτη ἔς τὸ κάλλος
 ἔς τὰ ἔργα ἦταν καὶ ἔς τὸν νοῦν· δι' αὐτὸ καὶ τὴν νυμφεύθη
 ὁ ἀνδρας ὁ ἐκλεκτότερος με' ἔς τὴν μεγάλην Τροίαν.—
 τὸν δάμασεν ὁ Ποσειδῶν εἰς τὸν Ἰδομενεά·
 τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἐσκότισε τοῦ σπέδισε τὰ μέλη 435
 ὥστε νὰ φύγῃ ἢ νὰ στραφῇ ἔς τὰ πλάγια δὲν ἐμπόρει·

- καὶ ὡς ἔστεκεν ἀκίνητος ὡς στήλ' ἢ δένδρον μέγα,
 μέ λόγχην τὸν ἐπλήγωσεν ὡς τὸ στήθος ὁ ἀνδρειωμένος
 Ἴδομενεύς, καὶ τοῦ ὅσπασε τὸν χάλκινον χιτῶνα
 440
 ποῦ ἔσκεπε τὸ σῶμα του, προφυλακῆ τοῦ ὀλέθρου,
 καὶ κούφιο σπᾶσμ' ἀκούσθη ἐκεῖ, ποῦ ἐσχίζετο ἀπ' τὴν λόγχην
 βρόντησε κάτω, εἰς τὴν καρδίᾳ τοῦ ἐμπλήχθη μέσα ἡ λόγχη
 ὅπου σπαρνῶντας τίναζε καὶ τὴν οὐρὰν τῆς ὀλην
 καὶ ὁ βαρὺς Ἄρης ἔσβυσεν ἐκεῖ τὴν δύναμίν του.
 445
 κ' ἐπάνω τον κραναγάζοντας ὁ Ἴδομενεύς καυχῆθη.
 «σωστὴ σοῦ φαίνεται ἀμοιβή, Δηΐφοβε, ἡ δική μας,
 τρεῖς φονευμένοι ἀντὶ ἐνός; ὦ τρομερέ, καυχᾶσαι
 ἄδικα, ἀλλὰ προχώρησε καὶ σὺ στήσου ἔμπροσθέν μου
 ποῖος ἀπόγονος νὰ ἰδῆς σᾶς ἦλθα ἐδῶ τοῦ Δία
 450
 ποῦ γέννησε τὸν Μίνωα, τῆς Κρήτης ἄρχον πρῶτον,
 καὶ αὐτὸς τὸν Δευκαλίωνα ἐγέννησε τὸν θεῖον,
 καὶ ὁ Δευκαλίων πάλι ἐμὲ ὡς τὴν Κρήτην βασιλέα
 ἀνδρῶν πολλῶν, καὶ τώρα ἐδῶ μὲ φέραν τὰ καράβια
 κακὸ ὡς ἐσὲ καὶ τοῦ πατρὸς καὶ ὄλων ὁμοῦ τῶν Τρώων.»
 455
 Τὸν ἄκουσε ὁ Δηΐφοβος κ' ἐδίσταζε ἂν θὰ στρέψῃ
 νὰ πάρῃ κάποιον σύντροφον ἀπ' τοὺς γενναίους Τρῶας,
 βοηθῶν του ἢ καὶ τὸν πόλεμον νὰ δοκιμάσῃ μόνος
 κ' ἔκρινε αὐτὸ καλῆτερο, νὰ ὑπάγῃ ὡς τὸν Αἰνεῖαν.
 τὸν εὗρηκε νὰ στέκεται μὲς τοῦ στρατοῦ τὴν ἄκρην
 460
 ὡς εἶχε πρὸς τὸν Πριαμὸν θυμὸν πάντοτ' ἐκείνου.
 διότι ἂν κ' ἦτο ἀνδράγαθος ποσῶς δὲν τὸν τιμοῦσε.
 τοῦ ἔλεγε ὁ Δηΐφοβος· «τῶν Τρώων βουλευφόρε
 Αἰνεΐα, τώρα ἐκδικητῆς νὰ δράμῃς τοῦ γαμβροῦ σου
 χρεωστεῖς, ἐὰν ὁ θάνατος τοῦ συγγενοῦς σὲ θλίβει.
 465
 ἀλλ' ἔλα τὸν Ἀλκάθοον μαζί νὰ ἐκδικηθοῦμε,
 ὅπου γαμβρὸς ὡς τὰ σπῖτια σας σ' ἔχει ἀναστήσει βρέφος.
 τὸν φόνευσεν ὁ Ἴδομενεύς ὁ μέγας πολεμάρχος.»
 Εἶπε καὶ πόνον ἄκουσεν ὁ Αἰνεΐας κ' ἐπετάχθη
 μὲ ὀρμὴν πολέμου ἀκράτητην πρὸς τὸν Ἴδομενεά.
 470
 πλὴν τοῦτος δὲν ἐδείλιασεν ὡς τρομερὸν ἀγόρι,
 ἀλλ' ὅπως χοῖρος ὀρεινὸς μὲ θάρρος ὡς τὴν ἀνδρειά του,
 ὡς ἔρημο μέρος καρτερεῖ πολλῶν ὀρμὴν ἀνθρώπων,
 καίουν τὰ μάτια του φωτιά, τὰ νῶτα του ἀγριόνει
 κ' ἔτοιμος εἰς τὸν πόλεμον τὰ δόντια του ἀκονίζει
 475
 καὶ ἀνδρᾶς καὶ σκύλους ἀψηφᾷ· παρόμοια καρτεροῦσε
 ὁ ἀνδράγαθος Ἴδομενεύς, ἐπάνω του ὡς ἐρχόταν
 ὁ Αἰνεΐας· κ' ἔσυρε φωνὴν νὰ κράξῃ τοὺς συντρόφους
 Ἀσκάλαφον, Δηΐπυρον σιμά του καὶ Ἀφαρέα
 Μηριόνην καὶ Ἀντίλοχον ὡς τὸν πόλεμον τεχνίταις.
 480
 αὐτοὺς καλοῦσε κ' ἔλεγεν· «βοηθᾶτε, ἀγαπημένοι,
 καὶ μόνος εἶμαι· τρομερὰ φοβοῦμαι τὸν ἀνδρεῖον

Αἰνεῖαν τὸν πτερόπυδα, ποῦ ὀρμῆ νὰ μὲ χτυπήσῃ·
 ἔς τὴν μάχην εἶναι ἀκούραστος αὐτὸς ἀνθρώποφόνος·
 ἔχει καὶ τῆς νεότητος τὸ θάρρος καὶ τὴν ῥώμην. 485
 ἂν εἶχα ἐγὼ τὰ χρόνια του μὲ τούτην τὴν ψυχὴν μου,
 ἢ νίκη ὀγλήγορα ἔς ἐμὲ θὰ τύχαιν ἢ ἔς ἐκείνον.
 Εἶπε καὶ αὐτοὶ πλησίον του μὲ μίαν γνώμην ὅλοι
 ἐστήθησαν, ἔς τοὺς ὄμους τῶν φορῶντας τὰς ἀσπίδας.
 καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ἔκραζεν ὁ Αἰνεῖας τοὺς συντρόφους
 Δηϊφοβὸν καὶ Πάριδα καὶ Ἀγήνορα τὸν θεῖον, 490
 ποῦ ἦσαν τῶν Τρώων ἀρχηγοί, μ' αὐτόν, καὶ ἀκολουθοῦσαν
 τὰ πλήθη, ὡσὰν τὰ πρόβατα κατόπι ἔς τὸ κριάρι,
 ὅταν θὰ πιῶν καὶ τὴν βοσκὴν γιὰ τὸ ποτάμι ἀφίνουν
 καὶ μέσα χαίρεται ὁ βοσκὸς· παρόμοια τὸτ' ἔχασθ
 ὁ Αἰνεῖας ἔς τὸν πολὺν λαόν, ποῦ τὸν ἀκολουθοῦσε. 495
 Καὶ γύρω εἰς τὸν Ἀλκάθοον μὲ μακρὰ κοντάρια
 ἐκείνοι ὤρμησαν, καὶ ὁ χαλκὸς καθὼς ἀντικτυποῦντο
 μὲς τὸν ἀγῶνα φοβερὰ ἔς τὰ στήθη τους βροντοῦσε.
 καὶ ἀπ' ὅλους δύο μαχηταὶ πλείοτερο ἐμανίζαν,
 ὁ Αἰνεῖας καὶ ὁ Ἰδομενεύς, ἰσόπαλοι τοῦ Ἄρη, 500
 ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μ' ἄπονον χαλκὸν νὰ σχίσῃ πέρα.
 ὁ Αἰνεῖας πρῶτος ἔρριξεν εἰς τὸν Ἰδομενεά·
 τὸν εἶδε αὐτὸς κ' ἐξέφυγε τὸ χαλκοφόρο ἀκόντι.
 κ' ἔπεσε τινακτὰ ἔς τὴν γῆν ἢ λόγγη τοῦ Αἰνείου
 ἀνώφελ' ἀφοῦ πέταξεν ἀπ' τὸ βαρὺ του χέρι 505
 καὶ τὸν Οἰνόμαον κτύπησε ἔς τὴν μέσσην ἔς τὴν γαστέρα
 ὁ Ἰδομενεύς· τοῦ ἔσχισε τὸν θώρακα ὡς τὰ σπλάγνα·
 ἔς τὴν σκόνην ἔπεσεν αὐτὸς κ' ἐφρούκτωσε τὸ χῶμα.
 καὶ ὁ Ἰδομενεύς ἀπ' τὸν νεκρὸν τὸ μακρυνὸ κοντάρι
 ἔσυρε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε καὶ τ' ἄρματα τὰ ὠραῖα 510
 νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ, ὅτι πολλαῖς τὸν ἐστενεύσαν λόγγαις.
 ὅτι τὴν πρώτην δύναμιν τὰ πόδια του δὲν εἶχαν
 νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὴν λόγγην του ἢ κὰν ν' ἀναμερίσῃ·
 ὅθεν στρατὸς ἐπάλαμιν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του,
 καὶ οἱ πόδες δὲν εἶχαν ὀρμὴν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν μάχην. 515
 κ' ἐκεῖ ποῦ ἀναχωροῦσε ἀργά, τοῦ ἔρριξεν ἀκόντι
 ὁ Δηϊφοβὸς, ποῦ πάντοτε τοῦ ἔχε χολὴν καὶ μῖσος.
 ὅμως καὶ τοῦτο τοῦ ἔσφαλεν· καὶ τὸ βαρὺ κοντάρι
 ἔς τὸν ὄμω τὸν Ἀσκάλαφον υἱὸν τοῦ Ἄρη εὗρηκε·
 ἔς τὴν σκόνην ἔπεσεν αὐτὸς κ' ἐφρούκτωσε τὸ χῶμα. 520
 καὶ ὁ Ἄρης ὁ βροντόφωνος δὲν εἶχε ἀκόμη γνῶσιν,
 ὅτι ἔς τὴν μάχην ἔπεσεν ὁ ἀγαπητὸς υἱὸς του,
 ἀλλὰ κλεισμένος κάθονταν, ὡς ἤθελεν ὁ Δίας,
 κάτω ἀπὸ σύγνεφα χρυσᾶ ἔς τὴν κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου,
 ὅπου κ' οἱ ἄλλοι ἀθάνατοι μακρὰν ἀπὸ τὴν μάχην. 525
 Κ' ἐπάνω ἔς τὸν Ἀσκάλαφον ἀπ' τὰ δύο μέρη ὤρμησαν·

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apotheτήριο Dimosias Istorikis
 Restrictions apply.

καὶ ὡς ἄρπασ' ὁ Δηϊφόβος τὸ κράνος τοῦ Ἀσκαλάφου
 ὁ Μηριόνης πηδηκτά, σάν Ἄρης, τὸν ἐπῆρε
 μὲ λόγχην ἔς τὸν βραχίονα, καὶ ἀπὸ τὸ χέρι ἐκείνου
 χῶμα μὲ βρόντον ἔπεσε ἡ περιεσφαλαία. 530
 καὶ ὡσάν γεοάκι ἐχύθηκε καὶ πάλι ὁ Μηριόνης
 κ' ἔβγαλε ἀπ' τοῦ βραχίονος τὴν ῥίζαν τὸ κοντάρι
 κ' ἐσύρθη ἔς τοὺς συντρόφους του· κ' ἐκείνον ὁ Πολίτης
 αὐτάδελφός του ἀγκαλιαστὰ τὸν πῆρε τοῦ πολέμου
 ἀπὸ τὴν ἄχαρην βοήν ἔς τὸ μέρος ὅπου ἐμέναν 535
 πίσω ἀπ' τὴν μάχην τὰ γοργὰ πουλάρια του ζεμένα
 ἔς τὴν τεχνικὴν τῶν ἄμαξα καὶ τὰ ἔχε ὁ κυβερνήτης.
 κείνα ἔς τὴν μάχην ἔφεραν τὸν ἄνδρα ποῦ ἐβογγούσε
 ἀπ' τὴν αἱματοστάλακτιν πληγὴν βασανισμένος.
 Κ' οἱ ἄλλοι μὲ ἀτελεύτητην ὁρμὴν ἐπολεμοῦσαν. 540
 ἔς τὸν Ἀφαρῆα χύνεται Ἀντηνορίδην πρῶτος
 ὁ Αἰνείας καὶ μὲς τὸν λαίμῶν ἀντίκριν τὸν λογχίζει.
 δίπλα τοῦ γέρον' ἡ κεφαλὴ, κράνος ὁμοῦ καὶ ἀσπίδα,
 πέφτουν καὶ ὁ ψυχοθεριστὴς ὁ θάνατος τὸν ζώνει. 545
 ὁ Ἀντίλοχος τὸν Θόωνα τὸν τήρησε, ὡς ἐστράφη,
 καὶ ὁρμῶντας τὸν ἐκτύπησε καὶ τοῦ ἔκοψε τὴν φλέβα·
 τοῦ ἄνω εἰς τὰ νῶτ' ἀδιάκοπα πέρα ὡς τὸ σνίχι τρέχει,
 τὴν ἔκοψ' ὄλην' ἔπεσε τ' ἀνάσκελα ἔς τὸ χῶμα
 κείνος μ' ἀγκάλαις πεταχταῖς ἔς τοὺς ποθητοὺς συντρόφους. 550
 ὁ Ἀντίλοχος τότε ὄρωμψε καὶ τ' ἄρματ' ἀπ' τοὺς ὤμους
 τοῦ ἔπαιρνε κ' ἐπρόσεχε, καὶ κύκλωθέν του οἱ Τρωῆς
 τοῦ κτύπαν τὴν εὐρύχωρον περιλαμπρην ἀσπίδα,
 ἀλλὰ μέσα δὲν δύνονταν τὸ τρυφερό του σῶμα
 γὰν ν' ἀποσχίσουν, ὅτι ἐκεῖ τοῦ Νέστορος τὸν γόνον 555
 ὁ κοσμοσειστής ἔσωξεν, ὅσα καὶ ἂν πέφταν βέλη.
 ὅτι ποτὲ δὲν τοῦ λειπαν ἐχθροὶ καὶ αὐτὸς ἔς ἐκείνους
 ἐστρέφετο, οὐδ' ἀσάλευτο κρατοῦσε τὸ κοντάρι,
 ἀλλὰ τὸ ἐτίναζε ἅπαντ' αὐτὰ κ' ἡ κάποιον ν' ἀκοντίση
 μακρόθεν ἢ καὶ ἀπὸ σιμὰ νὰ ὀρμήσῃ ζέμετρα ὁ νοῦς του. 560
 Τὸν εἶδε, πῶς σημάδευε ἔς τὸ πλῆθος, ὁ Ἀσιάδης
 Ἀδάμας καὶ τοῦ λόγγισε ἔς τὴν μέσην τὴν ἀσπίδα,
 ἀλλὰ ἔς τὴν ἄκρην νέκρωσεν ὁ μέγας κοσμοσειστής
 καὶ τὴν ζοίην δὲν τοῦ ἄφησε νὰ πάσῃ τοῦ Ἀντιλόχου.
 καὶ ὡσάν παλοῦνι φλογιστὸ μὲς τὴν ἀσπίδα ἐστάθη 565
 μέρος κοντάρι κ' ἔμεινε τ' ἄλλο μισὸ ἔς τὸ χῶμα.
 καὶ ἔς τοὺς συντρόφους νὰ σωθῆ τραβήχθη τότε ἐκεῖνος.
 κατάποδα τ' ἀκόντι του τοῦ ῥίγν' ὁ Μηριόνης
 κάτω ἀπ' τ' ἀφάλι, ὡς τὰ κρυφά, ἔς τὸ μέρος ὅπου ἐξόχως
 θανατερός ἔς τοὺς ἄμοιρους θνητοὺς ὁ Ἄρης εἶναι. 570
 αὐτοῦ τὴν λόγχην τοῦ ἔμπεξε καὶ αὐτὸς μὲ τὸ κοντάρι
 ἐσπαρταροῦσε ὡς σπαρταρῶ τὸ βῶδι ὅπου ἔς τὰ ὄρη

ἀφοῦ τὸ δέσαν στανικῶς ἄνδρες· τραβοῦν βουκόλοι.
 ὅμοια σπαρνοῦσε, ὄχι πολὺν καιρὸν ὁ κτυπημένος
 ὡς ποῦ ἴθ' ἔγγυς καὶ ἀνέσπασε τ' ἀκόντι ὁ Μηριόνης 575
 ἀπὸ τὸ σῶμα κ' ἔκλεισε τὰ μάτια του μαυρίλα.
 Ὁ Ἐλενος τὸν μῆνιγγα κτυπᾷ τοῦ Δηϊπύρου
 μὲ ξίφος μέγα θρακικό, τοῦ ξεπετᾷ τὸ κράνος,
 κ' ἐκεῖνο μὲς τῶν μαχητῶν τὰ σκέλη ῥοβολάει,
 καὶ κάποιος ἀπ' τοὺς Ἀχαιοὺς τό σήκωσε ἀπὸ χάμου· 580
 τοῦ Δηϊπύρου ἐσκέπασε τὰ μάτια μαύρη νύκτα.
 Ὁ ἀνδραγαθὸς Μενέλαος λυτήθη, καὶ τὸ δόρυ
 τινάζοντας φοβεριστὰ ἔς τὸν Ἐλενον ἐχύθη·
 καὶ ὁ Ἐλενος τὰ κέρατα ἐτέντωσε τοῦ τόξου
 καὶ πρόθυμοι ἀντικρύστηκαν ὁ Ἀτρεΐδης ν' ἀκοντίσῃ 585
 μὲ λόγχην καὶ ὁ Ἐλενος ἀπ' τὴν χορδὴν τὸ βέλος.
 ὁ Πριαμίδης τοῦ ῥιξε ἔς τὰ στήθη, ἀλλ' ἐτινάχθη
 μακρὰν ἀπὸ τὸν θώρακα τὸ πικροφόρο ἀκόντι.
 καὶ ὡς ἀπὸ φτυάρι διάπλατο, ἔς ἓνα μεγάλο ἄλῶνι,
 τὰ μελαπὰ κονκιά σκιροῦν ἢ τὰ ρεβίθια πέρα, 590
 καθὼς ἀέρας τὰ φυσᾷ καὶ ὁ λυχνιστὴς τὰ παίζει,
 ὅμοια καὶ ἀπὸ τὸν θώρακα τοῦ ἐνδόξου Μενέλαου
 πολὺ μακρὰν τινάχθηκε τὸ φονικὸ κοντάρι.
 καὶ ὁ δυνατὸς Μενέλαος ἔς τὸ χέρι αὐτὸ ποῦ ἐκράτει
 τὸ τόξο τὸν ἐλόγησε καὶ ἀντίκρου αὐτοῦ ἔς τὸ τόξο
 τὸ χέρι τοῦ διαπέρασε ἢ λόγχῃ, κ' ἐκρεμοῦσε 595
 τὸ χέρι κάτω κ' ἔσερνε τὸ φράξινο κοντάρι
 κ' εἰς τοὺς συντρόφους νὰ σωθῆ αὐτὸς ἐσύρθη ὀπίσω·
 καὶ τό βγαλεν ὁ ψυχερὸς Ἀγήνωρ, καὶ τὸ χέρι
 μὲ μάλλινην καλόστριφτην τοῦ ἐφάσκισε σφενδόνην
 ποῦ ὁ πολεμάρχος ἔλαβεν ἀπ' τὸν ἀκόλουθόν του. 600
 Κ' ἴσια πρὸς τὸν Μενέλαον ὁ Πείσανδρος ἐχύθη·
 μοῖρα τὸν ἔφερνε κακὴ ἔς τὸ τέλος τοῦ θανάτου,
 νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ χέρι σου, Μενέλαε, ἔς τὸν ἀγῶνα.
 καὶ ὁπότεν ἐπροχώρησαν κ' εὐρέθησαν ἀντίκρου,
 τοῦ Ἀτρεΐδ' ἢ λόγχῃ ἔγυρε ἀλλοῦ κ' ἐκείνον δὲν ἐπῆρε, 605
 καὶ τὴν πλατειάν ὁ Πείσανδρος ἀσπίδα τοῦ Ἀτρεΐδῃ
 κτύπησε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἔβγῃ πέρα ἢ λόγχῃ·
 ἢ ἀσπίδα τὴν σταμάτησε καὶ τὸ κοντάρι ἐκόπη.
 καὶ αὐτὸς ἐχάρη μέσα του καὶ νίκην ἐφαντάσθη.
 μὲ τὸ ἀσημόκομπο σπαθὶ πέφτει ἔς αὐτὸν ὁ Ἀτρεΐδης· 610
 καὶ κάτω ἀπ' τὴν ἀσπίδα του καλόχαλκην ἀξίνα
 μέσα εἰς στελιάρι ἐλάϊνο μακροῦ καὶ στυλβωμένο
 φοῦκτωσε ὁ Πείσανδρος καὶ ὁμοῦ νὰ κτυπηθοῦν ὤρμοῦσαν.
 ἔς τῆς κόρυθος τῆς φουντωτῆς τὸν κῆνον δίδει κτύπον
 ὁ Πείσανδρος, κ' ἐπάνωθεν τῆς μύτης ὁ Ἀτρεΐδης 615

- ἵς τὰ πόδια ἔμπρὸς τὰ μάτια του ἵς τὸ χῶμα αἱματοῦμένα.
 καὶ ὡς ἔπεσ' ἔγινε κυρτός· τὸν πάτησε ἵς τὸ στήθος
 κείνος, τοῦ ἐπῆρε τ' ἄρματα κ' ἐπάνω του ἐκαυχῆθη· 620
 «νά, πῶς θ' ἀφῆοτε γλήγορα τῶν Δαναῶν τὰ πλοῖα.
 ὦ Τρῶες ἀνωμότατοι, γὰρ φόνους διψασμένοι.
 ἄλλαις δὲν φθάνουν ἔντροπαίς, τὸ ἀδίκημα εἰς ἔμένα
 ἐκάμετε, κακόσκυλα, χωρὶς τοῦ ἀστροποφόρου
 Διὸς ξενίου τὸν θυμὸν ποσῶς νὰ στοχασθῆτε,
 ποῦ αὐτὸς τοὺς πύργους γλήγορα τῆς πόλης σας θὰ ῥίξῃ. 625
 τὴν νυμφευτὴν γυναικα μου, ποῦ σὰς φιλοξενοῦσε,
 ἐπῆρετε κ' ἐφύγετε, καὶ τόσους θησαυρούς μου.
 καὶ τώρα πάλι μαίνεσθε τὰ ποντοπόρα πλοῖα
 νὰ κάψετε καὶ ταῖς ζῶαις νὰ κόψτε τῶν ἥρώων.
 ἀλλὰ θὰ πέσ' ἡ μάνητα τοῦ Ἄρη ποῦ σὰς καιεῖ. 630
 Δία πατέρα, ἐνῶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων εἰς τὴν γνῶσιν
 σὲ λέγουν πρῶτον, ἀπὸ σὲ τοῦτα συμβαίνουν ὅλα·
 ἰδοῦ, πῶς φίλος γίνεσαι πρὸς προπετεῖς ἀνθρώπους
 τοὺς Τρῶας, ποῦ ἀνωμότατην τὴν γνώμην πάντ' ἔχουν
 καὶ τοῦ πολέμου δὲν μποροῦν τὴν λύσσαν νὰ κορέσουν. 635
 κόρον εἰς ὅλα εὐρίσκομεν, ἵς τὸν ὕπνον, ἵς τὴν ἀγάπην,
 εἰς τὸν ἔξαισιον χορὸν καὶ εἰς τὸ τερπνὸ τραγοῦδι,
 καὶ ἵς ὅλα ἐκεῖνα εὐφραίνεται πλειότερα ἢ ἵς ταῖς μάχαις
 καθεῖς· ἀλλ' εἶναι ἀχόρτατοι ἵς τὸν πόλεμον οἱ Τρῶες.»
 Εἶπε, τοῦ ἐπῆρε τ' ἄρματα τὰ αἱματοβαμμένα 640
 τὰ ἴδωκε τῶν συντρόφων του κ' ἐβγήκε ἵς τοὺς προμάχους
 ὁ ἀσύγκριτος Μενέλαος· κεῖ πάνω του ἐπετάχθη
 τοῦ Πυλαιμένη βασιλῆᾶ τὸ τέκνον, ὁ Ἀρπαλιών·
 ἵς τὸ πλάγι τοῦ γλυκοῦ πατρὸς εἶχ' ἔλθῃ ἵς τὴν Τρωάδα 645
 νὰ πολεμήσῃ, οὐδ' ἔγυρεν εἰς τὴν πατρίδα πλέον·
 μὲς τὴν ἄσπιδα ἐλόγγισεν ἐκεῖνος τοῦ Ἀτρείδη
 ἐγγύθε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἐβγῇ πέρα ἡ λόγχη,
 καὶ ἵς τοὺς συντρόφους σύρθηκε νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του
 παντοῦ κιντῶντας μὴ κανεῖς τὸ σῶμα του λαβῶσῃ. 650
 καὶ ὡς φεύγει, βέλος χάλκινο τοῦ ῥίχνει ὁ Μηριόνης·
 τὸν πιτυχαίνει ἵς τὸ δεξιὸ μερὶ καὶ ἀντίκ' ἡ λόγχη
 ἵς τὴν φούσκαν βγαίνει, ἀφοῦ περνᾷ ἵς τὸ κόκκαλο ἀποκάτω.
 κάτω καθίζει, ἵς τῶν γλυκῶν συντρόφων ταῖς ἀγκάλαις
 ψυχομαχῶντας καὶ ἵς τὴν γῆν ξακλώθη τεντωμένος
 ὡσάν σκουλοῦκι κ' ἐπινεν ἡ γῆ τὸ μαῦρον αἶμα. 655
 οἱ Παφλαγόνες μαχηταὶ τὸν ἐπεριποιούντο
 ἵς τ' ἀμάξι τὸν ἀνέβασαν καὶ ἵς τὴν ἀγίαν Ἴλιον
 τὸν φέραν κ' ἔκλαιε μ' αὐτοὺς κατόπιν ὁ πατέρας
 ἀλλὰ δὲν εἶχε ξαγορὰν ὁ υἱὸς του πεθαμένος.
 Ὁ Πάρις σφόδρα ἐθύμωσε δι' αὐτὸν τὸν σκοτωμένον· 660
 ἔβρον τὸν εἶπε ἀνάμεσα τῶν Παφλαγῶν φίλον·

με αὐτὸν τὸν πόνον ἔρριξε τὸ χαλκοφόρο ἀκόντι.
 Εὐχύνωρ ἦταν κάποιος, υἱὸς τοῦ Πολυΐδου
 τοῦ μάντη, πλούσιος κ' εὐγενής, ἐγκατοικὸς Κορίνθου 665
 γνωστῆς τῆς μίσεως του κακῆς εἶχε ἀνεβῆ ἔς τὸ πλοῖον.
 ὅτι ὁ Πολυΐδος συγγι τοῦ εἶπε ὁ γηραλέος,
 ὅπου ἔς τὸ σπῆτι ἀπὸ κακὴν ἀρρώστειαν θά πεθάνῃ,
 ἢ ἔς τ' ἄρμενα τῶν Ἀχαιῶν θά πέσῃ ἀπὸ τοὺς Τρῶας·
 ὄθεν τὸ βαρὺ πρόστιμον τῶν Ἀχαιῶν νὰ λάβῃ 670
 ἀπόφευγε καὶ ἀπ' τὴν σκληρὴν ἀρρώστειαν νὰ ὑποφέρῃ.
 κάτω ἀπ' τ' αὐτὴ τὸν κτύπησε καὶ ἀπ' το σιαγόνι ὁ Πάρις·
 τὰ μέλη του ἄφησε ἢ ψυχὴ κ' ἐλήρηε τον μαυρίλα.
 Κ' ἔτσι ὡσὰν φλόγα μ' ἀσβεστην ὀρμὴν ἐπολεμοῦσαν·
 γνῶσιν δὲν εἶχε οὐτ' εἶδῃσιν ἀκόμη ὁ θεῖος Ἐκτωρ 675
 πῶς οἱ Ἀργεῖοι τὸν λαὸν ἐσύνηριβαν ἔς τῶν πλοίων
 τ' ἀριστερά, κ' οἱ Ἀχαιοὶ θά βγαῖναν νικηφόροι.
 τέτοιος τοὺς ἐσπρωγνε θεὸς καὶ αὐτὸς ἐδυμμαχοῦσε
 ὁ γαιοφόρος Ποσειδῶν· ἀλλ' ἔμεν' ὅπου προῦτα
 ταῖς πικναῖς τάξεις ἐπάσσε τῶν ἀπιστῶν Ἀργεῖων 680
 κ' ἐπειτα μέσα ἐπήδησε ἔς ταῖς πύλαις καὶ ἔς τὸ τεῖχος.
 τὰ πλοῖα κεῖ τοῦ Αἴαντος καὶ τοῦ Πρωτεσίλαου
 ἦσαν συρμένα τῆς λευκῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἄκρην
 κ' ἦταν τὸ τεῖχος χαμηλὸ πολὺ καὶ αὐτοῦ με λύσαν
 ἐξόχως ὄλ' οἱ μαχηταὶ κ' οἱ ἵπποι ἀγωνιζόνταν. 685
 Ἴωνες μακροχίτωνες Βοιωτοί, Λοκροὶ καὶ Φθῖοι,
 καὶ λαμπροφόροι Ἐπειοὶ τὸν Ἐκτορα, ποῦ ὄρμουσε
 πρὸς τὰ καράβια, ὡσὰν φωτιὰ μ' ἀγῶνα τοὺς κρατοῦσαν,
 ἀλλὰ καὶ δὲν κατώρθωσαν μακρὰν τους νὰ τὸν διώξουν.
 ὁ Μενεσθεὺς τοῦ Πετῆδ υἱὸς λυγάρι ὠδήγη 690
 ἀπὸ Ἀθηναίους καὶ μ' αὐτὸν ὁ Φεΐδας καὶ ὁ Στυχίος
 ὁ Βίας ὁ ἀνδράγαθος, καὶ ὁ μέγας Φυλείδης
 τῶν Ἐπειῶν ἦτο ἀρχηγός, ὁ Ἀμφίων καὶ ὁ Δρακίος,
 κ' ἦσαν τῶν Φθίων ἀρχηγοὶ ὁ Μέδων καὶ ὁ Ποδάρκης.
 καὶ ἄνομον ἦταν γέννημα ὁ Μέδων τοῦ Ὀϊλέως,
 λωλάδελφος τοῦ Αἴαντος· μακρὰν εἰς τὴν Φυλακίην 695
 ἔς τὰ ξένα ἐξοῦσε ἀπ' τὸν καιρὸν ποῦ ἐφόνευσ' ἔν' ἀδέλφῳ
 τῆς μητροῦς Ἐοῖπιδος, ὁμόκλινης τοῦ Ὀϊλέως·
 καὶ ὁ Ποδάρκης ἦτο υἱὸς τοῦ Φυλακίδου Ἰφίκλου.
 μετ' ἄρματά τους τοῦτοί ἐμπρὸς τῶν ἀνδρειωμένων Φθίων
 μάχονται· ὁμοῦ με τοὺς Βοιωτοὺς νὰ σώσουν τὰ καράβια. 700
 ὁ Αἴας πάλιν ὁ γοργός, ὁ Ὀϊλεΐδης ἀπ' τὸν ἄλλον
 τὸν Τελαμώνιον Αἴαντα μακρὰν δὲν κάμνει βῆμα·
 καὶ ὡς μαῦρα βόδια ἔς τὸν ἀγρὸν συγκολλητὸν ἀλέτρι
 με μιὰ ψυχὴ τραβοῦν ὁμοῦ ἔς τὸ νέαμα κ' ἐπάνω
 τοὺς ἀναβρῆζ' ἴδρωσ πολλὺς ἔς ταῖς ῥίξαις τῶν κερῆτων, 705
 καὶ μόν' ὁ στιλβωτὸς ζυγός, ἔς τὴν μέσην τοὺς χωρίζει

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifnako Apothetirio Dimosias Istorikis
 Restrictions apply.

- καθὼς νὰ σχίσουν προχωροῦν τ' αὐλάκια πέρα πέρα·
 ὅμοια κ' ἐκεῖνοι ἐμάχονταν πλάγι μὲ πλάγ' οἱ δύο·
 ἀλλ' εἶχε ὁ Τελαμώνιος πολλοὺς σιμά του ἀνδρείους
 συντρόφους, κ' ἔδιδε ἔς αὐτοὺς νὰ πάρουν τὴν ἀσπίδα, 710
 ὅπταν κόποξ κ' ἴδρωτας τοῦ λύγιζαν τὸ γόνα.
 οὐδ' οἱ Λοκροὶ τὸν ψυχερὸν Ὀϊλείδη ἀκολουθοῦσαν·
 διότ' εἰς μάχην σταθερὰν δὲν τοὺς βαστοῦσε ἡ γνώμη.
 ὅτι οὐδὲ κράνη χάλκινα καὶ φουντωτὰ φοροῦσαν,
 κούρθαις οὔτε κυκλωταῖς καὶ φράξινά κοντάρια, 715
 ἀλλὰ ἔς τὰ τόξα θαρρετοὶ καὶ ἔς τὸν καλοστριμμένον
 φλόκκον προβάτου, ἐστράτευσαν ἔς τὴν Ἴλιον καὶ μ' ἐκεῖνα
 πικρὰ βαροῦσαν κ' ἔσπαναν ταῖς φάλαγγαῖς τῶν Τρωῶν.
 ἔτσι μὲ τὰ λαμπρὰ ἄρματα τοῦ Αἴαντος τὰ πλήθη
 ἔμπρὸς ἔς τὸν θεῖον Ἐκτορα κτυποῦσαν καὶ τοὺς Τρωῶς, 720
 καὶ ὅπισθεν ὄρχαν οἱ Λοκροὶ, χωρὶς νὰ τοὺς νοήσουν,
 τόσο σφοδρὰ ποῦ ἐδείλιασαν ἀπὸ τ' ἐβέλ' οἱ Τρωῶς.
 Καὶ τότε μ' ἄσχημην φυγὴν μακρὰν ἀπ' τὰ καράβια
 ἔς τὴν ὑψηλὴν ἀκρόπολιν θὰ ἐγίριζαν οἱ Τρωῶς,
 ἀλλὰ ἔς τὸν ἄγριον Ἐκτορα τότε εἶπ' ὁ Πολυδάμας· 725
 «ὦ Ἐκτορ, εἶσαι δύσκολος ν' ἀκούσης νουθεσίας·
 ὅτι σοῦ ἔδωκε ὁ θεὸς τὰ ἔργα τοῦ πολέμου,
 γιὰ τοῦτο καὶ ἔς τὸ νόημα νὰ ἐξέχης ὅλον θέλεις·
 ἀλλ' ὅμως δὲν θὰ δυνηθῆς ὁμοῦ νὰ τὰ χῆς ὅλα· 730
 εἰς ἕναν ἔδωκε ὁ θεὸς τὰ ἔργα τοῦ πολέμου,
 ἔς ἄλλον τραγοῦδι, φόρμιγγα, καὶ τὸν χορὸν εἰς ἄλλον,
 ἔς ἄλλον τὰ στήθη θέτει νοῦν ὁ βροντητῆς Κρονίδης
 ὦραϊον, καὶ ἄνθρωποι πολλοὶ κείθεν ὀφέλειαν ἔχουν,
 σώζει λαοὺς καὶ τό καλὸ τὸ αἰσθάνεται αὐτὸς πρῶτος.
 ἀλλ' ὅ,τι κρίν' ὀρθότερον ἐγὼ θὰ φανερώσω. 735
 παντοῦ στεφάνι φλογερὸ σὲ ζῶνει τοῦ πολέμου
 κ' οἱ Τρωῶς, σὰν κατέβηκαν τὸ τεῖχος, οἱ γενναῖοι,
 ἀνάμερ' ἄλλοι στέκονται μὲ τ' ἄρματά τους, καὶ ἄλλοι
 μάχονται ὀλίγοι μὲ πολλοὺς ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἔς τὰ πλοῖα.
 πόδισε καὶ ὅλους κάλεσε ἐδῶ τοὺς πολεμάρχους 740
 μὲ σκέψιν νὰ μετρήσωμε τὰ πάντ' ἀνίσως πρέπει
 νὰ πέσωμεν εἰς τὰ γοργὰ καράβια μὲ τὸ θάρρος,
 νὰ δώσῃ νίκην ὁ θεὸς κ' ἄβλαπτοὶ ἀπὸ τὰ πλοῖα
 ὀπίσω νὰ γυρίσωμεν, ὅτι φοβοῦμαι μήπως
 ἀντιλυγίσουν οἱ Ἀχαιοὶ τὴν χθελινὴν τοὺς θραῦσιν· 745
 ἄνδρας πολέμου ἀχόρταγος ὀκνεῖ σιμὰ ἔς τὰ πλοῖα,
 ποῦ δὲν θ' ἀργήσῃ, ἐγὼ θαρρῶ, νὰ πεταχθῆ ἔς τὴν μάχην.»
 Ὁ Ἐκτωρ ἤρθε φρόνιμον ὅ,τ' εἶπε ὁ Πολυδάμας.
 καὶ ἀπὸ τ' ἀμάξι ἐπήδησε ἔς τὴν γῆν μὲ τ' ἄρματά του,
 κ' ἐκείνον ἐπροσφώνησε μὲ λόγια πτερομένα· 750
 «σύ, Πολυδάμα, κράτει αὐτοῦ τοὺς πρῶτους πολεμάρχους,

κ' ἐγὼ τὸν πόλεμον ἐκεῖ πηγαίω ν' ἀπαντήσω,
κ' ἐδῶ θὰ γύρω εὐθύς, ἀφοῦ τοὺς παραγγείλ' ὡς πρέπει.»
Εἶπ', ἐπετάχθη καὶ ὠμοίαζε μὲ ὄρος χιονισμένο·
σερνεῖ φωνὴν ἀνάμεσα τῶν βοηθῶν καὶ Τρώων. 755
καὶ ὅς τὴν φωνὴν τοῦ Ἑκτορος αὐτοὶ ἐκινήσαν ὅλοι
σιμὰ ὅς τὸν Πολυδάμαντα υἱὸν τοῦ Πάνθου ἀνδρείον.
καὶ ὁ Ἑκτωρ τὸν Δηϊφοβον, τὸν Ἑλενον ἀνδρείον,
τὸν Ἀσιάδη Ἀδάμαντα, τὸν Ἄσιον Ὑρτακίδην
ζητοῦσ', ἐγύριζε παντοῦ ὅς ταις τάξεις τῶν προμάχων. 760
ἀλλὰ δὲν ἦρε ἀνόλεθρον ἢ ἀπλήρωτον κανέναν.
ἄλλοι ἐκείτονταν νεκροὶ ὅς τῶν καρabiῶν τὸ πλάγι
ὅπου ἀπ' ταις λόγχαις τῶν ἐχθρῶν ἐχάσαν τὴν ζωὴν τους,
ἄλλοι τῆς Τροίας ἔμεναν ὅς τὸν πύργον λαβωμένοι. 765
κ' ἦθρεν εὐθύς ὅς τ' ἀριστερὰ τῆς δακρυφόρας μάχης
τὸν θεῖον Πάριν τῆς λαμπρῆς Ἑλένης τὸν συμβίον.
ὅς τὴν μάχην τοὺς συντρόφους του νὰ σπρώχνῃ, νὰ ἐμψυχώνῃ·
τὸν σίμωσε καὶ μὲ βαρεῖα λαλιά τὸν ὄνειδίζει·
«Δύσπαρι, ἐξαΐσει ὅς τὴν εἰδή, γυνομανὴς καὶ πλάνε 770
τί σοῦ ἔγειν' ὁ Δηϊφοβος, ὁ Ἑλενος, ὁ Ἀσιάδης
Ἀδάμας, ὁ Ὀθρνονεύς, ὁ Ἄσιος Ὑρτακίδης;
τῶρ' ἀπ' τὴν ἄκρην ῥοβολοῦν οἱ πύργοι τῆς Ἰλίου,
τώρα καὶ σὲν' ἀφεύγατος ἀφανισμὸς θε' ναῦρη.»
Τοῦ ἀπάντησε ὁ θεόμορφος Ἀλέξανδρος καὶ τοῦπε' 775
«Ἑκτωρ, τὸν ἀκατάκριτον νὰ κατακρίνης θέλεις,
ἄλλαις φοραῖς ἴσως ὀκνὰ ὅς τὸν πόλεμον κινούμαι·
ἀλλ' ἐμὲ τόσον ἀνανδρον δὲν γέννησε ἢ μητέρα·
ὅτι ἀπ' τὴν ὄραν π' ἀναψες τὴν μάχην πρὸς τὰ πλοῖα
τοὺς Δαναοὺς ἀσάλευτοι κ' ἐμεῖς ἐδῶ κτυποῦμε,
καὶ οἱ σύντροφοί μας ποῦ ζητᾶς, ἐκεῖνοι ἐφρονευθῆκαν· 780
ὁ Ἑλενος καὶ ὁ Δηϊφοβος ἐδῶθ' ἐφύγαν μόνοι
καὶ οἱ δυὸ μὲ λόγχαις μακρναῖς ὅς τὸ χέρι λαβωμένοι·
ἐκείνους ἔσωσεν ὁ Ζεὺς· καὶ τώρα ὀδήγησέ μας,
κατόπιν τρέχουμε κ' ἐμεῖς ὅπου ἀγαπᾶς, καὶ ἀνδρείας,
θαρρῶ, δὲν θαῦρης ἔλλειψιν, ὅσ' εἶναι ἡ δύναμις μας. 785
καὶ πέρ' ἀπ' ὅ,τι τὸν βαστᾶ, κανεῖς, ἂν καὶ γενναῖος,
δὲν ἠμπορεῖ νὰ πολεμῇ.» Οἱ λόγοι τοῦ Ἀλεξάνδρου
ἐμάλαξαν τὸν Ἑκτορα, καὶ ὅπου βροντοῦσε ἡ μάχη
σφοδρότερα ἐπετάχθησαν νὰ σμίξουν τοὺς ἀνδρείους
Κεβριόνην, Πολυδάμαντα, Φάλκην, Ὀρθαῖον, Πάλμιν, 790
καὶ Πολυφοίτην τὸν λαμπρόν, καὶ Ἀσκάκιον καὶ Μόρυν,
υἱὸς τοῦ Ἴπποτίωνος, ποῦ τ' ἄλλο χαραμέρι
ἀπὸ τὴν μεγαλόστηλην ἐφθάσαν Ἀσκακίαν
ὅς τὸν τόπον ἄλλων· τῶρ' αὐτοὺς ὅς τὴν μάχην σπρώχν' ὁ Δίας,
καὶ ὠμοιάζαν, καθὼς πῆγαιναν κακῶν ἀνέμων ζάλην, 795
καὶ τοῦ Διὸς ἀπ' τὴν βροντὴν πηλάθε ῥοβολαεῖ,

- καὶ μὲ βοητὸν ἀμείλικτον τὸ πέλαγο ἀνταμόνει·
 κοχλάζουσι κύματα πολλὰ τῆς φλοισβεῖας θαλάσσης,
 κυρτά, μὲ κάτασπραις κορφαίς, ἄλλα κατόπι ἢ ἄλλα· 800
 ὅμοια κ' οἱ Τρώες συσφικτοί, ἕς ἄλλους κατόπιν ἄλλοι,
 τοὺς ἀρχηγούς, ἀστραφτεροὶ ἕς τὰ ὄπλ' ἀκολουθοῦσαν.
 ὁ Ἐκτωρ προπορεύετο σὺν ἀνδροφόνος Ἄρης,
 καὶ τὴν λαμπρὴν ὀλοΐσιν ἀσπίδα ἐμπρὸς του ἐκράτει
 μὲ δίπλαϊς τόμαρα πολλαῖς καὶ χάλκωμα δεμένην. 805
 καὶ κρᾶνος σείονταν λαμπρὸ ἕς τὴν κεφαλὴν του ἐπάνω.
 καὶ γύρω ἐκεῖ ἕς ταῖς φάλαγγαις βαδίζει σκεπασμένους
 καὶ τὴν ἀσπίδα, ἴσως ἐμπρὸς ἕς τὸ πάτημά του κλίνουσι.
 μὲ τὴν ἀσπίδα, ἴσως ἐμπρὸς ἕς τὸ πάτημά του κλίνουσι.
 ἀλλὰ δὲν τάραζε ποσῶς τῶν Ἀχαιῶν τὰ στήθη.
 καὶ ὁ Αἴας τὸν προκάλεσε, μακροπατῶντας, πρῶτος· 810
 «ὦ φοβερέ, πλησίασε· ἐκεῖθε θὰ δειλιάσῃς
 τοὺς Ἀχαιοὺς; δὲν εἴμασθην ἀμάθητοι πολέμου·
 ἀλλὰ μαστίγι τοῦ Διὸς κακὸ μᾶς ἔχει πλήθη.
 καὶ ἂν ἕς τὴν ψυχὴν σου ἐθάρρειψες νὰ κἀψῃς τὰ καρᾶβια,
 κ' ἐμᾶς νὰ τὰ φυλάξουμε τὰ χέρια δῶ δὲν λείπουν. 815
 ἀλλ' εὐκολώτερα πολὺ θὰ πέσῃ ἀφανισμένη
 ἀπὸ τοῦτα τὰ χέρια μας ἢ ἕξαιουστή σας πόλις.
 καὶ σένα λέγω τώρα ἐγὼ, πῶς δὲν θ' ἀργήσῃ ἢ ὄρα
 νὰ φεύγῃς καὶ νὰ δέεσαι ἕς τοὺς ἀθανάτους ὄλους,
 νὰ δώσουν γερακιοῦ φτερὰ ἕς τὰ εὐμορφ' ἄλογά σου,
 ποῦ τὴν πεδιάδα σχίζοντας ἕς τὴν πόλιν θὰ σὲ φέρουν.» 820
 Καὶ ἄμ' εἶπε τοῦτα ἐπέταξεν ἀετὸς ἕς τὰ δεξιὰ του
 καὶ ἕς τὸ σημάδι θαρρετὰ τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη
 ἀλάλαξαν· καὶ ἀπάντησε ἕς αὐτὸν ὁ μέγας Ἐκτωρ·
 «ἀνόητ' Αἴα, βούβαλε, ποιὸν λόγον εἶπες τώρα.
 ὅμοια κ' ἐγὼ νᾶμουν υἱὸς τοῦ Αἰγιδοφόρου Δία, 825
 ἀθάνατος ἀπ' τὴν σεπτὴν τὴν Ἥραν γεννημένος,
 καὶ νὰ τιμῶμαι, ὡς ἡ Ἀθηναῖα δοξάζεται καὶ ὁ Φοῖβος,
 καθὼς κακὸ ἕς τοὺς Ἀχαιοὺς τρώντι θὰ φέρῃ ἢ μέρα,
 ἕς ὄλους καὶ σὺ θὰ φονεuthῆς, ἂν νὰ δεχθῆς τολμήσῃς
 τὸ μακρὺ κοντάρι μου, ποῦ τὰ λευκά σου μέλη 830
 θὰ σχίσῃ, καὶ νεκρὸς αὐτοῦ ἕς τὰ πλοῖα θὰ χορτάσῃς
 τῶν Τρώων μὲ τὸ πάχος σου τὰ ὄρνεα καὶ τοὺς σκύλους.»
 Εἶπε καὶ προπορεύτηκε καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν
 μὲ ἀλαλαγμὸν ἀμίλητον τὰ πλήθη, καὶ ἀλαλάξαν
 κ' οἱ Ἀχαιοὶ κ' ἐδέχοντο τοὺς πολεμάρχους Τρώας 835
 ἀδείλιαστοι ἕς τὴν θέσιν τους· ὁ ἀγὸς καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη
 ὡς τοῦ Διὸς ἀνέβαινε τὸν φωτεινὸν αἰθέρα.

Τὴν χλαοὴν αὐτίας^ο εὐθύς, ἂν κ' ἔπινεν, ὁ Νέστωρ,
κ' εἶπε μὲ λόγια φτερωτὰ πρὸς τὸν Ἀσκληπιάδην·
«θεῖε Μαχᾶον, νόησε, ποῦ αὐτὰ θ' ἀποτελέσουν·
τῶν ἀνδρειωμένων ἢ βοή πληθαίνει ἐκεῖ ἕς τὰ πλοῖα. 5
ἀλλὰ σὺ μείνε, φλογερό κρασί κάθου καὶ πῖνε,
ὡς νὰ θερμάνῃ τὰ λουτρά ἢ εὐμορφῇ Ἑκαμήδη
ἀπ' τὰ πηγμένα αἵματα νὰ λούσῃ τὸ κορμί σου.
κ' ἐγὼ θὰ ἔβρω, ἀπὸ ψηλὰ νὰ μάθ' ὅ,τι συμβαίνει.»
Εἶπε καὶ τὴν περιλαμπρὴν ἐφόρεσεν ἀσπίδα,
ποῦ εἶχε ἀφήσῃ ἕς τὴν σκηνὴν ὁ ἀνδρείος Θρασυμήδης, 10
υἱὸς τοῦ, κ' εἶχε πάρη αὐτὸς ἐκείνην τοῦ πατρός του·
πῆρε κοντάρι δυνατὸ μ' ἀκονισμένην λόγχην,
κ' ἔξωθ' ἐστάθη τῆς σκηνῆς καὶ ἄχαρον εἶδεν ἔργον,
τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς τάραχον, τοὺς ἀποτόλμους Τρῶας
ὀπίσω νὰ τοὺς κυνηγοῦν, ὄρεπια τὸ τεῖχος ὄλο. 15
καὶ ὅπως μεγάλο πέλαγος μακρολογᾷ μὲ κύμα
βουβὸ καὶ νοιώθει τὴν ὀρμὴν ἐγγὺς σφοδρῶν ἀνέμων
καὶ μῆτ' ἐδῶ τὰ κύματα καὶ μῆτ' ἐκεῖ σαλεύει,
πρὶν ἄνεμος ξεχωριστὸς ὀρμήσῃ ἀπὸ τὸν Δία·
ὅμοια τοῦ γέρον καὶ ἡ ψυχὴ χωρίζονταν εἰς δύο, 20
τῶν ἀνδρειωμένων Δαναῶν τὰ πλήθη ἂν θ' ἀνταμώσῃ,
ἢ τὸν ποιμένα τῶν λαῶν νὰ εὔρη τὸν Ἀτρεΐδην,
κ' ἔκρινε συμφερότερον νὰ εὔρη τὸν Ἀτρεΐδην·
κ' ἐκεῖνοι ὅστοςο ἐμάχονταν κ' ἐσφάζονταν μὲ λύσαν,
κ' ἐβρόντ' ὁ ἀσύντριπτος γαλκὸς ἕς τὸ σῶμά τους ἐπάνω 25
καθ' ὅ,τι με ἐσπῆ γὰν ἡ μάχη κἀνῆρσι, τὰν τετυπλοῦνταν.

Καὶ ἀπάντησαν τὸν Νέστορα οἱ βασιλεῖς οἱ θεῖοι
ὁ Διομήδης, ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ μέγας Ἀγαμέμνων,
ὡς ἀπ' τὰ πλοῖα ἀνέβαιναν, ὡς ἦσαν πληγωμένοι. 30
ὅτ' ἦσαν τὰ καράβια τοῖς, πολὺ μακρὰν τῆς μάχης,
ἔς τὸν ἄμμον, ὅτι ἔς τὴν στερεὰ κείνα ἐσυρθῆκαν πρῶτα,
καὶ πρὸς ταῖς πρύμναις κολλητὰ εἶχε κλισθῆ τὸ τεῖχος.
τὶ τ' ἀκρογιάλι, ἄν καὶ πλατὺ, δὲν ἐπαιρνε τὰ πλοῖα
καὶ νὰ μὴ στενοχωρηθοῦν τὰ πλήθη, τὰ ἔχαν βάλῃ 35
σειραῖς σειραῖς κλιμακωτὰ καὶ τὸ παραθαλάσσιο
μεγάλῳ στόμα ἐγέμισεν ἀπὸ μιᾶν ἄκρην ἔς ἄλλην.
μαζὶ κατέβαιναν νὰ ἰδοῦν τὴν μάχην στηριγμένοι
ἐπάνω ἔς τὰ κοντάρια τοὺς κατάκαρδα θλιμμένοι,
ὅταν κεῖ τοὺς ἀπάντησεν ὁ γέρος ὁ Νηλεΐδης 40
κ' ἔφερεν ἄλλην ταραχὴν ἔς τὰ βάρη τῆς ψυχῆς των.
κ' ἐκείνον ἐπροσφώνησεν ὁ βασιλεὺς Ἀτρεΐδης
«Νηλεΐδη, Νέστωρ, καύχημα τῶν Ἀχαιῶν καὶ δόξα,
τί ἄφησες τὸν πόλεμον τὸν ἀνδροφόνον κ' ἤλθες;
ὁ Ἔκτωρ ὁ ἀκράτητος φοβοῦμαι μὴ τελειώσῃ 45
κεῖνο ποῦ μᾶς φοβέρισε ἔς τὴν σύνοδον τῶν Τρώων,
πῶς ἀπὸ τὰ καράβια μας ἔς τὴν Ἴλιον δὲν θὰ γύρη,
ποῖν νὰ τὰ κάμῃ καὶ ὅλους μας αὐτοῦ νὰ σφάξῃ ἐπάνω.
κεῖνος αὐτὰ ἔλεγε καὶ ἰδοὺ τώρα τὰ βλέπομε' ὅλα.
τὸ βλέπ', ὠϊμένα, καθαρὰ, χολὴν ἔς ἐμένα τρέφουν 50
μέσα τοὺς ὄλ' οἱ Ἀχαιοί, καὶ ὄχι ὁ Πηλεΐδης μόνος,
καὶ θέλουν καὶ δὲν μάχονται νὰ σώσουν τὰ καράβια.»
Καὶ ὁ Νέστωρ τοῦ ἀποκρίθηκε «ναί, τοῦτα ἐτελειωθῆκαν
τρώντι ἐμπρὸς ἔς τὰ μάτια μας, καὶ ὁ βροντοφόρος Δίας,
ὁ ἴδιος μεταβολὴν δὲν δύναται νὰ φέρῃ. 55
ἤδη τὸ τεῖχος ἔπευε, ποῦ ἀσύντριφτη νὰ ἦναι
προφυλακὴ θαρροῦσαμε ἔς ἐμᾶς καὶ ἔς τὰ καράβια.
καὶ ἀσπονδὴν μάχην ἀπαντῆν ἔχουν αὐτοὶ ἔς τὰ πλοῖα,
ποῦ μάτι καὶ προσεχτικὸ δὲν ξεχωρίζει πλέον
ἀπὸ ποῖο μέρος οἱ Ἀχαιοὶ ἔς τὸν ταραχὸν κλονοῦνται 60
τόσο σμικτὰ φονεύονται καὶ ὁ πόλεμος βροντάει.
ἀλλὰ τί πρέπει νὰ γινῆ τῶρ' ἄς σκεφθοῦμε, ἄν καὶ
θὰ πράξῃ ὁ νοῦς' ἀλλὰ καλὸ νὰ ἐμποῦμ' ἐμῆς ἔς τὴν μάχην
δὲν κρίνω, ὅτι γιὰ πόλεμον δὲν εἶναι ὁ λαβωμένος »
Ἦ αὐτὸν ὁ ἄρχος τῶν ἀνδρῶν ἀπάντησ' ὁ Ἀτρεΐδης' 65
«ὦ Νέστωρ, ἀφοῦ πολεμοῦν ἐκείνοι πρὸς τὰ πλοῖα
καὶ ἀνόφελα τὸν χάντακα μὲ μόχθον καὶ τὸ τεῖχος
ἐσήκωσαν οἱ Δαναοί, κ' ἐθάρρυναν νὰ τὰ ἔχουν
προφυλακὴν ἀσύντριφτην γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ τὰ πλοῖα,
ἄρесе τοῦτ', ὡς φαίνεται, τοῦ φοβεροῦ Κρονίδη,
ὄλ' οἱ Ἀχαιοὶ δῶ θὰ σβυσθοῦν μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα. 70
ἐγὼ οὐκ ἔχω ἄλλο ἔργον ἢ τὸ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἔχειν ἰσχυρὰν ἄνδρα ὅστις πρὸς τοὺς

τὸν βλέπω τώρα, ὡσάν θεοὺς τοὺς Τρῶας νὰ λαμπρύνῃ.
 καὶ νᾶξῃ ἐμᾶς τὰ χέρια καὶ τὴν ἀνδρεία δεμένα.
 κ' ἐλάτε τώρα, ὅ,τι θὰ εἰπῶ νὰ τὸ δεχθοῦμεν ὅλοι.

Ἔς τὴν ἄμμον ὅσα εὐρίσκονται πρῶτα συρμένα πλοῖα, 75
 εἰς τὴν ἀγίαν θάλασσαν νὰ τὰ κυλίσουμ' ὅλα,
 νὰ μείνουν μὲ ταῖς ἄγκυραις ὡς νᾶλθ' ἡ νύκτα ἢ θεία,
 ἂν παύσουν ἀπ' τὸν πολεμον καὶ μὲς τὴν νύκτα οἱ Τρῶες.
 κατόπιν θὰ κυλήσουμε καὶ τ' ἄλλα· ὅτι νὰ φύγῃς
 καὶ νύκτ' ἀπὸ τὸν κίνδυνον κατάκρισιν δὲν φερεῖ. 80
 φρόνιμος, εἶναι ὅποιος μπορεῖ νὰ φύγῃ πρὶν τὸν πιάσουν.»
 Μὲ ἄγριο βλέμμα ὁ πολύβουλος τοῦ ἀπάντησε Ὀδυσσεάς·
 « Ἀτρεΐδη, ἀπὸ τὰ χεῖλη σου ποῖος ἐβγήκε λόγος;
 ἄθλιε, ἔς ἄλλον ἄτιμον στρατὸν σοῦ· πρεπε νᾶσαι
 ὁ ἀρχηγός, ὄχι ἔς ἐμᾶς, ποῦ ὁ Ζεὺς ἀπὸ τὰ νειάτα 85
 ὡς εἰς τὸ γῆρας ἔδωκε μ' ἀνδρεία ν' ἀγωνισθοῦμε
 ὡς εἰς τὴν ὑστερὴν πνοὴν τρομακτικὸς πολέμου.
 τὴν πόλιν τὴν πλατύδρομην τῶν Τρῶων θὲ ν' ἀφήσῃς,
 ποῦ ἐξ ἀφορμῆς τῆς φοβεροῦς ἐκάμαμεν ἀγῶνας;
 σίγα, μὴ καὶ ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀκούσῃ αὐτὸν τὸν λόγον, 90
 ποῦ ἄνθρωπος δὲ θὰ βγανε ποτέ του ἀπὸ τὰ χεῖλη,
 ὅπου νὰ ἔχη νοῦν ὀρθὸν καὶ μέτρον ἔς ὅ,τι λέγει
 καὶ σκηπτροφόρος μάλιστα, ποῦ νᾶξ' ὑποταγμένους
 τόσους λαοὺς, ὅσους καὶ σὺ δεσπόζεις τῶρ' Ἀργείους·
 καὶ τῶρ' ἀπ' ὅτι ἐπρόφερες τὸν νοῦν σοῦ κατακρίνω, 95
 ποῦ, ἐνῶ κρατεῖ ὁ πόλεμος, μᾶς λέγεις τὰ καράβια
 ἔς τὴν θάλασσαν νὰ σύρουμε, γιὰ νὰ ἴθουν εἰς τοὺς Τρῶας,
 τὰ πράγματα, ὡς τὰ εὔχονται, ἂν καὶ νικοῦν ἀράδα,
 κ' ἐμᾶς νὰ πάρῃ ἀφανισμός· ὅτ' οἱ Ἀχαιοὶ τὴν μάχην
 δὲν θὰ κρατήσουν, ἅμα ἰδοῦν νὰ σύρονται τὰ πλοῖα, 100
 ἀλλὰ τὰ μάτια γύρωθεν θὰ στρέφουν δειλιασμένοι·
 καὶ ἰδοῦ πῶς βλάβην, ἀρχηγέ, θὰ φέρ' ἡ συμβουλή σου.»
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων·
 « μὲ ὄνειδισμὸν μ' ἐπλήγωσες πικρὸν εἰς τὴν ψυχὴν μου,
 Λαερτιάδη, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶπ', ἂν δὲν τὸ θέλουν, 105
 οἱ Ἀχαιοὶ, ἔς τὴν θάλασσαν νὰ σύρουν τὰ καράβια.
 καὶ τῶρ' ἄς ἐβγῇ ἄλλος κανεὶς, ἢ γέροντας ἢ νέος,
 γνώμων νὰ εἰπῇ καλῆτερον καὶ θὰ μ' εὐχαριστήσῃ.»
 « Χωρὶς νὰ τὸν ζητήτῃ ἄλλοῦ», τότε ὁ Τυδεΐδης εἶπε,
 « κοντὰ σας εἶναι ὁ ἄνθρωπος, εἰάν στέργετε τὴν γνώμην 110
 ν' ἀκούσετε καὶ ἂν δὲν γεννᾷ ἔς ἐσᾶς χολῆν καὶ πῆσμα,
 ποῦ ἀπ' ὅλους σας νεώτατος ἔς τὴν ἡλικίαν εἶμαι.
 ἀλλ' εἶχα ἐνδοξον κ' ἐγὼ πατέρα, τὸν Τυδέα,
 ποῦ τώρα χῶμα σηκωτὸ ἔς ταῖς Θήβαις τὸν σκεπάζει.
 ὅτι ὁ Πορθεὺς ἀσύγκριτα γέννησε ἀγόρια τρία, 115
 ἔς τὴν Καλυδῶνα τὴν ψηλὴν καὶ ἔς τὴν Πλευρῶνα ἐξοῦσαν,

- Ἄγριος, Μέλας καὶ Οἰνεύς, πατέρας τοῦ πατρός μου,
 ἰππῶδαμος, ποῦ ἔς τὴν ἀνδρείαά τοὺς ἀδελφούς περνοῦσε.
 καὶ τοῦτος ἔμεινεν αὐτοῦ, καὶ ἔς τ' Ἄργος ὁ γονεῖός μου
 ἐστάθη, ἀφοῦ παράδειρεν, ὡς ἤθελεν ὁ Δίας. 120
- τοῦ Ἀδράστου γαμβρός ἔγεινε καὶ σπῆτι ἐκατοικοῦσε
 γεμάτο βίο, κ' εἶχε πολλὰ χωράφια σιτοφόρα
 μὲ πολλὰ δένδρα ὀλόγυρα, καὶ πρόβατα εἶχε πλῆθος
 κ' ἦταν ἀπὸ τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς τὸ κοντάρι ὁ πρῶτος. 125
- καὶ τοῦτ', ἂν εἶναι ἀληθινὰ θεὸς νὰ τ' ἀκούσῃ ὅλοι.
 καὶ ἀφοῦ ἀχρεῖος καὶ ἀνανδρος δὲν εἶμαι γεννημένος,
 δὲν πρέπει ν' ἀψηφῆσετε τὸν λόγον μου, ἂν ἀξίζη.
 ἄς πᾶμ' ἡμεῖς ἔς τὸν πόλεμον μὲ ὄλαις ταῖς πληγαῖς μας
 τὸ θέλ' ἢ ἀνάγκη, ἀλλὰ μακρὰν θὰ μένωμ' ἀπ' τὰ βέλη
 μὴ πάρη κάποιος ἀπὸ μᾶς πληγὴν εἰς τὴν πληγὴν του. 130
- τοὺς ἄλλους θὰ κινήσομεν ἡμεῖς αὐτοὺς ποῦ ὡς τώρα
 στέονται νὰ ξαραθυμοῦν μακρὰν ἀπὸ τὴν μάχην.»
 Ὅλους ὁ λόγος ἄρесе κ' εὐθύς ἐξεκινήσαν
 κ' ἐκείνων προπορεύονταν ὁ βασιλεὺς Ἀτρείδης. 135
- Ἀπὸ μακρὰν τοὺς νόησεν ὁ μέγας κοσμοσείστης
 κατόπι ἐπήγε μὲ μορφὴν ἀνθρώπου γηραλέον,
 τὸ δεξιὸ χεῖρ ἐπίασε τοῦ Ἀτρείδη βασιλέως
 κ' ἐκείνον ἐπροσφώνησεν· «Ἀτρείδη, ἀλήθεια τώρα
 τὴν διεστραμμένην του ψυχὴν εὐφραίνεται ὁ Πηλείδης
 τῶν Ἀχαιῶν τὸ σφάξιμο καὶ τὴν φυγὴν νὰ βλέπῃ, 140
- ὅτι δὲν ἔχει νοῦν ποσῶς, ἀλλ' ὅπως εἶναι ἄς πέσῃ
 ἔς τὸν ὄλεθρον κ' ἕνας θεὸς νὰ τὸν ἐξουθενώσῃ
 καὶ σένα οἱ μάκαρες θεοὶ δὲν σὲ μισοῦν καὶ τόσο,
 καὶ ὀγλήγορα, θαρρῶ, θὰ ἰδῆς τοὺς ἀρχηγούς τῶν Τρώων
 σκόνην πολλὴν εἰς τὴν πλατεῖα παιδιάδα νὰ σηκόνουν 145
- ἀπ' τὰ καράβια φεύγοντας ἔς τὴν πόλιν νὰ προφθάσουν.»
 Εἶπε κ' ἐκραύασε σφοδρῶς κ' ἐχύθη ἔς τὴν πεδιάδα.
 καὶ ὅσων ὁμοῦ σέρνουν βοὴν δέκα χιλιάδες ἄνδρες
 καὶ ὅσταν πέφτουν μανικὰ ἔς τὴν ἔριδα τοῦ Ἄρη,
 ὁπότεν ἀπὸ τὰ στήθη του φωνὴν ὁ κοσμοσείστης 150
- τόσσην ἀπὸ τὰ στήθη του φωνὴν ὁ κοσμοσείστης
 ἔσπερε, καὶ ἔς τοὺς Ἀχαιοὺς πολλὴν ἀνάφει ἀνδρείαν
 νὰ πολεμοῦν, νὰ μάχωνται καὶ παῦσιν νὰ μὴ θέλουν.
 Καὶ ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου κορυφὴν τότε ἦ χρυσόθρον' Ἥρα
 ὡς ἔστεκε κ' ἐκύτταζε, καὶ τὸν αὐτάδελφόν της
 εἶδεν ὁμοῦ καὶ ἀνδράδελφον, μὲ ἀγῶνα νὰ κινήται 155
- ἔς τὸν πόλεμον ἐχάρηκε κ' ἐξάνοιξε τὸν Δία
 ἔς τὴν Ἴδην τὴν πολύβρουσην, ἔς τὴν ἄκρην κορυφὴν της,
 καθήμενον καὶ μισητὸς ἐγένη ἔς τὴν ψυχὴν της.
 κ' ἐσκέφθ' ἢ μεγαλόφθαλμη θεὰ πῶς θὰ ἠμποροῦσε
 νὰ ξεπλανέσῃ αὐτὴ τὸν νοῦν τοῦ αἰγιδοφόρου Δία. 160
- καὶ τοῦτο συμπερῶτερον ἐφάνη ἔς τὴν ψυχὴν της,

ἀφοῦ ὥραϊα στολισθῆ νὰ κατεβῆ ἕς τὴν Ἰδην
 ἴσως αὐτὸς ἕς τὸ πλάγι τῆς νὰ πέσῃ ἐπιθυμήσῃ,
 κ' ὕπνον κατόπιν ἄβλαβον καὶ μαλακὸν ν' ἀπλώσῃ 165
 ἕς ἐκείνου τὰ ματόφυλλα καὶ ἕς τῆς καρδίας τὰ βάθη
 κ' ἐπῆγεν εἰς τὸν θάλαμον ποῦ ὁ ποθητὸς υἱὸς τῆς
 τεχνούργησεν ὁ Ἥφαιστος μὲ τὰ θυρόφυλλά του
 λαμπρὰ καὶ κληδ' ἀγνώριστῃ ἕς ἄλλον θεὸν τοῦ Ὀλύμπου·
 καὶ μέσα ἐμπῆκε κ' ἐκλείσε τὴν στιλβωμένην θύραν 170
 καὶ πρῶτα ὄλο τὸ σῶμα τῆς τὸ χαριτοπλασμένον
 μὲ ἀμβροσίαν εὐμορφα καθάρισε καὶ ἀλείφθη
 λάδι ἀφθαρτο γλυκότατο μὲ μύρα εὐωδιασμένον·
 μόλις ἐκείνο ἀναδενθῆ ἕς τὰ δώματα τοῦ Ὀλύμπου
 γῆ καὶ οὐρανὸς μοσχοβολοῦν ἀπ' τὴν γλυκεῖα πνοή του,
 τ' ὥραϊο σῶμα ὧ; ἀλείψε κ' ἐκτένισε τὴν κόμην 175
 ἐπλεξε μὲ τὰ χέρια τῆς ταῖς ἀφθαρταῖς πλεξίδαϊς,
 ποῦ ἀπὸ τὴν θεῖαν κεφαλὴν λαμπραῖς ἐκυματίζαν.
 κ' ἐνδύθη ἀμβρόσιο φόρεμα, ὁποῦ τῆς εἶχε κάμη
 ἢ Ἀθηνᾶ μὲ πάμπολλες εἰκόνες πλουμισμένο,
 καὶ τό ἕχε κλείσῃ μὲ χρυσαῖς περόναις πρὸς τὸ στῆθος. 180
 κ' ἐζώσθη ζώνην ποῦ ἑκατὸν εἶχε τριγύρω κρόσσαις
 καὶ σκουλαρίκια πέρασε ἕς ταῖς τρύπαις τῶν αὐτιῶν τῆς
 τριόφθαλμα, πολύτεχνα, ποῦ ἀστράφταν ὄλα χάρι.
 κ' ἐφόρεσε ἡ σεπτὴ θεὰ τῆς κεφαλῆς μαντήλα,
 ὥραϊαν, ὀλοκαίνουργην, ποῦ ἕχε τοῦ ἡλιοῦ τὴν λάμψιν, 185
 καὶ σάνδαλα προσέδεσε ἕς τὰ πόδια τῆς ὥραϊα.
 καὶ ἀφοῦ ὄλη ἐστολίσθηκεν, ἀπὸ τὸν θάλαμόν τῆς
 ἐβγῆκ' εὐθύς κ' ἐκάλεσε σιμὰ τὴν Ἀφροδίτην
 ἀνάμερ' ἀπὸ τοὺς θεοὺς τοὺς ἄλλους καὶ τῆς εἶπε· 190
 «θὰ στέρξῃς ἄρα ὅ,τι θὰ εἰπῶ, παιδί μου νὰ μοῦ κάμῃς;
 ἢ τάχα θὰ μοῦ τ' ἀρνηθῆς καθὼς χολῆν μοῦ τρέφεις
 ἐπειδὴ ἐγὼ τοὺς Δαναοὺς βοηθῶ καὶ σὺ τοὺς Τρῶας.»
 Ἦσ' αὐτὴν ἡ κόρη τοῦ Διὸς ἀπάντησε Ἀφροδίτη·
 «ὦ Ἥρα, σεβαστὴ θεά, τοῦ ὑψίστου Κρόνου κόρη· 195
 ὅ,τι ποθεῖς λέγε μου εὐθύς καὶ νὰ τὸ κάμω θέλω
 ἂν πράγμα εἶναι νὰ γίνεταί καὶ νὰ ἠμπορῶ νὰ πράξω.»
 Μὲ δόλον τῆς ἀπάντησεν ἡ Ἥρα ἡ σεβασμία·
 «τὴν χάριν καὶ τὸν ἔρωτα ἕς ἐμὲ ζητῶ νὰ δώσῃς
 ὁποῦ ἀθανάτους καὶ θνητοὺς μ' αὐτὰ δαμάζεις ὄλους.
 θὰ πάω ἕς τὰ πέρατα τῆς γῆς νὰ εὐρῶ τῶν θεῶν ὄλων 200
 τὸν γεννητὴν Ὠκεανὸν καὶ τὴν Τηθύν μητέρα,
 ὁποῦ μὲ γλυκανάστησαν ἕς τὰ σπῖτια τους, ποῦ ἡ Πέα
 ἕς τὴν ἀγκαλιὰ τους μ' ἔβαλεν, ὅταν ὁ Ζεὺς τὸν Κρόνον
 κάτω ἀπ' τὴν γῆν ἐβύθισε καὶ κάτω ἀπ' τὰ πέλαιγν.
 πηγαίνω ἐκεῖ ταῖς ἄλυσταις νὰ λύσω διαφοραῖς τοῖς· 205

ὅτι πρῶτον τόσα καιρὸν ὡς εἶναι ἀθλωμένοι,

- δὲν θέλουν νὰ συγκοιμηθοῦν ἕς τὴν νυμφικὴν τοὺς κλίνην·
 κ' ἂν μὲ λόγια μαλακὰ μαλάξουν τὴν καρδιά τοὺς
 ν' ἀνταμωθοῦν ἐρωτικά ἕς τὴν κλίνην ὅπου ἀφῆκαν,
 ἄγαπητὴν καὶ σεβαστὴν θὰ μ' ἔχουν ἕς τὸν αἰῶνα.» 210
- Ἐκεῖνης ἢ φιλόγελῃ ἀπάντησε Ἀφροδίτῃ·
 «ὄ, τι ζητεῖς νὰ σοῦ ἀρνηθῶ, δὲν γίνεται, δὲν πρέπει,
 ἀφοῦ τοῦ ὑψίστου τῶν θεῶν κοιμᾶσαι ἕς ταῖς ἀγκάλαις.»
 Εἶπε, ἀπ' τὰ στήθη ἔλυσε τὴν κεντημένην ζώνην,
 τὴν θαυμαστὴν, ποῦ ὄλαις ἐκεῖ ταῖς πλάναῖς εἶχε κλείσῃ· 215
 χάρις καὶ πόθος εἶν' αὐτοῦ, γλυκόλογα εἶναι μέσα,
 συνομιλία, καλὴ τὸν νοῦν νὰ κλέψῃ καὶ φρονιμίον,
 ἐκεῖνο τῆς παράδωκε ἕς τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπε·
 «ἰδοῦ, βάλε ἕς τὸν κόλπον σου τὴν θαυμαστὴν μου ζώνην
 τούτην, ὅπ' ἔχει μέσα της, ὅ, τι ἂν εἰπῆς, κ' ἔλπίζω 220
 πῶς ὅσα τώρα ἐπιθυμοῦμεθ' ἀποκαταστήσει ὅλα.»
 Εἶπε, καὶ μὲ χαμόγελο τὴν ἄκουσεν ἡ Ἥρα
 κ' ἔβαλεν εἰς τὸν κόλπον της τὸ θαυμαστὸ ζωνάρι.
 Σ τὸ δῶμα ἐσύρθη τοῦ Διὸς ἡ κόρ' ἢ Ἀφροδίτῃ,
 κ' ἢ Ἥρ᾽ ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον ἐχύθη τῆς Πιερίας 225
 ἀνωθεν καὶ ἄνω τῶν τερπνῶν ἀγρῶν τῆς Ἡμαθίας,
 καὶ ἄνω τῶν χιονιστῶν βουνῶν τῆς Ἰππομάχου Θράκης,
 οὐδ' ἔγγιζαν ἢ φτέρναις της ταῖς ἄκραις κορυφαῖς τῶν·
 εἰς τὴν ἀφρώδη θάλασσαν κατέβη ἀπὸ τὸν Ἄθω,
 ὡς ποῦ ἕς τὴν Δῆμνον ἐφθασε τοῦ Θάνατος τὴν πόλιν· 230
 αὐτοῦ τὸν Ὑπνον ἐσμίξεν, ἀδέρφει τοῦ Θανάτου,
 ἕς τὸ χέρι του τὸ χέρι της ἔβαλε αὐτὴ καὶ τοῦ πε·
 «ὦ Ὑπνε, κύριε τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων ὕλων,
 ὡς καὶ ἄλλῃ μ' ἄκουσες φορὰ καὶ τώρα εἰσάκουσέ με· 235
 καὶ ἕς τὸν αἰῶν' ἀμέτρητην θὰ σοῦ γνωρίζω χάριν.
 τὰ λαμπρὰ μάτια τοῦ Διός, ὦ Ὑπνε, κοίμησέ μου,
 ἀφοῦ ἐγὼ πρῶτα ἐρωτικά πλαγιάσω ἕς τὸ πλευρό του.
 ἀφθαρτον, εὐμορφο θρονὶ χρυσοῦ θὰ λάβῃς δῶρο,
 ποῦ ὁ Ἥφαιστος ὁ δυνατὸς υἱὸς μου θὰ ποιήσῃ, 240
 μὲ κάτω τὸ ὑποπόδι του, νὰ τὸ ἔχῃς νὰ στηρίξῃς
 ἕς αὐτὸ τὰ λαμπρὰ πόδια σου, σὰν εἶσαι εἰς τὸ τραπέζι.»
 Καὶ πρὸς αὐτὴν ἀπάντησεν εὐθύς ὁ γλυκὺς Ὑπνος·
 «ὦ Ἥρα, σεβαστὴ θεά, τοῦ ὑψίστου Κρόνου κόρη,
 ἐνκόλωσ' ἄλλον τῶν θεῶν, ἀφθάρτων αἰωνίων 245
 ν' ἀποκοιμήσω δύναμαι, τὰ ρεύματα καὶ ἂν θέλῃς
 τοῦ ποταμοῦ Ὠκεανοῦ, ποῦ ἐγίνη ἀρχὴ τῶν ὕλων.
 ἀλλὰ δὲν θὰ ἐλλησίσαια πρὸς τὸν Κρονίδην Δία,
 οὐδὲ θὰ τὸν ἐκοίμιζα χωρὶς τὴν προσταγὴν του.
 ἄλλος μ' ἐδίδαξε ὄρισμὸς δικός σου τὴν ἡμέραν
 ποῦ ἀρμένιζε ἀπ' τὴν Ἴλιον, ἀφοῦ τὴν εἶχεν ὕλην 250
 ἐξολοθρευθεῖσιν. ὁ ψυχερὸς κείνος υἱὸς τοῦ Δία,

ἔκλεισα τότε ἐγὼ τὸν νοῦν τοῦ αἰγιδοφόρου Δία,
 γλυκὰ περιχυνόμενος, καὶ σὺ κακὸ τοῦ ἐσκέφθης
 καὶ ἀνέμων σφοδρῶν σήκωσες ὄριμν εἰς τὰ πελάγη,
 καὶ τὸν ἐπέταξες ἕς τὴν Κῶν, μακρὰν τῶν ποθητῶν του. 255
 καὶ ἐκεῖνος ἅμα ἐξύπνησεν, ἀγρίειψε καὶ ἕς ὄλο
 τὸ δῶμα ἐκούντα τοὺς θεούς, καὶ ἔξοχα ἐμὲ ζητοῦσε·
 καὶ ἀπ' τὸν αἰθέρα μ' ἔρριχνε ἕς τὴν θάλασσαν χαμένον,
 ἂν πρόσφυγα δὲν μ' ἔσωζε ἕς τὸν κόμπον τῆς ἠ Νύκτα
 θνητῶν δαμάστρια καὶ θεῶν· καὶ μ' ὄλην τὴν ψυχὴν του 260
 ἔπαυσε αὐτός, φοβούμενος τὴν Νύκτα νὰ λυπήσῃ.
 καὶ τώρα πάλι ἀβόλετον ἔργον νὰ κάμω θέλεις.»
 «Ὑπνε», τοῦ ἀπάντησε ἡ θεά, «τί ἀνησυχεῖς μὲ τοῦτα;
 θαρρεῖς πῶς τόσο πρόθυμος ὁ βροντοφόρος Δίας
 τῶν Τρώων θάν' ἐκδικητής, μ' ὄσῃν χολὴν ἐπῆρε 265
 διὰ τὸν ἀγαπημένον του υἱόν, τὸν Ἡρακλέα;
 ἀλλ' ἄκουσε, τῶν λυγερῶν Χαρίτων θὰ σοῦ δώσω
 μίαν ἐγὼ νὰ νυμφευθῆς, δικήν σου θὰ τὴν ἔχῃς.
 τὴν Πασιθέαν πῶγεινε, λακτάρια τῆς ψυχῆς σου.»
 Καὶ ὁ Ὑπνος εἰς τὸν λόγον τῆς ἐχάρη καὶ τῆς εἶπε· 270
 «ὄμωσε τώρα τῆς Στυγὸς τὸ φοβερὸ ποτάμι,
 τὸ ἓνα βάλε χέρι σου ἕς τὴν γῆν τὴν πολυθρόπτραν
 τ' ἄλλο ἕς τὴν ἄσπρην θάλασσαν, νὰ μαρτυρήσουν ὅλοι,
 ὅσοι θεοὶ κάτω ἀπ' τὴν γῆν ἕς τὸ πλάγ' εἶναι τοῦ Κρόνου,
 ποῦ μίαν σὺ μοῦ ὑπόσχεσαι τῶν λυγερῶν Χαρίτων, 275
 τὴν Πασιθέαν, πῶγεινε λακτάρια τῆς ψυχῆς μου.»
 Εἶπε καὶ πρόθυμα ἡ θεά, ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα,
 ὠρκίσθη καὶ ὠνόμασε τοὺς ὑποταρταρίους,
 ἓναν πρὸς ἓναν τοὺς θεούς, ποῦ λέγονται Τιτάνες.
 καὶ ἀφοῦ τὸν ὄρκον ἔκαμε, ξεκίνησαν καὶ ὀπίσω 280
 ὁμοῦ τὴν χώραν ἀφῆκαν τῆς Δήμνου καὶ τῆς Ἴμβρου,
 μὲ γοργὸ βῆμα καὶ πυκνὸς τοὺς τύλιγεν ἀέρας.
 ἕς τὴν Ἴδην τὴν πολύβρουσην, μάννα θεριῶν ἐφθάσαν
 καὶ ἕς τὸ Δεκτὸ τὴν θάλασσαν διὰ τὴν στεριὰν ἀφῆκαν,
 καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους οἱ λόγγοι σειοῦν ταῖς ἄκραις. 285
 ὁ Ὑπνος στάθηνεν αὐτοῦ, μὴ τὸν ξανοίξῃ ὁ Δίας·
 καὶ ἀνέβ' εἰς ἔλατο τρανὸ ποῦ εἶχε βῆγῃ ἕς τὴν Ἴδην
 καὶ ὡς τὸν αἰθέρ' ἀπλόνονταν τ' ἀπέραντα κλαδιά του.
 αὐτοῦ ἕς τοῦ ἐλάτου τὰ δασεῖα κλωνάρια κουρνιασμένους,
 πρὸς τ' ὄρεινόν, καλόφωνο ποῦλλ προσωμοιάσθη, 290
 τὸ λέγονν κύμινδι οἱ θνητοί, καὶ οἱ ἀθάνατοι Χαλκίδα.
 καὶ ἡ Ἥρα ἐπάτησε γοργὰ μίαν κορφήν τῆς Ἴδης
 τὸν Γάργαρον, καὶ εὐθύς ὁ Ζεὺς τὴν εἶδ' ὁ βροντοφόρος,
 τὴν εἶδε καὶ ὄλην τὴν ψυχὴν τοῦ συνεπῆρε ὁ πόθος,
 ὡσάν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ποῦ ἐχάρηκαν ἕς τὴν κλίην 295
 τὸ πρῶτο γλυκοαγκάλιασμα, γοῦσ' ἀπὸ τοὺς γονεῖς των.

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

- ἀντίκρου της ἐστάθηκεν ἐκεῖνος καὶ τῆς εἶπε
«τί βιαστικά τὸν Ὀλυμπον γιὰ δῶ κατέβης, Ἥρα;
καὶ ἀμάξι, ἂν θέλῃς ν' ἀνεβῆς, καὶ ἄλογα ἐδῶ δὲν ἔχεις.»
Τοῦ ἀντεῖπε ἡ σεβαστὴ θεὰ μὲ δόλον εἰς τὸν νοῦν της 300
«ἴς τῆς θρέπτρας γῆς τὰ πέρατα θὰ πάω νὰ ἰδῶ τὴν μάννα
Τῆθύον, καὶ τὸν Ὠκεανόν, ἀρχὴν τῶν θεῶν ὅλων,
ὅπου μὲ γλυκοανάστησαν ἴς τὰ σπίτια τοὺς ἐκεῖνοι.
πηγαίνω αὐτοῦ ταῖς ἀλυσταῖς νὰ λύσω διαφοραῖς τοὺς 305
ὅτι πολὺν τώρα καιρὸν, ὡς εἶναι χολωμένοι,
δὲν θέλουν νὰ συγκοιμηθοῦν ἴς τὴν νυμφικὴν τοὺς κλίνην.
κ' εἶναι ζεμένα τ' ἄλογα τῆς Ἰδης εἰς τὴν ὄριαν,
ποῦ θὰ μὲ φέρουν πετακτὰ τῆς γῆς καὶ τοῦ πελάγου.
καὶ χάριν σου ἅπ' τὸν Ὀλυμπον καθὼς μὲ βλέπεις, ἦλθα, 310
μὴν ἔπειτα μοῦ χολωθῆς, ἂν μυστικά ἴς τὸ δῶμα
θὰ πῆγαινα τοῦ Ὠκεανοῦ ποῦ τρισβαθὸς κυλάει.»
Καὶ ὁ Δίας τῆς ἀπάντησεν ὁ νεφελοσυνάκτης
«ἐκεῖ νὰ πᾶς ἔχεις καιρὸν, ὦ Ἥρα, καὶ κατοπιν'
τῶρ' ἄς πλαγιάσωμεν ἐμεῖς τὸν πόθον νὰ χαροῦμε.
ὅτι θεᾶς μήτε θνητῆς ποτέ παρόμοιος ἔρως 315
ἴς τὰ στήθη δὲν μοῦ ὑπόταξε ἴς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου,
οὐδ' ὅταν τοῦ Ἰξίονος μοῦ ἄρρεσε ἡ γυναῖκα,
ποῦ τὸν Πειρίθοον γέννησεν, ἰσόθεον ἴς τὴν γυνῶσιν'
οὐδ' ὅταν ἡ καλόφτερνη τοῦ Ἀκρισίου κόρη
Δανάη, ποῦ τὸν δοξαστὸν ἐγέννησε Περσέα, 320
οὐδὲ τοῦ ἐνδόξου Φοῖνικος ἡ κόρη, ποῦ τὸν Μῖνω
καὶ τὸν θεϊκὸν Ραδάμανθυν' ἐγέννησε ἀπὸ ἐμένα,
οὐδ' ἡ Σεμέλη ἢ ἴς τῶν Θηβῶν τὴν πόλιν ἢ Ἀλκμήνη,
ὅπου τὸν λεοντόκαρδον ἐγέννησε Ἡρακλέα
κ' ἡ ἄλλη τὸν Διόνυσον, χαρὰν εἰς τοὺς ἀνθρώπους' 325
ἢ τῆς ὠραίας Δήμητρος μοῦ ἄρρεσαν τὰ κάλλη
ἢ τῆς περιλαμπρῆς Λητοῦς, ἢ πρῶτα τὰ δικὰ σου,
καθὼς γιὰ σὲ πόθος γλυκὸς μὲ συνελαίρει τώρα.»
Κ' ἡ δέσποιν' Ἥρ' ἀπάντησε μὲ δόλον εἰς τὸν νοῦν της'
«Κρονίδη τρομερώτατε, ὅποιον λόγον εἶπες!
ἂν θέλῃς τώρα ἐρωτικά μαζί νὰ κοιμηθοῦμε 330
τῆς Ἰδης εἰς ταῖς κορυφαῖς, σκέψον ὅτι φαίνοντ' ὅλα.
καὶ τί νὰ γίνῃ ἂν μᾶς ἰδῇ κανεὶς τῶν ἀθανάτων
ἴς τὸν ὕπνον μας καὶ τρέξῃ εὐθύς καὶ τὸ γνωρίσουν ὅλοι;
ἀπὸ παρόμοιο πλάγισμα ἴς τὸ δῶμα σου νὰ γύρω 335
δὲν θὰ ἤμποροῦσα ἐγὼ ποτέ, θὰ ἦταν ἐντροπή μου,
ἀλλ' ἂν σοῦ τὸ ζητῇ ἡ καρδιά, τὸν θάλαμόν σου ἔχεις
ποῦ σοῦ ἔκαμεν ὁ Ἥφαιστος ὁ ποθητὸς υἱὸς σου
μὲ στερεὰ θυρόφυλλα καὶ μὲ τοὺς παραστάταις'
κεῖ πᾶμε νὰ πλαγιάσωμεν, ἀφοῦ σοῦ ἄρεσ' ἡ κλίνη.» 340
Καὶ ὁ Δίας πᾶς ἐπὶ τὴν ἑσπέρην τῆς

«Ἦρα, ποσῶς μὴ φοβηθῆς μὴ τῶν θεῶν κανέναν
 ἢ τῶν ἀνθρώπων μᾶς ἰδῆ· γύρω θ' ἀπλώσω νέφος
 χρυσὸ ποῦ μῆδ' ὁ Ἥλιος ἀνάμεσα θὰ βλέπῃ,
 345 περαστικὸν ἂν ἔχη φῶς, τὰ πάντα νὰ ξανοίγῃ.»
 Εἶπε καὶ τὴν ὁμόκλινην ἀγκάλιασε ὁ Κρονίδης.
 καὶ ἡ θεία γῆ τοὺς ἔβγαλε χλωρὸ χορτάρι νέο,
 κρόκον, τριφύλλι τρυφερὸ καὶ φουντωμένα κρίνα,
 350 ποῦ τοὺς βαστοῦσαν μαλακὰ τὴν γῆν νὰ μὴν ἐγγίζουν.
 Ἔς αὐτὰ πλαγιάσαν μὲ χρυσῆν νεφέλην τυλιγμένοι
 ὠραίαν, ὁποῦ λαμπεραῖς τοὺς ἔρραине σταλούλαις.
 Ἔτσι ἔς τὸ Γάργαρον ψηλά, καθὼς τὸν συνεπῆραν
 ὕπνος καὶ κόθος, ἤσυχά κοιμῶνταν ὁ πατέρας
 355 ἔς τὸ πλάγι τῆς συντροφου του· καὶ ὁ Ὑπνος πρὸς τὰ πλοῖα
 τῶν Ἀχαιῶν ἐχύθη εὐθύς τὴν εἶδησιν νὰ φέρῃ
 τοῦ γεωφόρου, κ' ἔφθασε καὶ τοῦ πε· «ὦ Κοσμοσεῖστη,
 μ' ὄλην σου τώρα τὴν καρδιὰ βοήθη τοὺς Ἀργεῖους
 προσώρας κἂν νὰ δοξασθοῦν, ὅσο κοιμάται ἀκόμη
 ὁ Ζεὺς, ποῦ ἐγὼ μὲ κάρωμα γλυκὸ ζώσμενον ἔχω,
 360 κ' ἡ Ἦρα τὸν ξεγέλασε μαζί της νὰ πλαγιάσῃ.»
 Κ' ἔγυρ' ὁ Ὑπνος ἔς τῶν θνητῶν τὰ δοξασμένα γένη,
 καὶ νὰ βοηθῆ τοὺς Δαναοὺς σφοδρότερο· ἀναμμένους
 ὁ Ποσειδῶν καὶ μὲ κραυγὴν ἐχύθη ἔς τοὺς προμάχους·
 «ὦ Δαναοί, τοῦ Ἔκτορος θ' ἀφήσουμε καὶ πάλιν
 365 τὴν νίκην, ὅπως δοξασθῆ καὶ κέρη τὰ καράβια;
 καὶ τὸ κανχάται τῶρ' αὐτός, ἔξ ἀφορμῆς ποῦ μένει
 ὁ Ἀχιλλεὺς ἀνάμερα τῆς μάχης χολωμένος·
 ἀλλὰ δὲν βλέπτει ἂν λείπῃ αὐτός, ἐὰν ἐμεῖς οἱ ἄλλοι
 ἀντιπαρακινούμενοι βοηθηθοῦμεν ὅλοι.
 370 κ' ἐλάτε τώρα, ὅ,τι θῶ εἰπῶ, καὶ τὸ δεχθοῦμεν ὅλοι.
 ζωσθῆτε ταῖς τρινώτεραις πᾶχει ὁ στρατὸς Ἀσπίδαις,
 ταῖς κεφαλαῖς σκεπάσετε μὲ σπιθοβόλα κράνη,
 πάρετε καὶ φουντώσετε τ' ἀπέραντα κοντάρια,
 καὶ ἄς πᾶμε, ἐγὼ θάμαι ἀρχηγός, καὶ ὁ Προιαμίδης Ἐκτορ
 ὄσην καὶ ἂν ἔχη ὀριμὴν, θαρρῶ, δὲν θὰ κρατήσῃ ἐμπρὸς μας.
 375 κ' ἐὰν Ἀσπίδα ἔχη μικρὴν ὁ ἄνδρειος ἄς τὴν δώσῃ
 τοῦ ἀνάνδρου, καὶ τρανὴν αὐτὸς Ἀσπίδ' ἄς ζώσῃ ἄλλην.»
 Τὸν λόγον του ὅλοι ὑπάκουσαν, καὶ αὐτοὺς τακτοποιοῖσαν
 καὶ λαβωμέν' οἱ βασιλεῖς, ὁ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων,
 380 μὲ τὸν Τυδεΐδην ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὀλόγυρα ἐπηγαῖναν·
 κ' ἔβαζαν ὅλους τ' ἄρματα ν' ἀλλάξουν καὶ οἱ γενναῖοι
 τὰ καλά παίρναν κ' ἔδιναν τῶν ἀγενῶν τ' ἀχρεῖα.
 καὶ τ' ἄρματ' ἅμα ἐφόρεσαν τὰ ὀλόλαμπρα ἐκινήσαν·
 ἐβάδιζ' ἐπὶ κεφαλῆς ὁ Ποσειδῶν μὲ ξίφος
 385 τρομακτικόν, μακρύτερο ἔς τὴν δυνατὴν παλάμην,
 ἔς τὸν ἀγῶνα

δὲν συγχωρεῖται ἀλλὰ κρατεῖ τοὺς ἄνδραϊς μόν' ὁ τρόμος·
 καὶ ὁ μέγας Ἔκτωρ ἀντικρούς ἐσύνταξε τοὺς Τρώας.
 καὶ ἔριδα τότε φοβερὴν ἐτέντωσαν πολέμου
 ὁ μακροχαιτῆς Ποσειδῶν καὶ ὁ λαμπρισμένος Ἔκτωρ, 390
 τῶν Τρώων τοῦτος πρόμαχος, τῶν Δαναῶν ἐκεῖνος.
 καὶ ἡ θάλασσα πρὸς ταῖς σκηναῖς ἀνέβη καὶ τὰ πλοῖα
 καὶ ἐκεῖνοι μὲ σφοδρὴν κραυγὴν ν' ἀνταμωθοῦν ὤρμοῦσαν.
 τόσο ὡς τοὺς βράχους δὲν βοᾷ τὸ κῆμα τῆς θαλάσσης
 τοῦ ἀπὸ τὸ πέλαγ' ὁ Βορηῆς φυσομανῶντας σπρόγγει· 395
 τόσοσ δὲν εἶναι τῆς φωτιᾶς ὁ κρότος εἰς τὸ δάσος
 τοῦ ὄρους ὅταν ἄρχισε καὶ ὄλα τὰ δένδρα καίει·
 οὐδὲ ὡς τὰ φουντωτὰ δρυὰ τόσοσ ὁ βρόντος εἶναι
 τοῦ ἀνέμου ποῦ βοᾷ πολὺ· χειρότερ' ἀπὸ ἐκεῖνα, 400
 ὅση ἐσηκώθησε βοῆ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων.
 τὴν ὥραν ποῦ ἀλαλάζοντας νὰ συγκρουσθοῦν ὤρμησαν.
 Ὁ Ἔκτωρ πρῶτος ἔριξε ὡς τὸν Αἴαντα τὸ δόρυ,
 καθὼς τὸν εἶπε ἴσι ἀντικρού, καὶ ἐκτύπησε τὸ μέρος
 ποῦ ἦσαν ὡς τὸ στήθος διπλωτὰ δυὸ κρομαστάρια, τὸ νὰ 405
 εἰς τ' ἀσημόκουμπο σπαθὶ καὶ ὡς τὴν ἀσπίδα τ' ἄλλο.
 ἐκεῖνα τοῦ ἐπροφύλαξαν τὸ τρυφερό του σώμα.
 καὶ ὅτι γαμέν' ἀκόντισεν ὁ Ἔκτωρ ἐγολόθη,
 καὶ ὡς τοὺς συντρόφους σύρθηκε τὸν θάνατον νὰ φύγη.
 καὶ ὡς τὴν φυγὴν τὸν κτύπησεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας· 410
 πέτραν σηκόνει ἀπ' ταῖς πολλαῖς, ποῦ ἐκ' ἦσαν κυλημέναις
 ὡς τὰ πόδια τῶν πολεμιστῶν, σκαριὰ γιὰ τὰ καρᾶβια,
 καὶ τὸν βαρεῖ πρὸς τὸν λαιμόν, ἐπάνω ἀπ' τὴν ἀσπίδα·
 σὰν σβοῦρον τὸν ἐτράνταξε, καὶ ἔφερε' ἐκεῖνος γύραις·
 καθὼς ὡς τὸν κτύπον τοῦ πατρὸς Διὸς σύριζο πέφτει 415
 δέντρο καὶ ὁσμὴ βαρῦτατῆ θειάφης ἐκεῖθε βγαίνει·
 καὶ ἄνθρωπος ποῦ ἐγγὺς τὸ ἰδῆ ζαλίζεται ἀπὸ φόβον,
 ὅτ' εἶναι ἀκαταμάχητος ὁ κεραινὸς τοῦ Δία·
 ἔτσι ὡς τὸ χῶμα ἐβρόντησεν ὁ Ἔκτωρ καὶ ἀπολνάει
 τὸ δόρυ, πέφτ' ἡ ἀσπίδα του, τὸ κράνος πέφτει, καὶ ὄλα
 τὰ χαλκοκόλλητ' ἄρματα ὡς τὸ σῶμα του ἀντηχοῦσαν. 420
 καὶ οἱ Ἀχαιοὶ μὲ ἀλαλαγμὸν τοῦ ἐχῦθησαν θαρρῶντας
 πῶς θὰ τὸν σύρουν, καὶ πικρὰ τοῦ ἀκόντιζαν τὰ βέλη.
 ἀλλὰ δὲν μπόρεσε κανεὶς οὐδὲ ν' ἀκρολαβῶσι
 τὸν μέγαν Ἔκτορα, ὅτι εὐθύς οἱ πρῶτοι πολεμᾶργοι 425
 ὀλόγγρά του ἐστήθησαν, Αἰνεΐας, Πολυδάμας,
 Ἀγίγνωσ, Γλαῦκος, Σαρπηδῶν, στρατάρχησ τῶν Λυκίων,
 οὐδ' ἔμμενεν ἀπόνετος γι' αὐτὸν κανεὶς τῶν ἄλλων,
 ἀλλ' ὄλοι ἐμπρὸς τον πρόβαλλαν ταῖς κυκλωταῖς ἀσπίδαϊς.
 καὶ ἀπ' τὸν ἀγῶνα οἱ σύντροφοι ὡς τὰ χέρια τους τὸν πῆραν
 ὡς τοὺς γοργοὺς ἵππους πῶστεκαν μακρὰν ἀπὸ τὴν μάχην 430
 εἰς τὴν ὥραιαν ἁμαξάν σιμὰ ὡς τὸν κυβερνήτην·

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetrio Dimosias Istorikis

Restrictions apply.

αὐτοὶ ἔς τὴν πόλιν ἔφερναν τὸν ἥρωα ποῦ ἐβογοῦσε.
 Καὶ ὅτ' ἔφθασαν ἔς τὸ πέραμα τοῦ βαθυρροῦ Ἰάνθου,
 τοῦ ποταμοῦ ποῦ ἐγέννησεν ὁ ἀθάνατος Κρονίδης, 435
 τὸν πέψουσιν καὶ μὲ νερὸ τὸν ἔδρυσολογῆσαν·
 κ' ἐκεῖνος πῆρε ἀναπνοήν, κ' ἐσήκωσε τὰ μάτια,
 ἐκάθισε γονατιστὰ κ' ἔφτυσε μαῦρον αἶμα·
 ἔπεσε πάλι κ' ἐκλείσε τὰ μάτια του σκοτάδι
 καὶ ἀκόμη ἀπ' τὴν πετροβολιὰ δαμάζετο ἡ καρδιά του. 440
 Καὶ καθὼς εἶδαν οἱ Ἀχαιοὶ νὰ φύγῃ ὁ μέγας Ἔκτωρ
 μὲ δίψαν μάχης ὠρμησαν σφοδρότερην ἔς τοὺς Τρῶας.
 ὁ Ὀϊλείδης Αἴας ὁ γοργός, μ' ἀκονητὸ κοντάρι,
 πρῶτος ὀρμώντας κτύπησε τὸν Σάτνιον ποῦ ἐγεννήθη 455
 ἀπ' τὸν βουκόλον Ἥνοπα καὶ ἀπὸ Ναϊάδα ὠραίαν
 νύμφην, ἔς τὴν ἀκροποταμίαν, ποῦ βρέχει ὁ Σατνιοῖς.
 ἀπὸ σιμὰ τὸν πλήγωσεν ὁ Ὀϊλείδης ἔς τὴν λαπάραν·
 ὁ νέος ἔπεσε νεκρὸς τ' ἀνάσκελα καὶ μάχην
 ἐπάνω του ἔσμιξαν κακὴν οἱ Δαναοὶ καὶ οἱ Τρῶες.
 ἤλθεν ἐκεῖνου ἐκδικητὴς ὁ ἀνδρεῖος Πολυδάμας 460
 κ' ἐκεῖ τὸν Προθοήνορα τοῦ Ἀρηίλυκου ἀγόρι
 ἔς τὸν δεξιὸν ὄμιον κτύπησε· τὸ δυνατὸ κοντάρι
 τὸν πέρασε, κ' ἔπεσε αὐτὸς κ' ἐφούκτωσε τὸ χῶμα.
 καὶ μὲ τρομακτικὴν φωνὴν καυχῆθη ὁ Πολυδάμας·
 «τώρα θαρρῶ ποῦ ἀνώφελα δὲν ἔρριξα τ' ἀκόντι 465
 τοῦ Πανθοΐδου ἡ δυνατὴ παλάμη τοῦ γενναίου,
 ἀλλ' ἓνας ἀπ' τοὺς Ἀχαιοὺς τὸ ἐπῆρε εἰς τὸ κορμί του,
 θὰ τὸ ἔχη στήριγμα, θαρρῶ, νὰ κατεβῆ ἔς τὸν Ἄδην.»
 Τὸ καύχημά του ἐπλήγωσε τὰ στήθη τῶν Ἀργείων
 καὶ μάλιστα τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνιάδη 470
 ποῦ ἐγγὺς τοῦ ἔπεσε ὁ νεκρός· κ' εὐθύς τὴν λόγχην ὀίχνει
 τοῦ Πολυδάμαντος ἐκεῖ ποῦ ἔφευγε, κ' ἐκεῖνος
 δίπλα πηδῶντας ξέφυγε τὸν θάνατον καὶ ἡ λόγχη
 ἐπῆρε τὸν Ἀρχέλοχον, τοῦ Ἀντήνορος ἀγόρι,
 ὅτ' οἱ θεοὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνου ἀποφασίσαν. 465
 τὸν κτύπησ' ὅπου δένεται μὲ τὸ κεφάλι ὁ σβέρος
 μὲς τὸ σφονδύλι κ' ἔκοψε καὶ τὰ δυὸ νεῦρα ἡ λόγχη
 καὶ ὡς ἔπεσ' εὗρηκαν τὴν γῆν, καύκαλο, μύτη, στόμα,
 πρῶτα πολὺ πρὶν σωριαστοῦν τὰ γόνατα καὶ ἡ κνήμαις.
 καὶ ὁ Αἴας τότε ἐφώνησε· «μέτρα το, Πολυδάμα,
 καὶ τὴν ἀλήθειαν λέγε μου· ἄνδρας δὲν ἦταν τοῦτος 470
 ἄξιός τοῦ Προθοήνορος ἀντίτιμος νὰ πέσῃ;
 ἀχρεῖος δὲν μοῦ φαίνεται μήτε ἀπὸ ἀχρεῖον γένος·
 θὰ εἶν' ἀγὸρ ἢ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντήνορος τοῦ ἀνδρείου.
 ὅτι πολὺ τὴν γεννεὰν ἐκεῖνου προσομοιάζει.»
 Καὶ ὅ,τ' εἶπ' ἐγνώριζε καλά, κ' ἐπλήγωσε τοὺς Τρῶας 475

Authorized licensed use limited to: University of California. Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetirio Dimosias Istoriki

Restrictions apply.

προστάτης τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ, ποῦ ἐκεῖνος ποδοσέρνει.
 κ' ἔσυρ' ὁ Ἀκάμας κρανηγτό, μεγάλως ἐκανχήθη·
 ἔς τὰ βέλη Ἀργεῖοι δοξαστοί, γενναῖοι ἔς τὰς φοβέρας,
 ἔς τὸ ἐξῆς δὲν θά' χουμὲν ἑμεῖς τὸν μύχιον καὶ τὸν θρηῖνον 480
 μόνοι, ἀλλ' ὡς ἔπεσεν αὐτός, θαύρη καὶ σᾶς ὁ φόνος.
 σᾶς ἔστρωσα τὸν Πρόμαχον ἔς τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου,
 ὀγλήγορα νὰ ἐκδικηθῶ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ μου.
 γιὰ τοῦτο καθεὶς εὐχεται, κάποιος ν' ἀπομείνη
 αὐτάδελφος, ἐκδικητής, ἂν συμφορὰ τὸν εὐρη.» 485
 Το καύχημά του ἐπλήγωσε ἔς τὰ σπλάχνα τοὺς Ἀργεῖους,
 μάλιστα τὸν Πηγέλαον· πετάχθη ὁ πολεμάρχος
 εἰς τὸν Ἀκάμαντα, καὶ ἀφοῦ δὲν δέχθη τὴν ὀριμὴν του,
 τὸν Ἰλιονέα κτύπησεν, ἀγῶρι ἀγαπημένο 490
 τοῦ πολυάρνου Φόρβαντος, ποῦ ἀπὸ τοὺς Τρῶας ὄλους
 ὑπεραγάπησ' ὁ Ἑρμῆς, κ' ἐπλούτισε περίσσια.
 τὸν Ἰλιονέα μόνο υἷον τοῦ γέννησε ἡ μητέρα·
 κείνον κτυπᾷ μες τοῦ ὀφθαλμοῦ ταῖς ῥίξαις καὶ τὸ δόρυ
 τὴν κόρην βγάξει, τοῦ τρυπᾷ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ φθάνει 495
 ἔς τὸ σῆχι· κ' ἔπεσεν αὐτὸς μετὰ κατὰς ἀγκάλαις.
 κ' εὐθύς σύρει ὁ Πηγέλαος τὸ ἀνοιμισμένον ξίφος.
 ἔς τὴν μέσην κόφτει τὸν λαιμὸν καὶ χάμω μετὰ τὸ κράνος
 κατακυλᾷ τὴν κεφαλὴν· κ' ἦταν ἔς τὸ μάτι ἀκόμα
 ἡ λόγχη· καὶ τὸ καύκαλο ἠκόνει, ὡς παπαροῦνα, 500
 ψηλὰ τῶν Τρῶων δείχνει το καὶ ὑπερηφάνως εἶπε·
 «νὰ εἰπήτε, ὦ Τρῶες, χάριν μου, τῶν ποθητῶν γονέων
 τοῦ Ἰλιονέως τοῦ λαμπροῦ ἔς τὸ σπῆτι νὰ τὸν κλάψουν·
 καὶ τοῦ Προμάχου ὡς καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Ἀλεγνηορίδου
 δὲν θὰ δεχθῆ περίχαρη τὸν ποθητόν της ἄνδρα,
 ὅταν θὰ γάμουμε πανιὰ νὰ φύγουμε ἀπ' τὴν Τροίαν. 505
 Εἶπε, καὶ ὄλων ἐπιασε τὰ γόνατα τρομάρα,
 καὶ ἀπὸ τὸν ὄλεθρον καθεὶς πῶς νὰ ξεφύγη ἐκύττα.
 Μούσαις, τοῦ Ὀλύμπου κάτοικαίς, διδάξετέ με τώρα,
 ποιὸς πρῶτος ἀπ' τοὺς Ἀχαιοὺς με λάφυρα ἐδοξάσθη
 ἀφοῦ τὴν μάχην ἐκλίεν ἔς αὐτοὺς ὁ κοσμοσειστής. 510
 πρῶτος τὸν Ὑρτιον κτύπησεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας
 τὸν Γυρτιάδην τῶν Μυσῶν τῶν ἀνδρειωμένων ἄρχον.
 τὸν Μέρμερον ὁ Ἀντίλοχος φονεύει καὶ τὸν Φάλκην·
 τὸν Μόρυν καὶ Ἰπποτίωνα βροντᾷ ὁ Μηριόνης
 καὶ ὁ Τεῦκρος τὸν Προθόωνα καὶ ὁμοῦ τὸν Περιφήτην. 515
 τὸν ἄρχον Ὑπερήνορα ἐκτύπησεν ὁ Ἀτρεΐδης
 εἰς τὴν Λαπαράν, κ' ἔφαγε τὰ σπλάχνα μέσα ἡ λόγχη·
 καὶ ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν πληγὴν ἐπέταξε ἡ ψυχὴ του
 μετὰ ὀριμὴν πολλήν, κ' ἔσκεπασε τοὺς ὀφθαλμοὺς του σκότος,
 πολλὸν ἀκόμη ἔστρωσεν ὁ γλήγορος Ὀϊλεΐδης, 520

τοὺς ἄνδρας, ὅταν ᾿ς τὴν ψυχὴν τρώμον τοῖς βάλῃ ὁ Δίας.

Καὶ ἀφοῦ τοὺς πάλους διάβηκαν καὶ τὸ χαντάμι ὀπίσω
φεύγοντας κ' ἐστρώσαν πολλοὺς τῶν Δυναῶν ἢ λόγχαις,
σιμὰ ᾿ς τ' ἀμάξια στάθησαν τοῦ φόβου κερωμένοι,
καὶ ὁ Ζεὺς ἀπὸ ταις ἀγκυαῖς ἐξύτησε τῆς Ἥρας
τῆς Ἰδῆς εἰς ταις κορυφαῖς· τινάχθη ἐστάθη κ' εἶδε 5
τοὺς Ἀχαιοὺς κατάποδα νὰ κνηγοῦν τοὺς Τρῶας.
κ' ἐκεῖ μέσα ᾿ς τὸν πόλεμον τὸν μέγαν Ποσειδῶνα,
μακρὰν τὸν Ἔκτορα χαμαί, ᾿ς τὰ πόδια τῶν συντρόφων,
ποῦ μὲ στυμμένην τὴν ψυχὴν λαχάνιαζε κ' ἐξέρινα
αἷμα, τί δὲν τὸν κτύπησε τῶν Ἀχαιῶν ἠρώων 10
ὁ ὕστερος· καὶ τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας
τὸν εἶδε, τὸν λυπήθηκε, καὶ μ' ἄγριο βλέμμα ἐστράφη
᾿ς τὴν Ἥραν, κ' εἶπεν· «ὦ σκληρή, ἀδάμαστη, τὸ βλέπω
δόλος δικός σου πονηρὸς τὸν Ἔκτορα τὸν θεῖον
ἀπόκοψε ἀπ' τὸν πόλεμον κ' ἐσκόρπισε τοὺς Τρῶας. 15
δὲν ξέρω ἂν τὸ βαρύτερο μηχανήμα καὶ πάλιν
θά μοῦ πλερώσῃς πρώτη ἐσὺ καὶ σὲ κακοκτυπήσω.
θυμᾶσαι ὅταν ἐκρέμοσον ψηλὰ καὶ ἀμμόνια δύο
σοῦ ᾿χα ᾿ς ταις φτέραις, καὶ χρυσὴν ἀσύντριφτην ᾿ς τὰ χέρια
ἄλυσον καὶ σὺ κρέμοσον ᾿ς τὰ νέφη, ᾿ς τὸν αἰθέρα; 20
καὶ ἂν κ' ἐκονῶν οἱ θεοὶ ἔτ' ἔτι πέρατα τοῦ Ὀλύμπου

κανείς δὲν εἶχε δύναμιν νὰ δράμῃ νὰ σὲ λύπῃ·
 ὅτι ἀπ' τὴν κύλην τ' οὐρανοῦ θὰ τὸν κατακυλοῦσα
 ἔς τὴν γῆν νὰ χάσῃ τὴν πνοήν· καὶ μ' ὄλα τοῦτα ὁ πόνος· 25
 δὲν ἔπαυε ποῦ μ' ἔσφαξε τοῦ θεοῦ Ἡρακλεῖους,
 ἀπ' ὅταν σὺ μὲ τὸν Βορηᾶ τὴν κάθε ἀνεμοζάλην
 κατάφερες κακόγνωμα, καὶ ἔς τ' ἄγρια πελάγη
 τὸν πέταξες ὡς ποῦ ἔς τὴν Κῶ τὸν ἔφερες ν' ἀράξῃ.
 ἐκεῖθ' ἐγὼ τὸν ἔσωσα, ποῦ ἔχε βαστάξῃ ἀγῶναις 30
 πολλοὺς καὶ τὸν ξανάφερα ἔς τὸ ἵπποτρόφον Ἄργος,
 καὶ τοῦτ' ἂν καλοθυμηθῆς θ' ἀφήσης τὴν ἀπάτην,
 καὶ ἂν ἦλθες ἀπ' τὸν Ὀλυμπον καὶ μ' ἔφερες νὰ πέσω
 ἔς τὸ πλάγι σου, νὰ μὴ θαρρῆς ποῦ αὐτὸ θὰ σ' ὠφελήσῃ.»
 Εἶπε κ' ἡ μεγαλόφθαλμη θεὰ πάγωσεν ὄλη, 35
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησε μὲ λόγια περτωμένα·
 «μάρτυς μου ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανὸς πλατύτατος ἐπίνω
 καὶ τῆς Στυγὸς τὰ ῥεύματα ποῦ χύνονται ἔς τὸν Ἄδην,
 ὁποῦ ἔναι πρῶτος καὶ φρικτὸς τῶν ἀθανάτων ὄρκος,
 κ' ἡ ἱερὴ σου κεφαλὴ κ' ἡ νυμφικὴ μας κλίνη,
 ποῦ ὄρκον ἔς ἐκείνην ψεύτικον δὲν θὰ ἴκανα ποτέ μου· 40
 τὸν Ποσειδῶνα ἐγὼ ποσῶς δὲν ἔβαλα νὰ βλάψῃ
 τοὺς Τρῶας καὶ τὸν Ἔκτορα, καὶ νὰ βοηθῆ τοὺς ἄλλους,
 ἀλλ' ἐκινήθη μόνος του, θαρρῶ, κ' αἰσθάνθη λύπην
 ἅμ' εἶδε πῶς οἱ Ἀχαιοὶ συντρίβονταν ἔς τὰς πρύμναις.
 ὅμως θὰ τὸν συμβούλευα κ' ἐκεῖνος νὰ πηγαίη 45
 ὅπου καὶ ἂν, μαυρονέφελε, σὰν ἀρχηγὸς προσταΐης.»
 Εἶπε, καὶ τότε τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας
 μ' ἕνα χαμόγελο γλυκὸ ἔς ἐκείνην ἀπαντοῦσε·
 «ἄμποτε, Ἡρα σεβαστή, ἔς τὸ ἔξῃς ν' ἀποφασίσῃς 50
 εἰς τὸ συνέδριον τῶν θεῶν νὰ συμφωνῆς μ' ἐμένα,
 τότε, θαρρῶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, ὅσον καὶ ἂν θέλῃ ἀλλέως,
 ἔς ὅ,τι ποθεῖς ἐσὺ κ' ἐγὼ, τὸν νοῦν του θὰ γυρίσῃ.
 καὶ ἂν ὀμιλῆς ἀληθινά, μὲ ὄλην τὴν καρδίαν σου,
 ἅμε ἔς τὰ γένη τῶν θεῶν τὴν Ἴριον νὰ καλέσῃς 56
 καὶ τὸν λαμπρὸν Ἀπόλλωνα νὰ ἔλθουν ἐδῶ πέρα.
 ἐκείνην θὰ προστάξω ἐγὼ μὲς τὸν λαὸν νὰ δράμῃ
 τῶν χαλκοφράκτων Ἀχαιῶν, νὰ εἰπῇ τοῦ Ποσειδῶνος
 νὰ παύσῃ ἀπὸ τὸν πόλεμον, ἔς τὸ σπῖτι του νὰ γύρῃ,
 τὸν Ἔκτορα ἔς τὸν πόλεμον θὰ ξαναφέρῃ ὁ Φοῖβος,
 θὰ τὸν γεμίσῃ δύναμιν, τὸν νοῦν του θὰ ἰαρώσῃ 60
 ἀπὸ τοὺς πόνους τοὺς ὀρμεῖς καὶ τὴν φυγὴν θὰ σπείρῃ
 τὴν ἀνανδρὴν ἔς τοὺς Ἀχαιοὺς, νὰ τοὺς γυρίσῃ ὁπίσω,
 ὅσο νὰ πέσουν φεύγοντας ἔς τὰς πρύμναις τοῦ Πηλεΐδῃ·
 τὸν σύντροφόν του Πάτροκλον ἐκεῖνος θὰ τοὺς στείλῃ,
 καὶ ὁ Πάτροκλος θὰ πέσῃ αὐτοῦ, ἔς τὰ τεῖχη ἐμπρὸς τῆς Τροίας 65
 ἀπὸ τοῦ Ἔκτορος, ἀλλ' ὁμοῦ πολλοὺς φρονεῦσι ἀνδρείους

καὶ τὸν δίκον μου ἀκόμα υἱόν, τὸν θεῖον Σαρπηδόνα·
καὶ ἀπ' τὸν καυμὸν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Ἐκτορα φονεῖ·
κατόπι ἐγὼ τοὺς Ἀχαιοὺς θὰ κάμω ἀπὸ τὰ πλοῖα
τοὺς Τρῶας ἀδιάκοπα νὰ διώχνουν ἕς τὴν πεδιάδα 70
ὡς ποῦ νὰ πάρουν, μὲ βουλὴν τῆς Ἀθηνᾶς, τὴν Τροίαν.
καὶ οὔτ' ἐγὼ παύω τὸν θυμόν, οὔτε κανέναν ἄλλον
ἀπ' τοὺς θεοὺς νὰ βοηθῆ τοὺς Δαναοὺς θ' ἀφήσω,
πρὶν ἢ τελειώσ' ὀλόκληρον τὸν πόθον ταῦ Ἀχιλλέως,
ποῦ πρῶτα τοῦ ὑποσχέθηκα καὶ μὲ τῆς κεφαλῆς μου 75
τὸ νεῦμα ὁπότεν ἔπεσε ἕς τὰ γόνατά μου ἢ Θέτις
κ' ἐζήτησε τὸν πορθητὴν Πηλεΐδην νὰ τιμῆσω.»
Εἶπε, καὶ τὸν ὑπάκουσεν ἡ Ἥρα ἢ λευκοχέρα
καὶ ἕς τὸν ὑψηλὸν Ὀλυμπον ἀνέβη ἀπὸ τὴν Ἴδην.
καὶ ὅπως ἀνθρώπου πῶχει βγῆ τοῦ κόσμου πολλὰ μέρη 80
πετᾶ τὸ πνεῦμα καὶ βαθεῖα τοῦ λέγει ὁ λογισμὸς του·
«αὐτοῦ νὰ ἤμουν, εἶτε αὐτοῦ,» καὶ ἄπειρα πλέκει ὁ νοῦς του·
ὅμοια πετοῦσε ἡ θεά, καὶ ἕς τὴν κορφήν τοῦ Ὀλύμπου
ἔφθασε κ' ἤυρε τοὺς θεοὺς ἐκεῖ συναθροισμένους
μέσα ἕς τὸ δῶμα τοῦ Διός· τῆς ἐπροσηκωθῆκαν 85
ὅλοι μὲ τὰ ὀλόγεμα ποτήρια χαιροῦσαν·
τοὺς ἄλλους ἄφησεν αὐτὴ καὶ τὸ ποτήρι ἐδέχθη
ἀπ' τὴν ὠραίαν Θέμιδα, ποῦ πρώτη ἐμπρός της ἦλθε
κ' εὐθὺς τὴν ἐπροσφώνησε μὲ λόγια περωμένα·
«Ἥρα, τί ἦλθες τώρα ἐδῶ; καὶ ταραγμένη δείχνεις· 90
πολυ, θαρρῶ, θὰ σ' ἔσκιαξεν ὁ ἄνδρας σου ὁ Κρονίδης.»
Ἦσ' αὐτὴν ἀπάντησε ἡ θεά, ἡ Ἥρα ἢ λευκοχέρα·
«ὦ θεὰ Θέμι, μὴ ἐρωτᾷς, καὶ μόνη τὸ γνωρίζεις
ἄσπλαγχνη πόσον καὶ ἄδικη ἔχει ψυχὴν ἐκεῖνος·
μὴν ἀμελήσης τώρα σὺ τὸ ἰσόμοιρο τραπέζι 95
καὶ ὅπως κ' οἱ ἄλλοι ἀθάνατοι καὶ σὺ θ' ἀκοΐσης ποῖα
ἔργα κακὰ μᾶς προμηνᾶ καὶ μᾶς κηρύττει ὁ Δίας,
π' οὔτε θνητὸς οὔτε θεὸς δὲν θὰ χαρῆ, πιστεύω,
ἐὰν ἀκόμη εὐφραίνεται κανεὶς εἰς τὸ τραπέζι.»
Εἶπε, κ' ἐκάθισε ἡ θεά, καὶ λύπην αἰσθανθῆκαν 100
ὅλ' οἱ θεοί· κ' ἐγέλασεν ἐκείνη μὲ τὰ χεῖλη
ἄλλ' ὅμως δὲν ἰλάρωσε τὸ μέτωπον ἐπάνω
ἀπὸ τὰ μαῦρα φρύδια της καὶ ἀρχίνησε μὲ πόνον·
«ἀνόητοι ποῦ παίρνομε θυμὸν μὲ τὸν Κρονίδην·
καὶ προσμαχοῦμε ἀκόμη ἑμεῖς μὲ λόγον ἢ μὲ χερί 105
νὰ τὸν δαμάσωμε, καὶ αὐτὸς μακρὰν μᾶς καθισμένος
δὲν μᾶς λογιᾶζει παντελῶς, καὶ λέγει ὅτ' εἶναι πρῶτος
ἕς τὴν δύναμιν ἀσύγκριτα τῶν ἀθανάτων ὅλων.
ὅθεν καθεὶς μᾶς τὸ κακὸ ποῦ αὐτὸς τοῦ στεῖλη ἄς ἔχη·
κ' ἤδη τοῦ Ἄρη συμφορὰ, μοῦ φαίνεται ἔχει γίνῃ· 110

- π' ὁ Ἄρης ὁ τρομακτικὸς λέγει πῶς εἶν' υἱὸς του.»
 Εἶπε, καὶ ὁ Ἄρης κτύπησε καὶ μὲ ταῖς δυὸ παλάμαις
 τ' ἀνδρειωμένα του μεριά καὶ μὲ παράπον' εἶπε
 «δὲν θὰ μοῦ δώσεται ἄδικον, ὃ ἐγκάτοικοι τοῦ Ὀλύμπου, 115
 ἐκδικητῆς ἂν κατεβῶ τοῦ υἱοῦ μου ἐκεῖ ἔς τὰ πλοῖα,
 κ' εἴαν μοῦ μέλλῃ ἀπ' τοῦ Διὸς τὸν κεραννὸν νὰ πέσω
 μὲ τοὺς νεκροὺς νὰ κείτωμαι ἔς τὸ αἱματωμένο χῶμα.»
 Καὶ νὰ τοῦ ζέψουν τ' ἄλογα ἔς τὸν Φόβον καὶ ἔς τὸν Τρόμον 120
 εἶπε, καὶ αὐτὸς τὰ ὑπέρολαμπρα ἐζώνετο ἄρματά του.
 τότε δεινότερη χολὴ θὲ νὰ πιανε τὸν Δία
 ἐνάντια ἔς ὅλους τοὺς θεοὺς καὶ θ' ἀναφτε ὁ θυμὸς του'
 ἀλλ' ἢ Ἀθηνᾶ φοβούμενη μὴ πάθουν ὄλοι, ἀφῆκε
 τὸν θρόνον ὅπου ἐκάθονταν καὶ ἔς τὴν αὐλὴν ἐχύθη. 125
 τὸ κράνος τοῦ ἀφαιρ' ἢ θεὰ καὶ τὴν λαμπρὴν ἀσπίδα,
 καὶ ἀπ' τὴν βαρεῖα παλάμη του τὸ δόρυ καὶ τὸ σταίνει
 ἔς τὴν γῆν, μετέπειτα πικρὰ τὸν Ἄρην ὀνειδίξει
 «ξεφρενιασμέν', ἐχάθηκες' ἔχεις αὐτιά ν' ἀκουῆς
 τοῦ κάκου, ὁπότεν μῆτε νοῦς, μῆτ' ἐντροπή σου ἐμείναν. 130
 τ' εἶπε ἢ θεὰ δὲν ἀκουσες ἢ Ἥρα ἢ λευκοχέα
 τοῦ ἦλθε τώρα ἐδῶ ἔς ἐμᾶς ἀπ' τὸν Ὀλύμπιον Δία;
 ἢ θέλεις ἀφοῦ ξέχειλα σὺ πρῶτος δοκιμάσης
 παθήματα, περίλυπος ἔς τὸν Ὀλυμπον νὰ γύρης
 καὶ τῶν θεῶν μέγα κακὸ τῶν ἄλλων νὰ γεννήσης;
 θ' ἀφήσῃ εὐθύς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τοὺς ἀνθάδεις Τρῶας 135
 καὶ θὰ ἴθῃ ἐδῶ ἔς τὸν Ὀλυμπον ἐμᾶς νὰ τρικυμίσῃ,
 καὶ τὸν καθέναν, αἴτιον ἢ μὴ, θὰ πάρῃ ἐμπρός του.
 ὅθεν σὺ παῦσε τὸν θυμὸν γιὸ τὸ καλὸν σου ἀγῶρι
 καλῆτεροὶ του ἔς τὴν ἀνδρεία φονεύθησαν καὶ ἄλλοι 140
 καὶ ἔς τὸ ἐξῆς θὰ φονευθοῦν· καὶ δυνατὸν δὲν εἶναι
 καθεθνητοῦ νὰ σώσωμεν ἐμεῖς τὸ γενολόγι.»
 Εἶπε, καὶ τὸν ἀκράτητον θεὸν εἰς τὸ θρόνι του
 ἐκάθισεν ἢ Ἀθηνᾶ· καὶ ἔς τὸ προαῦλ' ἢ Ἥρα
 τὸν Φοῖβον ἐπροσκάλεσε, ἀντάμα μὲ τὴν Ἴριν 145
 μηνύτραν ὄλων τῶν θεῶν, καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε
 «σᾶς καὶ τοὺς δύο θέλει ὁ Ζεὺς νὰ πάτ' εὐθύς ἔς τὴν Ἰδην
 καὶ ἅμα ἐκεῖ φθάσει' ἐμπροσθεν ἔς τὸ πρόσωπο τοῦ Δία
 εὐεῖς θὰ κάμετ' ὅ,τι αὐτὸς θελήσῃ καὶ προστάξῃ.»
 Εἶπε, καὶ πάλι ἐγύρισε ἔς τὸν θρόνον τῆς ἢ Ἥρα· 150
 καὶ αὐτοὶ μὲ πέταμα γοργὸ ξεκίνησαν κ' ἐφθάσαν
 ἔς τὴν Ἰδην τὴν πολύβρουσιν, τὴν θεριοθρέπτραν κ' ἠῦραν
 εἰς τοῦ Παργάρου τὴν κορφὴν τὸν βροντητὴν Κρονίδην
 καθήμενον, κ' εὐδιαστῆ τὸν ἔζωνε νεφέλην.
 κ' ἐμπρὸς ὡς ἦλθαν τοῦ Διὸς τοῦ νεφελοσυνάκτη,
 ἐμείναν, καὶ μ' αὐτοὺς χολὴν δὲν εἶχε ὁ Ζεὺς ἅμ' εἶδε 155
 ὅτι τῆς Ἥρας γλῆγορα τὸν λόγον ὕπακουσαν.

ἔς τὴν Ἴριον πρῶτα ὠμίλησε μὲ λόγια περωμένα·
 «πετρόποδ' Ἴρι, πήγαινε, νὰ εἰπῆς τοῦ Ποσειδῶνος
 ὅ,τι θ' ἀκούσης καὶ πιστὴν σὲ θέλω ἐγὼ μνηστῆρα.
 νὰ παύσῃ ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ νὰ γυρίσῃ, ἀν θέλῃ. 160
 ἢ ἔς τὴν ἁγίαν θάλασσαν ἢ ἔς τῶν θεῶν τὰ γένη.
 καὶ ἂν δὲν πεισθῇ ἔς τὰ λόγια μου καὶ τ' ἀψηφῆσῃ, εἰπέ του
 νὰ ἐννοήσῃ αὐτὸ καλὰ, νὰ μὴ θαρρέψῃ τόσο
 ἔς τὴν δυνάμιν του νὰ σταθῇ ὅταν τοῦ πέσω ἐμπρὸς μου
 ὅτ' εἴμ' ἐγὼ ἔς τὴν δυνάμιν περισσ' ἀνώτερός του, 165
 εἶμαι καὶ πρωτογέννητος, καὶ ὥστόσο αὐτὸς τολμάει
 ἴσος νὰ λέγεται μ' ἐμέ ποῦ ὄλ' οἱ θεοὶ μὲ τρέμουν.»

Εἶπε καὶ τὸν ὑπάκουσεν ἡ ἄνεμόποδ' Ἴρις
 καὶ ἔς τὴν ἁγίαν Ἴλιον κατέβη ἀπὸ τὴν Ἴδην.
 καὶ ὡς ὀροβολουὺν κάτω ἔς τὴν γῆν χιόν' ἢ χαλάζι κρούο 170
 ἀπ' τὸν αἰθερογέννητον Βορηᾶ κατεβασμένα,
 μὲ ὁμοίαν ἐπετοῦσε ὀρηγὴν ἡ ἄνεμόποδ' Ἴρις
 καὶ ἀπὸ σιμὰ προσφώνησε τὸν μέγαν Ποσειδῶνα·
 «κῆποιο νὰ φέρω μῆνυμα, μεγάλε γεωφόρε,
 ἦλθα καθὼς μ' ἐπρόσταξεν ὁ αἰγιδοφόρος Δίας 185
 νὰ παύσῃς ἀπ' τὸν πόλεμον σοῦ λέγει καὶ νὰ γύρῃς
 ἢ ἔς τὴν ἁγίαν θάλασσαν ἢ ἔς τῶν θνητῶν τὰ γένη
 καὶ ἂν δὲν πεισθῆς ἔς τὰ λόγια του καὶ τ' ἀψηφῆς, κηρύττει
 ὅτι καὶ αὐτὸς ἀντίμαχα μὲ σὲ νὰ πολεμήσῃ
 θὰ ἔλθῃ ἐδῶ· καὶ μὴ σταθῆς, σὲ συμβουλεύει, ἐμπρὸς του, 180
 ὅτ' εἶναι αὐτὸς ἔς τὴν δυνάμιν περισσ' ἀνώτερός σου,
 εἶναι καὶ πρωτογέννητος, καὶ ὅμως τολμᾷ ἢ καρδιά σου
 ἴσος νὰ λέγεται μ' αὐτόν, ὅπου τὸν τρέμουν ὅλοι.»

Ἐβάρυνε καὶ ἀπάντησεν ὁ μέγας κοσμοσειστής·
 «ὦ λόγον ὑπερήφανον ποῦ εἶπε, ἂν κ' εἶναι ἀνδρεῖος, 185
 ἂν τὸν ὀμότιμον ἐμὲ μὲ βίαν θὰ ἐμποδίσῃ.
 τρεῖς γεννηθήκαμεν υἱοί, τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας
 ὁ Ζεὺς, ἐγὼ καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν πεθαμένων Ἄδης.
 καὶ ἀπ' ὅλα τρία κάμαμεν ἰσόμοιρα βασιλεία·
 νᾶχω τὴν λευκὴν θάλασσαν πέφτει ὁ λαχνὸς ἔς ἐμένα, 190
 ἔς τὸν Ἄδην τὸ ἀνήλιο σκοτάδι, καὶ ἔς τὸν Δία
 ὁ πλατὺς ἔλαχε οὐρανὸς ἔς τὰ νέφη ἔς τὸν αἰθέρα
 κ' ἐμεῖν ἡ γῆ κοινὴ ἔς τοὺς τρεῖς καὶ ὁ Ὀλυμπος ὁ μέγας.
 ὅθεν ἐμένα τοῦ Διὸς ὁ νοῦς δὲν θὰ ὀδηγήσῃ,
 καὶ ἄς μείνῃ, ἂν κ' εἶναι δυνατός, ἔς τὸ τρίτον του μοιράδι. 195
 καὶ μὲ τὰ χεῖρα ὡς ἀνανδρον νὰ μὴ μὲ φοβερίζῃ·
 μὲ τὰ μεγάλα λόγια του ταιριάζει νὰ ὀνειδίσῃ
 ταῖς κόραις καὶ τ' ἀγόρια ποῦ γέννησεν ἐκεῖνος,
 ὅτι ἐξ ἀνάγκης θὰ ὑπακοῦν ἐκεῖνα ἔς ὅτι λέγει.»
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ἡ ἄνεμόποδ' Ἴρις· 200

ἡ ἄνεμόποδ' Ἴρις ἀπάντησεν τὸν λόγον

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

- τὸν ἄπονον, τὸν τρομερόν, θὰ φέρω ἐγὼ ᾿ς τὸν Δία;
 δὲν θὰ τὸν στρέψῃς; στρέφονται ἢ γνώμαις τῶν γενναίων.
 τὸν πρωτογέννητον βοηθοῦν, τὸ ξεύρεις, ἢ Ἑριννίης.»
 Καὶ πρὸς αὐτὴν ὁ Ποσειδῶν ἀντίειπε ὁ κοσμοσείστης 205
- «Ἴρι θεά, λόγον καλὸν ὁμίλησες τφόντι
 καὶ αὐτὸ λαμπρόν, ὁ μηνυτὴς τὰ ὀρθὰ νὰ ξεχωρίζῃ.
 ἀλλ' ἴδου ποῖος τὴν καρδιά φρικτὸς μοῦ θλίβει πόνος,
 ἐμένα τὸν ἰσόμοιρον καὶ τὸν ὁμόκληρόν τιν
 μὲ λόγια νὰ ὄνειδίξῃ αὐτὸς ὅλα χολὴν γεμάτα. 210
 ἀλλὰ μὲ κάνει εὐλάβεια γιὰ τώρα νὰ συγκλίνω
 ἀλλ' ἄκουσ' ἄλλο ποῦ θὰ εἰπῶ καὶ ἀλήθεια θὰ κηρύξω
 ἔαν αὐτὸς ᾿ς τὸ πείσμα μου, καὶ ἄλλων ἀθανάτων,
 τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθηναῖς, τοῦ Ἡφαίστου καὶ τοῦ Ἑρμείου
 θελήσῃ ἀπὸ τὸν ὄλεθρον τὴν Ἴλιον νὰ φυλάξῃ 215
 καὶ νὰ μὴ δώσῃ δύναμιν καὶ νίκην ᾿ς τοὺς Ἀργεῖους,
 ὡς μάθῃ π' ἄσβεστος θυμὸς θ' ἀνάψῃ ᾿ς τὴν ψυχὴν μας.»
 Καὶ ἅπ' τὸν λαὸν τῶν Ἀχαιῶν ᾿ς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης
 βυθίζει καὶ ὅλοι αἰσθάνονται ποῦ λείπει ὁ κοσμοσείστης.
 καὶ ὁ Ζεὺς ὁ μαυρονέφελος τότε εἶπε πρὸς τὸν Φοῖβον 220
 «᾿ς τὸν χαλκοφόρον Ἔκτορα νὰ πᾶς, καλέ μου Φοῖβε
 ὅτι ὁ γεωφόρος Ποσειδῶν ἐγυρεν ἤδη ὀπίσω
 εἰς τὴν ἁγίαν θάλασσαν νὰ φύγῃ ἅπ' τὴν ὀργὴν μας
 καὶ σφόδρ' αὐτὸν τὸν πόλεμον θὰ αἰσθάνονται κ' οἱ ἄλλοι 225
 θεοὶ ᾿ς τὰ Τάρταρα ὅσοι ζοῦν, ὀλόγυρα τοῦ Κρόνου.
 καλὸ ᾿ς αὐτόν, καλῆτερα ᾿ς ἐμένα τοῦτο ἐγίνῃ,
 ποῦ ἐσύγκλινε ἀπὸ εὐλάβειαν καὶ δὲν ἐστάθῃ ἐμπρὸς μου
 ὅτι ὄχι ἀνιδρωτος, θαρρῶ, θὰ ἐγίνονταν ἀγῶνας.
 ἀλλὰ ᾿ς τὰ γερὰ πάρε σὺ τὴν κροσσωτὴν αἰγίδα 230
 καὶ σείοντας τὴν εἰς φυγὴν θὰ βάλῃς τοὺς Ἀργεῖους,
 καὶ σὺ τοῦ ἐνδόξου Ἔκτορος ὁ ἴδιος θὰ ᾿σαι σκέπη
 τὴν δύναμίν του ἀναψε, τοὺς Ἀχαιοὺς νὰ διώξῃ
 ὡς πέρα ᾿ς τὸν Ἑλλησποντον νὰ πέσουν ᾿ς τὰ καράβια.
 κ' ὕστερα θὰ φροντίσω ἐγὼ μὲ λόγον καὶ μὲ ἔργον 235
 ἀνάσσειν τῶν Δαναῶν νὰ δώσω ἅπ' τὸν ἀγῶνα.»
 Εἶπε, καὶ δὲν παράκουσεν ὁ Ἀπόλλων τὸν πατέρα,
 καὶ ἀπὸ τὴν Ἴδην ἐπεσεν ὡς ἂν τὸ φασσοφόνο
 γεράκι ποῦ ὅλα τὰ πουλιὰ περνᾷ τὸ πέταμά του
 κ' ἤρε τὸν θεῖον Ἔκτορα· χαμαὶ δὲν ἦταν πλέον,
 καθήμενος συνέφερε κ' ἐγνώριζε τοὺς φίλους, 240
 ἔπαυσεν ἢ κονταναπνιά, καὶ ὁ ἰδρωτας ὁ κρύος,
 ὡς τὸν ἀνάστησεν ὁ νοῦς τοῦ αἰγιδοφόρου Δία.
 σιμὰ τοῦ ἐστάθῃ κ' εἶπε του ὁ τοξεντὴς Ἀπόλλων
 «Ἔκτορ Πριαμίδη, ἀνάμερα τί κάθεσαι ἅπ' τοὺς ἄλλους
 λιπόθυμος; μὴ συμφορὰ κάποια μεγάλη σ' ἤρε; 245
 τοῦ ἀντίειπε μὲ σβυρῆν τὸν γῆρ' ἄ κοσμοσείστης Ἔκτορ»

«ποιὸς εἶσαι ἀπ' ὅλους τοὺς θεοὺς ποῦ μοῦ ὁμιλεῖς ἀντίκρου,
 ὦ σεβαστέ, δὲν τό 'μαθες; ἐνῶ κεῖ 'ς τὰ καράβια
 χαλοῦσα τοὺς συντρόφους του, 'ς τὰ στήθη ὁ μέγας Αἴας
 λιθάρι μοῦ 'ριξε τρανὸ καὶ μ' ἔβγαλε ἀπ' τὴν μάχην. 250
 κ' ἐνόμισα ὅτι σήμερα θά κατεβῶ 'ς τὸν Ἄδην
 μὲς τοὺς νεκρούς, ὡς ἔβγαλινεν ἡ ποθητὴ ψυχὴ μου.»
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ τοξευτὴς Ἀπόλλων·
 «θάρρου, ἀφοῦ μέγαν βοηθὸν ὁ Ζεὺς ἀπὸ τὴν Ἴδην
 σοῦ 'στελε νά 'ναι πρόμαχος προστάτης 'ς τὸ πλευρὸ σου. 255
 τὸν Φοῖβον τὸν χρυσόξυφον, ποῦ πάντοτε σὲ σκέπω,
 ἐσὲ τὸν ἴδιον καὶ μὲ σὲ τοὺς πύργους τοῦ Πριάμου.
 πρόσταξε τώρα τοὺς πολλοὺς ἱππεῖς πρὸς τὰ καράβια
 τα γλήγορά τους ἄλογα νά σπρώξουν ἀνδρσιωμένα·
 καὶ 'ς τοὺς ἱππεῖς ἐμπρὸς ἐγὼ τὸν δρόμον πέρα πέρα 260
 θά τοὺς ἀνοίξω καὶ εἰς φυγὴν θά βάλω τοὺς Ἀργεῖους.»
 Αὐτὰ 'πε καὶ τοῦ ἐπύρωσε μὲ δύναμιν τὰ στήθη.
 καὶ ὡς ὅταν σπᾶσῃ τὸν δεσμὸν καλοθρεμμένος ἵππος,
 βροντᾷ τετραποδίζοντας 'ς τὴν ἀνοικτὴν πεδιάδα,
 νά λουεταί 'ς τὸ καθαρὸ ποτάμι μαθημένος. 265
 τὴν κεφαλὴν κρατεῖ ὑψηλά, τὴν χαίτην ἀνεμίζει,
 καὶ ὑπερηφανευόμενον 'ς τὰ κάλλη του τὸν φέρουν
 'ς ταῖς μαθημέναις του βοσκαῖς γοργὰ τὰ γόνατά του·
 ὅμοια πετοῦσε ἀκράτητος πρὸς τοὺς ἱππεῖς ὁ Ἐκτωρ
 καὶ τοὺς κινούσσε, ὡς ἡ φωνὴ τὸν δίδαξεν ἡ θεία. 270
 καὶ ὡς ὅταν ἀγριόγιδο ἦ καὶ κερατοφόρο
 ἐλάφι σφόδρα κνηγοῦν ἄνδρες τοῦ ἀγροῦ καὶ σκύλοι·
 λόγγος δασὺς καὶ γλυστερὸς γκρεμὸς τοὺς ἐμποδίζει,
 καὶ νά τὸ εὐροῦν τ' ἀκόντια τους δὲν ἤθελεν ἡ μοῖρα,
 καὶ ἀπ' τὴν βοήν τους πύρινο 'ς τὸ δρόμο τους λεοντάρι 275
 φαίνεται καὶ ὅλοι ἀναμεροῦν καὶ ἀφίνουν τὸ κνηγι·
 ἔτσι ὡς τότε οἱ Δαναοὶ πυκνοὶ τοὺς κνηγοῦσαν
 καὶ τοὺς ἐκτύπαν μὲ σπαθιά, μὲ δίστομα κοντάρια·
 ἀλλ' ἅμα εἶδαν τὸν Ἐκτορα 'ς ταῖς τάξαις τῶν ἀνδρείων,
 ἐτρομάξαν καὶ 'ς τὴν καρδιά τὸ θάρρος τοὺς ἐκόπη. 280
 Τότε 'ς αὐτοὺς ὁμίλησεν ὁ Ἀνδραϊμονίδης Θόας,
 τῶν Αἰτωλῶν ὁ ἔξοχος τεχνίτης εἰς τ' ἀκόντι,
 καλὸς καὶ εἰς μάχην σταθερὴν, καὶ ὁμιλητὴς ὁ πρῶτος
 τῶν νέων ἂν ἀσύμφωνοι μᾶζι λογομαχοῦσαν. 285
 καὶ αὐτὸς μὲ γνώμην ἀγαθὴν 'ς τὴν μέσσην ὄλων εἶπε·
 «ὦ μέγα θαῦμα ὅπου θωροῦν τὰ μάτια τοῦτα ἐμπρὸς τους!
 ἰδοὺ πῶς πάλιν ἔσφυγε τὸν χάρον κ' ἐσηκώθη
 ὁ Ἐκτωρ κ' ἐπιστεύαμε πῶς ἀσφαλτ' ἀπ' τὰ χέρια
 τοῦ Αἴαντος ἀπέθανε, τοῦ Τελαμωνιάδη.
 ἀλλ' ἔσωσε κάποιος θεὸς τὸν Ἐκτορα καὶ πάλιν 290
 ποῦ Δαναοὺς ἐθέρισε πολλοὺς καὶ θά θερίσῃ,

- φοβοῦμαι τώρα, καὶ ἄβουλα τοῦ βαρυτύπου Δία
 δὲν στέκει' ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τόσην δείχνει λύσσαν
 κ' ἔλατ' ἐκεῖνο ποῦ θὰ εἰπῶ νὰ τὸ δεχθοῦμεν ὅλοι· 295
 τὰ πλήθη ἄς παραγγείλωμε νὰ στρέψουν πρὸς τὰ πλοῖα·
 καὶ ἄς μείνωμ' ὅσοι 'ς τὸν στρατὸν πρωτεύομεν ἄνδρῆτοι,
 ἴσω· μὲ λόγχαις σηκωταῖς κρατήσωμεν τὴν πρώτην
 ὄρμην ἐκείνου, καὶ θαρρῶ, ποῦ ἂν καὶ πολὺ μανίζει
 θὰ φοβηθῆ τῶν Δαναῶν τὴν φάλαγγα νὰ σπάσῃ.» 300
 Εἶπε, κ' οἱ ἄλλοι πρόθυμοι ἐδέχθησαν τὸν λόγον.
 ὁ Αἴας τότε, ὁ Ἰδομενεύς, ὁ Τεῦκρος, ὁ Μηριόνης,
 ὁ Μέγης τοῦ Ἄρ' ἰσόπαλος, μὲ τοὺς συντρόφους ὅλους
 τοὺς ἀνδρειωμένους φώναζαν κ' ἐσύνταζαν τὴν μάχην·
 γιὰ νὰ δεχθοῦν τὸν Ἔκτορα καὶ τὸν στρατὸν τῶν Τρώων. 305
 καὶ ὅπισω τοὺς ἐγύριζε τὸ πλῆθος πρὸς τὰ πλοῖα.
 Σύσσωμ' οἱ Τρῶες; ἔπесαν μακροπατώντας πρῶτος
 ὁ Ἔκτωρ, κ' ἔμπροσθε 'ς αὐτόν, μὲ νέφος τυλιγμένος
 ὁ Ἀπόλλων κ' εἶχε τὴν φριχτὴν πολεμικὴν αἰγίδα
 τὴν δασερίην, περιλάμπρην ποῦ ὁ Ἥφαιστος τοῦ Δία 310
 ἐχάλκευσε, νὰ τὴν φορῆ, τοὺς ἄνδρας νὰ τρομάξῃ.
 αὐτὴν κρατώντας ἀρχηγὸς ἐστήθηκε τῶν Τρώων.
 καὶ σύσσωμοι τοὺς δέχθησαν οἱ Ἀργεῖοι, κ' ἐσηκώθη
 καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ἀλαλαγμός· ἀπ' ταῖς χορδαῖς πετοῦσαν
 τὰ βέλη, καὶ ὅπως τὰ ῥιχναν τὰ χέρια μανιωμένα, 315
 ἄλλα 'ς τὴν σάρκα ἐμπήγονταν τῶν ἀνδρειωμένων νέων,
 ἄλλα 'ς τὸν δρόμον τοὺς χωρὶς τὴν σάρκα ν' ἀπολαύσουν
 μέσα 'ς τὴν γῆν στυλόνονταν, γιὰ σάρκα πεινασμένα.
 καὶ ὅσο ἐκρατοῦσε ἀσάλευτην ὁ Φοῖβος τὴν αἰγίδα
 κτυποῦντο κ' ἔπεφταν πολλοὶ καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ὁμοίως· 320
 ἀλλ' ὅταν τὴν ἐσάλευσε κατὰμματα κτυτώντας
 τοὺς Ἀχαιοὺς μὲ δυνατὴν κραυγὴν, τὸν νοῦν τοὺς μέσα
 ἐμάργασε καὶ ξέχασαν τὸ θάρρος τῆς ἀνδρείας.
 καὶ ὡς ὅταν ξάφνου δυὸ θεριά, πρὶν φθάσ' ἡ μαύρη νύκτα
 'ς ἀγέλην χύνονται βωδιῶν ἢ καὶ κοπὴν προβάτων, 325
 ἐνῶ τοὺς λείπει ὁ πιστικός, καὶ τὰ σκορπίζουν ὅλα.
 ὁμοίως ἀνανδρὴν φυγὴν γεννᾷ 'ς αὐτοὺς ὁ Φοῖβος
 τὴν δόξαν εἰς τὸν Ἔκτορα νὰ δώσῃ καὶ 'ς τοὺς Τρῶας.
 Τότ' ἄνδρας ἀνδρα φόνευσεν, ἀφοῦ σκορπίσθ' ἡ μάχη.
 τῶν χαλκοφράκτων Βοιωτῶν τὸν ἀρχηγὸν ὁ Ἔκτωρ 330
 τὸν Ἀρκεσίλαον βροντᾶ νεκρὸν καὶ τὸν Στυχίον
 ποῦ ἦταν σύντροφος πιστὸς τοῦ ἀνδρείου Μενεσθέως·
 τὸν Μέδοντα, τὸν Ἴασον ἐφόνευσ' ὁ Αἰνεΐας.
 καὶ νόθον ἦταν γέννημα ὁ Μέδων τοῦ Ὀϊλέως
 καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰάντος· μακρὰν εἰς τὴν Φυλάκην
 'ς τὰ γόνα ἐβόρει ἰππ. τὸν καιρὸν ποῦ ἐφόνευσ' ἕνα ἀδελφί· 335
 τῆς Ἀρκεσίλαου, τῆς Στυχίου, τῆς νυμφευτῆς τοῦ Ὀϊλέως
 τῆς Αἰνεΐας, τῆς Αἰκλίδος, τῆς νυμφευτῆς τοῦ Ὀϊλέως
 Restrictions apply.

κ' ἦτο ἀρχηγὸς ὁ Ἴασος αὐτὸς τῶν Ἀθηναίων
καὶ γέννημα ἐδοξάζετο τοῦ Σφήλου Βουκολίδη·
τὸν Μηριστῆ θανάτωσε κατόπι ὁ Πελυδάμας,
πάλι ὁ Πολίτης φόνευσε τὸν πρόμαχον Ἐχρίον 340
καὶ τὸν Κρονίον ὁ θεϊκὸς Ἀγήνωρ, καὶ ἕς τὴν πλάτην
τοῦ Δηϊόχου, ὡς ἔφευγεν ἐλόγγισεν ὁ Πάρις.
κ' ἐκεῖνοι ἐνῶ τοὺς γύμνονα, οἱ Ἀχαιοὶ οἰγμένοι
ἕς τοὺς πάλους καὶ ἕς τὸν χάντακα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκορπιούνταν
ἕς τὰ τεῖχη ὀπίσω νὰ κρυβοῦν· καὶ ὁ Ἔκτωρ πρὸς τοὺς Τρωῶς 345
μακρὰν ἔσυρε φωνήν· «ἐμπρὸς πρὸς τὰ καράβια,
καὶ ἀφῆτ' ἐκεῖ τὰ λάφυρα τὰ αἱματοκυλισμένα
καὶ ὅποιον νοήσω ἄλλου μακρὰν νὰ μένη ἀπὸ τὰ πλοῖα,
ἕς τὸν τόπον θὰ τοῦ σοφισθῶ νὰ κατοθανάτιση,
καὶ οὔτε ἀδελφοὶ οὔτε ἀδελφαὶ νεκρὸν θὲ νὰ τὸν κάψουν 350
ἀλλὰ ἕς τὴν πόλιν μας ἐμπρὸς θὰ τὸν σπαράξουν σκύλοι.»
εἶπε, βροντᾶ τὴν μᾶστιγα κατάπλατα ἕς τοὺς ἵππους·
κ' ἐφώναξε ταῖς φάλαγγαῖς· καὶ μὲ βοῆν οἱ Τρωῶς
τὰ ἀμαξόστυρ' ἄλογα κατόπι του ἐκινήσαν
κ' ἐβρόντα ὁ τόπος κ' ἐμπροσθεν ὁ Φοῖβος μὲ τὰ πόδια 355
τὰ φρούδια ἐγκρέμισ' εὐκόλα τοῦ λάκκου καὶ τὸ γῶμα
ἕς τὸ χάσμα μέσα ἐπάτησε καὶ ὡσὰν γεφυρὸν δρόμον
μακρὸν τοὺς ἔστρωσε πλατύν, ὅσο βολὴ τῆς λόγχης
ὅταν τὴν ὄχει λογχιστὴς νὰ ἰδῆ τὴν δυνάμιν του.
καὶ χύνονταν φαλαγγωτὰ κ' ἐμπρὸς μὲ τὴν αἰγίδα 360
ὁ Φοῖβος τὴν βαρυτίμην· κ' ἐγκρέμιζε τὸ τεῖχος
ὡσὰν παιδί ποῦ παίζοντας ἀκρόγιαλα σηκώνει
κάποια δικά του κτίσματα μὲ ἄμμον καὶ κατόπιν
παίζοντας πάλι νὰ χαλᾷ μὲ φτέρναις μὲ παλάμαις.
ὅμοια σύ, Φοῖβε τοξευτή, τοὺς μόχθους τῶν Ἀργείων 365
ἐχάλασε, καὶ ἕς τὴν καρδιά τοὺς ἐβαλες τὸν τρομόν.

Καὶ τοῦτοι πρὸς τὰ πλοῖα τοὺς ἐμέναν ἐνωμένοι
καὶ ν' ἀνδρσευτοῦν ἐκραύγαζαν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον
καὶ ἕς τοὺς θεοὺς ἐδέοντο μὲ χέρια σηκωμένα·
καὶ ὁ Νέστωρ, μέγα στήριγμα τῶν Ἀχαιῶν, ἐξόχως 370
εὐχόνταν μὲ τὰ χέρια του πρὸς τ' ἄστρα σηκωμένα·
«Δία πατέρα, ἂν σοῦ ἔκαιαν ἕς τὸ σιτοφόρον Ἄργος
μόσχους ἢ πρόβατα μ' εὐχαὶς νὰ γύρουν ἕς τὴν πατρίδα,
καὶ τὸ ὑπεσκέθης, ἴλεως, θυμήσου τα πατέρα,
τοῦ ὀλέθρου μᾶλλον ἀπὸ μᾶς τὴν ὄραν, μὴν ἀφήσης 375
οἱ Τρωῶς τόσο χάλασμα νὰ φέρουν τῶν Ἀργείων.»
εὐχῆθη αὐτὸς κ' ἐβρόντησεν ὁ πάνσοφος Κρονίδης
καθὼς τοῦ ἔφθασαν ἢ εὐχαὶς τοῦ γέροντος Νηλεΐδη.

ἔμπρός ᾽ς τὰς πρύμναις ἔπεσε τὸ τέκνο τοῦ Κλυτίου,
 προφθάστε μὴν οἱ Ἄχαιοὶ γυμνώσουσιν τὸν νεκρὸν του.»
 Εἶπε, τὴν λόγῃν τὴν λαμπρὴν ᾽ς τὸν Αἴαντ' ἀκοντίζει, 430
 δὲν τὸν ἐπῆρε καὶ ἀντ' αὐτοῦ τὸν Νεστορίδην ἦῤρε
 Λυκόφρονα Κυθήριον, ποῦ ἔξουσε ἀκόλουθός του,
 ἀφοῦ τὰ θεῖα Κίθηρα γιὰ φόνον εἶχε ἀφήσῃ,
 ἢ λόγῃ ἐπάνω ἀπὸ τ' αὐτὶ ᾽ς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐμπῆκε.
 ὡς ἔοτεκε ᾽ς τοῦ Αἴαντος τὸ πλάγι, καὶ ἀπ' τὴν πρύμνην 435
 τ' ἀνάσκελά ᾽πεσε νεκρός· ἔρριγωσεν ὁ Αἴας
 κ' ἐφώναξε τὸν ἀδελφόν· «ὦ Τεῦκρε ἀγαπημένε,
 τὸν σύντροφον μᾶς φόνευσαν πιστόν μας Μαστορίδην,
 ποῦ ξένον ἀπ' τὰ Κύθηρα τὸν πήραμε ᾽ς τὸ σκίτι
 κ' ἴσια τὸν ἐσεβόμασθε μὲ τοὺς γλυκεῖς γονεῖς μας· 440
 ὁ Ἔκτωρ τὸν ἐφόνευσε· τὸ τόξο καὶ τὰ βέλη
 τὰ φονικά τί γίνονται, ποῦ σῶχει δῶδῃ ὁ Φοῖβος;»
 Καὶ ὁ Τεῦκρος ἔδραμεν εὐθύς σιμά του καὶ τὸ τόξο
 εἶχε τ' ὀπισθοτέντωτο μαζὶ καὶ τὴν φαρέτραν,
 καὶ ὡς ἔρριχνε γοργὰ πυκνὰ τὰ βέλη, αὐτοῦ τὸν Κλεῖτον 445
 κτύπησε τοῦ Πεισήγορος λαμπρὸν υἱόν, καὶ φίλον
 τοῦ ἐνδόξου Πολυδάμαντος, ἐνῶ τὰ χαλινάρια
 ἐκράτει, ὅτι τὴν ἄμαξαν ἐκεῖνος κυβερνοῦσε
 κ' ἐσπρωχεν ὅπου ἢ φάλαγγαις πυκνότεραις κτυπιόνταν.
 τῶν Τρώων καὶ τοῦ Ἐκτορος πρὸς χάριν· ἀλλ' ἐκεῖνος 450
 ἔπαθε καὶ δὲν πρόφθασε κανένας νὰ τὸν σώσῃ.
 ᾽ς τὸ σνίχι τὸν ἐπέρασε τὸ δακρυφόρο βέλος,
 ἀπὸ τ' ἀμάξι ἐβρόντησε καὶ ἀλαφιασμέν' οἱ ἵπποι
 ἄδειο τ' ἀμάξι ἐτράνταζαν· καὶ ὁ ἦρωσ Πολυδάμας
 τὸ νόησε κ' ἐστήθη ἔμπρός· κ' ἐκεῖ τοῦ Ἀστυνόου 455
 υἱοῦ τοῦ Προτιάονος τοὺς ἔδωκε ᾽ς τὰ χεῖρα
 καὶ σφόδρα τὸν παράγγειλε νὰ τοὺς κρατῇ σιμά του·
 κ' ἐκεῖνος πάλι ἐγύρισε ᾽ς τὴν τάξιν τῶν προμάχων.
 Καὶ ὁ Τεῦκρος γιὰ τὸν Ἐκτορα ἐτοίμαζε ἄλλο βέλος,
 καὶ τὸν ἀγῶνα θά ᾽παυε ᾽ς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα, 460
 εἰὰν τὸν ἔρριχνε νεκρὸν ἐκεῖ ποῦ ἀνδραγαθοῦσε.
 ἀλλὰ τὸ εἶδε ὁ πάνσοφος Κρονίδης ποῦ ἐφρουροῦσε
 τὸν Ἐκτορα, καὶ καύχημα τοῦ Τεῦκρου ἐπῆρε μέγα·
 ποῦ τὴν καλόστριφτην χορδὴν ᾽ς τὸ παινεμένο τόξο,
 ὡς τὴν τραβοῦσε, τοῦ ὄσασε· καὶ πλαγινὰ τὸ βέλος 465
 τὸ χάλκινο ἐπετάχθηκε καὶ τοῦ ᾽πεσε τὸ τόξο.
 ῥίγος τὸν Τεῦκρον ἔπιασε καὶ εἶπε τοῦ ἀδελφοῦ· του·
 «ἄ! τέλεια κάθε σόφισμα τῆς μάχης μοῦ θερίζει
 θεὸς, ὅπου μοῦ πέταξε τὸ βέλος ἀπ' τὸ χεῖρι,
 καὶ μοῦ ὄσασε νεόστριφτην χορδὴν ποῦ ᾽χα προσδέσῃ 470
 τὸ ἀκούραστὰ μου βέλη.»

- «φίλε, τὸ τόξον ἄφησε καὶ τὰ πυκνά σου βέλη
 ἀφοῦ θεὸς τοὺς Δαναοὺς φθονεῖ καὶ τὰ συντρίβει·
 πάρε κοντάρι μακρὺ. ζώσου τρανὴν ἀσπίδα,
 τοὺς Τρῶας κτύπα, κίνησε τοὺς ἄλλους εἰς τὴν μάχην· 475
 καὶ εἴαν θὰ νικήσουν μὴν εἰποῦν, ποῦ ἐπάτησαν τὰ πλοῖα
 ἀκόπως· ἀλλ' ἀκράτητα ἔς τὴν μάχην ἄς χυθοῦμε.»
 Εἶπε, καὶ ὁ Τεῦκρος ἔς τὴν σκηνὴν ἐκρέμασε τὸ τόξο
 κ' εὐθύς ἔς τοὺς ὤμους ἔξωσε τετράδιπλην ἀσπίδα·
 εἰς τὴν γενναίαν κεφαλὴν καλὸν ἔθεσε κράνος 480
 με ἀλόγου χαίτην, καὶ φρικτὸς σειόνταν ὡσάν ὁ λόφος·
 ἔς τὸ χεῖρ ἐπῆρε δυνατὸ κοντάρι χαλκοφόρο
 καὶ ὀγλήγορα τοῦ Αἴαντος ἐστήθηκε ἔς τὸ πλάγι.
 Καὶ ἅμα τοῦ Τεῦκρου νόησε πῶς ἔπαθε τὸ τόξο,
 ὁ Ἐκτωρ ἔσυρε φωνὴν τῶν Τρώων καὶ Λυκίων· 485
 «Τρῶες, Λύκιοι, Δάρδανοι καὶ σεῖς, κονταρομάχοι,
 ἄνδρες δεχθῆτε μ' ὄλην σας τὴν δύναμιν, ὦ φίλοι,
 ἔδῳ ἔς τὰ πλοῖα· κ' εἶδα ἐγὼ τὰ βέλη πολεμάρχου
 ἀνδρειωμένου ἀπ' τοῦ Διὸς τὸ θέλημα χαμένα. 490
 φανούσιμο εἶναί τοῦ Διὸς τὸ χεῖρ ἔς τοὺς ἀνθρώπους,
 εἴτε ἔς αὐτοὺς ποῦ ὑπέροχα θελήσῃ νά λαμπρύνῃ,
 εἴτε ἔς αὐτοὺς ποῦ δὲν βοηθεῖ καὶ πλήχῃ· ἡ δύναμίς του,
 σάν τώρα ποῦ ἀνεβάξει ἐμᾶς καὶ σκύφει τοὺς Ἀργεῖους.
 κ' ἔμπρὸς ἔς τὰ πλοῖα σύσσωμοι· καὶ ὅποιον διορίσ' ἡ μοῖρα 495
 εἴτε ἀπὸ βέλος τοῦ ἐχθροῦ νά πέσῃ· εἴτε ἀπὸ ἀκόντι,
 εἴτε ἀπὸ βέλος τοῦ ἐχθροῦ νά πέσῃ· εἴτε ἀπὸ ἀκόντι,
 καλοπεθαίνει ἂν ἔπεσε νά σώσῃ τὴν πατρίδα.
 τοῦ μένει ὀπίσω ἢ σύντροφος καὶ τὰ παιδιὰ του σῶα,
 τὰ γονικά του ἀνέγκικτα καὶ ἡ πατρικὴ του κληῖρα
 ἂν τὰ πρυμνήσουν οἱ Ἀχαιοὶ νά γείρουν ἔς τὴν πατρίδα.» 500
 Εἶπε, καὶ εἰς ὄλους ἀναψε τὸ θάρρος τῆς ἀνδρείας.
 καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος φώναζεν ὁ Αἴας τοὺς συντρόφους·
 «αἰσχος, Ἀργεῖοι! τώρα ἔδῳ μᾶς μέλλ' ἢ νά χυθοῦμε
 ἢ νά σωθοῦμε, ἂν τὸ κακὸ μακρύνωμε ἀπ' τὰ πλοῖα·
 καὶ ἂν τὰ πατήσῃ τῶρ· αὐτὸς ὁ λοφοσειστής Ἐκτωρ 505
 μήπως θαρρεῖτε τῆς στερηθῆς νά πάτε ἔς τὴν πατρίδα;
 ἢ δὲν ἀκοῦτε τὸν λαὸν πῶς ὄλον ἐμψυχώνει
 ὁ Ἐκτωρ, ποῦ λυσσᾷ φωτιά νά βάλῃ ἔς τὰ καρᾶβια;
 νά πολεμοῖν τοὺς προσκαλεῖ καὶ ὄχι χορὸν νά στήσουν.
 καὶ ἄλλη γιὰ μᾶς καλῆτερη βουλή δὲν εἶναι ἢ σκέψις, 510
 ἢ νά ῥιχθοῦμε ἔς τὸν ἐχθρὸν στήθος πρὸς στήθος ὅλοι.
 ναί, θάνατον μονόφορα νά ἰδοῦμε ἢ σωτηρίαν
 παρὰ ἔς ἀγῶν' ἀτέλειωτον ἔδῳ νά μᾶς στραγγίζουν
 ἔς τὰς πρῶμαις τόσο ἐλεεινά, κατώτεροί μας ἄνδρες.»
 Τοὺς ἀναψαν οἱ λόγοι του· κ' ἐκεῖ τότε ὁ Σχεδῖος 515
 φονεύθη ἀπὸ τὸν Ἐκτωρ, βλαστὸς τοῦ Περιμῆδη
 καὶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα τοῦ Ἀγχιλλεύου τὸ ἄγχι.

Λαοδόμαντ', ἄρχον τῶν πεζῶν, θανάτωσεν ὁ Αἴας·
 καὶ ὁ Πυλυδάμας φόνευσεν τὸν Ὠτον, ποῦ ἔχεν ἔλθη
 ἀπ' τὴν Κυλλήνην ἀρχηγὸς τῶν Ἐπειῶν γενναίων· 520
 νεκρὸν τὸν εἶδε καὶ ὤρμησεν ὁ σύντροφός του Μέγης·
 καὶ ὁ Πολυδάμας κλίνοντας ἐξέφυγε. ὅτι ὁ Φοῖβος
 δὲν ἄφιν' ἔκει πρόμαχος νὰ πέσῃ ὁ υἱὸς τοῦ Πάνθου·
 ἀλλὰ τοῦ Κροίσμου ἐπέρασε τὸ στήθος μὲ τὴν λόγχην.
 μὲ βρόντον ἔπεσε, κ' ἐνῶ τὸν ἐγδαινεῖν ὁ Μέγης,
 ὁ Δόλοψ ἄξιος λογιστῆς τοῦ ἐχύθη ὁ Λαιπετίδης, 525
 ἄνδρα πολεμικώτατον τὸν εἶχε σπείρη ὁ Λάμπος,
 υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος τῶν πολεμάρχων πρώτος·
 κεῖνος μὲ λόγχην κτύπησεν ἐγγύθεν τὴν ἀσπίδα
 τοῦ Μέγης· ἀλλ' ἔσωσεν ὁ θώρακας τὸν νέον,
 ὁ στερεός, ποῦ ἕναν καιρὸν εἶχε ὁ Φυλεύς τον φέρη 530
 ὅθι ὁ Σελήεις ποταμὸς ἔς τὴν Ἐφυραν κυλάει·
 φίλος τοῦ τὸν ἐχάρισεν ὁ Εὐφήτης πολεμάρχος,
 προφυλακὴν ἀπ' τὸν ἐχθρὸν νὰ τὸν φορῇ ἔς τὴν μάχην·
 κ' ἐκεῖνο τόσα ἐγλύτωσε τὰ στήθη τοῦ παιδιοῦ του. 535
 καὶ ὁ Μέγης κεῖ τοῦ Δόλοπος τὴν περικεφαλαίαν
 ἔς τὴν κορυφὴν ἐλόγχισεν τοῦ φουντωμένου κώνου,
 ξεσπάσθη μὲ τὴν χαίτην του κ' ἐκύλησεν ὁ λόφος
 ἔς τὰ χώματα νεοστίλβωτος ἀπὸ λαμπρὴν πορφύραν.
 καὶ ὡς πολεμοῦσ' ἐλπίζοντας νίκην ἀκόμη ὁ Δόλοψ,
 πρόφθασεν ὁ Μενέλαος χωρὶς νὰ τὸν νοήσῃ, 540
 πλάγια τοῦ ἐστήθη καὶ ὀπισθεν τὸν κτύπησεν ἔς τὸν ὄμων·
 τὸ στήθος ὄλο πέρασε μὲ ὄρμην νὰ προχωρήσῃ
 ἢ λόγχῃ κ' ἔπεσεν αὐτὸς ἐπίστομα ἔς τὸ χῶμα.
 καὶ ὡς ἔτρεχον ἀπ' τ' ἄρματα ἐκεῖνοι νὰ τὸν γδύσουν 545
 τοὺς ἀδελφοὺς ὠνείδισεν ὁ Ἔκτωρ, ἀλλὰ πρῶτον
 τὸ τέκνον τοῦ Ἰκετάνοιο, Μελάνιππον ἀνδρεῖον.
 ἐκεῖνος, πρὶν λαὸς ἐχθρὸς πατήσῃ ἔς τὴν Τροάδα,
 μόσχους καλοὺς εἰς ταῖς βοσκαῖς ἐφύλα τῆς Περκώτης·
 καὶ ὅτ' ἐφθασαν τῶν Δαναῶν τὰ ἰσόπλευρα καράβια 550
 ἔς τὴν Ἴλιον πάλε ἀνέβηκε κ' ἔλαμπε μὲς τοὺς Τρώας,
 καὶ ὁ Πριάμος ἔς τὸ σπῖτι του τὸν εἶχε ὡσὰν παιδί του.
 ἐκεῖνον κατὰ πρόσωπον τότε ἀποπῆρε ὁ Ἔκτωρ·
 «ἔτσι θὰ μείνωι' ἀνεργοί, Μελάνιππε; δὲν ἔχεις
 πόνον γιὰ τὸν ἐξάδελφον; δὲν βλέπεις πῶς μαλάζουν 555
 τ' ἄρματα ἐκεῖ τοῦ Δόλοπος; ἀλλ' ἀκολουθήσέ με·
 πλέον δὲν γίνεται μακρὰν μ' αὐτοὺς νὰ πολεμοῦμε,
 ὅσο νὰ τοὺς σκοτώσουμεν ἢ ἐκεῖνοι ἀπὸ τὸν πάτρων
 τὴν Ἴλιον ὀρίζουν καὶ σφαγοῦν μέσα οἱ πολίταις ὅλοι.»
 Εἶπ', ἐκινήθη καὶ ἔς αὐτὸν κατόπι ὁ θεῖος ἄνδρας,
 καὶ ὁ μέγας Αἴας φώναζε νὰ σπρώξῃ τοὺς Ἀργεῖους· 560
 «ἄνδρες στρατῶντες, κ' ἐντροπὴ μέγα ἴσθαι θανθῆτε, ὦ φίλοι.»

Authorized licensed use limited to: F12.21.0.3.

- ἕνας τὸν ἄλλον ἔς τοὺς δεινοὺς ἀγῶναις ἐντραπήτε,
 νὰ σώσῃ δύνατ' ἢ ἐντροπή τοὺς ἀνδραῖς, ὅχι ὁ φόβος,
 καὶ ἔς ὅσους φεύγουν δύναμις καὶ δόξα δὲν γεννᾶται. » 565
 Αἰσθάνθησαν τὸν λόγον του καὶ μόνοι τοὺς ἔς τὴν μάχην
 πρόθυμοι, καὶ μὲ χάλκινον προπύργιον τὰ καράβια
 ἔφραξαν· κ' ἔσπρωξεν ὁ Ζεὺς ἐπάνω των τοὺς Τρῶας.
 ὁ ἀνδράγαθος Μενέλαος τότε εἶπε τοῦ Ἀντιλόχου· 570
 « Ἀντίλοχε, τῶν Ἀχαιῶν ἄλλον δὲν βλέπω νέον
 ὡσάν ἐσὲ φτερόποδα καὶ ἀτρόμητον ἔς τὴν μάχην·
 νὰ ὀρμοῦσες νὰ δοκίμαζε τὴν λόγχην σου κανένας! »
 Αὐτὰ πε καὶ ἀναχώρησε, καὶ θαρρετὸς ὁ νέος
 ἀπ' τοὺς προμάχους ὤρμησε καὶ γύρω του κυττῶντας 575
 ἀκόντισε ἀναμέρησαν ἔς τοῦ ἀνδρὸς τ' ἀκόντ' οἱ Τρῶες.
 ἀλλὰ δὲν βγῆκε μάταιον, καὶ τὸν ἀνδρειωμένον
 υἱὸν τοῦ Ἰκετάνοιο Μελάνιππον, ποῦ ὤρμοῦσε
 ἔς τὴν μάχην, τὸν ἐκτύπησε, πρὸς τὸν μαστόν, ἢ λόγχῃ.
 μὲ βρόντον πέφτει καὶ κροτοῦν ἐπάνω τ' ἄρματά του·
 τοῦ ὤρμησ' ἔπαν' ὁ Ἀντίλοχος σὰν σκύλος εἰς τὸ ἐλάφι, 580
 ποῦ ὡς ἐληθοῦσε ἀπ' τὴν μονιά, τοῦ κυνηγοῦ τὸ ἀκόντι
 τὸν ἤυρε κ' ἐξεψύχησε· παρόμοια ἔς τὸ κορμί σου
 ὤρμησεν, ὦ Μελάνιππε, τὰ ὄπλα νὰ σοῦ πάρῃ
 ὁ Ἀντίλοχος· ἀλλ' ἔδραμεν ἀπ' ὅπου ἐπολεμοῦσε
 ὁ θεῖος Ἔκτωρ κατ' αὐτόν, κ' ἐκεῖνος ἔμπροσθέν του 585
 δὲν ἔμεινε ἂν καὶ ἀνδράγαθος, ὅτι τὸν πῆρε φόβος,
 κ' ἔφυγε, ὡς κάνει τὸ θηριό, ποῦ ἔχει κακουργήσῃ,
 πῶκοψε σκύλον ἢ βοσκὸν ποῦ μόσχους ἐφυλάγαν,
 καὶ φεύγει πρὶν συναθροισθῶν πολλοὶ νὰ τὸν κτυπήσουν.
 καὶ ὡς ἔφευγε μὲ ἀλαλαγμοὺς βέλη πολλὰ τοῦ ἐχῆναν 590
 οἱ Τρῶες μὲ τὸν Ἔκτορα κ' ἐστάθη ὁ Νεστορίδης
 ἐκεῖ ποῦ ἦσαν οἱ σύντροφοὶ κ' ἔστράφη πρὸς τοὺς Τρῶας.
 Καὶ ὡς ὁμοφάγοι λέοντες ὤρμοῦσαν πρὸς τὰ πλοῖα
 οἱ Τρῶες καὶ τοὺς ὀρισμοὺς τελοῦσαν τοῦ Κρονίδη,
 ποῦ σφόδρα ἐμψύχονεν αὐτοὺς κ' ἐμάργονε τὸ πνεῦμα 595
 τῶν Ἀχαιῶν, νὰ στερηθῶν τὴν νίκην καὶ τὴν δόξαν,
 ὅτ' ἤθελε τοῦ Ἔκτορος νὰ δώσῃ αὐτὸς τὴν νίκην,
 ὥστε φωτιὰν ἀδάμαστην νὰ βάλῃ ἔς τὰ καράβια,
 ὥστε εὐχὴ τῆς Θέτιδος νὰ γίνῃ ἢ διεστραμμένη·
 ὅλ' ἢ εὐχὴ τῆς Θέτιδος νὰ γίνῃ ἢ διεστραμμένη·
 διότι ἐκεῖνο ἀνάμενεν ὁ πάνσοφος Κρονίδης, 600
 μιᾶς πρῦμνης ποῦ νὰ καιεταὶ νὰ πρωτοῖδῃ τὴν λάμπην·
 ὅτι κατόπιν θά 'καμνε νὰ φύγουν πρὸς τὴν Τροίαν
 ὀπίσω οἱ Τρῶες, κ' οἱ Ἀχαιοὶ νὰ δοξασθῶν ἔς τὴν νίκην.
 μὲ αὐτὸ ἔς τὸν νοῦν ἔσπρωγχε ὁ Ζεὺς ἐπάνω ἔς τὰ καράβια
 τὸν Πριαμίδην Ἔκτορα ποῦ ἐμάνιζε καὶ μόνος
 ἐλύσσε αὐτὸς ὅσο λυσσᾷ ὁ λογχοσείστης Ἄρης, 605
 ἢ ἔς ὅσοις μεγαλόδενδρον φλόγα κακὴ φεριοῦει·

Authorized licensed use limited to: 172.211.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetirio Dimosias Istorik

Restrictions apply.

ἀφροκοπᾶ τὸ στόμα του, κάτω ἀπὸ τ' ἄγρια φρούδια,
 τὰ μάτια του λαμποκοποῦν, καί, ὅπως πολεμοῦσε,
 τρομακτικὸ ἔς τοὺς μήλιγγαις τὸ κράνος ἐσειόντιαν·
 εἶχε βοηθὸν τὸν ἴδιον Κρονίδη ἀπ' τὸν αἰθέρα,
 610
 ὅπου ἀπὸ τόσους ἥρωαις ἐδόξαζε κ' ἔτιμα
 ἐκείνον ὅτι λιγοσταῖς εἶχε νὰ ζήσῃ ἡμέραις.
 ὅτ' ἤδη ἐσήκον' ἡ Ἄθηνᾶ τὴν σκοτεινὴν ἡμέραν
 ἐπάνω του ἀπ' τὴν δύναμιν νὰ πέσῃ τοῦ Ἀχιλλέως.
 615
 καὶ ὅπ' ἔβλεπε πυκνότεραις ταῖς καθαρωματωμέναις
 τάξαις ἀνδρῶν δοκίμαζεν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ νὰ σπάσῃ.
 ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωνε μ' ὄσσην καὶ ἂν εἶχε λύσσαν·
 ὅτι βαστοῦσαν πυργωτοὶ σὰν πῆκτρα μορφωμένοι,
 σὰν βράχος ποῦ ἔς ἀκρογιαλιά τὴν κορυφήν του ὑψώνει,
 620
 ἄσειστος μένει ἔς ταῖς ὀρμαῖς τῶν σφυρικτῶν ἀνέμων
 καὶ ἔς τὰ μεγάλα κύματα ποῦ ἐπάνω του ξεροῦνται.
 ὁμοίως ἄσειστ' οἱ Ἀχαιοὶ ἐδέχοντο τοὺς Τρῶας.
 καὶ ὅλος ζωσμένος ἀστραπαῖς ἔπεσε μὲς τὸ πλῆθος
 μ' ὄσσην ὀρμὴν τὰ κύματα μὲς τὸ καράβι πέφτουν
 σφοδρὰ θρεμμένα ἀνεμον, ποῦ ἐγέννησαν τὰ νέφη·
 625
 σκεπάζετ' ὅλο ἀπ' τοὺς ἀφρούς, ἀνέμον λύσσα τρίζει
 εἰς τὰ πανιά καὶ τῶν ναυτῶν τρέμ' ἡ καρδιά ἀπὸ φόβον,
 τί ὁ θάνατος μιὰ σπιθαμὴ μακρὰ τοὺς εἶναι ἀκόμη,
 ὅμοια σπαρτάριζε ἡ καρδιά ἔς τῶν Ἀχαιῶν τὰ στήθη.
 καὶ ὡς λέοντας κακόβουλος ἂν πέσῃ ἔς ἀγελάδαις
 630
 ποῦ ἄπειραις βόσκουν εἰς πλατὺ ποτιστικὸ λειβάδι,
 καὶ τύχη ἀνήξερὸς βοσκὸς ποῦ δὲν γνωρίζει ἀκόμη
 νὰ μάχεται μὲ φονικὸ θεριὸ γιὰ τ' ἀγλάδια,
 βαδίζει μὲ ταῖς ὕστεραις, βαδίζει μὲ ταῖς πρώταις
 καὶ ὥστόσο αὐτὸ ἔς ταῖς μεσιναῖς ὀρμαῖ καὶ τρώγει μίαν,
 635
 κ' ἢ ἄλλαις φεύγουν σκορπισταῖς· παρόμοια τοὺς Ἀργείους
 τοῦ Ἐκτορος καὶ τοῦ Διὸς ἐκνηγοῦσε ὁ τρόμος.
 τὸν Μυκηναῖον φόνευσε τὸν Περιφῆτην μόνον·
 αὐτὸν ἐγέννησε ὁ Κυπρεὺς, αὐτὸς ποῦ τοῦ Εἰρουσθέως
 ἔφερεν τὰ μηνύματα ἔς τὸν μέγαν Ἡρακλέα·
 540
 κακοῦ πατρὸς γεννήθηκεν ἀγόρι παινεμένο
 ἔς ὅλα τὰ προτερήματα, φτερόποδος καὶ ἀνδρείος,
 καὶ γιὰ τὴν γνώση πρώτευσ τῶν Μυκηναίων ὄλων·
 δόξαν τὸτ' ἔδωκε λαμπρὴν τοῦ Ἐκτορος ἐκεῖνος.
 ὅτι ὡς ἐστράφη ἐκτύπησε ἔς τὸν γύρον τῆς ἀσπίδος
 645
 ὅπου ὡς ταῖς φτέρωναις ἐφθανε προφυλακὴ ἔς τὰ βέλη·
 ἐμπλέχθη καὶ ἀνασκέλησε· καὶ ὡς ἔπεσε ἔς τὸ χῶμα
 τρομακτικὰ ἔς τοὺς μήλιγγαις ἐκρότησε τὸ κράνος.
 τὸν εἶδ' ὁ Ἐκτωρ κ' ἔδραμε καὶ τοῦ μῆξε τὴν λόγχην
 ἔς τὸ στήθος καὶ τὸν φόνευσε στὰ μάτια τῶν συνερόφων,
 650
 κ' ἐκεῖνοι ἔν κ' αὐτοῖς τὸν πῆλον δὲν βοηθῆσαν.

- ὅτι τὸν θεῖον Ἐκτορα ἔτρομαζε ἡ ψυχὴ τους.
 Ἐτὰ πλοῖα ἀντίκρου εὐρέθησαν, κ' ἐμπήκαν εἰς τὸν κύκλον
 τῶν ἀκρινῶν κατάγιαλα, κατόπι τους καὶ οἱ Τρῶες.
 καὶ ἀπὸ τὰ πρῶτα νὰ συρθοῦν τοὺς ἔφερren ἡ ἀνάγκη, 655
 καὶ ἔς ταις σκηναῖς τῶν στάθηκαν αὐτοῦ συναθροισμένοι,
 δὲν ἐσκορπίσαν ἔς τὸν στρατόν, ἀπ' ἔντροπήν καὶ φόβον,
 ὡς μὲ ἀκατάπαυτην βοήν ἀντιπαρακινοῦντο,
 καὶ μάλιστα τῶν Ἀχαιῶν τὸ στήριγμα, ὁ Νηλεΐδης,
 ἔς τ' ὄνομα τῶν γονέων τους παρακαλοῦσεν ὄλους. 660
 ἄνδρες δειχθῆτε, ὦ φίλοι μου, καὶ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων
 μέσα σας λάβete ἔντροπήν ἄς θυμηθῆ καθείς σας
 τὰ τέκνα, τὴν γυναῖκα του, τὸ κτῆμα, τοὺς γονεῖς του,
 εἴτ' εἶναι ἀκόμη ἔς τὴν ζωὴν, εἴτ' εἶναι πεθαμένοι.
 γι' αὐτοὺς ποῦ λείπουν, ἴδου ἐγὼ κλητὸς σὰς ἐξορκίζω, 665
 ἀνδράγαθα σταθῆτε αὐτοῦ· μὴ στρέφετε τὰ νῶτα.»
 Εἶπε, καὶ ἔς ὄλους ἀναψε τὸ θάρρος τῆς ἀνδρείας.
 τότε ἔδωξε ἀπ' τὰ μάτια τους ἡ Ἀθηναῖα τὴν θεῖαν
 κατάχνια ποῦ τοὺς θάμπονε, κ' ἔγεινε φῶς ἔς τὰ πλοῖα,
 ἔγεινε φῶς ἔς τὸν πόλεμον, ποῦ ὄλους θηροῖζει ὁμοίως· 670
 καὶ μ' ὄλους τοὺς συντρόφους του τὸν Ἐκτορα ἐγνωρίσαν,
 καὶ ὅσοι ὀπισθεν ἐσύρθησαν, καὶ δὲν ἐπολεμοῦσαν,
 καὶ ὅσοι σιμὰ ἔς τὰ πλοῖα τοὺς βαστοῦσαν τὸν ἀγῶνα,
 τοῦ Αἴαντος δὲν ἔστερξε τότε ἡ ψυχὴ γενναία
 κεῖ μὲ τοὺς ἄλλους Ἀχαιοὺς μακρὰν καὶ αὐτὸς νὰ μείνῃ, 675
 ἀλλ' ἀπὸ ἴνα κατάστρομα ἔς τὸ ἄλλο διασκελῶντας
 ἔσειε θαλασσόμαχο καμάκι ἔς τὴν παλάμην
 μεγάλο, καρφοκόλλητον, εἰκοσιδύο πήχαις.
 καὶ ὡς ἀπὸ ἄλογα πολλὰ πιδέξιος ἀναβάτης
 τέσσερα σμίγει διαλεκτά, καὶ μέσ' ἀπ' τὴν πεδιάδα 680
 τὰ ξεινῶσαν ἀστραπὴ πρὸς μίαν μεγάλην πόλιν
 μέσα εἰς τὸν δρόμον τοῦ κοινοῦ καὶ τὸν θαυμάζουν πλῆθος
 γυναῖκες, ἄνδρες, ὅπου ὀρθὸς ἀσκόνταφτ' ἀπὸ ἓνα
 ἔς ἄλλο πουλάρι διασκελῶ καὶ αὐτὰ πετοῦν ἀέρας·
 ὁμοίως μακροδιασκελῶ ἔς ἓνα καράβι ἀπ' τ' ἄλλο 685
 ὁ Αἴας σέρνοντας κραυγὴν ποῦ φθάνει ὡς τὸν αἰθέρα.
 καὶ μὲ βοήν τρομακτικὴν φωνάζει τοὺς Ἀργεῖους
 νὰ σώσουν τὰ καράβια τους καὶ ταις σκηναῖς· ἀλλ' οὔτε
 ὁ Ἐκτωρ πλεόν ἔμενε ἔς ταις φάλαγγαις τῶν Τρῶων·
 ἀλλ' ὡς αὐτὸς ἀκράτητος ποῦ χύνετ', ὅπου βόσκουν 690
 πτηνὰ μεγάλα καὶ πολλὰ ἔς τοῦ ποταμοῦ τὴν ἄκρην,
 γερανῶν πλῆθος! ἢ χηνῶν, ἢ κύκνων μακρολαίμων,
 ἴσια ἔς ἓνα μαυρόπλωρο καράβι ἐχύθη ὁμοίως
 ὁ Ἐκτωρ τότε καὶ ὀπισθεν τὸν ἄμπεθε μὲ χεῖρι
 ἀπέραντον ὁ βοοντητῆς καὶ ὄλα μαζί τ' ἐπλήθη· 695
 Καὶ κατὰν ἐπέειπεν ἄπειρα ποῦς ἴνα καὶ σὺ μὴ μὴ γὰρ

θά' λεγες πῶς ἀκούραστοι καὶ ἀδάμαστοι ἀπαντιῶνται
 πρώτη φορά 'ς τὸν πόλεμον' τόσ' ἦταν ἡ ὀρμή τους.
 κ' ἰδοὺ ποιούς ἔχουν στοχασμούς αὐτοὶ τοῦ πολεμοῦσαν' 700
 οἱ Ἀχαιοὶ πῶς ἐφθάσε τοῦ ὀλέθρου ἡ μαῦρ' ἡμέρα,
 καὶ οἱ Τρῶες μὲς 'ς τὰ στήθη τους θαρροῦσαν πῶς τὰ πλοῖα
 θὰ κάψουν καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκεῖ θὰ σφάζουν ὅλους.
 κ' ἐνῶ μ' αὐτοὺς τοὺς στοχασμούς ἐμάχονταν, ὁ Ἔκτωρ
 ἔπιασε καλοθάλασσο καράβι ἀπὸ τὴν πρύμνην, 795
 ὁποῦ τὸν Πρωτεσίλαον ἀνέβασε 'ς τὴν Τροία
 ἀλλὰ δὲν τὸν ξανάφερεν ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα.
 γι' αὐτὸ τὸ πλοῖο σφάζονταν τότε Ἀχαιοὶ καὶ Τρῶες
 στήθη πρὸς στήθη, οὐδὲ κανεὶς μακρόθεν τόξου βέλος
 νὰ τὸν κτυπήσῃ ἀνάμενεν ἢ λογχοφόρο ἀκόντι, 710
 ἀλλ' ἔστεκαν ἀκλόνητοι μὲ μίαν γνώμην ὅλοι
 καὶ ἀπὸ σιμὰ μ' ἀκονητὰ πελέκια καὶ μ' ἀξίνας
 μὲ μακρὰ ξίφη ἐμάχοντο, μὲ δίστομα κοντάρια.
 καὶ ἀπὸ τοὺς ὤμους ἔπεφταν ἢ ἀπὸ κοιμένα χέρια
 ὠραίας μάχαιραις πολλαῖς, μαυρόδεταῖς 'ς τὸ χῶμα 715
 ὡς πολεμοῦσαν' κ' ἔρρεε 'ς τὴν μαύρην γῆν τὸ αἷμα.
 καὶ ὁ Ἔκτωρ δὲν ἀπάφινε τὴν πρύμνην ποῦχε πιάσῃ,
 καὶ τ' ἀκροστόλι σφίγγοντας ἐφώναξε τῶν Τρώων
 «φέρετε φωτιά, καὶ ὅλοι βοῆν σηκώσετε πολέμου.
 ὅλα πλερόν' ἢ μέρ' αὐτῆ τοῦ μᾶς χαρίζ' ὁ Δίας,
 τὰ πλοῖα νὰ πατήσωμε τοῦ ἀντίθετα μᾶς ἦλθαν 720
 ἐδῶ καὶ πάμπολλα κακὰ μᾶς ἔκαμαν ὡς τώρα.
 καὶ οἱ γέροι πταῖουν, τοῦ οἱ δειλοί, 'ς ταῖς πρύμναις νὰ βροντήσω
 τὸν πόλεμον δὲν μ' ἄφιναν καὶ τὸν λαὸν κρατοῦσαν.
 καὶ ἂν τότε μᾶς ἐξάλισε τὸ πνεῦμα ὁ βροντοφόρος,
 ὁ ἴδιος τώρα μᾶς κινεῖ καὶ σπρώχνει τὴν ψυχὴν μας.» 725
 Εἶπε, καὶ αὐτοὶ σφοδρότερα 'ς τοὺς Ἀχαιοὺς ὤρμησαν
 καὶ ὁ Αἴας πλεῖα δὲν ἔμενε πνιγμένος ἀπ' τὰ βέλη
 καὶ ὡς ἔβλεπε τὸν θάνατον, ποδίζοντας ἀγάλλι
 ἄφησε τὸ κατὰστροφμα καὶ 'ς τὸ ὑψηλὸ τῆς πρύμνης
 σχαμνὶ ἐστήθη, καὶ ἄγρυπνος ἐπρόβαλνε τὴν λόγχην 730
 εἰς ὅποιον ἔφερονε φωτιά νὰ κάψῃ τὰ καράβια.
 καὶ ἡ φωνὴ του ἦ βροντερὴ 'ς τοὺς Δαναοὺς βροντοῦσε
 «ἦρωες φίλοι Δαναοί, θεράποντες τοῦ Ἄρη,
 ἄνδρες φανῆτε μ' ὄλην σας τὴν δύναμιν, ὦ φίλοι.
 τάχα θαρροῦμε ὅτι ἔχομεν ἄλλους βοηθοὺς ὀπίσω, 735
 ἢ τεῖχη ἀπὸ τὸν ὀλεθρον τοὺς ἀνδραῖς νὰ σκεπάσουν;
 μὴ πόλις εἶν' ἐδῶ σιμὰ μὲ πύργους νὰ μᾶς σκέπη.
 καὶ μέσα πρόθυμος λαὸς νὰ μᾶς ἐνδυναμώσῃ;
 'ς τὴν γῆν τῶν Τρώων εἴμασθε τῶν καλοσφραγμασμένων,
 σπρωγμένοι πρὸς τὴν θάλασσαν, μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα' 740
 καὶ ἡ πόλις μὴ θύσῃ, ὅτι σάλλη θέλει τὰ σῶσθαι ἀνδρεία.»
 Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetirio Dimosias Istos
 Restrictions apply.

Εἶπε, καὶ μὲ τὸ ἀκονητὸ τρικύμιζε κοντάρι.
καὶ ὅποιον τῶν Τρώων ἔβλεπε πρὸς τὸ γοργὸ καράβι
σταλμένον ἀπ' τὸν Ἑκτορα μὲ τὸ δανλὶ ἕς τὸ χέρι
ὁ Αἴας μὲ τὸ μακρὸν κοντάρι τὸν κτυποῦσε
κ' ἔστρωσε δώδεκα νεκροὺς ἐκεῖ σιμὰ ἕς τὰ πλοῖα.

745

Π

Καὶ αὐτοὶ γὰρ τὸ καλόστρωτο καράβι ἐπολεμοῦσαν
καὶ ὁ Πάτροκλος ἐστέκονταν ἔμπρὸς ἕς τὸν Ἀχιλλέα
κ' ἔχυνε δάκρυα θερμά, σὰν βρῦση ὁποῦ κυλαίει
ἐπάνω εἰς βράχον γλυστερὸν τὰ σκοτεινὰ νερά της. 5
τὸν εἶδε καὶ συμπόνεσεν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας,
καὶ ἀμέσως τὸν ἐρώτησεν· «ὦ Πάτροκλε, τί κλαίεις;
κοράσι ὁμοιάξεις τρυφερὸ ποῦ ὀπίσω ἀπ' τὴν μητέρα
τρέχει καὶ τὴν παρακαλεῖ ἕς τὸν κόρφο νι τὸ πάρη,
καὶ ἀπ' τὴν ποδιά της τὴν κρατεῖ, ποῦ βιαστικὰ πηγαίνει, 10
καὶ ὡς νὰ τὸ πάρη τὴν κυττᾶ μὲ μάτια δακρυσμένα·
ὁμοίως Πάτροκλε θεοῦ καὶ σὺ τὰ δάκρυα χύνεις.
ἕς τοὺς Μυρμιδόνας ἢ ἕς ἐμὲ θὰ φανερώσης κάτι;
ἢ κάποιον μήνυμα κρυφὸ σοῦ ἔφθασε ἀπ' τὴν Φθίαν;
ἢ ἀκόμη ὁ Μενόιτιος, τοῦ Ἀκτορος, ὡς λέγον, 15
ἢ καὶ ὁ Πηλεὺς τοῦ Αἰακοῦ, ἕς τὴν γῆν τῶν Μυρμιδόνων,
ποῦ ἄκουσμα θάταν Πηλεὸς ἕς ἡμᾶς ὁ θάνατός των·

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiako Apothetio Dimosias Istoriki
Restrictions apply.

ἢ κλαίεις γὰρ τοὺς Ἀχαιοὺς, καθὼς παθαίνουν θραῦσιν
 ἔς ταις πρύμναις καὶ τ' ἀδίκημα πλερόνουν τὸ δικό τους;
 λέγε, μὴ τὸ ἕως μυστικό, κ' ἐγὼ νὰ τὸ γνωρίσω.» 20
 Πάτροκλ', ἐβαρυστέναξες, ἰππόμαχε καὶ τοῦ ἄπερ
 «τῶν Ἀχαιῶν ἰπέρτατε, Πηλεΐδη Ἀχιλλέα,
 πῶς νὰ μὴ κλάψω; συμφορὰ μεγάλη τοὺς Ἀργεῖους
 εὐρήκην, ὅτι κείτονται ἔς ταις πρύμναις λαβωμένοι
 αὐτοὶ ποῦ ὡς τώρα ἐλέγονταν οἱ πρῶτοι πολεμάρχοι. 25
 κεῖ λαβωμένος κείμεται καὶ ὁ δυνατὸς Τυδείδης,
 ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ δοξαστὸς ἔς τὴν λόγχην Ἀγαμέμνων,
 καὶ ἔς τὸ μερὶ λαβώθηκην ὁ Εὐρύπυλος μὲ βέλος.
 καὶ πολυβόταν' ἰατροὶ κυττάζουσι ταις πληγαῖς των
 ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἀμάλακτος, Πηλεΐδη μὴ ποτέ μου
 χολὴ μὲ πιάση ὡσὰν αὐτὴ ποῦ σὺ ἔς τὰ στήθη τρέφεις, 30
 ποιὸν θὰ ὠφελήσῃ ἀπόγονον ἢ ἄτυχὴ σου ἀνδρεία
 ἂν τῶρ' ἀπὸ τὸν ὄλεθρον δὲν σώσης τοὺς Ἀργεῖους!
 σκληρὴ πατέρας σου ὁ Πηλεὺς δὲν ἦταν μήτε ἡ Θέτις
 μητέρ', ἀλλὰ σ' ἐγέννησαν ἡ θάλασσα καὶ οἱ βράχοι, 35
 τόσο εἶναι ἡ γνώμη ἀσύντριπτη μὲς τ' ἀπονά σου σνήθη·
 καὶ ἂν εἰς τὸν νοῦν σου ἔχεις χρησμόν, ποῦ ν' ἀποφύγῃς θέλεις,
 καὶ ἡ δέσποινα ἡ μητέρα σου σοῦ ἀνάφερε ἀπ' τὸν Δία,
 ἐμὲ κἂν στείλ' εἰθὺς καὶ ὁμοῦ τοὺς Μυρμιδόνας ὄλους,
 ἴσως μ' ἐμένα ὀλίγο φῶς ἰδοῦν οἱ νικημένοι. 40
 καὶ τ' ἄρματα σου δῶσε μου νὰ τὰ φορῶ ἔς τὴν μάχην,
 ἴσως εἰποῦν πῶς εἶσαι σὺ καὶ ξεκοποῦν οἱ Τρῶες
 ἀπὸ τὴν μάχην, ἄνεσιν νὰ λάβουν οἱ θλιμμένοι·
 τ' ἀνάσασμα εἰν' ἐλάφρωσις, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶναι.
 κ' εὐκόλα ἐμεῖς ἀκόπωτοι τὰ πλήθη κοπωμένα 45
 θὰ διώχναμε, ἔς τὴν πόλιν τους νὰ φύγουν ἀπ' τὰ πλοῖα,»
 Παρακαλοῦσεν ὁ τυφλὸς ὀλόθερμα, καὶ ὄστοσο
 παρακαλοῦσε θάνατον κακὸν τῆς κεφαλῆς του.
 καὶ τοῦ πε μ' ἀγανάκτησιν ὁ γλήγορος Πηλεΐδης·
 «Πάτροκλε διογέννητε, ὦϊμέ ποιὸν λόγον εἶπες!
 μήτε χρησμόν λογιᾶζω ἐγὼ, ποῦ νὰ γνωρίζω, μήτε 50
 λόγον μού ἔφερε ἡ σεπτὴ μητέρ' ἀπὸ τὸν Δία·
 ἀλλ' εἶναι τοῦτ' ὅπου βαθεῖα πληγόνει τὴν ψυχὴν μου,
 ἄνθρωπος τοῦ ὁμοίου του τὸ γέρας νὰ τοῦ πάρη
 ὀπίσω, ὅτ' εἶναι ἀνώτερος ἔς τὴν ἔξουσίαν μόνον· 55
 μὲ ὅσα ὡς τώρα ὑπόφερα καὶ αὐτὸν τὸν πόνον ἔχω.
 τὴν κόρην ποῦ μοῦ διάλεξαν οἱ Ἀχαιοὶ βραβεῖον,
 ποῦ ἐκείνην, ὅταν ἔρριξα τῆς χώρας τῆς τὰ τεῖχη,
 ἔχει ἀποκτήσ' ἡ λόγχη μου, μοῦ ἐπῆρε τώρα ὀπίσω
 ὁ Ἄτρεΐδης ὡς ἀτίμητος νὰ ἦμουν ἐδῶ ξένος. 60
 ἀλλὰ ποῦ εἶπες ὅτι εἶναι νύκτα νὰ βαστάξῃ
 δὲν ἦν ἡσυχία δὲν ἦν χολὴ τῶνά τ' ἔς τὸν ὄμιλόν μου

εἶπα, ποῦ δὲν θὰ ἔπαυα, πρὶν ᾿ς τὰ δικὰ μου πλοῖα
 τῆς μάχης φθάσῃ ὁ βοητὸς καὶ ὁ βρόντος τοῦ πολέμου
 ἀλλ' ἔπαυε καὶ ζώσων ἐσὺ τὰ ὑπέρολαμπρ' ἄροματά μου
 καὶ ὀδήγα τοὺς ἀτρόμητους ᾿ς τὴν μάχην Μυρμιδόνας, 65
 ὅτι ἀπὸ Τρώας σύγγεφο κατάμανρο ἔχει ζώσῃ
 ταῖς πρύμναις ὄλαις κ' οἱ Ἀχαιοὶ σπρωχθῆκαν ᾿ς τῆς θαλάσσης
 τὴν ἄκρην ἄκρην καὶ κρατοῦν ἀκόμη ὀλίγον τόπον.
 καὶ ὅλη τῶν Τρώων ἔπεσεν ἐπάνω τοὺς ἢ πόλις,
 ξέθαρροι, ὁποῦ τοῦ κράτους μου τὸ μέτωπο νὰ λάμπῃ 70
 κοντὰ δὲν βλέπουν· καὶ γοργὰ θὰ φεύγαν νὰ γεμίσουν
 νεκροὶ τοὺς λάκκους, ἂν ᾿ς ἐμὲ ἦταν ὁ Ἀτρεΐδης πρῶτος·
 καὶ τώρα ἰδοὺ πῶς τὸν στρατὸν ἐζῶσαν τ' ἄροματά τους.
 διότι ἀπὸ τὸν ὄλεθρον τοὺς Δαναοὺς νὰ σώσῃ
 ἢ λόγῃ πλέον δὲν λυσσᾷ ᾿ς τὸ χέρι τοῦ Τυδεΐδῃ, 75
 οὐδὲ τοῦ Ἀτρεΐδῃ ἀκούω πλειὰ τὸ μισητό μου στόμα,
 ἀλλὰ τοῦ Ἐκτορος βροντᾶ φωνή, τοῦ ἀνθρωποφόνου,
 τὸ πρόσταγμα εἰς τοὺς Τρώας του, ποῦ ὅλην τὴν πεδιάδα
 πλημμύρισαν καὶ μὲ βοὴν συντρίβουν τοὺς Ἀργεῖους.
 ἀλλ' ὅμως πῆσ' ἐπάνω τους, ὦ Πάτροκλε ἀνδρειωμένε, 80
 πρόφθασε πρὶν ἀδάμαστην βάλουν φωτιά ᾿ς τὰ πλοῖα
 καὶ κόψουν τὴν ἐπιστροφὴν ᾿ς τὴν ποθητὴν πατρίδα.
 καὶ ὅλον τὸν λόγον ποῦ θὰ εἰπῶ βάλε ᾿ς τὸν νοῦν καὶ πείθου·
 νὰ λάβω δόξαν καὶ τιμὴν ἀπ' ὅλους τοὺς Ἀργεῖους,
 θὰ κάμῃς καὶ τὴν ὠμορφὴν νὰ μοῦ ἀποδώσουν κόρη, 85
 μὲ δῶρ' ἀκόμα ὑπέρολαμπρα· καὶ ἀφοῦ μακρὰν τῶν πλοίων
 τοὺς διώξῃς, γύρε παρευθὺς κ' ἐὰν θελήσῃς δόξαν
 νὰ σοῦ χάρισῃ ὁ βροντητής, μὴ σὺ ἐπιθυμήσῃς
 χωρὶς ἐμὲ ν' ἀγωνισθῆς μὲ τ' ἀνδρειωμένα πλήθη
 τῶν Τρώων· καὶ ἀδοξώτερον θὲ νὰ μὲ καταστήσῃς· 90
 μὴ ᾿ς τοῦ πολέμου τὴν φωτιὰν καὶ ᾿ς τὴν σφαγὴν τῶν Τρώων
 μεθύσῃς καὶ ὡς τὴν Ἴλιον μὲ θάρρος προχωρήσῃς,
 μὴ κάποιος ἀπ' τὸν Ὀλυμπον θεὸς ἐμπῆ ᾿ς τὴν μάχην,
 ὅτι πολὺ τοὺς ἀγαπᾷ ὁ μακροβόλος Φοῖβος. 95
 ἀλλ' ἅμα φέρης ἄνεσιν ᾿ς ταῖς πρύμνες στρέψε ὀπίσω
 εὐθύς, κ' ἐκεῖνοι ἄς πολεμοῦν κατόπι ᾿ς τὴν πεδιάδα.
 Δία πατέρα, καὶ Ἀθηνᾶ, καὶ Ἀπόλλων, χάρισέ μας
 κανεῖς ἀπὸ τὸν θάνατον νὰ μὴ σωθῆ τῶν Τρώων,
 μηδὲ κανεῖς τῶν Ἀχαιῶν, νὰ μείνωμεν οἱ δύο 100
 καὶ μόνοι ἐμεῖς νὰ ῥίξωμε τὰ τεῖχ' ἱερὰ τῆς Τροίας.
 Τοὺς λόγους τούτους ἔλεγον ἐκεῖνοι μεταξύ τους,
 καὶ ὁ Αἴας πλειὰ δὲν ἔμενε, πνιμμένος ἀπ' τὰ βέλη·
 τοῦ Δία τὸν νικοῦσε ὁ νοῦς, τὰ τόξα ὁμοῦ τῶν Τρώων·
 τοῦμακρὰν ᾿ς τοὺς μὴλίγαις· τὰ πλοῖα
 τὰ ὄρατα
 τὸν κράτος καὶ τὸν κράτος τῶν ἀπὸ τῆς κροτοῦσαν
 καὶ ἀριστοῦσε ἢ ἀριστοῦσε ἢ ἀριστοῦσε ἢ ἀριστοῦσε 105
 Reservations apply.

πάντοτε αὐτὸς ἀσάλευτην ἐμπρὸς τοῦ τὴν ἀσπίδα
 μ' ὅσα ἔς αὐτὴν καὶ ἂν στύλοναν ἀκόντια νὰ τὴν σπρώξουν.
 ἀγκομαχοῦσε φοβερὰ καὶ ἀπ' ὄλα του τὰ μέλη
 ἴδρωτας ἔρρεε πολὺς καὶ ἀνασασμὸν δὲν εἶχε 110
 καὸν ἐπάνω ἔς τὸ καλὸ τὸν ἔσφιγγε τριγύρω.
 Μούσαις, ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον διδάξετέ με τώρα,
 πῶς ἐπρωτόπεσε ἡ φωτιά ἔς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα.
 ὁ Ἔκτωρ ἐπλησίασε καὶ μὲ τὸ μέγα ξίφος
 ἐχώρισε τοῦ Αἴαντος τὸ φράξινο κοντάρι 115
 κάτω ἀπ' τὴν λόγχην· κ' ἔσειε τὸ κολοβὸ κοντάρι
 ὁ Αἴας ἀνωφέλητα κ' ἡ χάλκινὴ του λόγχη
 μὲ βρόντον ἔπεσε μακρὰν· ἐρρίγωσεν ὁ Αἴας
 καὶ μὲ τὴν ἀνεγὴν ψυχὴν ἐγνώρισε τὰ θεῖα
 ἔργα, ὅτι κάθε μηχανὴν ἀφάνιζε τῆς μάχης 120
 καὶ εἰς τοὺς Τρῳᾶς ἐδίδε τὴν νικὴν ὁ Κρονίδης.
 καὶ ἀπὸ τὰ βέλη ἐσύθηκε κ' εὐθύς ἐκείνοι ἐβάλαν
 φωτιά ἔς τὸ πλοῖο, καὶ ἄσβεστη μέσα του ἀπλώθ' ἡ φλόγα.
 Καὶ τὸ καράβι ἔξωνε τὸ πῦρ· τότε ὁ Πηλεΐδης
 τα δυὸ μεριά του ἐκτύπησε καὶ εἶπε τοῦ Πατρόκλου· 125
 «Πάτροκλε διογέννητε, κινήσου ἀνδρειωμένε,
 κίνημα βλέπω τοῦ πυρὸς κεῖ πέρα ἔς τὰ καράβια·
 μὴ τὰ πατήσουν καὶ φυγῆς δὲν μείνη ἐλπίδα πλέον·
 τ' ἄρματα ζώσου, ὥστοςὸ ἐγὼ τὰ πλήθη συναθροίξω.»
 Εἶπε, κ' ἐφόρει ὁ Πάτροκλος τὰ ἄρματα ποῦ ἀστράφταν. 130
 πρῶτα ταῖς κνήμας ἔξωσε μὲ ταῖς λαμπραῖς κνημίδαῖς
 ποῦ ἦσαν μὲ ἀργυροκόρφωταις περόναις ἀρμοσμέναις·
 κατόπιν θώρακα λαμπρὸν ἀστερωτὴν ἔς τὰ στήθη
 ἔβαλε, ὅπου ὁ φτεροπόδος Αἰακίδης ἐφοροῦσε.
 ξίφος ἀργυροκόρφωτον ἐκρέμασε ἀπ' τοὺς ὤμους 135
 γάλκνιο, κ' ἔπειτα τρανὴν καὶ στερεὴν ἀσπίδα.
 εἰς τὴν γενναίαν κεφαλὴν καλὸν ἔθηκε κρᾶνος
 μ' ἀλόγου χαιτήν καὶ φρικτὸς σειόνταν ἐπάν' ὁ λόφος.
 κ' ἐπῆρε καλοφούκτωτα δυὸ δυνατὰ κοντάρια
 καὶ ὄχι τὸ μέγα, τὸ βαρὺ κοντάρι τοῦ Ἀχιλλέως 140
 ὁποῦ κανεῖς τῶν Ἀχαιῶν νὰ σείση δὲν ἠμπόρει
 καὶ τὸ ἴσειε μόνος ὁ Ἀχιλλεύς· ἀπὸ τὸ Πηλείον ὄρος
 κομμένο φράξο πᾶδωκεν ὁ Χείρων τοῦ πατρὸς του
 φόνον νὰ φέρῃ ἀφεύγατον εἰς τοὺς ἀνδρειωμένους.
 κ' εἶπε ἔς τὸν Αὐτομέδοντα νὰ ζεῖπῃ εὐθύς τοὺς ἵππους, 145
 φίλον του ἐξόχως σεβαστὸν κατόπιν τοῦ Ἀχιλλέως,
 ἔς τὴν μάχην ἐτοιμότατον εἰς κάθε προσταγὴν του.
 καὶ ὁ Αὐτομέδων ἔξεψε τὸν Σάνθον καὶ Βαλίον,
 ποῦλαοὶ ἀνεμόποδα, τὰ γέννησε ὁ Παδάσση
 ἠχοπὴν ἀπὸ τοῦ ὄρους ὅπου ἔκειτο τὸν Ἄλφειον 150
 τα εἶπῃ του Ἰσμεάνου τοὺς ἔδεσε ἔς τὸ πλάγι
 Restrictions apply.

τὸν Πηλεΐδαν ἀσύγκριτον, ποῦ ἔχε ὁ Πηλεΐδης φέρη
 ἀπὸ τοῦ Ἀετῖωνος τὴν πορθημένην πόλιν,
 κ' ἵππος συμβάδιζε θνητὸς με' ἀθάνατα πουλάρια. 155
 Τοὺς Μυρμιδόνας σύνταζε καὶ ἀρμάτονε ὁ Πηλεΐδης
 ὄλους ἀπ' ὄλοις ταῖς σκηναῖς· καὶ ὡς ὁμοφάγοι λύκοι,
 με' δύναμιν ἀδάμαστην, ἀφοῦ ἔς τὰ ὄρη ἔλαφι
 κερατοφόρο ἐσπάραξαν μεγάλο καὶ τὸ φάγαν
 καὶ εἶναι τὰ σιαγόνια κατὰμαυρ' ἀπὸ αἷμα· 160
 κοπαδιαστὰ ἔς τὴ βρῦση ὀρμοῦν τὴν δίψαν τοὺς νὰ σβήσουν,
 κ' ἐνῶ με' γλώσσαις ἀχαμναῖς τὸ μαῦρο θεῦμα γλείφουν
 τοῦ φόνου θεύγοντ' αἷματα, καθὼς μέσα ἡ κοιλιὰ τους
 ὀγκνύεται, ἀλλ' ἡ ψυχὴ ἔς τὰ στήθη τους δὲν τρέμει·
 ὅμοια κινοῦντ' οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Μυρμιδόνων γύρω 165
 εἰς τὸν λαμπρὸν ἀκόλουθον τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως.
 καὶ θάρρος ἔδινε ὁ Ἀχιλλεὺς ἔς τὴν μέσην τοὺς ὁ ἀνδρείος
 τῶν ἵππομάχων μαχητῶν καὶ τῶν ἀσπιδοφόρων,
 Πενήντα ὠδήγησ' ὁ Ἀχιλλεὺς ὀγλήγορα κισσάβια
 ἔς τὴν Τροίαν, καὶ ἄνδρες κάθονταν πενήντα ἔς τὸ καθένα 170
 πέντε διώρισε ἀρχηγούς, ἕναν ἔς τὰ δέκα πλοῖα,
 νὰ ἴναι ὄλ' ὀπλήκοοι ἔς τὴν προσταγὴν ἐκείνων,
 καὶ αὐτοὺς ὡς πρῶτος ἀρχηγὸς βασιλευεν εἰς ὄλους.
 τῆς σειρᾶς πρῶτης ὁ λαμπρὸς Μενέσθιος ἀρχηγοῦσε·
 ἀπὸ τὴν κόρην τὴν καλὴν γεννήθη τοῦ Πηλέως
 τὴν Πολυδώρην, ποῦ θνητὴ μ' ἀθάνατον ἐνώθη, 175
 τὸν Σπερχειὸν, διογέννητο ποτάμι, ἀλλὰ πατέρας
 τοῦ Περγίθρου ὁ υἱός, ὁ Βῶρος ἐλεγόνταν,
 ποῦ φανερὰ με' ἄπειρα δῶρα τὴν πῆρε νύμφην.
 τῆς δεύτερης ὁ Εὐδωρος ἦτο ἀρχηγός, ὁ ἀνδρείος·
 τοῦ Φύλαντος ἀνύμφετο κοράσι', ἡ Πολυμήλη 180
 τὸν γέννησ' ἡ καλόχορη, ποῦ ἔς τὸν χορὸν πιασμένην
 τῆς χρυσοτόξου Ἀρτέμιδος· με' συνομηλικαῖς τῆς
 ἀγάπησεν ὁ ἀντίκακος Ἑρμῆς ἅμα τὴν εἶδε.
 ἔς τ' ἀνωγὴ ἀνέβηκε ὁ θεὸς καὶ κρυφοαγκαλιασθῆκαν
 καὶ ἔς τὸν καιρὸν του εἶδε τὸ φῶς ἀγορὴ ζηλεμένο 185
 ὁ Εὐδωρος ἔς τὸν πόλεμον καλὸς καὶ ἀνεμοπόδης.
 καὶ ἀφοῦ ἐκείνον ἔβγαλε νὰ ἰδῆ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου
 ἡ ὠδινοφόρα Εὐλχθία, τότε τὴν Πολυμήλην
 τὴν πῆρε νύμφην σπῆτι του ὁ μέγας Ἄκτοριδης
 ὁ Ἑγεκλῆς, με' ἄπειρα ποῦ ἔχε προσφέρει δῶρα. 190
 τὸν Εὐδωρον ἀνάστησε καὶ ἀνάθρεψε με' πόθον
 ὁ γέρος Φύλας σπῆτι του ὡσὰν παιδί δικό του.
 ὁ Μαιμαλίδης Πείσανδρος τῆς τρίτης ἀρχηγοῦσε
 γιὰ τὸ κοντάρι ἀσύγκριτος ἔς τοὺς Μυρμιδόνους ὄλους
 δεύτης ἀρχηγὸς ἦτο ὁ ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέως, 195
 τῆς Πηνελόπειας υἱὸς ἦτο ὁ Πηλεΐδης, καὶ τῆς Πηνελόπειας

ἀρχηγὸς ἦταν ὁ λαμπρὸς Λαερτιάδης Ἀλκιμέδων.
Καὶ ὅλους ἀφοῦ ταῦς ἔστησε σιμὰ ᾗ τοὺς ἀρχηγούς των
μ' ὠραίαν τάξιν, αὐστηρὸν εἶπε ὁ Πηλεΐδης λόγον·
«ὦ Μυρμιδόνες, ὅλοι σεῖς, ἐνθυμηθῆτε πόσαις 200
ᾗ ταῖς πρῦναις ἐφρωνίζετε φοβέραι; πρὸς τοὺς Τρῶας,
εἰς τοῦ θυμοῦ μου τὸν καιρὸν καὶ μοῦ ἐπαραιοποιεῖσθε·
«κακὴ Πηλεΐδη, μὲ χολὴν θὰ σ' ἔθροψε ἡ μητέρα,
σκληρὴ, ποῦ στανικῶς κρατεῖς ᾗ ταῖς πρῦναις τοὺς συντρόφους.
ἀλλὰ νὰ τὸ πρυμνήσωμε γὰρ τὴν πατρίδα ὀπίσω 205
ἀφοῦ ὀλέθριος ἔπεσε θυμὸς εἰς τὴν ψυχὴν σου.»
αὐτὰ μοῦ ἔλεγετε συχνά· αὐτὸς σας τώρα ὁ πόθος
γίνεται, ἰδοὺ σᾶς ἔφεξε δεινοῦ πολέμου ἡμέρα.
ὄθεν καθεὶς ἄς ἀνδρειωθῆ τοὺς Τρῶας νὰ κτυπήσῃ.»
Καὶ ᾗ τὴν φωνὴν ὡς ἀναψαν τοῦ βασιλέως ὅλοι 210
ταῖς τάξαις των ἐπύκνωσαν στενώτερ' ἀπὸ πρῶτα.
καὶ ὡς ὅταν τοῖχος ὑψηλῆς οἰκοδομητῆς μὲ λίθους
δέκνον πικνοῦς, ἀκλόνητον εἰς κάθε ὄρμην ἀνέμου,
ὁμοίους κράνη ἐδέκονταν καὶ ἀσπίδες, καὶ ἀνδρῶν ἀνδρα,
κράνος τὸ κράνος στήριζε καὶ ἀσπίδα τὴν ἀσπίδα· 215
καὶ οἱ λαμπροὶ λόφοι ὡς ἔσκυφταν ταῖς χαίταις τοὺς ἐσμίγαν,
τόσο δεμένα ἦσαν στενά· κ' ἐμπρὸς τῶν Μυρμιδόνων
ἀρματομένοί, πρόθυμοι ᾗ τὴν μάχην ἀνδρες δὺπ
μὲ ψυχὴν μίαν, Πάτροκλος ἐλάμπαν καὶ Αὐτομέδων.
καὶ ᾗ τὴν σληνὴν ὁ Ἀχιλλεὺς πηγαίνει καὶ σηκώνει 220
τὸ σκέλασμα· ἀπὸ λάρνακα λαμπρὴν ποῦ τοῦ ᾗ βάλῃ
ἡ Θέτις ἡ ἀσημόποδη νὰ πάρῃ ᾗ τὸ καράβι,
καὶ ὄμορφα τοῦ τὴν στοίβασε μὲ ἀντάνεμαις χλαμύδαις
μὲ τάπηταις πολὺν δασεῖς καὶ μὲ καλοὺς χιτώναις.
εἶχε καὶ κοῦπαν πλουμιστὴν ὅπου κανεὶς μ' ἐκείνην 225
ἄλλος κρασὶ δὲν ἔπινεν οὐδ' εἰς θεὸν κανέναν
ὁ Ἀχιλλεὺς ἐσπὸνδίζεν, ἢ ᾗ τὸν πατέρα Δία·
τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἐκάθαρε μὲ θειάφι καὶ κατόπι
μ' ὠραῖο τὸ ᾗ πλυνε γερὸ, καὶ αὐτὸς ἐχερονίσθη
καὶ ἀφοῦ κρασὶ τὸ ἐγέμισεν, ὄρθος εἰς τὴν αἰλὴν του. 230
τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐσπὸνδίζε κ' εὐχόνταν·
καὶ ᾗ τὴν φωνὴν του ἐπρόσεχεν ὁ χαιρεβρόντης Δίας·
«Δία, θεὲ Πελασγικέ, προστάτη ᾗ τὴν Δωδώνην
πέρα τὴν κατοχέμωνην, ὅπου ἀπὸ σὲ προφέρουν
οἱ ἄλουτοι, χαμόκοιτοι Σελλοὶ ὄρηματα θεῖα, 235
ὡς ἔδωκες ἀκρόασιν εἰς ταῖς εὐχαῖς μου πρῶτα,
κ' ἐπλήγωσες τοὺς Ἀχαιοὺς κ' ἐτίμησες ἐμένα,
καὶ τώρα πάλιν τὴν ἐξῆς εὐχὴν εὐδόκησέ μου.
ὅτι ἂν καὶ μένω ἐγὼ μακρὰν κλεισμένος ᾗ τὰ καράβια,
ἰδοὺ σὲ νὰ τὸν ἀκλόνητον μὲ Μυρμιδόνων πλῆθῃ· 240

δὲ δὲ λαμπρὸν, φῶς ἐπὶ τὸν ὄρανον ἔλαμψε, ἡ δὲ Πηλεΐδα ἀπομνηστεύσασθαι ἡ δὲ Πηλεΐδα ἀπομνηστεύσασθαι ἡ δὲ Πηλεΐδα ἀπομνηστεύσασθαι

θάρος ἔς τὰ στήθη βάλε του, νὰ μάθη ὁ Πριαμίδης,
ὁ ἀκόλουθός μου, ἂν μοναχὸς νὰ πολεμῇ γνωρίζῃ
ἢ μόνον τότε μαίνονται τ' ἀνίκητά του χεῖρα
ὅταν πετιοῦμ' ἐγὼ μ' αὐτὸν ἔς τοῦ Ἄρη τὸν ἀγῶνα. 245

καὶ ἅμα τῆς μάχης τὴν βοήν μακρύνῃ ἀπὸ ταις πρύμναις,
νὰ μοῦ γυρίσῃ ἄβλαπτος μὲ ὅλα τ' ἄρματά μου
ἔς τὰ πλοῖα μας καὶ οἱ σύντροφοί, κονταρομάχοι ἀνδρεῖοι.
Εὐχίθη καὶ τὸν ἄκουσεν ὁ πάνσοφος Κρονίδης· 250
καὶ τῶν εὐχῶν του εὐδόκησε τὴν μίαν ὁ πατέρας·
ν' ἀπομακρύνῃ εὐδόκησε τὴν μάχην ἀπ' τὰ πλοῖα,
ἀλλὰ τοῦ ἀρήθη ἄβλατος νὰ γύρῃ ἀπ' τὴν μάχην.
Καὶ ἀφοῦ εὐχίθη μὲ σπονδαῖς, ἐμπῆκε ἔς τὴν σκ-νὴν του
καὶ ἀπόθεσε ἔς τὴν λάρνακα τὸ θαυμαστὸ ποτήρι, 255
καὶ ἔς τὴν σκηνὴν του ἐστάθη ἐμπρὸς μὲ προθυμίᾳ νὰ βλέπῃ
τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν τὸν φοβερὸν ἀγῶνα.
μὲ τὸν γενναῖον Πάτροκλον ἐκεῖνοι συνταγμένοι
κινουῦνταν μεγαλόφυχα ὡς πῶπεσαν ἔς τοὺς Τρῶας.
κ' ἐχύνονταν ὀρηκτικά, καθὼς πετιοῦνται ἢ ἀφῆκαις
ποῦ τὴν φωλιά τους ἔστησαν παρήμερα τοῦ δρόμου, 260
ποῦ, ὡς συνηθοῦν, ἀνόητα παιδιὰ ταις ἐρεθίζον
καὶ ἀπ' ἀγνωσίᾳ τους πρᾶξενοῦν κακὸ πολλῶν ἀνθρώπων·
ποῦ ἂν ταις ταράξῃ ἀθέλητα διαβάτης ξεπετιοῦται
ὅλαις μὲ ἀνδράγαθην ψυχὴν νὰ σώσουν τὰ μικρά τους.
ὁμοίως τότε μὲ καρδιὰν ἀδάμαστην καὶ ἀνδρείαν 265
οἱ Μυρμιδόνες χύνονται ἐμπρὸς εἰς τὰ καράβια·
καὶ ἀλαλαγμὸς ἀσίγητος ἐβρόντα εἰς τὸν ἄερα
κ' ἔστυρε ὁ Πάτροκλος φωνὴν μεγάλην ἔς τοὺς συντρόφους·
εὖ Μυρμιδόνες σύντροφοί τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως,
ἄνδρες φανῆτε, μ' ὅλην σας τὴν δύναμιν, ὦ φίλοι, 270
ὁ Ἀχιλλεὺς νὰ δοξασθῇ, ποῦ τῶν Ἀργείων ὄλων
αὐτὸς ἐξέχει ἀσύγκριτος καὶ οἱ σύντροφοὶ του ἀνδρεῖοι,
νὰ μάθη καὶ ὁ κραταῖος Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων
πόσο ἔσφαλε ποῦ ἀπήφισε τῶν Ἀχαιῶν τὸν πρῶτον.
Εἶπε καὶ εἰς ὅλους ἀναψε τὸ θάρρος τῆς ἀνδρείας 275
κ' ἔπεσαν ὅλοι σύσσωμοι ἔς τοὺς Τρῶας, καὶ τὰ πλοῖα
ἀπ' τὴν βοήν τῶν Ἀχαιῶν τρομακτικὰ βροντήσαν.
εἶδαν οἱ Τρῶες ἔς τ' ἄρματα ν' ἀστράφτον ἐμπροσθέν τους
ὁ Πάτροκλος ὁ ἀνδράγαθος μὲ τὸν θεράποντά του
κ' ἐλάκτισε ἢ καρδιά τους, καὶ ἦ τάξες σαλευθῆκαν, 280
θαρρῶντας ποῦ ἐξεθύμωσε κ' ἔκαμε πάλι ἀγάτην
καὶ ἀπὸ ταις πρύμναις ὤρμησεν ὁ ἀνίκητος Πηλεΐδης.
καὶ ἀπὸ τὸν ὄλεθρον καθεῖς ἐκύττα ποῦ νὰ φύγῃ.
τὴν λόγην πρωτοακόντισεν ὁ Πάτροκλος ἔς τὴν μέσσην
ὅπου ἐκτυπιοῦνταν πάμπολλοι, ἔς τὴν ἄκρην ἔς τὸ καράβι 285
αὐτὸ ποῦ ὁ Πρωτεσίλαος εἶχε ὀδηγήσει τὴν μέσσην·

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

καὶ τὸν Πυραΐδη, ἀρχηγὸν τῶν ἱπικῶν Παϊόνων,
 ποῦ ἀπ' τὸν πλατύροον Ἀξιὸν ἔς τὴν Ἀμυδῶνα πίνουν,
 ἔς τὸν δεξιὸν ὤμον κτύπησε κ' ἔπεσε αὐτὸς μὲ βόγγον,
 καὶ οἱ Παίονες ἐσκόρπισαν, ὡς εἶδαν τρομασμένοι 290
 ποῦ ὁ Πάτροκλος τοὺς φόνευσε τὸν μέγαν πολεμάρχον.
 καὶ ἀφοῦ τοὺς Τρῶας ἔδιωξεν ἀπὸ ταῖς πρύμναις ὄλους·
 σβύνει τὴν φλόγα· μένει αὐτοῦ μισόκαυτο τὸ πλοῖον·
 σκορποῦν οἱ Τρῶες μὲ κραυγαῖς, οἱ Δαναοὶ ἔς τὰ πλοῖα
 τοὺς κνηγοῦν καὶ ἀλαλαγμὸς μέγας ἐσηκώθη. 295
 καὶ ὡς ὅταν σύγνεφο χοντρὸ σκεπάσῃ μέγα ὄρος,
 ἂν τὸ σηκῶσ' ἢ δύναμις τοῦ ἀστραποβόλου Δία,
 φαίνεται κάθε κορυφή, καθ' ἄκρη, κάθε πλάγι,
 κ' ἐσχίσθη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἀπέραντος ὁ αἰθέρας,
 ἔτσι ἀφοῦ διῶξαν οἱ Ἀχαιοὶ τὸ πῦρ ἀπ' τὰ καράβια, 300
 ἀνάπνευσαν, ἂν καὶ ποσῶς δὲν ἔπαυσεν ἡ μάχη·
 διότι ἀκόμη ἀκράτητα μακρὰν ἀπ' τὰ καράβια
 ἀπ' τοὺς ἀνδρείους Ἀχαιοὺς δὲν ἔφευγαν οἱ Τρῶες,
 καὶ ἂν ἀπ' ταῖς πρύμναις στανικῶς ἀγάλλ' ἀναποδίξαν,
 ὅμως ἀκόμη ἀντίστεκαν. Καὶ ἀφοῦ σκορπίσθ' ἡ μάχη, 305
 μονόμαχα κάθε ἀρχηγὸς ἕναν ἐφόνευσ' ἄνδρα·
 μὲ λόγχην ὁ ἀνδράγαθος υἱὸς τοῦ Μεναιτίου
 τρυπᾷ τὸν Ἀρηίλυκον, κεῖ ποῦ ἔμπροσθέν του ἔστράφη,
 εἰς τὸ μερί, τὸ χάλινο κοντάρι βγαίνει πέρα,
 τοῦ σπᾶ τὸ κόκκαλο καὶ αὐτὸς ἐπίστομα βρονταίει. 310
 τὸν Θόαντα ὁ Μενέλαος ἔς τὸ στήθος, ποῦ ἐγυμνώθη
 ἀπ' τὴν ἀσπίδα, ἐλόγχισε καὶ τοῦ ἔλυσε τὰ μέλη,
 τοῦ Ἀμφιάλου κόφτει τὴν ὀρμὴν ὁ Μέγης καὶ μὲ λόγχην
 τ' ὀπίσω μέρος κτύπησε τοῦ σκέλους, ποῦ τοῦ ἀνθρώπου
 ἐκεῖ χοντράινει ὁ ποντικός· ὅλα τὰ νεῦρα ἡ λόγχη 315
 ἔσχισε, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἐσκέπασε μαυρίλα.
 καὶ οἱ Νεστορίδαις — πέρασε τὴν λόγχην ἔς τοῦ Ἀτυμνίου
 τὸν λάγγονα ὁ Ἀντίλοχος, κ' ἔμπρὸς ἐκεῖνος πέφτει.
 τὸν Μάριν τότ' ἐθύμωσεν ὁ φόνος τοῦ ἀδελφοῦ του,
 κ' ἐστήθη ἔμπρὸς εἰς τὸν νεκρὸν ἐνάντια τοῦ Ἀντιλόχου· 320
 πρὶν τὸν κτυπήσῃ ἐπρόφθασεν ὁ ἰσόθεος Θρασυμήδης
 καὶ μὲ τὴν λόγχην εὔρηκε τὸν Μάριν εἰς τὸν ὤμον,
 ἔς τὴν ἄκρην τοῦ βραχίονος, τοὺς ποντικούς τοῦ κόφτει
 καὶ σπᾶ τὸ κλειδοκόκκαλο· κάτω βροντᾷ καὶ σκότος
 ἐσκέπασε τὰ μάτια του κ' ἔτσι ἀπ' ἀδέλφια δύο 325
 δύο σταλθῆκαν ἀδελφοὶ τοῦ ἐρέβους εἰς τὰ βᾶθη.
 τοῦ Σαρπηδόνοσ συντροφοὶ, λαμπροὶ κονταροφόροι,
 τοῦ Ἀμισωδάρον ἀγόρια, ποῦ ἔθρεψε τὸ τέρας
 τὸ λυσερό, τὴν Χίμαιραν, κακὸ πολλῶν ἀνθρώπων,
 τὸν Κλεόβουλον, ποῦ σκόνταψε ἔς τὴν ταραχὴν τῆς μάχης 330
 ἔπιασ' ὁ Οὐλείδης ζωντανόν, ἀλλ' ἐκεῖ ἔς τὸν τόπον

- τὸν πάταξε μὲ μάχαιραν ἔς τὸν σβέρκον, καὶ ὄλ' ἡ σπάθη
ἀπὸ τὸ αἷμα ἐξέστανε, καὶ τοῦ κλεισαν τὰ μάτ,α
ἡ μοῖρα ἡ παντοδύναμη καὶ τοῦ θανάτου ὁ σκοτός. 335
καὶ ὁ Λύκων καὶ ὁ Πηγέλαος πιασθῆκαν, ὅτι πρῶτοι
ὁ ἕνας τ' ἄλλου ἀβόλετα ταῖς λόγχαις ἀκοντίσαν·
μὲ ξίφη πάλιν πιάνονται· καὶ ὁ Λύκων εἰς τὸν κῶνον
τραβῆ τοῦ κράνους, καὶ ἡ λαβὴ τοῦ ἐκόπημε τοῦ ξίφους·
ἔς τὸν σβέρκον ὁ Πηγέλαος τοῦ σέρνει, ἔς τὸ ῥιζαῦτι, 340
καὶ ὄλο τὸ ξίφος βύθισε καὶ ἀπὸ τὸ δέρμα μόνον
δίπλα ἐκρεμάσθ' ἡ κεφαλὴ — κ' ἐλύθησαν τὰ μέλη.
καὶ ὁ Μηριόνης γλήγορα προφθάνει καὶ λογχίζει
ἔς τὸν ὄμον τὸν Ἀκάμαντα, ποῦ ἀνέβαινε ἔς τ' ἀμάξι·
πέφτει ἀπ' τ' ἀμάξι, καὶ ἀπλωσε ἔς τὰ μάτια του σκοτάδι. 345
ἔς τὸ στόμα τὸν Ἐρύμαντα βαρεῖ μὲ τὸ κοντάρι
ὁ Ἰδομενεύς, κ' ἐπέρασεν ἡ λόγχη ὡς ἀποκάτω
τοῦ ἐγκεφάλου κ' ἔσπασε τὰ ἄσπρα κόκκαλά του·
αἷμα τὰ μάτια γέμισαν, τὰ δόντια πεταχθῆκαν
κ' αἷμα ἀπ' τὸ στόμα δλάνοικτο φυσῆ καὶ ἀπ' τὰ ρουθούνια 350
καὶ αὐτοῦ τὸν ζῶνει σύννεφον δλόμαυρο θανάτου.
Τοῦτ' οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Δαναῶν ἕναν καθέννας ἄνδρα
ἐφόνευσαν· καὶ ὅπως χουμῶν λύκοι, κακὰ θερία,
ῥίφι' ἂν ἰδοῦν ἡ πρόβata ἔς τὰ πλάγια ξεκομμένα
ἀπὸ ἀγνωσιὰ τοῦ πιστικοῦ, καὶ ἀπ' τ' ἀνανδρά τους πλήθη 355
ἀρπακτὰ παίρνουν· ὅμοια κ' οἱ Δαναοὶ ἔς τοὺς Τρῶας
χουμῶν, καὶ τούτων ἡ καρδιὰ νεκρόνει καὶ τοὺς παίρνει
ἡ καλοθόρυβη φυγὴ. Καὶ πάντοτ' ἐζητοῦσε
ἔς τὸν Ἐκτορα τὴν λόγχην του γὰ ῥίξῃ ὁ μέγας Αἴας
καὶ ἄξιος αὐτὸς πολεμιστὴς μὲ τὴν τρανὴν ἀσπίδα 360
σκεπε τοὺς ὤμους τοὺς πλατεῖς καὶ κάτω ἀπ' τὸ χάλρξι
τῶν κονταριῶν καὶ τῶν βελῶν προφύλαγε τὸ σῶμα.
κ' ἔαν καὶ καλῶς ἐγνώριζε πῶς εἶχε κλίν' ἡ νίκη,
κοντόστεκε ὅμως κ' ἔσωζε τοὺς ποθητοὺς συντρόφους.
Καὶ ὡς κάποτε εἰς τὸν οὐρανὸν τοῦ Ὀλύμπου ἀπ' τὸν αἰθέρα 365
νέφος προβαίνει, ὅταν ὁ Ζεὺς θὰ φέρῃ ἀνεμοζάλην·
ὅμοια κ' ἐκεῖνοι μὲ βοῆν ἀτάκτως ῥοβολοῦσαν·
καὶ ὁ Ἐκτωρ, ὡς τὸν ἔπαιρναν τὰ γλήγορ' ἄλογά του
ἄφινε ὀπίσω τὸν λαὸν ποῦ ὁ λάκκος ἐκρατοῦσε.
καὶ πάμπολλ' ἄλογα γοργὰ κεῖ μέσα τὸ τιμόνι 370
ἔσπασαν καὶ ἄφησαν αὐτοῦ τ' ἀμάξια τῶν κυρίων·
καὶ μ' ἄσπονδὴν ὁ Πάτροκλος φυγὴν τοὺς κυνηγοῦσε
κ' ἐφώναζε τοὺς Δαναοὺς· καὶ σκορπισμέν' οἱ Τρῶες
ὄλους τοὺς δρόμους γέμισαν· ἀνέβαινε ὡς τὰ νέφη
ἡ σκόνη ὡς ἐτανύζονταν τὰ γλήγορα πουλάρια 375
ἀπ' τὰ καράβια ἀπ' ταῖς σκηναῖς ὀπίσω πρὸς τὴν πόλιν.
κ' ἐκεῖ ποῦ εἶδε πυκνότερο ν' ἀδημονῇ τὸ πλῆθος

ὁ Πάτροκλος μὲ τὴν βοὴν τοὺς ἵππους σαλαγοῦσε
 καὶ κάτω ἀπὸ τοὺς ἄξονας ἐπίστομα οἱ ἀναβάτες
 ἔπεφταν ἀπ' ταῖς ἄμαξαις ποῦ ἐτράνταζαν μὲ κρότον.
 κ' οἱ ἀθάνατ' ἵπποι, ποῦ οἱ θεοὶ χάρισαν τοῦ Πηλέως, 380
 διασκέλισαν τὸν χάντακα μὲ ὄρημν νὰ προχωρήσουν
 ὡς λακταροῦσε ὁ Πάτροκλος τὸν Ἐκτορα νὰ φθάσῃ
 νὰ τὸν κτυπήσῃ, ἀλλ' ἔπαιρναν αὐτὸν οἱ ταχεῖς ἵπποι.
 καὶ ὅπως μαυρίζει ὅλην τὴν γῆν ὄρημητικὸ καθοῦρι
 ἔς ἡμέραν φθινοπωρινήν, ποῦ νεροπόντι χύνει 385
 ὁ Ζεὺς, ὁπότεν ἔς τοὺς θνητοὺς ἐπλήθυνε ὁ θυμὸς του,
 ποῦ μὲ τὴν βίαν ἔς τὸν λαὸν στρεβλὰ ταῖς δίκαις κρίνουν,
 καὶ μὲ ἀθεόφοβην ψυχὴν τὸ δίκαιον ἀποδιώχνουν
 τότε ἔς τὸν τόπον πλημμυροῦν οἱ ποταμοὶ τοὺς ὅλοι
 ἀπὸ πολλαῖς κόφτουν πλαγίαις οἱ χεῖμαρροι τὸ χῶμα, 390
 μὲ βόγγον ἀπὸ τὰ βουνὰ κατακυλοῦν καὶ ῥέουν
 ἔς τὴν θάλασσαν καὶ τῶν θνητῶν τοὺς κόπους ἀφανίζουν
 ἔτοι ὡς ἐτρέχαν ἔβογγαν τῶν Τρώων ἢ φοράδες.
 Καὶ ἀφοῦ ταῖς πρώταις φάλαγγαις ἐθέρισε, τοὺς στρέφει
 ξανά ἔς ταῖς πρῦμναις, φράζοντας τὸν δρόμον πρὸς τὴν πόλιν· 395
 αὐτοῦ τοὺς σφάζει ὁ Πάτροκλος ὄρημητικὰ ἔς τὴν μέσην
 τῶν πλοίων καὶ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν ὑψηλῶν πύργων
 καὶ ἀνταποδίδ' ἡ λόγγη του τοὺς φόνους τῶν Ἀργείων.
 ἐλόγγισε τὸν Πρόνοον ἔς τὸ στήθος, ποῦ ἐγυμνώθη
 ἀπ' τὴν ἀσπίδα, καὶ ἄψυχος ἐβρόντησε ἔς τὸ χῶμα. 400
 ἔς τὸν Ἥνοπίδην θέστορα κατόπι εὐθύς ἐχύθη,
 ποῦ ἔς τὸ θρόνι τῆς ἄμαξας καθόντιαν μαζωμένους
 κ' εἶχε ἀπολύσει τὰ λουριά τοῦ τρόμου ἀπὸ τὴν ζάλην.
 μὲ τὸ κοντάρι ἀπὸ σιμὰ τοῦ πέρασε ὡς τὰ δόντια
 τὸ δεξιὸ σιαγόγι του καὶ αὐτὸν μὲ τὸ κοντάρι 405
 ἐσήκωσε ἀπ' τὴν ἄμαξαν, καθὼς ψαρᾶς, ἔς τὸν βράχον
 καθήμενος, ψάρι τρανὸ μὲ στιλβωτὸν ἀγνίστρι
 σηκῶνει ἀπὸ τὴν θάλασσαν ὁμοίως ἀπ' τὸ στόμα
 τ' ὀλάνοικτο τὸν σήκωσε μὲ τὸ λαμπρὸ κοντάρι
 καὶ ἴπιστομα τὸν ἄμπωσε ἔς τὴν γῆν νὰ ξεψυχήσῃ· 410
 καὶ τὸν Ἐρύλαον βαρεῖ, κεῖ ποῦ τοῦ ὄρμουσ' ἐπάνω,
 μὲ λίθαρο ἔς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔς τὸ βαρὺ του κράνος
 εἰς δύο σχίσθ' ἡ κεφαλὴ, καὶ προύμητα ἔς τὸ χῶμα
 πέφτει καὶ ὁ ψυχοθεριστὴς ὁ θάνατος τὸν ζώνει.
 τοὺς ἀνδρειωμένους ἔπειτα Τληπόλεμον, Ἐπάλτην, 415
 Πύριν, Ἐρύμαντ', Εὐίππον, Ἀμφοτερόν', Ἴφέα
 Ἐχίον τοῦ Δαμάστορος, Πολύμηλον τοῦ Ἀργέου,
 ὅλους τοὺς σμίγει ἐπανωτοὺς ἔς τὴν γῆν τὴν πολυθρέπτραν.
 Καὶ τότε ὁ μέγας Σαρπηδῶν ἄμ' εἶδε τοῦ Πατρόκλου
 ἀπὸ τὸ χεῖρ' οἱ ἄζωστοι νὰ πέφτουν σύντροφοὶ του, 420
 τοὺς ἰσοθέους φώναζε καὶ ἀνειδίζε Λυκίους·

«Δύκιοι, ποῦ φεύγετε; ἐντροπή· εἶν' ὥρα ν' ἀνδρειευθῆτε·
 τὸν ἄνδρα θ' ἀντικρύσω ἐγώ, κ' ἐγὼ θὰ μάθω πρῶτος,
 ποῖός εἶναι αὐτὸς ὁ τρομερὸς ποῦ ἀφάνισε τοὺς Τρῶας,
 ποῦ ἀνδρείων τόσων μαχητῶν τὰ γόνата ἔχει λύση.» 425
 Εἶπε, καὶ μ' ὅλα τ' ἄρματα ἐπήδησε ἀπ' τ' ἅμαξι.
 καὶ ἅμα τὸν εἶδε ὁ Πάτροκλος ἐπήδησε κ' ἐκείνος,
 καὶ ὡς μάχονται κυρτώνυχοι κυτόμυτοι πετρίταις
 ἐπάνω εἰς πέτραν ὑψηλὴν μὲ σκούξιμο μεγάλο,
 ὅμοια κ' ἐκείνοι μὲ κραναγὰς ἐπιάστηκαν ἔς τὴν μάχην. 430
 εἶδε κ' ἐπόνεσ' ὁ υἱὸς τοῦ πρωτοβούλου Κρόνου
 κ' εἶπε ἔς τὴν Ἥραν σίγκλινην ὁμοῦ καὶ αὐτάδελφὴν του·
 «ἄ! τῶν θνητῶν ὁ Σαρπηδῶν, ὁ περιλόθητός μου.
 νὰ μοῦ τὸν σβύσῃ ὁ Πάτροκλος, διώρισεν ἡ μοῖρα!
 κ' εἰς δύο τώρα στοχασμοὺς χωρίζεται ἡ ψυχὴ μου, 435
 θὰ τὸν σηκῶσω ζωντανὸν ἀπ' τὸν φρικτὸν ἀγῶνα
 καὶ θὰ τὸν θέσω εἰς τὸν λαὸν τῆς κάρπιμης Λυκίας,
 ἢ θὲ ν' ἀφήσῃ ὁ Πάτροκλος νὰ σβύσῃ τὴν ζωὴν του.
 Κ' ἢ Ἥρα ἢ μεγαλόφθαλμη τοῦ ἀντεῖπε ἡ σεβασμία·
 «ποιὸν λόγον τώρα ἐπρόφερεις, ὦ φοβερὲ Κρονίδη!
 440 ἄνδρα θνητὸν ποῦ ἀπ' ἀρχῆς τὸν ἔχει δέσ· ἡ μοῖρα
 ἀπ' τὰ δεσμὰ τοῦ ἄχαρου θανάτου θ' ἀπολύσῃ;
 κάμε το· ἄλλ' ὅλοι οἱ ἐπίλοιποι θεοὶ δὲν θὰ τὸ στέρξουν.
 κ' ἐν' ἄλλο ἀκομα θὰ σοῦ εἰπῶ, νὰ τὸ σκεφθῆς, ἂν στείλῃς
 445 τὸν Σαρπηδῶνα ζωντανὸν ἔς τὰ γονικά του ὀπίσω,
 σκέψου μὴ καὶ ἄλλος τῶν θεῶν θελήσῃ τὸν υἱὸν του
 νὰ στείλῃ ἀπὸ τὸν φονικὸν ἀγῶνα ἔς τὴν πατρίδα.
 πολλὰ μάχονται ὀλόγυρα ἔς τοὺς πύργους τοῦ Πριάμου
 παιδιὰ θεῶν, καὶ σὺ μ' αὐτὸ χολὴν θὰ τοὺς γεννήσῃς.
 450 ἄλλ' ἂν σοῦ εἶν' ἀγαπητὸς καὶ ὀδύρεται ἡ καρδιά σου,
 τῶρ' ἄφρσέ τον ἔς τὸν φρικτὸν ἀγῶνα ν' ἀποθάνῃ,
 ὡς θὰ τὸν σβύσῃ ὁ Πάτροκλος ὁ υἱὸς τοῦ Μενoitίου,
 καὶ ἅμα ἡ ψυχὴ του καὶ ἡ πνοὴ ἔρμο τὸ σῶμ' ἀφήσουν
 νὰ τὸν σηκῶσῃ ὁ Θάνατος καὶ ὁ γλυκὸς Ὑπνος κάμε
 455 ὡς ποῦ νὰ φθάσουν ἔς τὸν λαὸν τῆς ἄμετρης Λυκίας,
 ὅπου ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς θὰ τοῦ σηκῶσουν τάφον
 καὶ στήλῃν, μόνο χάρισμα τοῦ πεθαμμένου ἀνθρώπου.»
 Κ' ἔστεργε ὅ,τ' εἶπε, τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας,
 κ' αἱματωμέναις ἔβρεξε ὀνίδαις οὐρανόθεν
 τιμῶντας τὸν γλυκόν του υἱόν, ποῦ ἔμελλε ἔς τὴν Τροίαν 460
 νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν Πάτροκλον μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα.
 Καὶ ὀπότεν ἐπροχώρησαν κ' εὐρέθησαν ἀντίκρυ
 τοῦ Σαρπηδῶνος τὸν λαμπρὸν ἀκόλουθον ἀνδρεῖον
 Θρασύδημον ὁ Πάτροκλος κάτω ἀπὸ τὴν γαστέρα
 κτύπησε καὶ ἀφρσε νεκρὸν· καὶ ὁ Σαρπηδῶν τὴν λόγχην 465
 ἀκόλλησε ἔς τὸν Πάτροκλον γαμῆρ' ἄλλ' ἔς τὸν ἵππον

ἐλάβωσε τὸ Πήδασον, ἕς τὴν δεξιάν του πλάτην
 ἀγκομαχῶντας βόγησε καὶ ἔπεσε ἕς τὸ χῶμα
 ἐκεῖνο κ' ἐξεψύχησε, καὶ ὡς εἶδαν ἔμπροσθέν τους 470
 νὰ κείτεται ὁ παράζυγος ἔεσμίγουν τ' ἄλλα δύο,
 τρίξει ὁ ζυγὸς κ' ἐμπλέκονται κατὰ τὰ χαλινάρια
 κ' ἤυρε τὸ τέλος τοῦ κακοῦ ὁ μέγας Αὐτομέδων·
 τὸ μακρὸν ξίφος ἔσυρε ἀπ' τὸ παχὺ μερὶ του,
 ξεκόφτει τὸν παράσειρον ὡς ἀστραπὴ κ' ἐκεῖνα 475
 ἔσιασαν μὲς τοὺς χαλινούς, ὡς πρῶτα ταυνομένα.
 καὶ πάλιν ἔσμιγαν αὐτοὶ ἕς τὸν φονικὸν ἀγῶνα.
 Καὶ πάλιν ῥίχνει ὁ Σαρπηδῶν χαμένα τὸ κοντάρι
 καὶ τοῦ Πατρόκλου ἐξάκρισεν ἀριστερὰ τὸν ὄμιον
 ἢ λόγχη· δὲν τὸν λάβωσε· κατόπι μὲ κοντάρι
 ἀκόντισεν ὁ Πάτροκλος, ἀλλ' ὄχι αὐτὸς χαμένα, 480
 ἀλλ' ὅπου τὸ διάφραγμα συνέχει τὴν καρδίαν·
 κ' ἔπεσεν ὅπως πέφτει δρυὸς ἢ λεύκα ἢ φουντωμένος
 ὑψηλὸς πεῦκος, πῶκοψαν τεχνίταις εἰς τὰ ὄρη
 μὲ ἀξίνας νεοτρόχισταίς, μ' αὐτὸ νὰ στήσουν πλοῖον.
 ὅμοια ξαπλώθη αὐτὸς ἔμπρὸς εἰς τὸ ζεμμένο ἀμάξι 485
 μὲ βογγητὸ κ' ἐφρούκτωσε τὸ αἱματομένο χῶμα.
 καὶ ὡς ταῦρος μεγαλόψυχος, λεοντάρι ἂν τὸν ξεσχίζη
 μὲ τὰ φρικτὰ σιαγόνια του, μέσα εἰς βωδιῶν ἀγέλην.
 μούγγρισμα βγάζει ὡς ξεψυχῆ· παρόμοια τῶν Λυκίων
 ὁ ἀρχηγός, ποῦ φόνευεν ἢ λόγχη τοῦ Πατρόκλου, 490
 φυσομανοῦσε κ' ἔκραζε κατ' ὄνομα τὸν φίλον·
 «γλυκέ μου Γλαῦκε, ἀνίκητε μὲς τοὺς ἀνδρειωμένους,
 ὦρα εἶναι τούτῃ νὰ φανῆς πολεμιστὴς γενναῖος,
 τώρα μὲ πόθον ν' ἀκουσθῆς τὸν τρόμον τοῦ πολέμου.
 καὶ τῶν Λυκίων πρῶτα εἶπέ ἕς τοὺς πρῶτους πολεμάρχους 495
 ἐδῶ ἕς τὸν Σαρπηδόνα ἔμπρὸς τὴν λόγχην νὰ πορβάλουν,
 μὲ τὸ κοντάρι σου καὶ σὺ πολέμα νὰ μὲ σώσης.
 αἰσχύνῃ καὶ ὄνειδος γιὰ σὲ θὰ εἶμαι ἐπὶ ζωῆς σου,
 ἂν ἀφοῦ ἔπεσα νεκρὸς κατὰ τὰ κοῖλα πλοῖα
 μοῦ πάρον τ' ἄρματα οἱ Ἀχαιοί· ἀλλ' ἀνδριέψου, φίλε, 500
 καὶ ὄλα τὰ πλήθη ἐμψύχωσε. Τὰ μάτια ἐκεῖ τοῦ κλείει
 καὶ τὰ ρουθούνια ὁ θάνατος· πατῶντας τον ἕς τὸ στήθος
 μαζὶ μὲ ὄλους τοὺς πνεύμονας τὴν λόγχην ἀνασπάει,
 τὴν ἄκρην ἔπειτα τραβᾷ καὶ ἀντάμα ἢ ψυχὴ του.
 καὶ οἱ Μυρμιδόνες κράτησαν τοὺς ἵππους ποῦ ἐφυσοῦσαν 505
 νὰ φύγουν ἀφοῦ ἐρήμωσε τ' ἀμάξι τῶν κυρίων.
 Καὶ ὁ Γλαῦκος ὡς τὸν ἄκουσεν ἐρράϊσε ἢ καρδιά του
 τοῦ πόνου ὅτι δὲν δύνονταν νὰ δράμῃ βοηθός του
 κ' ἔπιανε τὸν βραχίονα σφικτὰ μὲ τὴν παλάμην,
 ὅτι τὸν ἔκοφτε ἢ πληγὴ ποῦ ὁ Τεῦκρος μὲ κοντάρι 510
 τοῦ εἶχε κόψῃ τὴν σπυγγὴν ὅπου ἕς τὸ μέγα τεῖχος

- ὄρμουσε ἀπὸ τὸν ὄλεθρον νὰ σώσῃ τοὺς συντρόφους.
 κ' εὐχὴν τοῦ Φοῖβου ἐπρόφερε· «θεεῖ, συνακούσε με,
 ἕς τὴν Τροίαν εἶσαι ἢ ἕς τὸν λαὸν τῆς κάρπιμης Λυκίας» 515
 ὅτι σὺ δύνασαι παντοῦ ν' ἀκούσῃς τοὺς θλιμμένους,
 κ' ἐμένα τώρα φοβερὸ με καταθλίβει πάθος.
 βαρείαν ἔχω ἐδῶ πληγὴν, δοιμεῖς μοῦ κόφτουν πόνοι
 τὸ χέρι τοῦτ' ὀλόβολο, τὸ αἶμα δὲν στερεύει,
 καὶ ὡς πέφτει κάτω ἡ πλάτη μου, δὲν δύναμαι τὴν λόγῃην 520
 νὰ τὴν κρατήσω ἀσάλευτην, οὐδὲ νὰ πολεμήσω.
 καὶ ἄνδρας ἐχάθη ἀσύγκριτος, ὁ Σαρπηδῶν, ὁ γόνος
 τοῦ Δία, ποῦ ἀβοήθητο καὶ τὸ παιδί του ἀφίνει.
 ἀλλὰ σὺ κλεῖσε, κύριε, τὴν φοβερὴν πληγὴν μου,
 τοὺς πόνους καταπράυνε καὶ σὺ δυνάμωσέ με 525
 καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα θαρρετὰ νὰ σπρώξω τοὺς Λυκίους
 κ' ἐγὼ τὸν φίλον τὸν νεκρὸν νὰ σώσω Φοῖβωντας.»
 Εὐχῆθηκε, καὶ τὴν εὐχὴν εἰσάκουσεν ὁ Ποῖβος.
 κ' εὐθύς τοὺς πόνους ἔκαυσε καὶ ἀπ' τὴν πληγὴν τὸ αἶμα
 σταμάτησε καὶ δύναμιν τοῦ ἔβαλε ἕς τὰ στήθη.
 τὸ αἰσθάνθη ὁ Γλαῦκος μὲ χαρὰν ποῦ τὴν εὐχὴν του ὁ μέγας 530
 θεὸς εἰσάκουσεν εὐθύς καὶ γύρω τῶν Λυκίων
 τοὺς πολεμάρχους φώναξε νὰ ἴθωῦν νὰ ὑπερμαχήσουν
 ἕς τοῦ Σαρπηδόνοιο τὸν νεκρὸν· κατόπιν εἰς τοὺς Τρῶας
 μακροπατώντας ἔφθασεν ἐκεῖ ποῦ ὁ Πολυδάμας 535
 ὁ Πανθοίδης ἔστεκε καὶ ὁ θεϊκὸς Ἀγήνωρ,
 ὁ Αἰνείας μὲ τὸν Ἔκτορα καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε·
 «ὦ Ἔκτορ, ἐλησμόνησες καθόλου τοὺς συμμάχους,
 ποῦ ἦλθαν ἐδῶ γι' ἀγάπην σου καὶ τὴν ζωὴν τους φθείρουν
 μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα των καὶ ἀπὸ τοὺς ποθητούς των, 540
 κρὶ σὺ δὲν εἶσαι πρόθυμος ποσῶς νὰ τοὺς βοηθήσῃς.
 καίτοι νεκρὸς ὁ Σαρπηδῶν, αὐτὸς ποῦ τὴν Λυκίαν
 ἔσωζε δίκαιος κριτὴς καὶ μαχητὴς ἀνδρείος·
 ὁ Ἀρης τὸν ἰπότησε ἕς τὴν λόγῃην τοῦ Πατρόκλου.
 δράμετε, ὦ φίλ'. εἰν' ἐντροπὴ, τὰ ἄρματ' ἀν τοῦ παρόν 545
 καὶ κακοσύρουν τὸ γυμνὸ κορμί του οἱ Μυρμιδόνες,
 ἀπὸ χολὴν πῶχόνν ἕς ἐμᾶς γιὰ τόσους ποῦ ἐφρονεῦαν
 τῶν Δαναῶν ἢ λόγῃαις μας σιμὰ ἕς τὰ μαῦρα πλοῖα.»
 Εἶπε, καὶ λύπη ἀβάστακτη τοὺς Τρῶας συνεπήρσε,
 ὅτι, ἀν καὶ ξένος, στύλωμα τῆς χώρας ἦταν κ' εἶχε 550
 ἄνδρας πολλοὺς κ' ἐπρώτετε ἕς αὐτοὺς ὡς πολεμάρχος.
 καὶ ὀλοῖσα ἕς τοὺς Δαναοὺς ὁμοῦν, καὶ ὁ Ἔκτωρ πρῶτας
 θυμὸν γεμάτος πῶπτεσεν ὁ Σαρπηδῶν ὁ θεῖος.
 καὶ αὐτοῦ κινεῖ τοὺς Ἀχαιοὺς ἢ ἀνδρεία τοῦ Πατρόκλου
 καὶ πρῶτα πρὸς τοὺς Αἴαντας ποῦ ὀλοφύχα ἐδιψοῦσαν 555
 τὸν πόλεμον καὶ μόνος του, ἔστράφη καὶ τοὺς εἶπε·
 «Αἴαντες, τώρα πρόθυμοι νὰ γίνετε βοηθοὶ μάς

ὡς εἰσθε ὡς τῶρ' ἀτρόμητοι, καὶ κατὶ ἀκόμη πλέον.
 ὁ ἄνδρας ποῦ τῶν Ἀχαιῶν πρωτόρμησε ἔς τὸ τεῖχος
 κεῖται νεκρὸς ὁ Σαρπηδῶν· χαρὰ μας, ἂν τὸ σῶμα
 τὸ κακοσέριναμε γυμνὸ κ' ἢ λόγχαις μας ἐσβύναν
 κανέναν τῶν συντρόφων του ποῦ ὑπερμαχοῦν ἐμπρὸς του. 560
 Εἶπε, κ' ἐκεῖνοι ἐμάνιζαν καὶ μόνοι γιὰ τὴν μάχην.
 οἱ Μυρμιδόνες κ' οἱ Ἀχαιοὶ, οἱ Δύκιοι καὶ οἱ Τρῶες,
 εἰς τὸν νεκρὸν ὀλόγυρα ἔς τὴν μάχην ἐπιασθήκαν. 565
 μὲ ἀλαλαγμόν· καὶ τ' ἄρματα τῶν μαχητῶν βροντοῦσαν.
 καὶ νύκτα ἐτέντωσε κακὴν ὁ Δίας ἔς τὸν ἀγῶνα,
 νὰ γένη πόλεμος κακὸς γιὰ τ' ἀκριβὸ παιδί του.
 Καὶ τότε πρῶτοι ἔσπρωξαν τοὺς Ἀχαιοὺς οἱ Τρῶες·
 τί ἔπεσ' ὄχι ἀψήφιστος τῶν Μυρμιδόνων ἄνδρας, 570
 τοῦ Ἀγακλέους ὁ Ἐπηγεὺς βλαστάρι τοῦ γενναίου,
 ὁποῦ ἔς τ' ὠραῖο Βούδειον πρῶτ' ἦταν βασιλέας,
 κ' ἐξαΐσιον φόνευσε ἀνεψιόν, κ' ἐπρόσπεσε ἔς τὴν θέτιν
 τότε τὴν ἀσημόποδην καὶ ἔς τὸν καλὸν Πηλέα·
 καὶ αὐτοὶ μὲ τὸν ἀνίκητον τὸν στείλαν Ἀχιλλέα 575
 ἔς τὴν Ἴλιον τὴν εὐίππην καὶ αὐτὸς νὰ πολεμήσῃ.
 αὐτὸν μὲ πέτρην κτύπησε ἔς τὴν κεφαλὴν ὁ Ἔκτωρ,
 ὡς προσπαθοῦσε τὸν νεκρὸν νὰ πιάσῃ καὶ ὅλη ἐσχίσθη
 ἔς τὸ κρᾶνος μέσα ἢ κεφαλῇ, καὶ ἔς τὸν νεκρὸν ἐπάνω
 πέφτει, καὶ ὁ ψυχοθεριστὴς ὁ θάνατος τὸν ζώνει. 580
 τότε ἐπληγώθη ὁ Πάτροκλος νὰ ἰδῇ νεκρὸν τὸν φίλον,
 καὶ τοὺς προμάχους ἐσχισεν ὡσάν γοργὸ γεράκι
 ὅταν ψαρὸνία διασκορπᾷ καὶ μαύραις καλιακούδαις.
 μὲ ὄρμην ὁμοίαν, Πάτροκλε, ἔς τὰς φάλαγγαις τῶν Τρώων
 καὶ τῶν Λυκίων ἔπεσες, θλιμμένους γιὰ τὸν φίλον. 585
 καὶ τὸν Ἰθαιμένους τὸν υἱὸν μὲ πέτρην εἰς τὸν σβέρον
 κτύπησε τὸν Σθενέλαον καὶ τοῦ ἴσπασε τὰ νεῦρα.
 κ' ἐσύρθησαν οἱ πρόμαχοι καὶ ἀκόμη ὁ μέγας Ἔκτωρ.
 καὶ ὅσο περνᾷε διάστημα ἔς τὸ πέταμά του ἀκόντι,
 ὅταν καλὸς ἀκοντιστὴς τὸ δίχ' εἶτε ἔς ἀγῶνα 590
 ἢ καὶ ἔς τὴν μάχην, ὅπου ἐχθροὶ τὸν σφίγγουν ἀνδροφόνοι,
 τόσον ἐμπρὸς τῶν Ἀχαιῶν ἐσύρθησαν οἱ Τρῶες.
 καὶ τῶν Λυκίων ὁ ἀρχηγὸς πρῶτος ἐστράφη ὁ Γλαῦκος,
 καὶ τὸν γενναῖον Βαθυκλῆ φονεῦει χαλκωνίδην
 ποῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐγκάτοικος μέσα εἰς ἐξαΐσιο σπῖτι 595
 ἔς τοὺς Μυρμιδόνας ἔλαμπε γιὰ πλοῦτη κ' εὐτυχίαν.
 τοῦτον, ποῦ κνηγῶντας τον ἐκ' ἦταν νὰ τὸν πιάσῃ
 ὁ Γλαῦκος μ' ἐξαφνὴν στροφὴν ἐλόγχισε ἔς τὸ στήθος·
 καὶ ὅπως βρόντον ἔπεσεν ὁ ἐξαΐσιος πολεμάρχος,
 θλίψιν ἐπῆραν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ ἀγάλλιασαν οἱ Τρῶες 600
 καὶ γύρω του ἐπυκνώθησαν· ἀλλὰ δὲν ἐδειλιάσαν

οἱ Ἀχαιοὶ κ' ἐπ' ἄνω τους μὲ δύναμιν χυθῆκαν,
 ἄνδρα τῶν Τρώων πολμηρὸν ἐφόνευσε ὁ Μηριόνης,
 τὸν Λαόγονον τοῦ Ὀνήτορος, ποῦ τοῦ Διὸς Ἰδαίου
 ἱερέας ἦταν καὶ ὡς θεὸν ὁ κόσμος τὸν τιμοῦσε. 605
 κάτω ἅπ' τ' αὐτὴ τὸν κτύπησε καὶ ἅπ' τὸ σιαγόνη καὶ ὄλο
 τὸ σῶμα ἐλύθη καὶ ἄχαρο τὸν σκέπασε σκοπάδι.
 ἄς τὸν Μηριόνην ἔριξε τὴν λόγχην ὁ Αἰνείας
 ἴσως τὸν εἴρη, ὡς βράδιζε μὲ σκέπη τὴν ἀσπίδα. 610
 ἔμπρὸς τηρῶντας ἔσφυγεν ἐκεῖνος τὸ κοντάρι
 καὶ ὡς αὐτὸς ἔσκηψεν ἔμπρὸς, ὀπίσω του ἄς τὸ χῶμα
 στηλώθ' ἢ λόγχη κ' ἢ οὐρὰ τινάζονταν ἐπ' ἄνω,
 καὶ ὁ βαρὺς Ἄρης ἔσβυσεν ἐκεῖ τὴν δύναμίν του
 κ' ἔπεσε τινακτὰ ἄς τὴν γῆν τοῦ Αἰνείου τὸ κοντάρι 615
 ἀνώφελ' ἀφοῦ πέταξεν ἅπ' τ' ἀνδρικό του χέρι.
 ὁ Αἰνείας τότε ἔχόλωσε κ' ἐφώναξεν· «ἂν κ' εἶσαι
 ὁ Μηριόνη, χορευτὴς, θαρρῶ, ποῦ ἂν σ' εἶχε πάρη
 ἢ λόγχη μου γιὰ πάντοτε θὰ σ' ἔκανε νὰ μείνης.»
 Ἐκεῖνου ἀντεῖπε ὁ δοξαστὸς ἄς τὰ ὄπλα Μηριόνης·
 «Αἰνεία, πρᾶγμα δύσκολον, ἀνδράγαθος ἂν κ' εἶσαι, 620
 τοῦ καθε ἀνδρὸς ποῦ ἀντίκρου σου μὲ τ' ἄρματα προβάλλη,
 ἐσὺ νὰ πάρης τὴν ζωὴν· θνητὸς καὶ σὺ γεννήθης·
 εἰδὼν ἀκόντιζα κ' ἐγὼ καὶ σοῦ ἀνοιγα τὸ στήθος
 καὶ δυνατὸς καὶ θαρρετὸς εἰς τὴν ἀνδρεία σου ὡς εἶσαι, 625
 θὰ εἶχα ἐγὼ τὸ καύχημα καὶ ὁ Ἄδης τὴν ψυχὴν σου.»
 Αὐτὰ εἶπε καὶ ὁ Πάτροκλος τὸν ἀποπῆρε ὁ θεῖος·
 «τί λέγεις τοῦτ', ἀνδράγαθος ὡς εἶσαι, Μηριόνη,
 γιὰ λόγια, φίλε, ὑβριστικὰ οἱ Τρῶες δὲν θ' ἀφήσουν
 τὸ λείψανον ἂν κανένας τους τὸ χῶμα δὲν δαγκάσῃ. 630
 ἀξίζει ὁ λόγος ἄς τὴν βουλήν, ἄς τὸν πόλεμον τὸ χέρι.
 ὅθεν ἔμπρὸς ἄς τὸν πόλεμον καὶ ἄς μὴ πολυλογοῦμε.»
 Εἶπ', ἐκινήθη καὶ ἄς αὐτὸν κατόπι ὁ θεῖος ἄνδρας·
 καὶ ὡς εἰς τὸ δάσος τοῦ βουνοῦ τῶν ξυλοκίπων κρότος
 σηκώνεται ἀκατάπαυτος καὶ ἀκούεται ἀπὸ πέρα, 635
 παρόμοια καὶ τῶν μαχητῶν, ἀπὸ τῆς γῆς τὸ πλάτος,
 βρόντον ἐσῆκονε ὁ χαλκὸς καὶ ἡ ταύρινας ἀσπίδαις
 μὲ ξίφη καὶ μὲ δίστομα κοντάρια ὡς ἐκτυπιόνταν·
 καὶ γνώστης δὲν θὰ γνώριζε τὸν θεῖον Σαρπηδόνα,
 ὡς ἅπ' ἀκόντι, ἅπ' αἵματα καὶ ἀπὸ τὴν σκόνην ὄλος 640
 πατόκορφα ἔσκεπάζετο καὶ ἄς τὸν νεκρὸν ἐκεῖνοι
 ὀλόγυρ' ἀναδεδύονταν, σὰν μύγαις εἰς τὴν μάνδραν
 βουίζαν ὀλοτρογύρα ἄς ὀλόγμαις καρδάραις
 τὸ καλοκαῖρι ὅπου ἄς τ' ἀγγεῖα τὸ γάλα ξεχειλίζει.
 Τότε ἅπ' αὐτοὺς ποῦ ἐμάχονταν εἰς τὸν νεκρὸν τριγύρω
 στιγμὴν ὁ Ζεὺς δὲν ἔστρεψε τὰ φωτερὰ του μάτια· 645
 αὐτὸς ἔτῃρα πάντοτε καὶ ἀμφίβολος μετροῦσε

μέσα ἕς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς τὸν φόνον τοῦ Πατρόκλου,
 ἢ τὴν αὐτοῦ ἕς τὸ λείψανο τοῦ θεοῦ Σαρπηδόου
 ὁ Ἔκτωρ μὲ τὴν λόγχην του τὸ σῶμα νὰ τοῦ σχίσῃ
 καὶ νὰ τοῦ πάρῃ τ' ἄρματα, ἢ θεὸν ἀφήσῃ ἀκόμη
 ἕς ἄλλου πολλοὺς τὸν ὀλεθρον νὰ φέρῃ ἢ δύναμεις του.
 καὶ τοῦτο μὲς τὸν λογισμὸν προτίμησεν ὁ νοῦς του,
 πάλι ὁ λαμπρὸς ἀκόλουθος τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως
 τοὺς Τρώας καὶ τὸν Ἔκτορα νὰ κυνηγήσῃ ὀπίσω
 κατὰ τὴν πόλιν καὶ πολλοὺς νὰ θανατώσῃ ἀνδρείους.
 μὲ ἄνανδρο πνεῦμα ἐπάγωσε τοῦ Ἔκτορος τὰ στήθη
 ἕς τ' ἀμάξι ἀνέβη καὶ ἔφευγε καὶ ἐφώναζε τῶν ἄλλων
 νὰ φύγουν ὡς ἐγνώρισε ταῖς πλάστιγγαῖς τοῦ Δία.
 καὶ οὔτε οἱ γενναῖοι Λύκιοι σταθῆκαν ἀλλ' ἐφύγαν
 ὅλοι, τὸν βασιλέα τους ὡς εἶδαν νεκρωμένον
 κάτω ἀπ' τὸ πλῆθος τῶν νεκρῶν, ὅτι πολλοὶ ἔχον πέσῃ
 ἐπάνω του ἕς τὸν ἄσπονδον ποῦ ἀναψε ἀγῶνα ὁ Δίας.
 καὶ ἐκεῖνοι ὡστόσοσον ἔπαιρναν ἀπὸ τὸν Σαρπηδόνα
 τ' ἄρματα τὰ περιλαμπρα, καὶ τὰ φεραν ἕς τὰ πλοῖα
 καθὼς τοὺς εἶπε ὁ ἀνδράγαθος υἱὸς τοῦ Μενoitίου.
 καὶ εἶπε τότε ὁ βροντητῆς τοῦ Φοῖβου· ἄμε, γλυκὲ μου
 Φοῖβε, ἀπ' τὰ βέλη σήκωσε τὸν Σαρπηδόνα, πρῶτα
 ἀπὸ τὰ μαῦρα αἵματα νὰ τὸν καθάρῃς ὅλον
 ἕς τοῦ ποταμοῦ τὰ ρεύματα μακρὰν καὶ ἀφοῦ τὸν χρίσῃς
 μὲ ἀμβροσίαν, ἀφθάρτα ἐνδύματα ἐνδυσέ τον,
 καὶ στείλει τον μὲ ὀδηγοὺς ταχεῖς τὰ διδυμάρια
 τὸν Ὑπνον καὶ τὸν Θάνατον νὰ τὸν ξεπροβοδήσουν,
 ὡς νὰ τὸν θέσουν ἕς τὸν λαὸν τῆς κάρπιμης Λυκίας,
 ὅπου ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς θὰ τοῦ σηκώσουν τάφον
 καὶ στήλην, μόνον χάρισμα ποῦ τῶν νεκρῶν ἀνήκει.
 Εἶπε, καὶ δὲν παράκουσεν ὁ Ἀπόλλων ἕς τὸν πατέρα
 καὶ μὲς τὴν μάχην ἔπεσεν ἀπὸ τὰ ὄρ' Ἰδαία·
 μέσ' ἀπ' τὰ βέλη ἐσήκωσε τὸν θεῖον Σαρπηδόνα,
 ἕς τὸν ποταμὸν τὸν ἔλουσε, τὸν ἔχρισε ἀμβροσίαν
 καὶ ἐνδύματα τὸν ἐνδυσε, ποῦ εἶναι ἀφθάρτα ὑφασμένα.
 καὶ ἔστειλε αὐτὸν μὲ ὀδηγοὺς ταχεῖς, τὰ διδυμάρια
 τὸν Ὑπνον καὶ τὸν Θάνατον, ποῦ τὸν ξεπροβοδήσαν
 καὶ τὸν ἐθέσαν ἕς τὸν λαὸν τῆς κάρπιμης Λυκίας.
 Τότε εἶπε τοῦ Ἀντομέδοντος ὁ Πάτροκλος νὰ σπρώξῃ
 τὸ ἀμάξι αὐτοῦ κατὰποδα τῶν Τρώων καὶ Λυκίων·
 ποιά τύφλωσις! ἂν φύλαγε τὸν λόγον τοῦ Ἀχιλλέως,
 τὴν μοῖραν θὰ ἐξέφευγε τὴν μαύρην τοῦ θανάτου.
 ἀλλὰ τοῦ Δι' ἀξίζει ὁ νοῦς πλειότερο ἢ τοῦ ἀνθρώπου,
 ποῦ εἴκολα καὶ ἄνδρ' ἀτρόμητον δειλιάζει καὶ τὴν νίκην
 τοῦ ἀφαιρεῖ καὶ ἄλλην φορὰν τὸν σπρώχνει αὐτὸς ἕς τὴν μάχην·
 ὅπως τότε ἔβαλε φωτιά ἕς τὰ στήθη τοῦ Πατρόκλου.

- Ποῖον πρῶτον καὶ ποῖον ὕστερον ἐγύμνωσες ἕς τὴν μάχην,
 Πάτροκλε, ὁπότεν οἱ Θεοὶ σ' ἐκάλεσαν ἕς τὸν Ἄδην;
 ἔπεσε πρῶτα ὁ Ἄδραστος, ὁ Αὐτόνοος κατόπιν,
 ὁ Ἐπίστωρ, ὁ Μελάνιππος, ὁ Πέριμος Μεγάδης, 695
 ὁ Ἐγκελος, ὁ Ἐλασος, ὁ Μούλιος καὶ ὁ Ηυλάρτης,
 καὶ οἱ Ἄλλοι ἔδειλοψύχησαν καὶ ἐφύγαν ὅλοι ἐμπρὸς του.
 Θά παιρναν τότε οἱ Ἀχαιοὶ τὴν ὑψηλὴν Τρωάδα,
 τόσο τριγύρω ἐμάνιζεν ἡ λόγχη τοῦ Πατρόκλου,
 ἕς τὸν Πύργον ἂν δὲν ἔστεκεν ὁ Φοῖβος, ποῦ τῶν Τρώων 700
 ὑπέρμαχος, τὸν ὀλεθρον ἐκείνου ἐμελετοῦσε.
 καὶ τρεῖς ἐσκάλωσε φοραῖς ὁ Πάτροκλος ἕς τὸ τεῖχος
 καὶ τρεῖς τὸν ἐξετίναξεν ὁ Φοῖβος μὲ τὰ χεῖρα
 τ' ἀθάνατα κτυπώντας του τὴν φαιεινὴν ἀσπίδα.
 ἄλλ', ὅτε ὡς δαίμων τέταρτην φορὰν ἐχύθη ὁ ἦρωσ, 705
 φοβερὴν τοῦ ἔβαλε κραυγὴν ὁ Ἀπόλλων καὶ τοῦ εἶπε
 «Πάτροκλε διογέννητε, δὲν ἔχει ὄρισ' ἡ μοῖρα
 τῶν ἀποτόλμων Τρώων σὺ τὴν πόλιν νὰ πορθήσης,
 οὐδ' ὁ Ἀχιλλεὺς, εἰς τὴν ἀνδρείαά περισσ' ἀνώτερός σου. 710
 εἶπε, καὶ εὐθύς ὁ Πάτροκλος μακρὰν ἐσύριθη ὀπίσω
 γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ὀρμὴν τοῦ μακροβόλου Φοῖβου.
 Κ' ἔμην' ὁ Ἐκτωρ ἕς ταῖς Σκαιαῖς μὲ τὰ γοργὰ πουλάρια
 καὶ ἔρευνα ὁ νοῦς του ἂν θὰ στραφῇ ἕς τὴν ταραχὴν τῆς μάχης
 ἢ θὰ φωνάξῃ ἕς τὸν λαὸν ν' ἀποκλεισθῇ ἕς τὸ τεῖχος. 715
 καὶ τοῦτο ἐνῶ στοχάζονταν ἦλθεν ἐμπρὸς του ὁ Φοῖβος
 ἄνδρας ἐφάνη ἕς τὴν μορφήν καλὸς καὶ ῥωμαλέος,
 ὁ Ἄσιος, ὁποῦ θεῖον του τὸν εἶχε ἀπ' τὴν Ἐβάρτην,
 καὶ ἦτάν υἱὸς τοῦ Δύμαντος, ποῦ πέρα εἰς τῆς Φρυγίας
 τὰ μέρ' ἦταν ἐγγάτοικος καὶ ποῦ ὁ Σαγγάριος ὄσει. 720
 ἐκείνου ἐπῆρε τὴν μορφήν καὶ τοῦπε τότε ὁ Φοῖβος
 «Ἐκτορ, ἀπὸ τὸν πόλεμον τί ἀπέχεις; δὲν σοῦ πρέπει.
 ἄμποτε ἀντὶ κατώτερός νᾶμμον ἀνώτερός σου,
 ἔλεινῃν ἀνάπαυσιν θὰ εἶχες ἀπ' τὴν μάχην.
 ἄλλ' ἔλα, κίνα τ' ἄλογα ἕς τὸν Πάτροκλον ἐπάνω 725
 ἴσως τὸν πᾶρ' ἡ λόγχη σου καὶ ὁ Φοῖβος σὲ δοξάσῃ.»
 εἶπε καὶ ἐστράφηκε ὁ θεὸς ἕς τὸν θόρουβον τῆς μάχης,
 καὶ τὸν ἀνδρεῖον πρόσταξεν ὁ Ἐκτωρ Κεβροῖδην
 εὐθύς κατὰ τὸν πόλεμον τοὺς ἵππους νὰ ῥαβδίση.
 καὶ ἔβαλε ταραχὸν κακὴν ὁ Φοῖβος ἕς τοὺς Ἀργεῖους,
 τῶν Τρώων καὶ τοῦ Ἐκτορος τὴν νίκη νὰ χαρίσῃ. 730
 καὶ ὁ Ἐκτωρ δὲν ἐφρόντιζε τοὺς ἄλλους νὰ φονεύῃ
 ἀλλὰ τοὺς ἵππους ἐσπρωχνε ἕς τὸν Πάτροκλον ἐπάνω.
 καὶ ἀπὸ τ' ἀμάξι ὁ Πάτροκλος ἐπήδησε κρατῶντας
 τὴν λόγχην μὲ τ' ἀριστερό, καὶ ἐφούκτωσε μὲ τ' ἄλλο
 χοντροὺ λιθάρι δοντροὺ καὶ ἀντιστυλωμένος 735
 τό ῥιξε καὶ τὸν Ἐκτορα ἐκτύπησε ἀπ' ὀλίγο.

ἀλλ' ὅμως τὸν ἠνίοχον τὸν Κεβριόνην ἦρε,
 ποῦ ἦταν νοθογέννητος τοῦ δοξαστοῦ Πριάμου,
 ἐνῶ κρατοῦσε τὰ λουριά μες τὸ μεσόφρυδό του.
 καὶ ὁ τραχὺς λίθος σύντριψε τὰ φρύδια, καὶ ὄλο ἐσπάσθη 740
 τὸ κόκκαλο, καὶ κατὰ γῆς ἐπέσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του.
 αὐτοῦ ἐμπρὸς ἔς τὰ πόδια του· καὶ ἀπ' τὸν λαμπρόν του θρόνον
 ἔπεσε κάτω ὡς βουτηκτῆς κ' ἐβγήκεν ἡ ψυχὴ του.
 καὶ τότε τὸν ἀνάπαιξες, ὦ Πάτροκλε ἱππυμάχε.
 ὦ κύττα! πόσο εἶν' ἐλαφρός, ποῦ εὐκόλα βουτάει! 745
 μες τὸ ἰχθυοφόρο πέλαγος ἀν τύχαιεν ἐκείνος,
 καὶ μέσα ἔς τ' ἄγρια κύματα θά ἐπῆδ' ἀπὸ τὴν πλώρην
 νὰ ψάξῃ στρεΐδια καὶ πολλοὺς μ' ἐκεῖνα νὰ χορτάσῃ·
 τόσο εὐκόλ' ἀπ' τὴν ἄμαξα ἔς τὸ σιάδι αὐτὸς βουτάει·
 εἶναι κ' οἱ Τρῶες βουτηκταὶ πιδέξιοι, καθὼς βλέπω.» 750
 Εἶπε, κ' εὐθύς ἐχύθηκε ἔς τὸν ἦρωα Κεβριόνην,
 τὴν ὄρημν εἶχε λεονταριοῦ, ποῦ ταύρους ἀφανίζει,
 ὡς ποῦ ἔς τὸ στήθος τὸν κτυποῦν κ' ἡ ἀνδρεία του τὸν φονεύει.
 μὲ λύσσαν τέτοιαν, Πάτροκλε, τοῦ ἐχύθηκες ἐπάνω.
 καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος πήδησεν ὁ Ἔκτωρ ἀπ' τ' ἀμάξι· 755
 κ' ἐκεῖν' οἱ δύο πιάσθησαν εἰς τὸν νεκρὸν ἐπάνω
 σὰν δυὸ λεοντάρια ἔς τὸ βουνό, τῆς πείνας λυσσιασμένα,
 μάχονται μεγαλόνηχα γιὰ σκοτωμένο ἐλάφι.
 παρόμοια ποῖος τὸν νεκρὸν νὰ πάρῃ Κεβριόνην
 ὁ Ἔκτωρ καὶ ὁ Πάτροκλος μάχης δεινοὶ τεχνίται· 760
 μὲ τὸν ἀλύπητον χαλκὸν ν' ἀντισφαγοῦν ζητοῦσαν.
 μὲ πείσμ' ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ὁ Ἔκτωρ τὸν κρατοῦσε
 ὁ Ἔκτωρ καὶ ὁ Πάτροκλος, κ' ἐπάνω τῶν οἱ ἄλλοι,
 οἱ Τρῶες καὶ οἱ Δαναοὶ σφοδρὴν κροτοῦσαν μάχην.
 καὶ ὅπως μ' ἀγῶν' ἀντίζηλον ὁ Εὐρος μετὸν Νότον 765
 ἔς τὸ ὄρος δάσος πολεμοῦν βαθὺ καὶ φουντωμένο
 ἀπὸ πολὺφλουδαῖς κραινὲς καὶ φράξα καὶ μελέγους,
 ποῦ σμίγουν ὄλ', ἀντικτυποῦν τὰ μακρὰ κλαδιὰ τους,
 καὶ ὅπως συντρίβονται πολὺς ὁ βρόντος ἀντηχίει,
 ὅμοια μετ' ἀντίθετην ὄρημν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ Τρῶες 770
 σφάζονταν καὶ τὴν ἀνανδρὴν φυγὴν ἔς τὸν νοῦν δὲν εἶχαν,
 καὶ ὡς μάχονται ὀλόγυρα ἐκεῖ ἔς τὸν Κεβριόνην
 λόγχαις ἐμπήχθησαν πολλαῖς καὶ φτεροφόρ' ἀκόντια
 καὶ ἀσπίδαῖς σκούντησαν πολλαῖς λιθάρια φουκτωμένα.
 καὶ αὐτὸς ἔς τὸ μέσο ἀπέραντος ἔς τὸν στρόβιλον τῆς σκόνης 775
 κοιτάμενος τοὺς ἱππικούς ἀγῶναις λησιμονοῦσε.
 Καὶ ὅσον ὁ ἥλιος ἔλαμπε ἔς τὰ μεσουράνια μέρη
 κτυπιόνταν κ' ἔπεφταν πολλοὶ καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ὁμοίως·
 καὶ ἅμ' ἔγυρεν ὁ ἥλιος, ὅταν τὰ βῶδια λυῶνται,
 τότε ἐνικοῦσαν οἱ Ἀχαιοὶ χωρὶς νὰ θέλ' ἡ μοῖρα. 780
 καὶ ἀπὸ τ' ἀκόντια ξέστυραν τὸν ἦρωα Κεβριόνην

- μακρὰν τῶν Τρώων, κ' ἔπειτα τὸν γδύσαν ἀπ' τὰ ὄπλα.
 ἄς τοὺς Τρώας πέφτει ὁ Πάτροκλος ἀφανισμόν νὰ φέρῃ
 καὶ τρεῖς φοραῖς κραυγάζοντας τρομακτικῶς ἐχύθη 785
 καὶ ἀνδραῖς ἑννέα τῆ φορὰ θροβόλησαν ἄς τὸν Ἄδη.
 ἀλλ' ὅταν τέταρτην φορὰν ὡσάν θεὸς ὤρμουσε,
 τότε σοῦ ἐφάνη, Πάτροκλε, τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου'
 ὅτι ἄς τὴν μάχην σοῦ ἴθ' ἔμπρὸς τρομακτικὸς ὁ Φοῖβος.
 καὶ δὲν τὸν εἶδε, ὡς ἔρχονταν, ἄς τὴν ταραχὴν τῆς μάχης 790
 μὲς τὴν κατάχνια ὀλόκλειστος· τοῦ ἐστήθη ὀπίσω ὁ Φοῖβος
 μὲ τὴν παλάμην πετακτὴν τοῦ ἐπάταξε τοὺς ὤμους
 καὶ ὄλην τὴν ῥάχην· κ' ἔστριψάν τὰ μάτια τοῦ Πατρόκλου.
 καὶ ὁ Φοῖβος ἀπ' τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐπέταξε τὸ κράνος,
 ποῦ ἀντήγησε, ὡς ἐκύλησε ἄς τὰ πόδια ἐκεῖ τῶν ἵππων'
 καὶ ἡ χαιτὴ του ἄς τὰ χῶματα μολύνθη καὶ ἄς τὸ αἷμα. 795
 καὶ ὡς τότε δὲν ἐγίνετο νὰ μολυνθῆ ἄς τὸ χῶμα
 ὁ κῶνος λαμπροφούντωτος, ποῦ ἔσκειπε τ' ὄραϊο
 μέτωπο καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως·
 καὶ τότε τὸ ἄδωκεν ὁ Ζεὺς τοῦ Ἔκτορος νὰ σκέπη 800
 τὴν κεφαλὴν του κ' ἔφθανε ἄς αὐτὸν ἡ μαύρ' ἡμέρα·
 κ' ἐκόπη τὸ μακρόσκιο κοντάρι ἄς τὴν παλάμην
 τὸ λογηφόρο, τὸ βαρὺ, καὶ τοῦπεζε ἀπ' τοὺς ὤμους
 μ' ὄλον τὸν τελαμῶνα τῆς ἡ κροσσωμένη ἀσπίδα.
 καὶ ὁ Φοῖβος, τοῦ Διὸς υἱός, τὸν θῶρακα τοῦ λέει. 805
 ἔθεοκρούσθη ὁ Πάτροκλος, τοῦ ἐλύθησαν τὰ μέλη
 καὶ θαμπωμένος ἔμεινε· καὶ ὀπίσω μὲ τὴν λόγην
 τὸν κτύπησ' ἕνας Δάρδανος τῶν ὤμων εἰς τὴν μέσην,
 ὁ Πανθοῖδης Εὐφορβος, ποῦ ἔπρωτευε τῶν ἄλλων
 ἄς τὴν λόγην, εἰς τὸ τρέξιμο καὶ ἄς τὴν ἵππομαχίαν. 810
 ὅταν πολέμου ἀμάθητος πρωτῆλθεν ἵππομάχος,
 εἴκοσι ἀνδραῖς μόνος του κατέβασε ἀπ' τοὺς ἵππους.
 αὐτὸς πρῶτος σ' ἐλόγχισεν, ὦ Πάτροκλε ἵππομάχε,
 καὶ δὲν σ' ἐφόνευσε, κ' εὐθύς τὴν λόγην ἀπ' τὸ σῶμα
 ἄρπαξε καὶ μὲς τὸν στρατὸν ἐσύρθη, δὲν ἐστάθη 815
 ν' ἀντιταθῆ ἄς τὸν Πάτροκλον, ἀν καὶ ξαρματωμένος,
 ἀλλ' ὡς τὸ χεῖρι τοῦ θεοῦ τὸν δάμασε καὶ ἡ λόγην
 πρὸς τοὺς συντρόφους ἔστρεψε τὴν μοῖραν ν' ἀποφύγη.
 καὶ ὁ Ἔκτωρ ἀπ' ταῖς φάλαγγαις ἄμ' εἶδε τὸν γενναῖον
 Πάτροκλον ν' ἀποσύρεται κονταροπληγωμένος, 820
 προχώρησε, τοῦ ἐστήθη ἔμπρὸς, καὶ μέσα εἰς τὸ λαγγόνι
 τὴν λόγην ὄλην ἔμπηξε κ' ἡ ἄκρη ἐβγήκε πέρα.
 ἔπεσε καὶ κατήφεια ἄς τοὺς Ἀχαιοὺς ἐχύθη.
 καὶ ὡς λέοντας καὶ ἀδείλιαστος ἀγριόχοιρος ἄς τὸ ὄρος
 μάχονται μεγαλόψυχα γιὰ μιὰ μικρὴ βρουσοῦλα.
 ὅτι νὰ πιοῦν θέλουν καὶ οἱ δυὸ μὲ λύσσαν, ὡς ποῦ ὁ χοῖρος 825
 ἄσκομαχῶντας ξιφνητῶ ἄς τὸν λέοντ' ἀποκάτω'

ὁμοίως τὸν ἀνδράγαθον υἱὸν τοῦ Μενoitίου.
πολλῶν φονεὰ μαχητῶν ὁ Πριαμίδης. Ἐκτωρ
μὲ λόγχην ἐθανάτωσε κ' ἐπάνω του ἐκανχήθη·
«τὴν πόλιν μας, ὦ Πάτροκλε, θαρροῦσες ν' ἀφανίσῃς, 830
καὶ δούλαις ἔς τὴν πατρίδα σου νὰ πάρῃς τὰς γυναῖκας,
ἀνόητε! καὶ ἀκούραστα γι' αὐταῖς ἐτρικνυμίζαν
τ' ἄλογα τὰ φτερόποδα τοῦ Ἐκτορος, κ' ἐκεῖνος, —
ποῦ εἶμαι πρῶτος μαχητῆς τῶν φιλομάχων Τρώων,
καὶ δὲν θὰ ἴδουν, ἐνόσω ζῶ, τὴν δουλικὴν ἡμέρα· 835
καὶ τώρα σὲ τὰ ὄρνεα θὰ φάγουν εἰς τὴν Τροίαν.
ἄθλιε! δὲν σὲ ἀφέλησεν ὁ ἀνδρεῖος Ἀχιλλέας·
θὰ σοῦ παράγγελνε πολλὰ τὴν ὥραν ποῦ ἐκινούσες·
« νὰ μὴ γυρίσῃς, Πάτροκλε ἱππόμαχε, ἔς τὰ πλοῖα
πρὶν σχίσῃς εἰς τοῦ Ἐκτορος τὰ στήθη τὸν χιτῶνα 840
βαμμένον εἰς τὸ αἷμμα του»· αὐτὰ θὰ εἶπ' ἐκεῖνος
καὶ αὐτὰ τὰ λόγια σ' ἄρσαν, ἀνόητος ὡς εἶσαι.»
Καί, Πάτροκλε, τοῦ ἀπάντησες μὲ τὴν ψυχὴν ἔς τὸ στόμα·
« Ἐκτορ, κανχήσου ὅσο εἰμπορεῖς, τώρα ποῦ ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Φοῖβος 845
τὴν νίκην σοῦ ἐχάρισαν — καὶ αὐτοὶ μὲ καταβάλλουν
εὐκολ', ἀφοῦ μοῦ ἀφαίρεσαν τὰ ὄπλ' ἀπὸ τοὺς ὤμους.
κ' εἴκοσιν ὅμοιοι μὲ σὲ νὰ εἶχαν ἔλθῃ ἐμπρὸς μου
ὅλοι νεκροὶ θὰ ἔπεφταν ἔς τὴν κόγχην μου ἀποκάτω.
ἐμένα ἢ μοῖρα ἐφόνευσεν ἢ μαύρη μὲ τὸν Φοῖβον,
καὶ ἀπ' τοὺς θνητοὺς ὁ Εὐφορβος· τρίτος ἐσὺ μὲ γδύνεις. 850
καὶ ἄκουσε ἀκόμα τί θὰ εἰπῶ καὶ βιάε το ἔς τὸν νοῦν σου·
ὀλίγαις εἶν' ἢ ἡμέραις σου, καὶ ἴδου σὲ παραστέκει
ἢ μοῖρα ἢ παντοδύναμη κ' ἢ ὥρα τοῦ θανάτου,
ὅπου ἀπ' τὸ χέρι ἀδάμαστο θὰ πέσῃς τοῦ Ἀχιλλέως.»
Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ἀπέθανε· καὶ κλαίοντας θλιμμένη 855
τὴν μοῖραν, ποῦ νεότητα καὶ ἀνδρείαν τῆς ἐπῆρε,
ἀπὸ τὰ μέλη του ἢ ψυχὴ κατέβηκε ἔς τὸν Ἄδη.
νεκρὸν τὸν ἐπροσφώνησεν ὁ λαμπροφόρος Ἐκτωρ·
« ὦ Πάτροκλε, τὸν θάνατον γιὰ μοῦ προμαντεύεις;
ποῖος ξεῦρει μήπως ὁ Ἀχιλλεύς, τῆς Θέτιδος ὁ γόνος, 860
χάσῃ αὐτὸς πρῶτος τὴν ζωὴν ἔς τὴν λόγχην μου ἀποκάτω;»
Εἶπε καὶ μέσ' ἀπ' τὴν πληγὴν, πατώντας τον, τὴν λόγχην
ἀνέσπασε καὶ ἀνάσκελον τὸν ἐσπρωξε ἔς τὸ γῶμα.
κ' εὐθύς ἔς τὸν Αὐτομέδοντα μὲ τὸ κοντάρι ἐχύθη,
ποῦ εἶχε ἀκόλουθον λαμπρὸν ὁ ἀσύγκριτος Πηλεΐδης, 865
νὰ τὸν κτυπήσῃ, ἀλλ' ἐπαιρναν αὐτὸν οἱ ταχεῖς ἵπποι,
οἱ ἀθάνατοι ποῦ οἱ θεοὶ χάρισαν τοῦ Πηλέως.

P

Εἶδεν εὐθύς ὁ ἀρείφιλος Μενέλαος Ἀτρείδης
 πῶπесе ὁ Πάτροκλος αὐτοῦ ἕς τὴν μάχην μὲ τοὺς Τρῶας,
 καὶ ἕς τ' ἄρματά του ἀστραφετὸς ἐβγήκε ἀπ' τοὺς προμάχους
 καὶ ὀλόγουρά του ἐβάδιζε, καθὼς εἰς τὸ μοσχάρι
 γόζοντας περιστρέφεται πρωτόγεννη μητέρα. 5
 παρόμοια ὁ Μενέλαος ἕς τὸ σῶμα τοῦ Πατρόκλου·
 καὶ τὸ κοντάρι ἐκράτει ἔμπρὸς καὶ τὴν γλυστρὴν ἀσπίδα,
 γὰρ νὰ φονεύσῃ ὅποιον ἰδῆ ἕς τὸ σῶμα νὰ σιμώσῃ.
 ἄλλ' ὡς ἔπεσεν ὁ Πάτροκλος ὁ ἀσύγκριτος ἕς τὴν μάχην
 ἀδιάφορος δὲν ἔμεινεν ὁ ἥρωσ Πανθοΐδης. 10
 καὶ ἕς τὸν Μενέλαον ἔμπροσθεν ἐστήθη καὶ τοῦ εἶπε·
 «Μενέλαε διόθρεπτε, ὀπίσω καὶ ἀφησέ μου
 τὸ λείψανο καὶ τ' ἄρματα· τὰ αἵματοβαμμένα.
 ὅτι ἀπ' ἐμὲ πρῶτος κανεῖς τῶν Τρώων κ' ἐπικούρων
 δὲν λόγγισε τὸν Πάτροκλον ἕς τὸν δυνατὸν ἀγῶνα· 15
 γι' αὐτὸ νὰ λάβω ἀφησε φήμην λαμπρὴν ἕς τοὺς Τρῶας
 μὴ σοῦ ἀφαιρέσ' ἢ λόγγη μου τὴν ποθητὴν ψυχὴν σου.»
 Τότε ὁ ξανθὸς Μενέλαος ἐβάρυνε καὶ τοῦ πε·
 «Δίε πατέρ', ἀβάστακταις ποῦ εἶν' ἢ ἀλαζονεῖαις!
 ὅμοιαν ψυχὴν περήφανην δὲν ἔχε. τὸ λιοντάρι 20
 δὲν ἔχει ὁ λεοπάρδαλις, ὁ ἄγριος μήτε ὁ χοῖρος
 ὅπου κακόγνωμος θαρρεῖ πολὺ ἕς τὴν δυνάμιν του,
 ὅσον τοῦ Πάνθου τὰ παιδιὰ ἐπαίρονται γ' ἀνδρεία.
 οὐδ' ὁ Ὑπερήνωρ χάριξε τὴν νειότη του ὁ γενναῖος,
 ποῦ ἔμπρὸς μου ἐστάθη ἀντίμαχος καὶ μ' ἐψέξε πῶς εἶμαι 25
 ἕς τὴν μάχην ὁ ἀχρειότερος τῶν Δαναῶν ἥρώων·

καὶ ὀπίσω μὲ τὰ πόδια του δὲν γύρισε, πιστεύω,
 νὰ εὐφράνη τὴν γυναῖκα του καὶ τοὺς σεπτοὺς γονεῖς του.
 ἔμπρός μου ἔὰν σταθῆς καὶ σύ, νεκρὸς ἔδω θὰ πέσης.
 ἀλλὰ νὰ μὴν ἀντιταχθῆς ἕξ ἐμὲ σὲ συμβουλεύω, 30
 καὶ γύρε ἀπίσω εἰς τὸν στρατὸν πρὶν πάθης ἀπὸ ἐμένα.
 μόνο ἀφοῦ ἐγίν' ἡ συμφορὰ ὁ ἀνόητος μαθαίνει.»
 Εἶπε καὶ δὲν τὸν ἔπειθε· καὶ ἀντεῖπε πρὸς ἐμείνον'
 «Μενέλαε, τώρα ἐκδίκησιν θὰ πάρω τοῦ ἀδελφοῦ μου,
 ὁποῦ μοῦ τὸν ἐφόνευσε καὶ τὸ καυχᾶσαι ἀκόμη, 35
 ποῦ τὴν γυναῖκα ἐχόρηψες ἕξ τὸν νέον τοὺς νυμφῶνα
 καὶ τοὺς γονεῖς του ἔκαμες τὴν κλάψα ν' ἀγαπήσουν.
 τοῦ θρήνου παρηγόρημα θὰ φέρω τῶν θλιμμένων.
 ἂν ἀφοῦ πάρω τ' ἄρματα καὶ ὁμοῦ τὴν κεφαλὴν σου,
 τοῦ Πάνθου καὶ τῆς Φρίντιδος ἐγὼ τὰ παραδώσω. 40
 ἀλλὰ θὰ εἶναι σύντομος ἕξ τὴν δοκιμὴν ὁ ἀγῶνας,
 καὶ θεὸς νὰ δείξῃ ποιὸς ἔδω θὰ φύγῃ ἢ θὰ νικήσῃ.»
 Εἶπε καὶ τὸν ἐκτύπησε ἕξ τὴν κυκλωτὴν ἀσπίδα·
 δὲν ἔσπασε τὴν στερεὴν ἀσπίδα τὸ κοντάρι
 κ' ἡ γάλκιν' ἄκρη ἐστράβωσε· κατόπιν ἐπετάχθη, 45
 ἀφοῦ εὐχρήθη τοῦ Διός, ὁ Ἄτρεΐδης μὲ τὴν λόγχην,
 μὲς τὸν λαιμὸν τὴν ἔμπηξεν, ἐκεῖ ποῦ ἀποχωροῦσε,
 καὶ δυνατὰ τὴν ἔμπηξε μὲ τὸ βαρὺ του χεῖρι.
 κ' ἔξω ἀπ' τὸ σῆμα τ' ἄπαλὸ ἡ ἄκρη ἀντιζου ἐβγήκε.
 βρόντησε κάτω κ' ἤχησαν ἐπάνω τ' ἄρματα του. 50
 ἕξ τὸ αἷμα ἐβάψ' ἡ κόμη του, καλὴ σὰν τῶν Χαρίτων,
 καὶ μὲ τ' ἀσημοχούσαφα σφιγμέναις ἢ πλεξίδαις.
 καὶ ὅπως ἑωργὸς ὀλόχλωρο τρέφει βλαστάρι ἐλαίας,
 ἕξ ἔρημον τόπον μ' ἀφθονον νερὸν σιμὰ ἕξ τὴν ῥίζαν,
 ὠραῖον, ὀλοπράσινο καὶ ἀσπροανθοβολισμένο 55
 εἰς τῶν ἀνέμων ταῖς πνοαῖς λυγίζει τὰ κλαδιά του·
 ἔρχεται ξάφνου ρούφουλας σφοδρῆς ἀνεμοζάλης.
 καὶ σύρριξ' ἀπ' τὸν βλάκκον του ἕξ τὸ χῶμα τὸ ξαπλόνει·
 παρόμοια τὸν Εὐφορβον, κονταριστὴν ἀνδρείον,
 ἐφόνευσε ὁ Μενέλαος καὶ νῦν τὸν γδύσῃ ὠμοῦσε. 60
 καὶ ὡς τὴν ἀνδρείαά του θαρρετός, θρέμμα βουνοῦ, λεοντάρι
 ἀρπάζει τὴν καλλίτερην δαμάλαν τῆς ἀγέλης·
 μὲ τ' ἀνδρειωμένα δόντια του τὸν σβέρον τῆς συντριβίης,
 καὶ τῆς ρουφᾶ τὰ σωθικὰ κατόπι καὶ τὸ αἷμα
 σπαρακτικά, καὶ ἄνδρες βοσκοὶ καὶ σκύλοι τὸν κυττάζουν, 65
 καὶ ἀπὸ μακρὰ βάζουν φωναῖς καὶ δὲν τολμᾷ κανένας
 νὰ πλησιάσῃ ὅτι γλωμὸς τοὺς κυριεύει ὁ τρομός·
 ὁμοῖα ἕξ τὰ στήθη του κανεῖς τότε καρδιά δὲν εἶχε
 εἰς τὴν ἀνδρείαά ν' ἀντιταχθῆ τοῦ ἐνδόξου Μενελάου.
 Κ' εὐκόλα τὰ λαμπρὰ ἄρματα θὰ ἐπαίγνε τοῦ Εὐφορβου 70
 ὁ Ἄτρεΐδης, ἀλλὰ βέσκατος ἐγεννήθη ὁ Φοῖβος

- ποῦ ἐκίνησε τὸν Ἔκτορα, ἰσόπαλον τοῦ Ἄρη
 τοῦ Μέντη, ὅπου βασιλεύει ἔς τοὺς Κίκονας, ἐπῆρε
 τ' ἀνάστημα καὶ τὴν μορφήν καὶ πρὸς ἐκεῖνον εἶπε·
- 75· ὦ Ἔκτορ τ' ἀκατάφραστα ξετροχέεις τόσην ὥραν,
 τοῦ Ἀχιλλέως τ' ἄλογα καὶ αὐτὰ δὲν τὰ δαμάζει
 ἢ τ' ἀνεβραίνει ἄλλος θνητὸς ἢ μόνος ὁ ἀνδρειωμένος
 Αἰακίδης, ὅπου ἀθάνατη τὸν γέννησε μητέρα.
 ὥστόσοσον ὁ Μενέλαος, ἐκεῖ ποῦ τοῦ Πατρόκλου
 80· σκέπει τὸ σῶμα, ἐφόνευσε ἄνδρα λαμπρὸν τῶν Τρῶων
 τὸν Πανθοΐδην Εὐφορβον, καὶ τὴν ἀνδρεία τοῦ ἐπῆρε.»
 Εἶπε κ' ἐγύρισε ὁ Θεὸς ἔς τὴν ταραχὴν τῆς μάχης,
 κ' αἰσθάνθη πόνον τρομερὸν ὁ Ἔκτωρ στὴν καρδιά του.
 85· ἐκύτταξε ἔς τὰς φάλαγγας καὶ εἶδε τὸν Ἀτρεΐδην
 νὰ παίρνῃ τὰ λαμπρὰ ἄρματα, τὸν ἄλλον ξαπλωμένον
 ἔς τὴν γῆν καὶ ἀπὸ τὸ λάβωμα τὰ αἵματα νὰ ῥέουν.
 εἰς τ' ἄρματά του ἀστραφτερός ἐβγήκε ἀπ' τοὺς προμάχους
 κραυγάζοντας, προσόμοιος μ' ἄσβεστην φλόγα Ἡφαίστου
 90· καὶ τὴν βοήν δὲν ἄροησεν ὁ Ἀτρεΐδης νὰ γνωρίσῃ
 καὶ μέσα εἰς τὴν γενναίαν του ψυχὴν μὲ πόνον εἶπε·
 «ὦ συμφορὰ μου! ἂν τ' ἄρματα ἀφήσω ἐδῶ καὶ ἀκόμη
 τὸν Πάτροκλον ποῦ ἔπεσε, γιὰ νὰ ἐκδικήσῃ ἐμένα,
 95· θὰ μὲ ὀνειδίσουν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ ἀπ' ἐντροπῆν ἂν μείνω
 τοὺς Τρῶας καὶ τὸν Ἔκτορα νὰ πολεμήσω μόνος
 τότε τὸν ἕναν οἱ πολλοὶ κακὰ θὰ περικλείσουν·
 καὶ ὁ Ἔκτωρ ὄλαις φέρνει ἐδῶ τὰς φάλαγγας τῶν Τρῶων,
 ἀλλὰ νὰ διαλογίζεται τί στέκεται ἡ ψυχὴ μου;
 100· ὅποιος θελήσῃ ἀντίθετα νὰ μάχεται μ' ἐκεῖνον,
 ποῦ τὸν δοξάζει ἕνας θεός, μέγα κακὸ θὰ πάθῃ.
 καὶ ἀφοῦ τὸν Ἔκτορα οἱ θεοὶ ἔς τὴν μάχην ἐκινήσαν
 ἂν δώσω τόπον εἰς αὐτὸν κανεὶς δὲν θὰ μὲ ψέγῃ·
 κάπου ἤθελα τὸν Αἴαντα νὰ ἄκουα τὸν ἀνδρεῖον
 105· τότε καὶ ἀντίθετα πόλεμον θὰ ἐκάναμεν οἱ δύο,
 νὰ πάροουμε ἴσως τὸν νεκρὸν ἔς τὸν θεῖον Ἀχιλλέα,
 ἕνα ὀλιγώτερο κακὸ ἔς τὰς τόσας συμφοραῖς μας.»
 Ταῦτα ἐνῶ κεῖνος ἔλεγε ἔς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του,
 110· Ταῦτα ἔκτωρ καὶ μ' αὐτὸν ἢ φάλαγγας τῶν Τρῶων
 ἔρχεται ὁ Ἔκτωρ καὶ μ' ἐπὶ δόξιν ὀπίσω
 ἄφησε τότε τὸν νεκρὸν κ' ἐπόδιζεν ὀπίσω
 συχνὰ τὴν ὄψιν στρέφοντας, σὰν δυνατὸ λεοντάρι
 115· ποῦ ἀπὸ τὴν στάνην μὲ φωναῖς τὸν διώκουν καὶ μὲ βέλη
 ἄνδρες καὶ σκύλοι· μέσα του τὰ σπλάγγα τ' ἀνδρειωμένα
 παγόνουν· ὥστε ἀθέλητα τὸ περιᾶνι ἀφίνει.
 ὁμοίως ἀπ' τὸν Πάτροκλον ἐπόδιζ' ὁ Ἀτρεΐδης,
 καὶ ὡς ἐφθασε ἔς τοὺς Ἀχαιοὺς ἐστάθη κ' ἐστράφη,
 115· καὶ γιὰ τὸν μέγαν Αἴαντα τὸν Τελαμωνιάδην

ἐκύττα καὶ τὸν εἶδ' εὐθύς ᾿ς τ' ἀριστερὰ τῆς μάχης
 πού τοὺς συντρόφους θάρρυνε ᾿ς τὴν μάχην, ὅτι ὁ Φοῖβος
 ὄρμην φυγῆς ἀκράτητην τοὺς ἔβαλε ᾿ς τὰ στήθη,
 ἔτρεξε, τὸν πλησίασε καὶ «δράμε» τοῦ ᾿πε «ὦ φίλε,
 τὸν πεθασμένον Πάτροκλον μ' ἔμε νὰ ὑπερασπίσης,
 τὸ λείψανο ἴσως φέρωμε ᾿ς τὸν θεῖον Ἀχιλλέα
 γυμνὸ ὅτι ἔχει ἄρματα ὁ λοφοσειστής Ἔκτωρ.»
 Ἐτάραξεν ὁ λόγος τοῦ Αἴαντος τὰ στήθη
 καὶ ὁμοῦ μὲ τὸν Μενέλαον ἐβγήκε ἀπ' τοὺς προμάχους·
 καὶ ὡς ἐγδύσε τὸν Πάτροκλον ὁ Ἔκτωρ τὸν τραβοῦσε
 μὲ τὴν λεπίδ' ἀκονητὴν νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι
 καὶ νὰ πετάξῃ τὸ κορμὶ ᾿ς ταῖς σκύλλαις τῆς Τρωάδος
 μὲ ἀσπίδα ὡς πύργον στήθησκεν ἐγγὺς ὁ μέγας Αἴας
 καὶ ᾿ς τοὺς συντρόφους σύσθησκεν ὁ Ἔκτωρ καὶ ᾿ς τ' ἀμιάξι
 ἀνέβη καὶ παράγγειλε τοὺς Τρωῶς εἰς τὴν πόλιν
 νὰ φέρουν τὰ λαμπρ' ἄρματα, δόξαν νὰ τάχῃ ἐκεῖνος.
 κ' ἐσκέπαζε τὸν Πάτροκλον μὲ τὴν πλατειᾶν ἀσπίδα
 ὁ Αἴας, ὅπως λεόντισσα ἐμπρὸς ἀπ' τὰ μικρὰ της,
 ποῦ κυνηγοὶ τὴν ἀπαντοῦν νὰ τὰ ὀδηγᾷ ᾿ς τὸν λόγγον·
 ᾿ς τὴν ῥώμην της περήφανη τὸ μέτωπο σουφρώνει
 καὶ μὲ τὰ φρούδια χαμηλὰ τὰ μάτια της σκεπάζει·
 αὐτὴν ἐμπρὸς ᾿ς τὸν Πάτροκλον τὴν στάσιν πῆρε ὁ Αἴας.
 ὁ Ἄτρεΐδης ὁ Μενέλαος καὶ αὐτὸς εἰς τ' ἄλλο πλάγι
 παρὰ στεκε περίλυπος μὲς τ' ἀνδρειωμένα στήθη.
 Καὶ ὁ Γλαῦκος τοῦ Ἴππολόχου υἱός, ὁ ἄρχος τῶν Δυκίων,
 μ' ἄγριαν ματιὰ ᾿ς τὸν Ἔκτορα βαρὺν τὸν λόγον εἶπε·
 «Ἔκτορ, ᾿ς τὰ κάλλη ἀσύγκριτε, καὶ ἀδύνατε ᾿ς τὴν μάχην,
 εἶσαι δειλὸς καὶ χάρισμα μεγάλῃν δόξαν ἔχεις.
 τῶρα τὴν πόλιν σκέψου ἐσὺ νὰ σώσης καὶ τὸν πύργον
 μόνος ἐσὺ μὲ τοὺς λαοὺς ποῦ κατοικοῦν ᾿ς τὴν Τροίαν.
 διότι διὰ τὴν πόλιν σὰς κανένας τῶν Δυκίων
 δὲν θέλει μάχεται ᾿ς τὸ ἐξῆς, ἀφοῦ δὲν εἶχε χάριν
 τοῦτος ὁ ἀτελεύτητος μὲ τὸν ἐχθρὸν ἀγῶνας.
 πῶς ἄνδρ' ἄλλον κατώτερον, ἐλεινέ, θὰ σώσης,
 ἀφοῦ ξένον καὶ σύντροφον, τὸν μέγαν Σαρπηδόνα
 νὰ γείνῃ ἀφήκες ἄρπαγμα ᾿ς τὰ πλήγη τῶν Ἀργείων·
 ποῦ μέγα κέρδος ἔφερε ᾿ς τὴν πόλιν καὶ ᾿ς ἐσένα,
 καὶ δὲν τὸν φύλαξες, δειλέ, τῶν σκύλλων ἀπ' τὸ στόμα.
 γιὰ τοῦτο οἱ Λύκιοι θὰ πεισθοῦν ᾿ς τὸν λόγον μου νὰ φύγουν
 εἰς τὴν πατρίδα καὶ ὄλεθρος θὰ πέσῃ ᾿ς τὴν Τρωάδα·
 ὅτι ἂν ἀτρώιμητην ὄρμην εἶχαν ᾿ς τὰ στήθη οἱ Τρωῶες,
 ὡς ἡ καρδιά ᾿ναι τῶν ἀνδρῶν ὁποῦ γιὰ τὴν πατρίδα
 μὲ τοὺς ἐχθροὺς ἀκούραστον βαστοῦν πόλεμον ἀγῶνα,
 τότε εὐκόλα τὸν Πάτροκλον θὰ ἐσέρναμε ᾿ς τὴν Τροίαν.
 καὶ ἂν ἀπ' τῆς μάχης τὴν βοήν ᾿ς τὴν πόλιν τοῦ Προιάμου

- ἔσθραμε μαχόμενοι τοῦτον τὸν πεθαμένον
τὸν Σαρπηδὸν ἀντάλλαγμα καὶ τ' ἄρματα τοῦ οἱ Ἄργεῖοι
θὰ ἔδιδαν νὰ φέρωμε ἕς τὰ τεῖχη τῆς Ἰλίου
ὅτ' ἦταν κείνος ὁ νεκρὸς ἀκόλουθος μέγαν
ἄνδρός, ὅπου τῶν Δαναῶν πρωτεύει ἕς τὴν ἀνδρείαν. 165
- ἄλλὰ τὸν μεγαλόψυχον υἱὸν τοῦ Τελαμῶνος
ἕς τὴν μάχην σὺ δὲν τόλμησες κατὰματα νὰ βλέπης,
νὰ πολεμήσῃς κ' εἶναι αὐτὸς πολὺ καλῆτερός σου.»
Τοῦ ἀντεῖπε μ' ἄγριο βλέφαρο ὁ λοφοσείστης Ἔκτωρ·
«ὦ Γλαῦκε, τόσον ἄδικον νὰ μοῦ προφέρῃς λόγον; 170
ἔλεγα πῶς ἕς τὴν φρόνησιν πρωτεύεις σὺ τῶν ἄλλων
ἀνθρώπων ὅπου κατοικοῦν τὴν κάρπιμην Λυκίαν
καὶ τώρα ὅ,τ' εἶπες μοῦ δειξεν ὅτι σωστὰ δὲν κρίνεις,
ποῦ ἔμπρός ἕς τὸν μέγαν Αἴαντα δὲν τόλμησα νὰ μείνω. 175
μὲ δὲν παγώνει ὁ τάραχος τῆς μάχης καὶ τῶν ἴππων·
ἀλλὰ νικά πάντοτε ὁ νοῦς τοῦ αἰγιδοφόρου Δία
ποῦ εὐκόλα καὶ ἄνδρ' ἀτρόμητον δειλιάζει καὶ τὴν νίκην
τοῦ ἀφάρει καὶ ἄλλη φορὰ τὸν σπρώχνει αὐτὸς ἕς τὴν μάχην.
ἀλλὰ στήσου ἕς τὸ πλάγι μου, νὰ ἰδῆς, ἀγαπητέ μου,
ἂν θάμαι ὀλήμερα δειλὸς καθὼς μοῦ τ' ὄνειδίζεις. 180
ἢ ἂν πολλοὺς τῶν Δαναῶν, ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἀνδρεῖοι,
θὰ στρώσω, ἐκεῖ ποῦ μάχονται τὸν Πάτροκλον νὰ σώσουν.»
Εἶπε κ' ἐσήκωσε φωνὴν μεγάλην εἰς τοὺς Τρῶας·
«Τρῶες, Λύκιοι, Δάρδανοι καὶ σεῖς κονταρομάχοι,
ἄνδρες φανῆτε μ' ὀλην σας τὴν δύνημιν, ὦ φίλοι, 185
τ' ἄρματα ὅσο νὰ ζωσθῶ τὰ ὄρατα τοῦ Ἀχιλλέως,
ποῦ ἐφόνευσαν τὸν Πάτροκλον καὶ λάφυρα τὰ ἐπήρα.»
Αὐτὰ εἶπε καὶ ἀναχώρησεν ὁ λοφοσείστης Ἔκτωρ·
κ' ἐχύθηκεν ὡς ἀστραπή, νὰ φθάσῃ τοὺς συντρόφους,
ὅπου ἕς τὴν πόλιν ἔφεραν τὰ ὄπλα τοῦ Ἀχιλλέως 190
καὶ ὄχι μακρὰν τοὺς πρόφθασεν καὶ ἀνάμερ' ἀπ' τὴν μάχην
ἔστάθη, τὴν πολύθηνον, τὰ ὄπλα νὰ ξαλλάξῃ,
καὶ ἕς τὴν ἀγίαν Ἰλίον νὰ φέρουν τὰ δικά του
ἕς τοὺς Τρῶας ἔδωσε, καὶ αὐτὸς τ' ἀθάνατα ἐξωνόνταν 195
τοῦ Ἀχιλλέως, ποῦ οἱ θεοὶ χάρισαν τοῦ πατρός του.
καὶ τοῦτος, ὅταν γέραςε τὰ ἔδωκε τοῦ υἱοῦ του
ἀλλὰ ὁ υἱὸς δὲν γέραςε ἕς τὰ ὄπλα τοῦ πατρός του.
Καὶ ἅμα τὸν εἶδε ὁ βροντητῆς Κρονίδης κατὰ μέρος
τὰ ἄρματα νὰ ζώνεται τοῦ θεῖου Ἀχιλλέως,
ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν κ' ἔλεγε μέσα ὁ νοῦς του· 200
«ὦ δύστηχε, δὲν ἐννοεῖς τὸν θάνατον κοντὰ σου,
καὶ τ' ἀφθαρτ' ἄρματα φορεῖς τοῦ πρώτου πολεμάρχου,
ποῦ τὴν ἀνδραγαθίαν του τόσον τρομάζουν καὶ ἄλλοι.
καὶ σύντροφον τοῦ φόνευσες καλὸν καὶ ἀνδρειωμένον,
καὶ ἄσγημα τῶν ἐγγύμωνες ἀπ' τὴν ἀρματωσιά του. 205

ἄλλα κἄν τώρα δύναμιν καὶ νίκην θὰ σοῦ δώσω
 ἀφοῦ δὲν μέλλει σπίτι σου νὰ γύρης ἀπ' τὴν μάχην,
 ἢ Ἀνδρομάχη τ' ἄρματα νὰ λάβῃ τοῦ Ἀχιλλέως.»
 Εἶπε, τὰ μαῦρα φρύδια χαμήλωσε ὁ Κρονίδης·
 καὶ ἄρμωσε τὴν ἄρματωσιά 'ς τοῦ Ἑκτορος τὸ σῶμα,
 μέσα του ἐμπήκε φοβερός ὁ Ἄρης καὶ τὰ μέλη
 ἄναιψαν ὅλα δύναμι καὶ 'ς τοὺς λαφρούς συμμάχους
 κραυγάζοντας προχώρησε κ' ἐπρόσφερνεν εἰς ὅλους,
 ὡς ἔλαμπε μὲς τ' ἄρματα τὸν θεῖον Ἀχιλλέα·
 κ' ἕναν πρὸς ἕναν εὔρηκε 'ς τὴν μάχην νὰ ἐμψυχώσῃ,
 τὸν Μέσθλην, τὸν Θρασύλοχον, τὸν Μέδοντα, τὸν Γλαῦκον,
 τὸν Φόρκυν, τὸν Ἰππόθοον καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον·
 μ' ἐκείνους τὸν Δεισήνορα ὁμοῦ καὶ τὸν Χρομίον,
 τὸν ὄρνεοσκόπον Ἐννομον καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε·
 «τῶν περιοίκων βοηθῶν ἄπειρα γένη, ἀκοῦτε·
 ὅταν ἀπὸ ταῖς χώραις σας σᾶς ἔφερα ἔδω πέρα,
 δὲν ἔζητοῦσα τοῦ λαοῦ ν' αὐξήσω ἐγὼ τὸ πλῆθος,
 ἀλλὰ γιὰ τὰς γυναῖκας μας καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ μας
 τῶν φιλομάχων Ἀχαιῶν μ' ἀνδρείαά ν' ἀντιταχθῆτε.
 ὄφεν καὶ γενναιότερην νὰ κάμω τὴν ψυχὴν σας,
 δῶρα σᾶς δίδω καὶ τροφαῖς καὶ πάσχουν οἱ λαοὶ μου.
 ἐμπρὸς λοιπὸν καθένας σας 'ς τὴν μάχην ἢ νὰ πέσῃ
 ἢ νὰ σωθῆ καὶ ἡ σύσμιξις τοῦτ' ἔχει τοῦ πολέμου.
 καὶ ὅποιος τὸν Αἴαντα ἠμπορεῖ νὰ σπρώξῃ καὶ νὰ σύρῃ
 τὸν Πάτροκλον, ἂν καὶ νεκρὸν, 'ς ταῖς φάλαγγαις τῶν Τρώων
 'ς αὐτὸν τὰ μισὰ λάφυρα θὰ δώσω, κ' ἐγὼ τ' ἄλλα
 μισὰ θὰ πάρω· καὶ ὅσο ἐγὼ, θὰ δοξασθῆ κ' ἐκεῖνος.»
 Εἶπε, κ' ἐκεῖνοι ὀρμητικὰ 'ς τοὺς Δαναοὺς χυθῆκαν
 μὲ τὰ κοντάρια σηκωτά· καὶ τοτ νεκρὸν θαρροῦσαν
 ν' ἀρπάξουν ἀπ' τὸν Αἴαντα τὸν Τελαμωνιάδην.
 μωροὶ! κ' ἐπάνω 'ς τὸν νεκρὸν πολλοὺς θεὲ νὰ θερίσῃ.
 τότε πρὸς τὸν Ἀνδράγαθον Μενέλαον εἶπ' ὁ Αἴας·
 «ἀγαπητὲ Μενέλαε, δὲν ἔχω ἐλπίδα πλέον
 νὰ γύρωμε ἀπ' τὸν πόλεμον ἐμεῖς εἰς τὴν πατρίδα.
 ὁ πεθαμένος Πάτροκλος δὲ μὲ τρομάζει τόσο
 ποῦ ἄφεικτα σκύλλοι Τρωϊκοὶ καὶ σκύλλοι θὰ τὸν φάγουν,
 ὅσο ἡ δική μου κεφαλὴ μὴν πάθῃ καὶ ἡ δική σου·
 ἔρχεται ὁ Ἑκτωρ καὶ μ' αὐτὸν μαυρίλα τοῦ πολέμου
 καὶ ἀφανισμὸς μᾶς ἤβρηκε! ἀλλὰ 'ς τοὺς πολεμάσχοις
 βάλε φωνὴν τῶν Δαναῶν, ἴσως κανεῖς ἀκούσῃ.»
 Εἶπε καὶ τὸν ἐπάκουσεν ὁ ἀνδράγαθος Ἀτρεΐδης,
 καὶ στριγκὴν ἔσυρε φωνὴν τῶν Δαναῶν καὶ εἶπε·
 «ὦ πολεμάχοι ἀγαπητοί, προστάταις τῶν Ἀργείων,
 ὅσους οἱ Ἀτρεΐδαις προτιμοῦν καὶ πίνετε μαζί τους
 ἀπὸ τὰ δῶρα τοῦ κοινοῦ καὶ ὁλοῦτε καθένας

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifianko Apothetirio Dimosias Istorikis
 Restrictions apply.

- τὰ πλήθη, καὶ τιμὴν ὁ Ζεὺς καὶ δόξαν σᾶς χαρίζει.
 μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ ἰδῶ ἕς τὴν φλόγα τοῦ πολέμου,
 καθέναν ἀπ' τοὺς ἀρχηγούς· ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἑαυτοῦ του
 κανεὶς ἄς ἔλθῃ κ' ἔλεγχον ἄς φοβηθῇ ἡ ψυχὴ του
 ἂν γείνη ὁ Πάτροκλος χαρὰ τῶν σκύλων τῆς Τρωάδος.» 255
- Ἔλτε κ' εὐθὺς τὸν ἄκουσεν ὁ Οἰλιάδης Αἴας
 καὶ πρῶτος ἦλθε μετ' σπουδὴν ἀπ' ὄπου ἐπολεμοῦσε
 κατόπιν ὁ Ἴδομενεύς, μ' αὐτὸν καὶ ὁ Μηριόνης,
 ἀκόλουθός του ἰσόπαλος τοῦ ἀνθρωποφόνου Ἄρη.
 καὶ ποῖδς ἕς τὸ πνεῦμα του νὰ εἰπῇ τὰ ὀνόματα ἠμποροῦσε 260
 τῶν ἄλλων ποῦ κατόπι του τὸν πόλεμον ἀνάψαν;
 Σύσσωμ' οἱ Τρῶες κτύπησαν ἐμπρὸς καὶ ὁ Ἔκτωρ πρῶτος·
 καὶ ὅπως ἐκεῖ ποῦ ὀβολῶ διογέννητο ποτάμι
 ἕς τὸ ρεῦμα ἐνάντια ἡ θάλασσα κῦμα ξερνᾷ μεγάλο
 κ' ἡ ἀκρογιαλιὰς ἀντιβοοῦν ἕς τὸν βρόντον τῆς θαλάσσης, 265
 μετ' ὅσῃν ὄρμησαν βοῆν οἱ Τρῶες καὶ τριγύρω
 ἕς τὸν Πάτροκλον οἱ Ἀχαιοὶ μετ' μιᾷ ψυχῇ, στεκόνταν
 φραγμένοι ἕς τὰς ἀσπίδας τῶν· καὶ ἕς τὰ λαμπρά τους κράνη
 σκοτάδι ὀλόγυρα βαθὺ τοὺς ἔχυσε ὁ Κρονίδης,
 ὅτι καὶ πρὶν τὸν Πάτροκλον καλόθελε, ὅταν ζοῦσε 270
 τοῦ Ἀχιλλέως σύντροφος, καὶ μισητὸ τοῦ ἔφρανε
 νὰ γείνη ἐκεῖνος ἀρπαγμὰ τῶν σκύλων τῆς Τρωάδος,
 καὶ τοὺς συντρόφους κίνησε γι' αὐτὸν νὰ πολεμήσουν.
 Καὶ πρῶτα οἱ Τρῶες ἔσπρωξαν τοὺς Ἀχαιοὺς, ποῦ ὀπίσω
 ἐπόδισαν καὶ τὸν νεκρὸν ἀφήκαν καὶ κανέναν 275
 οἱ Τρῶες οἱ περήφανοι δὲν πῆραν μετ' αἰς λόγους,
 ἀλλ' ἔτραβοῦσαν τὸν νεκρὸν· ἀλλ' ὅμως δὲν ἀργήσαν
 νὰ ὀρμήσουν πάλιν οἱ Ἀχαιοὶ σπρωγμένοι ἀπ' τὸν γενναῖον,
 τὸν Αἴαντα ὁποῦ δεύτερος τοῦ θαυμαστοῦ Πηλεΐδη,
 τῶν Δαναῶν ἐπρώτερος ἕς τὸ σῶμα καὶ ἕς τὰ ἔργα. 280
 καὶ ἀπ' τοὺς προμάχους ὄρμησαν μετ' τὴν ἀνδρείαν ἀγρίου
 χοίρου, ποῦ μετ' τὰ σύλλογγα βοννά κατασκορπίζει,
 καθὼς τινάζεται μετ' ὀρμῆν, ἀνδραῖς ὁμοῦ καὶ σκύλους.
 ὅμοια καὶ ὁ Αἴας ὁ λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Τελαμώνος
 εὐκόλα κατασκορπίσε τὰς φάλαγγας τῶν Τρώων, 285
 ποῦ ἐκύκλωναν τὸν Πάτροκλον θαρρῶντας νὰ τὴν σύρουν
 ἐπάνω εἰς τὴν πόλιν τους καὶ δόξαν ν' ἀποκτήσουν.
 Κ' ἐκεῖ τοῦ Διὸς Πηλασγοῦ τὸ δοξασιμὸν ἀγῶρι
 ὁ Ἰππόθεος τὸν ποδόσπερνε, ἕς τὸν δυνατὸν ἀγῶνα,
 ἀπὸ τὰ νεῦρα μετ' λογιῶν δεμένον εἰς τὴν φτέρνα, 290
 τῶν Τρώων καὶ τοῦ Ἐκτορος πρὸς χάριν, ἀλλ' ἐκεῖνος
 ἔπαθεν, οὐδὲ πρόφθασε κανέναν νὰ τὸν σώσῃ.
 τοῦτον ὁ Τελαμώνιος, ὀρμῶντας μετ' τὸ πλήθος,
 ἀντίκρουσε κ' ἐκτύπησε ἕς τὴν περικεφαλαίαν
 ἀπὸ τὴν λόγην ἔσκασε τὸ φουντωμένον κράνος, 295

ὅτι τὸ χεῖρ' ἦταν βαρὺ καὶ μέγα τὸ κοντάρι,
 καὶ ἅπ' τὴν πληγὴν ὁ ἐγκέφαλος πετάχθη ἔς τὸ στελεαίρι
 αἵματωμένος· νέκρωσαν τὰ μέλη του καὶ ἀφῆκε
 ἀπὸ τὰ χεῖρα του ἔς τὴν γῆν τὸ πόδι τοῦ Πατρόκλου· 300
 κ' ἐπίστομ' ἔπεσε νεκρὸς εἰς τοῦ νεκροῦ τὸ πλάγι
 ἀπὸ τὴν Λάρισσαν μακράν, καὶ τοὺς γλυκοὺς γονεῖς του
 δὲν ἀντιγεροκόμησεν, ὅτ' ἦ ζωὴ του ἐκόπη.
 ἅπ' τοῦ μεγάλου Αἴαντος τὸ δυνατὸ κοντάρι.
 ὁ Ἔκτωρ τότε ἀκόντισε ἔς τὸν Αἴαντα μὲ λόγῃν.
 τὸν εἶδε αὐτὸς κ' ἐξέφυγε τὸ χάλκινο κοντάρι· 305
 καὶ τὸν Σχεδίον, γέννημα τοῦ ἀνδρειωμένου Ἰφίτου
 μὲς τοὺς Φωκεῖς ἀσύγκριτον, ποῦ ἔς τὴν λαμπρὰν Πανόπην
 ἑκατοικοῦσ' ἐκεῖ πολλῶν ἀνθρώπων βασιλέας,
 ὁ Ἔκτωρ τὸν ἐκτύπησε ἔς τὴν κλείδωσιν καὶ ἡ λόγῃ
 κάτω ἅπ' τὸν ὄμον πέρασε· κ' ἐπάνω του ἐβροντῆσαν 310
 τ' ἄρματα καθὼς ἔπεσε. Καὶ ὁ Αἴας τὸν ἀνδρείον
 Φόρκυν· υἱὸν τοῦ Φαίνοπος, ποῦ ἐστήθη ἔμπρὸς ἔς τὸ σῶμα
 τοῦ Ἰπποθόου, κτύπησε ἔς τὴν μέσην τῆς κοιλίας,
 τοῦ ἔσπασε τὸν θώρακα καὶ τοῦ ἴφαγεν ἡ λόγῃ
 τ' ἄντερα· κ' ἔπεσεν αὐτοῦ κ' ἐφουκτώσε τὸ χῶμα. 315
 κ' ἐπόδισαν οἱ πρόμαχοι καὶ ὁ λαμπροφόρος Ἔκτωρ
 κραυγὴν σηκῶσαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τοὺς νεκροὺς ἐσύραν
 Ἰπποθόου καὶ Φόρκυνα καὶ τοὺς ἐξεγυμνόναν.
 Καὶ τότε ἅπ' τὴν σφοδρὴν ὀρμὴν τῶν Ἀχαιῶν οἱ Τρῶες
 ἔς τὴν Ἴλιον θ' ἀνέβαιναν ἀνάνδρως συντριμμένοι 320
 κ' οἱ Ἀργεῖοι θὰ ἐδοξάζονταν χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ Δίας
 μὲ μόνην τοὺς τὴν δύναμιν· ἀλλ' ἦλθ' ὁ ἴδιος Φοῖβος
 πρὸς τὸν Αἰνεῖαν καὶ ὠμοίαζε τὸν κήρυκα Ἡλυτίδην
 Περίφαντα, ποῦ ἐγέραζε ἔς τὸ ἔργον του πλησίον
 τοῦ γέρου Ἀγχίση, παλαιὸς καλοθελήτης φίλος. 325
 ἔς αὐτὸν ὠμοιώθη κ' ἔλεγεν ὁ Φοῖβος ἔς τὸν Αἰνεῖαν
 «Αἰνεῖα, πῶς θὰ ἐσώζετε τοὺς πύργους τῆς Ἰλίου
 ἔσεῖς κ' ἐνάντια τῶν θεῶν; ἄλλους ἐγνώρισ' ἀνδραῖς
 ἔς τὴν δύναμίν τους νὰ θαρροῦν, καὶ ἔς τὴν ἀνδρείά τους μόνον
 καὶ ἔς τὸν δίκόν τους τὸν λαὸν ὀλίγον καὶ γενναῖον. 330
 τῶρα ὅπου ὁ Ζεὺς μᾶ· προτιμᾶ καὶ νίκην μᾶς χαρίζε:
 ἔσεῖς ἀνάνδρως φεύγετε, δὲν θέλετε τὴν μάχην.»
 Καὶ ὁ Αἰνεῖας καλογνώρισε τὸν Φοῖβον ὡς τὸν εἶδε
 ἔς τὴν ὄψιν καὶ τοῦ Ἐκτορος ἐφώνασε μεγάλως·
 «Ἔκτωρ, κ' οἱ ἐπίλοιποι ἀρχηγοὶ τῶν βοηθῶν καὶ Τρῶων, 335
 μεγάλη τούτ' εἶν' ἐντροπὴ ἔς τὴν Ἴλιον ν' ἀνεβοῦμε
 ἅπ' τὴν ὀρμὴν τῶν Ἀχαιῶν ἀνάνδρως συντριμμένοι.
 ἀλλ' ἐμὲ κάποιος τῶν θεῶν ἐσίμωσε καὶ εἶπε,
 ὅτι βοηθὸν μας ἔχομεν τὸν ἕψιστον Κρονίδην·
 ἔμπρὸς λοιπὸν ἔς τοὺς Δαναοὺς, ἀφρόντιστοι μὴ φέρουν 340

- ἐκείνοι πρὸς τὰ πλοῖα τους τὸ σῶμα τοῦ Πατρόκλου.*
 Καὶ τῶν προμάχων πολὺ ἔμπρὸς πετάχθη κ' ἐστάθη·
 κ' οἱ Τρῶες ἐτινάχθησαν ἐνάντια ἔς τοὺς Ἀργεῖους.
 ὁ Αἰνείας τὸν Λεώκριτον τοῦ Ἀρίσβαντος με λόγχην
 ἐλάβωσε τὸν σύντροφον λαμπρὸν τοῦ Λυκομήδου. 345
 ἐλύπησεν ὁ φόνος του τὸν θεῖον Λυκομήδην
 κ' ἐσίμωσε κ' ἐστήθη αὐτοῦ καὶ ἀκόντισε τὴν λόγχην
 ἔς τὸ σκῶτι τοῦ Ἀπισάονος, μεγάλου πολεμάρχου.
 τοῦ Ἰλπασίδη, καὶ νεκρὸν τὸν κύλησε ἔς τὸ χῶμα. 350
 ἀπὸ τὴν μεγαλόστηλην εἶχ' ἔλθη Παιονίαν
 μαχητῆς πρῶτος, δεύτερος ἀπ' τὸν Ἀστεροπαῖον.
 καὶ τοῦτος, γιὰ τὸν θάνατον θλιμμένος τοῦ συντρόφου,
 ὤρμησε πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀλλὰ δὲν εἶχε τόπον
 νὰ σπᾶσῃ, ἐκεῖ πού ὀλόφρακτοι με λόγχαις σηκωμέναις
 καὶ ἀσπίδαις, κύκλον ἔκαναν ἔς τὸν Πάτροκλον τριγύρω, 355
 ὅπως ὁ Αἶας πάνταχού καθέναν ὠδηγοῦσε
 μήτ' ἐξοπίσω τοῦ νεκροῦ κανεῖς νὰ μὴ ποδίσῃ,
 μήτε κανεῖς νὰ προμαχῆ ἔμπρὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον,
 ἀλλ' ὅλοι γύρω εἰς τὸν νεκρὸν σφικτὰ νὰ πολεμήσουν. 360
 αὐτὰ ἔλεγε ὁ θεόρατος ὁ Αἶας, καὶ τὸ χῶμα
 ἔβαψεν αἶμα, ὡς ἔπεφταν ἄνδρες πολλοὶ τῶν Τρώων
 καὶ τῶν γεναίων βοηθῶν καὶ ἀκόμη τῶν Ἀργείων
 ὅτι αἱματόνονταν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν μάχην καὶ ἀποθαίναν,
 ἀλλὰ πολὺ ὀλιγότερον, τ' εἶχε καθεὶς ἔς τὸν νοῦν του
 ἀπ' τὴν σφαγὴν τὸν σύντροπον ἔς τὴν μάχην νὰ φυλάξῃ. 365
 Ἔτσι ὡσάν φλόγα ἐμάχοντο καὶ θά ἔλεγε πῶς μήτε
 ὁ ἥλιος ἐσώζονταν μήτε ἡ σελήνη πλέον·
 ὅτι σκοτάδι ἐσκέπαζε τοὺς πολεμάρχους ὅλους
 ποῦ ἐστέκονταν κ' ἐμάχοντο ἔς τὸν Πάτροκλον τριγύρω·
 ὡς οἱ ἄλλοι Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ με ἀνάσα ἐπολεμοῦσαν 370
 εἰς τὸν ἀέρα ὀλόλαμπρον ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου,
 καὶ νέφος δὲν ἐφαίνονταν ἔς τὴν γῆν μηδὲ ἔς τὰ ὄρη,
 κ' εἶχαν καὶ ξανασάματα μακρόθεν πολεμῶντας
 κ' ἐξέφευγαν, ὡς ἔπεφταν, τὰ μικροφόρ' ἀκόντια.
 ἐνῶ ἔς τὴν μέσῃν φοβερὰ πεθαίναν ἀπ' τὸ σκοτός 375
 καὶ ἀπὸ ταῖς λόγχαις τῶν ἐχθρῶν οἱ πολεμάρχοι πρῶτοι.
 κ' ἦρως δύο δοξαστοὶ δὲν εἶχαν μάθη ἀκόμη,
 ὁ Ἀντίλοχος καὶ, ἀντάδελφος ἐκείνου, ὁ Θρασυμήδης,
 πῶπεσ' ὁ θεῖος Πάτροκλος, κ' ἐνόμιζαν ποῦ ἐκείνος
 ἔς τὴν σειρὰν πρῶτων ζωντανὸς τοὺς Τρῶας πολεμοῦσε. 380
 καὶ ὡς τῶν συντρόφων τὴν φυγὴν φοβοῦνται καὶ τὸν φόνον.
 ξεχωρισμένοι ἐμάχονταν, ὡς εἶχε παραγγεῖλη
 ὁ Νέστωρ πού τοὺς ἐστελεε ἔς τὴν μάχην ἀπ' τὰ πλοῖα.
 Κ' εἶχαν με πείσμα ὀλήμερον δεινοῦ πολέμου ἀγῶνα
 καὶ ἀπ' τὸν κόπον ἴδρωτας δὲν ἔπαυε νὰ ραίνη 385

τὰς κνήμας των, τὰ γόνατα, τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια,
 πατόκορφα ὡς τὰ βλέφαρα, καθὼς ἀγωνίζονταν
 γιὰ τὸν λαμπρὸν ἀκόλουθον τοῦ θεοῦ Ἀχιλλεύς.
 καὶ ὡς ἄνθρωπος τῶν νέων του νὰ τοῦ τανύσουν δίνει
 μεγάλου ταύρου τόμαρο μέ πάχος ποτισμένο 390
 καὶ χωρισμένοι γύρωθεν ἐκεῖνοι τὸ τεντόνουν
 καὶ ὡς φεύγ' ἡ νότια μέσα του βουφᾶ τὸ πάχος ὄλο,
 καὶ ὡσάν τραβιέται ἀπὸ πολλοὺς τεντόνεται ὡς τὴν ἄκρα
 ὅμοια ᾧ αὐτὴν τὴν σπιθαμὴν ἐκεῖνοι ἀντιτραβοῦσαν
 ἐδῶθ' ἐκεῖθε τὸν νεκρὸν, κ' οἱ Τρῶες νὰ τὸν σύρουν 395
 ἄνω ᾧ τὴν Ἰλιον ἔλπιζαν κ' οἱ Δαναοὶ ᾧ τὰ πλοῖα.
 καὶ γύρω των ἄγριος μάνιζεν ὁ πόλεμος, πῶς μῆτε
 ἔαν τοὺς ἔβλεπ' ἡ Ἀθηναῖα μῆτ' ὁ ἀνδρεγέρτης Ἀρης
 ποσῶς δὲν θὰ τὰς ἔλεγαν, ὅσον καὶ ἂν τοὺς μισοῦσε.
 Τέτοιον ὁ Ζεὺς ᾧ τὸν Πάτροκλον ἐπάνω ἀνδρῶν καὶ ἵππων 400
 σκληρὸν ἀγῶνα ἐτέντωσεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν.
 καὶ ποῦχε πέση ὁ Πάτροκλος δὲν γνώριζε ὁ Πηλεΐδης
 ὅτι ἀπ' τὰ πλοῖα ξέμακρα, ᾧ τὰ τεῖχη ἔμπρὸς τῆς Τροίας
 ἐπολεμοῦσαν. ὥστε αὐτὸς δὲν τό' λπιζε νὰ πέση,
 θαρρῶντας ὅτι ζωντανὸς, ἀφοῦ ᾧ τὰς πύλας φθάσῃ 405
 θὲ νὰ γυρίσῃ. ὅτι ποσῶς δὲν ἔλπιζε ὅτι ἐκεῖνος
 χωρὶς αὐτὸν, ἢ καὶ μ' αὐτὸν, τὴν πόλιν θὰ πορθήσῃ,
 ὅτι πολλαῖς τὸ ἄκουσε φοραῖς ἀπ' τὴν μητέρα
 πῶς τοῦ ἐφανέρονε κρυφὰ τὸ νοῦ τοῦ ὑψίστου Δία.
 ἀλλὰ δὲν τοῦ ᾧ τὸ κακὸν, ὅσο κατόπι ἐγείνη, 410
 ἢ μάννα του, ὅτι ὁ σύντροφος ἐχάθη ὁ ποθητός του.
 Καὶ ἅπαντα γύρ' ἀπ' τὸν νεκρὸν τ' ἀκονητὰ κοντάρια
 ἔσμηγαν κεῖνοι ἀντήστηθα κ' ἐπλήθαιναν οἱ φόνοι.
 καὶ τῶν ἀνδρείων Ἀχαιῶν. κάποιος εὐρέθη κ' εἶπε
 «ὦ φίλοι δὲ θὰ ᾧ ἐνδοξο γιὰ μᾶς πρὸς τὰ καράβια 415
 νὰ γύρωμε ἀλλ' ἢ μαύρη γῆ ᾧ τὰ πόδια μας ν' ἀνοίξῃ
 θὰ ἦταν ποθητότερο καὶ νὰ χαθοῦμε ὄλο,
 ἔαν τοῦτον θ' ἀφήσωμεν ᾧ τοὺς ἵπποδάμους Τρῶας,
 νὰ σύρουν εἰς τὴν πόλιν τους καὶ δόξαν ν' ἀποκτήσουν.»
 Καὶ κάποιος πάλιν ἔλεγε τῶν γεναιοψύχων Τρῶων 420
 «ᾧ τὸ πλάγι, ὦ φίλοι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς νὰ πέσωμ' ὄλο ἀντά, α
 ἢ μοῖρ' ἂν θέλῃ, ἀσάλευτη σταθῆτε ᾧ τὸν ἀγῶνα.»
 αὐτὰ ἔλεγαν καὶ ἄναφτε τοῦ καθενὸς ἢ ἀνδρεία.
 Αὐτοῦ ἐκεῖνοι ἐμάχοντο καὶ ὁ σιδερένιος κρότος
 ᾧ τὸν οὐρανὸν τὸν χάλκινον βροντοῦσε ἀπ' τὸν αἰθέρα 425
 καὶ ἀνάμερ' ἀπ' τὸν πόλεμον οἱ ἵπποι τοῦ Ἀχιλλεύς
 ἐπλαῖγαν ἅμα ἐγνώριζαν πῶπεσ' ὁ κυβερνήτης
 νεκρὸς ἀπὸ τοῦ Ἐκτορος τῶν λόγχων, τοῦ ἀνδροφόνου,
 καὶ ὅσο καὶ ἂν ἴδρωνε ὁ καλὸς Διορείδης Αὐτομέδων
 καὶ μὲ τὴν σφοδρὴν μᾶστιγα ᾧ τὰ νῶτα νὰ τοὺς πλήττῃ 430

και να τυνς κραινη μαλακά και να τους φοβερίξη,
 μήτε 'ς ταις πρύμναις να στραφούν, 'ς την άκραν του 'Ελλησπόντου
 μήτε κατά τον πόλεμον των 'Αχαιών να γύρουν
 ήθελαν, και ως ασάλευτη στέκεται στην έπάνω
 5 τὸ μνημ' άνδρὸς ἢ γυναικός, ἀκλόνητου κ' ἐκείνου 435
 ἐμέναν, 'ς τὸ πανεύμορφον ἀμάξι τους ζεμμένοι,
 μετὰ κεφάλια στηρικτὰ 'ς τὴν γῆν, και πυρωμένα,
 ἐχύναν δάκρυά που ὁ καλὸς τοὺς λείπει κυβερνήτης.
 και ὡς ἀπ' τὴν ζεύγλην ἔπεφτεν ἡ φουντωμένη χαιτη
 εἰς τὰ διὸ πλάγια τοῦ ζυγοῦ, μολύνετο εἰς τὸ χῶμα. 440
 τοὺς εἶδε κ' ἐσυμπόνεσε τὸ κλαυμὸ τους ὁ Δίας,
 τὴν κεφαλὴν ἐκίνησε κ' ἔλεγε μέσα ὁ νοῦς του·
 «δύστοιχοι τί σας δώσαμε τοῦ σεβαστοῦ Πηλέως
 θνητοῦ ἀνθρώπου ἀγέραστοι και ἀθάνατοι ὅπως εἰσθε;
 ἢ γιὰ νὰ πάσχετε και σεῖς μετὰ τῶν θνητῶν τὸ γένος; 445
 διότι θλιβερότερο τοῦ ἀνθρώπου δὲν ὑπάρχει,
 κανέν' ἀπ' ὅσα ἐκεῖ 'ς τὴν γῆν κινοῦνται και ἀναπνεύουν.
 ἀλλὰ ποτὲ σὰς ν' ἀνεβῆ και τὸ λαμπρὸν ἀμάξι
 τῶν πριαμίδην "Ἐκτορα ποσῶς δὲν θὲ ν' ἀφήσω,
 δὲν φθάνει ποῦθεν τ' ἄρμαδά και τόσο δά καυχᾶται; 450
 και σὰς ἀνδρεῖοι 'ς τὰ γόνατα και 'ς τὴν ψυχὴν θὰ βάλω
 νὰ σώσετε ἀπ' τὸν πόλεμον ὡς εἰς τὰ κοῖλα πλοῖα,
 τὸν Αὐτομέδοντα· ὅτι ἐγὼ σ' αὐτοὺς θ' ἀφήσω ἀκόμη
 νὰ σφάζουν και νὰ δοξασθοῦν, 'ς ταις πρύμναις ὡς νὰ φθάσουν, 455
 ἅμα βυθίσῃ ὁ ἥλιος και τ' ἅγιο σκότος ἔλθῃ
 Αὐτὰ εἶπε κ' ἐφύσησεν ὀρμὴν σφοδράν 'ς τοὺς ἵππους.
 κ' ἐκεῖνοι ἀπὸ ταις γέταις των τὴν σκόνι ἀφοῦ τινάζαν
 φέραν τ' ἀμάξι ὡς ἀστροπὴ 'ς τὴν μέσσην τοῦ πολέμου
 και ἂν κ' ἔκλαιε τὸν Πάτροκλον, ἐχύθη μετὰ τοὺς ἵππους
 ὁ Αὐτομέδων, ὡς ἀετὸς ἐκεῖ ποῦ χήναις βόσκουν· 460
 κ' εὐκολ' ἀπὸ τὴν γλαλοῖην ἔφευγε αὐτὸς τῶν Τρώων
 κ' εὐκολα πάλι ἔπεφτε τὸ πλῆθος νὰ σκορπίσῃ
 ἀλ' ἀνδραῖς δὲν ἐφόνευε κεί που τοὺς κύνηγοῦσε
 ὅτι 'ς τ' ἀμάξι μόνος του νὰ σπρώχῃ δὲν ἐμπόρει
 τοὺς γοργοὺς ἵππους και νὰ ὀρμᾷ 'ς τὴν μάχην μετὰ τὴν λόγχην 465
 'ς τὸ τέλος ἕνας σύντροφος τὸν εἶδεν, ὁ 'Αλαιμέδων,
 ποῦ ἦταν τοῦ Λαέρκεως βλαστάρη τοῦ Αἰμονίδου,
 'ς τὸ ἀμάξι ὀπίσω ἐστάθηρκε και πρὸς ἐκεῖνον εἶπε
 «ὦ Αὐτοδέμων, τῶν θεῶν ποιὸς σοῦ 'βαλε 'στὰ στήθη
 βουλήν ὀλέθριαν κ' ἔβλαψε τὰ ὕγεια λογικὰ σου; 470
 τοὺς Τρώας σὺ νὰ πολεμῆς 'ς τὴν πρώτην τάξιν μόνος!
 και ποῦ ἐφονεῖθη ὁ σύντροφος, και ὁ 'Ἐκτωρ μετὰ καμάρι
 τώρα 'ς τοὺς ὤμους του φορεῖ τὰ ὄπλα τοῦ 'Αχιλλέως.»
 Καὶ ὁ Διορείδης πρὸς αὐτὸν «κάνεις, ὦ 'Αλκιμέδων,
 τῶν 'Αχαιῶν, ὅσον ἐσύ καλὸς ἄλλος δὲν εἶναι 475

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetrio Dimosias Istoriki

Restrictions apply.

νὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἀνδρεία τῶν ἀθανάτων ἵππων
 μόνον ὁ ἰσόθεος Πάτροκλος ὅταν ἀνόμα ἐξοῦσε·
 τῶρα τὸν ἔχει ὁ θάνατος καὶ ἡ μοῖρ' ἀλλὰ σύ λαβε
 τὴν μάστιγα καὶ τὰ λαμπρὰ τῶν ἵππων χαλινάρια,
 καὶ κάτω ἐγὼ θὰ κατεβῶ πεζὸς νὰ πολεμήσω. » 480
 Εἶπε κ' ἐκείνος ὠρμήσε 'ς τὸ γλήγορον ἀμάξι
 κ' ἔλαβ' εὐθύς τὴν μάστιγα καὶ ὁμοῦ τὰ χαλινάρια.
 καὶ ὁ ἄλλος κάτω ἐπήδησε τοὺς εἶδε ὁ λαμπρὸς Ἔκτωρ
 καὶ 'ς τὸν Αἰνεΐαν εἶπ' εὐθύς ποῦ εὐρίσκετο σιμά του· 485
 « ἔνδοξ' Αἰνία τῆς βουλῆς τῶν χαλκοφόρων Τρώων,
 ξάφγου ἐφανῆκαν τ' ἄλογα τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως
 'ς τὸν πόλεμον καὶ ἀδύναμοι τὰ ἔχουν κυβερνήταις.
 ἂν εἶσαι πρόθυμος καὶ σὺ θαροῦσα νὰ τὰ πάρῳ
 ὅτι ἂν ὠροῦσαμεν ἕμεις, δὲν θὰ σταθοῦν ἐκείνοι 490
 ἔμπρὸς μας γὰ δοκιμασθοῦν 'ς τοῦ Ἄρη τὸν ἀγῶνα. »
 Τὸν λόγον ἔστερεξ' ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγχίση ὁ παινεμένος.
 καὶ αὐτοὶ μὲ ἀσπίδαις στερεαῖς πλασμέναις ἀπὸ δέσμα
 ταύρου ξερὸ χαλκόστρωτο 'ς τὴν μάχην ἴσια ὠροῦσαν.
 ὁ θεὸς Ἄρητος μ' αὐτοὺς κινήθη καὶ ὁ Χρομῖος,
 καὶ μέγα θάρρος 'ς τὴν ψυχὴν ἐτρέφαν πὼς θὰ πάρουν 495
 τ' ἄλογα τὰ μακρόλαιμα κ' ἐκείνους νὰ φονεύσουν·
 μωροὶ ποῦ ἀναιμάτωτοι δὲν ἔμελλαν γὰ φύγουν
 ἀπὸ τὸν Αὐτομέδοντα· καὶ τοῦ Διὸς εὐχῆθη
 κείνος καὶ ἀνδρεία πλημμύρισε τὰ φύλλα τῆς καρδιάς του,
 κ' εἶπε 'ς τὸν Ἀλκιμέδοντα, ἐγκάρδιον σύντροφόν του· 500
 « Ὁ Ἀλκιμέδων, μὴ μακρὰν τοὺς ἵππους μοῦ κρατήσης,
 ἀλλὰ τὰ χνῶτα ὀπίσω μου νὰ αἰσθάνωμαι, ὅτι βλέπω
 ποῦ δὲν θὰ παύσῃ ἀπ' τὴν ὁρμὴν ὁ Πριαμίδης Ἔκτωρ
 ὅσο ἢ τοὺς ἵππους ν' ἀνεβῆ τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως,
 ἀφοῦ φονεύσῃ πρῶτα ἐμᾶς καὶ διώξῃ τῶν Ἀργείων 505
 τὰ πλήθη, ἢ πέσῃ αὐτὸς νεκρὸς 'ς τὴν μέσην τῶν προμάχων. »
 Κ' ἐφώνηξε τοὺς Αἶαντας αὐτοῦ καὶ τὸν Ἀτρεΐδην·
 « Αἶαντες καὶ Μενέλαε, τῶν Δαναῶν προστάταις,
 σεῖς τὸν νεκρὸν ἀφήσετε 'ς τοὺς ἄλλους πολεμάρχους
 'ς τὸ πλάγι του ταῖς φάλαγγαις τοῦ ἐχθροῦ ν' ἀπομακρύνουν 510
 καὶ σώσετε ἀπ' τὸν ὄλεθρον ἐμᾶς ποῦ ζοῦμε ἀκόμη.
 ὅτι μᾶς ἔπεσαν βαρεῖς μὲς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα,
 Ἔκτωρ κ' Αἰνεΐας, ἥρωες οἱ πρῶτοι 'ς τὴν Τρωάδα.
 ἀλλ' ἔλ' αὐτὰ 'ς τὴν δύναμιν τῶν ἀθανάτων μένων·
 θέλω κ' ἐγὼ τὴν λόγχην μου νὰ ῥίξω κ' ἔχει ὁ Δίας » 515
 Εἶπε καὶ τὸ μακρόοκιον ἐτίναξε κοντάρι
 τοῦ Ἀρήτου τὸν ἀκόντισε 'ς τὴν κινλωτὴν ἀσπίδα,
 καὶ τὸν χαλκὸν δὲν κράτησεν ἢ ἀσπίδα ἀλλ' ἐτροπήθη,
 καὶ τὸν ζωστήρα ἐπέρασεν ὡς τὴν γαστέρα ἢ λόγχη·
 καὶ ὅπως μ' ἀξίαν κοφτεροῦν ἀνδρειωμένο ἀγόρι 520

- ὀπίσω ἀπὸ τὰ κέρατα ταῦρον κτυπᾷ ἕς τὸ νεῦρο
 νὰ κοπῆ ὄλο καὶ βροντᾷ σκιρτῶντας χάμου ὁ ταῦρος·
 ὅμοια σκιρτῶντας ἔπεσε καὶ αὐτός, καὶ ἡ πικρὴ λόγχη
 μὲς τ' ἄντερά του τινακτῆ τοῦ ἐνέκρωσε τὰ μέλη.
 τότε ἕς τὸν Αὐτομέδοντα τὴν λόγχην ῥίχ' ὁ Ἐκτωρ
 ἔμπρὸς τηρῶντας ἔξφυγεν ἐκεῖνος τὸ κοντάρι·
 καί, ὡς αὐτὸς ἔσκυψεν ἔμπρὸς, ὀπίσω του ἔστυλώθη
 ἕς τὸ χῶμα ἢ λόγχη κ' ἔτρεμεν ἡ οὐρὰ της ἀπὸ ἴπνων·
 καὶ ὁ βαρὺς Ἄρης ἔσβυσεν ἐκεῖ τὴν δύνάμιν του.
 καὶ μὲ τὰ στήθη ἀντίστηθα νὰ κτυπηθοῦν ὠροῦσαν,
 ἂν τὴν ὁρμὴν δὲν ἔκοφταν οἱ Αἴαντες ποῦ ἔφθάναν
 εἰς τοῦ συντρόφου τὴν φωνὴν ἐκεῖ ποῦ ἐπολεμοῦσαν.
 καὶ ὡς εἶδαν κεῖ τοὺς Αἴαντας, ὀπίσω φοβισμένοι
 Ἐκτωρ κ' Αἰνείας πόδισαν καὶ ὁ θεϊκὸς Χρομῖος
 καὶ ἄφησαν κεῖ τὸν Ἄρητον μὲ σπλάγγα σπαραγμένα
 νὰ κεῖται· καὶ μὲ τὴν ὁρμὴν τοῦ Ἄρη ὁ Αὐτομέδων
 τ' ἄρματα ἐπῆρε τοῦ νεκροῦ κ' ἐπάνω του ἐκινήθη·
 «ἐγλύκανα τὸν πόνον μου γιὰ τὸν ἀπεθαμένον
 Πάτροκλον, ἂν κ' ἐφόνευσα πολὺ κατώτερον του.»
 Εἶπε, ἕς τ' ἀμάξι τ' ἄρματα τὰ αἰματοβαμμένα
 πῆρε κ' αἰματοστάλακτος ὀλόβολος κ' ἐκεῖνος
 ἀνέβηκε ὡσὰν λέοντας πῶχει σπαραξίη ταῦρον.
 Καὶ πάλι νάχη λυσσερὴ ἕς τὸν Πάτροκλον ἐπάνω
 ἄναγε πολυδάκρυτη, ὅτ' ἦλθεν οὐρανόθεν
 νὰ τοὺς κινήσ' ἢ Ἀθηνᾶ σταλμένη ἀπὸ τὴν Δία
 νὰ βοηθῆ τοὺς Δαναοὺς, ὅτ' εἶχε ἀλλάξῃ γνώμην.
 ὡς ὅταν ἀπ' τὸν οὐρανὸν τανύζει ὁ μέγας Δίας
 τὴν λαμπροφώραν ἰριδα εἰς τοὺς θνητοὺς σημάδι
 πολέμου ἢ κατοχειμονιάς, ποῦ τοὺς ἀνθρώπους παύει
 ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν ἀγρῶν καὶ βλάπτει τὰ κοπάδια·
 ὅμοιαν νεφέλην πορφυρῆν ἰνδύθη καὶ ἕς τὰ πλήθη
 εἰσέβη αὐτὴ τῶν Ἀχαιῶν κ' ἐγκάρδιονε καθέναν.
 τὸν ἔνδοξον Μενελάον, ποῦ ἦταν σιμὰ της, πρῶτον,
 ἐπαρακίνησε ἢ θεᾷ, τὴν ὄψιν ἀφοῦ ἐπῆρε
 τοῦ Φοῖνικος, τ' ἀνάστημα καὶ τὴν καλὴν φωνὴν του·
 «ὄνειδος μέγα κ' ἐντροπήν, Μενελαε, θ' ἀποκτήσης
 ἔαν τὸν πιστὸν σύντροφον τοῦ θείου Ἀχιλλέως
 σπαραξῶν σκύλοι ἀρπакτικοὶ ἕς τὰ τεῖχη ἔμπρὸς τῆς Τροίας.
 ἀλλ' ἀνδρείεψον καὶ ἄναγε τὰ πλήθη ἕς τὸν ἀγῶνα.»
 Καὶ τῆς θεᾶς ὁ ἀνδραγάθος Μενελαος ἀποκρίθη·
 «Φοῖνιξ, ὦ γέρον· παλαιϊκέ, ἂν εἰς ἐμὲ νὰ δώσῃ
 δύνάμιν ἤθελ' ἢ Ἀθηνᾶ, καὶ ἀπὸ τ' ἀκόντια σκέπην,
 πρόθυμος γιὰ τὸν Πάτροκλον ἐκεῖ θὰ ὑπερμαχοῦσα,
 ποῦ ὁ θάνατός του ἐπλήγωσε ἕς τὰ βάθη τὴν ψυχὴν μου.
 ἀλλὰ μανίζει φοβερὸς ὁ Ἐκτωρ οὐδὲ κάνει

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifianko Apothetirio Dimosias Istorikis
 Restrictions apply.

νὰ κόψῃ ἡ λόγχη του, ὅτι ὁ Ζεὺς νὰ τὸν δοξάσῃ θέλει.»
 Εἶπε καὶ ἡ γλυκόφθαλμη θεὰ χαρὰ τὸ πῆρε
 διότι ἀπ' ὄλους τοὺς θεοὺς ἔς αὐτὸν εὐχρήθη πρῶτον.
 καὶ ὄρην πολλὴν τοῦ ἔβαλε ἔς τὰ γόνατα ἔς τοὺς ὤμους,
 καὶ μέσα τὸν ἐγέμησε μὲ πείσμα ὡς ἐχ' ἡ μύγα, 570
 ποῦ ὅσο τὴν διώχνουν ἔς τὸ κορμὶ τὸ ἀνθρώπινο πολάτι
 νὰ τὸ δαγκάνῃ καὶ πολὺ τὸ αἷμ' ἀγαπᾷ τοῦ ἀνθρώπου.
 μὲ τόσο πείσμα ἐγέμισε τὰ βάρη τῆς καρδιάς του.
 κ' ἐπῆγε πρὸς τὸν Πάτροκλον καὶ ἀκόντισε τὴν λόγχην·
 ἀνθρώπος τ' ὄνομα Ποδῆς εὐρίσκετο εἰς τὴν Τροίαν 575
 υἱὸς τοῦ Ἀετίωνος καὶ πλούσιος καὶ γενναῖος
 σύντροφος ὁμοτράπεζος τοῦ Ἔκτορος καὶ φίλος
 αὐτὸν ὡς ἔφενγε, ὁ ξανθὸς Μενέλαος ἔς τὸν ζωστήρα
 κτύπησε καὶ τοῦ πέρασε τὴν λόγχην πέρα πέρα·
 καὶ ὅπως βροντῶντας ἔπεσεν, ὁ Ἀτρείδης ἀπ' τοὺς Τρώας 580
 ἔσυρε ἀμέσως τὸν νεκρὸν ἔς ταῖς τάξαις τῶν συντρόφων.
 Καὶ ὁ Φοῖβος τότε ἐστάθηκεν στοῦ Ἔκτορος τὸ πλάγι
 τοῦ Ἀσιάδου Φαίνοπος προσόμοιος, τῆς Ἀβύδου,
 ποῦ ἦταν φίλος τοῦ ἀκριβοῦς ὅσον κανεῖς τῶν ξένων·
 «Ἔκτωρ» τοῦ εἶπεν ὁ θεός, «καὶ ποιὸς θὰ σὲ τρομάξῃ 585
 ἄλλος ἔς τὸ ἐξῆς τῶν Ἀχαιῶν; ὦν ἐμπρὸς τοῦ Μενελάου
 ἔφυγες, ὅπου ἐλέγετο πο' εμίστης ἀχρεῖος·
 καὶ τώρα μόνος τὸν νεκρὸν ἐσήκωσε ἀπ' τὴν μέσην
 τῶν Τρώων, κ' ἦταν ὁ Ποδῆς ἀγαπητὸς σου φίλος,
 τοῦ Ἀντίωνος υἱὸς καλὸς καὶ ἀνδρειομένος.» 590
 Εἶπε κ' ἐκείνον σκέπασε πάνου βαθεῖα μαυρίλα
 καὶ ὀλόφρακτος μὲς τάρματα ἐβγήκε ἀπ' τοὺς προμάχους·
 καὶ τότε ὁ Ζεὺς τὴν κροσσωτὴν αἰγίδ' ἀκτινοβόλον
 ἐπῆρε καὶ ὅλην σκέπασεν μὲ σύννεφα τὴν Ἴδην,
 ἄστραψ' ἐβρόντησε βαρεῖα καὶ σειῶντας τὴν αἰγίδα 595
 νίκην τῶν Τρώων ἔδιδε καὶ τρομόν τῶν Ἀργείων.
 Τὴν φυγὴν ἄρχισε ὁ Βοιωτὸς Πηνελάος, ὅτι ὡς ἦταν
 πάντοτ' ἐμπρὸς, τὸν λόγγισεν ἐγγὺς ὁ Πολυδάμας,
 κ' ἐπῆρε ἡ λόγχη ξέδεσμα τοῦ ὤμου του τὴν ἄκραν
 κ' ἐξάκρισε τὸ κόκκαλο· τὸν Λήϊτον ὁ Ἔκτωρ 600
 τοῦ Ἀλεκτρούονος τὸν υἱὸν ἐλάβωσε σὸ χεῖρι
 μὲς τὸν ἀρμόν, κ' ἐμάκρυνεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν μάχην·
 τηρῶντας γύρω ἐσύρθηκε, ὅτι ἔς τὸ χεῖρι μέσα
 τὴν λόγχην εἶχε, ἀνίκανος νὰ πολεμήσῃ πλέον.
 ὁ Ἴδομενεὺς τὸν Ἔκτορα ποῦ ἐχύνετο ἔς τὸν Λεῖτον 605
 ἐκτύπησεν κατὰστηθα πρὸς τὸ βυζὶ κ' ἐκόπη
 ἔς τὴν λόγχην τὸ κοντάρι του καὶ ἀλάλαξαν οἱ Τρωῆες.
 ὁ Ἔκτωρ τότε ἀκόντισεν εἰς τὸν Ἴδομενεά
 ὀρθὸν ἔς τ' ἀμάξι, κ' ἔλειπεν ὀλίγο νὰ τον πάρῃ
 κ' ἐκτύπησε τὸν Κοίρανον, ποῦ ἀπ' τὴν ὄραϊαν Λύκτον 610

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

- τοῦ Μηριώνη ἦλθε ὀπαδὸς ᾽ς τ' ἀμάξι κυβερνήτης.
 ὅτ' εἶχεν ἔλθῃ ὁ Ἴδομενεὺς περὶ τὰ καράβια
 καὶ δόξης θὰ ἦταν ἀφορμὴ μεγάλως εἰς τοὺς Τρῶας,
 ἂν δὲν ἐφθάνε ὁ Κοίρανος τῶν ἵππων κυβερνήτης. 615
 καὶ σώστης τοῦ ἀπ' τὸν ὄλεθρον προφύλαξεν ἐκεῖνον.
 καὶ τοῦ ἀνδροφόνου Ἔκτορος αὐτὸν ἐπῆρε ἡ λόγχη
 κάτω ἀπ' τ' αὐτὶ τὸν κύπησε, καὶ τοῦ ὄσπασε ἡ λόγχη
 ὅλα τὰ δόντια κ' ἔκοψεν τὴν γλῶσσαν μὲς τὴν μέσην,
 ἀπὸ τὸ ἀμάξι ἐβρόντησε καὶ ἀπόλυσε ἀπ' τὰ χέρια 620
 τὰ χαλινάρια, κ' ἔσκυψεν στὴν γῆν ὁ Μηριώνης,
 τὰ ἐπῆρε κ' ἔπειτα ἔλεγε πρὸς τὸν Ἴδομενεά
 τὰ ἐράβδιζε τώρα, ὀγλήγορα νὰ φθάσης εἰς τὰ πλοῖα
 τὸ βλέπης, ποῦ τῶν Ἀχαιῶν δὲν εἶναι ἡ νίκη πλέον.»
 Εἶπε κ' εὐθύς ἐρράβδισε τοὺς ἵππους πρὸς τὰ πλοῖα 625
 ὁ Ἴδομενεὺς, ὅτι ἔπεσε μὲς τὴν ψυχὴν του ὁ φόβος.
 Κ' ἐνόησ' ὁ Μενέλαος καὶ ὁ Τελαμώνιος Αἴας
 τὸν Δία πῶς ἐχάριζε τὴν νίκην εἰς τοὺς Τρῶας,
 κ' εἶπεν ὁ μεγαλόψυχος ὁ Τελαμώνιος Αἴας
 «θεοὶ μου, πλέον καθαρὰ κ' ἕνας μωρὸς τὸ βλέπει 630
 τὸ χέρι τοῦ πατρὸς Διὸς πῶς βοηθεῖ τοὺς Τρῶας,
 ὅλα δαγκῶν τὰ βέλη τους, εἴτε κακὸς τὰ ῥίχνει,
 εἴτε καλὸς· πάντοτε ὁ Ζεὺς τὰ στρέφει ᾽ς τὸ σημάδι·
 καὶ ὄλων μας ἔλεινὰ πέφτουν ᾽ς τὴν γῆν χαμένα.
 ἀλλ' ὅ,τ' εἶναι καλῆτερον ἄς εὔρη τώρα ὁ νοῦς μας, 635
 καὶ τὸν νεκρὸν νὰ πάρωμε, κ' οἱ ἴδιοι τὴν ζωὴν μας
 νὰ σώσωμε. νὰ τὸ χαροῦν οἱ φίλοι, ὅπου θλιμμένοι
 ἐδῶ μᾶς βλέπουν καὶ θαρροῦν πῶς κρατημὸν δὲν θὰ ᾽χῃ
 τοῦ ἀνδροφόνου Ἔκτορος ἡ μανιωμένη ἀνδρεία,
 καὶ ὅτι θὰ πέσῃ ἀκράτητος ἐπάνω ᾽ς τὰ καράβια. 640
 νὰ ἦταν κανεὶς τὸ μήνυμα νὰ φέρῃ ᾽ς τὸν Πηλεΐδην
 ὀγλήγορα, ὅτι δὲν θαρρῶ νὰ τὸ ᾽χῃ μάθῃ ἀκόμη
 τὸ θλιβερό, πῶς ἔχασε τὸν ἀκριβὸν τοῦ φίλον.
 ἀλλὰ νὰ ἰδῶ δὲν δύναμαι τῶν Ἀχαιῶν κανέναν
 ὅτι καὶ αὐτοὺς καὶ τ' ἄλογα σκοτάδι περιζώνει. 645
 πατέρα, ἀπ' τ' Ἀχαιοπαῖδα σὺ διάλυσε τὸ σκότος,
 ξαστεριά κἀμε, εὐδόκησε νὰ βλέπουν οἱ ὀφθαλμοὶ μας,
 καὶ ἀφοῦ τὸ θέλεις, χάσε μας κἂν εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.»
 Αὐτὰ ᾽πε κ' ἐσυμπόνεσε τὸ κλάυμα τοῦ ὁ πατέρα,
 κ' εὐθύς τοῦ σκότους σκόρπισεν ἐκεῖθε τὴν μαυρίλα,
 ἔλαμψ' ὁ ἥλιος κ' ἔδειξε γύρω τὴν μάχην ὅλην. 650
 τότε πρὸς τὸν Μενέλαον ἐστράφη κ' εἶπ' ὁ Αἴας·
 «Ἄτρεΐδη, τώρα κύτταξε, τὸ μάτι σου ἴσως πάρη
 τὸν Νεστορίδην Ἀντίλοχον, ἂν ζῆ καὶ αὐτὸς ἀκόμη,
 νὰ δράμ' εἰπέ του γλήγορα νὰ φέρῃ τοῦ Ἀχιλλέως
 τὸ μήνυμα ποῦ ἀπέθανεν ὁ φίλος τῆς καρδιάς του. 655

Εἶπε, καὶ τὸν ὑπάκουσεν ὁ ἀνδράγαθος Ἄτρείδης,
κ' ἐβγήκεν ὡσάν λέοντας μέσ' ἀπ' τὸ περιαιλί
ποῦ ἀλόκαμ' ἐρεθίζοντας ἀνδραῖς ὁμοῦ καὶ σκύλους,
ποῦ ὀλονυκτοῦν, τὰ δλόπαχα μοσχάρια τοὺς νὰ σώσουν· 660
κ' ἐκεῖνο ἀπὸ τὴν ὄρεξιν σπρωγμένο τῶν κρεάτων,
ὀρμῆ πλὴν ἀνωφέλητα· μὲ τόσην τόλμην ὄχιγνον
ἀκόντι' ἐπάνω του οἱ βοσκοὶ καὶ δέματ' ἀναμμένα,
ποῦ τὰ φοβεῖται, ἂν καὶ λυσσᾶ καὶ ἅμα χαράξ' ἡ ἡμέρα
κατηφιασμένο ἀποχωρεῖ· ὁ Ἄτρείδης παρομοίας 665
ἄθελ' ἀπὸ τὸν Πάτροκλον μακρὴν ἀποχωροῦσε,
ὅτι ἐφοβεῖτο τῆς φυγῆς μὴ τὸ κακὸ σκορπίση
τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν νεκρὸν εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἀφήσουν.
κ' ἔλεγε πρὸς τοὺς Αἴαντας καὶ πρὸς τὸν Μηριόνην·
«ὦ πολεμάρχου Αἴαντες καὶ Μηριόνη, ἀκούτε· 670
τώρα τὴν ἄδολην καρδιά τοῦ ἄμοιρου Πατρόκλου
μὴ λησμονῆτε· ὅτι γλυκὺς, ὅταν ἐξοῦσε, εἰς ὄλους
ἦταν· καὶ τώρα ὁ θάνατος καὶ ἡ μοῖρα μᾶς τὸν πῆρε.»
Εἶπε καὶ ἀναχώρησεν ὁ Ἄτρείδης καὶ τριγύρω
ἐτήρα, ὡς ὁ ἀετός, ὁποῦ κανέν' ἀπ' ὅσα
πετούμενα εἶναι τ' οἴρανοῦ τὸ μάτι αὐτὸ δὲν ἔχει. 675
ὁποῦ γοργὸ λαγόπουλο καὶ μέσα μουλωμένο
᾿ς τὸ φουντωτὸ χαμόδενδρον καὶ ἀπὸ ψηλὰ τὸ βλέπει
τοῦ πέφτει ἐπάνω καὶ τὸ ἀρπᾷ καὶ τὴν ζωὴν τοῦ παίρνει·
παρόμοια σύ, Μενέλαε, τὰ φωτερά σου μάτια
παντοῦ γοργὰ τὰ ἐγυρίζεις ᾿ς τὸ πλῆθος τῶν συντρόφων. 680
τὸν Νεστορίδην ζωντανὸν ἴσως ἰδῆς· ἀκόμη,
δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἰδῆ ᾿ς τ' ἀριστερὰ τῆς μάχης·
ποῦ τοὺς συντρόφους του θερμὰ κεντροῦσε εἰς τὸν ἀγῶνα.
τότε ὁ ξανθὸς Μενέλαος πλησίασε καὶ τοῦ π·
«ἔλα σιμά μου, Ἀντίλοχε, διόθρεπτε, ν' ἀκούσης 685
τὰ λυπηρὰ ποῦ γίνονται, νὰ μ' εἶχε φέξ' ἡ ἡμέρα.
τὸ βλέπεις μὲ τὰ μάτια σου θαρρῶ καὶ τὸ γνωρίζεις
ποῦ συμφορὰ ᾿ς τοὺς Δαναοὺς θεόθεν ἑμβολαίει·
νικοῦν οἱ Τρῶες, ἔπεσε τῶν Ἀχαιῶν ὁ πρῶτος,
ὁ Πάτροκλος, μέγας καὶμὸς ᾿ς τῶν Δαναῶν τὸ γένος· 690
ἀλλὰ σύ τρέχε ὀγλήγορα νὰ εἰπῆς τοῦ Ἀχιλλέως
ἴσως προφθάσῃ τὸν νεκρὸν νὰ πέσῃ ᾿ς τὰ καρᾶβια
γυμνόν· κ' ἐπήρε τ' ἄρματα ὀλοφουεῖσθη· Ἔκτωρ.»
Καὶ ὡς τ' ἄκουσ' ὁ Ἀντίλοχος μέσα του αἰσθάνθη φρίκην,
τὰ λόγια τοῦ πιασε ἀμιλιὰ πολλῶρα κ' ἐγεμίσαν 695
δάκρυα τὰ μάτια κ' ἔστνυπε ᾿ς τὸν λάρυγγα ἡ φωνὴ του.
ἀλλ' ὁμως δὲν ἀμέλησε νὰ κἀμῃ ὀ,τ' εἶπ' ὁ Ἄτρείδης,
κ' ἐφ' ἄν' εὐθύς καὶ τ' ἄρματα ἐδέχθη ὁ σύντροφός του
Λαόδοκος, ποῦ τ' ἄλογα σὸ πλάγι του ὠδηροῦσε.
Καὶ αὐτὸν γοργὰ τὰ πόδια του μακρὰν ἀπὸ τὴν μάχην. 700

- ἔπαιρναν μῆνυμα κακὸν νὰ φέρῃ τοῦ Ἄχιλλέως,
καὶ, Ἀτρείδη, σὺ δὲν ἔστεργες νὰ μείνης τῶν Πυλίων
συντρόφων τοῦ βοηθὸς ἐκεῖ ποῦ ἦσαν σκληρὸν ἀγῶνα
καὶ πόνον ποῦ τοὺς ἔλειπε ὁ Ἀντίλοχος ὁ ἀνδρείος·
ἀλλὰ ἔς ἐκείνους ἔστειλε τὸν θεῖον Θρασυμήδην 705
καὶ αὐτὸς ἔς τὸν ἥρωα Πάτροκλον ἐκίνησε νὰ φθάσῃ,
ἔς τοὺς Εἰάντας ἐσίμωσε καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε·
«ἐκείνον ἐπροβόδησα νὰ εὐρῇ τὸν Ἄχιλλεῖα
εἰς τὰ καράβια· ἀλλὰ πολὺ δισταῶ ἀνθά ἕλθῃ τώρα,
ὅσον καὶ ἀνβράζῃ ἐκδίκησιν τοῦ Ἔκτορος νὰ πάγῃ 710
ὅτι γυμνὸς δὲν δύναται ν' ἀντιταχθῇ ἔς τοὺς Τρῶας.
ἀλλ' ὅ,τ' εἶναι καλῆτερον ἄς εὐρῇ τώρα ὁ νοῦς μας.
καὶ τὸν νεκρὸν νὰ πάρωμεν κ' οἱ ἴδιοι τὴν ζωὴν μας
νὰ σώσωμε ἀπ' τὸν θάνατον καὶ τὴν ὀρμὴν τῶν Τρῶων.»
Καὶ ὁ μέγας τοῦ ἀποκρίθηκε, ὁ Τελαμώνιος Αἴας 715
«φρόνιμον λόγον πρόσφερες Μενέλαε δοξασμένε,
πῶς τώρα οἱ δυὸ ἔς τοὺς ὄμους σας, ἐσὺ καὶ ὁ Μηριόνης
ἔξω ἀπ' τὴν μάχην τὸν νεκρὸν σηκώσετε καὶ ὀπίσω
ἔμεῖς οἱ δυὸ τὸν Ἐκτορα κρατοῦμε καὶ τοὺς Τρῶας.
ἔμεῖς ὧν συνονόματοι μὲ μιὰ ψυχὴν ὡς τώρα 720
πλάγι μὲ πλάγι μένομε ἔς τοῦ Ἄρη τὸν ἀγῶνα.»
Εἶπε κ' ἐκείνοι τὸν νεκρὸν σηκῶσαν εἰς τὰ χεῖρα
πολὺ ὑψηλά, καὶ ἀλάλαζαν ὀπίσω τους οἱ Τρῶες
ἅμ' εἶδαν ὅτ' οἱ Δαναοὶ τὸν Πάτροκλον σηκόναν·
καὶ ὁμοιάζαν σκύλοι ὅταν ὀρμοῦν νὰ πιάσουν λαβωμένον 725
χοῖρον, καὶ ἄνδρες κυνηγοὶ τοὺς ἔχουν βάλῃ ἐμπρὸς τους
καὶ τρέχουν τρέχουν προθύμοι πολὺ νὰ τὸν σπαράξουν,
ἀλλ' ὅταν στρέφεται ἔς αὐτοὺς θαρρῶντας ἔς τὴν ἀνδρεία του
ὅλοι σκορποῦν, ἕνας ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ ἔς τὸ δάσος.
ὅμοια τῶν Τρῶων πάντοτε ἔς ταῖς πλίταις των τὸ πλῆθος 730
μὲ ξίφη καὶ μὲ δίστομα κοντάρια τοὺς κτυποῦσαν·
ἀλλ' ὅταν στρέφονταν ἔς αὐτοὺς οἱ Αἰάντες κ' ἔμέναν,
τότε ἡ θωριά τους ἄλαζεν, οὐδὲ νὰ προχωρήσῃ
νὰ μάχεται γιὰ τὸν νεκρὸν κανεὶς δὲν ἐτολμοῦσε.
Μὲ ἀνδρείαν τόσην τὸν νεκρὸν ἐφέρναν πρὸς τὰ πλοῖα· 735
καὶ ὀπίσω τους ἐμάνιζε ἄγρια πολέμου λύσσα,
σὰν τὴν φωτιὰν ὁποῦ ξεσπᾷ μέσα εἰς μεγάλην χώραν
καὶ ὅπως τὰ σπίτια καίονται φαίνεται ἡ λάμψις πέρα,
ὡς ἔρχεται μὲ θόρυβον ἡ δύναμις τοῦ ἀνέμου,
ὅμοια, καθὼς μὲ τὸν νεκρὸν ἐκείνοι ἐπροχωροῦσαν 740
κατόπι ἀχοῦσε ἀκράτητος κτύπος ἀνδρῶν καὶ ἵππων.
καὶ ὅπως μὲ δύναμιν πολλὴν μουλιάρια νεφρωμένα
ἔς τὸ μονοπάτι πετρωτὸ τραβοῦν ἀπὸ τὸ ὄρος
δοκάο' ἢ καράβισιο ξύλο τρανὸ καὶ ὁ κόπος
καὶ ὁ ἴδρος τὰ καταπονεῖ καθὼς ἐμπρὸς σπυδιάζου, 745

καὶ αὐτοὶ μὲ πόνον τὸν νεκρὸν ἐφέροναν, καὶ ἀπ' ὀπίσω
 φραγμὸν εἶχαν τοὺς Αἴαντας, καθὼς κρατεῖ τὸ ῥεῦμα
 ἕς τὴν πεδιάδ' ἀνάμεσα μιὰ λογισμένη ῥίχῃ.
 ποῦ καὶ γενναίων ποταμῶν τὰ μαγνηωμένα ῥεῖθρα
 κόφτει καὶ γέρνει ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἕς τὸ σιάδι τὰ νερά τους, 750
 οὐδὲ ἤμποροῦν μὲ τὴν σφοδρὴν ὀρμὴν τῆς νᾶ τὴν σπᾶσουν:
 ὁμοίως καὶ οἱ Αἴαντες ταῖς λόγχαις ἐμποδίζαν
 τῶν Τρώων ποῦ κατάποδα τοὺς κνηγοῦσαν ὄλοι,
 ὁ μέγας Ἔκτωρ ἔξοχα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγχίση Αἰνεΐας 755
 κ' εἶδες ψαρόνια νᾶ περνᾶν σὰν γέφος καὶ κουρούναις
 καὶ νᾶ φωνάζουν, ἀν' ἰδοῦν μακρόθεν τὸ γεράκι
 ποῦ ἕς τὰ μικρὰ πετούμενα μέγαν κάνει θρήνον·
 ὁμοίως ἀπ' τοῦ Ἐκτορος τὴν λόγχην καὶ τοῦ Αἰνεΐας
 ἐφεύγαν μὲ στρογγαῖς φωναῖς, ξεχνῶντας τὴν ἀνδρείαά τους, 760
 καὶ ἄρματα ἔπεσαν πολλὰ ὀλόγυρα ἕς τὸν λάκκον
 ὡς ἐφεύγαν οἱ Δαναοὶ χωρὶς νᾶ παύ' ἢ μάχη.

Σ

Ἐνῶ ἐκεῖνοι ἐμάχονταν ἀκράτητοι σὰν φλόγα
 μηνυτῆς ἦλθ' ὁ Ἀντίλοχος ἕς τὸν θεῖον Ἀχιλλέα.
 τὸν ἦρ' ἐκεῖ κατέμπροσθεν ἕς τὰ ὀρθόπυρμα καράβια,
 ποῦ ὄ,τ' εἶχεν ἦδη τελειωθῆ ἕς τὸν νοῦν του μελετοῦσε
 κ' ἔλεγε μὲ παράπνοο ἕς τὴν ἀνδρικήν ψυχὴν του·
 «ὦ τίμενα πῶς οἱ ἄχαιοι ἕς τὴν πεδιάδα πάλιν
 κλονίζονται καὶ τὴν φυγὴν ἐπῆραν πρὸς τὰ πλοῖα,
 φοβοῦμαι μὴν οἱ ἀθάνατοι μοῦ κάμουν ν' ἀληθεύσῃ
 πόνος πικρὸς ποῦ κάποτε μοῦ πρόλεγε ἡ μητέρα,
 πῶς ζῶντας μου ὁ καλύτερος τῶν Μυρμιδόνων ἄνδρας 10

ἀπὸ τῶν Τρώων τὴν ὄρμην τοῦ ἡλιοῦ τὸ φῶς θ' ἀφήσω
 πέθανεν ἄχ! ὁ ἀνδράγαθος υἱὸς τοῦ Μενoitίου,
 κακός! καὶ τοῦ παράγελνα νὰ γύρη εὐθύς ὀπίσω,
 ἅμα ἐμποδίσῃ τοὺς ἐχθροὺς νὰ κάψουν τὰ καράβια
 καὶ τοῦ ἀνδρογόνου Ἐκτωρος τὴν λόγχην ν' ἀποφύγῃ. » 15
 Μέσα εἰς αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς, ἔμπρός του ἐφανερώθη
 ὁ Ἀντίλοχος καὶ τοῦ ἔλεγε μὲ δάκρυα πυρωμένα·
 « μήνυμα, ὠϊμένα, θλιβερὸ θὰ μάθῃς, Ἀχιλλῆα,
 ποτὲ νὰ μ' εἶχεν ἀκουσθῆ· κείται ὁ Μενoitιάδης 20
 ὁ Πάτροκλος, καὶ πολεμοῦν εἰς τὸ νεκρὸν τοῦ σώμα
 γυμνὸ, κ' ἐπῆρε τ' ἄρματα ὁ λοφοσειστής Ἐκτωρ, »
 Ἐκεῖνον τότε ἀπέσπασε ἡ σκοτεινιά τοῦ πόνου
 καὶ ἀθάλην πῆρε κ' ἔχυσε καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια
 ἔς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀσχῆμισε τὸ πρόσωπο τ' ὠραῖο. 25
 καὶ ἡ μαύρη στάκτη ἐκάθιζε ἔς τὸν ἄφθαρτον χιτῶνα.
 κ' ἐκείτοναν φαρδὺς πλατὺς ἔς τὸ χῶμα ξαπλωμένους
 καὶ μὲ τὰ χέρια ἀσχῆμιζε ξεσπῶντας τὰ μαλλιά του.
 καὶ ἡ δούλαις, ποῦ ἦσαν λάφυρα αὐτοῦ καὶ τοῦ Πατρόκλου,
 μὲ θλιβερὸ ξεφωνητὸ κεῖ ἔξω ἐπεταχθῆκαν 30
 καὶ ὀλόγυρά του κλαίονταὶ ὀλιγοψυχησμέναις
 ὄλαις ἐστηθοδέρνονταν· ὁ Ἀντίλοχος κ' ἐκεῖνος
 ὀδύρετο τὰ χέρια κρατῶντας τοῦ Ἀχιλλέως
 φοβούμενος μὲ σίδερο μὴ κόψῃ τὸν λαιμὸν του.
 καθὼς ἐβαρυστέναζεν ἡ ἀνδράγαθη ψυχὴ του. 35
 καὶ ὡς ἐβογοῦσε τρομερὰ τὸν ἄκουσε ἡ μητέρα
 ἔς τὰ βάθη ὅπ' ἔστεκε σιμὰ ἔς τὸν γέρον της γονέα,
 καὶ πόνου ἔβγαλε βοήν κ' εὐθύς ἦλθαν σιμὰ της
 ὄσαις οἰκοῦν ἔς τῆς θάλασσης τὰ βάθη Νηρηίδες
 ἡ θεαῖς ὄλαις, Θάλεια Ὠρεΐθνια, Κυμοδόκη, 40
 Νησαία, Γλαύκη, Ἰαιρα, μεγαλομάτ' Ἄλια,
 Ἀηταία καὶ Λιμνώρεια, Μελίτη, Κυμοθόη,
 Πρωτὴ καὶ Θόη καὶ Ἀγανή, Δωρίς καὶ Δυναμένη,
 Κλυμένη, Καλλιάνειρα, Ἰάνασσ', Ἀμφιθόη,
 Φέρουσα, Καλλιάνασσα, Δωτὴ καὶ Ἀμφινόμη 45
 Ἀμάθεια καλοπλέξουδη Σωκὸ καὶ Δεξαμένη
 καὶ Νημερτῆς καὶ Ἀψευδῆς καὶ Μοῖρα καὶ Πανόπη,
 Γαλάτεια πολυένδοξη κ' Ἰάνειρα κ' ἡ ἄλλαις
 ὄσαις ἔς τὰ βάθη εὐρίσκονταν ἀκόμη Νηρηίδες·
 ἦλθαν καὶ τ' ἄντρο ἐγέμισαν τὸ ἀργυροφωτισμένο· 50
 στηθοκοπιοῦνταν κ' ἔκανεν ἀρχὴν τοῦ θρήνου ἡ Θέτις·
 « ὦ ἀδελφαῖς μου, ἀκούσετε, καλῆς μου Νηρηίδες,
 νὰ μάθετε ταῖς πίκραις ποῦ τρέφω ἔς τὴν ψυχὴν μου.
 ὦ ἄμοιρη, ὦ κακότυχη γεννήτρα ἐνὸς ἀνδρείου·
 υἱὸν γενναῖον δυνατὸν καὶ τῶν ἡρώων πρῶτον
 ἐγέννησα, καὶ, ὡσὰν φυτό ποῦ ἀνδρογέται ἔς τὸν κῆπον, 55

ἀφοῦ τὸν γλυκοανάστησα, τὸν ἔστειλα εἰς τὴν Τροίαν
 μὲς τὰ κυρτὰ καράβια τοῦ ἐκεῖ νὰ πολεμήσῃ·
 ἀλλὰ δὲν θέλει γύρη αὐτὸς ἕς τὰ γονικά του πλέον
 ἢ ἀγκάλῃ μου νὰ τὸν δεχθῆ ἕς τὸ σπῖτι τοῦ Πηλέως.
 καὶ ὅσο μοῦ ζῆ καὶ τοῦ ἡλιοῦ τὸ φῶς ἀκόμη βλέπη
 θλίβεται καὶ δὲν δύναμαι νὰ γίνω βοηθὸς του.
 τώρα σηκόνομαι νὰ ἰδῶ τὸ ἀγαπητὸ παιδί μου
 νὰ μάθω ἀπὸ τὸ στόμα του ποιά θλίψις τὸν εὗρηκε
 ἐκεῖ κοῦ ἀπὸ τὴν ταραχὴν ἀπέχει τοῦ πολέμου.»
 60
 Εἶπε καὶ τ' ἄντρον ἄφησε· καὶ ὀπίσω τῆς ἠ κόραις
 δακρῦζοντας, καὶ γύρω τοὺς τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης
 ἀνοίγε. καὶ ὅταν ἔφθασαν ἕς τὴν κάροπιμην Τρωάδα
 ὄλαις ἀράδ' ἀνέβαιναν ἕς τὴν ἄκρην ὅπου ἦ πρῶμαις
 τῶν Μυρμιδόνων στέκονταν σιμά ἕς τὸν Ἀχιλλέα·
 70
 ἕς αὐτὸν ποῦ βαρυστέναζεν ἦλθε ἡ θεὴ μητέρα
 καὶ μὲ φιλὸ ξεφωνητό, τοῦ ἀγαπητοῦ παιδιοῦ τῆς
 τὴν κεφαλὴν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ πε δακρυσμένη·
 «τέκνο τί κλαίεις; τί καῦμός τώρα σὲ ἦρε πάλιν;
 λέγε, μὴ τὸ ἄχῃς μυστικό· σοῦ ἐτέλεσεν ὁ Δίος
 ὅ,τι ἀπ' αὐτὸν ἐξήτησες μὲ σηκωταῖς ἀγκιλιαῖς,
 75
 ὄλ' οἱ Ἀχαιοὶ μὲ συντριμὸν ν' ἀποκλεισθῶν ἕς ταις πρῶμαις
 καὶ ὅπως φορικτὰ παθαίνοντας ν' ἀποζητοῦν ἐσένα.»
 Κ' εἶπε βαρυστενάζοντας ὁ θεῖος Ἀχιλλέας·
 «μητέρα, ναὶ τὰ ἐτέλεσεν, ὡς εἶπες, ὁ Κρονίδης·
 ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ χαίρωμαι; μοῦ ἐχάθη ὁ ποθητός μου
 Πάτροκλος, ὁ ὑπερόκριβος, ὁ φίλος τῆς καρδιάς μου.
 ὁ Ἐκτωρ μοῦ τὸν ἔσφαξε καὶ τ' ἄματα τοῦ ἐπῆρε
 θανμάσια, θεόρατα, ποῦ ἐδῶκαν τοῦ Πηλέως
 δῶρον ἐξαίσιον οἱ θεοὶ ἕς ἐκείνην τὴν ἡμέραν,
 85
 ὅταν ἐκεῖνοι ἕς ἔφεραν ἕς ἀνδρὸς θνητοῦ τὴν κλίνην.
 αὐτοῦ μὲ ταις ἀθάναταις θαλάσσαις νὰ ἄχες μείνη,
 ἐσὺ καὶ νὰ εἶχεν ὁ Πηλεὺς πάρη θνητὴν γυναῖκα.
 καὶ ἀντὶς πόνος αἰώνιος θὰ θλίβῃ τὴν ψυχὴν σου
 τοῦ πεθαμένου τέκνου σου, ποῦ δὲν θὰ γύρη πλέον
 ἕς τὰ γονικά νὰ τὸν δεχθῆς; διότι ἐγὼ δὲν θέλω
 90
 νὰ ζήσω, μὲς τοὺς ζωντανοὺς νὰ εἶμ', ἐάν ὁ Ἐκτωρ
 πρῶτος ἀπὸ τὴν λόγχην μου δὲν ξεψιχῆσῃ ἔμπρός μου,
 καὶ μοῦ πληρώσῃ τὴν σφαγὴν τοῦ ἀγαπητοῦ Πατρόκλου.»
 Ὅς ἐκεῖνον τότε ἀπάντησε δακρῦζοντας ἡ Θέτις·
 «καὶ τότε ὀλιγοήμερος θὰ εἶσαι, ἀγαπητέ μου,
 95
 ὅτ' ὕστερ' ἀπ' τὸν Ἐκτορα ἐγγύς σου εἶναι τὸ τέλος.»
 Μὲ πόνον εἶπεν ὁ Ἀχιλλεύς. «ἕς τὸν τόπο ἂς πεθάνω
 ἀφοῦ μοῦ ἐμέλλετο βοηθὸς τοῦ φίλου νὰ μὴ γείνω
 εἰς τὴν σφαγὴν του· τῶρ' αὐτὸς ἀπ' τὴν πατρίδα πέρα
 ἀπέθανε, ζητώντας με ἕς τοῦ δλέθρου του τὴν ὥραν
 100

- τῶρ' ἀφοῦ δὲν θὰ ξαναἰδῆ τὴν ποθητὴν πατρίδα
 οὐδ' ἔπειτα τὸν Πάτροκλον κ' ἐκείνους τοὺς συντρόφους
 τοὺς ἄλλους ποῦ ἀπ' τοῦ Ἑκτορος τὴν λόγχην ἀπεθάναν,
 ἀλλὰ ὅς ταις πρῦναις κάθ' ἡμῶν τῆς γῆς χαμένο βάρους, 105
 ἐγὼ τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν ὅς τὸν πόλεμον ὁ πρῶτος
 ἂν καὶ ὅς τὸν λόγον ἀπὸ ἐμὲ καλῆτερ' εἶναι καὶ ἄλλου
 ἀπ' τοὺς θεοὺς κ' ἀπ' τοὺς θνητοὺς νὰ ἐχάνετο ἡ διχόνοια,
 καὶ ἡ χολὴ ποῦ καὶ ἄνθρωπον μὲ γνώσῃ ἐξαγριώνει
 ποῦ μὲς στὰ στήθη χύνεται γλυκεῖα καὶ μελωμένη, 110
 καὶ ὡς μαῦρος ἔπειτα καλνὸς ξεσπᾷ καὶ μεγαλώνῃ.
 καθὼς ἐμένα ἐχόλωσεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων.
 ἀλλ' ὅτι, ἐγίγη ἀφίνομεν ἔαν καὶ ἀδικημένοι
 καὶ τὴν ψυχὴν ὅς τὰ στήθη μας δαμάζωμ' ἐξ ἀνάγκης
 καὶ τῶρα τοῦ Πατρόκλου μου θὰ φθάσω τὸν φονέα 115
 τὸν Ἑκτορα. καὶ θὰ δεχθῶ τὴν μοῖρα τοῦ θανάτου,
 ὅταν οἱ ἀθάνατοι θεοὶ καὶ ὁ Ζεὺς μοῦ τὴν διορίσιν.
 ὅτι οὐδ' ὁ μέγας Ἡρακλῆς ἐξέφυγεν τὴν μοῖραν,
 ποῦ ἦταν ὑπεράκριβος υἱὸς τοῦ ὑψίστου Δία
 ἀλλὰ τῆς Ἥρας ἡ ὀργὴ τὸν δάμασε καὶ ἡ μοῖρα. 120
 καὶ ἂν εἶναι τέτοια ἡ μοῖρα μου κ' ἐγὼ θεὸς ν' ἠσυχάσω
 ὅταν πεθάνω, ἀλλ' ὄνομα λαμπρὸν ἄς πάρω τῶρα,
 ἂν κάμω ταῖς βαθύζωναις μητέρας εἰς τὴν Τροίαν
 ν' ἀναστενάξουν θλιβερά καὶ μὲ τὰ δύο τους χέρια
 εἰς τ' ἀπαλὰ τοὺς μάγουλα τὰ δάκρυα νὰ σφογγίζουν. 125
 καὶ ὅτι ἀρετὰ ἀπ' τὸν πόλεμον ἠσυχάσω ἄς γνωρίσουν,
 μὴ μέ κρατῆς, μητέρα μου, κ' ἐγὼ θὰ πολεμήσω.»
 Κ' ἡ ἀσημιόποδη θεὰ τοῦ ἀπάντησεν ἡ Θέτις.
 «παιδί μου ὠμίλησες ὀρθά. καλὸν εἶναι τοὺς φίλους
 νὰ βοηθήσῃς, ἂν συμφορὰ κακὴ τοὺς παραστέκη 130
 πλὴν τὰ καλά σου ἄρματα τῶρα κρατοῦν οἱ Τρῶες
 τὰ χάλκινα τ' ἀστραφτερά· καὶ ὁ λοφοσείστης Ἑκτωρ
 ἐπαίρεται ποῦ τὰ φορεῖ καὶ δὲν γνωρίζω πόσο
 ὀλίγο ἀκόμη θὰ χαρῆ κ' εἶναι σιμὰ τοῦ ἡ μοῖρα.
 ἀλλὰ σύ ἀκόμη μὴν ἐμπῆς ὅς τοῦ Ἄρη τὸν ἀγῶνα, 135
 ὡς νὰ μὲ ἰδοῦν τὰ μάτια σου ἐδῶ νὰ γύρ' ὀπίσω·
 κ' αὔριο τὰ χαράματα θὰ ἔλθω ἐδῶ νὰ φέρω
 ἄρματ' ἀπὸ τὸν Ἡφαίστον θεοτικὰ πλασμένα.»
 Μὲ αὐτὸν τὸν λόγον ἄφησε τὸ δοξαστὸ παιδί τῆς
 καὶ ὅς ταις θαλάσσιαις ἀδελφαῖς ἐοτράφη καὶ ταῖς εἶπε. 140
 «σεῖς κατεβῆτε ὅς τοὺς βυθοὺς τῆς θάλασσης νὰ ἰδῆτε
 τὸν γέροντα πατέρα μου καὶ ὄλ' ἀπὸ σᾶς νὰ μάθῃ
 καὶ ὡς τόσο ἐγὼ θεὸς ν' ἀνεβῶ ὅς ταις κορυφαῖς τοῦ Ὀλύμπου
 νὰ εὐρῶ ἐκεῖ τὸν Ἡφαίστον, τὸν ἐνδοξοτ' τεχνίτην,
 ἵσως λαμπρ' ἄρματα καλὰ χαρίσω τοῦ παιδιοῦ μου.» 145
 Εἶπε καὶ αὐταῖς ἐβύθισαν ὅς τὸ κύμα τῆς θαλάσσης.

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiano Apothetirio Dimosias Istorikis

Restrictions apply.

κ' ἢ ἀσημόποδη θεά, ἕς τὸν Ὀλυμπον ἢ Θέτις
 ἀνέβη, ἄρματα λαμπρά νά φέρη τοῦ παιδιοῦ της.
 Καὶ ὡστόσο μὲ φρικταῖς κραυγαῖς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη,
 καθὼς τοὺς ἔβραψεν ἔμπρὸς ὁ ἀνθρωποφόνος Ἔκτωρ,
 ἔπεσαν εἰς ταῖς πρύμναις τους, ἕς τὴν αὔραν τοῦ Ἑλλησπόντου¹⁵⁰
 οὐδὲ θά ἐπαῖρναν οἱ Ἀχαιοὶ τὸ σῶμα τοῦ Πατρόκλου
 ἀπὸ τ' ἀκόντια, τὸν νεκρὸν τοῦ φίλου τοῦ Πηλεΐδη,
 ὅτ' εἶχαν φθάσῃ ἐπάνω του πλήθος ἀνδρῶν καὶ ἵππων
 καὶ ὡσάν τὴν φλόγα ὀρηκτικός. Ὁ Πριαμίδης Ἔκτωρ.
 καὶ ἀπὸ τὰ πόδια τρεῖς φοραῖς τὸν ἄδραξεν ὁ Ἔκτωρ 155
 καὶ πρὸς τοὺς Τρῶας κραύγαζε νά ὀρμήσουν νά τὸν πάρουν,
 καὶ τρεῖς φοραῖς οἱ Αἰάντες ντυμένοι ἀνδραγαθίαν,
 τὴν τίναξαν ἀπ' τὸν νεκρὸν καὶ ἀκλόνητος ἐκεῖνος
 ἕς τὴν μάχην ποτ' ἐχύνετο καὶ πότ' ἔσταματοῦσε
 κραυγάζοντας, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔκανε τὰ ὀπίσω. 160
 καὶ ὄπως λιοντάρι πύρινο, τῆς πείνας λυσσασμένο,
 βοσκοὶ νά διώξουν δὲν μποροῦν ἀπὸ πεσμένο σῶμα,
 παρόμοια δὲν κατόρθονεν ἡ ἀνδρεία τῶν Αἰάντων
 τὸν Ἔκτωρ ἀπὸ τὸν νεκρὸν ποσῶς ν' ἀπομακρύνουν 165
 κ' εἶπε τὸν σύρη δοξαστὸς νά γ' ἴη ἕς τὸν αἰῶνα,
 ἀλλ' ἔτρεξε ἀπ' τὸν Ὀλυμπον ἢ ἀνεμόποδ' Ἴρις
 ἕς τὸν Ἀχιλλέα νά τοῦ εἰπῇ ἕς τὸν πόλεμον νά ὀρμήσῃ,
 ποῦ ἀπ' ὄλους τοὺς θεοὺς κρυφά καὶ ἀκόμη ἀπὸ τὸν Δία
 ἢ Ἡρα τὴν ἀπόστειλε· σιμά του ἐστάθη κ' εἶπε
 «σῆκω, Πηλεΐδη, ὦ τρομερέ, καὶ δράμε τοῦ Πατρόκλου 170
 βοηθός, ὅπου χάριν αὐτοῦ κακὴ κρατεῖται μάχη
 ἕς ταῖς πρύμναις καὶ ἀντισφάζονται τὰ πλήθη τῶν ἀνδρείων·
 μάχονται οἱ πρῶτοι τὸν νεκρὸν ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς νά σώσουν
 καὶ οἱ Τρῶες εἰς τὴν Ἴλιον λυσοῦν νά τ' ἀνεβάσουν
 καὶ νά τὸν σύρη λακταρεῖ πρῶτος ὁ μέγας Ἔκτωρ, 175
 καὶ ἀπὸ τὸν ἀπαλὸν λαιμὸν νά κόψῃ τὸ κεφάλι
 κ' ἔπειτα ἐκεῖ ἕς τῶν πύργων του τὰ ξύλα νά τὸ στήσῃ.
 ἀλλὰ σηκώσου μὴ σταθῆς ἄς σὲ κινήσῃ σέβας,
 τὸν Πάτροκλόν σου μὴ χαροῦν οἱ σκύλοι τῆς Τρωάδος,
 καὶ ἂν ὁ νεκρὸς ἀτιμασθῇ, θά 'ναι ὄνειδος δικό σου.» 180
 Ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς ἕς αὐτὴν ἀντίειπε ὁ θεῖος·
 «Ἴρι θεά, ποιὸς τῶν θεῶν σ' ἔστειλ' ἐδῶ μηνύτην;»
 Ὁ Σ' ἐκείνον τότε ἀπάντησεν ἢ ἀνεμόποδ' Ἴρις·
 «ἢ δέσποιν' Ἡρα μ' ἔστειλεν ἢ σύγκλινη τοῦ Δία
 καὶ δὲν τὸ ξυῦρει μῆτ' ὁ Ζεὺς μῆτε κανεῖς τῶν ἄλλων 185
 θεῶν ποῦ οἰκοῦν ἕς ταῖς κορυφαῖς τοῦ χιονισμένου Ὀλύμπου.»
 Καὶ ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς τῆς ἀποκρίθη ὁ θεῖος·
 «καὶ πῶς θά πάω ἕς τὸν πόλεμον; τ' ἄρματα ἐκεῖνοι ἐπῆσαν.
 κ' ἐμένα εἶπε ἡ μητέρα μου νά μὴν ἐβγῶ ἕς τὴν μάχην
 ποῦ τὴν Ἴλιον τὰ μάλιστα ἐδῶ ἔδω γύρη ὀπίσω» 190

- ὅτι ἄρματ' ἀπ' τὸν Ἡφαιστον θαρρεῖ νὰ φέρῃ ὄραϊα.
οὐδ' ἄλλου ξέρω ἀρμάτωνσι ν' ἀρμόξῃ ἐγὼ νὰ ζώσω
ἢ τὴν ἀσπίδα ὅπου φορεῖ ὁ Τελαμώνιος Αἴας.
ἀλλὰ κ' ἐκεῖνος προμαχεῖ, θαρρῶ, μὲς τὸν ἀγῶνα
τὸν πεθαμένον Πάτροκλον νὰ σώσῃ ἀπὸ τοὺς Τρῶας.» 195
- «Καλῶς γνωρίζομε κ' ἐμεῖς,» τοῦ ἀπάντησεν ἡ Ἴρις,
«ποῦ τ' ἄρματα τὰ δλόλαμπρα κρατοῦνται, ἀλλ' ὅπως εἶσαι
πήγαινε πρὸς τὸν χάντακα, φανίσου ἐκεῖ τῶν Τρῶων,
ἴσως αὐτοὶ σὲ φοβηθοῦν καὶ ἀπὸ τὴν μάχην παύσουν. 200
καὶ ξανασάνουν οἱ Ἀχαιοὶ ἀπ' τὸν βαρὺν ἀγῶνα.
καὶ τὸ μικρὸ ξανάσαμα ἔς τὸν πόλεμον ἀξίζει.»
Καὶ ὡς ἀναχώρησε ἡ θεά, πετάχθηκεν ὁ θεῖος
Πηλεΐδης· τότε ἡ Ἀθηνᾶ τοὺς ἐξαισίους ὤμοσε
μὲ τὴν φρικτὴν τοῦ ἐσιέεπασεν αἰγίδα κροσσωμένην. 205
μὲ νέφος ἐστεφάνωνε χρυσὸ τὴν κεφαλὴν του,
καὶ ἀναβε φλόγα δλόλαμπρη μὲς ἀπὸ κεῖνο ἡ θεία.
καὶ ὅπως μακρόθεν φαίνεται καὶ φθάνει ὡς τὸν αἰθέρα
καπνὸς ἀπὸ περιβρεκτὴν πολιορκημένην χώραν
μὲ ἀγῶν' ἀπὸ τὰ τεῖχη τοὺς ὀλημερῆς παλαίουν 210
καὶ ὁ ἥλιος ἅμα βυθισθῆ πυκναῖς φωτιαῖς ἀστράφτων
νὰ φθάσ' ἡ λάμψη ἀπὸ ψηλὰ ἔς τοὺς γείτοναις καὶ δράμου
ἴσως μὲ τὰ καρᾶβια τοὺς ἔς τὸν ὄλεθρον σωτῆρες,
ὅμοι' ἀπὸ τὴν κεφαλὴν πετιόνταν τοῦ Ἀχιλλέως
ὡς τὸν αἰθέρ' ἀναλαμπή· ξεκίνησε ἀπ' τὸ τεῖχος
ἔς τὸν χάντακα, ὅμως ἔμεινε μακρὰν ἀπ' τοὺς Ἀργεῖους, 215
ὡς ἤθελε νὰ σεβασθῆ τὸν λόγον τῆς μητρὸς του.
ἔσταθι ἐκεῖ κ' ἐκραύγασε κ' ἡ Ἀθηνᾶ μὲ ἄλλην
φωνὴν τὸν τρόμον ἐβαλεν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν Τρῶων.
σάλπιγγα τόσο δὲν ἀγᾶ ἔς τὴν χώραν ὅπου γύρω
ἔχουν ζωσμένην οἱ ἐλθροὶ νὰ τὴν ἐξολοθρεύσουν, 220
ὅσο ἡ βοή ποῦ ἐβγαλεν ὁ ἀνίκητος Πηλεΐδης
καὶ ὅλη ταράχθηκε ἡ ψυχὴ ἔς τὴν χάλκινην φωνὴν του,
οἱ ἵπποι ὀπισθογύρισαν τ' ἀμάξια τρομασμένοι,
ὅτι αἰσθανόνταν συμφοραῖς, καὶ οἱ κυβερνήταις ὅλοι 225
ζαλίζονταν ἀπ' τὴν φωτιά, ποῦ ἐπάνω εἰς τοῦ Ἀχιλλέως
τὴν κεφαλὴν ἀδάμαστη φρικτὰ φεγγοβολοῦσε,
ὅπως τὴν ἀναβ' ἡ Ἀθηνᾶ. καὶ τρεῖς φοραῖς ἐπάνω
ἀπὸ τὸν λάκκον φώναξεν ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ τόσαις
οἱ Τρῶες καὶ ὅλ' οἱ βοηθοὶ γινῆκαν ἄνω κάτω. 230
καὶ πολεμάρχοι δώδεκα ἔς ταις λόγχαις των εὐρῆκαν
καὶ ἔς τοὺς τροχοὺς τὸν θάνατον, καὶ μὲς ἀπὸ τὰ βέλη
οἱ Ἀχαιοὶ τὸν Πάτροκλον ἐπήραν καὶ τὸν ἔθαν
εἰς τὸ κλινάρι κ' ἔστεκαν ὀλόγυρά του οἱ φίλοι
οἱ ποθητοὶ του κλαίοντας, μ' ἐκείνους ὁ Πηλεΐδης 235
ἔχυνε δάκρυα θεομά, ἅμ' εἶδε τὸν πτόνον του

φίλον ᾗς τὸ νεκροκράββατο μὲ τὰ σχισμένα στήθη.
 ᾗς τὸν πόλεμον μὲ ἄλογα καὶ ἅμαξ' αὐτὸς τὸν εἶχε
 στείλει, ἀλλὰ δὲν τὸν δέχτηκεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν μάχην.
 Καὶ ὁ ἥλιος ὁ ἀκούρατος ἐβιάσθη ἀπὸ τὴν Ἑραν 240
 πρὸ ὄρας ᾗς τοῦ Ὠκεανοῦ τὸ ῥεῦμα νὰ βυθίσῃ.
 ἔδυσ' ὁ ἥλιος κ' ὁ στρατὸς τῶν Ἀχαιῶν ἀνδρείων
 ἡσύχασε ἀπ' τὸν πόλεμον ποῦ ὄλους θερίζει ὁμοίως.
 Καὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ἄφησαν τὸν φοινικὸν ἀγῶνα
 καὶ οἱ Τρῶες, καὶ ἀπ' ταῖς ἅμαξαις ἐξέξεψαν τοὺς ἵππους, 245
 καὶ εἰς σύνοδον συνάχθησαν, γιὰ δειπνοὺς πρὶν φροντίσουν,
 ὄλοι ὀρθοί, μηδὲ κανεῖς τολμοῦσε νὰ καθίσῃ
 τρόμος τοὺς πῆρε ἀπ' τὴν στιγμὴν ποῦ ἐφάνηκε ὁ Πηλεΐδης,
 ποῦ ἔλειπε ἀπ' τὸν πόλεμον τόσον καιρὸν ᾗς τὰ πλοῖα.
 ὁ Πολυδάμας ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ Πανθοΐδης 250
 ποῦ μόνος ἐβλεπε τὰ ἔμπρὸς καὶ τὰ κατόπι, ὁ φίλος
 τοῦ Ἑκτορος ᾗς τὴν ἴδιαν τὴν νύκτα γεννημένοι
 ὁ ἕνας ᾗς τ' ἄρματα καλός, ὁ ἄλλος εἰς τὸν λόγον.
 ἔκείνος τότε ὠμίλησε μὲ καλὴν γνώμην κ' εἶπε
 «καλὰ σκεφθῆτε ἀγαπητοί· κ' ἐνὶ σᾶς συμβουλεύω 255
 ᾗς τὴν πόλιν νὰ γυρίσωμεν, ἢ αὐγὴ νὰ μὴ μᾶς εὖρη
 ἐδῶ σιμὰ ᾗς τὰ πλοῖα τοὺς μακρὰν ἀπὸ τὰ τεῖχη.
 ἔνόςφ' ἐθύμονεν αὐτὸς πρὸς τὸν θεϊκὸν Ἀτρεΐδην
 ὁ ἀγῶνας μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς τόσον δὲν εἶχε κόπον
 τότε ἔκοιμώμουν ἡσύχα κ' ἐγὼ σιμὰ ᾗς τὰ πλοῖα 260
 καθὼς νὰ τὰ πατήσωμε μὲ ζέσταιν' ἢ ἔλ' ἰδα.
 τώρα φοβοῦμαι τρομερὰ τὸν θεῖον Ἀχιλλέα
 ὡς ἔχει ἀκράτητην ψυχὴν, νὰ μείνῃ ᾗς τὴν πεδιάδα
 δὲν θὰ θελήσῃ, ὅπου Ἀχαιοὶ μοιράζονται καὶ Τρῶες
 τοῦ Ἄρη ὄλην τὴν δύναμιν, ἀλλὰ θὰ πολεμήσῃ 265
 ᾗς ἀγῶνα γιὰ τὴν πόλιν μας καὶ γιὰ τὰ θηλυκά μας.
 ᾗς τὰ τεῖχη μας ἄς γύρωμε, καὶ ἀκούσετε τὸν λόγον
 ἢ θεῖα νύκτα ἀπόκοψε τὸν τρομερὸν Πηλεΐδην
 τώρα' ἀλλ' ἂν αὐριο μᾶς εὖρη ᾗς τὸν τόπον. θέλει ὀρμήσῃ
 μὲ τ' ἄρματά του καὶ καθεὶς ποιὸς εἶν' αὐτὸς θὰ μάθῃ.
 χαρὰ ᾗς αὐτὸν ποῦ φεύγοντας θὰ φθάσῃ ᾗς τὴν Τρωάδα 270
 ὅτι σκυλλιά καὶ κόρακες πολλοὺς θεὸς νὰ σπαράξουν
 τῶν Τρῶων· τέτοιαν συμφορὰν τ' αὐτιά μου μὴν ἀκούσουν.
 κ' ἔάν, μὲ πόνον τῆς ψυχῆς, δεχθοῦμε αὐτὸ ποῦ λέγω,
 τὴν νύκτα μὲς τὴν ἀγορὰν τὴν δύναμιν κρατοῦμεν,
 πύργοι καὶ πύλαις ἱψηλαῖς μὲ μακροναῖς σανίδαις 275
 καλόξυσταις, συναρμοσταῖς τὴν πόλιν περιφράξουν
 καὶ τὸ ταχὺ μὲ τ' ἄρματα ᾗς τοὺς πύργους θὰ στηθοῦμε.
 καὶ ἂν θέλῃ ἀπ' τὰ καράβια του ᾗς τὸ τεῖχος ἄς ὀρμήσῃ,
 τόσο χειρότερο γι' αὐτόν, ὅτι θὰ γύρη ὀπίσω,
 ἀποῦ τ' ἄνετα ποιεῖται τὸν πόλεμον ᾗς τὴν 280
 ἀποῦ τ' ἄνετα ποιεῖται τὸν πόλεμον ᾗς τὴν

ἔδω κ' ἐκεῖ, δεξιά ζερβιά, ἕς τὴν πόλιν ἀποκάτω.
μέσα ἕς τὸ τεῖχος νὰ χυθῆ ποτὲ δὲν θὰ τολμήσῃ
πρὶν τὸ πατήσῃ, σπάραγμα θὰ γείνη αὐτὸς τῶν σκύλων.»
Μ' ἄγριο βλέμμα τοῦ ἀπάντησεν ὁ λοφοσειστής "Ἐκτωρ."
«δὲν μοῦ ἀρέσει παντελῶς ὅ,τ' εἶπες, Πολυδάμα,
μᾶς λέγεις νὰ γυρίσωμε ἕς τὴν πόλιν νὰ κλεισθοῦμε
ἀκόμη δὲν χορτάσετε κλεισμένοι μὲς τὰ τεῖχη;
ἔλεγαν πρὶν ὄλ' οἱ θνητοὶ τὴν πόλιν τοῦ Προιάμου
πολύχαλκην, πολύχρυσην, τώρα ἐχαθῆκαν τόσοι
ἀπὸ τὰ σπίτια θησαυροί, κ' ἐπῆγαν πωλημένα,
ἕς τὴν Μαιονίαν τὴν τερπνὴν, καὶ ἕς τὴν Φρυγίαν ἄλλα
ἀφότου μᾶ; ἐμίσησεν ὁ ὕψιστος Κροονίδης.
καὶ τώρα ὁποῦ μᾶς ἔδωκεν εἰς τὰ καράβια νίκην,
νὰ σπρώξωμε τοὺς Ἀχαιοὺς ἕς τὴν θάλασσαν, μὴ βγάξῃς
τέτοιους ἕς τὰ πλήθη στοχασμοῦς, ὡ σὺ ξεμωραμένε»
δὲν θὰ σ' ἀφοκρασθῆ κανεὶς, ἐνόσφ ζω καὶ πνέω.
ἀλλ' ὅ,τι τώρα ἐγὼ θὰ εἰπῶ νὰ τὸ δεχθοῦμεν ὄλοι.
εἰς τὸν στρατὸν δειπνήσετε ἕς τὸ τάγμα του καθένας
καὶ ὄλοι βάλετ' ἄγρυπνον ἕς τὴν φύλαξιν τὸν νοῦν σας.
κ' ἐκεῖνος ποῦ περήφανα βαρύνεται τὰ πλοῦτη,
ἅς τὰ σωρεύσῃ χάρισμα τὰ πλήθη νὰ τὰ φάγουν
καλῆτερα παρ' οἱ Ἀχαιοὶ νὰ τὰ χαροῦν ἐκεῖνοι.
καὶ θὰ χυθοῦμε τὸ ταχὺ μὲ τ' ἄροματά μας ὄλοι
ν' ἀνάψωμε τὸν πόλεμον ἐμπρὸς ἕς τὰ κοῖλα πλοῖα.
κ' ἔαν ὁ θεῖος Ἀχιλλεὺς σηκώθῃ ἀπὸ τὰ πλοῖα,
τόσο χειρότερα γι' αὐτόν. δὲν φεύγω ἀπὸ τὴν μάχην
ἐγὼ κ' ἐμπρὸς του νὰ στηθῶ, νὰ πάρῃ αὐτὸς τῆς νίκης
τὴν δόξαν ἢ νὰ πύρω ἐγὼ εἶναι κοινὸς ὁ Ἄρης,
καὶ παίρνει τὴν ζωὴν ἀνδρὸς κεῖ ποῦ θὰ ἐφόνευ' ἄλλον.»
Καὶ οἱ Τρῶες ὄλοι ἀλάλαξαν ἕς τοῦ "Ἐκτορος τοὺς λόγους,
μωροί, καθὼς ἦ Ἀθηναῖ ἐσκότισε τὸν νοῦν τους.
κ' ἐπαίνεσαν τοῦ "Ἐκτορος τὴν σκέψιν ὀλεθρίαν.
κανεὶς δὲν δέχθη τὴν χρυσὴν τοῦ Πολυδάμα γνώμην.
κ' ἐδείπνησαν εἰς τὸν στρατὸν ὄλην τὴν νύκτα ὡστόσο
οἱ Ἀχαιοὶ τὸν Πάτροκλον πικρομοιρολογοῦσαν.
καὶ ὁ Πηλεΐδης ἄρχιζε τὸ κλάμμα καὶ εἶχ' ἐπάνω
ἕς τὰ στήθη τοῦ συντρόφου του τ' ἀνθρωποφόνα χέρια,
κ' ἐσυχοστέναζε βαρειά, σὰν λεόντισσα μητέρα,
ἂν ἀπ' τὸν λόγγον κυνηγὸς τῆς πῆρε τὰ μικρά της
ἀπελπισμένη ποῦ ἦλθε ἀργὰ γυρίζει ὄλα τὰ δάση
εἰς ὄλαις τρέχει ταῖς ἐρμιαῖς τὰ γνάτια του ἐρευνῶντας
ἴσως τὸν εὔρη ὅτι θυμὸς δριμύς τὴν κατακαίει.
κ' ἔλεγε μ' ἀναστεναγμούς· «μάταιον ὠϊμένα λόγον
ἔβγαλ' ἀπὸ τὰ χεῖλη μου ἐκείνην τὴν ἡμέρα,
τὸν ἴψωα Μενοίπιον ἐνὰ παρηγορέωσα»

285

290

295

300

305

310

315

320

325

ποῦ ἔς τὸν Ὀποῦντα τὸν υἱὸν θεὸν νὰ τὸν ξαναφέρω
 λαμπρὸν τῆς Τροίας πορθητὴν μὲ μέρος τῶν λαφύρων.
 ὅσα στοχάζονται οἱ θνητοὶ δὲν τὰ τελειώνει ὁ Δίας·
 νὰ βάψουμε τὴν ἴδιαν γῆν ἔχει διορίσ᾽ ἡ μοῖρα,
 ἐδῶ ἔς τὴν Τροίαν σὺ κ' ἐγώ, ὅτι οὐδ' ἐμένα ὁ γέρος 330
 Πηλεὺς ἔς τὸ σπῆτι θὰ δεχθῆ καὶ ἡ Θέτις ἡ μητέρα,
 ἀλλὰ ἐμένα τούτ' ἡ γῆ ἔς τὰ σπλάγχνα τῆς θὰ μ' ἔχη.
 τῶρ' ἀφοῦ, Πάτροκλε, ἔς τὴν γῆν θεὸν νὰ ἴμπω ὑστερινός σου,
 δὲν θὰ σὲ θάψω πρὶν ἐδῶ τοῦ Ἐκτορος νὰ φέρω
 τὴν κεφαλὴν καὶ τ' ἄρματα. ποῦ σ' ἐσφαξε, ὦ γενναῖε· 335
 καὶ ἀπὸ χολῆν τοῦ φόνου σου θὰ σοῦ ἀποκεφαλίσω
 δώδεκα ἔμπρὸς εἰς τὴν πυρὰν τέκνα λαμπρὰ τῶν Τρώων.
 ὥστόσο θὰ μοῦ κείτεσαι, ὡς εἶσ' ἐδῶ ἔς τὰ πλοῖα,
 καὶ γύρω σου ἡ βαθύκολπαις Τρωαῖς καὶ Δαρδανίδες
 ἡμέρα νύκτ' ἀστάλακτο δάκρυ γιὰ σὲ θὰ χύνουν,
 αὐταῖς, ὅπου ἡ ἀνδρεία μας καὶ τὸ μακρὸν κοντάρι 340
 ἐπῆρε ὅταν πατούσαμε ταῖς πλούσιαις πολιτείαις. »
 Εἶπε καὶ τῶν συντρόφων τὸν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας
 ἔς τὴν φλόγα μέγαν τρίποδα παράγγελε νὰ στήσουν,
 νὰ λούσουν ἀπ' τὰ αἵματα τὸ σῶμα τοῦ Πατρόκλου 345
 καὶ αὐτοὶ λουτρικὸν τρίποδα εἰς τὴν φωτιὰν ἐστῆσαν,
 ἔχυσαν μέσα τὸ νερὸ καὶ ξύλα κάτω ἔκαϊαν
 καὶ ζῶν' ἡ φλόγα τὴν κοιλιὰ κοί τὸ νερὸ θερμαίνει.
 καὶ ἅμα τὸ εἶδαν πῶβραξε ἔς τὸ χάλκωμα ποῦ λάμπει,
 τὸν ἔλουσαν, τὸν ἔχρισαν μὲ σταλαγμένον λάδι, 350
 μὲ ἀλοιφὴν ἐννιάχρονην γεμίσαν ταῖς πληγαῖς του,
 πατόκορφα τὸν σκέπασαν ἔς τὴν κλίνην ποῦ τὸν θέσαν
 κ' ἕνα σινδόνη καὶ λευκὸ σάβανον ἐπάνω ἀπλώσαν.
 Καὶ ὀλονυκτίς ὀλόγυρα ἔς τὸν θεῖον Ἀχιλλέα
 οἱ Μυρμιδόνες μὲ ὀδυρμοὺς τὸν Πάτροκλον ἐκλαῖαν 355
 τότε εἶπε ὁ Ζεὺς ἔς τὴν σύντροφον καὶ ἀδελφὴν τοῦ Ἥραν
 «ἰδοῦ, ποῦ τὸ κατόρθωσες, ὦ Ἥρα, νὰ σηκώσης
 τὸν Ἀχιλλέα ἔς τ' ἄρματα ἀπ' τὰ διὰ σου σπλάγχνα
 οἱ κοφοφόροι Ἀχαιοὶ τῶνόντι ἐγεννηθῆκαν.»
 Τότε ἔς αὐτὸν ἀπάντησεν ἡ Ἥρα ἡ σεβασμία· 360
 «ποιὸν λόγον τώρα ἐπρόφερες, ὦ τρομερὲ Κρονίδη;
 ἄνθρωπος ἔς ἄνθρωπον μορεῖ νὰ κάμη τὸν σκοπὸν του,
 ποῦ εἶναι θνητὸς καὶ ὡσὰν ἔμεῖς σοφίσματα δὲν ξεύρει·
 κ' ἐγὼ ποῦ εἶμαι τῶν θεῶν ἡ πρώτη κ' ἀπὸ γένος
 καὶ διότι μ' ἔχεις σύγκλινην ἐσὺ, τῶν ἀθανάτων 365
 ὄλων ὁ μόνος βασιλεὺς, δὲν ἔπροεπε ἔς τοὺς Τρώας,
 ποῦ τὴν χολῆν μου ἐκίνησαν τὸν ὀλεθρον νὰ πλέξω; »
 Ὅσotόσο ἡ Θέτις ἐφθανε ἔς τὸ δῶμα τοῦ Ἡραίστου
 ἀφθαρτο, χάλκινον, λαμπρὸ σὰν κάταστρος αἰθέρας
 ἐξάισιο μὲς τὰ δῶματα τῶν ἀθανάτων ὅλα, 370

- ποῦ ὁ ζαβοσκέλης, ὁ θεὸς ὁ ἴδιος εἶχε κάμη,
 τὸν ἦρε ποῦ ἴδρωσε μὲ βιά τριγύρω ἔς τὰ φυσούνα·
 ὄτ' εἴκοσι ὄλους τρίποδες τότ' ἐφιλοτεχνούσε,
 τοῖχον μεγάρου στερεοῦ, τριγύρω νὰ στολίσουν· 375
 κύκλους προσάρμωσε χρυσοῦς ἔς τὸν κάθε ποδοστάτην
 ὅπως ἔς τὴν θείαν σύναδον κολήσουν μοναχοὶ τους
 καὶ θαῦμα νὰ τὰ ἰδῆ κανεῖς, ἔς τὸ δῶμα νὰ γυρίσουν.
 ἔτοιμοι ἦσαν, ἔλειπαν μόνον τ' αὐτιά τὰ ὄραϊα·
 τὰ ἔφτειαν τότε κ' ἔκοφτε καρφιά νὰ τὰ προσδέσῃ. 380
 κ' ἐνῶ κείνος ἐργάζονταν μὲ τὴν σοφὴν του τέχνην
 ἔφθασεν ἡ ἀσημόποδη θεὰ ἔς τὸ δῶμα ἡ Θέτις.
 τὴν εἶδε ἡ λαμπρομάντηλη, ὡς προχωροῦσε, ἡ Χέρως
 καλὴ θεὰ, ποῦ ὁ δοξαστὸς νυμφεύθη ζαβοπόδης.
 τὸ χέρι εὐθύς τῆς ἔπιασε, «σεπτὴ καὶ ἀγαπημένη 385
 Θέτι, μακρόπελλη θεὰ» τῆς εἶπε «πῶς μᾶς ἦλθες;»
 καὶ ὡς τώρα ἐδῶ δὲν σ' εἶδαμε καθῆλον νὰ συχνάζης·
 μαζὺ μου ἐδῶ προχώρησε νὰ σέ φιλοξενήσω.»
 Εἶπε καὶ τὴν ἀσύγκριτη θεὰ μέσα ὠδηγοῦσε.
 ν' ἀναπαυθῆ τὴν ἔβαλε εἰς τεχνητὸ καὶ ὄραϊο 390
 ἀσημοκάρφωτο θρόνῳ, κ' εἶχε ὑποπόδι κάτω
 κ' ἐφώνησε τὸν Ἡφαιστον τὸν δοξαστὸν τεχνίτην·
 «ἔλα ἐδῶ πέρα, Ἡφαιστε, κάτι σέ θέλει ἡ Θέτις.»
 Καὶ ἀπάντησε ὁ χολὸς θεός· «ναὶ σεβαστὴ μεγάλη
 πατεῖ ἔς τὸ σπίτι μου θεὰ, ποῦ ἐκείνη μ' ἔχει σῶση 395
 ἔς τὴν συμφορὰν μου, ὅτι ἔπеса πολὺ μακρονὰ ἔς τὰ βάθη,
 ὡς θέλῃς ἡ ἀδιάντροπη μητέρα νὰ μὲ κρύψῃ
 ὅτι ἐγεννήθηκα χολός· καὶ τ' εἶχα ἐκεῖ νὰ πάθω
 ἔς τὸν κόλπον ἂν δὲν μ' ἐπαιρναν ἡ Θέτις κ' ἡ Εὐρυνόμη,
 τοῦ ὀπισθορμήτου Ὀκεανοῦ ἐκεῖν' ἡ θυγατέρα. 400
 ἐννῆα χρόνια τοὺς ἔφτειαν λογιῶν καλὰ στολίδια,
 καρφοβελόναις, ἄλυσες, βραχιόλια, δαχτυλίδια
 εἰς ἄντρο μέσα βαθυλό, καὶ ἀφρίζοντας τὸ ρεῦμα
 τοῦ Ὀκεανοῦ τ' ἀπέραντο τριγύρω ἀχολογοῦσε
 καὶ οὔτε θνητὸς τὸ γνώριζε οὔτε θεὸς κανένας, 405
 μόνον αὐταῖς ποῦ μ' ἔσωσαν ἡ Θέτις κ' ἡ Εὐρυνόμη.
 τῶρ ἦλθ' αὐτὴ ἔς τὸ δῶμά μας· καὶ μέγα χρέος ἔχω
 τῆς λαμπροκόμης Θέτιδος τὰ σῶστρα νὰ πλερώσω.
 ἀλλὰ σὺ καλοδέξου τὴν, ὡς πρέπει, ὡς ποῦ νὰ βάλω
 τὰ σύνεργα στὸν τόπον τοὺς μαζὺ μὲ τὰς φυσούνας.» 410
 Καὶ ἀπὸ τὸ ἀμόνι λεχαστὰ σηκώθηκε τὸ τέρας
 χολαίνοντας κ' ἐσάλειναν κάτω φτενὰ τὰ σκέλη.
 καὶ ταῖς φυσούνας μάκρυνεν ἀπ' τὴν φωτιά καὶ ὅλα
 ἐσύναξε τὰ σύνεργα ἔς ἐν' ἀργυρὸ λαρνάκι,
 καὶ μὲ σφογγάρι ἐκάθαρε τὸ πρόσωπο, τὰ χέρια,
 τὸν τράχηλον τὸν δυνατὸν, τὰ δακρυὰ του στήθη. 415

χιτῶνα ἐνδύθη, ἐφρούκτωσε σκήπτρο παχὺ κ' ἐβγῆκε
 χωλαίνοντας· καὶ ἀνάλαφρα τὸν κύριον ἐστηρίζαν
 θεράπαιναις ὀλόχουσαις, σὰν ζωντανὰ κοράσια,
 δύναμιν ἔχουν καὶ φωνήν, νοῦν ἔχουν εἰς ταῖς φρέναις, 420
 καὶ τεχνουργήματ' ἔμαθαν ἀπὸ τοῦς ἀθανάτους.
 ἐκείναις τὸν ἐπρόσεχαν. κ' ἐσύρθη αὐτὸς πλησίον
 ἔς τὴν Θέτιδα κ' ἐκάθισε ἔς ἓνα θρόνι ὠραίο,
 τὸ χέρι ἐκείνης ἔσφιξε· «μακρόπελλη.» τῆς εἶπε.
 «Θέτι σεπτὴ καὶ ἀγαπητὴ, ἔς τὸ δῶμα μας πῶς ἦλθες;
 καὶ ὧ; τώρα ἐδῶ δὲν σ' εἶδαμε καθόλου νὰ συγνάξῃς. 425
 λέγε μου εὐθύς ὅ,τι ποθεῖς· καὶ νὰ τὸ πράξω θέλω
 ἂν πράγμα εἶναι ποῦ γίνεται καὶ ποῦ ἤμπορῶ νὰ πράξω.»
 Καὶ ἡ Θέτις δάκρυα χύνοντας ἀπάντησέ του κ' εἶπε·
 «Ἦφαιστε, ἀπ' ὀλαις ταῖς θεαῖς τοῦ Ὀλύμπου ξεύρεις ἄλλην, 430
 τόσα κακὰ νὰ ἐθέρισαν καὶ πόνοι τὴν ψυχὴν της
 ὅσους ἔς ἐμὲ προτίμησε πόνους νὰ δώσῃ ὁ Δίας;
 μόνην ἀπ' ταῖς θαλασσιναῖς ὑπόταξεν ἐμένα
 ἔς ἄνδρα θνητὸν καὶ στανικῶς ἔς τὴν κλίνην τοῦ Πηλέως
 ἔστερξα ἐγὼ· καὶ ἀδύναμος αὐτὸς ἔς τὰ μέγαρά του 435
 ἀπὸ τὸ γῆρας τήκεται· τώρα ἔχω πίκραις ἄλλαις·
 ἓναν υἱὸν μ' ἀξίωσε νὰ λάβω καὶ νὰ θρέψω
 ἔς τοὺς ἥρωας ἀσύγκριτον καὶ ὡσὰν βλαστάρι κήπου·
 ἀφοῦ τὸν γλυκοανάστησα τὸν ἔστειλα ἔς τὴν Τροίαν
 μὲ τὰ κιντὰ καράβια του ἐκεῖ νὰ πολεμήσῃ. 440
 ἀλλὰ δὲν θέλει γύρη αὐτὸς ἔς τὰ γονικά του πλέον
 ἢ ἀγκάλῃ μου νὰ τὸν δεχθῆ ἔς τὸ σπῆτι τοῦ Πηλέως.
 καὶ ὅσο μοῦ ζῆ καὶ τοῦ ἡλιοῦ τὸ φῶς ἀκόμη βλέπει
 θλίβεται καὶ δὲν δύναμαι νὰ γεινω βοηθός του.
 τὴν κόρην ποῦ τοῦ διαλέξαν οἱ Ἀχαιοὶ βραβεῖον,
 ἐκείνην ἀπ' τὰ χέρια του ἐπῆρε ὀπίσ' ὁ Ἄτρεϊδης. 445
 ἔτρωγε ἀπὸ τὸν πόνον της ἐκεῖνος τὴν καρδιά του
 καὶ οἱ Τρῶες εἰς ταῖς πρύμναις των τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκλειοῦσαν.
 καὶ δὲν τοὺς ἄφιναν νὰ βγοῦν· καὶ οἱ γέροι τῶν Ἀργείων
 ἔς αὐτὸν προσπέφταν καὶ λαμπρὰ τοῦ ὀνοματίζαν δῶρα.
 καὶ τότε ἀπὸ τὸν ὄλεθρον ὁ ἴδιος νὰ τοὺς σώσῃ 450
 δὲν ἤθελεν, ἀλλ' ἔστειλε τὰ ὄπλα του ζωσμένον
 τὸν Πάτροκλον ἔς τὸν πόλεμον καὶ ἀνδρειωμένα πλήθη
 γύρω εἰς ταῖς Πύλαις ταῖς Σικκίαις ὀλήμερα ἐμαχόνταν
 καὶ αὐτοῦ τὴν πόλιν θά πειρναν, ἀλλὰ τὸν ἀνδρειωμένον
 Πάτροκλον, ὁποῦ ἐθέριζε ζωαῖς μὲς τοὺς προμάχους, 455
 φόνευσε ὁ Φοῖβος κ' ἔδωκε τοῦ Ἔκτορος τὴν νίκην.
 γι' αὐτὸ ἔς ἐσὲ προσέπεσα, ἂν θέλῃς ἔς τὸ παιδί μου,
 ἄχ! τὸν ὀλιγοήμερον, ἀσπίδα νὰ χαρίσῃς
 θώρακα, κράνος καὶ καλαῖς θηλυκωταῖς κνημίδαῖς·
 ἔλασε αὐτὸς μὲ τ' ἄσπαρα καὶ τὸν σπαστὸν τοῦ φίλον 460

καὶ χάμου τώρα κείτεται ἔς τὴν λύπην βυθισμένος.»
Καὶ ὁ ἔνδοξος γωλὸς θεὸς ἔς ἐκείνην ἀπαντοῖσε·
«θάρρον, ὡς πρὸς τοῦτο παντελῶς ὁ νοῦς σου ἄς μὴ φροντίζη,
ἔτσι ἀπ' τὸν μαῦρον θάνατον νὰ ἠμπόρουν νὰ τὸν κρύψω·
ἀνάμερα, ὅταν ἡ σκληρὴ φθίαση κοντά του ἡ μοῖρα, 465
καθὼς ἄρματα ὑπέλαμπρα ἐγὼ θὰ τοῦ ἐτοιμάσω
νὰ θαμπωθοῦν ὅσοι τὰ ἰδοῦν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.»
Ἐἶπε καὶ αὐτοῦ τὴν ἄφησε κ' ἐπῆγε ἔς τὰς φουσούναις,
ἔς τὸ πῦρ τὰς στρέφει καὶ γοργὰ νὰ ἐργάζωνται προστάζει.
φουσούναις εἴκοσι φουσούν ἔς τὰς κάψαις τοῖς καὶ βγάζουν 470
εὐκολοφύσητήν πνοὴν σφοδρὴν ἢ μετρομένην,
πότε μὲ βιά πότε σιγὰ νὰ ὑπηρετοῦν, ὡς θέλει
ὁ Ἡφαιστος, ὥστ' εὐκόλα τὸ ἔργον νὰ τελειώσῃ·
σκληρὸν χαλκόν, κασσίτερον, πολῦτιμο χρυσάφι,
καὶ ἀσῆμι βάζει ἔς τὴν φωτιά, κατόπιν μέγ' ἀμόνι 475
εἰς τὸν κορμὸν τοποθετεῖ καὶ ἔς τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι
σφύραν ἀδράχχει δυνατὴν, καὶ τὸ διλάβι ἔς τ' ἄλλο.
Κ' ἐπλασε πρῶτα δυνατὴν ἀσπίδα καὶ μεγάλην
ὅλην μὲ τέχνην καὶ τριπλὸν λαμπρὸν τριγύρω κύκλον,
μὲ πέντε δίπλαῖς ἔγεινεν ἡ ἀσπίδα καὶ ἔς ἐκείνην 480
λογίων εἰκόνας ἔπλαθε μὲ τὴν σοφὴν του γνῶσιν.
Τὴν γῆν αὐτοῦ, τὸν οὐρανόν, τὴν θάλασσαν μόρφώνει
τὸν ἥλιον τὰν ἀκούραστον, γεμάτο τὸ φεγγάρι,
τ' ἀστέρια ὅπου τὸν οὐρανὸν ὀλοῦθε στεφανόνουν,
τὴν δύναμιν τοῦ Ὠρίωνος, Ὑάδαις, Πηλιάδαις, 485
τὴν Ἄρκτον, ποῦ καὶ ἄμαξαν καλοῦν καὶ αὐτοῦ γυρίζει
πάντοτε, τὸν Ὠρίωνα ἀσάλευτα τηρῶντας.
ἡ μόνη ποῦ τ' Ὠκεανοῦ τὸ λούσμα δὲν γνωρίζει.
Δύο κατόπιν ἔκαμεν ἀνθρώπων πολιτείας
καλαῖς ἔς τὴν μίαν γίνονταν τῶν γάμου χαροκόπι 490
νυφάδες ἀπ' τὰ γονικὰ συνώδεον ἔς τὴν πόλιν
μὲ τὰ δαδιά καὶ ἀλαλαγμὸς σηκώνετο ὑμεναίου·
καὶ ἀγόρια κεῖ στριφογυρνοῦν εἰς τὸν χορὸν τεχνίταις,
αὐλοῖ, κιθάραις ἀντηχοῦν ἔς τὴν μέσην καὶ ἡ γυναῖκες
ὀλόρθαι εἰς τὰ πρόθερα θωροῦσαν κ' ἐθανυμάζαν. 495
κ' ἦταν λαοῦ συνάθροισις ἔς τὴν ἀγοράν, ποῦ δύο
φιλονικούσαν ἄνθρωποι γιὰ πρόστιμο ἐνὸς φόνου.
ὁ ἓνας ποῦ ὅλα ἐπλήρωσεν ἐκίηρτε ἔς τὰ πλήθη,
ὁ ἄλλος ὅπου τίποτε δὲν ἔλαβε· καὶ οἱ δύο
ἐμπρὸς ἠθέλαν ἔς τὸν κριτὴν τὸ πρᾶγμα νὰ τελειώσῃ. 500
τοῦ ἐνὸς καὶ τ' ἄλλου μὲ φωναί· τὰ πλήθη ἐπαῖρναν μέρος·
οἱ κήρυκες τ' ἠσύχαζαν· καὶ μὲς τὸν ἅγιον κύκλον
ἔς τὰ σκαλισμένα μάρμαρα ἐκάθισαν οἱ γέροι,
καὶ ἀπὸ τὰ χέρια λάμβαναν τῶν λιγυρῶν κηρύκων
τὰ σκῆπτρα κ' ἐσηκάνονταν κ' ἐδίκαζεν καθένας. 505

βαλμένα ἦσαν ἕς τὴν μέσσην τοὺς δυὸ τάλαντα χρυσάφι
 γι' αὐτὸν ποῦ δικαιότερα τὴν κρίσιν τοῦ προφέρῃ.
 Τὴν ἄλλην πόλιν ἔζωναν δύο στρατοὶ τριγύρω
 ποῦ ἕς τ' ἄρματα τοὺς ἔλαμπαν· καὶ δύο γνώμαις εἶχαν,
 νὰ τὴν χαλάσουν παντελῶς ἢ τὰ μισὰ νὰ λάβουν 510
 ἀπ' ὅσα κτήματα ἢ λαμπρὴ χωροῦσε πολιτεία
 ἐκεῖνοι δὲν ἐπέιθοντο καὶ κρύφια γιὰ καρτέρι
 ὠπλίζονταν· ἐφύλαγαν τὸ τεῖχος ἢ γυναῖκες
 μὲ ὅλα τ' ἀνήλικα παιδιὰ καὶ οἱ γέροντες μαζί τους.
 κ' ἐκεῖνοι ἐβγαῖναν· ἢ Ἀθηνᾶ καὶ ὁ Ἄρης ἀρχηγοὶ τοὺς 515
 χρυσοῖ καὶ οἱ δύο μὲ χρυσᾶ τὰ ἐγδύματα, μεγάλοι
 ὄμορφοι, ὡσὰν ἀθάνατοι, μὲ τ' ἄρματα καὶ πέρα
 ξεχωρίζονταν· κ' ἔβλεπες μικρὰ τὰ πλήθη κάτω.
 καὶ ὅτ' ἐφθασαν ὅπου ἔπρεπε νὰ στήσουν τὸ καρτέρι
 ἕς τὸν ποταμὸν ποῦ ἐπότιζε καθένας τὸ κοπάδι 520
 αὐτοῦ καθίσαν σκεπαστοί, μὲ τὰ λαμπρά τοὺς ὄπλα.
 καὶ δύο ξέμακτρα σκοποὶ σταθῆκαν καρτερῶντας
 πότε νὰ ἴδουν τὰ πρόβατα νὰ φθάσουν κι' ἢ ἀγελάδες.
 γλήγορα ἐκεῖνα ἐπρόβαλαν καὶ δυὸ βοσκοὶ κατόπιν
 καὶ τοῦτοι ἀνυποψίαστοι μὲ σύριγγες ἐπαΐζαν. 525
 κ' ἐκεῖνοι ἅμα τοὺς ξάνοιζαν ἐπάνω τοὺς χυθῆκαν,
 μέρος τῶν μόσχων ξεκοψαν καὶ τῶν λευκῶν προβάτων
 κ' ἔσφαζαν κεῖ καὶ τοὺς βοσκοὺ· κ' οἱ ἄλλοι ὡς ἐννοῆσαν
 ἕς τὰ βόδια τόσσην ταραχὴν, σηκώθηκαν ἀπ' ὅπου
 κάθονταν ἕς τὸ στρατόπεδο, καὶ ἀμέσως ἀνεβῆκαν 530
 εἰς τ' ἀνεμόποδ' ἄλογα καὶ ὀγλήγορα τοὺς φθάσαν.
 κ' ἐκεῖ ἕς τὴν ἀκροποταμιὰ τὴν μάχην ἀρχινῆσαν
 καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη ἐρρίχονταν τὰ χάλκινα κοντάρια.
 ἢ Ἔρις μέσα ἐγύριζεν, ὁ Κυδοιμὸς καὶ ἡ Μοῖρα,
 ποῦ ἄλλον ἐκράτει ἀλάβωτον, κ' αἱματομένον ἄλλον, 535
 ἄλλον ποδόσερνε νεκρὸν ἕς τὴν ταραχὴν τῆς μάχης.
 κ' ἔνδυμα ἐφόρει κόκκινον ἀπ' τῶν ἀνδρῶν τὸ αἷμα.
 στρέφονταν κεῖ σὰν ζωντανοὶ θνητοὶ κ' ἐπολεμοῦσαν,
 καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη τοὺς νεκροὺς ἕς τὸ σιάδι ἐποδοσέρναν.
 Ἔβαλε ἄλλοῦ τριόργη-ο καὶ μαλακὸ χωράφι 540
 ἐκτεταμένον, κάρπιμο καὶ μέσα ζευγολάταις
 πολλοὶ μὲ τὰ ζευγάρια τοὺς τὸ ἐσχίζαν ἄνω κάτω.
 καὶ ὅταν γυρίζαν κ' ἐφθάναν ἕς τοῦ χωραφιοῦ τὴν ἄκρην,
 ἀνθρώπος τοὺς ἐπρόσφερεν ποτῆρι ὄλο γεμάτο
 γλυκὸ κρασί, κ' ἐγύριζαν ἕς ταῖς αὐλακαῖς ἐκεῖνοι 545
 πρόθυμοι τοῦ μεγάλου ἀγροῦ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἄκρην.
 μαυρίζει ὄπισθεν ἢ γῆ καὶ δείχνει ἀλετρεμένη
 μ' ὄλον ὅπου ναι ὀλόχρυση, τῆς τέχνης μέγα θάμα.
 Φραγμένο κλεῖσμα θέτει ἄλλοῦ ποῦχε ὑψηλά τὰ στάχνα
 καὶ μέσα ἐογάταις θεοῖζαν μὲ κορτερὰ δρεπάνια. 550

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

- καὶ ἄλλαις χερμαῖς ἐπανωταῖς ἕς τὰς αἰλακμαῖς ἐλέφταν,
καὶ ἄλλαις μὲ καλαμόσχοινα ταῖς δέναν ἐπιστάταις
τρεις διωρισμένοι, ἐνῶ παιδιὰ κατόπι τοὺς σηρόναν
χερόβολα ἕς τὰς ἀγκαλιαῖς καὶ ἀδιάκοπα τὰ ἐδέξαν
καὶ ὁ κύριος ἕς τὴν αἰλακίαν μὲ σκῆπτρον εἰς τὸ χέρι 555
σιωπηλὸς ἐστέκονταν κ' ἐχαίρετο ἡ ψυχὴ του.
παρέκει κάτω ἀπὸ ἕνα ἰδρὺ σφακτὸ μεγάλο βῶδι
γιὰ τὸ τραπέζι ἐτοίμαζαν· καὶ ὡσόσσην ἡ γυναῖκες
πλήθος ἀλεύρια μούσκευαν φαγὶ γιὰ τοὺς ἐργάταις.
Ἄμπέλι μέγα ἔβαλαν ἄλλοῦ καρπὸν γεμάτο, 560
καλὸ, χρυσὸ κ' ἐμαύριζαν ὀλοῦθε τὰ σταφύλια,
τὰ κληματ' ἦσαν ἕς ἀργυρᾶ σταλίκια στυλωμένα.
καὶ λάκκον ἀπὸ χάλυβα καὶ κασσιτέρου φράκτην,
ἔσυρε γύρω καὶ ἄνοιξε ἕς τὴν ἄκρην μονοπάτι
γιὰ νὰ περνοῦν, ὅταν τρυγᾶν τὸ ἄμπέλι, οἱ καρποφόροι. 565
καὶ ἄγῳρια, κόραις λιγεραῖς, ἀμέριμνα ἕς τὴν γνώμην
ἐφέρναν τὸν γλυκὺν καρπὸν μέσα εἰς τὰ καλάθια.
γλυκειᾶν κηθάραν ἔπαιζε ἕς τὴν μέσην τοὺς ἀγῳρί
καὶ μὲ τὴν λιγερὴ λαλιὰ τὸν λίνον τραγουδοῦσε
μελωδικά, καὶ ὅλοι μαζὺ τριγύρω του ἐσκιρτοῦσαν 570
καὶ ταῖς φωναῖς τοὺς ἔσμιγαν μὲ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι.
Ἄγέλην ἐκίμεν ἄλλοῦ ταύρων ὀρθοκεράτων,
καὶ οἱ ταῖροι ἐπλάσθησαν χρυσοῦ καὶ κασσιτέρου ἀκόμη
καὶ ἀπ' τὴν αὐτὴν μονγκρίζοντας πρὸς τὴν βοσκὴν κινούσαν
εἰς τὸ ποτάμι, ὅπου βροσιτᾶ ἕς τὰ τρυφερὰ καλάμια. 575
χρῆσοι βαδίζαν τέσσεροι μ' ἐκείνους βωδηλάταις,
κ' ἐννέα σκύλοι φύλακες γοργόποδες τριγύρω.
καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους τῆς κοπῆς δυὸ τρομερὰ λιοντάρια
βαρβάτον ταῦρον ἄρπαξαν ποῦ ἐμούγκα ἐνῶ τὸν σέρναν.
καὶ οἱ σκύλοι ἐπάνω ἐχούμησαν καὶ ὁμοῦ τὰ παλληκάρια. 580
καὶ ἀφοῦ τοῦ ταύρου ἔκοψαν τὸ δέρμα τὰ θηρία
αἷμα τοῦ ἐρροῦσαν κ' ἄντερα· τοῦ κάκου οἱ βωδηλάταις
ἐπάνω τὰ γοργόποδα σκυλιὰ παρακινούσαν.
δὲν ἐκοτοῦσαν δάγκαμα νὰ δώσουν ἕς τὰ λεοντάρια,
ἀλύκαν μόνον ἀπὸ σιμὰ καὶ πάλι ἀναμερίζαν. 585
Κ' ἕναν πλατὺν βοσκότοπον λευκόμαλλων προβάτων
ἔκαμ' ὁ ἐνδοξὸς χωλὸς μέσα εἰς καλὸ λαγκαδι,
στάναις, καλύβαις σκεπασταῖς, καὶ μανδριά μεγάλα.
Κ' ἕναν χορὸν ἱστόρησεν ὁ μέγας ζαβοπόδης,
ὅμοιον μ' αὐτὸν ποῦ ὁ Δαίδαλος εἶχε φιλοτεχνήσῃ 590
τῆς Ἄρ' ἀδνης τῆς λαμπρῆς εἰς τῆς Κνωσοῦ τὰ μέρη.
ἀγῳρία ἔει, πολὺπρῳικαῖς παρθέναις ἐχορεῦσαν
κ' ἐγύριζαν χεροπιαστοί· καὶ ἡ κόραις ἐφοροῦσαν
λινὰ ἐνδύματα λεπτὰ, κ' εἶχαν τὰ παλληκάρια
ἀπὸ τὸ λινὸν λαμπρῶν καλῶν γυναικῶναις. 595

λαμπρὰ στεφάνια εἶχαν αὐταίς, εἶχαν χρυσᾶ ἐκείνοι
μαχαίρια ποῦ ἀπ' ἀργυροῦς κρημιῶνταν τελαμώναις·
καὶ πότ' ἐτρέχαν κυλητὰ μὲ πόδια μαθημένα,
ὡσάν σταμνᾶς, ὅπου τροχὸν ἀρμόδιον ἔς τὴν παλάμη
τὴν τριγυρνᾷ καθήμενος νὰ δοκιμάσῃ ἂν τρέξῃ, 600
καὶ πότε ἀράδα ἔτρεχαν ἀντίκρου ἔς τὴν ἀράδα.
καὶ τὸν ἀσύγκριτον χορὸν τριγύρω ἐδιασκεδάζαν
πολὺς λαὸς καὶ ἀνάμεσα ὁ αἰδὸς ὁ θεῖος
κιθάριζε· καὶ ὡς ἀρχίζεν ἐκείνος τὸ τραγοῖδι
δυσὸ χορευταῖς ἔς τὴ μέση τους πηδοῦσαν κ' ἐγυρίζαν. 605
Τὸν ποταμὸν Ὠκεανὸν καὶ δυνατὸν καὶ μέγαν
γύρω ἔς τὸν κύκλον ἔθεσε τῆς στερεῆς ἀσπίδος.
Καὶ τὴν τραγὴν ὡς τοῦ ἡκαμεν ἀσίντριφτην ἀσπίδα
θώρακα κάμνει π' ἀστραφτεν ὅσο ἡ φωτιά δὲν λάμπει,
κράνος κατόπι στερεὸν ἀρμόδιον ἔς τὸ κεφάλι, 610
καλότεχνο μὲ δλόχρυσο ἔς τὴν κορυφὴν του λόφου,
καὶ ἀπὸ λεπτὸν κασσίτερον μορφώνει ταῖς κνημίδαῖς.
Καὶ ὅλα τὰ ὄπλα ὡς ἔκαμε τὰ σήκωσε ὁ τεχνίτης
καὶ τοῦ Ἀχιλλέως τὰ ἔβαλεν ἔμπρὸς εἰς τὴν μητέρα.
καὶ αὐτὴ μὲ τ' ὄπλα π' ἀστραφταν, τοῦ Ἡφαίστου δῶρο, ἐχύθη 615
ὡσάν γεράκι ἀπ' τὴν κορυφὴν τοῦ χιονισμένου Ὀλύμπου.

T

- Ἄφηνε τοῦ Ὠκεανοῦ τὰ βάθ' ἡ ῥοδισμένη
Ἦὼς νὰ φέρη τῶν Θεῶν τὸ φῶς καὶ τῶν ἀνθρώπων·
κ' ἔφερεν ἡ Θέτις τοῦ θεοῦ τὰ δῶρ' αὐτὰ ἔς τὰ πλοῖα.
Ἦῦρε σιμὰ ἔς τὸν Πάτροκλο τὸν ποθητὸν υἱὸν της
πικρὰ νὰ κλαίῃ, καὶ πολλοὶ τριγύρω του ἐθρηνοῦσαν 5
σύντροφοι, κ' ἡ ἀσύγκριτη θεὰ σιμὰ της ἦλθε.
τὸ χέρι τοῦ ἴπιασε σφικτὰ, προσφώνησέ τον κ' εἶπε·
«παίδι μου, αὐτὸν ν' ἀφήσωμε, μὲ ὄλο μας τὸν πόνο,
νὰ κείτεται ὡς τὸν δάμασε ἡ βουλή τῶν ἀθανάτων»
τοῦ Ἡφαίστου τῶρα δέξου ἐσὺ τὰ ἄρματα τὰ ὄραϊα 10
ποῦ ὅμοια δὲν ἐφόρσε κανεὶς θνητὸς ἀκόμη.»
εἶπε καὶ καθῶς ἔθεσεν ἐμπρὸς ἔς τὸν Ἀχιλλεῖα
τ' ἄρματα τὰ καλότεχνα, κ' εἶν' ἀντηχῆσαν ὄλα.
οἱ Μυρμιδόνες τρόμαξαν, κανεὶς νὰ τ' ἀντικρῶσῃ
δὲν ἐτολμοῦσε κ' ἔφυγαν· καὶ ἅμα τὰ εἶδ' ἐκεῖνος 15
μέσα του ἐχόχλασε ἡ χολὴ βαθύτερα καὶ ἀστράψαν
ὡσάν φωτιά τὰ μάτια του· κ' εὐφραίνετο νὰ πιάῃ
τὰ ὄραϊα δῶρα τοῦ θεοῦ καὶ ἀφοῦ νὰ τα θωρᾷ
τὰ ἔξαισια κ' εἶνα θαύματα μὲς ἔς τὴν ψυχὴν του εὐφράνθη,
εἶπε πρὸς τὴ μητέρα του· «τὰ ἄρματα, ὦ μητέρα, 20
τέτοια τὰ χάρισε ὁ θεός, καθῶς νὰ εἶναι ἀρμόζει
ἔργα θεῶν, καὶ ὁποῦ θνητὸς δὲν τα κατασκευάζει.
Καὶ τῶρα ἐγὼ θ' ἄρματωθῶ μόνον πολὺ φοβοῦμαι
μήπως εἰς τὸν ἀνδράγαθον υἱὸν τοῦ Μενoit'ίου
ἔς ταις ἀνοικταῖς λαβωματιαῖς αἰσχροῖς βοηθήσουν μύγαις 25
καὶ τὰ σχολήκια γεννηθοῦν καὶ τὸν νεκρὸν νὰ φθείρουν,

ἀφοῦ τὸν ἄφησε ἡ ψυχὴ, καὶ ὄλο σαπῆ τὸ σῶμα.
 Κ' ἢ ἀσημόποδη θεὰ ἕς ἐκεῖνον ἀποκρίθη·
 « παιδί μου, αὐτὸν τὸν στοχασμὸν ποσῶς μὴ βάλῃ ὁ νοῦς σου.
 ἀπὸ ταῖς μύγαις, ἄγριαις σποραῖς ποῦ κατατρῶγουν 30
 τὸ σκοτωμένο μαχητὴν, ἐγὼ θά τον φυλάξω·
 κ' ἐὰν σταθῆ κειτόμενος, ὅσο νὰ κλείσῃ ὁ χρόνος,
 ἄβλαπτο καὶ καλῆτερο θὰ στέκεται τὸ σῶμα.
 Κάλεσε ὥστόσο εἰς σύνοδον τῶν Ἀχαιῶν τοὺς πρώτους 35
 καὶ βάλε κάτω τὸν θυμὸν ποῦ ἔχεις ἕς τὸν Ἀτρεΐδην,
 κ' εὐθύς ρίξου ἕς τὸν πόλεμον καὶ περιζώσον ἀνδρείαν. »
 Εἶπε καὶ τὸν ἐγέμισεν ἀνδραγαθία καὶ θάρρος
 καὶ ἕς τὰ ρουθούνια τοῦ νεκροῦ ῥόδινο στάζει νέκταρ
 καὶ ἀμβροσίαν, ἀφθαρτὸ τὸ σῶμα νὰ κρατήσῃ.
 Καὶ παίρνει τὴν ἀκρογιαλιὰν ὁ θεῖος Ἀχιλλεὺς 40
 καὶ μὲ κραυγὴ τρομακτικὴ σηκώνει τοὺς Ἀργεῖους.
 καὶ αὐτοὶ ποῦ πάντοτ' ἔμεναν ἕς τὴν περιοχὴ τῶν πλοίων,
 καὶ ὅσοι τὰ πλοῖα κυβερνοῦν καὶ στρέφουν τὸ πηδάλι,
 οἱ οἰκονόμοι, οἱ μοιρασταὶ τοῦ σίτου, ἐτρέξαν ὄλοι 45
 ἕς τὴν σύνοδον ποῦ ἐφάνηκε καὶ πάλιν ὁ Πηλεΐδης
 ποῦ τόσον ἔλειπε καιρὸν ἀπ' τὸν σκληρὸν ἀγῶνα.
 Μὲ χολὸ πόδι ἐβάδιζαν τοῦ Ἄρη δυὸ βλαστάρια,
 Τυδεΐδης ὁ ἀνδράγαθος καὶ ὁ θεῖος Ὀδυσσεάς,
 καὶ ἀκοῦμπαν ἕς τὰ κοντάρια τους, ὡς ἦσαν λαβωμένοι,
 καὶ τῆς συνόδου ἐκάθισαν ἕς ταῖς ἐδραῖς ποῦ ναι ἦ πρώταις. 50
 κατόπιν ἦλθεν ὕστερος ὁ μέγας Ἀγαμέμνων,
 εἶχε κ' ἐκεῖνος λάβωμα ποῦ ἕς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα
 μὲ κονταριὰ τοῦ ἀνοιξεν ὁ Ἀντηγορίδης Κόων
 καὶ ὡς ὄλοι ὁμοῦ συνάχθησαν οἱ Ἀχαιοί, σηκώθη
 ἕς τὴ μέση τους καὶ ὠμίλησεν ὁ θεῖος Ἀχιλλεὺς· 55
 « Ἀτρεΐδην, τάχα ὠφέλησεν ἐκεῖνο ἐμᾶς τοὺς δύο,
 εἰσὲ κ' ἐμέν', ὅτ' ἀναφε φαρμακερὴ διχόνοια
 τὰ σωθικά μας καὶ ὁ θυμὸς, εἴξ ἀφορμῆς τῆς κόρης;
 νὰ ἔχῃ τὴν σβῆσ' ἢ Ἀρτεμις μὲ βέλος τὴν ἡμέρα
 ποῦ ἐπόρθησα τὴν Λυρνησσόν, καὶ δούλη τὴν ἐπῆρα· 60
 τότε δὲν θὰ ἐδάγκαναν τόσοι Ἀχαιοὶ τὸ χῶμα
 κάτω ἀπ' ταῖς λόγχαις τῶν ἐχθρῶν, κ' ἦτ' ὁ θυμὸς μου αἰτία.
 ὁ Ἐκτωρ ἀπ' τὴν ἐχθραν μας ἐκέρδισεν καὶ οἱ Τρῶες,
 ἀλλ' οἱ Ἀχαιοὶ πολὺν καιρὸν θαρρῶ θὰ τὴν θυμοῦνται.
 ἀλλ' ὅτι ἐγίνη ἀφήνομεν, ἂν καὶ μᾶς ἔχει πλήξῃ 65
 καὶ πρέπει νὰ δαμάσωμεν ἕς τὰ στήθη τὴν ψυχὴ μας.
 παῦω ἐγὼ τώρα τὴν χολὴν ὅτι ποσῶς δὲν πρέπει
 θυμὸν νὰ τρέφω αἰώνιον· σὺ μὴν ἀργῆς ὥστόσο
 ἕς τὸν πόλεμον τοὺς Ἀχαιοὺς ἀμέσως νὰ σηκώσῃς·
 ὅτι τοὺς Τρῶας ἀντικὸν θὰ δοιμάσω ἂν θέλουν 70

- νὰ φύγουν ἀπ' τὴ λόγχῃ μου καὶ ἀπ' τὸν δεινὸν ἀγῶνα
 πολλὴ χαρὰ θὲ νὰ αἰσθανθοῦν τὰ γόνατα νὰ κλίνουν.»
 Εἶπεν αὐτὰ κ' ἐχάρηκαν οἱ Ἀχαιοὶ γενναῖοι
 ποῦ ἄφησε ὁ μεγαλόφυχος Πηλεΐδης τὸ θυμὸ του. 75
 καὶ πρὸς αὐτοὺς ὠμίλησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 ἐκείθεν ὅπου ἐκάθονταν, χωρὶς νὰ προχωρήσῃ·
 «ἦρωες, φίλοι Δαναοί, θεράποντες τοῦ Ἄρη,
 ν' ἀκούετ' ἀνεμπόδιστος ὅποιος τὸν λόγον ἔχει 80
 ἢ τάξις θέλει· κ' ἔμπειρον ἢ διακοπὴ πειράζει·
 νὰ εἰπῇ, ν' ἀκούσῃ ποιὸς μπορεῖ ἔς τὸ θόρυβον ποῦ κάνουν
 τὰ πλήθη; καὶ ἠηλόφρονος δειλιάζει δημηγόρος,
 εἰς τὸν Πηλεΐδην τώρα ἐγὼ θὰ ἐξηγηθῶ κ' οἱ ἄλλοι
 Ἄργεῖοι κείνο ὅπου θὰ εἰπῶ καλὰ νοήσεται ὄλοι. 85
 πολλαῖς φοραῖς οἱ Ἀχαιοὶ μ' ὠνειδίσαν γιὰ τοῦτο,
 ἀλλ' αἷτιος δὲν εἰμ' ἐγὼ· ἀλλὰ εἶναι ὁ Ζεὺς κ' ἡ Μοῖρα
 καὶ ἡ νυκτοπλάνητῃ Ἐρινύς, ποῦ τὴν ἀγρίαν Ἄτην
 τότε μέσα ἔς τὴ σύνοδον ἐβάλαν εἰς τὸν νοῦν μου,
 καὶ τοῦ Ἀχιλλέως πῆρα ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ βραβεῖον. 90
 καὶ τί θὰ ἔκανα; ὁ θεὸς τὰ πάντα κατορθώνει.
 σεβαστὴ κόρη τοῦ Διὸς ἢ Ἄτ' ἢ ὀλεθρία
 κατάρατῃ ἀερόποδη, τὸ χῶμα δὲν ἐγγίζει
 ἀνὰρ· ἀπὸ ταῖς κεφαλαῖς γυρίζει τῶν ἀνθρώπων
 γιὰ νὰ τοὺς βλάψῃ, καὶ ἄσφαλτα ἐν' ἀπ' τοὺς δυὸ τοὺς δένει, 95
 τὸν Δί' ἀκόμι ἐβλάψῃ, ποῦ ὑπέρτατον τὸν λέγουν
 καὶ οἱ θνητοὶ κ' οἱ ἀθάνατοι· ὅμως καὶ αὐτὸν ἡ Ἥρα
 ἀπάτησε ἂν καὶ ἀδύνατη μὲ δόλο τὴν ἡμέραν
 ἐκείνην ὅπου ἔμελλε ἔς τὴν πυργωμένη Θῆβην
 τοῦ Ἡρακλῆ τὴ δύναμιν ἢ Ἀλκμήνη νὰ γεννήσῃ.
 ὅτ' εἶπε αὐτὸς κανχώμενος ἔς τοὺς ἀθανάτους ὄλους·
 «σεῖς ὄλοι ἀθάνατοι θεοί, θεαῖς καὶ σεῖς ἀκούτε
 ὅ,τι ἔς τὰ στήθη μου ἡ ψυχὴ νὰ εἰπῶ παραινεῖ με·
 θὰ φέρῃ σήμερα ἔς τὸ φῶς ἡ ὠδινοφόρα Εἰλείθυια
 ἄνδρα ποῦ γύρω τῶν λαῶν θὰ βασιλεύσῃ ὄλων, 105
 κατὰγεται ἀπ' τὸ αἷμά μου καὶ ἀπὸ τὴν γενεάν μου.»
 κ' ἡ Ἥρα τοῦ πε ἢ σεβαστὴ μὲ δόλον εἰς τὸν νοῦν τῆς·
 «θὰ φανῆς ψεύτης, δὲν θὰ ἰδῆς ὁ λόγος σου νὰ γείνη.
 καὶ ὄρκον, Ὀλύμπιε, δυνατόν, ἂν θέλῃς ὅμοσέ μου
 ποῦ ὄλων τριγύρω τῶν λαῶν θὰ βασιλεύσῃ ἐκεῖνος 110
 ποῦ μὲς τὰ πόδια γυναικὸς τὴν σήμερον θὰ πέσῃ
 ποῦ νὰ ἔναι ἀπὸ τὸ αἷμά σου καὶ ἀπὸ τὴν γενεάν σου.»
 Εἶπε καὶ δὲν ἐνόησεν ὁ Ζεὺς ποσῶς τὸν δόλον,
 καὶ ὄρκον μέγαν ὅμοσε, καὶ αὐτὸ κακὸ τοῦ ἐγίνη.
 ἢ Ἥρ' ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου ἐχύθη ἔς τ' Ἄργος 115
 τὸ Ἀχαϊκόν, ποῦ ἐγνώριζεν ἐκεῖ τοῦ Περστιάδου
 Σθενέλου τὴν ἀσύγκριτῃ γυναῖκα, ὅπου βαστοῦσε

μέσ' ἔς τὴν γαστέρα τῆς παιδὶ κ' ἔμέτρα ἑπτὰ φεγγάρια·
 καὶ ἄν καὶ λειπόμηνον ἔς τὸ φῶς τὸν ἔβγαλεν ἡ Ἥρα
 καὶ τῆς Ἀλκμήνης κράτησε τὴ γέννα καὶ τοὺς πόρους
 κ' ἡ ἴδια τὸ ἔπε τοῦ Διός· «πατέρ' ἀστροποφόρε,
 120
 ἄκουσε κάτι· πρόωρα ἄνδρας λαμπρὸς γεννήθη
 ὁ Εὐρυσθεύς, ποῦ βασιλεὺς θὰ εἶναι τῶν Ἀργείων,
 πατέρας του εἶναι ὁ Σθέnelος καὶ πάππος ὁ Πελοσέας,
 γένος σου· καὶ τοῦ στέκεται τὸ σκῆπτρο τῶν Ἀργείων.»
 125
 εἶπε, ἔς τὰ σπλάγγνα τοῦ Διὸς δριμύς ἐμπῆκε πόνος,
 τὴν Ἀτὴν ἄρπαξεν εὐθύς ἀπ' ταῖς λαμπραῖς πλεξίδαῖς
 μὲ τὴν χολὴν εἰς τὴν καρδιά καὶ ὤμοσε μέγαν ὄρκον,
 ποτὲ ἔς τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ καὶ ἔς ταῖς κορφαῖς τοῦ Ὀλύμπου
 ἡ Ἀτὴ, ὄλεθρος κοινός, ἔς τὸ ἐξῆς νὰ μὴν πατήσῃ.
 130
 εἶπε καὶ μὲ τὸ χέρι του τὴν πέταξε ἀπὸ τ' ἄστρα
 σφενδονιστὰ κ' ἔφθασε αὐτῆ, ἔς τοὺς τόπους τῶν ἀνθρώπων.
 πάντοτ' ἐστέναξε ἀπ' αὐτὴν ὅταν τὸν ποθητόν του
 ἐβασανίζαν οἱ ἀπρεπεῖς ἀγῶνες τοῦ Εὐρυσθεώσ.
 ὁμοίως κ' ἐγὼ πάντοτε ὅταν ὁ μέγας Ἐκτωρ
 135
 ἀκράτητος ἐθέριζε ἔς ταῖς πρῦμναις τοὺς Ἀργείους,
 ἡ Ἀτὴ ποῦ μ' ἐτύφλωσε δὲν ἔβγαῖνε ἀπ' τὸν νοῦ μου.
 κ' εἰάν τὸτ' ἐτυφλώθηκα καὶ ὁ Ζεὺς τὸ νοῦ μου ἐπῆρε
 νὰ το διορθώσω θέλω ἐγὼ μὲ ξαγορὰν πλουσίαν·
 ἀλλὰ σήκω ἔς τὸν πόλεμον καὶ σήκωσε τὰ πληθῆ.
 140
 καὶ ὅλα τὰ δῶρα εἰν' ἔτοιμα, κείνα ποῦ ἔς τὴ σκηνὴ σου
 ἐχθὲς ποῦ ἤλθε σοῦ ἔταξεν ὁ θεῖος Ὀδυσσεάς
 καί, ἄν θέλῃς, στάσου, κράτησε τῆς μάχης τὴν ὀρμὴ σου,
 τὰ δῶρα οἱ θεράποντες ἀπ' τὸ δικό μου πλοῖον
 θὲ νὰ σοῦ φέρουν γιὰ νὰ ἰδῆς ποῦ ἐξαίσια θὰ τα δώσω.»
 145
 Καὶ ὁ πτεροκόδης Ἀχιλλεὺς ἔς ἐκεῖνον ἀποκρίθη.
 «τὰ δῶρα εἶναι ἔς τὸ χέρι σου νὰ δώσης, ὡς ἀρμόζει,
 ἢ νὰ κρατήσῃς· τώρα ἐμεῖς ἔς τὴν μάχην ἄς χυθοῦμε·
 δὲν πρέπει ἐδῶ νὰ τρίβωμε μὲ λόγια τὸν καιρὸ μας·
 τὸ μέγα ἔργον ἀπρακτον ἀκόμη μένει ὀπίσω·
 150
 καὶ ὅπως καὶ πάλι πρόμαχον θὰ ἰδῆτε τὸν Πηλεΐδην
 νὰ κόβῃ μὲ τὴ λόγχη του ταῖς φάλαγγαις τῶν Τρώων,
 μ' αὐτὸ ἔς τὸν νοῦν ἀνδράγαθα καθεῖς ἄς πολεμήσῃ.»
 Ἐκεῖνον ὁ πολὺβουλος ἀπάντησε Ὀδυσσεάς·
 «ὅσο καὶ ἄν εἶσαι ἀσύγκριτος, θεόμορφε Ἀχιλλέα,
 155
 μὴ πρὸς τὴν Ἴλιον νηστικὸς ἔς τὸν πόλεμον κινήσης
 τοὺς Ἀχαιοὺς, ὅτι καιρὸν δὲν θὰ βαστάξῃ ὀλίγον
 ἡ μάχη, εὐθύς ποῦ ἡ φάλαγγαις πιασθοῦν τῶν ἀνδρειωμένων,
 καὶ ἔς τὰ δυὸ μέρη ἑνὰς θεὸς φουσῆσῃ τὴν ἀνδρείαν·
 ἀλλὰ νὰ φάγουν καὶ νὰ πιοῦν ἔς ταῖς πρῦμναις πρόσταξέ τους·
 160
 δύναμις εἶναι τὸ φαγὶ καὶ τὸ κρασί τοῦ ἀνθρώπου.
 Ἄνδρας δὲν δύναται κανεὶς ὀλῆμερα ὡς τὸ δεῖλι.

- τοῦ ἐχθροῦ ἀντίκρου ἀφάγωτος ν' ἀγωνισθῆ ἕς τὴ μάχην·
 ὄσσην καὶ ἂν ἔχη προθυμίᾳ νὰ μάχεται ἡ ψυχὴ του,
 εἰγὰ, σιγὰ τὰ μέλη του βαραίνουν καὶ τὸν πιάνουν 165
- πείνα καὶ δίψα καὶ δειλὰ τὰ γόνατά του τρέμουν
 ἀλλ' ὅποιος πρῶτ' ἀπὸ φαγί κι' ἀπὸ κρασί χορτάσῃ
 καὶ ὀλημερίς ἂν πολεμᾷ με τοὺς ἐχθροὺς ἀντικρου
 τὸ θάρρος ἔχει ἕς τὴν ψυχὴν, τὰ μέλη δὲν τοῦ κόβει
 ὁ κόπος κ' εἶναι ὁ ὕστερος τὸν πόλεμον ν' ἀφήσῃ. 170
- Σκόρπισε τώρα τὸν λαὸν καὶ εἰπέ τους νὰ ἐτοιμάσουν
 τὸ γεῦμα· ὡστόσο ὁ βασιλεὺς Ἀτρείδης ἄς σοῦ φέρῃ
 τὰ δῶρα ἐδῶ ἕς τὴν σύνοδον νὰ τὰ θεωρήσουν ὄλοι
 οἱ Ἀχαιοὶ καὶ νὰ χαρῆς ἐσὺ μὲς τὴν ψυχὴν σου.
 καὶ ὄρκον αὐτὸς νὰ σοῦ ὀρκισθῆ, ἕς τὴν μέσση τῶν Ἀργείων,
 ποῦ δὲν ἀνέβηκε ποτὲ μαζύ της εἰς τὴν κλίνην 175
- ὅπως τὸ θέλει τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὁ νόμος.
 Καὶ σὺ ὁ ἴδιος πράυνε ἕς τὰ βάρη τὴν ψυχὴν σου.
 εἰς τὴν σκηνὴν του μὲ λαμπρὸν τραπέζι ἄς σὲ ἡμερώσῃ
 τὸ δικαίον σου ἀνέλλειπα νὰ λάβῃς ὅπως πρέπει.
 καὶ δικαιότερος ἕς τὸ ἐξῆς καὶ μ' ἄλλους θά ἴσαι, Ἀτρείδη. 180
- Ὅτι ποσῶς κατάκρισιν δὲν ἔχει βασιλέας
 ἂν κἀποιον παραδίκησῃ νὰ τὸν καταπραύνη.»
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων·
 «ἐχάρηκα ὅπως ἄκουσα τὸν λόγον σου, Ὀδυσσεά,
 τὰ εἶπες ὅλα ὀρθότατα καὶ ὅπως τὰ θέλ' ἡ τάξις· 185
- αὐτὰ θὰ ὀμώσω πρόθυμος, ὡς καὶ ἡ ψυχὴ μου θέλει.
 οὐδὲ θὰ γείνω ἐπίορκος ἐμπρὸς τῶν ἀθανάτων.
 Καὶ ἀπ' τὴν ὀρμὴν ἄς κρατηθῆ τῆς μάχης ὁ Πηλεΐδης
 καὶ ὄλοι ἐδῶ μείνετε μαζύ, ὅσο τὰ δῶρα νὰ ἴθουν
 ἀπ' τὴν σκηνὴν καὶ κάμωμε τῶν ὄρκων τὴν θυσίαν. 190
- καὶ εἰς σὲ τὸν ἴδιον τοῦτο ἐγὼ νὰ κάμῃς παραγγέλλω.
 Διάλεξε τῶν Παναχαιῶν τὰ ποῶτα παλληκάρια,
 τὰ δῶρα ὅσα ἐτάξαμεν ἐχθρὸς ἕς τὸν Ἀχιλλέα
 ἀπ' τὴν σκηνὴν μου φέρετε, καὶ ἀντάμα ταῖς γυναίκαῖς.
 κ' ἐτοιμον ὁ Ταλθύβιος ἀπ' τὸ στρατόπεδόν μας 195
- χοῖρον ἄς ἔχη νὰ σφαγῆ ἕς τὸν ἥλιον καὶ ἕς τὸν Δία.»
 Καὶ ὁ πτεροπόδης Ἀχιλλεὺς ἕς ἐκεῖνον ἀπαντοῦσε·
 «ὦ Ἀγαμέμνων ἀρχηγέ, τρισένδοξε Ἀτρείδη,
 αὐτὰ νὰ συγκυρίζετε θ' ἀρμόζῃ ἕς ἄλλην ὥραν
 ὅταν συμβῆ ξανάσαμα νὰ γείνη τοῦ πολέμου 200
- καὶ νὰ μὴ καίῃ τόση ὀρμὴ τ' ἀνδράγαθὰ μας στήθη.
 σφαγμένοι ἀπὸ τὸν Ἐκτορα, ποῦ ἐδόξασεν ὁ Δίας
 κείτονι' ἐκεῖνοι κατὰ γῆς, καὶ σεῖς νὰ εὐφρανθοῦμε
 ἕς τὸ φαγοπότι θέλετε· καλλίτερα νὰ ἠθέλαν
 καὶ ὀλονήστικ' οἱ Ἀχαιοὶ ἕς τὸν πόλεμον νὰ ὀρμήσουν 205
- καὶ ἄμα βυθίσ' ὁ ἥλιος, νὰ ἐτοιμασθῆ μεγάλο

συμπόσιον, ἄφ' οὗ τ' ὄνειδος ἐκδικηθῶμεν ὄλο'
 ὅσο γὰρ μὲ δὲν γίνεται φαγὶ νὰ μοῦ περάσῃ,
 μήτε πιετὸ κατέμπροσθεν τοῦ σκοτωμένου φίλου,
 ποῦ ᾗ τὴν σκηνήν μου κείτεται μὲ πόδια τεντωμένα 210
 νεκρὸς ἐκεῖ ᾗ τὰ πρόθυρα καὶ γύρω οἱ φίλοι κλαίουν.
 Ὡστε τὸ νοῦν μου δὲν κινοῦν ἐκεῖνα, ἀλλὰ μ' ἀνάφτει
 φρόνος καὶ αἶμα καὶ βαρὺς τῶν σκοτωμένων βόγγος. »
 Ὡς αὐτὸν τότε ὁ πολύβουλος ἀντεῖπεν Ὀδυσσεάς·
 « τῶν Ἀχαιῶν ὑπέρτατε, Πηλεΐδη Ἀχιλλεῖα,
 ἐμὲ ᾗ τὴν λόγῃην ξεπερνᾷς τωόντι καὶ ὄχι ὀλίγο,
 ἀλλ' εἰμ' ἐγὼ ᾗ τὴν νόησιν πολὺ καλλίτερός σου,
 ὡς ἔχω χρόνια πλειότερα καὶ πλειότερα ἔχω μάθῃ'
 ὥστε σὺ στέρξε τὴν καρδιά ᾗ τὰ λόγια μου νὰ κλίνης'
 τοῦ ἀνθρώπου γρήγορ' ἔρχεται ὁ κόρος τοῦ πολέμου,
 περισσαῖς ὅπου ἢ καλαμῖαις κομμέναις πέφτουν χάμου
 καὶ ὀλίγος εἶναι ὁ θερισμός, ὁπότεν τοῦ πολέμου
 ὁ οἰκονόμος ποῦ ναι ὁ Ζεὺς, τὴν πλάστιγγά του κλίνη'
 μὲ τὴν γαστέρ' οἱ Ἀχαιοὶ νὰ κλάψουν τοὺς νεκροὺς τῶν
 δὲν γίνεται ὅτι ἀμέτρητοι ᾗ τὴν μάχην κάθε ἡμέραν
 πέφτουν· καὶ πότε θὰ ᾗχαμε ξανάσαμα τῆς λύπης;
 ἀλλ' ὅσους πῆρε ὁ θάνατος θὰ θάπτωμεν καὶ δάκρυα
 θὰ χύνωμεν ἀδείλιαστα ὀλόκληρην ἡμέραν.
 ἀλλ' ὅσοι ἀπὸ τὸν πόλεμον τὸν μισητὸν ἐμείναν
 αὐτοὶ θὰ φάγουν καὶ θὰ πιαῦν, ὅπως ἐμνηχημένοι 230
 πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀδιάκοπα κρατήσωμε τὴν μάχην
 μὲ τὰ καλά μας ἄρματα· μηδὲ κανεὶς θὰ στέκη
 δευτέρην ἄλλη προσταγὴ ᾗ τὸν πόλεμον ν' ἀκούσῃ·
 ὀλέθρια παρακίνησις θὰ εἶναι εἰς ὅποιον μείνη
 ὀπίσω εἰς τὰ καράβια μας· ἀλλ' ὄλοι ᾗς πεταχθῶμε
 ν' ἀνάψωμε τὸν πόλεμον τῶν ἱπποδάμων Τρώων. »
 Καὶ ὡς εἶπ' ἐκίνησαν μ' αὐτὸν τοῦ Νέστορος τ' ἀγόρια
 καὶ ὁ Θόας καὶ ὁ Μελάνιππος καὶ ὁ Μέγης καὶ ὁ Φιλεΐδης
 καὶ ὁ Μηριόνης καὶ μ' αὐτοὺς ὁ Λυκομήδης τέκνον
 τοῦ Κρέοντος, καὶ ᾗ τὴ σκηνήν ἐπήγαigan τοῦ Ἀτρεΐδῃ· 240
 καὶ ὅπως εἰπῶθη ὁ λόγος του τὸ ἔργον ἐτελέσθη·
 ἑπτὰ ἔφεροναν τρίποδαις, ὅσους τοὺς εἶχε τάξη,
 εἴκοσι λέβηταις λαμπροῦς, καὶ δώδεκα πουλάρια
 κ' ἑξαίσαις ᾗ τὰ ἔργα τοὺς κόραις ἑπτὰ καὶ ὀγδόην
 τὴν Βρισηΐδα τὴν καλήν· κ' ἐξύγιε ὁ Ὀδυσσεάς
 χρυσάφι δέκα τάλαντα, κ' ἐκίνησε αὐτὸς πρῶτος
 καὶ ἔφεροναν κατόπι του τὰ δῶρα οἱ πολεμάρχοι
 καὶ τῆς συνόδου τὰ ᾗθεσαν ᾗ τὴν μέσην· κ' ἔσηκῶθη
 ὁ Ἀρτεΐδης· καὶ ὁ θεόφωνος Ταλθύβιος πλησίον
 εἰς τὸν ποιμένα τῶν λαῶν τὸν χοῖρον ἐκρατοῦσε·
 κ' ἔσσυρ' ὁ Ἀτρεΐδης μάχαιραν ὀποῦ σιμὰ ᾗ τὴ θήκη 250

- τοῦ ἕξιφους εἶχε πάντοτε, καὶ ἀποῦ ἀπαρχαῖς τοῦ χοίρου
ταῖς τρίχαις ἔκαψε μ' αὐτήν, κ' ὑψώνοντας τὰ χέρια
πρὸς τὸν Κρονίδην εὐχονται, καὶ ὅλοι τὸν βασιλέα
ἦσυχοι ἄκουαν αὐτοῦ μὲ τάξιν οἱ Ἀργεῖοι. 255
- Καὶ αὐτὸς τὸν μέγαν οὐρανὸν κυττάζοντας εὐχόνταν·
«μάρτυς μου ὁ Δίας, τῶν Θεῶν ὁ ἑξαισίος, ὁ πρῶτος
ἢ Γῆ καὶ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ Θραῖς, ὁποῦ ἔς τὰ καταχθόνια
τοὺς ἐπιόρκους τιμωροῦν, ἢ μαύραις Ἐρινύες,
260 ποῦ χερί ἐγὼ δὲν ἄπλωσα ἔς τὴν κόρη τοῦ Βρισέως
τῆς κλίνης τὸ ἀγκάλιασμα, εἴτ' ἄλλο ν' ἀπολαύσω,
ἀλλ' ἔμεινεν ἀμάλακτη κεῖ μέσα ἔς ταις σκηναῖς μου,
καὶ ἂν ψεύδομαι, ἀπὸ τοὺς θεοὺς νὰ πάθ' ὅτι παθαίνει
ὁ ἄσεβης ποῦ ψεύτικα τὸ ὄνομά τους λέγει.»
265 Εἶπε, τὸν χοῖρον ἔσφαξε μὲ τὴ σκληρὴν λεπίδα
καὶ ἔς τοὺς ἀφροὺς τῆς θάλασσας, τὰ ψάρια νὰ τὰ φάγουν
τὸν ἔρριξε ὁ Ταλθύβιος· καὶ ἀμέσως ὁ Ἀχιλλέας
ὄρθος σηκώθη κ' ἔλεγε ἔς τὴ μέση τῶν Ἀργείων·
«Δία πατέρα, τοὺς θνητοὺς πόσο κακὰ τυφλώνεις·
270 ἄλλῶς δὲν θ' ἀγρίευσές τὰ βάρη τὴν ψυχῆ μου
ὁ Ἀτρείδης, καὶ ἔς τὸ πείσμα μου δὲν θὰ παῖρονε τὴν κόρη
ἔς τὴν θέλησίν του ἀμάλακτος· ἀλλ' ἤθελεν ὁ Δίας
νὰ μᾶς θερύσῃ ὁ θάνατος πολλοὺς ἀνδρειωμένους·
φάγετε τώρα κ' ἔπειτα ἔς τὴ μάχῃ θὰ χυθοῦμε.»
275 Αὐτὰ πε καὶ τὴν σύνοδον ἀπόλυσε κ' ἐκεῖνοι
ἔδῶ κ' ἐκεῖ σκορπίσθησαν καθένας ἔς τὴ σκηνή του·
ὥστόσοσον ἐσιγύριζαν τὰ δῶρα οἱ Μυρμιδόνες
καὶ εἰς τὸ καράβι τὰ φεραν τοῦ θείου Ἀχιλλέως
τὰ δῶρα ἐθέσαν ἔς ταις σκηναῖς καὶ ἔμπασαν ταις κόραις
280 κ' ἐπῆραν οἱ θεράποντες τοὺς ἵππους ἔς τὴν ἀγέλην.
Καὶ ἡ Βρισηῖς ποῦ τῆς χρυσοῦς ὁμοίαζε Ἀφροδίτης,
ἄμ' εἶδε αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον σφαιμμένον τοῦ ἐχυῆθ
ἐπάνω μὲ ξεφωνητό, καὶ τὴν καλὴν μορφὴ τῆς,
τὰ λευκὰ στήθη ἔξεχιζε, τὸν ἀπαλὸν λαιμὸ τῆς,
285 κ' εἶπε ἡ θεόμορφη γυνὴ ἔς τὰ δάκρυα τῆς πνιγμένη.
«Πάτροκλ', ἐμὲ τῆς ἄμοιρης, ὃ πολυαγαπημένη,
σ' ἄφησα ὠϊμένα ζωντανὸν ὅταν ἀναχωροῦσα,
γυρίζ' ὃ βασιλέα μου νὰ σ' εὕρω ἀπεθαμμένον.
290 ἀπὸ κακὸ σ' ἄλλο κακὸ μὲ κατατρέχ' ἡ μοῖρα
τὸν ἄνδρα ὁποῦ μοῦ ἔδωκαν οἱ σεβαστοὶ γονεῖς μου
τὸν εἶδα ἔμπρὸς ἔς τὰ τείχη μας αἱματοκυλισμένον,
καὶ τῆς μητρός μου τρεῖς υἱοὺς ἀδέλφι' ἀγαπητά μου,
μοῦ τὰ ἐπῆρεν ὅλα ὁμοῦ τοῦ ὀλέθρου ἢ μαῦρ' ἡμέρα·
κ' ἐνῶ τὸν θεῖον ἄνδρα μου, τὸν Μύνητα, ὁ Πηλεΐδης
295 μοῦ φόνευσε καὶ πάτησε τὴν πέλιν του, σὺ μόνος
νὰ κλαίω σὺ δὲν μ' ἄφηνες, καὶ νύμφην νὰ με κάμης

τοῦ Ἀχιλλέως μοῦλεγε, ἔς τὴν Φθίαν νὰ μὲ φέρης
 νὰ γείνουν ἢ χαραῖς αὐτοῦ, ποῦ οἰκοῦν οἱ Μυρμιδόνες
 γι' αὐτὴν σου τὴν γλυκύτητα τόσο πικρὰ σὲ κλαίω. » 300
 Εἶπε· μαζί της ἔκλαιαν τὸν Πάτροκλον κ' ἢ ἄλλαις
 καὶ ἀντὶ ἐκείνου ἢ καθεμιὰ θρηνοῦσε τοὺς νεκροὺς της
 καὶ δλόγυρα του οἱ βασιλεῖς τροφήν νὰ πάρῃ δλίγην
 τὸν παρακάλουν· ἄλλ' αὐτὸς στενάζοντας ἀρνεῖτο·
 « ἂν μ' ἀγαπᾶτε, φίλοι μου, μὴ μὲ στενοχωρεῖτε 305
 μὲ τὸ πιότῳ, μὲ τὸ φαγὶ νὰ εὐφράνω τὴν καρδιά μου,
 ἐνῶ ἀκόμη φοβερὴ μὲ καταθλίβει λύπη,
 καὶ νὰ ὑποφέρω εἶμαι καλός, ὁ Ἥλιος ὡς νὰ δύσῃ. »
 Εἶπε τοὺς ἄλλους βασιλεῖς ἀπόλυσε, κ' ἐμείναν
 οἱ Ἀτρεΐδαις, ὁ Ἴδομενεὺς καὶ ὁ θεῖος Ὀδυσσεάς,
 ὁ Νέστωρ μὲ τὸν Φοῖνικα, καὶ τὸν παρηγοροῦσαν 310
 μὲ λόγια φρόνιμα, ἄλλ' αὐτὸς παρηγοριὰ δὲν εἶχε
 ἢ μὲς τὸν λάρυγγα νὰ μῆ τὸ αἵματηροῦ πολέμου
 καὶ στεναγμὸς βγήκε βαθύς ἀπ' τὴ ψυχὴν του κ' εἶπε·
 « ἄλλοτε ἄμοιρε καὶ σύ, ὦ φίλε τῆς καρδιάς μου, 315
 ἔδω τὸ γεῦμα εὐτρέπιζες γλήγορος καὶ ὅπως πρέπει,
 ὅταν ἐβιάζοντ' οἱ Ἀχαιοὶ νὰ ὀρηθῶσιν καὶ νὰ φέρουν
 τὸν Ἄρη τὸν πολύθρηνον ἔς τοὺς ἱπποδάμους Τρῶας,
 τώρα σὺ κείτεσαι νεκρὸς κ' ἐμένα δὲν ἀφήνει
 ὁ πόθος σου μῆτε φαγὶ μῆτε πιότῳ νὰ πάρω,
 ὅτι κακὸ χειρότερο νὰ πάθω δὲν μποροῦσα 320
 καὶ ἂν ἄκουα ν' ἀπέθανεν ὁ γέρος μου πατέρας,
 ὅπου ἔς τὴν Φθίαν τήκεται ἔς τὰ δάκρυα ποῦ τοῦ λείπει
 τέτοιος υἱός, κ' ἐγὼ μακρὰ, νὰ πολεμῶ τοὺς Τρῶας
 μένω ἔς τὰ ξένα ἐξ ἀφορμῆς τῆς μισητῆς Ἑλένης
 ἢ αὐτὸ ποῦ μοῦ ἀνατρέφεται ἔς τὴν Σκύρον τὸ παιδί μου 325
 ὁ θεῖος ὁ Νεοπτόλεμος, ἐὰν μοῦ ζῆ ἀκόμη.
 ἄλλην ἐλπίδα ἔτρεφα ἐγὼ ἔς τὰ βᾶθῃ τῆς ψυχῆς μου,
 μόνος νὰ πέσω ἐγὼ μακρὰν ἀπ' τὸ ἱπποτρόφον Ἄργος
 ἔδω ἔς τὴν Τροίαν, καὶ νὰ πᾶς ὀπίσω ἐσὺ ἔς τὴν Φθίαν
 καὶ ἀπὸ τὴν Σκύρον τὸ παιδί νὰ βγάλῃς εἰς τὸ πλοῖον 330
 μαζί σου νὰ τὸν ὀδηγῆς καὶ νὰ τοῦ δείξῃς ὅλα,
 τὸ εἶναι μου, τοὺς δούλους μου καὶ τὸ ὑψηλὸ παλάτι.
 ὅτι φοβοῦμαι ποῦ ὁ Πηλεΐδης ἢ πεθαμένος εἶναι
 ἢ ἔχ' ἡμέραις μετρηταῖς καὶ λύπη τὸν μαρᾶνει
 καὶ τὰ κακὰ γεράματα, καὶ πάντοτε ἀνοσμενεῖ 335
 εἶδησις τοῦ θανάτου μου νὰ πληξῆ τὴν καρδιά του. »
 Ἔλεγε κλαίοντας, καὶ ὁμοῦ καὶ οἱ βασιλεῖς στενάζαν,
 θυμούμενος καθένας τοὺς ἔς τὸ σπῆτι τ' εἶχε ἀφήσῃ.
 εἶδε καὶ τοὺς συμμόνεσεν ὁ Ζεὺς ὅπου θρηνοῦσαν
 κ' ἔλεγε πρὸς τὴν Ἀθηναῖ· « ὦ τέκνον μου τελείως 340
 τὸ πρόσωπόν σου ἔστρεψες ἀπὸ τὸν θεῖον ἄνδρα;

τρώντι πλέον εἰς τὸν νοῦν δὲν ἔχεις τὸν Πηλείδῃ;
 τὸν βλέπεις ὁποῦ κάθεται κατέμπροσθεν ᾿ς τὰ πλοῖα
 καὶ κλαίει γὰρ τὸν φίλον του· κ' οἱ ἄλλοι ἀναχωρήσαν
 νὰ γευματίσουν· καὶ τροφήν νὰ πάρῃ αὐτὸς δὲν θέλει. 345
 ἀλλὰ κατέβα, τὴν γλυκεῖά νὰ στάξῃς ἀμβροσίαν
 καὶ νέκταρ μὲς τὰ στήθη του, νὰ μὴν τὸν πνίξῃ ἢ πείνα. »
 Καὶ ὁ, τ' εἶπ' ὁ Ζεὺς ἢ Ἀθηναῖα τὸ ἐπιθυμοῦσε πρώτη
 καὶ ὅμοια μὲ πλατύπτερο φιλόφωνο γεράκι
 τινάζετ' ἀπ' τὸν οὐρανὸν καὶ σχίζει τὸν αἰθέρα 350
 κ' εὐρέθη ἐκεῖ ποῦ ὠπλίζονταν οἱ Ἀχαιοὶ ᾿ς τὴν μάχην·
 καὶ μὲς ᾿ς τὰ στήθη τὴν γλυκεῖά τοῦ ἔσταξε ἀμβροσίαν
 καὶ νέκταρ, μὴ τὰ γόνατα τοῦ κόψῃ ἢ μαύρη πείνα,
 καὶ ᾿ς τοῦ πατρὸς τῆς γύρισε τοῦ μεγαλοδυνάμου
 τὸ δῶμα καὶ ἀπ' ταῖς πρύμναις τῶν ἔχνονταν ἐκεῖνοι. 355
 καὶ ὡς τοῦ Διὸς χιονοβολαῖς πυκναῖς πυκναῖς πετιοῦνται
 ὁποῦ ὁ αἰθερογέννητος ἐπάγωσε Βορέας,
 ὅμοια πυκναῖς ἀστράφτοντας ἢ περικεφαλαίαις
 ἀπὸ ταῖς πρύμναις χύνονταν κ' ἢ ὀμφαλωταῖς ἀσπίδαῖς 360
 οἱ θώρακες οἱ ἀσύντριφτοι, τὰ φράξινα κοντάρια
 καὶ ὁ τόπος ὅλος ἀστραφτεν ἀπ' τοῦ χαλκοῦ τὴν λάμψιν
 ἕως τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ. καὶ τῶν ποδιῶν ὁ κτύπος
 ἐβρόντα, καὶ ᾿ς τὴν μέσῃν τοὺς ὠπλίζετ' ὁ Ἀχιλλέας.
 τρίξαν τὰ δόντια του φρικτὰ, φωτιά τὰ μάτια ἐκαίαν,
 θλίψις μεγάλη ἐβάρυνε τὰ στήθη του καὶ, ὡς ἦταν 365
 νὰ ξεθυμάνῃ ἀκράτητος τὸ μῖσός του εἰς τοὺς Τρῶας,
 τὰ ἄρματα του ἐζώνονταν δῶρα τοῦ Ἡφαίστου θεῖα.
 πρῶτα ταῖς κνήμαις μὲ λαμπραῖς κνημίδαῖς περικλείει,
 ὁποῦ ἐθηλυκόνονταν μὲ ὀλόγγυραις περόναις.
 τὰ στήθη ἐσκέπασ' ἔπειτα μὲ θώρακα ποῦ λάμπει, 370
 χάλκινο, ἀργυροκάρφωτον ἐκέμασε ἀπ' τοὺς ὤμους
 εἴφος κ' ἐπῆρε τὴν τρανὴν καὶ στερεὴν ἀσπίδα
 ποῦ ἔρριχνε πέρ' ἀναλαμπὴν ὡς τρογγυλὸν φεγγάρι.
 καὶ ὡς ὅταν ᾿ς τοὺς θαλασσινοὺς μακρόθεν ἀπὸ ὄρους
 φέγγει φωτιά ποῦ ἀναψαν ᾿ς τὴν στάνην οἱ ποιμένες, 375
 ἀλλὰ ᾿ς τὸ μέγα πέλαγος τοῖς σέρν' ἢ ἀνεμοζάλη
 μακρὰν ἀπὸ τοὺς ποθητούς· παρόμοια ᾿ς τὸν αἰθέρα
 ἔφθαν' ἢ λάμψη τῆς καλῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως.
 ἐσήκωσε κ' ἐφόρεσε τὴν περικεφαλαίαν
 τὴν στερεὴν, καὶ ἡ χήτη τῆς ὡς ἄστρο ἐσπιθοβόλα, 380
 καθὼς τριγύρω ἐσείονταν πυκναῖς γρονθαῖς πλεξίδαῖς,
 ποῦ ὁ Ἡφαίστος ὀλόγγυρα ᾿ς τὸν λόφον εἶχε στήρι.
 κ' ἐδοκιμάσθη ᾿ς τ' ἄρματα ὁ θεῖος Ἀχιλλέας
 ἐλεύθερ' ἂν τοῦ ἄρμοζαν πρὸς τὰ λαμπρά του μέλη·
 καὶ αὐτὰ σηκῶναν τὰ γερά τὸν μέγαν πολεμάρχον 385
 καὶ ἀπὸ τὴν θήκην ἔσυρε τὸ πατρικὸ κοντάρι

βαρὺ μεγάλο, στερεό, ποῦ ἄλλος δὲν μπορούσε
 νὰ σείσῃ ἀπὸ τοὺς Ἀχαιοὺς, ἢ μόνος ὁ Ἀχιλλέας,
 φρεξοῦ ἀπ' τὸ Πήλιο βουνό, ποῦ τοῦ πατρός του ὁ Χείρων
 εἶχε χάριση φονικὴ νὰ εἶναι τῶν ἡρώων. 390
 ὁ Αὐτομέδων ἔξευε καὶ ὁ Ἀλκιμος τοὺς ἵππους
 τοὺς ἔζωναν μὲ ὤμορφα ζυγόλουρα κ' ἐβάλλαν
 ἔς τὰ στόματα τοὺς χαλινούς καὶ ὀπίσω πρὸς τὴν ἔδραν
 τὰ χαλινάρια τέντωσαν κ' ἐπάνω ἔς τὸ ζευγάρι
 μὲ τὴν ὠραίαν μάστιγα ἐπήδησε ὁ Αὐτομέδων. 395
 ὀπίσω ἀνέβη ὀλόλαμπρος ὁ ἥλιος ὁ Ἀχιλλέας
 κ' ἐφώναξε τρομακτικὰ ἔς τοὺς ἵππους τοῦ πατρός του
 «Ξάνθε, Βαλίε, θρέμματα θαυμάσια τῆς Ποδάργης,
 τώρα τὸν κυβερνήτην σας καλῆτερα σκεφθῆτε
 ὀπίσω νὰ τὸν σώσετε ἔς τῶν Δαναῶν τὰ πλήθη
 ὄλην ἀφοῦ χορτάσωμεν τὴν δίψαν τοῦ πολέμου,
 ὄχι ὡς τὸν Πάτροκλον νεκρὸν αὐτοῦ νὰ τὸν ἀφήσετε.»
 Τοῦ ἀντεῖπε κάτω ἀπ' τὸν ζυγὸν ὁ γοργοπόδης Ξάνθος
 τὴν κεφαλὴν του κλίνοντας βαθεῖα καὶ ὄλ' ἡ χήτη
 ἀπὸ τὴν ζεύγην ἔπεσε καὶ ἔφθανε ὡς τὸ χῶμα 405
 φωνητικὸν τὸν ἔκαμεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα.
 «γὰ τὴν ὥρα σου κοντά, δὲν πταῖμ' ἐμεῖς ἀλλ' εἶναι
 μέγας θεὸς ὁ αἴτιος κ' ἡ ἀνίκητ' εἶναι ἡ μοῖρα
 καὶ ὄχι ἀπὸ ἀμέλειαν ποτὲ καὶ ὀκνηριὰ δική μας 410
 ἀπ' τ' ἄρματα τὸν Πάτροκλον ἐγύμνωσαν οἱ Τρῶες
 ἀλλ' ὁ ἔξαίσιος τῶν θεῶν τὸν φόνευσεν, ὁ Φοῖβος,
 μὲς τοὺς προμάχους κ' ἔδωκε ἔς τὸν Ἐκτορα τὴν δόξαν,
 καὶ τοῦ Ζεφύρου τὴν πνοὴν ὀποῦ γοργότατ' εἶναι,
 μπορούμ' ἐμεῖς νὰ φθάσωμεν ἀλλὰ καὶ σένα ἡ μοῖρα 415
 ἀπὸ θεὸν καὶ ἀπὸ θνητὸν διώρισε νὰ πέσης.»
 Καὶ ὡς εἶπε τούτου τὴν φωνὴν τοῦ κόψαν ἡ Ἐρινύες.
 ἐβάρυνεν ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ τοῦ πε· «προμαντεύεις
 Ξάνθε, ἔς ἐμὲ τὸν θάνατον ; καὶ μόνος τὸ γνωρίζω,
 ὅτι νὰ πέσω ἐδῶ μακρὰν τῶν ποθητῶν γονέων 420
 ἡ μοῖρά μου διώρισεν· ἀλλ' ὁμως δὲν θὰ παύσω,
 πρὶν ἢ τοὺς Τρῶας ἀρκετὰ ἔς τὴν μάχην τρικυμίσω.»
 Εἶπε κ' ἐκίνα μὲ κραυγὴν τὰ δυνατὰ πουλάρια.

Υ

Ἔτσι ἀρματώνοντ' οἱ Ἀχαιοὶ πρὸς τὰ κρυτὰ καράβια
 ὀλογυρὰ σου, ἀχόρταγε ἕς τὸν πόλεμον, Πηλείδη,
 καὶ οἱ Τρῶες ἀρματώνονταν ἕς τὸν ὄχθον τοῦ πεδίου·
 κ' εἶπεν ὁ Ζεὺς τῆς Θέμιστος, ἀπ' τὴν κορφήν τοῦ Ὀλύμπου,
 νὰ συναθροίσῃ τοὺς θεοὺς, καὶ αὐτὴ παντοῦ γυρνῶντας 5
 τοὺς ἐκαλοῦσε ἕς τοῦ Διὸς νὰ συναχθοῦν τὸ δῶμα,
 κανεῖς ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς δὲν ἔλειψεν ἢ μόνος
 ὁ Ὠκεανός, δὲν ἔλειψε καμμιά νύμφη ἀπ' ὅσαις
 κρατοῦν τὰ δάση, ταῖς πηγαῖς καὶ τὰ χλωρὰ λειβάδια.
 καὶ εἰς τὸ δῶμα ὡς ἔφθαναν τοῦ νεφελοσυνάκτη, 10
 ἐκάθιζαν ἕς ταῖς αἰθουσαῖς ταῖς καλοσκαλισμέναις,
 ποῦ ὁ νοῦς τοῦ Ἥφαιστου ἐποίησεν εἰς τὸν πατέρα Δία.
 Καὶ τῆς θεᾶς ὑπάκουσεν ἀκόμη ὁ κοσμοσείστης
 ἦλθεν ἀπὸ τῆ θάλασσαν ἕς τὴ μέση τῆς συνόδου,
 ἐκάθισε καὶ τὴν βουλὴν ἐρώτα τοῦ Κρονίδη 15
 «κερανοβόλε, τοὺς θεοὺς τί πάλι συναθροΐσεις;
 μὴ γιὰ τοὺς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὺς σκέπτεται κἀτὶ ὁ νοῦς σου;
 ὅτι στενὰ τῶρ ἄναψαν τὴν μάχην μεταξύ τους.»
 «Ἦ Ποσειδῶν, ἐνόησες,» τοῦ ἀπάντησεν ὁ Δίας,
 «τὴν σκέψιν πῶς μ' ἐκίνησεν ἐδῶ νὰ σᾶς καλέσω 20
 εἰς σύνοδον· πονῶ γι' αὐτοὺς ἂν κ' εἶναι ἀφανισμένοι·
 ἀλλὰ ἐγὼ καθήμενος ἕς τὸν Ὀλυμπον θὰ μείνω
 νὰ τέρωμαι κυττάζοντας· σεῖς κατεβῆτ' οἱ ἄλλοι
 ὕλ' οἱ θεοὶ ἕς τὸν πόλεμον τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων,
 τούτων ἢ ἐκείνων βοηθός, καθέννας ὅπου κλίνει. 25
 ὅτι ἂν κτυπήσῃ ἀνέμποδα τοὺς Τρῶας ὁ Πηλείδης,

οὐδὲ στιγμήν τὴν δύναμιν ἐκείνου θὰ κρατήσουν
αὐτοί· καὶ πρὶν τὸν ἔτρεμαν καὶ γὰρ τὸν βλέπουν μόνον.
καὶ τώρα ποῦ τοῦ φίλου του τὸν ἀγριεύει ὁ φόνος, 30
φοβοῦμαι μὴ καὶ πρόωρα τὸ τεῖχος τοὺς πατήσῃ.»
Ἐἶπε καὶ πόλεμον φρικτὸν ἐσήκωσε ὁ Κρονίδης,
καὶ οἱ θεοὶ διχόγνωμα ἔς τὸν πόλεμον ἐμπῆκαν,
ἢ Ἥρα μὲ τὴν Ἀθηνᾶ ἔς τ' Ἀγαῖνὰ καράβια,
ὁ γεωφόρος Ποσειδῶν μ' αὐτὸν ὁ δωροδότης 35
Ἐρμῆς, ποῦ ὁ νοῦς του ἀμύπολλα σοφίσματα γνωρίζει,
ὁ Ἥφαιστος μὲ ἔπαρσιν πολλήν ἔς τὴν δύναμιν του
ποῦ ἐχώλαινε καὶ ἀχαμνὰ τὰ σκέλη του ἐσαλεύσῃ
καὶ μὲ τοὺς Τρῶας πέρασεν ὁ λοφοσειστής Ἄρης
μὲ τὴν τοξεύτραν Ἄρτεμιν καὶ ὁ μακρομᾶλλης Φοῖβος 40
καὶ μὲ τὸν Ἐάνθον ἢ Λητώ καὶ ἡ πρόσχαρη Ἀφροδίτη.
"Ὅσο μακρὰν ἂπ' τοὺς θνητοὺς οἱ ἀθάνατοι ἀκομévαν
περηφανεύοντ' οἱ Ἀχαιοί, διότι ἐξαναφάνη
ὁ Ἀχιλλεύς ποῦ ἄφινε τόσον καιρὸν τὴν μάχην.
ἀλλὰ τῶν Τρῶων ἔπιασε τρόμος φρικτὸς τὰ μέλη,
καθὼς ἐμπρός τοὺς ἔβλεπαν τὸν γλήγορον Πηλεΐδην 45
ὅμοιον, ἔς τὰ ὄπλα ὡς ἔλαμπε, τοῦ ἀνθρωποφόνου Ἄρη.
καὶ ὅταν ἔς τὴν σμίξιν τῶν ἀνδρῶν οἱ Ὀλύμπιοι κατεβῆκαν
σηκῶθ' ἢ Ἔρις, δυνατὴ κινήτρα τῶν ἀνδρείων,
καὶ κραυγὴν ἔσουρ' ἢ Ἀθηνᾶ πότε ἔς τὸν λάκκον ἔξω
τοῦ τεύχους, πότε ὀποῦ βροντᾶ τὸ κύμα ἔς τ' ἀκρογιάλι. 50
καὶ ἂπ' τ' ἄλλο μέρος σκοτεινὸς σὰν θύελλα ὁ Ἄρης,
πότε ἀπὸ τὴν ἀκρόπολιν ἐκραύγαζε ἔς τοὺς Τρῶας,
καὶ πότε ἂπ' τὸν Σιμόεντα εἰς τὴν Καλλικολώνην.
Ἔτοσ' οἱ μακάριοι θεοὶ τοὺς δυὸ στρατοὺς κινουσαν
μὲ βαρὺν πείσμα καὶ χολὴν ν' ἀνοίξουν τὸν ἀγῶνα. 55
φρικτὰ ἐβρόντησε θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας
ἀπὸ ψηλὰ καὶ κάτωθεν τῆς γῆς τ' ἄπειρο πλάτος
καὶ τὰ ὑψικόρυφα βουνὰ τινάζει ὁ κοσμοσειστής
τῆς Ἰδης ὄλαις ἢ ποδιαῖς κ' ἢ κορυφαῖς ἐσειόνταν
καὶ τ' ἄρμενα τῶν Ἀχαιῶν καὶ ἡ πόλις τοῦ Πριάμου. 60
καὶ ὁ βασιλέας τῶν νεκρῶν κάτω ἂπ' τὴν γῆν φοβήθη
ὁ Αἰδωνεύς καὶ μὲ κραυγὴν πετάχθη ἀπὸ τὸν θρόνον,
μὴ σχίσῃ ἀπάνω του τὴν γῆν ὁ μέγας κοσμοσειστής,
καὶ ἰδοῦν θεοὶ καὶ ἀνθρώποι τὴν μαύρην κατοικίαν,
ὀποῦ κ' οἱ ἀθάνατοι μισοῦν, φρικτὴν καὶ ἀραχιασμένην. 65
τόσῃ ἀντάραν οἱ θεοὶ σηκόναν πολεμῶντας.
διότι ἐνάντια ἐστέκονταν ἔς τὸν μέγαν Ποσειδῶνα
ὁ Ἀπόλλων Φοῖβος ποῦ κρατεῖ τὰ φτερωμένα βέλη.
καὶ ἡ γλαυκόφθαλμη Ἀθηνᾶ ἔς τὸν ἀνδροφόνον Ἄρην,
τῆς Ἥρας πάλ' ἢ Ἄρτεμις, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Φοίβου 70
ποῦ ἔς τὸ κυνήγι εὐφραίνεται μὲ τὰ χρυσᾶ τῆς βέλη

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiako Apothetirio Dimosias Istoriki
Restrictions apply.

και τῆς Δητοῦς ὁ κρατερὸς Ἑρμῆς ἀγαθοδότης.
 τοῦ Ἥφαιστου ὁ μέγας ποταμὸς ὁποῦ τὸν λέγουν Ξάνθον
 οἱ ἀθάνατοι, καὶ Σκάμανδρον οἱ ἄνθρωποι ὀνομάζουσι. 75
 Κ' ἐνῶ θεῶν ἀντίμαχοι θεοὶ τότε ἐκινούσαν,
 ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Ἔκτορα ἕς τὸ πλῆθος ν' ἀντικρύσῃ
 ἐλαχταροῦσε, ὅτ' ἡ ψυχὴ τὸν ἔσπρωχνε μ' ἐκείνου
 τὸ αἶμα νὰ ποτίσῃ ἐκεῖ τὸν πολεμάρχον Ἄσρην.
 Καὶ τὸν Αἰνεῖαν σήκωσεν ἐνάντια ἕς τὸν Πηλεΐδην 80
 ὁ Φοῖβος καὶ τοῦ ἐγέμισε τὰ στήθη ἀνδραγαθίαν.
 Ὁμοιώθη τοῦ Λυκάονος εἰς τὴν φωνὴν ὁ Φοῖβος,
 τοῦ Πριαμίδη κ' ἔλεγεν· «ὦ βουληφόρ' Αἰνεῖα,
 τί γεῖναν ἡ φοβέραις σου μὲ γεμιστὸ ποτῆρι
 ποῦ ὑπόσχουσιν κατέπροσθεν ἕς τοὺς βασιλεῖς τῆς Τροίας 85
 πῶς θὰ βγαίνεις ἕς τὸν πόλεμον ἐνάντια τοῦ Ἀχιλλέως.»
 «Τί μ' ἀναγκάζεις κ' ἄθελα,» τοῦ ἀπάντησ' ὁ Αἰνεῖας,
 «Πριαμίδη, τὸν ἀπόκοτον Πηλεΐδην ν' ἀντικρύσω;
 δὲν θὰ εἶναι αὐτὴ πρώτη φορά ποῦ θὰ στηθῶ ἔμπρός του·
 ἄλλοτε μ' ἐκυνήγησε αὐτὸς ἀπὸ τὴν Ἴδην, 90
 σὰν ἔπεσε τοὺς μύσχοις μας νὰ λαφυραγωγῆσθαι
 καὶ τὰ Δυρνησσία κόρηθησε καὶ τὰ Πηδάσσια τείχη·
 ἀλλὰ ἐμένα ἐφύλαξεν ἡ δύναμις τοῦ Δία
 ποῦ τὴν καρδιά μου ἐθάρρεψε καὶ τὰ γοργά μου σκέλη.
 Ἄλλῳ θὰ μ' ἐφόνεον τὰ χέρια τοῦ Ἀχιλλέως, 95
 κ' ἡ Ἀθηναῖα ποῦ ἀνοίγοντας τὸν δρόμον ἔμπροσθέν του
 τὸν ἐκεντούσε Δέλεγας καὶ Τρῶας νὰ θερίζῃ,
 νὰ μάχεται δὲν δύναται θνητὸς μὲ τὸν Πηλεΐδην,
 τ' εἶναι σὸ πλάγι του θεὸς ποῦ πάντοτε τὸν σκέπει·
 ἔπειτα ἐκείνου ἴσια πετᾶ τὸ βέλος οὐδὲ γέροντι 100
 πρὶν σχίσῃ σὰρκα ἀνθρώπινην· καὶ ἂν ὁ θεὸς τὸ τέλος
 τῆς μάχης ἴδια ἐτέντονε, ἐμὲ δὲν θὰ νικήσῃ
 εὐκόλως, ἂν κ' ἐπαίρεται ἕς τὰ δλόχαλκ' ἄρματά του.
 «Ἐμπρός, ὦ ἦρωε, ζήτησε,» τοῦ ἀπάντησεν ὁ Φοῖβος,
 «καὶ σὺ τὴν χάριν τῶν θεῶν, ἀφθάρτων αἰώνιων· 105
 σὲ γέννησε ἡ διογέννητη, ὡς λέγουσι, Ἀφροδίτη,
 καὶ αὐτὸς ἀπὸ κατώτερον θεὸν γεννησοκρᾶτιέται·
 εἶναι αὐτὴ κόρη τοῦ Διός, ἡ ἄλλη τοῦ Νηρέως·
 ἀλλ' ἴσια ρίξε τὸν σκληρὸν χαλκόν, καὶ μὴ δειλιάσῃς 110
 ἀπὸ τὰ λόγια τὰ πικρὰ καὶ τοὺς φοβερισμοὺς του.»
 Εἶπε καὶ ἀνδρείαν ἐβαλε πολλὴν ἕς τὸν βασιλέα
 ποῦ δλόλαμπρος μὲς τ' ἄρματα ἐβγήκε ἕς τοὺς προμάχους,
 καὶ τοῦ Ἀγχίσῃ τὸν υἱὸν εἶδεν εὐθύς ἡ Ἥρα
 πῶς μὲς τὸ πλῆθος πήγαινε ἐνάντια τοῦ Πηλεΐδου
 τοὺς ἄλλους σύναξε θεοὺς καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε·
 «ὦ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηναῖα, σκεφθῆτε σεῖς οἱ δύο 115
 ἕς τὸν λογισμόν σας πῶς αὐτὰ τὰ πράγματα θὰ γείνουν·

ὁ Αἰνείας ὀλαρμάτωτος ἐνάντια ᾽ς τὸν Πηλεΐδην
 ἐκίνησε ὡς τὸν ἔσπρωξε τώρα ἡ φωνὴ τοῦ Φοίβου·
 καὶ ἡμεῖς ἢ θά τὸν κάμωμεν ἐκεῖθε νὰ μακρύνῃ,
 ἢ κάποιος νὰ στηθῆ ἅπ' ἑμᾶς ᾽ς τὸ πλάγι τοῦ Ἀχιλλέως 120
 νὰ λάβῃ δύναμιν πολλὴν καὶ ᾽ς τὴν ψυχὴν του θάρρους,
 νὰ μάθῃς ὅτι τῶν θεῶν τὸν ἀγαποῦν οἱ πρῶτοι
 καὶ εἶν' οἱ ἄλλοι οὐτιδανοὶ ποῦ ἅπ' ἀρχῆς τοὺς Τρῶας
 εἰς τοὺς κινδύνους βοηθοῦν τοῦ φοβεροῦ πολέμου·
 καὶ ὅλ' ἤρθαμε ἅπ' τὸν Ὀλυμπον νὰ σμίξωμε ᾽ς τὴν μάχην 125
 τούτην, μὴ πάθῃ τι κακὸν αὐτὸς ἀπὸ τοὺς Τρῶας
 σήμερα, καὶ μετέπειτα θὰ πάθῃ, ὅ,τ' ἡ μοῖρα
 τοῦ ἔγενεσε, ὅταν εἰς τὸ φῶς τὸν ἔβγαλε ἡ μητέρα·
 καὶ ἂν ὅλ' αὐτὰ θεοῦ φωνὴ δὲν τὸν πληροφορήσῃ
 θὰ πάρῃ φόβον, ἂν θεὸς ἐνάντια του προβάλλῃ 130
 ᾽ς τὴν μάχην· εἶναι φοβεροὶ θεοὶ φανερωμένοι.»
 Καὶ ὁ κοσμοσεΐστης Ποσειδῶν ᾽ς ἐκείνην ἀπαντοῦσε·
 «ὦ Ἥρα, χωρὶς ἀφορμὴν δὲν πρέπει νὰ θνυμῶνῃς·
 μάχης ἀρχὴν εἰς τοὺς θεοὺς νὰ δώσωμε δὲν θέλω
 ἑμεῖς οἱ ἄλλοι ποῦμασθε ἀνώτεροι ἀπὸ ἐκείνους· 135
 ἀλλ' ἀπὸ πάτημα μακρὰν, ᾽ς ἀγνάντιο καθισμένοι
 τώρα θὰ μείνωμεν ἡμεῖς, καὶ ἄς πολεμοῦν ἐκεῖνοι·
 ἀλλ' ἐὰν μάχης κάμῃ ἀρχὴν ὁ Ἄρης ἢ ὁ Φοῖβος
 ἢ ἑμπόδιον εἰς τὸν πόλεμον προσφέρουν τοῦ Ἀχιλλέως,
 τότε κ' ἑμεῖς θὰ σμίξωμε μ' ἐκείνους ᾽ς τὸν ἀγῶνα 140
 καὶ πολὺ γρήγορα, θαρρῶ, θὰ φύγουν ἅπ' τὴν μάχην
 νὰ εὔρουν εἰς τὸν Ὀλυμπον τοὺς ἄλλους ἀθανάτους
 ἅπ' τὴν ὄρμην τῶν δυνατῶν χερῶν μας συντριμμένοι.»
 Εἶπε κ' ἐπροπορεύθηκεν ὁ Ποσειδῶν νὰ φθάσῃ 145
 ᾽ς τὸ τεῖχος τὸ περὶχωστο τοῦ θείου Ἡρακλέους,
 ποῦ ὑψηλὸν ἢ Ἀθηναῖα τοῦ ἐσήκωσαν καὶ οἱ Τρῶες,
 νὰ τὸ ᾄχῃ καταφύγι του ὄσαις φοραῖς τὸ κῆτος
 ἅπ' τ' ἀκρογιάλι ᾽ς τὴν στερεὰ τὸν κατακυνηγοῦσε.
 καὶ ὁ Ποσειδῶν μὲ τοὺς θεοὺς ἐκάθισε τοὺς ἄλλους 150
 κ' ἐσκέπασαν μὲ σύγγεφο θαμπὸ τὰ σώματά τους.
 καὶ ὀλόγυρά σου, ὦ φωτεινὲ Ἀπόλλων καὶ τοῦ Ἄρη
 ἐκεῖνοι πέρα ἐκάθιζαν εἰς τὴν Καλλικολώνην.
 Συλλογισμένοι ἐκάθονταν καὶ τὰ δυὸ μέρη ὁμοίως
 καὶ τοῦ πικροῦ πολέμου ἀρχὴν νὰ κάμουν δὲν ἐστέργαν,
 καὶ ὅπου ἐκάθιζε ψηλὰ ὁ Ζεὺς ἐδιάβαζ' ὅλα. 155
 ἔλαμπε ὡστόσο ἅπ' τὸν γαλκὸν κ' ἐγέμισε ἡ πεδιάδα
 ἅπ' ἄνδρες κ' ἵππους καί, ὡς ὁμοῦ προβαίναν τράνταζ' ὅλη
 ἀπὸ τὰ πόδια τοῖς ἢ γῆ· καὶ ἄνδρες ἐξαισιοὶ δύο
 ἀνάμεσα τῶν δυὸ στρατῶν νὰ κτυπηθοῦν ὠρμήσαν,
 ὁ Αἰνείας τοῦ Ἀγχίσῃ υἱὸς καὶ ὁ θεῖος Ἀχιλλέας 160
 καὶ τὸν ποταμὸν φοβεροῦσιν κίετο γαλῶν ὀρμῶν. ὁ Αἰνείας

- τὸ βαρὺ κράνος κλίνοντας, καὶ τὴν ἀσπίδα ἐκράτει
 ἔμπρὸς ἔς τὸ στήθος κ' ἔσειε τὸ χάλκινο κοντάρι.
 Καὶ ἅπ' τ' ἄλλο μέρος ὁ Ἀχιλλεὺς τοῦ ἐχυῆτος ὡσάν λεοντάρι 165
 κακοποιοῦ, ποῦ ἄνδρες πολλοὶ ζητοῦν νὰ τὸ φονεύσουν,
 τοῦ τόπου ὄλος ὁ λαός· καὶ πρῶτα ἔμπρὸς προβαίνει
 ἀψήφιστα, ἀλλ' ἂν κανεὶς ἐπάνω του ἀκοντίσῃ
 μαζόνεται νὰ πεταχθῆ καὶ ὡς χάσκει ἀφρὸν γεμίζων
 τὰ δόντια του καὶ μέσα του βόγγ' ἢ ψυχὴ γενναία.
 Τὰ δυὸ πλευρὰ καὶ τὰ μεριά μὲ τὴν οὐρὰ του πλήκει 170
 καὶ τὸν ἑαυτὸν του μόνος του ἔς τὴν μάχην ἐμψυχώνει,
 καὶ μὲ τὸ βλέμμ' ἀστραφτερό, ἔμπρὸς ὁρμᾷ νὰ κόψῃ
 κανέναν ἢ νὰ πέσῃ αὐτὸς ἀνάμεσα ἔς τοὺς πρώτους.
 ὅμοια κινουῦσε ἀνδράγαθη καρδιά τὸν Ἀχιλλεῖα 175
 ἐκεῖ τὸν μεγαλόψυχον Αἰνεΐαν ν' ἀπαντήσῃ.
 Καὶ ὅταν ὄρμησαν καὶ οἱ δυὸ εὐρέθησαν ἀντίκρου.
 ὁ πτεροπόδης Ἀχιλλεὺς ἔς ἐκεῖνον πρῶτος εἶπε·
 «Αἰνεΐα, τί τόσο μακρὰν ἐβγήγες ἅπ' τὸ πλήθος
 ἔμπρὸς μου, τάχα ἐπιθυμεῖς μ' ἐμὲ νὰ πολεμήσῃς;
 θαρρεῖς νὰ γείνῃς βασιλεὺς τῶν ἵπποδάμων Τρώων 180
 καὶ τοῦ Πριάμου ἰσότημος; ἀλλὰ καὶ ἂν μὲ φονεύσῃς
 γι' αὐτὸ ἔς ἐσὲ ὁ Πρίαμος τὸ σκῆπτρο δὲν θὰ δώσῃ.
 ἔχει παιδιὰ καὶ ἀκέραιον κρατεῖ τὸν νοῦν του ἀκόμη.
 Οἱ Τρῶες μὴ σοῦ ἐχώρισαν ἐξαΐσιο περιβόλι 185
 νὰ τὸ ἕλῃς κῆπον εὐμορφον καὶ κάρπιμο χωράφι
 ἂν μὲ φονεύσῃς; εὐκόλα δὲν θ' ἴ τὸ κατορθώσῃς·
 καὶ ἄλλοτε σ' ἐκυνήγησεν ἡ λόγγῃ μου πιστεύω.
 ἢ δὲν θυμᾶσαι ὅταν μακρὰν ἀπὸ τοὺς μόνους μόνον
 μὲ τῶν ποδιῶν μου τὴν ὁρμὴν τῆς Ἰδης ἅπ' τὰ ὄρη 190
 σ' ἔδιωξα; καὶ δὲν ἔστρεψες ποσῶς εἰς τὴν φυγὴν σου.
 Μοῦ ἔφυγες ἔς τὴν Λυονησσόν, κ' ἐκείνην μὲ τὸ χέρι
 τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Διὸς ἐπόρθησα κ' ἐπῆρα
 λάφυρα ταῖς γυναίκαῖς τους νὰ ζοῦν εἰς τὴν δουλείαν.
 καὶ σὲ τὸτ' ἔσωσεν ὁ Ζεὺς μὲ τοὺς θεοὺς τοὺς ἄλλους.
 ἀλλὰ κακὰ στοχάζεσαι πῶς τώρα θὰ σὲ σώσουν. 195
 Ἀλλὰ νὰ μὴν ἀντιταχθῆς ἔς ἐμὲ σὲ συμβουλεύω
 καὶ στρέψε ὀπίσω ἔς τὸν στρατὸν πρὶν μάθαις ἅπ' ἐμένα,
 ἀφοῦ τοῦ γείνῃ τὸ κακὸ τότε ὁ μωρὸς μάθαινε.»
 Κ' εἶπε ὁ Αἰνεΐας πρὸς αὐτόν· «Πηλείδη, μὴν ἐλπίσης
 ὡσάν ἀνήλικο παιδί μὲ λόγια νὰ μὲ σκιαῖξῃς 200
 ὅτι κ' ἐγὼ ξεύρω καλὰ παρόμοια νὰ προφέρω
 πειρακτικὰ πικρότατα· κ' ἐμεῖς ὁ ἕνας τ' ἄλλου
 τὴν γενεὰν γνωρίζομεν καὶ τοὺς γονεῖς ὁμοίως
 ἀπὸ ταῖς φήμαις τῶν θνητῶν, διότι τοὺς δικούς μου
 ἐσὺ δὲν εἶδες μήτ' ἐγὼ ποτ' εἶδα τοὺς δικούς σου. 205

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetirio Dimostas Istorikis

ἀπ' τὴν θαλάσσιαν Θέτιδα μὲ ταις καλάϊς πλεξίδαϊς·
 καὶ ὅτ' εἴμ' ἐγὼ πάλιν υἱὸς τοῦ Ἀγχίση τοῦ γενναίου
 καυχῶμαι καὶ μητέρα μου τὴν Ἀφροδίτην ἔχω.
 ἢ τοῦτ' ἢ ἐκεῖνοι σήμερα θὰ κλάψουν τὸ παιδί τους· 210
 ὅτι δὲν θὰ χωρίσωμεν, πιστεύω, ἔμεις οἱ δύο
 μὲ μόνα τὰ μωρόλογα καὶ αὐτοῦ νὰ παύσ' ἡ μάχη.
 καὶ μάθ', ἐὰν τὸ ἐπιθυμῆς, καλὰ νὰ τὴν γνωρίσης
 τὴν ἰδικὴν μας γενεάν, ἂν καὶ πολλοὶ τὴν ξεύρουν·
 πρῶτον ὁ Ζεὺς τὸν Δάρδανον ἐγέννησε καὶ κτίζει 215
 τὴν Δαρδανίαν, πρὶν ἐκεῖ ἔς τὴν πεδιάδα κάμουν
 πάλιν οἱ θνητοὶ ἄνθρωποι, τὴν Ἴλιον τὴν ἁγίαν
 καὶ ἔς ταις πολύβρυσαις πλαγίαις τῆς Ἰδῆς κατοικοῦσαν.
 τὸν Ἐριχθόνιον γέννησεν ὁ Δάρδανος ἐκεῖνον
 τὸν βασιλέα ξακουστὸν γιὰ τὰ πολλὰ του πλοῦτη 220
 ποῦ τρεῖς χιλιάδες ἔβροσκαν ἔς τὸν βάλτον του φοράδες
 περήφαναις ἔς τὰ τρυφερὰ πουλάρια ποῦ ἐγεννήσαν.
 καὶ κεῖ ποῦ ἔβρόσκαν ἀναψεν ἀπ' ἔρωτα ὁ Βορέας
 καὶ μαῦρος ἵππος ἔς τὴν μορφὴν, ἑταίριασε μ' ἐκείναις· 225
 καὶ δώδεκα ἐγέννησαν πουλάρια τοῦ Βορέα.
 καὶ ὅταν σκιρτοῦσαν ἑλαφρὰ ἔς τὴν γῆν τὴν σιτοδῶρα
 ἔς τὸ στάχυ ἐπάνω ἔτρεχαν χωρὶς νὰ τὸ λυγίσουν·
 ὅταν εἰς τὰ διάπλατα σκιρτοῦσαν τῆς θαλάσσης
 ἔς τὴν κορυφὴν τοῦ κύματος ἑκακρίζουν τὸν ἀφρόν της.
 καὶ ἀπὸ τὸν Ἐριχθόνιον τῶν Τρώων βασιλέας 230
 ὁ Τρῶς γεννήθη καὶ ἀπ' αὐτὸν τρεῖς λαμπρὰ βλαστάρια
 ὁ Ἴλος, ὁ Ἀσσάρακος καὶ ὁ ἰσόθεος Γανυμήδης·
 ποῦ ἐγεννήθη τῶν θνητῶν ὁ πρῶτος γιὰ τὸ κάλλος,
 ποῦ τὸν σηκῶσαν οἱ θεοὶ γιὰ κεινά του τὰ κάλλη
 νὰ ζῆ μ' αὐτοὺς ἀθάνατος καὶ κεραστής τοῦ Δία 235
 γεννᾶ καὶ ὁ Ἴλος τὸν λαμπρὸν Λαομέδοντα καὶ τοῦτος
 τὸν Τιθηγνόν, τὸν Πρίαμον, τὸν Λάμπον, τὸν Κλυτίον,
 ὡς καὶ τὸν Ἰκετάονα κακὸ τοῦ Ἄρη θρέμμα·
 τὸν Κάπυν ὁ Ἀσσάρακος, ὁ Κάπυς τὸν Ἀγχίσην,
 τοῦτος ἐμὲ καὶ ὁ Πρίαμος τὸν Ἐκτορα τὸν θεῖον· 240
 τὴν γενεάν, τὸ αἶμ' αὐτὸ καυχῶμ' ἐγὼ πῶς ἔχω.
 ὁ Ζεὺς αὐξάνει τῶν θνητῶν ἢ κόβει τὴν ἀξίαν
 ὡς θέλει ὁ δυνατώτατος τῶν ἀθανάτων ὄλων·
 ἀλλ' ἄς μὴ φλυαροῦμ' ἔμεις σάν νήπια μωρολόγα
 ἀκίνητ' ἐδῶ μένοντας ἔς τὴν μέσσην τοῦ πολέμου 245
 κ' ἔμεις νὰ εἰποῦμε ὄνειδισμοὺς ἀμέτρητους μπορούμε
 ποῦ πλοῖον ἐκατόσκαρμο τὸ βάρος δὲν σηκόνει·
 στρεφτὴ ν' αἶ ἡ γλῶσσα τῶν θνητῶν καὶ πλῆθος ὁμιλίαις
 γεννᾶ, κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ πλατὺς τῶν λόγων εἶναι ὁ τόπος.
 ὥστ' ὅποιον λόγον καὶ ἂν εἰπῆς, ὅμοιον καὶ σὺ θ' ἀκούσης 250
 ἀλλὰ τί ἀνάγκην ἔχομε ν' ἀντιφιλονεικοῦμεν

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

- ἡμεῖς καὶ νὰ μολύνωμεν, ὡς κάμνουν ἢ γυναῖκες
 ὅταν τὸ πείσμα καὶ ἡ χολὴ μὲς τὴν καρδιά τους βράζει
 καὶ ἀντιγλωσσοδέρνονται τοῦ δρόμου μὲς τὴν μέσην,
 μ' ἀλήθειες καὶ μὲ ψέμματα, ὡς ἡ χολὴ τὰ πλάθει, 255
 καὶ σὺ τὴν γενναιότητα μὲ λόγια δὲν θὰ κάμης
 νὰ χάσω, ὡς ποῦ μὲ τ' ἄρματα μ' ἐμὲ θὰ πολεμήσης.
 κ' εὐθύς μὲ τὰ κοντάρια μας τὼρ' ἄς δοκιμασθοῦμε.»
 Κ' ἔρριξε μὲς τὴν φοβερὴν ἀσπίδα τὸ κοντάρι
 τὸ δυνατὸ κ' ἐβρόντησεν ἐκεῖνη ἀπὸ τὸν κτύπον. 60
 καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα του μακρὰν τὸν κράτησε ὁ Πηλεΐδης
 φοβούμενος μὴν εὐκόλα τὴν σπᾶση πέρα πέρα
 τοῦ Αἰνείου τὸ μακρόσκιον κοντάρι τοῦ ἀνδρειωμένου
 καὶ δὲν ἐνόησε ὁ μαρὸς ὅτι τὰ δοξασμένα 265
 τῶν θεῶν δῶρ' ἀπὸ θνητοὺς εὐκόλως δὲν νικοῦνται,
 μηδὲ ποσῶς ὑποχωροῦν καὶ τότε τὴν ἀσπίδα
 δὲν ἔσπασε τὸ δυνατὸ κοντάρι τοῦ ἀνδρειωμένου.
 Ὅτι τὴν φύλαξε ὁ χρυσὸς δῶρο τοῦ Ἡφαίστου θεῖον.
 δυὸ δίπλαϊς ἐδιαπέρασεν καὶ τρεῖς ἦσαν ἀκόμη,
 τὶ πέντε δίπλαϊς ὁ χυλὸς τεχνίτης εἶχε στρώση, 270
 δυὸ χάλκιναις καὶ μέσαθε τοῦ κασιτέρον δυὸ,
 μίαν χρυσεῖν, ποῦ ἐκράτησε τὸ φράξινο κοντάρι.
 Ἐρριξε τὸ μακρόσκιον κοντάρι καὶ ὁ Πηλεΐδης
 καὶ τοῦ Αἰνείου κτύπησε τὴν στρογγυλὴν ἀσπίδα,
 ὅπου χαλκὸς καὶ τόμαρο λεπτὰ λεπτὰ τὴν ἄκρην 275
 ἐξῶναν τὰ διαπέρασε τὸ πηλιακὸ κοντάρι
 καὶ τὴν ἀσπίδα ἐτράνταξε· ὁ Αἰνεῖας τρομασμένος
 τὴν ὕψωσε κ' ἐμάζωξε τὸ σῶμα του ἀπὸ κάτω.
 Καὶ τοὺς δυὸ κύκλους ἔσχισεν ἡ λόγχητῆς ἀσπίδος,
 ἐπάνωθεν του ἐπέταξε καὶ μὲς τὴν γῆν ἐστάθη, 280
 καὶ ἅμα τὴν λόγχην ἔσφυγεν, ὠρθώθη εὐθύς ὁ Αἰνεῖας
 καὶ ἀδημονία σκέπασε βαρεῖά τοὺς ὀφθαλμοὺς του,
 ἀπὸ τὸν τρόμον πῶπεσε πολὺ σιμά του ἡ λόγχη.
 τότε ὁ Πηλεΐδης ἔσυρε τὸ ξίφος καὶ τοῦ ἐχύθη 285
 φωνάζοντας τρομακτικὰ κ' ἐφούκτωσ' ὁ Αἰνεῖας
 λίθον τρανὸν θεόρατον, ποῦ δὲν τὸν φέρναν δυὸ
 τῶν τωρινῶν θνητῶν, καὶ αὐτὸς τὸν ἔπαιζε καὶ μόνος.
 Αὐτὸν ᾗς τὸ κράνος θὰ ῥιχθεν ἐκείνου ἢ ᾗς τὴν ἀσπίδα
 καὶ ἀπ' ὄλεθρον θὰ ἐφύλαγεν ἡ ἀσπίδα τὸν Πηλεΐδην 290
 καὶ τοῦτος θὰ τοῦ ἔσχιζε τὰ στήθη μὲ τὸ ξίφος,
 ἂν νὰ τὸ ἰδῆ δὲν πρόφθανεν ὁ μέγας κοσμοσεΐστης
 ποῦ ἐστράφη εὐθύς καὶ ἔλεγε τῶν ἄλλων ἀθανάτων·
 «ὦϊμέ, τὸν μεγαλόψυχον λυποῦμαι τὸν Αἰνεῖαν
 ὅπου ὁ Πηλεΐδης γλήγορα ᾗς τὸν Ἄδην θὰ τὸν στείλῃ» 295
 ὁ ἀνόητος ἐπέισθηκε εἰς ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Φοῖβος,
 ποῦ τὼρ' ἀπὸ τὸν ὄλεθρον δὲν θὰ τὸν προφυλάξῃ.

Διατι τοῦτος ὁ ἄπταιστος θὰ ὑποφέρει τόσο
 ἀπὸ ἀλλότρια βάσανα, ποῦ τῶν ἐπουρανίων
 θεῶν προσφέρει πάντοτε χαριτωμένα δῶρα;
 ἀλλ' ἄς τὸν σώσωμεν εἰς ἀπὸ τὴν κακὴν ὥραν, 300
 μήπως ὁ Ζεὺς πάρη χολήν, εἴαν τὸν θανατώσῃ
 ὁ Ἄχιλλεύς· καὶ νὰ σωθῇ διώρισεν ἡ μοῖρα.
 Ὅπως μὴ ἄσπαρμο χαθῆ τὸ γένος τοῦ Δαρδάνου,
 ποῦ ὁ Ζεὺς ὑπεραγάπησεν ἀπ' ὄλα τὰ παιδιὰ του,
 ὅσα τοῦ ἐγεννήθησαν ἀπὸ θνηταῖς γυναῖκαις, 305
 ὅτ' ἤδη ὁ Ζεὺς ἐμίσησε τὸ γένος τοῦ Πριάμου·
 καὶ ὄλων τῶν Τρώων ἔπειτα θὰ βασιλεύσῃ ἡ ῥώμη
 τοῦ Αἰνείου, καὶ τῶν τέκνων του τὰ τέκνα ἔς τὸν αἰῶνα.»
 Ἐπὶ αὐτὸν ἡ μεγαλόφθαλμη ἀπάντησεν ἡ Ἥρα·
 «ὦ Ποσειδῶν, ὁ ἴδιος οὐ σκέψου ἂν τὸν Αἰνεῖαν 310
 θὰ σώσῃς ἀπ' τὸν θάνατον ἢ ἂν θὰ τὸν ἀφήσῃς
 νὰ σβύσουν τὴν ἀνδρείαν του τὰ χέρια τοῦ Ἄχιλλέως.
 διότ' ἡ Ἀθηναῖα κ' ἐγὼ πολλοὺς ὠμόσαμ' ὄρκους
 πολλαῖς φοραῖς κατέμπροσθεν τῶν ἀθανάτων ὄλων,
 ποτὲ νὰ μὴ φυλάξωμεν ἀπ' ὄλεθρον τοὺς Τρώας 315
 μηδ' ὅταν σύρριζα καὶ καὶ στάκτι γείνῃ ἡ Τροία
 καμμένη ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν τ' ἀνδρειωμένα χέρια,»
 Τὰ λόγια τοῦτα ὡς ἄκουσεν ὁ μέγας κοσμοσείστης,
 ἔς τὴν μάχην μέσα ἐκίνησε ἔς τῶν κονταριῶν τὸν κτύπον.
 Καὶ ὡς ἔφθασε ὅπου εὐρίσκονταν ὁ Αἰνεῖας καὶ ὁ Πηλεΐδης 320
 ἄπλωσε πρῶτα καταχνιὰ ἔς τὰ μάτια τοῦ Ἀχιλλέως,
 κ' ἔπειτα εὐθύς τὸ φράξινο κοντάρι λογχοφόρο
 ἀπ' τὴν ἀσπίδα ἐτράβηξε τοῦ ἀνδρειωμένου Αἰνείου.
 καὶ ἀφοῦ τὸ ἔθεσεν ἐμπρὸς ἔς τὰ πόδια τοῦ Ἀχιλλέως,
 ἀπὸ τὴν γῆν ἀνάερα τινάζει τὸν Αἰνεῖαν. 325
 Καὶ τάξες ὑπερπήδησε πολλαῖς ἀνδρῶν καὶ ἵππων
 ὁ Αἰνεῖας καθὼς ὥρμησεν ἀπ' τοῦ θεοῦ τὸ χέρι,
 ὡς ποῦ ἔς τὴν ἄκρην ἔφθασε τῆς ταραχώδους μάχης,
 ποῦ ἀροματωμέν' οἱ Κανῶνες ἔς τὸν πόλεμον κινούσαν.
 Ἐπὶ αὐτὸν τότε ἐπλησίασεν ὁ Ποσειδῶν καὶ τοῦ ἔπε· 330
 «Αἰνεῖα, ποῖος τῶν θεῶν τὰ λογικὰ σοῦ ἐπήρξε,
 καὶ ἔς ἔβαλε ν' ἀντιταχθῆς τοῦ φοβεροῦ Πηλεΐδου;
 κ' εἶναι ἀπὸ σὲ καλῆτερος ἐκεῖνος ἔς τὴν ἀνδρείαν
 καὶ οἱ θεοὶ τὸν ἀγαποῦν, ὅσο θνητὸν κανέναν.
 Ἄλλ' ὅπου καὶ ἂν ἀπαντηθῆς μ' αὐτὸν τὰ δπίσω κάμε 335
 μὴ κατεβῆς καὶ πρόμοιρα ἔς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἄδου.
 καὶ ὁπότεν εὖρη ὁ θάνατος καὶ ἡ μοῖρα τὸν Πηλεΐδην,
 τότε πολέμα ξεθάρρα ἐμπρὸς εἰς τοὺς προμάχους,
 καὶ ἄλλος κανεῖς τῶν Ἀχαιῶν ἐσὲ δὲν θὰ φονεύσῃ.»
 Εἶπε καὶ αὐτοῦ τὸν ἀφήσεν, ἀφοῦ τοῦ ἐξήγησ' ὄλα· 340
 καὶ ἀπὸ τὰ μάτια σκόρπισεν ἀμέσως τοῦ Ἀχιλλέως

- τὴν καταχνιά, καὶ ὡς ἀνοιξε πλατύνῃ τοὺς ὀφθαλμούς του,
 ἔλεγε μὲ παράπονο ἔς τὴν ἀνδρικήν ψυχὴν του·
 «μέγα τὸ θαῦμα ὅπου θωροῦν τὰ μάτια τοῦτα ἔμπρός τους»
 τὴν λόγχην βλέπω κατὰ γῆς καὶ ὄχι τὸν ἄνδρα πλέον, 345
 τοῦ ἑπάνω του τὴν ἔρριξα γιὰ νὰ τὸν θανατώσω.
 Ἦταν ἀλήθει' ἀγαπητὸς εἰς τοὺς θεοὺς ὁ Αἰνείας,
 κ' ἔστοχαζόμενον ὅτι αὐτὸς ἔς τὰ ψέμματα ἔκαυχώνταν.
 ὡς πάῃ καὶ ἂν ἀπ' τὸν θάνατον πρόθυμα τώρα ἐσώθη,
 δευτέρα νὰ δοκιμασθῇ μ' ἐμὲ δὲν θὰ τολμήσῃ. 350
 ἀλλ' ὡς κινήσω τὸν λαὸν τῶν Δαναῶν ἀνδρείων
 εἰς ἄλλους Τρῶας δοκιμὴ τῆς λόγχης μου νὰ γείνη.»
 Εἶπε, πηδᾷ ἔς τὰ τάγματα καὶ προσταγὴν τοὺς δίδει·
 «τοὺς Τρῶας πάρτε ἀπὸ σιμά, ὦ Ἀχαιοὶ γενναῖοι,
 ἄνδρας πρὸς ἄνδρα ὀρμήσετε, μὲ πόθον τοῦ πολέμου. 355
 Κ' εἶναι γιὰ μὲ πρᾶγμα βαρὺ, ὅσῃν καὶ ἂν ἔχω ἀνδρείαν
 μὲ τόσα πλήθη μόνος μου τὴν μάχην νὰ κρατήσω,
 μήτ' ἢ Ἀθηναῖα μήτε ὁ θεὸς ὁ ἀθάνατος ὁ Ἄρης
 μὲ τέτοιο στόμα φοβερὸ πολέμου θὰ παλαῖαν. 360
 ἀλλ' ὅσον ἐγὼ δύναμαι, μὲ πόδια καὶ μὲ χέρια,
 καὶ μὲ καρδιά, μηδὲ στιγμὴν θὰ ὀκνήσω ἔς τὸν ἀγῶνα.
 θὰ διαπερνῶ ταῖς φάλαγγαις, καὶ ὅποιος ἀπὸ τοὺς Τρῶας,
 ἔμπρός ἔς τὴν λόγχην μου εὗρεθῆ δὲν θὰ χαρῆ. πιστεύω.»
 Καὶ ὁ Ἔκτωρ πάλιν μὲ κραυγαῖς ἐπρόσταξε τοὺς Τρῶας,
 καὶ νὰ σταθοῦν τοὺς ἔλεγεν ἐνάντια τοῦ Ἀχιλλέως' 365
 «μὴ Τρῶες γενναῖόψυχοι, φοβεῖσθε τὸν Πηλεΐδην·
 μὲ λόγια καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ἐγὼ θὰ ἐπολεμοῦσα·
 ὄχι μὲ τ' ἄρματα ὅτι αὐτοὶ πολὺ ναι ἀνώτεροί μας.
 οὐδ' ὁ Ἀχιλλεύς τὰ λόγια του θὰ κατορθώσῃ ὅλα 370
 καὶ ἂν ὅτι ἐλπίζει κολοβὸ μέρος πολὺ θὰ μείνῃ.
 κ' ἐγὼ θὰ πέσω ἑπάνω του καὶ ἂν πύρινα ἔχη χέρια,
 καὶ ἂν ἔχη χέρια πύρινα κ' ἔχη βαφὴν σιδήρου.»
 Καὶ μὲ ταῖς λόγχαις σηκωταῖς προχώρησαν οἱ Τρῶες
 κ' ἔσμιξ' ἢ ἀνδρεία τῶν δυὸ στρατῶν μὲ ἀλαλαγμὸν καὶ βρόντον, 375
 καὶ τότε ὁ Φοῖβος σίμωσε τὸν Ἔκτορα καὶ τοῦ πε.
 «Ἔκτωρ, μὴ πλέον προμαχῆς ἔμπρός εἰς τὸν Πηλεΐδην,
 ἀλλὰ ἔς τὸ πλήθος δέξου τον καὶ ἀπ' ὅπου βράζ' ἢ μάχην,
 μὴ σ' ἀκοντίσῃ ἢ ἀπὸ σιμά σὲ πλήξῃ μὲ τὸ ξίφος.»
 Εἶπε καὶ ὁ Ἔκτωρ ἔστρεψε ἔς ταῖς φάλαγγαις ὀπίσω 380
 ὅτι, ὡς ὠμίλησε ὁ θεός, τοῦ ἐφόβισε τὰ στήθη.
 καὶ μὲ κραυγὴν, ἀτρόμητος ἔς τοὺς Τρῶας ὁ Πηλεΐδης
 ἐπήδησε κ' ἐκτύπησε τὸν γόνον τοῦ Ὀτρυντέως
 ἑξαΐσιον Ἰριτίωνα, πολλῶν λαῶν προστάτην,
 νύμφη ναῖας τὸν γέννησε τοῦ πορθητοῦ πατρὸς του
 ἔς τὴν πλούσιαν Ἴδην κάτῳθεν τοῦ χιονισμένου Τμῶλου 385
 καὶ ὡς ἴσια ὤμοῦσ' ἐγάντια του τὴν λόγχισε ὁ Πηλεΐδης

ἔς τὴν κεφαλὴν κατάμεσα κ' ἔσχίσθη ἐκεῖν' εἰς δύο·
 κ' ἐπάνω του, ὅπως βρόντηγε, ἐπαίρει· ὁ Πηλεΐδης·
 κείτεσαι, σὺ ποῦ τρομάζεις τὸν κόσμον, Ὅτρυντιεῖδη·
 390 ἔχεις ἐδῶ τὸν θάνατον καὶ ἔς τὴν Γυγαίαν λίμνην
 τὴν γεναίαν σου, κ' εἶν' ἐκεῖ τὸ πατρικὸ σου κλεῖσμα,
 ποῦ ὁ βαθὺς Ἑρμος δέχεται τὸν ἰχθυοφόρον Ὑλλον·
 Εἶπε κ' ἐκείνου ἐσκέπασε τοὺς ὀφθαλμοὺς μαυρίλα,
 κ' ἦ ἀμαξιαὶ τῶν Ἀχαιῶν μὲ τοὺς τροχοὺς τὸν κόψαν
 ἔς τὴν πρώτην τάξιν· καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς κτυπᾷ τὸν πολεμάρχον 395
 ἀνδρείον Δημόλεοντα, τοῦ Ἀντήνορος βλαστάρι,
 ἔς τὸν μῆλιγγα, ἀνάμεσα ἔς τὸ χάλκινὸ του κράνος.
 Τὸ κράνος δὲν ἐκράτησε τὸ χαλκοφόρο ἀκόντι,
 ποῦ ἐσύντριψε τὸ κόκκαλο κ' ἐγέμισ' ὅλος αἶμα
 ὁ ἐγκέφαλος· κ' ἐνέκρωσε μ' ὄσσην ὄρμην καὶ ἂν εἶχε. 400
 πάλιν τὸν Ἴπποδάμαντα ποῦ ἐπήδησε ἀπ' τ' ἀμάξι
 μεσόπλατα τὸν λόγχισεν ὡς ἔφευγεν ἐμπρὸς του
 καὶ ὡς ξεψυχοῦσ' ἐμούγκριζεν, ὡς κάνει ταῦρος ὅταν
 ἔς τοῦ Ἐλικωνίου τὸν βωμὸν τὸν σέρνουν παλληκάρια,
 καὶ ὅπως τοὺς βλέπει ὁ Ποσειδῶν εὐφραίνεται ἡ καρδιά του. 405
 Τόσο ἐβογοῦσε ὡς ἔβγαине ἡ ἀδάμαστη ψυχὴ του.
 ἔς τὸν Πριαμίδην ἔπειτα Πολύδωρον ἐχύθη·
 τοῦτον ἀπὸ τὸν πόλεμον ἐμπόδιζε ὁ πατέρας,
 ὅτ' ἦταν τὸ ὑστερόγεννο καὶ ἀγαπητὸ παιδί του,
 ἀνεμοπόδης φοβερὸς καὶ τότε ἀπ' ἀγνωσίᾳ του 410
 μὲς τοὺς προμάχους ἔτρεχε νὰ δείξῃ πόσο ἀξιζον
 τὰ πόδια του, ὡς ποῦ ἔχασε τὴν ποθητὴν ζωὴν του.
 Ἐκεῖνον ὁ πτερόποδος ἀκόντισε ὁ Πηλεΐδης
 ἔς τὰ νῶτα ἐμπρὸς του ὡς ἔφευγε, τῆς ζώνης ὅπου οἱ κόμποι
 χρυσοῖ τὸν διπλὸν θώρακα κλεισμένον ἐκρατοῦσαν. 415
 καὶ ἡ λόγχη ἀντίκρου σχίζοντας τὸν ὀμφαλὸν του εὐρῆκε,
 σκούζοντας ἐγονάτισε, τὸ φῶς δὲν εἶδε πλέον
 καὶ μὲ τὰ χέρια τ' ἄντερα σκυμμένον ἐβαστοῦσε.
 Ἄμ' εἶδε τὸν αὐτάδελφον Πολύδωρον ὁ Ἐκτωρ
 χάμω ἔς τὴν γῆν νὰ στρέφεται μὲ τ' ἄντερα ἔς τὰ χέρια, 420
 θάμπωμα τοῦ ἴθε καὶ μακρὰν ἀκόμη νὰ γυρίζῃ
 δὲν ἔστρεψε, ἀλλ' ἐχύθηκεν ἐπάνω ἔς τὸν Πηλεΐδην
 ὡσάν φωτιά, τινάζοντας τὴν λόγχην· καὶ ὡς τὸν εἶδε
 ὁ Ἀχιλλεὺς ἐσκίρτησε καὶ ὑπερηφάνως εἶπε·
 «κοντὰ ναι αὐτὸς ποῦ μ' ἔκαψε ἔς τὰ σπλάχνα, ὁποῦ τὸν φίλον 425
 τὸν ποθητὸν μοῦ ἐφόνευσε· καὶ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον
 πλέον δὲν θὰ κρυβόμασθε ἔς ταῖς δίπλαῖς τοῦ πολέμου.»
 Καὶ μ' ἀγριο βλέμμα ἐκύταξε τὸν Ἐκτορα καὶ τοῦ πε·
 «πλησίᾳσε, ταχύτερα νὰ ἰδῆς τὸν ὄλεθρόν σου.»
 Καὶ ἀτρόμητος τοῦ ἀπάντησεν, ὁ λοφοσειστής Ἐκτωρ· 430
 «μὴ ὡσάν ἀνήλικο παιδί μὲ λόγια ἐμὲ νὰ σκιαῖζης,
 Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.
 Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiaiko Apothetirio Dimosias Istoriki
 Restrictions apply.

Πηλείδῃ, ἐλπίσης· ἐπειδὴ κ' ἐγὼ καλὰ γνωρίζω
πειρακτικὰ πικρότατα παρόμοια νὰ προφέρω.

“Ὅτ' εἶσαι ἀνδρείος κ' εἴμ' ἐγὼ πολὺ κατώτερός σου,
τὸ ξεύρω, ἀλλὰ ὅς τὴν δύναμιν τῶν ἀθανάτων μένει 435

ἂν καὶ ἀδυνατώτερος ὡς εἶμαι, τὴν ζωὴν σου
θὰ σβύσῃ τοῦτ' ἡ λόγῃ μου, ὅτι καὶ αὐτὴ πληγόνει.»

Εἶπε, τὴν λόγῃν τιναχτὰ ῥίχνει, καὶ ἀπὸ τὸ στήθος
τοῦ Ἀχιλλέως ἡ Ἀθηναίη τὴν ἔγυρεν ὀπίσω

μὲ σιγαλὴν φυσηματιὰ κ' ἐγύρισεν ἡ λόγῃ 440
κ' ἔπεσ' ἔμπρὸς τοῦ Ἐκτορος τὰ πόδια καὶ ὁ Πηλείδης

τοῦ ἐχύθη ἐπάνω ἀκράτητος μὲ ὀρμὴν νὰ τὸ φονεύσῃ
κραυγάζοντας τρομακτικά· ἀλλ' ἄρπαξεν ὁ Φοῖβος

τὸν Ἐκτορ' εὐκόλα ὡς θεὸς κ' ἐσκέπασε μὲ ὀμίχλην
καὶ τρεῖς τοῦ ἐτράβηξε φοραῖς τὴν λόγῃν ὁ Πηλείδης 445

καὶ τρεῖς φοραῖς ἐκτύπησε τὸν σοτεινὸν ἀέρα·
καὶ ὅταν μὲ θεῖαν δύναμιν τὴν τέταρτην τοῦ ἐχύθη

ἔβροντοφώνησε ὅς αὐτὸν μὲ λόγια πτερωμένα·
καὶ πάλιν σκύλλ', ἐξέφυγε τὸν θάνατον· τὸν εἶδες

κοντὰ σου· πάλιν σ' ἔσωσεν ὁ Φοῖβος καὶ ὅς ἐκεῖνον 450
εὐχῆσον ὀπόταν προχωρῆς κεῖ ποῦ κροτοῦν τ' ἀκόντια.

Θὰ σὲ ἀπαντήσω κ' ὕστερα καὶ θὰ σὲ τελειώσω,
ἂν κάποιος εἶναι τῶν θεῶν κ' ἐμὲ νὰ βοηθήσῃ·

διὰ τώρα πάλιν θὰ χυθῶ ὅς τοὺς ἄλλους ὅποιον εὔρω.»
Εἶπε κ' εὐθύς τὸν Δρύοπα ὅς τὸν τράχηλον λογχίζει 455

καὶ αὐτοῦ τὸν ἄφησε νεκρόν, καὶ τὸν Φιλητορίδην
Δημοῦχον, μεγάλωσμον ἀκόντισε ὅς τὸ γόνα,

καὶ τὴν φυγὴν τοῦ ἔκοψε, κ' ἔπειτα μὲ τὸ μέγα
ξίφος τοῦ ἐπῆρε τὴν ζωὴν· κατόπιν ὅς τὰ δυὸ τέκνα

τοῦ Βίαντος, Λαόγονον καὶ Δάρδανον ἐχύθη, 460
καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἄμαξαν τοὺς βρόντησε, τὸν ἕναν

μὲ τὸ κοντάρι καὶ σιμὰ τὸν ἄλλον μὲ τὸ ξίφος.
Καὶ ὁ Τρῶς υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος ἐπρόσπεσεν ἔμπρὸς του,

ἴσως τὸν πιάσῃ ζωντανὸν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἀφήσῃ,
ἂν ἤθελε νὰ σπλαγισθῇ τὴν ὁμοίαν ἡλικίαν, 465

μωρός, καὶ δὲν ἐνόησε, ποῦ δὲν θὰ τὸν μαλάξῃ·
ὅτι δὲν ἦταν ἀνθρώπος γλυκός, δὲν ἦταν πρῶος,

ἀλλ' ἦταν σφόδρ' ἀράθυμος· καὶ νὰ τὸν ἱκετεύσῃ
τὸν ἔπιανε ἀπ' τὰ γόνατα, κ' ἐκεῖνος τὸ σικῶτι

τοῦ πλήγωσε μὲ μάχαιραν, καὶ ὡς τὸ σικῶτι ἐχύθη 470
τὸ στήθος αἷμα ἐγέμισε, κ' ἐσκέπασε μαυρίλα

τὰ μάτια του· καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Μάλιον λογχίζει
ὅς τ' αὐτὶ καὶ μέσ' ἀπ' τ' ἄλλο αὐτὶ ξεβγῆκε ἡ χάλκιν' ἀκρη.

Κατόπι εὐθύς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀγκιορίδου Ἐχέκλου
ἔσχισε μὲ τὸ ξίφος του, καὶ ὀλόβολ' ἡ λεπίδα 475

ἀπὸ τὸ αἷμα ἐπύρωσε· καὶ τοῦ κλείσαν τὰ μάτια

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetirio Dimosias Istorikis
Restrictions apply.

ἢ μοῖρα ἢ παντοδύναμη, καὶ τοῦ θανάτου ὁ σκότος·
 κ' ἐκεῖ τοῦ Δευκαλίωνος τὴν κλείδωσιν τοῦ ἀγκῶνος
 μὲ λόγῃν ἐδιατρούπησε· καὶ αὐτὸς μὲ κρομασμένο
 τὸ χέρι ἐστάθη κ' ἔβλεπε τὸν θάνατον ἐμπρὸς του, 480
 ὡς ποῦ τὸν σβέρονον τοῦ ἄκουσεν ἐκεῖνος μὲ τὸ ξίφος
 ποῦ ἢ κεφαλὴ ῥοβόλησε μακρὰν μ' ὄλο τὸ κράνος·
 τότε ἔξω ἀπὸ τὸν σφόνδυλα πετάχθη τὸ μελοῦδι,
 καὶ αὐτὸς νεκρὸς ἐτέντωσε· κατόπιν τὸν Πειρεΐδην
 Ρίγμον τῆς Θράκης, μαχητὴν ἐξαισίον ἀποντίζει· 485
 ἐμπήχθ' ἢ λόγῃ ἔς τὴν κοιλιὰ κ' ἐβρόντησε ἀπ' τ' ἀμάξι.
 Κ' εὐθὺς τὸν Ἀρκίθοον λογχίζει ἀκόλουθόν του,
 μεσόπλατα, ὅπως ἔστρεψε τοὺς ἵππους καὶ ἀπ' τ' ἀμάξι
 κάτω ἔς τὴν γῆν τὸν ἔσπρωξε κ' οἱ ἵπποι ἐταραχθῆκαν.
 Καὶ ὅπως ἔς ἡλιοκαυτο βουνὸ τρανὴ φωτιά μανίζει 490
 καὶ μέσα ἔς τὰς βαθεῖαις λακαῖς τὰ δένδρα καίοντ' ὅλα
 καὶ ὁ ἄνεμος ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὴν φλόγα περιστρέφει,
 τόσο καὶ αὐτὸς ὡσὰν θεὸς ἐλύσσα μὲ τὴν λόγῃν
 ἐδῶ κ' ἐκεῖ φονεύοντας, καὶ ἡ γῆ πλημμύριζ' αἶμα.
 Καὶ ὡς ὅταν πλατυμέτωπα δυὸ βῶδι' ἀνδρειωμένα 495
 ζέφουν ἔς τ' ἄλῳνι τ' ὄμορφο, κριθάρι νὰ πατήσουν
 καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοὺς ἐκεῖνο ξεπορίζει·
 ὅμοια τὰ στερεόποδα πουλάρια τοῦ γενναίου
 Πηλείδου ἀσπίδαις καὶ νεκροὺς πατοῦσαν, καὶ τ' ἀξόνι
 καὶ τὰ πλευρὰ τῆς ἄμαξας μαυρίζαν ἀπ' τὸ αἶμα, 500
 ὅς τὸ ραντίζαν οἱ τροχοὶ καὶ ἡ ὄπλαις τῶν ἵππων.
 Καὶ πρόθυμος νὰ δοξασθῇ μὲ νίκην ὁ Πηλείδης
 εἶχε τὰ χέρι' ἀνίκητα μ' αἶμα πηκτὸ βαμμένα.

Καὶ ὡς ἔφθασαν ἔς τὸ πέραμα τοῦ βαθυρροῦ Ζάνθου,
 τοῦ ποταμοῦ ποῦ ἐγέννησεν ὁ ἀθάνατος Κρονίδης,
 τοὺς χώρισε καὶ τοὺς μισοὺς κινήσας πρὸς τὴν πόλιν,
 ἔς τὸ σιάδι, ποῦ μιὰ μέρα πρὶν τοῦ Ἑκτορος ἡ λύσσα
 τρικύμιζε τοὺς Ἀχαιοὺς κ' ἐφεύγαν τρομασμένοι· 5
 καὶ ὡς ῥοβολῶντας ἔφευγαν, ἡ Ἥρα τὸν ἀέρα
 ἐθόλωνε γιὰ νὰ σταθοῦν, κ' οἱ ἄλλοι στρουμωμένοι
 ἔς τὸν ποταμὸν ποῦ τ' ἀργυρᾶ καὶ τρῖσβαθα νερά του
 πέφτουν μὲ βρόντον φοβερόν, βαθεῖα βοοῦν τὰ ρεῖθρα,
 ἀχοῦν ἢ ἀκροποταμιαῖς, κ' ἐκεῖνοι ἐπολεμοῦσαν 10
 καὶ ἀλάλαζαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἔς τὰ ρεύματ' ἀφρισμένα.
 Καὶ ὅπως φλόγ' ἀνάερα σηκόνει ταῖς ἀκρίδαις
 ἂν ἔξαφνα ξεσπᾶ φωτιά, καὶ ἔς τὸ ποτάμι ἐκείναις
 ῥοβολᾶν κάτω νὰ κρυφθοῦν, ὁμοίως ἀπ' τὴν λόγχην
 τοῦ Ἀχιλλέως νὰ σωθοῦν ἄνδρες σωρὸς καὶ ἵπποι 15
 ὅλον τοῦ Ζάνθου ἐγέμιζαν τὸ ρεῦμα ὁποῦ βροντοῦσε.
 Καὶ ἄφησε ὁ διογέννητος ἔς τὴν ὄχθην τὸ κοντάρι
 ἔς τοὺς κλάδους μίας μυρμικῆς, καὶ μὲ τὸ ξίφος μόνον
 πήδησε μέσα ὡς ἂν θεός, κ' εἶχε κακὸ ἔς τὸν νοῦν του,
 κτυπᾶ δεξιᾶ, κτυπᾶ ἑσθιαῖα, καὶ σφαιζομένων βόγγος 20
 βγαίνει φρικτός, καὶ τὸ νερὸ ἔς τὸ αἷμα κοκκινίζει.
 καὶ ὡς φεύγουν ἀπὸ δέλφινά μεγαλον τ' ἄλλα ψάρια
 καὶ φοβισμένα χύνονται ἔς ἀκύμαντο λιμάνι
 ἔς τοὺς κόλπους, ὅτι ἀρπакτικά τρώγει ὅποιον φθάσῃ ἐκεῖνος
 ὅμοια ἔς τὰ βράχη ἐκρύβονταν ἔς τὸ φοβερὸ ποτάμι, 25
 οἱ Τρῶες· καὶ ὡς ἐκούρασε τὰ χεῖρα του ἔς τοὺς φόνους

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetirio Dimosias Istorikis Restrictions apply.

ἀπ' τὸ ποτάμι ζωντανὰ δώδεκ' ἀγόρια πῆρε
 τοῦ πεθαμένου ἀντίποινα, τοῦ πόθητοῦ Πατρόκλου
 τὰ ἔβγαλ' ἔξω ἀναίσθητα ὡσάν ἐλαφομόσχια,
 καὶ τοὺς ὀπισθαγκώνισε μὲ τὰ καλοκομιμένα 30
 λουριὰ πῶυ ἐκεῖνοι ἔς τοὺς κλωστοὺς χιτῶνας ἐφοροῦσαν,
 καὶ νὰ τοὺς πάρουν πρόσταξεν ἐκεῖθεν εἰς τὰ πλοῖα
 καὶ αὐτὸς πετάχθη ὀλόθερμος νὰ ξαναρχίσῃ φόνους.
 Κ' ἐμπρὸς τοῦ τὸν Μυκάονα τὸν Πριαμίδην ἦρε 35
 πῶφρευγε ἀπὸ τὸν ποταμόν, πῶυ ἕναν καιρὸν τὴν νύκτα
 τὸν εἶχε πιάσῃ αἰχμάλωτον ἔς τὸν κῆπον τοῦ πατρὸς του,
 ἐκεῖ πῶυ μιάς ἀγριοσικιᾶς τὰ τριφερὰ βλαστάρια
 σκεπάρνιζε, τῆς ἄμαξας πλευρὰ νὰ τὰ μορφώσῃ.
 ἐκεῖ, κακὸν ἀνέλπιστο, τὸν εὔρηκε ὁ Πηλεΐδης, 40
 καὶ τότε τὸν ἐπούλησε καὶ ἀπόστειλε ἔς τὴν Ἀῆμον
 καὶ ἀπ' τὸν υἱὸν τοῦ Ἰάσονος τὴν πληρωμὴν ἐπῆρε.
 Κεῖθε ἀκριβὰ τὸν λύτρωσεν ὁ Ἰμβριος Μετίων
 φίλος του καὶ τὸν ἔστειλε ἔς τὴν ἱερὴν Ἀρίστην,
 κ' ἐφύγ' ἐκεῖθε κ' ἐφθασε ἔς τὸ σπῖτι τοῦ πατρὸς του. 45
 ἔνδεκα μὲ τοὺς φίλους του χαροκοποῦσε ἡμεραιᾶς
 ἀπὸ τὴν Ἀῆμον νηοφερτος, καὶ μὲς τὴν δωδεκάτην
 θεὸς ἅλιν τὸν ἔβαλε ἔς τὰ χέρια τοῦ Ἀχιλλέως
 πῶυ ἔμελλε καὶ ἀθέλητον ἔς τὸν Ἄδην νὰ τὸν στείλῃ.
 Καὶ ἅμα τὸν γνώρισ' ὁ Ἀχιλλεὺς γυμνὸν — ὅτ' εἶχε ῥίξῃ 50
 κατὰ γῆς ὄλ' ἀσπίδα του καὶ κράνος καὶ κοντάρι,
 ὅτι τὸν ἔλυον ἴδρωτας, καθὼς ἀπ' τὸ ποτάμι
 ἔφρευγε καὶ ἀπ' τὸν κόπον του τὰ γόνατα τοῦ ἔτρεμαν'
 τότ' εἶπε μὲ παράπονο ἔς τὴν ἀνδρικὴν ψυχήν του
 μέγα τὸ θαῦμα ὁποῦ θωροῦν τὰ μάτια τοῦτα ἐμπρὸς τοὺς· 55
 ὡς φαίνεται θ' ἀναστηθοῦν μέσ' ἀπ' τὸ μαῦρο σκότος
 οἱ Τρῶες μεγαλόμυχοι πῶυ ἡ λόγχη μου ἔχει σβύση
 ἀφοῦ καὶ τοῦτος γύρισεν ἀπ' τὴν ἁγίαν Ἀῆμον
 πῶυ ζωντανὸν τὸν ἔστειλα, καὶ ἡ θάλασσα πῶυ τόσους
 μακρὰν κρατεῖ δὲν μπόρεσε τὸν δρόμον νὰ τοῦ φράξῃ. 60
 Ἀλλὰ τώρα τὴν λόγχην μας κ' αὐτὸς ἄς δοκιμάσῃ
 γιὰ νὰ γνωρίσω ἂν ἀπὸ κεῖ πῶυ θὰ τὸν στείλω ὁμοίως
 θεὸς νὰ γυρίσ' ἢ ἂν ἡ γῆ θὰ τὸν κρατήσ' ἢ θρέπτρα,
 πῶυ καὶ τὸν γενναιότερον κρατεῖ ἔς τὸ μαῦρο χῶμα.
 Μὲ τούτους τοὺς διαλογισμοὺς ἀνάμενε, ὡς πῶυ ἐκεῖνος 65
 σβυμένος τὸν πλησίαζεν, ἐμπρὸς του νὰ προσπέσῃ,
 νὰ μὴ τὸν εὔρη θάνατος κακὸς καὶ μαῦρον μοῖρα.
 τὴν λόγχην σήκωσ' ὁ Ἀχιλλεὺς αὐτοῦ νὰ τὸν πληγώσῃ
 ἔσκιψ' ἐκεῖνος ἔτρεξε καὶ ἀπὸ τὰ γόνατά του
 ἐπιάσθη καὶ ἀπὸ πίσω του περνώντας στέκ' ἡ λόγχη 70
 ἔς τὴν γῆν καὶ σάρκ' ἀνθρώπινη ποθοῦσε νὰ χορτάσῃ.
 καὶ μ' ἕνα χέρι τοῦ πῆνε τὰ χέρια ὡς ἰκέτης·

- μέ τ' ἄλλο αὐτοῦ ἔς τὴν γῆν σφικτὰ κρατοῦσε τὸ κοντάρι·
 «Ἄ! σ' ἔξορκίζω σέβου με, λυπήσου με, Ἀχιλλεῖα,
 ποῦ εἶμαι ἰκέτης σεβαστὸς ἀκόμη ἀπ' τὴν ἡμέραν,
 ποῦ με σὲ πρῶτον γεύθηκα τῆς Δήμητρος τὸν σπόρον. 75
 Ὅταν ἀπὸ τὸν κῆπον μου αἰχμάλωτον μ' ἐπίρρες,
 καὶ ἀπ' τὸν πατέρα μου μακρὰν καὶ ἀπὸ τοὺς ποθητοὺς μου.
 νὰ μὲ πουλήσουν μ' ἔστειλες ἔς τὴν Λῆμνον τὴν ἁγίαν,
 κ' ἑκατὸ βῶδι' ἀπόκτησες καὶ μ' ἄλλα λύτρα τώρα
 τριδίπλα ἔξαγοράστηκα· καὶ δώδεκα ἔχω ἡμέραις 80
 ποῦ ἀφοῦ παράδειρα πολὺ ἔς τὴν Ἴλιον ἐπανῆλθα.
 μοῖρα κακὴ ἔς τὰ χέρια σου μ' ἔβαλε τώρα πάλιν
 καὶ ὁ Ζεὺς ὅπου μ' ἐμίσησεν, ὡς φαίνεται, ὁ πατέρας·
 ἐμένα ὀλιγοήμερον ἐγέννησε ἡ μητέρα,
 ἡ Λαοθόη, κόρη αὐτῆ τοῦ γέροντος τοῦ Ἄλτου, 85
 τοῦ Ἄλτου, ὅπου τῶν μαχητῶν Λελέγων βασιλεύει
 ἔς τὴν Πήδασον τὴν ὑψηλὴν ποῦ βρέχει ὁ Σατνιόεις.
 Ἀπὸ αὐτὴν ὁμόκλινην, μεῖ ἄλλαις, τοῦ Πριάμου
 δυὸ γεννηθήκαμε καὶ σὺ θὰ σφάξης καὶ τοὺς δύο.
 τὸν θεῖκόν Πολύδωρον ἐκεῖ μὲς τοὺς προμάχους 90
 ἐνέκρωσεν ἡ λόγχη σου· καὶ τώρα πάλιν ἐμένα
 ἔδω μού μέλλεται κακό· καὶ ἀφοῦ ἐμπρός σου ἡ μοῖρα
 μ' ἔφερε, ἀπὸ τὰ χέρια σου, θαρρῶ δὲν θὰ ξεφύγω.
 καὶ ἄλλο θὰ εἰπῶ νὰ τὸ σκεφθῆς. ἐμένα μὴ φονεύσης,
 διότι αὐτάδελφος ἐγὼ τοῦ Ἔκτορος δὲν εἶμαι, 95
 ποῦ ἐφόνευσε τὸν φίλον σου τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀνδρεῖον.»
 Μὲ τοῦτα τὸν ἰκέτευν ὁ γόνος τοῦ Πριάμου,
 ἀλλ' ὅμως λόγον ἄσπλαχνον ἀντάκουσε ἀπὸ ἐκείνον·
 «μὴ μοῦ φληαρήσῃς, ἀνόητε, καὶ λύτρα μὴ προβάλης.
 100 ὅτι, πρὶν εὖρη ὁ Πάτροκλος τῆς μοῖρας τοῦ τὸ τέλος,
 κάπως μοῦ τό·δινε ἡ καρδιά νὰ λυπηθῶ τοὺς Τρῶας
 καὶ ζωντανοὺς πῆρα πολλοὺς κ' ἐπούλησα ἔς τὰ ξένα·
 Ἀλλὰ τώρα τὸν θάνατον κανεῖς δὲν θὰ ξεφύγῃ
 τῶν Τρῶων, ποῦ ἔς τὰ χέρια μου ἔς τὴν Ἴλιον ἀποκάτω
 105 βάλῃ ὁ θεός, καὶ μάλιστα τὰ τέκνα τοῦ Πριάμου.
 Ἀλλά, ὦ φίλε, ἀπόθανε καὶ σύ· τί τόσο κλαίεις;
 ἀπέθανε καὶ ὁ Πάτροκλος, πολὺ καλῆτερός σου·
 δὲν βλέπεις πόσο εἶμαι καλὸς καὶ μέγας καὶ πατέρα
 110 ἔχω ἀπὸ γένος καὶ θεῶν μητέρα καὶ ὅμως εἶναι
 ἡ μοῖρα ἡ παντοδύναμη καὶ ὁ θάνατος κοντὰ μου.
 Αὐγὴ θὰ εἶναι ἡ δειλινὴ ἢ θὰ ἔναι μεσημέρι,
 ὅπου κ' ἐμένα τὴν ζωὴν κανένας θὰ μοῦ πάρῃ
 μὲ τὸ κοντάρι ἀπὸ κοντὰ ἢ ἀπὸ μακρὰν μὲ βέλος.»
 Εἶπε· κείνου τὰ γόνατα κοπῆκαν καὶ ἡ καρδιά·
 τὴν λόγχην ἄφησεν αὐτοῦ καὶ ἀπλώνοντας τὰ χέρια 115
 ἐκάθισε· κ' ἔσου· εὐθύς τὸ ξίφος ὁ Πηλεΐδης
 Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

ἔς τὸν σβέρκον τὸν ἐκτύπησε, καὶ μέσα ἐμπήκην ὅλη
 ἢ διαιτομὴ λεπίδα του, κ' ἐπίστομα ἐξαπλώθη
 ἐκεῖνος καὶ κατάπινεν ἢ γῆ τὸ μαῦρον αἷμα. 120
 καὶ ἀπὸ τὸν πόδ' ὁ Ἀχιλλεύς τὸν πιάνει καὶ τὸν ρίχνει
 μὲς τὸ ποτάμι νὰ συρθῆ, καὶ ὑπερηφάνως εἶπε·
 «κεῖ μὲ τὰ ψάρια πλάγιασε, τὸ αἷμα θὰ σοῦ γλείφουν
 ἀπ' τὴν πληγὴν ἀφρόντιστα ἔς τὴν κλίνην νὰ σὲ κλάψῃ
 δὲν θὰ σὲ βάλ' ἢ μάνα σου, ἀλλὰ μὲ ταῖς στροφαῖς του 125
 θὰ σὲ κυλήσῃ ὁ Σκάμανδρος ἔς τὰ πλάτη τῆς θαλάσσης
 καὶ ψάρια θὰ πηδοῦν ψηλά ἔς τὰ μαυροσουφρωμένα
 κύματα, ἔς τοῦ Λυκάονος τὸ πάχος νὰ χορτάσουν.
 Κακὸ σας, ὦς νὰ φθάσωμε ἔς τὴν Ἴλιον τὴν ἄγίαν,
 φεύγοντας σεῖς καὶ ὀπίσω ἐγὼ νὰ σᾶς κατασυντριβῶ. 130
 μήτε τὸ καλοκύλητο ποτάμι θὰ σᾶς σώσῃ
 ποῦ πλήθος ταύρων πάντοτε τοῦ σφάζετε καὶ μέσα
 ἔς τὰ ρεύματα τὰ ζωντανὰ βυθίζετε πουλάρια.
 θὰ κατοθανατίσετε ὡς νὰ πληρώσῃ ὅλοι
 τὸν φόνον τοῦ Πατρόκλου μου καὶ τὴν σφαγὴν ποῦ τότε, 135
 ποῦ ἔλειπα ἐγὼ, τῶν Ἀχαιῶν ἐκάμετε ἔς τὰ πλοία».
 Εἶπε καὶ τότε ὁ ποταμὸς χειρότερα ἐχολώθη,
 κ' ἐξήτα μὲ τὸν νοῦν του πῶς νὰ παύσῃ τοῦ Ἀχιλλέως
 τὴν λύσσαν καὶ ἀπ' τὸν ὄλεθρον τοὺς Τρῶας νὰ φυλάξῃ.
 ὡστόσο μὲ τὸ ἀπέραντο κοντάρι του ὁ Πηλεΐδης 140
 τοῦ Ἀστεροπαίου χύθηκεν υἱοῦ τοῦ Πηλεγόνος
 ποῦ ἡ Περίβοια γέννησεν ὄραία θυγατέρα
 ἢ πρώτη τοῦ Ἀκισσαμενοῦ καὶ ὁ ποταμὸς ὁ μέγας
 ὁ Ἀξιός, ποῦ ἐπλάγιασεν ἐρωτικά μ' ἐκείνην.
 Καὶ ὅπως ὄρμουσε ὁ Ἀχιλλεύς, ἐμπρός του ἀπ' τὸ ποτάμι 145
 ὁ Ἀστεροπαῖος στήθηκε κρατῶντας διὸ κοντάρια,
 ὅτι τὸν ἐγκαρδίωσεν ὁ Ξάνθος χολωμένος
 ποῦ τόσους ἔοφαξ' ἄπονα ἔς τὸ ρεῦμα του ὁ Πηλεΐδης,
 καὶ ὅποταν ἐπροχώρησαν κ' εὐρέθησαν ἀντίκρου,
 πρῶτος ὠμίλησ' ὁ Ἀχιλλεύς· «ποιὸς εἶσαι καὶ ἀπὸ ποῖον
 ἀνθρώπων γένος; ποῦ τολμᾶς ἐμπρός μου νὰ προβάλῃς; 150
 τέκνα γονέων δυστυχῶν τὴν ῥώμην μου ἀντικρυῖζουν;»
 «Πηλεΐδη μεγαλόφυγε,» τοῦ ἀντεῖπε ὁ Ἀστεροπαῖος,
 «τὴν γενεάν μου τί ἐρωτᾷς; ἀπὸ τὴν Παιονίαν
 εἶμαι τὴν μεγαλόσβωλην τὴν ἀπομακρυσμένην 155
 καὶ τῶν Παιόνων ἀρχηγὸς τῶν μακρολογχοφόρων·
 ἢ ἐνδεκάτη ἐφεξε αὐγὴ ποῦ ἐφθασα ἔς τὴν Τροίαν,
 κατάγομαι ἀπ' τὸν Ἀξιόν, πλατύροσο ποτάμι
 τὸ ὄραιότερο τῆς γῆς, καὶ ὁ Πηλεγὼν υἱὸς του,
 περίφημος κονταριστής, ἐγέννησεν ἐμένα.
 Καὶ τῶρ ἄς πολεμήσωμε, λαμπρότατε Πηλεΐδη.» 160
 Εἰς ταῖς φοβέrais σήκωσεν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifianko Apothetirio Dimosias Istorikis
 Restrictions apply.

τὴν λόγῃην καὶ ταῖς δύο τοῦ ὁ Ἄστροπαῖος ἤρωσ,
 ὅτι τοῦ ἐρχόνταν βολικὰ καὶ ἀπὸ τὰ δύο του χέρια.
 Μὲ τὴν μίαν λόγῃην κτύπησε τὸν κύκλον τῆς ἀσπίδος, 165
 ἀλλὰ τὴν κράτησε ὁ χρυσός, τὸ δῶρημα τὸ θεῖο.
 Κ' ἢ ἄλλη λόγῃη ἐγράφε τὴν δεξιὰν ἀγκάλῃην,
 κ' ἔρρευσε αἷμα· ἐπέταξεν ἐπάνω του κ' ἐστάθη
 ἕως τὴν γῆν ἢ λόγῃη, πρόθυμη μὲ σάρκα νὰ χορτάσῃ.
 τότε ὁ Ἄχιλλεύς τὸ φράξινον, ἀλάθευτο κοντάρι 170
 μὲ φόνου ὀρμὴν ἀκόντισεν εἰς τὸν Ἄστροπαῖον
 καὶ ἀντὶ ἐκείνου ἐκτύπησε τοῦ ποταμοῦ τὴν ὄχθην,
 καὶ ὡς εἰς τὴν μέσσην ἔχωσε τὸ φράξινο κοντάρι
 τὸ ξίφος ἐσυρεν εὐθύς κ' ἐπάνω του ὁ Πηλεΐδης 175
 ἐπήδησεν ἀκράτητος· κ' ἐκεῖνος τοῦ Ἀχιλλέως
 τὸ φράξο δὲν ἐδύνατο νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν ὄχθην,
 καὶ τρεῖς τὸ ἐτίναξε φοραῖς μὲ τὸ βαρὺ του χέρι
 καὶ τρεῖς τοῦ ἐκόπ' ἢ δύναμις· κ' ἐνῶ νὰ τὸ λυγίσῃ
 καὶ νὰ τὸ σπᾶσῃ τέταρτην φορὰν ἔλακταροῦσε,
 τὸν πρόλαβε καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἐπῆρε μὲ τὸ ξίφος 180
 ἕως τὸν ὀμφαλὸν κτυπῶντας του· τὰ ἔντερά του χάμου
 γυθῆκαν· τὸν ἐσκέπασε ἕως τὸν ἀγκομαχητό του
 θανάτου σκότος καὶ ὁ Ἄχιλλεύς πατῶντας τὸν ἕως τὰ στήθη
 τὸν ἔγδυσε κ' ἐφώναξε· «μεῖνε ἐκεῖ τώρα ὡς εἶσαι·
 ἦταν βαρὺ μὲ τοῦ Διὸς τοῦ μεγαλοδυνάμου, 185
 ἄν καὶ ποταμογέννητος, τὰ τέκνα νὰ παλαίσῃς.
 Ἄν ἀπὸ μέγαν ποταμὸν ἐσὺ γεννοκρατιέσαι,
 ἕως τὴν γενεὰν καυχῶμ' ἐγὼ τοῦ ὑπερτάτου Δία·
 ὁ Αἰακίδης γέννησεν ἐμένα ὁ βασιλέας
 τῶν Μυρμιδόνων, ὁ Πηλεὺς, τὸν Αἰακὸν ὁ Δίας,
 καὶ ὡς εἶναι ὁ Ζεὺς τῶν ποταμῶν, ποῦ ἕως τὰ πελάγη· ρέουν 190
 ἀνώτερος, ἀνώτερου γεννοῦντ' οἱ ἀλόγονοί του.
 Μέγαν κοντά σου ποταμὸν ἔχεις καὶ συβοηθόν σου
 ἄν εἰμποροῦσεν, ἀλλὰ ποῖός μετριέται μὲ τὸν Δία;
 ποῦ μήτε ὁ μέγας πρὸς αὐτὸν συγκρίνεται Ἀχελῷος, 195
 μήτ' ἢ ὀρμὴ τοῦ Ὠκεανοῦ μὲ τὸ βαθύ του ῥεῖμα
 ἀπ' ὅπου ὄλαις ἢ θάλασσαις καὶ οἱ ποταμοὶ πηγάζουν
 καὶ ὄλαις ἢ βρύσσαις εἰς τὴν γῆν καὶ τὰ βαθεῖα πηγάδια·
 τρέμει καὶ αὐτὸς τὸν κερανὸν τοῦ φοβεροῦ Κρονίδου,
 ὅταν βροντᾷ τρομακτικὰ ἀπὸ τὰ οὐράνια κάτω.» 200
 Εἶπε καὶ τὸ κοντάρι του ἀνάσπασε ἀτ' τὴν ὄχθην
 καὶ αὐτόν, ὅπου ἐθανάτωσε, ἀφήκε αὐτοῦ ἕως τὸν ἄμμον
 κειτάμενόν νὰ βρέγεται ἀπὸ τὸ μαῦρο κῆμα
 καὶ χέλια τὸν τριγύρισαν καὶ ψάρια στρυμωμένα
 κ' ἐκόφταν καὶ ἀρπαζαν γοργὰ τῆς νεφραμιάς τὸ πάχος. 205
 Καὶ αὐτὸς ἕως τὸ πλῆθος ὤρησε τῶν ἱπικῶν Παιόνων,
 ποῦ ἄμ' εἶδαν ἀπ' τὸ κτύπημα τοῦ ξίφους τοῦ Ἀχιλλέως

νὰ πέση ὁ πρῶτος ἄνδρας τοὺς ἐφεῦγαν τρομασμένοι
 ἔς τὸν ποταμὸν ὀλόγυρα· κ' ἐκεῖνος τοὺς ἀνδρείους
 ἔστρωσ' ἐκεῖ, Θερσύλοχον, Μύδωνα καὶ Θρασίον. 210
 καὶ Ἀστυύλονον καὶ Αἰνίον καὶ Μνήσον καὶ Ὀφελέστιν.
 καὶ πληθὸς ἄλλους Παίονας θὰ ἐφόνευε ὁ Πηλεΐδης,
 ἀλλ' ἐχολώθη ὁ ποταμὸς καὶ ἀπὸ τὰ βάθη ἐφάνη·
 ὡσάν θνητὸς κ' ἐφώνηξε· «καθὼς εἶσαι, ὦ Πηλεΐδη,
 ἔς τὴν ῥώμην πρῶτος τῶν θνητῶν καὶ ἔς τ' ἄδικα εἶσαι πρῶτος·
 ὅτι θεοὶ οὐ βοηθοῦν· καὶ ἂν ν' ἀφανίσῃς ὄλοις 215
 τοὺς Τρῶας σοῦ ὄδωκεν ὁ Ζεὺς, μέσ' ἀπὸ τὰ νερά μου
 διῶξε τοὺς καὶ τὴν λύσσαν σου ξεθύμα ἔς τὴν πεδιάδα·
 ὅτι νεκροὺς ἐγέμισαν τὰ πρόσχαρά μου ῥεῖθρα,
 καὶ δὲν μ' ἀφίνοιν οἱ νεκροὶ τὸ ρεῦμα νὰ προχύνω 220
 ἔς τὴν θείαν θάλασσαν καὶ οὐ τρομακτικὰ φονεύεις.
 Ἐλ' ἀφησέ με, καὶ ἀπορῶ, μεγάλε πολέμαρχε.»
 Καὶ ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς ἀπάντησέ του κ' εἶπε·
 «ὦ Σκάμανδρε διόθρευτε, θὰ γείνη αὐτὸ ποῦ θέλεις·
 νὰ σφάζω δὲν θὰ παύσω ἐγὼ τοὺς ἐπιόρκους Τρῶας 225
 ὡς νὰ κλεισθοῦν καὶ ἀντίστηθα νὰ δοκιμάσω μόνον
 τὸν Ἐκτορα νὰ ἰδοῦμε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ πέση.»
 Εἶπε κ' ἐχύθη ὡσάν θεὸς τῶν Τρώων μέσ' τὰ πλήθη·
 καὶ ὁ ποταμὸς τότε ὁ βαθυὸς ἐφώνηξε τοῦ Φοίβου·
 «διογέννητε, ἀργυρότοξε, τὴν θέλησιν τοῦ Δία 230
 δὲν ἐσεβάσθης ποῦ θεοῦμα σοῦ εἶχε παραγγεῖλη
 τῶν Τρώων νὰ ἴσαι ὑπέρμαχος, ὡς ποῦ νὰ ἴθῃ τὸ δεῖλι
 καὶ νὰ σκιάσῃ τοὺς ἀγροὺς ἔς τὴν γῆν τὴν σιτοφόραν.»
 Καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔς τὸν ποταμὸν ἐπήδησε ἀπ' τὴν ὄχθην,
 καὶ ὁ ποταμὸς ἐνάντια του σηκώθη φουσκομένος·
 βάζει ἄνω κάτω τὰ νερά καὶ τοὺς νεκροὺς ἀμπώθει 235
 πολλοὺς ὁποῦ τοῦ ἐσώρρευσαν οἱ φόνου τοῦ Ἀχιλλέως
 τοὺς ἔβγαλ' ἔξω ἔς τὴν στεριάαν κ' ἐμούγκριζε ὡσάν ταῦρος
 κ' ἐφύλαγε τοὺς ζωντανοὺς ἔς τὰ ὄμορφα νερά του,
 ποῦ τοὺς ἐκούρβαν θολωτὰ ἔς τὰ βάθη τῶν ρευμάτων.
 Φρικτὸ σηκώθη φουσκοτὸ τὸ κύμα ὀλόγυρά του 240
 κ' ἐκτύπη τὴν ἀσπίδα του· ποῦ νὰ σταθοῦν δὲν εἶχαν
 τὰ πόδια του· κ' ἐπιάσθηκεν ἀπὸ φτελιᾶ μεγάλον·
 τ' ὄραϊο δένδρο σύρριζα κάτω βροντᾶ καὶ σέρνει
 τὴν ὄχθην ὅλην κ' ἐπίασε μὲ τὰ πικρὰ κλαδιά του
 τ' ὄραϊα ῥεῦμα κ' ἐγένετο γεφύρι ἔς τὸ ποτάμι· 245
 καὶ ἀπὸ τὸν φόβον ὁ Ἀχιλλεὺς πετάχθη ἀπὸ τὸ κύμα
 κ' ἐχύθηκεν ἀκράτητος νὰ φύγῃ ἔς τὴν πεδιάδα.
 Ἄλλ' ὁ θεὸς, ὁ φοβερός, μαυροκορυφωμένος
 ἀκράτητος ἐπάνω του ροβόλαε νὰ κόψῃ
 τὴν φοινικὴν ἐκεῖνον ὄρημν καὶ νὰ σωθοῦν οἱ Τοῶες. 250
 Ἐκεῖθ' ἐσχίσθη ὁ Ἀχιλλεὺς ὄσο τ' ἀκόντι φθάνει,

- καθὼς ὁ μαῦρος αἰετὸς ὁ ἀρπακτικὸς, ποῦ ᾽ς τ' ἄλλα
 πετούμενα για δύναμιν καὶ γιὰ φτερὰ πρωτεύει.
 Ὅμοια πετοῦσε καὶ ὁ χαλκὸς ᾽ς τὰ στήθη του βροντοῦσε 255
 τρομακτικά, καὶ ὡς ξέφευγεν ἀνάμεσ' ἀπ' τὸ κῦμα
 του ποταμοῦ με κρότον ῥοβολοῦσε.
 καὶ ὡς ἀπὸ κεφαλόβρυσσο κόβει νερὸ καὶ παίρνει
 ὁ ποτιστὴς καὶ τ' ὀδηγεῖ μες τὰ φυτὰ τοῦ κήπου
 καὶ με τὴν δίκοπη ἀφαιρεῖ τὰ μπόδι' ἀπὸ τ' αὐλάκι 260
 καὶ ῥοβολᾷ με τὸ νερὸ κάθε μικρὸ χαλίκι
 καὶ ἐκεῖνο με κελάδισμα τὸ πλάγι κατεβαίνει
 τόσο γοργὸ ποῦ τ' ὀδηγοῦ τὸ χέρι δὲν τὸ φθάνει
 ὁμοίως τὸν περόποδον ἐπρόφθανε Ἀχιλλεῖα
 τὸ κῦμα, ὅτι τῶν θνητῶν ἀνώτερ' οἱ θεοὶ ἔναι. 265
 Καὶ ὅσαις φοραῖς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐστρέφονταν νὰ μείνῃ
 ἂν ἀντισταθῇ, νὰ μάθῃ ἂν τὸν κατατρέχουν ὅλοι
 οἱ ἐπουράνιοι θεοὶ, τόσαις τὸ μέγα κῦμα
 τοῦ διογεννήτου ποταμοῦ ᾽ς τοὺς ὄμους τὸν κτυποῦσε.
 Ἐπὶ αὐτὸς ἀνάερα με τὴν καρδια κομμένην 270
 καὶ φουσκωτὸς ὁ ποταμὸς τὰ γόνατ' ἀπὸ κάτω
 τοῦ κοφτε καὶ ἀπ' τὰ πόδια του τὸ χῶμα τοῦ ῥουφοῦσε.
 Κ' ἐκύτταξε τὸν οὐρανὸν κ' ἐκλαίει' ὁ Πηλεΐδης
 «πατέρα Δία τῶν θεῶν κανεὶς δὲν μ' ἔλυπήθη
 νὰ μὴ με πάρῃ ὁ ποταμὸς! καὶ ἄς πάθαινα κατόπι. 275
 Καὶ ἄλλος οὐρανοκάτοικος θεὸς ᾽ς ἐμὲ δὲν πταίει
 ὅσο ἢ μητέρα μου ποῦ αὐτὴ με πλάνεσε ὅταν εἶπε
 ποῦ ἐμπρὸς ᾽ς τὴν πόλιν πυργωτὴν τῶν χαλκοφόρων Τρώων
 θὰ πᾶσω ἀπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰ πτεροφόρα βέλη.
 Ὁ Ἐκτωρ νὰ με φόνευσεν, πολεμιστὴς τῶν πρώτος 280
 ἀνδρείος κἂν θὰ ἐφόνευε, θὰ ἐγύμνονεν ἀνδρείον.
 ἀλλὰ τὸ θέλ' ἢ μοῖρα μου νὰ κακοθανατήσω
 ἀπὸ μέγαν ποταμόν, καθὼς ᾽ς τὸ πέρασμά του
 πνίγεται ἀπὸ νεροσυρμὴ χοιροβοσκοῦ κοπέλι.»
 εἶπε κ' εὐθύς ὁ Ποσειδῶν κ' ἢ Ἀθηναῖα με σῶμα 285
 ἀνθρώπινο τοῦ στήθησαν ᾽ς τὸ πλάγι καὶ τοῦ σφίξαν
 τὸ χέρι, καὶ τοῦ ὠμίλησαν θάρρος ᾽ς ἐκείνους νὰ χη-
 καὶ ὁ κοσμοσειστής Ποσειδῶν τὸν λόγον εἶπε πρώτος.
 «Πηλεΐδη, μὴν ἀδημονῆς καὶ μὴ τρομάξης τόσο'
 ἰδοὺ ποῦ εἶμαστέ βοηθοὶ θεοὶ μεγάλοι δύο 290
 ἐμεῖς, ἐγὼ κ' ἢ Ἀθηναῖα, καὶ τοῦτο στέργει ὁ Δίας.
 δὲν θέλει ἀπὸ τὸν ποταμόν ν' ἀφανιστῆς ἢ μοῖρα,
 καὶ γλήγορα, θαρρῶ, θὰ ἰδῆς ἐκεῖνος νὰ λουφάξῃ'
 καὶ λόγον ἄκου φρόνιμον νὰ τὸν ἀκολουθήσης'
 μὴ παύσης ἀπ' τὸν πόλεμον, ὅμοιο κακὸν εἰς ὅλους, 295
 ὅσο τοὺς Τρώας, ποῦ σωθοῦν νὰ κλείσης εἰς τὰ τεῖχη.
 Καὶ σὺ ἀφοῦ τὸν Ἐκτορα φονεύσης, γύρε ὀπίσω

᾽ς τὰ πλοῖα καὶ σοῦ δίδομεν τὸ δόξασμα τῆς νίκης.
 Εἶπαν καὶ ὀπίσω ἐγύρισαν ᾽ς τοὺς ἄλλους ἀθανάτους.
 Καὶ θαρρετὸς ᾽ς τὸν λόγον τους κινήθη αὐτὸς ᾽ς τὸ σιάδι
 ποῦ ἀπὸ τὰ ξεχεία νερὰ πλημμύριζε κ' ἐπλέαν 300
 ἄρματα πλήθος λαμπερὰ καὶ λείψαν' ἀνδρειωμένων.
 Καὶ μὲ τὰ γόνατα ὑψηλὰ ᾽ς τὸ ρεῦμα ἐπάν' ὤρμοῦσε.
 καὶ ὅπως τὸν γέμισ' ἡ Ἄθηνᾶ μὲ δύναμιν μεγάλην
 δὲν τὸν κρατοῦσε ὁ ποταμὸς πλατὺς καὶ φουσκωμένος.
 Δὲν ἔπαν' οὐδ' ὁ Σκάμανδρος, ἀλλ' αὔξαινε ὁ θυμὸς του 305
 ᾽ς τὸν Ἀχιλλέα καὶ ὑψηλὰ κορύφονε τὸ κῦμα,
 κ' ἔβαλε ᾽ς τὸν Σιμόεντα φωνήν νὰ τὸν καλέσῃ·
 «ἔλ' ἄς κρατήσωμε, ἀδελφέ, τούτου τοῦ ἀνδρὸς τὴν λύσσαν
 πρὶν ἢ τὴν μεγαλόπολιν πατήσῃ τοῦ Πριάμου,
 κ' ἔμπρός του οἱ Τρῶες δύσκολα κρατοῦν εἰς τὸν ἀγῶνα. 310
 Γλήγορα βόηθ', ἀπὸ πηγαῖς τὸ ρεῦμα σου ἄς πληθύνῃ,
 ξεκίνα, κάθε χειμαρρον καὶ ὄρθωσε μέγα κῦμα.
 κύλα μὲ τάραχον σφοδρὸν καὶ λίθαρα καὶ ὄξυαις,
 νὰ σβύσωμε μὲ δύναμιν τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ τοῦ ἀγρίου
 ποῦ ὡσάν θεὸς ὑπερνικᾷ καὶ κρατημὸν δὲν ἔχει. 315
 ἢ ῥώμῃ μήτ' ἢ ὠμορφίᾳ δὲν θὰ τὸν σώσουν μήτε
 ἐκεῖνα τὰ λαμπρ' ἄρματα, ποῦ θὰ ταφοῦν ᾽ς τὸ βάθος
 τῆς λίμνης, μὲς τὸν βοῦρρον της, κ' ἐκείνον θὰ τιλίξω
 ᾽ς τὴν ἀμμουδιὰ σωρεύνοντας χῶματα καὶ κοχλάδια.
 Οὐδὲ θὰ φθάσουν οἱ Ἀχαιοὶ νὰ εὑροῦν τὰ κοκκαλά του 320
 μὲ τόσαις λάσπαις τρίσβαθα ἐγὼ θὰ τὸν σκεπάσω.
 Αὐτὸ θὰ ναι τὸ μνήμα του καὶ ἄλλο δὲν θὰ ναι χρεία
 νὰ τοῦ σηκώσουν οἱ Ἀχαιοὶ ὁπόταν θὰ τὸν θάψουν.»
 Εἶπε καὶ ὠρθώθη φουσκωτὸς ἐπάνω ᾽ς τὸν Πηλεΐδην
 κ' ἐξέρνα μουρμουρίζοντας ἀφρὸν κορμιὰ καὶ αἷμα. 325
 Καὶ ὀλόμαυρο σηκῶνετο τὸ κῦμα μανιωμένο
 τοῦ διογεννήτου ποταμοῦ νὰ σύρῃ τὸν Πηλεΐδην.
 Κ' ἡ Ἥρα τότε ἐβόησε φοβούμενη γιὰ κείνον.
 μήπως τὸν πάρῃ ὁ ποταμὸς βαθύρροος καὶ μέγας.
 κ' ἐστράφη πρὸς τὸν Ἥφαιστον, τὸν ποθητὸν υἱὸν της. 330
 «σηκώσου, τέκνο μου χωλὸ τὸ χουμὲ εἰπῆ ποῦ ὁ Ξάνθος
 θὰ ἦταν, ὁ βαθύρροος, καλὸς ἀντίμαχός σου·
 βόηθα γοργά, φανέρωσε ταῖς φλόγαις ὅσαις ἔχεις.
 Κ' ἐγὼ θὰ πάω τὸν Ζέφυρον νὰ εὔρω καὶ τὸν Νότον
 νὰ φέρω ἀπὸ τὴν θάλασσαν κακὴν ἀνεμοζάλην 335
 νὰ σπρώχνῃ ἔμπρός ταις φλόγαις σου καὶ τ' ἄρματα νὰ κἀνῃ
 τῶν Τρώων καὶ ταῖς κεφαλαῖς ᾽ς ταῖς ὄχθαις σὺ τοῦ Ξάνθου
 τὰ δένδρα καίτε, φλόγιζε καὶ αὐτὸν καὶ μὴ σὲ κάμουν
 ἤμερον τὰ γλυκόλογα καὶ ἡ παρακάλεσές του.
 θ' ἀκολουθῆς ἀδάμαστος, καὶ μόν' ὅταν μ' ἀκούσης 340
 φωνήν, νὰ βάλω, τοῦ πυρὸς τὴν δύναμιν νὰ παύσης.»

Εἶπε καὶ πῦρ θεόφλογον ὁ Ἥφαιστος ἀνάβει
ἔς τὸ σιάδι πρῶτα κ' ἕκαιε τὰ λείψανα ποῦ ἐπλέαν
πολλά, ποῦ μὲς τὸν ποταμὸν ἐσώριασε ὁ Πηλεΐδης.
καὶ ὅλο τὸ σιάδι ἐξέρανε κ' ἐστάθηκε ἡ πλημμύρα. 345
Καὶ ὅπως στεγνώνει μονομιᾶς νεοποτισμένον κῆπον
Βορέας φθινοπωρινός, χαρὰ τοῦ γεωργοῦ του·
ὅμοια τὸ σιάδι ἐστέγνωσε καὶ οἱ νεκροὶ καῖχαν,
κ' ἐστρεψε αὐτὸς ἔς τὸν ποταμὸν τὴν φλόγα τὴν μεγάλην·
καὶ οἱ φτελιάδες καιόνταν ἡ ἰτιαὶς καὶ τὰ μυρϊκία 350
ἐκαιόνταν ἡ κύπερη, τὸ βοῦρλο, τὸ τριφύλλι,
ποῦ ἔς τοῦ ὠραίου ποταμοῦ ταῖς ἀκραῖς ἐβλαστοῦσαν·
καὶ μὲς τὰ βάρη ἐπάθαιναν κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκιροτοῦσαν·
χέλια καὶ ψάρι' ἀπ' τὴν πνοὴν τοῦ πολυβούλου Ἥφαιστου·
καὶ ἡ δύναμις τοῦ ποταμοῦ καιόνταν, ὡς ποῦ ἐκεῖνος 355
φώναξεν κ' εἶπεν, Ἥφαιστε, κανεὶς θεὸς μὲ σένα
δὲν δύναται νὰ μετρηθῇ· κ' ἐγὼ ἔς τὴν φλογερὴν σου
φωτιά δὲν ἀντιστέκομαι· καὶ παῦσ' ἐδῶ τὴν μάχην,
καὶ ἄς διώξῃ εὐθύς ὁ Ἀχιλλεύς τοὺς Τρῶας ἀπ' τὴν πόλιν·
τὶ θέλω ἐγὼ νὰ πολεμῶ καὶ ὑπέρομαχος νὰ γείνω ;» 360
Εἶπε καὶ ὥστόσο ἐκόλλαζαν τὰ ὄμορφα νερά του.
καὶ ὅπως ἔς τὴν φλόγα π' ἀναψαν ξύλα πολλὰ φρυμμένα
βράζει λεβέτι λυόνοντας τρυφεροῦ χοίρου πάχος
καὶ ὅλο κοχλάζει μέσα του ἀπὸ τὴν φλόγα ὁμοίως 365
ἀνάβραζαν καιόμενα τὰ ὄμορφα του ρεῖθρα
καὶ νὰ κολᾶ δὲν ἤθελεν· ἔστεκε αὐτοῦ σβυμμένος
ἀπὸ τὴν ἄχνα τὴν καντὴ τοῦ πολυβούλου Ἥφαιστου
ὅσο ποῦ αὐτὸς ὀλόθερμα τῆς Ἥρας ἐδεήθη·
«Ἥρα, γιατί τὸ τέκνο σου νὰ πέσῃ ν' ἀφανίσῃ 370
ἐξχωριστὰ τὸ ρεῦμα μου· καὶ τόσο ἐγὼ δὲν πταίω
ὅσον οἱ ἄλλοι ἀθάνατοι ποῦ βοηθοῦν τοὺς Τρῶας.
Θὰ παύσω ἐγὼ τὸν πόλεμον, ἂν τοῦτο ἐσὺ προστάξῃς,
καὶ ἄς παύσῃ τοῦτος ἐν ταυτῶ· καὶ ὄρκον ἐγὼ θὰ ὀμώσω,
375
τοὺς Τρῶας ἀπ' τὸν ὄλεθρον ποτὲ νὰ μὴ φιλάξω,
μήδ' ὅταν σύρριζα καῖῃ καὶ στάκτῃ γείν' ἡ Τροία
καμμένη ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν τὰ χέρια τ' ἀνδρειωμένα.»
Ἄμα ἡ θεὰ τὸν ἀκούσεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα·
ἐφώναξε τὸν Ἥφαιστον τὸν προθητὸν υἱὸν τῆς·
«Ἥφαιστε, στάσου, δοξαστὸ παιδί μου, καὶ δὲν πρέπει 380
θεὸς τόσο νὰ κρούεται γι' ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων.»
Τότε ταῖς φλόγαις ἐσβυσεν ὁ Ἥφαιστος καὶ ὀπίσω
ἔς τὸν ποταμὸν ἐκύλησαν τὰ πρόσχαρα νερά του.
Καὶ ἅμα ἐδαμάσθ' ἡ δύναμις τοῦ Ξάνθου ἐκεῖνοι ἐπαῦσαν
καθὼς ἡ Ἥρα ἠθέλησεν, ἂν κ' ἦταν χαλωμένη·
385
τότ' ἐχθρα ἐπεσε βαρεῖα ἔς τοὺς ἄλλους ἀθανάτους
κακῆ καὶ μέσα ἔπνεε διχόγνωμα ἡ ψυχὴ τους.

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetirio Dimosias Istorik
Restrictions apply.

καὶ ὡς ἔπεσαν νὰ συγκρουσθοῦν, βρόντισε ἡ γῆ καὶ γύρω
 σάλπισε ὁ μέγας οὐρανός, τοὺς ἄκουεν ὁ Δίας
 καθήμενος ἔς τὸν Ὀλυμπον κ' ἐγέλασε κ' ἐχάρη
 νὰ βλέπη κάτω ποῦ οἱ θεοὶ μὲ πείσμα ἐπολεμοῦσαν' 390
 καὶ ὦραν πολλὴν δὲν ἔμειναν μακράν' καὶ ἀρχὴν ὁ Ἄρης
 ὁ ἀσπιδοσπάστης ἔκαμε καὶ μὲ βαρὺ κοντάρι
 ἐχύθηεν ἔς τὴν Ἀθηνᾶ, ὠνειδισέ την κ' εἶπε
 «σκυλλόμυγα, τί ἔς τοὺς θεοὺς ν' ἀνάηθης μάχην πάλιν
 σ' ἔφερ' ἡ ἀδιάντροπη καὶ ἀκράτητη ψυχὴ σου; 395
 ἢ δὲν θυμᾶσαι πῶβαλες ἐπάνω τὸν Τυδεΐδην
 νὰ μὲ λαβώσῃ κ' ἐπιασες ἔς ὄλους ἐμπρὸς τὴν λόγχην;
 κ' ἴσια ἔς ἐμὲ τὴν ἄμπωσες καὶ τὸ λαμπρὸ μου σῶμα
 ἐχάραξες· καὶ ὅσα καμὲς θά μοι πλερώσῃς τώρα.»
 Εἶπε καὶ τὴν ἐκτύπησε ἔς τὴν κροσσωτὴν αἰγίδα 400
 φρικτὴν, ποῦ μήτε τοῦ Διὸς ὁ κεραυνὸς τὴν σχίζει.
 ἔκει τὴν λόγχην ἄμπωσεν ὁ ἀνδροφόνος Ἄρης.
 Ἐσούρη αὐτὴ κ' ἐσήκωσε μὲ τὸ βαρὺ της χέρι
 ἕνα λιθάρι ἀπὸ τὴν γῆν μαῦρο, τραχὺ, μεγάλο, 405
 π' ἄνδρες ἀρχαίας γεννεᾶς γιὰ τέρμινα εἶχαν στήσῃ·
 μὲ αὐτὸ τὸν Ἄρην κτύπησε ἔς τὸν σβέρον, καὶ τὰ μέλη
 τοῦ ἔλυσε, καὶ πέφτοντας ἐγέμισ' ἐπὶ πλῆθρα,
 χωμάτιας ὄλ' ἡ κόμη του καὶ ἠχῆσαν τ' ἄρματα του.
 Ἐγέλασεν ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὑπερηφάνως εἶπε
 «μωρότατε, ὅταν θέλησες νὰ μετρηθῆς μ' ἐμένα, 410
 δὲν τὸ ἐσκεφθῆς ποῦ εἶμ' ἐγὼ πολὺ καλλίτερή σου.
 Ταῖς Ἑρινιάς μ' ὄλ' αὐτὰ πλερόνεις τῆς μητρός σου,
 ποῦ σέ ξετροῖχει ἀπὸ χολῆν, ποῦ ἠθέλησες ν' ἀφήσῃς
 τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ βοηθεῖς τοὺς ἐπιόρκους Τρῶας.
 Εἶπε καὶ ὀπίσω ἐγύρισε τα φτωινά της μάτια 415
 κ' ἡ Ἀφροδίτη τὸν θεὸν ὠδήγ' ἀπὸ τὸ χέρι
 ποῦ μόλις ἐψυχόπιανε καὶ θλιβερὰ βογγοῦσε·
 καὶ ἅμα ἡ θεὰ τὴν νόησε ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα
 τὴν Ἀθηνᾶ προσφώνησε μὲ λόγια πετωμένα·
 «ὦ κύττα, κόρη ἀδάμασθη τοῦ αἰγιδοφόρου Δία,
 πάλ' ἡ σκυλλόμυγα ὀδηρεῖ τὸν ἀνδροφόνον Ἄρην
 μέσ' ἀπ' τῆς μάχης τὴν βοήν' καὶ δράμε νὰ τοὺς φθάσῃ.»
 Εἶπεν, ἐχάσ' ἡ Ἀθηνᾶ, κ' ἐπάνω τους ἐχύθη,
 ἔς τὰ στήθη τὴν ἐκτύπησε μὲ τὸ βαρὺ της χέρι 425
 καὶ αὐτῆς ἐδειλίασε ἡ καρδιά, τὰ γόνατα ἐκοπήσαν,
 καὶ οἱ δύο κείτονταν αὐτοῦ ἔς τὴν γῆν τὴν πολυθρόετραν.
 τότε ἐκανχήθ' ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὑπερηφάνως εἶπε
 » μὲ τούτους τώρα νὰ μοιαζαν ὄλ' οἱ βοηθοὶ τῶν Τρῶων,
 ὁπόταν τοῦτοι πολεμοῦν τοὺς θωρηκτοὺς Ἀργεῖους.
 καὶ ψυχεροὶ καὶ ἀκλόνητοι, καθὼς ἡ Ἀφροδίτη 430
 ἦλθε τοῦ Ἄρη βοηθὸς ἔς τὴν ῥώμην μου ἐναντία·

- θά ᾗχαμε ρίξη πρὸ πολλοῦ τοὺς πύργους τῆς Ἰλίου
καὶ τῶρα θά ἡσυχάζαμεν ἑμεῖς ἀπ' τὸν ἀγῶνα.»
- Εἶπε, κ' ἐγλυκογέλασεν ἡ λευκοχέρα Ἥρα. 435
- Καὶ τότε ὁ μέγας Ποσειδῶν προσφώνησε τὸν Φοῖβον·
«Φοῖβε, τί μένομεν ἑμεῖς; δὲν βλέπεις πῶς οἱ ἄλλοι
κάμαν ἀρχήν, κ' εἶν' ἐντροπή ᾗ τὸν Ὀλυμπον ὀπίσω
νὰ γύρωμε ἀπολέμητοι, ᾗ τὸ δῶμα τοῦ Κρονίδου.
Ἄρχισε, ὡσάν νεώτερος· σ' ἑμένα δὲν ἀρμόζει,
ὡς εἶμαι μεγαλείτερος ᾗ τὰ χρόνια καὶ ᾗ τὴν γυνῶσιν. 440
- Τι ἔκανες ἀνόητε! καὶ δὲν θυμᾶσαι πόσα
ἑμεῖς ἐπάθαμε κακὰ ᾗ τὴν Ἰλίον τριγύρω
μόνοι ἀπ' ὅλους τοὺς θεούς, ὁπότεν τὸν ἀνδρεῖον
Λαομέδοντα ἐδουλώσαμε σταλμένοι ἀπὸ τὸν Δία
γιὰ χρόνον ἕναν μὲ ρητὸν μισθόν, ᾗ τοὺς ὀρισμούς του. 445
- Κ' ἐγὼ τῶν Τρώων ἔκτισα τεῖχος πλατὺ καὶ ὠραῖο
ὀλέγυρα ᾗ τὴν πόλιν τους, ἀπόρθητη νὰ γείνη·
καὶ σὺ ᾗ τὰ πλάγια τὰ πολλὰ τῆς δενδρομένης Ἰδης
ἔβροσκες τὰ στριφτόποδα κερατοφόρα βῶδια.
Καὶ ὅταν τὸ τέλος ἔφεραν ἡ χαροδότραις ὥραις, 450
δυναστικῶς μᾶς κράτησεν ἐκείνος τὸν μισθόν μας,
ὁ πάγκακος καὶ μὲ φρικταῖς μᾶς ἔδιδωξε φοβέραις·
φοβέριζε χερόποδα νὰ μᾶς ἀλυσοδέσῃ
καὶ νὰ μᾶς στείλῃ εἰς μακρονὰ νησιὰ νὰ μᾶς πουλήσῃ.
καὶ νὰ μᾶς κόψῃ καὶ τ' αὐτιά μὲ γάλκινην λεπίδα. 455
- Κ' ἑμεῖς ὀπίσω ἐγύραμε μὲ σπλάγνα χολωμένα,
ποῦ τὸν μισθὸν δὲν πλέρωσε ποῦ ᾗ γε δεχθῆ νὰ δώσῃ.
Καὶ τῶρα σὺ χαρίζεσαι πρὸς τοὺς λαοὺς ἐκείνου
ἀντὶ μ' ἑμᾶς νὰ προσπαθῆς ν' ἀφανισθοῦν οἱ Τρῶες
οἱ ἄδικοι, ὅλοι σύρριζα, γυναῖκες καὶ παιδιὰ τους.» 460
- Σ' ἐκείνον τότε ὁ τοξευτῆς ἀπάντησεν ὁ Φοῖβος·
«Ἦ Ποσειδῶν, γιὰ φρόνιμον, θαρρῶ, ποῦ δὲν θά μ' ἔχῃς,
ἀν γιὰ τοὺς ἄμοιρους θνητοὺς μὲ σένα πολεμήσω·
ποῦ, ὡσάν, τὰ φύλλα πρόσκαιροι πότε φωτιά γεμαῖτοι
χαίρονται τοὺς καρπούς τῆς γῆς, καὶ πότε νὰ μαραίνουν 465
τοὺς βλέπεις ὡς ποῦ σβύνονται· κ' ἑμεῖς ἀπὸ τὴν μάχην
ἄς παύσωμε, καὶ μόνοι τους ἄς πολεμοῦν ἐκείνοι.»
Εἶπεν αὐτὰ κ' ἐστράφη ἄλλοῦ· τὸ σέβας τὸν κρατοῦσε
ἐπάνω ᾗ τὸν πατράδελφον τὸ χέρι νὰ σηκῶσῃ.
Κ' ἡ ἀδελφή του τῶν θεριῶν θεὰ προσκυνημένη, 470
Ἄρτεμις, ἡ ἀγριοκάτοιχη, πολὺ τὸν ἀποπῆρε·
«φεύγεις, τοξότη, καὶ ἄφησες τοῦ Ποσειδῶνος ὄλην
τὴν νίκην καὶ τὸν ἔκαμες ἀδίκως νὰ καυχᾶται·
ἀνόητε τὸ τόξο αὐτὸ φορεῖς εἰς τὰ χαμένα·
νὰ μὴ σ' ἀκούσω ᾗ τὸ ἐξῆς ᾗ τὸ δῶμα τοῦ πατρός μας. 475
νὰ τὸ καυγάσαι, ὡς ἔκανες ἐμπρὸς τῶν ἀθανάτων.»

- καὶ ὡς ὅταν χώρα κἀνεταί, καὶ ὡς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον
 καπνίζ' ἢ φλόγα, π' ἀναψεν ἢ θορή τῶν ἀθανάτων,
 καὶ ὄλους παθιάζει καὶ πολλοὺς εἰς τὴν καρδιά πληγόνει,
 ὅμοια τοὺς Τρῶας πάθιαζε κ' ἐπλήγνε ὁ Πηλεΐδης· 525
- τότε ὁ σεβάσμιος Πρίαμος ἀπὸ τὸν θεῖον πύργον
 νόησε τὸν θεόρατον Πηλεΐδην καὶ τοὺς Τρῶας
 ποῦ μὲ ροπήν ἀκράτητην ἐφεῖγαν ἔμπροσθέν του.
 καὶ ἀπὸ τὸν πύργον βόγγοντας χάμω κατέβη ὁ γέρος 530
 τοὺς θυρωροὺς ποῦ φύλαγαν τὰ τεῖχη νὰ διατάξῃ·
 «ἀνοίξετε καὶ ὀλάνοικτον κρατεῖτε τὸν πυλῶνα,
 ὅσο ποῦ νὰ ἔμπουν οἱ λαοί· κ' ἐγγύς εἶναι ὁ Πηλεΐδης
 τοῦτος ὅπου τοὺς κυνηγᾷ· μέγα κακὸ προβλέπω.
 Καὶ ἅμ' ἀναπνεύσουν οἱ λαοί, 'ς τὰ τεῖχη ταῖς σανίδαις 535
 σεῖς πάλιν συναρμόσετε· ὅτι πολὺ φοβοῦμαι
 μὴ φθάσῃ μέσ' 'ς τὰ τεῖχη μας νὰ σπᾶσῃ τὸ θηρίον.»
 Καὶ αὐτοὶ ταῖς πύλαις ἀνοίξαν κ' ἐοήκωσαν τοὺς σύρταις
 κ' ἤθραν τὰ πλήθη ἀνάσασιν· καὶ ὁ Φοῖβος πῆδησ' ἔξω
 τοὺς Τρῶας ἀπὸ τὴν ὄρμην νὰ σώσῃ τοῦ Ἀχιλλέως,
 ποῦ σκονισμένοι ἔτρεχαν, φρυμμένοι ἀπὸ τὴν δίψαν 540
 κατὰ τὴν πόλιν φεύγοντας καὶ τὰ ὑψηλά τους τεῖχη
 κ' ἐπάνω τους ἀκράτητος λυσσομανοῦσ' ἐκεῖνος
 μὲ τὸ κοντάρι καὶ πολὺ διψοῦσε γιὰ τὴν νίκην.
 Τότε θὰ ἐπαίρναν οἱ Ἀχαιοὶ τὴν πυργωμένην Τροίαν,
 ἂν τὸν λαμπρὸν Ἀγήνορα δὲν ἐκινούσε ὁ Φοῖβος, 545
 ἕξαίσιον τοῦ Ἀντήνορος υἱὸν ἀνδρειωμένον.
 Τοῦ ἔβαλε θάρρος 'ς τὴν καρδιά, κ' ἐστήθη αὐτὸς σιμά του
 μὴ βάλουν χέρι ἐπάνω του ἢ μοίραις τοῦ θανάτου.
 Κ' εἰς ἓνα φράξο ἀκούμπησε 'ς ὀμίχλη τυλιγμένος.
 Καὶ ἅμ' ὁ Ἀγήνωρ νόησε τὸν πορθητὴν Πηλεΐδην 550
 ἐστάθη καὶ 'ς τὰ στήθη του τρικύμιζε ἢ καρδιά του.
 Καὶ εἶπε μὲ παράπονον 'ς τὴν ἀνδρικήν ψυχὴν του·
 «ὦ συμφορὰ μου, ἂν φύγω ἔμπρὸς τοῦ δυνατοῦ Πηλεΐδου
 ὅπου φευγάτοι βοβολοῦν οἱ ἄλλοι θὰ μὲ πιάσῃ 555
 τόσο καὶ τόσο καὶ ὡς δειλὸν θὰ μ' ἀποκεφαλίσῃ
 Κ' ἐὰν αὐτοὺς νὰ βάζῃ ἔμπρὸς ἀφήσω τὸν Πηλεΐδην,
 καὶ ἀπὸ τὰ τεῖχη ξέμακρα 'ς τὸ Ἰλιακὸ πεδῖον
 πετάξω καὶ τὰ πόδια μου μὲ φέρουν εἰς τὰ πλάγια
 τῆς Ἰδης, μέσα νὰ κρυφθῶ 'ς τὰ φουντωτά της δάση,
 τὸ βράδυ τότε θὰ ἴλουα τὸν ἴδρω 'ς τὸ ποτάμι 560
 καὶ θὰ κινούσα ἥσυχος 'ς τὴν Ἰλιον νὰ γυρίσω.
 Ἀλλὰ τί διαλογίζεται ταῦτα ἢ ψυχὴ μου τώρα;
 Καὶ ἂν μὲ νοήσῃ ἐνῶ ἀπ' ἐδῶ πετιοῦμαι 'ς τὴν πεδιάδα,
 θὰ μοῦ χυθῇ σὰν ἀστραπὴ καὶ ἀφενύκτως θὰ μὲ πιάσῃ
 καὶ τότε ἀπὸ τὸν θάνατον κανεῖς δὲν θὰ μὲ σώσῃ. 565
 Ὅτι ἀπὸ τὸν θάνατον κανεῖς δὲν θὰ μὲ σώσῃ.

Κ' εἴαν ᾽ς τὴν πόλιν ἔμπροσθεν ἀντίμαχος τοῦ μείνω,
 εἶναι ᾽ς τὸ σῶμα λαβωτὸς ἀπ' τὸν χαλκὸν κ' ἐκεῖνος
 καὶ μίαν ἔχει τὴν ψυχὴν καὶ ὅλοι θνητὸν τὸν λέγουν· 570
 μόνον ποῦ ὁ Ζεὺς τὸν προτιμᾷ καὶ δόξαν τοῦ χαρίζει.
 Εἶπα' ἔμαζώχθη ἀκλόνητος ἔμπρὸς ᾽ς τὸν Ἀχιλλεῖα
 καὶ ἀναφτε γιὰ πόλεμον ἢ ἀνδράγαθη ψυχὴ του'
 καὶ ὅπως ἢ πάρδαλις ὀρμᾷ τοῦ λόγγου ἀπὸ τὸ βάθος
 ἐνάντια ᾽ς τὸν κυνηγόν, καὶ μέσα ᾽ς τὴν ψυχὴ της 575
 δὲν τρέμει τ' ἀλυκτίσματα τῶν σκύλων ἀν' ἀκούσῃ·
 καὶ ἀν' τὴν λογχήσῃ ὁ κυνηγὸς ἢ καὶ τὴν ἔκοντήσῃ
 καὶ μὲ τὸ βέλος ᾽ς τὸ κορμὶ δὲν παύει ἀπὸ τὴν μάχην
 ὡς νὰ πιασθῇ πρῶτα μ' αὐτὸν ἢ πέσῃ σκοτωμένῃ·
 ὁμοίως ὁ λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Ἀγθήνορος νὰ φύγῃ
 δὲν ἤθελεν πρὶν δοκιμὴν νὰ κάμῃ τοῦ Ἀχιλλεῶς. 580
 Κ' ἐπρόβαλε κ' ἐκράτει ἔμπρὸς τὴν κυκλωτὴν ἀσπίδα,
 κ' ἐκράυγαζ' ἐνῶ σκόπευεν αὐτὸν μὲ τὸ κοντάρι·
 «Θαρροῦσες ὅτι θά' παιρνες, λαμπρότατε Ἀχιλλεῖα,
 σήμερα τὴν ἀκρόπολιν τῶν ἀγερώχων Τρῶων·
 κ' ἐκεῖνη, ἀνόητε, πολλοὺς θά' καταθλίψῃ ἀκόμη. 585
 Ὅτι τὸν Ἴλιον πολλοὶ φυλάγομε ἀνδρειωμένοι,
 νὰ σώσωμε τοὺς γέρους μας γονεῖς καὶ ταῖς γυναῖκαις
 καὶ τὰ παιδιά μας· καὶ σὺ ἐδῶ θαυρῆς τὸν θάνατόν σου,
 καὶ φοβερὸς καὶ ἀτρόμητος πολεμιστὴς ὡς εἶσαι.»
 Εἶπε· τὴν λόγχην ἔρριξε μὲ τ' ἀνδρειωμένο χέρι 590
 τὴν κνήμην τοῦ ἐκτύπησε ᾽ς τὸ γόνα του ἀποκάτω·
 βρόντησε ἢ κασιτέρην νεόχυτη κνημίδα
 καί, τοῦ θεοῦ δῶρο καὶ αὐτὴ σταμάτησε τὴν λόγχην
 κ' ἢ λόγχη ὀπίσω ἐγύρισε ἀπ' ὅπου εἶχε κτυπήσῃ·
 ᾽ς τὸν θεῖον τότε Ἀγθήνορα ἐχύθηκε ὁ Πηλεΐδης 595
 καὶ ὁ Φοῖβος δὲν τὸν ἄφησε τὴν δόξαν ν' ἀποκτήσῃ·
 σήκωσε τὸν Ἀγθήνορα μὲ νέφος τυλιγμένον,
 κ' ἤσυχον τὸν προβόδησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν μάχην,
 καὶ ἀπ' τὸν λαὸν ἐμάκρυνε μὲ τέχνην τὸν Πηλεΐδην·
 ὁμοιώθηκε ἀπαράλλακτα τοῦ Ἀγθήνορος κ' ἔμπρὸς του 600
 ἔμεινε καὶ ὄρμησε ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ τὸν ἐκνηνοῦγε·
 κ' ἐνῶ αὐτὸς κατόπι του ᾽ς τὸ κάρπιμο πεδίον
 τὸν ἔστρεφε ἀκροπόταμα τοῦ βαθυρροῦ Ἐάνθου,
 καὶ ὀλίγο τοῦ ἐπρότρεχε νὰ τὸν πλανέσῃ ὁ Φοῖβος
 γιὰ νὰ θαρρεύῃ πάντοτε πῶ· θὰ τὸν καταφθάσῃ 605
 οἱ ἄλλοι Τρῶες φεύγοντας περίχαροι ἐκυθῆκαν·
 ᾽ς τὴν πόλιν ποῦ ὅλη ἐγέμισε· καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ τεῖχος
 κανεῖς δὲν ἐπερίμενε τὸν ἄλλον διὰ νὰ μάθῃ
 ποῖος ἔπεσε ᾽ς τὸν πόλεμον, ποῖος πρόφθασε νὰ φύγῃ,
 ἢ ποῖος τὴν κνήμην ἐκτύπησε καὶ τὸν ἀπέκτανε· οἱ δὲ φωνήσαν 610
 ὅσοι κεδιὸν τοῦς ἔσασε γοργότης καὶ γυνάτων.

X

Καὶ μὲς τὴν πόλιν τρέμοντας ὡσάν ἐλαφομόσχια,
δροσολογιούνταν, ἔπιναν, τὴν δίψαν τους ἐσβύναν,
ἔς τὰ Φραΐα τείχη πλαγιαστοί· κ' οἱ Ἀχαιοὶ ἔς τὸ τεῖχος
πλησίαζαν ἔς τοὺς ὤμους των κρεμῶντας ταῖς ἀσπίδαίς. 5
Καὶ ἡ μοῖρα ἐκράτησε ἡ κακὴ τὸν Ἔκτορα νὰ μείνῃ
ἔμπροσθεν τῶν Σκαιοῶν Πυλῶν καὶ τῆς ἱερῆς Ἰλίου.
Καὶ ὁ Φοῖβος τότε ὁμίλησεν αὐτοῦ ἔς τὸν Ἀχιλλεῖα·
«Πηλείδη, τί μὲ κυνηγᾷς μὲ τὰ γοργὰ σου πόδια
μὲ τὸν ἀθάνατον θεὸν ἐσὺ θνητὸς καὶ ἀκόμη 10
ποῦ ἔμαι θεὸς δὲν ἐννοιῶσες, καὶ ἀκράτητα μανίζεις·
τῶν Τρώων, ὅπου σκόρπισες, ὁ ἀγῶνας δὲν σὲ μέλει,
καὶ ἀφοῦ σὺ ξέμεινες ἐδῶ, ἔς τὴν πόλιν ἐκλεισθῆκαν·
μὲ δὲν φονεύεις ὅτι ἐμὲ ὁ θάνατος δὲν πιάνει.»
«Μ' ἀνάκοψες,» τοῦ ἀπάντησε μὲ βάρος ὁ Πηλείδης,
«Φοῖβε, κακοβουλότερε τῶν ἀθανάτων ὄλων, 15
ποῦ ἀπὸ τὸ τεῖχος μ' ἔγυρες ἐδῶ, καὶ ἀλλιῶς πρὶν φθάσουν
ἔς τὴν Ἰλιον θὰ ἐδάγκαναν ἄλλοι πολλοὶ τὸ χῶμα.
Δόξαν λαμπρὴν μοῦ ἀφαίρεςες κ' ἐλύτρωσες ἐκείνους
ἴουχος, ὅτι ἐκδίκησιν νὰ φοβηθῆς δὲν εἶχες,
κ' ἐγὼ θὰ σ' ἐκδικούμην ἂν ἀρκοῦσε ἡ δύναμίς μου.» 20
Εἶπε, μὲ φρόνημα ὑψηλὸν κινήθη πρὸς τὴν πόλιν,
ὡς ἵππος τρέχει ἀγωνιστῆς ποῦ μ' ὅλο τ' ὄχημά του
τετραποδίξει τανιστὰ ἔς τὴν ἀνοικτὴν πεδιάδα·
τόσο τὰ πόδια γλήγορα κινούσε καὶ ὁ Πηλείδης.

Πρῶτος ὁ γέρος Ποσειδῶν τὸν εἶδε ἔς τὴν πεδιάδα, 25
ὁ λαμπρὸς νὰ γινεταὶ σὺν τῷ ἄστρον ποῦ προβάλλει.

τὸ φῶς του καλοκαιρινὰ καὶ ἔς τὰ πολλὰ τ' ἀστέρια
ἀνάμεσα φεγγοβολεῖ ἔς τὸ νυκτικὸ σκοτάδι,
ποῦ σκύλον τοῦ Ὠρίωνος τὸν ὀνομάζουν κ' εἶναι
λαμπρότατ' ἄστρο ἀλλὰ κακὸ ἔς τὸν οὐρανὸν σημεῖον· 30
καὶ τοὺς βαρυόμοιρους θνητοὺς μὲ θέρμαις κατακαίει.
Τόσο κ' ἐκείνου, ὡς ἔτρεχεν ἀστράφταν τ' ἄρματά του.
Ἐψωσε ὁ γέρος κλαίοντας τὰ χέρια καὶ κτυπώντας
τὴν κεφαλὴν του ἐξώρκιζε τὸ ἀγαπητὸ παιδί του
μὲ κραυγὴν πόνου· ἀλλ' ἔστεκε ἔς τὰ τεῖχη ἔμπρὸς ἐκεῖνος, 35
κ' ἔλακταροῦσε ἀντίμαχον νὰ ἔξῃ τὸν Πηλεΐδην.
Καὶ ὁ γέρος τοῦ ἔλεγε κλαυτὰ προβάλλοντας τὰ χέρια.
« Ὠ Ἐκτος, μὴ μοῦ καρτερῆς, παιδί μου, αὐτὸν τὸν ἄνδρα
μόνος, καὶ ἀβυθήθης, μὴ εὐρῆς τὸν θάνατόν σου,
ὅτι ὁ κατάρτος πολὺ ἔς τὴν ρώμην σὲ ὑπερβαίνει· 40
ἄχ! οἱ θεοὶ νὰ τοῦ θέλαν ὅσο κακὸ τοῦ θέλω·
γῦπες καὶ σκύλοι γλήγορα νεκρὸν θὰ τὸν ἔτρῳγαν
καὶ ὁ πόνος θὰ παυε ὁ σκληρὸς μέσα ἔς τὰ σωθικά μου·
ποῦ ἀπὸ πολλὰ μὲ ὠρφάνευσεν αὐτὸς παιδιὰ γενναῖα
ἢ σκοτωμένα ἢ στὰ νησιὰ τὰ πέρα πουλημένα. 45
Καὶ τώρα ἔς ὄλον τὸν λαὸν ποῦ ἐκλείσθηκε ἔς τὴν πόλιν
δὲν φαίνεται ὁ Πολύδωρος δὲν φαίνεται ὁ Λυκάων
παιδιὰ μου ἀπὸ τὴν δέσποιναν μεγάλην Λαοθόην.
Καὶ ἂν ζοῦν ἀκόμη ἔς τὸν στρατὸν, θὰ λυτρωθοῦν κατόπι,
χρυσάφ' ὑπάρχει καὶ χαλκὸς ὅτι πολλὰ ἔχε δώση 50
εἰς τὸ παιδί του ὁ γέροντας ὁ ξακουσμένος Ἄρτης.
Καὶ ἂν ἤδη ἀπέθαναν αὐτοὶ καὶ κατοικοῦν ἔς τὸν Ἄδη
ἐμεῖς ποῦ τοὺς γεννήσαμεν, ἐγὼ μὲ τὴν μητέρα,
ἀλλὰ ὁ πόνος τῶν λαῶν δὲν θὰ κρατήσῃ τόσο
ἂν τοῦ Ἀχιλλέως ἢ ἀνδρεία καὶ σὲ δὲν θανατώσῃ. 55
Ἐτὸ τεῖχος, ἔμπα, τέκνον μου, γιὰ νὰ μᾶς σώσῃς ὄλους,
μὴ θέλῃς δόξαν ὑψηλὴν νὰ δώσῃς τοῦ Πηλεΐδῃ
καὶ ὁ ἴδιος νὰ στερηθῆς τὴν ποθητὴν ζωὴν σου.
Κ' ἔπειτα ἐμὲ τὸν δύστηχον, πῶχω τὸν νοῦν μου ἀκόμη,
λυπήσου, ποῦ κακόμοιρο ἔς τὰ γερατεῖά μου τέλος 60
θὰ δώσῃ ὁ Δίας, ἀφοῦ ἰδῶ κάθε κακὸν ἔμπρὸς μου,
τ' ἀγόρια μου νὰ σφάζονται, ταῖς κόραις μου νὰ σέρνουν,
νὰ μᾶς πατοῦνται οἱ θάλαμοι καὶ ἔς τὸν φρικτὸν ἀγῶνα
νὰ σκᾶν τὰ βρέφη κατὰ γῆς, καὶ νὰ τραβοῦν τὰ χέρια
τῶν Ἀχαιῶν τὰ βδελυρὰ ταῖς ἄμοιραις νυφάδαις. 65
κι' ἐμὲ τὸν ἴδιον ὕστερον ἔς τὰ πρόθυρά μου οἱ σκύλοι
οἱ ὠμοφάγοι θὰ τραβοῦν, ἀφοῦ μ' ἀκόντ' ἢ λόγῃν
κάποιος ἀπὸ τὰ μέλη μου πετάξῃ τὴν ψυχὴν μου.
τοῦ τραπέζιου μου θρέμματα οἱ θυρωροὶ μου σκύλοι,
ἀπὸ τὸ αἶμά μου ἀφοῦ πλοῦν θὰ πάλιν ζαλισμένοι 70
ἔς τὰ πρόθυρά μου ἀλλοίμαχον τὸν ἄνδρα σέβαν ἄλλοι»

ὅταν ἔς τὴν μάχην ἔπεσε μὲ τὸ κορμὶ κομμένο
 καὶ πεθαμένος, ὅλα του καὶ ἂν φαίνονται εἶναι ὠραῖα.
 ἀλλὰ σφραμμένοι γέροντες νὰ τοῦ ἀσχημίζουν σκύλοι
 ταῖς σάρκαις, τ' ἄσπρα του μαλλιά, καὶ τὰ λευκά του γένεα 75
 ἄλλο ἔς τοὺς ἄμοιρους θνητοὺς φρικτότερο δὲν εἶναι.»
 Καὶ ὡς τὰ ἔλεγε ὁ γέροντας τραβοῦσε τὰ μαλλιά του
 σύριζα, ἀλλὰ δὲν ἄλλαζε τοῦ Ἔκτωρος τὴν γνώμην.
 καὶ ἂπ' τ' ἄλλο μέρος ἔκλαιε καὶ ὠδύρευτο ἡ μητέρα 80
 καὶ ἐπρόβαλεν, ἀνοίγοντας τὸν κόρπον, τὸ βυζὶ της
 καὶ κλαίοντας τοῦ ἔλεγε· «Ἔκτορ, παιδί μου, τοῦτα
 σεβάσου καὶ λυπήσου ἐμέ· θυμήσου, ὦ ποθητὸ μου,
 ἂν τὰ πανεῖληνα βυζιά σου ἔδωκα μιὰ μέρα
 ἂν μ' ἀγαπᾷ· ἀντίστηθα τὸν ἄγριον κείνον ἄνδρα 85
 μὴ πολεμᾷς, ἀλλ' ἂπ' ἔδω ἔς τὰ τεῖχη μας κλεισμένους·
 καὶ ἂν σὲ φονεύσ' ὁ ἄσπλαγος δὲ θὰ σὲ κλάψω, ἐπάνω
 ἔς τὴν κλίνην περιπόθητο τῶν σπλάγχμων μου βλαστάρι,
 μήτε ἡ λαμπρὴ σου σύντροφος, ἀλλὰ μακρὰν ἔς ταῖς πρύμναις
 τῶν Ἀχαιῶν γοργόποδοι θεὸ νὰ σὲ φάγουν σκύλοι.» 90
 Αὐτὰ ἔλεγε κλαίοντας ἔς τὸν ποθητὸν υἱόν τους.
 παρακαλῶντας, ἀλλ' αὐτὸς τὸν μέγαν Ἀχιλλέα,
 ποῦ ἐπροχωροῦσ' ἐπάνω του, ἔς τὸν τόπον καρτεροῦσε.
 Καὶ ὡς δράκος ἔς τὴν μονιά του ἐμπρὸς τὸν ἄνθρωπον προσμένει
 γεμᾶτος βότανα κακὰ καί, ὡς ἡ χολὴ τὸν καίει, 95
 στρέφεται γύρω στὴ μονιά μὲ μάτια ὅπου τρομάζουν,
 ὁμοίως μ' ἄσβεστην ἀνδρεία δὲν τὸ κινουῖσ' ὁ Ἔκτωρ
 μὲ τὴν ἀσπίδα τὴν λαμπρὴν ἔς τὸν πύργον στηριγμένην.
 Κ' ἔλεγε μὲ παράπονο ἔς τὴν ἀνδρικήν ψυχὴν του.
 «ὦ συμφορὴ μου! ἂν ἔμπα ἐγὼ ἔς ταῖς πύλαις καὶ ἔς τὰ τεῖχη 100
 ὁ Πολυδάμας ὄνειδος ἔς ἐμέ θὰ ρίξῃ πρῶτος,
 ὅπου τοὺς Τρῶας μῶλεγε ἔς τὴν πόλιν νὰ ὀδηγήσω
 τὴν νύκτα ἐκείνην τὴν φρικτὴν, ποῦ ἐφάνηκε ὁ Πηλεΐδης.
 Νᾶχα δεχθῆ τὴν γνώμην του· καὶ τώρα ὅπου ἡ δικαίς μου,
 ἀλαστονεῖαι τὸν λαὸν ἀφάνισαν, φοβοῦμαι 105
 καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸ πρόσωπο σὶ τῶν σεμνῶν μητέρων,
 μὴ κ' εὐρεθῆ ἡ κάποιος νὰ εἰπῆ πολὺ κατώτερός μου·
 «ἔχασ' ὁ Ἔκτωρ τὸν λαὸν μὲ τὴν ἀποκοτιά του.»
 ἄχ! παρὰ ἐκεῖνα νὰ μοῦ εἰποῦν μοῦ ἐσύμφερε ἡ ν' ἀνέβω
 ἔς τὰ τεῖχη ἄφου μαχόμενος φονεύσω τὸ Πηλεΐδη 110
 ἢ γὰ τὴν πόλιν ἐνδοξα νὰ πέσω σκοτωμένος,
 καὶ ἂν βάλω κάτω τὴν λαμπρὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος
 καὶ κλίνω τὸ κοντάρι μου ἔς τὸ τεῖχος, καὶ προσπέσω
 ὁ ἴδιος εἰς τὸ πρόσωπο τοῦ θεοῦ Ἀχιλλέως
 καὶ τοῦ κάμου ὑπόσχεσιν νὰ δώσω τὴν Ἑλένην
 μ' ὅσους ἐπῆρε θησαυροὺς ἔς τὰ βαθουλά καράβια 115
 ἔς τὴν Τυοῖαν ὁ Ἀλέξανδρος, ποῦ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς ἔχθρας.

εἰς τοὺς Ἀτρεΐδαις, κ' ἔπειτα νὰ λάβουν τὸ ἓνα μέρος
 οἱ Ἀχαιοὶ τῶν θησαυρῶν ποῦ ἡ πόλις ταύτη κλείει
 καὶ ὄρκον νὰ κάμουν ἔπειτα οἱ γέροντες τῶν Τρώων
 πῶς ὅλα εἰς δύο θὰ μοιρασθοῦν, χωρὶς τὸ οὐδὲν νὰ κρύβουν, 120
 ἀπ' ὅσα κλείει μέσα της ἡ ζηλεμένη πόλις
 ἀλλὰ τί διαλογίζεται ἔς τὰ στήθη μου ἡ ψυχὴ μου;
 νὰ μὴ προσπέσω ἐγὼ ἔς αὐτόν· δὲν θέλει μ' ἐλεήσει
 καὶ ἔς τὸν ἰκέτην ἀσεβῆς θὰ μὲ φονεύσῃ ὡς θὰ ἔμαι
 γυμνὸς ἀπ' ὄλο τ' ἄρματα, σὰν ἀνανδρὴ γυναῖκα. 125
 μ' αὐτὸν δὲν γίνεται ἀπὸ δρυ ν' ἀρχίσ' ἢ ἀπὸ πέτραν
 κανεὶς ἐδῶ νὰ φλυαρῇ, καθὼς τὸ συνειθίζουν
 μονάχοι νὰ γλυκομιλοῦν ἀγόρι καὶ παρθένα.
 καὶ νὰ ριχθοῦμε εἶναι καλὸν ἀμέσως ἔς τὸν ἀγῶνα
 νὰ ἰδοῦμε εἰς ποῖον θέλει ὁ Ζεὺς τὴν νίκην νὰ χαρίσῃ. 130
 Μὲ αὐτὰ ἔς τὸ νοῦ περίμενε, κ' ἐπάνω του ὁ Πηλεΐδης
 ἦλθεν ὡσάν ὁ μαχητὴς κορυφοσειστής Ἄρης
 μὲ τὸ δεξι τινάζοντας τὸ φράξο τοῦ Πηλίου
 φρικτὸ καὶ τ' ἄρματα ἔλαμπαν ὀλόγυρά του, ὡς λάμπει
 φλόγ' ἀναμμέν' ἢ τὴν αὐγὴν τὸ πρῶτο φῶς τοῦ ἡλίου. 135
 Ἄμα τὸν εἶδε ἐτρόμαξεν ὁ Ἐκτώρ καὶ νὰ μείνῃ
 ἔς τὴν πύλην δὲν τοῦ βάσταξεν, ἀλλ' ἐφυγεν ἐμπρὸς του
 καὶ θαρρετὸς ἔς τὰ πόδια του τοῦ ἐχύθηκε ὁ Πηλεΐδης
 καθὼς ἔς τὰ ὄρη μὲ ὄρμην ποῦ ἄλλο πουλὶ δὲν ἔχει
 χύνεναί ἔς τὴν δειλόψυχην τρυγόνά τὸ ξεφτέρι. 140
 Καὶ ὅπως τοῦ φεύγει αὐτὴ ξυστὰ κρώζει κατόπι ἐκεῖνο
 καὶ τὴν στενεύει ἀπὸ κοντά, μὲ λύσσαν νὰ τὴν πιᾶσῃ
 μὲ τόσην κυνηγοῦσε ὄρμην τὸν Ἐκτορα ὁ Πηλεΐδης
 κ' ἔτρεχ' ἐκεῖνος ἀστραπὴ ἔς τὸ τεῖχος ἄκρη ἄκρη.
 καὶ ἀφοῦ τὴν ἄγρια σικιά περάσαν καὶ τὴν ῥάχην 145
 ἔξ' ἀπ' τὸ τεῖχος παντοτε μὲ τὸν μεγάλον δρόμον,
 ἐφθασαν ὅπου δυὸ κρουνιαὶς καθάραις ἀναβρῦζον
 κ' εἶναι τοῦ βαθυρέματου Σκαμιάνδρου ἢ νερομάνναις.
 τῆς μίας ῥέουσι καθαρὰ τὰ χλιαρὰ νερά της
 καὶ ἀχνὸς σηκώνεται ἀπ' αὐτὴν ὡς νὰ βγαίνει ἀπὸ φλόγα. 150
 Τῆς ἄλλης εἶναι τὰ νερά κατὰκρυα σὰν χαλάξι
 ὡσάν τὸ χιόν' ἢ κροῦσταλλος καὶ μέσ' ἔς τὸ καλοκαίρι.
 Κ' ἦσαν ἐκεῖ τὰ πλύσταριά, πλατύχωρα καὶ ὄραϊα,
 λίθινα, ὅπου ἐλεύκαιναν ἢ δμόκλιναίς τῶν Τρώων
 καὶ ἡ κόραις ἢ καλόμορφαις τὰ ἐνδύματα τὰ ὄραϊα, 155
 ὅταν, πρὶν ἔλθουν οἱ Ἀχαιοὶ, καιροῦς εἰρήνης εἶχαν,
 κεῖ προσπεράσαν φεύγοντας ὁ ἕνας ἂν καὶ ἀνδρείους
 διώκτης ὁ ἄλλος, ἔς τὴν ἀνδρεία πολὺ ἀνώτερός του,
 μὲ ὄρμην σφοδρὰν ὅτι γι' αὐτοὺς τοῦ δρόμου τὸ βραβεῖον
 δὲν ἦν αὐτὰ ποῦ δίδοντο, σπαιτὸ τοῦ δέρμα ταύρου, 160
 ἀλλ' ἡ βούβη τοῦ Ἐκτορος, μεγάλου πλάγιστος

- Καὶ ὡς ἵπποι στερεόποδες τὰ τέρματα γυρίζουν
 σφοδρὰ τετραποδίζοντας κ' ἔχουν βραβεῖον μέγα
 ἔς ἀγῶνα πεθασμένον ἀνδρὸς ἢ τρίποδα ἢ γυναῖκα,
 ὅμοια μὲ πόδι ἀκράτητο τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου 165
 κείνοι ἐγυρίσαν τρεῖς φοραῖς· καὶ ὄλ' οἱ θεοὶ τοὺς βλέπαν,
 καὶ ἄρχισε τότε τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας·
 «ἄλ' ἀνδρα βλέπω ἀγαπητὸν κακὰ κνηνηγμένον
 ἐκεῖ ἔς τὰ τεῖχη ὀλόγυρα, καὶ τὴν καρδίᾳ μου σφάζει
 τοῦ Ἔκτορος ὁ κίνδυνος ποῦ τόσα μῶχει κάφη 170
 μόσχων μηριά ἔς τὰς κορυφαῖς τῆς Ἰδης καὶ ἄλλα ἐπάνω
 εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ ἰδοὺ τὸν κατατρέχει τώρα
 ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλεὺς ὀλόγυρα εἰς τὴν Τροίαν.
 τώρα σκεφθεῖτε τό, ὦ θεοί, νὰ σώσωμεν ἂν πρέπει
 τὸν Ἔκτορα ἀπ' τὸν θάνατον, ἢ ἐξαίσιος ὅπως εἶναι, 175
 θὲ νὰ τὸν ὑποτάξωμεν ἔς τὴν λόγχην τοῦ Ἀχιλλέως.»
 Καὶ ἡ γλανκόμματη Ἀθηνᾶ τοῦ ἀπάντησε καὶ εἶπε·
 «πατέρα μαυροσύννεφε, κεραυνοφόρε τί εἶπες!
 ἀνδρα θνητὸν, ποῦ ἀπ' ἀρχῆς δὲν ἔχει δῶσ' ἢ μοῖρα,
 ἀπ' τὰ δεσμὰ τοῦ ἄχαρον θανάτου θ' ἀπολύσης; 183
 κάμε το, ἀλλὰ μὴ καρτερῆς νὰ σοῦ τὸ στέρεξωμ' ὄλοι.»
 Καὶ τῆς ἀπάντησεν ὁ Ζεὺς ὁ νεφελοσυνάκτης.
 «ὦ τέκνον μου, κάμε καρδίᾳ, ἢ τὴν ψυχὴν δὲν εἶπα
 τὸν λόγον ὅπου ἐπρόφερα καὶ μαλακὸν θὰ μ' εὖρης.
 Καὶ ὅτι ἔς τὸ νοῦ σου ἐπιθυμεῖς, νὰ κάμης μὴν ἀγῶνις.» 180
 Μὲ αὐτὰ τὴν αὐτοπρόθυμην θεῶν παρακινουσε
 κ' εὐθύς ἀπὸ ταῖς κορυφαῖς τοῦ Ὀλύμπου ἐχύθη ἐκείνη.
 Καὶ ἀδιάκοπα τὸν Ἔκτορα κατὰτρεχε ὁ Πηλεΐδης
 σὰν σκύλος ὅπου σήκωσεν ἀλάφι ἀπ' τὴν μονίᾳ του
 καὶ ἔς τοῦ βουνοῦ τὰ σύλλακκα, ἔς τοὺς λόγγους τὸ ξετρέχει 199
 καὶ ἂν κάτω ἀπὸ χαμόδενδρο κρυμμένο τοῦ ξεφύγη
 ὁ σκύλος τρέχει ὡς νὰ τὸ εὐρήῃ ἔς τὰ χνάρια του πατῶντας.
 ὁμοίως δὲν ἐκρύβονταν ὁ Ἔκτωρ τοῦ Ἀχιλλέως.
 Καὶ ὅσαις φοραῖς μὲ σκίρωμα πρὸς τὰς Δαρδάνιαις πύλαις
 ἐχύνετο νὰ πεταχθῆ, ἔς τοὺς πύργους ἀποκάτω, 195
 νὰ τὸ βοηθήσουν ἀνωθεν ἐκεῖνοι μὲ τ' ἀκόντια.
 πρόφθανε καὶ τὸν ἐσπρωγνε κατὰ τὴν πεδιάδα
 ὁ Ἀχιλλεὺς, κ' ἔτρεχε αὐτὸς ἔς τῆς πόλεως πρὸς τὸ μέρος.
 καὶ ὅπως ἔς τὸν ὕπνον δὲν μορεῖς νὰ καταφθάσης ἄλλον
 καὶ τοῦτος νὰ ξεφύγη σέ, παρόμοια νὰ τὸν πιάσῃ 200
 δὲν ἠμποροῦσ' ὁ Ἀχιλλεὺς, οὔτε νὰ φύγη ἐκεῖνος.
 Καὶ πῶς ἀπὸ τὸ θάνατον θὰ εἶχε φύγη ὁ Ἔκτωρ,
 ἂν δὲν ἐσίμων' ὕστερη φορὰ σιμὰ τον ὁ Φοῖβος
 ἔς τὰ γόνάτα του δύναμιν καὶ ἔς τὴν ψυχὴν νὰ δώσῃ;
 καὶ ἂν δὲν ἠμποδίζ' ὁ Ἀχιλλεὺς, μὲ κύματα τὰ πλήθη 205

ἄλλος ποῦ πρωτοκτύπησε, κ' ὕστερος κείνος ἔλθη.
 Ἄλλ' ὅταν τέταρτην φορὴν εἰς ταῖς πηγαῖς ἐφθύσαν
 τότ' ἔσφησε τ' ὀλόχουσο στατέρι του ὁ πατέρας
 καὶ δύο μοῖραις ἔβαλε τοῦ τεντωτοῦ θανάτου, 210
 μοῖραν ἐδῶ τοῦ Ἔκτορος κ' ἐκεῖ τοῦ Ἀχιλλέως.
 τὸ σήκωσε καὶ ἔγυρε τοῦ Ἔκτορος ἡ μοῖρα
 ὧς εἰς τὸν Ἄδην, κ' ἔφυγεν ἀπὸ σιμά του ὁ Φοῖβος.
 καὶ ἦλθε τότε ἡ Ἀθηνᾶ, ἕς τὸ πλάγι τοῦ Πηλεΐδη
 καὶ τοῦ ἔλεγε «δίφιλε, λαμπρότατε Ἀχιλλέα, 215
 τώρα θὰ πάρωμεν ἐμεῖς δόξαν λαμπρὰν, ἐλπίζω,
 τοῦτον νεκρὸν νὰ φέρωμεν ἕς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα
 τὸν Ἔκτορα, ὁποῦ ἄσβεστον πολέμου δίψαν εἶχε,
 δὲν γίνεται ἀπ' τὰ χέρια μας τώρα νὰ φύγη πλέον
 ὕσα καὶ ἀνκάμη χάριν του ὁ μακροβόλος Φοῖβος, 220
 καὶ ἀν κωλισθῆ γονατιστὸς πρὸς τὸν πατέρα Δ'α.
 Ἄλλὰ δῶ μείνε ἀνάσασιν νὰ πάρῃς καὶ πηγαίνω
 καὶ θὰ τὸν πείσω ἀντίστηθα μὲ σὲ νὰ πολεμήσῃ.»
 Τῆς Ἀθηνᾶς ὑπάκουσε καὶ ἐχάρηκε ὁ Πηλεΐδης,
 κ' ἐστάθη στὸ χαλκόλογγο κοντὰρι ἀκκουμπισμένος, 225
 αὐτοῦ τὸν ἄφησε ἡ θεά, καὶ ἕς ὄλο της τὸ σῶμα
 καὶ ἕς τὴν ἀκούραστην φωνὴν τοῦ Δηϊφόβου ὠμοιώθη.
 κ' ἤυρε τὸν θεῖον Ἔκτορα, πλησίασε καὶ τοῦ πε
 «ἕς τὰ στενὰ σ' ἔχει, ἀγαπητέ, ὁ γλήγορος Πηλεΐδης,
 ποῦ ὀλόγυρα σὲ κυνηγᾷ ἕς τὰ τεῖχη τοῦ Πριάμου· 230
 ἀλλ' ἄς μείνωμεν ἀκλόνητοι μαζί ν' ἀντισταθῶμεν».
 Καὶ ὁ μέγας τῆς ἀπάντησεν, ὁ λοφοσειστής Ἔκτωρ.
 «Δηϊφὸβ' ἐγὼ πάντοτε σὲ πρῶτον ἀγαποῦσα
 ἀπ' ὅσους γέννησ' ἀδελφοὺς ἡ Ἐκάβη τοῦ Πριάμου,
 ἀλλὰ τῶρ' ἀκριβώτερα θὰ σὲ τιμήσῃ ὁ νοῦς μου. 235
 ἀφοῦ μ' εἶδαν τὰ μάτια σου, νὰ βγῆς ἀπὸ τὸ τεῖχος
 ἐτόλμησες γι' ἀγάπη μου κ' οἱ ἄλλοι μέσα μένου.»
 Τότε ἡ γλαυκόφθαλμη θεὰ σ' ἐκείνον ἀπαντοῦσε
 «ἀγαπητέ, καὶ ἡ σεβαστὴ μητέρα καὶ ὁ πατέρας
 καὶ οἱ φίλοι ὅλοι ἀραδικῶς θεομά μ' ἐπαρακάλουν 240
 νὰ μείνω αὐτοῦ· τόσο πολὺς ὄλους τοὺς πῆρε τρόμος.
 ἀλλὰ ἐμὲ βασάνιζεν ὁ πόνος σου, ἀδελφέ μου.
 καὶ ἄς πεταχθοῦμε τώρα εὐθύς ἕς τὴν μάχην καὶ ἄς βροντήσουν
 γενναῖα τὰ κοντάρια μας, νὰ ἰδοῦμε ἀν ὁ Πηλεΐδης
 τὰ αἱματωμένα λάφυρα θὰ πάρῃ τῶν κορμιῶν μας 245
 ἕς ταῖς πύρναϊς ἢ ἀπ' τὴν λόγχην σου θὰ ξεψυχήσῃ ἐκεῖνος»
 Εἶπε ἡ Θεὰ καὶ δίβουλα ξεκίνησε αὐτὴ πρώτη
 καὶ ὅταν αὐτοὶ προχώρησαν κ' εὐρέθησαν ἀντίκρου
 ὁ Ἔκτωρ πρωτομίλησεν «ἐμπρὸς σου δὲν θὰ φύγω,
 Πηλεΐδη, πλέον ὡς προτοῦ, ποῦ ὀλόγυρα εἰς τὰ τεῖχη 250
 καὶ ἔπειτα εἰς τὴν ὀρμὴν σου εἰς τὴν ὀρμὴν σου

- νὰ μείνω δὲν ἐτόλμησα· τώρα ἡ ψυχὴ μου θέλει
 ἀντίμαχα νὰ σοῦ στηθῶ· θὰ πέσης ἢ θὰ πέσω.
 Καὶ πρῶτ' ἄς συμφωνήσωμε καὶ μάρτυρες μεγάλοι 255
 θὰ ἴναι οἱ θεοὶ καὶ ἔφοροι ἔς τὸ λόγο ποῦ θὰ εἰποῦμε.
 ἄλρεπα ἐγὼ τὸ σῶμά σου δὲν θὰ χαλάσω, ἂν ἴσως
 μοῦ δώσῃ ὁ Δίας δύναμιν καὶ τὴν ζωὴν σοῦ πάρω·
 γυμνὸν ἂπ' τ' ἄρματα λαμπρὰ τὸ σῶμά σου, ὦ Πηλείδη,
 θὰ δώσω ἐγὼ τῶν Ἀχαιῶν ἴμοια καὶ σὺ νὰ πράξῃς. »
 Μ' ἄγριο βλέμμ' ἀπάντησεν ὁ γλήγορος Πηλείδης· 260
 « μὴ μοῦ προφέρῃς σύμβασες, ὦ Ἔκτωρ μισητῆ μου,
 λεοντάρια καὶ ἄνθρωποι ποτὲ δὲν ὤμοσαν εἰρήνην,
 λύκοι καὶ ἀρνιά δὲν γίνεται ποτὲ νὰ ὁμογνωμήσουν
 ἄλλ' ἔχθραν ἔχουν ἄσπονδην κακὴν ἀνάμεσόν τους.
 Τόσο κ' ἐγὼ δὲν δύναμαι ποτὲ νὰ σ' ἀγαπήσω 265
 καὶ ὄρκους δὲν θὰ ὁμόσωμεν πρὶν ἓνας ἂπ' τοὺς δύο
 χορτάσι μετὰ τὸ αἷμά του τὸν ἀνδρειωμένον Ἄρην.
 Κάθε ἀρετὴν πολεμικὴν νὰ θυμηθῆς εἶν' ὥρα
 καλὸς νὰ δείξῃς λογιστὴς καὶ μαχητὴς ἀνδρείος·
 ἀποφυγὴν δὲν ἔχεις πλειά, ἔς τὴν λόγχην μου ἀποκάτω 270
 θὰ σὲ δαμάσῃ ἢ Ἀθηναῖ· καὶ θὰ πλερώσῃς ὄλον
 τὸν πόνον τῶν συντρόφων μου ποῦ ἡ λόγχη σου ἔχει σφάξῃ. »
 Εἶπε καὶ τὸ μακρόσκιον ξετίναξε κοντάρι.
 Καθὼς τὸ εἶδε ἐκάθησε νὰ τὸ ξεφυγῇ ὁ Ἔκτωρ
 κ' ἐπέταξε ἂπ' ἐπάνω του τὸ χάλκινο κοντάρι 275
 καὶ αὐτοῦ στυλώθη μέσ' ἔς τὴν γῆν· κ' ἢ Ἀθηναῖ τὸ παίρνει
 καί, ἀπὸ τὸν Ἔκτορα κρυφὰ τὸ δίδει τοῦ Ἀχιλλέως.
 Ὁ Ἔκτωρ τότε ὠμίλησε ἔς τὸν ἄψογον Πηλείδην·
 « δὲν πέτυχες, ἰσόθεε Πηλείδη, μήτε ὁ Δίας
 σοῦ εἶπε ἀκόμα, ὡς ἔλεγες τὸ πότε θ' ἀποθάνω. 280
 ἄλλ' ἔχεις λόγια στρογγυλὰ καὶ κλεφτολόγος εἶσαι
 νὰ μὲ δειλιάσῃς, ἔς τὴν ψυχὴν τὸ θάρρος νὰ νεκρώσῃς.
 δὲν φεύγω ἐγὼ, τὴν λόγχην σου ἔς τὰς πλάταις νὰ μοῦ ἐμπήξῃς
 ἀλλὰ ἔς τὸ στηθος, ποῦ ἄντικρυς προβάλλω, πέρασέ την,·
 ἂν τοῦτο θέλῃσῃ ὁ θεός· ὡς τόσο ἂπ' τὴν δικήν μου. 285
 φυλάξου, κ' εἶθε ὀλόβολο ἔς τὰ σπλάχνα σου νὰ φθάσῃ
 ἔς τοὺς Τρῶας ἐλαφρότερον θὰ κάμῃ τὸν ἀγῶνα
 ὁ θάνατός σου, ὅτι ἔσῃ τὴν συμφορὰν τους βλέπων. »
 Εἶπε καὶ τὸ μακρόσκιον ξετίναξε κοντάρι
 καὶ τοῦ Πηλείδη ἐπίτυχε ἔς τὴν μέσσην τὴν ἀσπίδα. 290
 ἀλλὰ τινάχθηκε μακρὰν ἂπ' τὴν ἀσπίδα ἐκεῖνο.
 Χαμένο εἶδε τ' ἀκόντι του ὁ Ἔκτωρ κ' ἐχολώθη,
 κατηφιασμένος ἔμεινε, ποῦ ἄλλην δὲν εἶχε λόγχην.
 Ἐἔσυρε δυνατὴν φωνὴν νὰ εἰπῇ τοῦ Δηϊφόβου
 κοντάρι νὰ τοῦ φέρῃ εὐθύς, καὶ αὐτὸς ἐκεῖ δὲν ἦταν. 295
 καὶ ὁ Πηλεὶδης ἐπὶ τῷ πνεύματι του καὶ εἶπε.

«Τὸ βλέπω, ὦϊμένα ποῦ οἱ θεοὶ μ' ἐκάλεσαν ἔς τὸν Ἕδην·
 τὸν ἥρωα Διήφοβον ἐπίστενα κοντά μου
 κ' εἶναι ἔς το τεῖχος· ἡ Ἄθηνᾶ μ' ἐτύφλωσε μὲ δόλον. 310
 θάνατος τώρα μ' εὔρηκε κακός, μακράν δὲν εἶναι.
 ἄχ! τοῦτο ἠθέλαν ἅπ' ἀρχῆς ὁ Ζεὺς καὶ ὁ μακροβόλος
 υἱός του, αὐτοὶ ποῦ πρόθυμα μὲ προστατεύειν πρῶτα.
 Καὶ ἡ μοῖρα τώρα μ' ἐπίασεν. Ἄλλὰ χωρὶς ἀγῶνα
 ἄδοξα δὲν θὰ πέσω ἐγὼ καὶ πρῶτα κἀτι μέγα
 θὰ πράξω καὶ ὅσοι γεννηθοῦν κατόπιν νὰ τὸ μάθουν.» 305
 Εἶπεν αὐτὰ κ' ἔσχε· εὐθὺς ἀκονημένο ξίφος
 ποῦ ἔς τὸ μηρί του ἐκρέμουνταν καὶ δυνατὸ καὶ μέγα,
 μαζώχθη καὶ ὡσάν ἀετὸς ἐχύθ' ὑψηλοπέτης
 ποῦ ἔς τὴν πεδιάδα χύνεται μέσ' ἀπὸ μαῦρα νέφη
 λαγὸν ν' ἀρπάξῃ ἀνάνδρον ἢ τρυφερὰν ἀρνάδα· 310
 τόσο καὶ ὁ Ἔκτωρ ὤρηψε τινάζοντας τὸ ξίφος.
 Πετάρθη πάλιν καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς μὲ ὀρμὴν πολέμου ἀγρίαν,
 τὴν ἐξαισίαν πρόβαλεν ἀσπίδα του εἰς τὸ στήθος,
 μὲ τὸ κεφάλι ἐκλιν' ἐμπρὸς τὴν περικεφαλαίαν,
 καὶ ὀλόγνα ἀναδεύονταν ἢ ὀλόχρυσες πλεξίδες, 315
 ποῦ ἀπὸ τὸν κῶνον ἔσυρε πυκναῖς τοῦ Ἡφαίστου ἡ τέχνη
 καὶ ὅπως μὲς τ' ἄστρα προχωρεῖ λαμπρὸς ὁ ἀποσπερίτης,
 ποῦ εἶναι τ' ὠραιότερο μὲς τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια
 τόσον ἢ λόγχη ἔλαμπε, ποῦ ἔς τὸ δεξιὸν τοῦ ἐκεῖνος
 ἐτίναξε κακόγγωμα ἔς τὸν Ἔκτορα τὸν θεῖον 320
 κυττώντας ξέσκεπον νὰ εὐρῆ τὸ τρυφερό του σῶμα.
 τὸ ἄλλο σῶμα ἐσκέπαζαν τὰ χάλκιν' ἄρουρά του
 τὰ ὠραῖα, ποῦ ἀπ' τὸ λείψανον ἐπῆρε τοῦ Πατρόκλου·
 ἀλλ' ὄχι ὅπου ὁ τράχηλος χωρίζει ἀπὸ τὸν ὄμιον
 καὶ ὅπου ἀπίστευτην ὄσπῃν ὀβύν' ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, 325
 ἐκεῖ τὸν λόγχις ὁ Ἀχιλλεὺς, ἐπάνω του ὡς ὠρμοῦσε,
 καὶ ἀπ' τὸν ἀπαλὸν τράχηλον ἀντίκειν ἐβγήκε ἡ λόγχη
 δὲν τοῦ ἔκοψε τὸν λάρυγγα τὸ χαλκοφόρο ἀκόντι,
 διὰ νὰ ἔχη ἀκόμη τὴν λαλιά ἔς τὸν ἄλλον ν' ἀπαντήσῃ
 κ' ἐπάνω του, ἀφοῦ ἔπεσε, καυχῆθηκε ὁ Πηλεΐδης. 330
 «ὦ Ἔκτορ, ὅταν φόνευσεν τὸν Πάτροκλον, νὰ πάθῃς
 δὲν εἶχες φόβον, οὔτ' ἐμέ, ποῦ ἔλειπα ἐστοχάσθης,
 ἀνόητε, κ' εὐρίσκομουν ἐγὼ ἔς τὰ κοῖλα πλοῖα
 ἐκδικητῆς του, ἔς τὴν ἀνδρεία πολὺ καλλίτερός σου,
 ποῦ τώρα σὲ θανάτωσα· καὶ σὲ θὰ σύρουν σκύλοι, 335
 ἐνῶ ἐκεῖνοι οἱ Ἀχαιοὶ μὲ μνήμα θὰ τιμῆσουν.»
 Καὶ ὁ Ἔκτωρ τοῦ ἀπάντησε μὲ τὴν ψυχὴν ἔς τὸ στόμα·
 ἄχ! τὴν ζωὴν σου νὰ χαρῆς καὶ τῶν γλυκῶν γονέων
 μὴ θέλῃς βροῶσιν τῶν σκυλιῶν ἔς ταις γούρμναις νὰ μ' ἀφήσῃς
 δέξου ἀπὸ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν σεπτὴν μητέρα 340
 αὐτοῦ γούρμναις καὶ χαλκῶν καὶ σιγῆς τὰ γούρμναις μου

- ὀπίσω δὲ τὸ σῶμά μου, κ' ἐμὲ τὸν πεθαμένον
 θὰ καταλύσουν ἕς τὴν πυρὰν οἱ ἄνδρες καὶ ἡ μητέραίς.»
- Μ'** ἄγριο βλέμμ' ἀπάντησεν ὁ γλήγορος Πηλεΐδης
 «μὴ μ' ἐξορκίζης, σκύλλαρε, ἕς ὅτι ἀγαπᾷ ἡ καρδιά μου. 345
 τόσο νὰ μ' ἄφηγε ἡ ψυχὴ κομμάτια νὰ σοῦ φάγω
 ὦμὸν ἐγὼ τὸ σῶμα σου, γιὰ ὅσα μῶχης κάμη,
 ὅσο ἀπ' τὸ στόμα τῶν σκυλιῶν κανεῖς τὴν κεφαλὴν σου
 δὲν θὰ φυλάξῃ καὶ ἂν ἐδῶ ζυγοςτατοῦσε δῶρα 350
 εἰκοσοπλάσια πάντοτε καὶ ἂν ὑποσχόνταν καὶ ἄλλα·
 καὶ ὁ Δαρδανίδης Πριάμος νὰ πρόσφερεν χρυσάφι
 τοῦ σώματός σου ἐξαγοράν· ποτὲ δὲν θὰ σὲ κλάψῃ
 ἡ μάνα ὅπου σ' ἐγέννησε, ἕς τὴν νεκρικὴν σου κλίνην
 ἀλλὰ ἐσεὶ συγκόκκαλον τ' ἀγρίμια θὰ σπαράξουν.»
- Καὶ** ξεψυχῶντας τοῦ ἔλεγεν ὁ λοροσεΐτης Ἔκτωρ· 355
 «τὸ βλέπω ἀπὸ τὴν ὄψιν σου, πῶς δὲν θὰ σὲ μαλαξῶ
 κ' εἶναι ἡ καρδιά σου σίδερο· μόνον στοχάσου τώρα,
 μὴ ἐξ ἀφορμῆς μου ὀργὴ θεϊκὴ σὲ εὔρῃ τὴν ἡμέραν
 ποῦ ἔμπροσθεν τῶν Σκαιῶν Πυλῶν ὁ Ἄλεξανδρος καὶ ὁ Φοῖβος
 θεὸς νὰ σοῦ πάρουν τὴν ζωὴν, ἐξαισίε πολεμάρχε!» 360
- Μὲ** αὐτὰ τὰ λόγι' ἀπέθανε καὶ παραπονεμένη
 σοῦ ἄφησε τῆς νεότητος καὶ τῆς ἀνδρείας τὴν χάριν
 ἀπὸ τὰ μέλη του ἡ ψυχὴ κατέβαινε ἕς τὸν Ἄδην·
 καὶ κείνον πάλιν καὶ πικρὸν προσφώνησε ὁ Πηλεΐδης 365
 «πήγαίνε κ' ἐγὼ καρτερῶ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου
 ποῦ ὁ Ζεὺς κ' οἱ ἄλλοι ἀθάνατοι γιὰ μὲ θ' ἀποφασίσουν»
Καὶ ἀφοῦ τὴν λόγῃν τρίβηξε, καὶ ἀπόθεσε, ἀπ' τὸ σῶμα,
 τὸν γύνωσε ἀπὸ τ' ἄρματα ἕς τὸ αἷμά του βαμμένα
 κ' ἔτρεχαν ὄλ' οἱ Ἀχαιοὶ καὶ γύρω θεωροῦσαν 370
 τοῦ Ἔκτορος τὸ ἀνάστημα, τὴν ὄμορφον εἰδὴ του
 καὶ δὲν ἐσίωψε κανεῖς χωρὶς νὰ τὸν κεντήσῃ.
 καὶ τότε κάποιος ἔλεγε κυττωντίας τον πλησίον·
 «ὦ πόσο μαλακώτερα πιάνει' ὁ Ἔκτωρ τώρα,
 παρ' ὅταν ἔβαλε φωτιά νὰ κάρῃ τὰ καράβια.»
- Αὐτὰ** ἐλέγαν κ' ἔπειτα σιμὰ τὸν ἐκεντοῦσαν. 375
 καὶ ἀφοῦ τὸν ἀπογύμνωσεν ὁ θεῖος Ἀχιλλέας
 ἐστήθη αὐτοῦ καὶ ὠμίλησε τῶν Ἀχαιῶν, ἕς τὴν μέσην,
 «ὦ φίλοι σεῖς, ὦ ἀρχηγοὶ προστάτες τῶν Ἀργείων,
 ἀφοῦ μᾶς ἔδωκαν οἱ Ἀχαιοὶ νὰ πέσῃ αὐτὸς ὁ ἄνδρας
 ποῦ ὅλοι δὲν μᾶς πλήγωσαν ὅσον αὐτὸς καὶ μόνος, 380
 τὴν πόλιν των ἄς ζώσωμεν ἕμεις μὲ τ' ἄρματά μας
 νὰ ἰδοῦμε τί ἔχουν κατὰ νοῦν νὰ πράξουν τώρα οἱ Τρῶες.
 θ' ἀφήσουν τὴν ἀκρόπολιν τώρα ποῦ αὐτὸς ἐχάθη
 ἢ καὶ χωρὶς τὸν Ἔκτορα θ' ἀγωνισθοῦν ἀκόμη·
 ἀλλὰ τί διελογίστηκε τοῦτα ἡ ψυχὴ μου τώρα; 385
 ἄλλοι ποῦ κ' ἀφάρτουσε πικρὸς κείνου τὸ πᾶσι ἕς τὰς πρῶμνας

- ὁ Πάτροκλος, ποῦ ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ τὸν λησμονήσω
ἐνόσω μὲ τοὺς ζωντανοὺς κινῶ τὰ γόνατά μου.
- Κ' εἴαν οἱ πεθαμένοι ἐκεῖ ᾿ς τὸν Ἄδη λησμονοῦνται
κ' ἐκεῖ θὲ νὰ θυμᾶμαι ἐγὼ τὸν ποθητόν μου φίλον. 390
- Τώρα, παιδιὰ τῶν Ἀχαιῶν, ἄς γύρωμε ᾿ς τὰ πλοῖα
μὲ τοῦτον καὶ ἄς σηκώσωμε παιᾶνα νικηφόρον
νίκην λαμπρὴν ἐλήραμεν· φονεύσαμεν τὸν θεῖον
Ἐκτορα, ὅπου τὸν δόξαζαν ὥσαν θεὸν οἱ Τρῶες.»
- Αὐτὰ πε κ' ἔργ' ἀπάνθρωπα ᾿ς τὸν Ἐκτορα ἐσοφίσθη· 395
τῶν δυὸ ποδιῶν τοῦ ἐτρύπησε τὰ νεῦρ' ἀπὸ ταῖς φτέρναις
ὥς τ' ἀστραγάλι, καὶ λουριὰ τοὺς πέρασε ἀπὸ μέσα,
τὸν κρέμασε ἀπ' τὴν ἄμαξαν νὰ σέρνῃ τὸ κεφάλι,
σήκωσε τὰ λαμπρῶ ἄρματα καὶ ἀνέβη αὐτὸς ᾿ς τ' ἄμαξι, 400
καὶ τὰ πουλάρια ἐρράβδισε ποῦ πρόθυμα ἐπετάξαν·
σκόνῃν ἐσήκωνε ὁ νεκρὸς, καὶ τὰ μαλλιά ἀπλωμένα
᾿ς τὸ χῶμα καὶ ὄλ' ἤ κεφαλῇ, χαριτωμένη πρῶτα,
ποῦ τώρα ὁ Ζεὺς τὴν ἔδωκεν εἰς τῶν ἐχθρῶν τὰ χέρια
νὰ τὴν χαλάσουν ἄσχημα ᾿ς τὴν γῆν τὴν πατρικὴν του.
- Καὶ ἄμ' εἶδ' ἐκεῖ νὰ σύρεται ᾿ς τὸ χῶμα τὸ παιδί της 405
ἔβαλε τὰ ξεφωγητὰ καὶ ἀνέσπα τὰ μαλλιά της
καὶ τὴν λαμπρὴν μαντήλιαν τῆς ἐπέταξε ἢ μητέρα·
μ' αὐτὴν καὶ ὁ γέρος ἐκλαιε, καὶ ὀλόγουρα εἰς τὴν πόλιν
ὄλος ὠδύρετ' ὁ λαός, φρικτὰ θρηνηλογοῦσε.
- Κ' ἐφαίνεται ἀπαράλλακτα σὰν νὰ ἔρωγαν ἢ φλόγαις 410
πατόκορφα τὰ ὑψηλὰ πυργώματα τῆς Τροίας·
καὶ ὁ γέρος, εἰς τὸν πόνον του, νὰ πεταχθῇ καὶ νὰ ἔβγῃ
ἀπὸ ταῖς πύλαις ἤθελε καὶ μόλις τὸν κρατοῦσαν·
᾿ς τὴν λάσπην ἐκυλίωνταν, κατ' ὄνομα καθέναν
παρακολοῦσε κ' ἔλεγε· «ὅσο καὶ ἂν μ' ἀγαπάτε, 415
μὴ μὲ κρατεῖτε, φίλοι μου, ἀφήσετέ με μόνον
νὰ ἔβρω καὶ νὰ φθάσω ἐγὼ ᾿ς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα·
᾿ς τὸν ἄνδρα τὸν ἀνόσιον, τὸν ἄγριον, νὰ προσπέσω
ἴσως τὰ χρόνια σεβασθῇ καὶ λυπηθῇ τὸ γῆρας.
- Ἄμῃ μὲν μου ἔχει αὐτὸς πατέρα, τὸν Πηλέα 420
ποῦ τοῦτον γεννοανάστησε νὰ γείνῃ συμφορὰ μας,
κ' ἐμένα μάλιστα σκληρὰ τὰ σπλάχνα νὰ πληγώσῃ,
ποῦ τόσα μου σφαξέ παιδιὰ, περήφανα βλαστάρια.
Ἄλλα τὰ κλαίγω ἄλλὰ τοῦ ἐνὸς δριμύς με σφάζει ὁ πόνος
τοῦ Ἐκτορος, καὶ ὀγλήγορα ᾿ς τὸν Ἄδη θὰ με φέρῃ 425
νὰ ᾿χε πεθάνῃ κἀν αὐτὸς εἰς ταῖς δικαῖς μου ἀγκάλαις,
καὶ θὰ ἐξεθυμαίναμε ᾿ς τὰ δάκρυα, ᾿ς τοὺς θρήνους,
ἐγὼ, καὶ ὅπου τὸν γέννησεν, ἢ ἄμοισῃ μητέρα.»
- Ἐλεγε κλαίοντας καὶ ὁμοῦ στενάζαν κ' οἱ πολῖταις
καὶ ποικίλ' ἔμορθε λέγοντες τὸν γυναικῶς ἢ Ἐκάβῃ· 430
«Ὁρῶναι, εἰ ἀποθνήσκουσι καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιδημίας τοῦ
Restrictions apply.

- ἀφοῦ μοῦ ἀπέθανες ἐσὺ· ποῦ ἡμέρα νύκτα ἦσουν
 τὸ ζηλευτὸ καμάρι μου, καὶ ἡ Τρώϊσσαις καὶ οἱ Τρῶες
 σωτήηρα σ' εἶχαν καὶ ὡς θεὸν σὲ καλοδέχοντ' ὄλοι·
 ὄτ' εἶχαν δόξαν ἀπὸ σέ μεγάλην, ὅσο ἀκόμη 435
 ἐξοῦσαις, τῶρα σ' εὖρηκεν ὁ θάνατος καὶ ἡ μοῖρα.»
 Κ' εἶδισιν γὰρ τὸν Ἔκτορα δὲν εἶχε λάβη ἀκόμα
 ἢ σύντροφός του ὅτι κανεῖς νὰ τῆς εἰπῆ δὲν ἦλθε,
 πῶς ἔμενεν ὁ ἄνδρας τῆς ἀπὸ ταῖς πύλαις ἔξω.
 Ἄλλὰ μέσ' τὰ δωμάτια τῆς εἶχε ἔς τὸ χέρ' ὑφάδι 440
 διπλό, πορφύρεο, καὶ πολλὰ πλουμίδια τοῦ κεντοῦσε·
 καὶ εἰς ταῖς καλαῖς θεράπαιναις εἶπε ἔς τὴν στία νὰ στήσουν
 τρίποδα μέγαν, ἔτοιμα θερμὰ λουτρὰ νὰ γείνουν
 τοῦ Ἔκτορος ποῦ ἔμελλε νὰ γύρη ἀπὸ τὴν μάχην·
 καὶ ποῦ νὰ ξεύρη ὅτι μακρὰν ἀπὸ λουτρὰ τὸν εἶχε 445
 ἦδ' ὑποτάξ' ἢ Ἀθηνᾶ ἔς τὴν λόγχην τοῦ Ἀχιλλέως·
 καὶ ὡς ἄκουσε ξεφωνητὰ καὶ κλαύματ' ἀπ' τὸν πύργον,
 ἐσείσθηκαν τὰ μέλη τῆς, τῆς ἔπεσε ἡ περόνη
 κ' εἶπε πρὸς ταῖς θεράπαιναις· «μαζί μου ἔλατε δύο,
 τὸ τί συμβαίνει θεὲ νὰ ἰδῶ· τῆς σεβαστῆς μου Ἐκάβης 450
 τὴν φωνὴν ἄκουσα· ἡ καρδιά ἔς τὸ στήθος μου σπαράζει
 κατὰ τὸ στόμα· ἐπέτρωσαν τὰ γόνατά μου κάτω
 κᾶτι κακὸν εἶναι κοντὰ ἔς τὰ τέκνα τοῦ Πριάμου.
 Πολὺ φοβοῦμαι—καὶ ἄμποτε τ' αὐτιά μου μὴ τ' ἀκούσουν—
 τὸν Ἔκτορα τὸν τολμηρὸν μὴ μῶχην ἀπομονώσῃ 455
 ὁ Ἀχιλλεὺς κατάποδα μακρὰν ἀπὸ τὰ τεῖχη,
 καὶ τὴν πικρὴν του ἀνδραγαθία γὰρ πάντοτ' ἔχη σβύση.
 Ὅτι ποτὲ δὲν ἔμενε ἔς τὸ πλῆθος καὶ ἔς τὴν τάξιν,
 ἀλλὰ προέτρεχε πολὺ μὲ ἀτρόμητον ἀνδρείαν.»
 Εἶπε καὶ ἀπὸ τὸ μέγαρο πετάχθη φρενιασμένη 460
 μὲ κτυποκάρδι τρομερό, καὶ ὀπίσω τῆς ἢ κόρας.
 Καὶ ὅταν ἔς τὸν πύργον ἔφθασε μέσ' τῶν ἀνδρῶν τὸ πλῆθος,
 ὀρθῆ ἔς τὸ τεῖχος κύτταξε, κ' ἔμπρὸς ἔς τὴν πόλιν κάτω
 τὸν εἶδε αὐτὸν συρόμενον, καὶ τὰ γοργὰ πουλάρια
 ἀφῶντοιστα ἔς τῶν Ἀχαιῶν ταῖς πρύμναις τὸν τραβοῦσαν. 465
 Μαῦρον σκοτάδι ἐσκέπασε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς
 κ' ἔπεσε ὀπίσω ἀνάσιελα μὲ τὴν ψυχὴν ἔς τὸ στόμα.
 Μακρὰν τῆς τὰ γιαδέματα πετάχθησαν τὰ ὄραϊα,
 τὸ διάδημα, μὲ τὴν λαμπρὴν μαντήλα καὶ τὸ δίκτυ
 καὶ τὸ μαγνάδι ὁποῦ ἡ χρυσὴ τῆς χάρισε Ἀφροδίτῃ, 470
 ὅταν τοῦ Ἀντίωνος τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ σπῆτι
 νύμφην ὁ Ἔκτωρ μὲ πολλὰ ποῦ ἔχε τῆς δόσῃ δῶρα.
 Κ' ἡ ἀνδράδελφαις δὲν ἔλειπαν αὐτοῦ καὶ ἡ συννουφάδες
 ποῦ τὴν βαστοῦσαν ἔτοιμην ἐκεῖ νὰ ξεψυχήσῃ.
 Καὶ ἅμα ἐπῆρε ἀγαπὸν ἔξεσπασε ἔς τὴν κλάψαν, 475
 κ' ἔλεγε μὲ ταῖς ἰσότησασιν· «Ἔκτορ! ὄμιε τὴν ἔσσην!

μὲ μίαν γεννηθήκαμε μοῖραν ἑμεῖς οἱ δύο,
 ἕς τὴν Τροίαν εἶδες σὺ τὸ φῶς ἕς τὸ δῶμα τοῦ Πριάμου,
 ἐγὼ ἕς τὰς Θήβαις κάτωθεν τῆς δενδρωμένης Πλάκου,
 ἕς τὸ δῶμα τοῦ Ἀετίωνος, ποῦ ἀνάτραφέ με βρέφος 480
 ἄμοιρος τὴν βαρυμόιοιρον, νὰ μὴ μ' εἶχε γεννήσῃ·
 σὺ τώρα κάτω ἀπὸ τὴν γῆν ἕς τὸν Ἄδην κατεβαίνεις,
 κ' ἐμὲ χήραν περίλυπην ἕς τὸ ἔρμι σπίτι ἀφίνεις,
 κ' εἶναι παιδάκι τρυφερὸ τὸ ἀγόρι ποῦ ἐγεννήθη
 ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς δυστυχεῖς· καὶ μήτε σὺ βοηθός του 485
 θὰ ἦσαι, ἀφοῦ ἀπέθανες, μήτε βοηθός σου ἐκεῖνος.
 Καὶ ἂν ἀπ' τὸν πολυδάκρυτον τῶν Ἀχαιῶν ἀγῶνα
 ξεφύγῃ, λύπαις πάντοτε πικραῖς τὸν περιμένουν·
 καὶ ξένοι τὰ χωράφια του θὰ τοῦ ξετερομονίσουν.
 Πάντερμι κάνει τὸ παιδί τῆς ὄρφανιάς ἡ ἡμέρα· 490
 κορμὶ γέρνει καὶ πρόσωπο μὲ μάτια δακρυσμένα.
 τὸν φέρν' ἢ χρεῖα ν' ἀνεβῆ ἕς τοὺς φίλους τοῦ πατρός του,
 τραβᾷ τοῦ ἐνὸς τὸ φόρεμα, τοῦ ἄλλου τὸν χιτῶνα·
 καὶ ἂν κάποιος τὸν ψυχοπονή, κανκὶ μικρὸ τοῦ δίδει,
 δροσιὰ ἕς τὰ χεῖλη καὶ ποτὲ ἕς τὴν ἄκρην τ' οὐρανίσκου. 495
 Καὶ κάποτε κτυπῶντας τὸν ἀγόρι εὐτυχησμένο
 τὸν διώχνει ἀπὸ τὴν τράπεζαν, σκληρὰ τὸν ὀνειδίζει·
 «Γκρεμίσου, καὶ ὁ πατέρας σου ἕς τὸν δεῖπνόν μας δὲν εἶναι.»
 Κλαμμένο πάει τὸ παιδί ἕς τὴν χήραν τοῦ μητέρα
 ὁ Ἀστυνάξ, ὁποῦ πρὶν ἕς τὸ γόνα τοῦ πατρός του 500
 μεδοῦλι μόνον ἔρωγε καὶ ἀπὸ θρεφτάρια πάχος·
 καὶ ἀφοῦ ἕς τὰ παιδιάρια τὸν ἔπιανεν ὁ ὕπνος
 εἰς κλίνην μαλακώτατην, ἕς τὸν κόλπον τῆς βιζάστρας
 κοιμῶνταν ἀπὸ ζηλευταῖς τροφαῖς θαραπαμένος.
 Τώρα ποῦ τοῦ ἔλειψε ὁ γονιὸς κακὰ πολλὰ θὰ πάθῃ 505
 ὁ Ἀστυνάξ μ' ὄνομα ποῦ τῶβγαλαν οἱ Τρῶες·
 ὅτι σὺ μόνος ἔσωξες τὴν πυργωμένην πόλιν.
 Τώρα μακρὰν ἀπ' τοὺς γονεῖς ἕς τὰς πρῦμναις σὲ θὰ φάγουν
 πυκνὰ σκουλήκια, ἀφοῦ σκυλιὰ ἕς τὸ σῶμά σου χορτάσουν
 γυμνόν, καὶ ὅμως ἕς τὰ μέγαρα ὑπάρχουν τόσα ὄραϊα 510
 ἐνδύματα λεπτότατὰ τῶν γυναικῶν ὑφάδια.
 Ἄλλὰ ἕς τὰς φλόγαις ὅλα ἐγὼ θεὲ νὰ τὰ καταλύσω,
 ὄχι ὄφελός σου, ἀφοῦ γιὰ σὲ νεκροστολή δὲν εἶναι
 ἀλλὰ μὲ αὐτὸ νὰ δεξασθῆς εἰς τὸν λαὸν τῆς Τροίας.»
 Τὰ ἔλεγε κλαίοντας καὶ ὁμοῦ στενάζαν ἡ γυναικαῖς. 515

Ψ

Ἐκεῖ ᾽ς τὴν πόλιν ἔκλαιαν· καὶ ὅσῳσον εἶχαν φθάση
᾽ς τὰ πλοῖα τους οἱ Ἄχαιοί, ᾽ς τὴν ἄκρην τοῦ Ἑλλησπόντου,
καθένας εἰς τὴν πρύμνην του· τοὺς Μυρμιδόνας ὅμως
νὰ διαλυθοῦν δὲν ἄφινεν ὁ Ἰσόθεος Πηλεΐδης,
καὶ τῶν συντρόφων ἔλεγεν· «ἀνδρεῖοι Μυρμιδόνες, 5
ὦ ποθητοὶ μου σύντροφοι, τ' ἄλογ' ἀπὸ τ' ἀμάξια
τώρα δὲ θὰ ξεζέψωμεν, ἀλλὰ μαζί μ' ἐκεῖνα
θὰ προχωρήσωμε σιμὰ νὰ κλάψωμε τὸν φίλον
Πάτροκλον, μόνη προσφορὰ ποῦ τῶν νεκρῶν ἀνήκει.
Καὶ ἀφοῦ τοῦ πικροῦ κλάυματος τὴν ἡδονὴν χαροῦμεν, 10
τ' ἄλογα θὰ ξεζέψωμε κ' ἐδῶ θὰ γείνη ὁ δειπνος.»
Εἶπε καὶ ὅλοι ἐθρήνησαν καὶ πρῶτος ὁ Πηλεΐδης
κ' ἔφεραν γύρω εἰς τὸν νεκρὸν τρεῖς γύραις μὲ τοὺς ἵππους
κλαίοντας καὶ ᾽ς τὰ κλάυματα τοὺς ἐκινούσε ἡ Θέτις.
Δάκρυα ᾽ς τὸν ἄμμον, δάκρυα ᾽ς τὰ ὄπλα τους ἐκύλαν 15
τόσον τοὺς ἦταν ποθητὸς ὁ μέγας πολεμάρχος.
Καὶ ὁ Πηλεΐδης ἄπλωσε ᾽ς τοῦ φίλου του τὰ στήθη
τ' ἀνθρωποφόρα χέρια του κ' ἔκανε ἀρχὴν τοῦ θρήνου·
«ἀγάλλον, ὦ Πάτροκλε, καὶ αὐτοῦ ποῦ εὐρίσκεται ᾽ς τὸν Ἄδην,
ὅτι ὅλα ὅσα σοῦ ἔταξε τὰ τελειῶνω τώρα, 20
τὸν Ἔκτορα νὰ σύρω ἐδῶ, ᾽ς τοὺς σκύλους νὰ τὸν δώσω,
καὶ εἰς τὴν πυρὰν σου δώδεκα τέκνα λαμπρὰ τῶν Τρώων
ἀπὸ χολὴν τοῦ φόνου σου, νὰ σοῦ ἀποκεφαλίσω.»
Αὐτὰ ᾽πε καὶ σκληρόψυχα τὸν Ἔκτορα τὸν θεῖον
ἔαπλωσε παρὼντα σμαδίματα· κλάψαν τῷ Πατρόκλου 25
᾽ς τὸ χῶμα καὶ ἐθρήνησαν ὅσοι οἱ Μυρμιδόνας

τὰ χάλκινά τους ἄροματα κ' ἐξέξεψαν τοὺς ἵππους,
καὶ ὅλοι ἐκαθίσαν ἔμπροσθεν ᾿ς τὴν πρῶμνην τοῦ Ἀχιλλέως

ποῦ εὐφραντικὸ τοὺς ἔκανε νεκρῶσιμο τραπέζι. 30

Καὶ βόδια κάτασπρα πολλὰ σφαζόμενα ἐβογγοῦσαν
ἐσφάζοντο καὶ ἀρνιά πολλὰ κ' ἐρίφια ποῦ βελάζαν·
χοῖροι πολλοὶ λευκόδοτες, ποῦ ἀπὸ τὸ πάχος λάμπαν,
᾿ς τοῦ Ἡφαίστου ἐκαψαλίζονταν τὴν φλόγα τεντωμένοι,
καὶ ᾿ς τὸν νεκρὸν ὀλόγιρα τὸ αἶμα ἐπλημμυροῦσε.

Καὶ οἱ βασιλεῖς τῶν Ἀχαιῶν τὸν μέγαν Ἀχιλλέα, 35

ὡς ἦταν ἀπ' τὸν θάνατον τοῦ φίλου χολωμένος,
μὲ κόπον τὸν κατάπεισαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ
εἰς τοῦ Ἀτρεΐδῃ τὴν σκηνὴν· καὶ ἀμέσως, ἅμα ἐφθάσαν,
τοὺς ψιλοφώνους κήρυκας ἐπρόσταξαν νὰ στήσουν
τρίποδα μέγαν ᾿ς τὴν φωτιά, νὰ πείσουν τὸν Πηλεΐδη
ἀπ' τὰ πηγμένα αἶμα τὸ σῶμα νὰ καθάρῃ.

Καὶ αὐτὸς ἀρνεῖτο στερεὰ καὶ μέγαν ὄμοσ' ὄρκον· 40

«Μὰ τὸν Κρονίδην τῶν θεῶν ἐξαισίον καὶ πρῶτον,
λούσιμο αὐτῇ μου ἡ κεφαλὴ δὲν θὰ δεχθῇ πρὶν βάλω
εἰς τὴν πυρὰν τὸν Πάτροκλον, καὶ τοῦ σιγῶσω τάφον
καὶ τὰ μαλλιά μου κουρευθοῦν, ὅτι παρόμοιος πόνος
δὲν θὰ μοῦ πλήξῃ τὴν ψυχὴν ὅσον καιρὸν καὶ ἂν ζήσω.

Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἄρνησίν μου ἄς στέρξωμε τὸ θλιβερὸν τραπέζι· 45

καὶ πρόσταξ' αὐριον ἐνωρίς, ὦ Ἀτρεΐδη βασιλέα,
ξύλα νὰ φέρουν κ' ἔπειτα νὰ ἐτοιμάσουν ὅσα
τοὺς πεθαμένους προβοδοῦν εἰς τὸν ἀνήλιον τόπον.

Γλήγορα τοῦτος ἀφαντος νὰ γείνη ἀπ' ἔμπροσθέν μας 50

μέσα εἰς τὴν φλόγα καὶ ὁ λαὸς τὰ ἔργα του νὰ πιάσῃ.»

Εἶπε καὶ ὅλοι πρόθυμοι ᾿ς τὸν λόγον τοῦ ὑπακούσαν· 55

καὶ ἀφοῦ τὸ δεῖπνο ἐτοίμασαν σπουδακτικὰ καθέναν
ἔτρωγαν, καὶ ὅλοι ἐχάρηκαν τὸ ἰσόμοιρο τραπέζι·
κ' ἀφοῦ ἐφάγαν κ' ἔπιαν ὅσο ἤθελε ἡ ψυχὴ τους
εἰς τὴν σκηνὴν ἐγύρισε καθέναν νὰ πλαγιάσῃ·
ἀλλ' ὁ Πηλεΐδης κείτονταν ᾿ς τὸ ἐλεύθερο ἀκρογιάλι
στενάζοντας καὶ ὀλόγιρα τῶν Μυρμιδόνων πλῆθος, 60

καὶ ὁ ὕπνος ὁποῦ τῆς ψυχῆς κάθε φροντίδα σβύνει

βαθὺς τοῦ περιχύθηκε ᾿ς τὰ μέλη τὰ γενναῖα

κοπιασμέν' ἀπ' τὸν βαρὺν ἀγῶνα ποῦ ἔχε ζάμῃ

νὰ κυνηγᾷ τὸν Ἐκτορα ᾿ς τὰ τεῖχη ἐμπρὸς τῆς Τροίας.

Κ' ἦλθε ἡ ψυχὴ τοῦ δύστυχου Πατρόκλου καὶ ὁμοιαζ' ὄλη 65

μ' ἐκεῖνον εἰς τ' ἀνάστημα καὶ ᾿ς τὰ λαμπρὰ του μάτια

καὶ ᾿ς τὴν φωνὴν καὶ ὁμοια τὰ ἐνδύματα ἐφοροῦσε.

᾿Σ τὴν κεφαλὴν του ἐστάθηκεν ἐπάνω καὶ τοῦ εἶπε

«Κοιμᾶσαι καὶ μὲ λησμονεῖς, γλυκύτατε Πηλεΐδη, 70

ἄνοιχόν μου τὸ ἄνοιχον ἄνοιχον τὸ στήθος σου καὶ τὴν καρδίαν σου μ' εἶδες.

Ὅταν περὶ ἐμοῦ ἴσῃς ὅτι διαρῶ τὸν ἄδην τὸν κολλῶνα

ἄνοιχόν μου τὸ ἄνοιχον ἄνοιχον τὸ στήθος σου καὶ τὴν καρδίαν σου μ' εἶδες. 70

Ὅταν περὶ ἐμοῦ ἴσῃς ὅτι διαρῶ τὸν ἄδην τὸν κολλῶνα

ἄνοιχόν μου τὸ ἄνοιχον ἄνοιχον τὸ στήθος σου καὶ τὴν καρδίαν σου μ' εἶδες. 70

Ὅταν περὶ ἐμοῦ ἴσῃς ὅτι διαρῶ τὸν ἄδην τὸν κολλῶνα

ἄνοιχόν μου τὸ ἄνοιχον ἄνοιχον τὸ στήθος σου καὶ τὴν καρδίαν σου μ' εἶδες. 70

Ὅταν περὶ ἐμοῦ ἴσῃς ὅτι διαρῶ τὸν ἄδην τὸν κολλῶνα

ἄνοιχόν μου τὸ ἄνοιχον ἄνοιχον τὸ στήθος σου καὶ τὴν καρδίαν σου μ' εἶδες. 70

Ὅταν περὶ ἐμοῦ ἴσῃς ὅτι διαρῶ τὸν ἄδην τὸν κολλῶνα

ἄνοιχόν μου τὸ ἄνοιχον ἄνοιχον τὸ στήθος σου καὶ τὴν καρδίαν σου μ' εἶδες. 70

μακρὰν μὲ διώχουον ἢ ψυχαίς, σικαίς ἀναπαυμένω
νὰ μὴ διαβῶ τὸν ποταμὸν καὶ ἀπόπερα ταῖς σιζῶ,
κ' ἔμπρὸς ἔς ταῖς πύλαις ταῖς πλαταιαῖς τοῦ Ἄδη παραδέρνω. 75
Ἄός μου τὸ χέρι, κλαίωμαι· καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὸν Ἄδη
δὲν θά λθῶ, ἀφοῦ μέσ' ἔς τὴν πυρὰν μὲ βάλετε τοῦ τάφου.
Ἵτι ὄχι πλέον ζωντανοὶ καθήμενοι μονάχοι
θὲ νὰ τὰ λέγωμε ὡς καὶ πρίν· κ' ἔμένα ἡ μοῖρα ἡ μαύρη
μ' ἄρπαξε ὡς διωρίσθηκεν ἀπὸ τὴν γενετὴν μου.
Καὶ σένα ἡ μοῖρα διώρισε, ἰσόθεε Πηλεΐδη, 80
κάτω ἀπ' τὰ τεῖχη νὰ σβυσθῆς τῶν ἀνδρειωμένων Τρώων.
Καὶ ἄλλο ἀκόμη θά σοῦ εἰπῶ κ' ἐλπίζω νὰ τὸ στέρξῃς·
μὴ ἀπ' τὰ δικά σου χωριστὰ τὰ κόκκαλά μου βάλῃς,
ἄλλ' ὅπως εἰς τὸ σπιτι σου μ' ἀνάθρεψαν μαζί σου,
ὅταν παιδί ἔς τὴν σκέπην σας μὲ ἔφερε ὁ πατέρας 85
ἀπ' τὸν Ὀποῦντα, ἔξ ἀφορμῆς κακῆς ἀνδροφονίας.
Ἵταν τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐφόνευσα τ' ἀγόρι
ἀθέλητα, ὡς ἐθύμωσα μ' αὐτὸν ἔς τοὺς ἀστρογάλους·
τότε μ' ἐδέχθηκε ὁ Πηλεὺς καὶ καλοανάθρεψέ με
ἔς τὸ σπιτι, καὶ μ' ὠνόμασεν αὐτὸς ἀκόλουθόν σου. 90
Γι' αὐτὸ τῶν δύο τὰ κόκκαλα μιὰ θήκη ἄς κλείσῃ μόνη,
ἢ χρυσοῦ στάμνα, ποῦ ἡ σεπτὴ σοῦ ἐχάρισε μητέρα.»
Ἵ ἐκεῖνον ὁ γοργόποδος ἀπάντησε Ἀχιλλέας·
«τ' ἦλθες, σέπτῃ μου κεφαλῇ, νὰ μ' εὔρης καὶ νὰ κάμω
μοῦ παραγγέλεις ὄλ' αὐτά; κ' ἐγὼ θά σὲ ὑπακούσω 95
καὶ ὅλα θά γείνουγ, ὡς ποθεῖς· ἄλλ' ἔλα ἐδῶ σιμὰ μου,
ὅπως καὶ ὀλίγαις κἂν σιγμαῖς ἐδῶ περιπλεγμένοι
τοῦ πικροῦ κλάυματος μαζί τὴν ἡδονὴν χαροῦμε.
Καὶ ταῖς ἀγκάλαις ἀπλωσεν ἄλλ' ἐπιασεν ἀέρα·
ὅτ' ἡ ψυχὴ κάτω ἀπ' τὴν γῆν ὡσὰν καπνὸς ἐχάθη 100
τρίζοντας· καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς πετάχθη σαστισμένος
κτύπησε ταῖς παλάμαις του καὶ μὲ παράπον' εἶπε·
«Θεοὶ μου, καὶ ἔς τὴν κατοικίᾳ τοῦ Ἄδη, καθὼς βλέπω
εἶναι ψυχὴ καὶ φάντασμα, ἀλλὰ δὲν ἔχει σπλάγνα.
Ἵτι ἡ ψυχὴ τοῦ δύστιχου Πατρόκλου μου ὀληνύκτα 105
μ' ἐκεῖνον ἀπαράλλακτῃ ἐπάνω μου ἐστεκόνταν
καὶ μοῦ παράγγελε πολλά, ἔς τὰ δάκρυα τῆς πνιγμένη.»
Εἶπε καὶ εἰς ὄλους κίνησε τὸν πόθον τῶν δακρῶων·
κ' ἡ αὐγὴ τοὺς ἦρε ὀλόγυρα ἔς τὸ λείψανο νὰ κλαίουν.
Καὶ τότε ἀπ' ὄλαις ταῖς σιγναῖς, ὡς ὤρισε ὁ Ἀτρεΐδης, 110
ἄνδρες μὲ τὰ μουλάρια τοὺς κινούσαν γιὰ τὸν λόγγον
νὰ φέρουν ξύλα, κ' ἔφορος ὁ ἐξαίσιος Μηριόνης
τοῦ πολεμάρχου ἀκόλουθος, μεγάλου Ἰδομενέως·
καὶ ἀξίνια καὶ καλόπλεκτα σχοινιά βαστοῦσαν ὄλοι
μὲ κἀμπηλοῦμα τοὺς ἔμπρὸς, καὶ ἄνεβροντα βῆκαν 115

Καὶ ὅτ' ἔφθασαν ἕς τὰ σύλλακκα τῆς δροσισμένης Ἰδης
 γοργὰ τὰ ὑψηλὰ δρυὰ μ' ἀκονηταῖς ἀξίνας
 ἔκοπταν καί, ὅπως ἔπεφταν τὰ δένδρ', ἀκούσε ὁ τόπος.
 Καί, ἀφοῦ τὰ ἐσχίζαν, ἔδεναν τὰ ξύλα ἕς τὰ μουλάρια· 120
 καὶ ἀπὸ τὸν λόγγον πρόθυμα νὰ φθάσουν ἕς τὴν πεδιάδα
 ἐκεῖνα ἐτετραπόδιζαν· καὶ ἀκόμ' οἱ ξυλοκόποι
 φέρουν γογγύλι' ἐπάνω τους, ὡς εἶπε ὁ Μηριόνης,
 τοῦ Ἰδομενέως ὀπαδός· κατόπιν ἕς τ' ἀκρογιάλι
 τὰ ἔβαζαν ἀραδιαστὰ ἕς τὸ μέρος, ποῦ ὁ Πηλεΐδης 125
 μνήμα νὰ στήσῃ ἐσκέφθηκεν αὐτοῦ καὶ τοῦ Πατρόκλου
 καὶ ἀφοῦ μὲ ξύλ' ἀμέτρητα τὸν τόπον ἐσκεπάσαν
 καθήμεναν ἐπεριμέναν· ὥστόσον ὁ Πηλεΐδης
 τοὺς Μυρμιδῶνας πρόσταξε νὰ ζώσουν τὰ ἄρματα τους,
 καὶ κάτω ἀπὸ ταῖς ἄμαξαις νὰ ζέφουν τὰ πουλάρια· 130
 καὶ ἄρματωμένοι ἀνέβηκαν ἕς τ' ἀμάξια οἱ κυβερνήταις
 καὶ οἱ μαχηταὶ ἕς τὸ πλάγι τους, καὶ ὀπίσω ἀκολουθοῦσαν
 σὰν μαῦρο σύγνεφο οἱ πεζοί· ἐβάσταζαν ἕς τὴν μέσῃ
 τὸν Πάτροκλον οἱ σύντροφοὶ καὶ ὄλον μὲ τὰ κομμένα
 μαλλιά τους τὸν ἐσκέπασαν, καὶ ὀπίσω τοῦ βαστοῦσε 135
 τὴν κεφαλὴν ὁ Ἰσόθεος Πηλεΐδης, πικραμένος
 ποῦ σύντροφον ἐξαΐσιον ἕς τὸν Ἄδη προβοδοῦσε.
 Καὶ ὅταν ἕς τὸ μέρος ἔφθασαν ποῦ ἔδειξε ὁ Πηλεΐδης,
 τὸν βάλαν κάτω καὶ ἄφθονα τοῦ ἐστοίβασαν τὰ ξύλα.
 Τότ' ἄλλο ἐσκέφθη ὁ Ἀχιλλεύς· ἀπ' τὴν πυρὰν ἐστράφη, 140
 τὴν ξανθὴν κόμην ἔκαψε ποῦ τὴν καλλιεργοῦσε
 τοῦ ποταμοῦ τοῦ Σπερχειοῦ καλὴν νὰ τὴν προσφέρει.
 Κ' εἶπε μὲ πόνον τῆς καρδιάς κυττῶντας τὰ πελάγη
 «Ἄλλα σοῦ εὐχῆσθῃ, ὦ Σπερχιεῖ, τὸ στόμα τοῦ πατρός μου
 ὅταν ἐκεῖ θὰ ἐγύριζα ἕς τὴν γῆν τὴν πατρικὴν μου, 145
 νὰ δώσῃ ἐσὲ τὴν κόμην μου καὶ ἁγίαν ἐκατόμβην,
 καὶ αὐτοῦ ἕς τὸ κλεῖσμα, ἕς ταῖς πηγαῖς, πῶχαις βωμὸν εὐώδη
 πεντήκοντ' ἀμουνούχιστα κριάρια νὰ μοῦ σφάξῃ.
 Ἄλλὰ σὺ δὲν ἐπέτελες αὐτὰ ποῦ εὐχῆσθῃ ὁ γέρος,
 τῶρ' ἀφοῦ δὲν θὰ ξαναἰδῶ τὴν ποθητὴν πατρίδα 150
 ἅς πάρῃ ὁ ἦρωσ Πατρόκλος τὴν κόμην μου ἕς τὸν Ἄδη.»
 Εἶπε, τὴν κόμην ἔβαλε ἕς τοῦ ἀγαπημένου φίλου
 τὰ χέρια καὶ ὄλους ἔκαμε τὰ δάκρυα ν' ἀρχινήσουν.
 Καὶ ὁ ἥλιος θὰ βασίλευε καὶ ἀκόμη αὐτοὶ θὰ κλαῖαν,
 ἔαν ἕς τὸν Ἀγαμέμνονα δὲν ἔλεγε ὁ Πηλεΐδης· 155
 «Ἄτρείδῃ, ἐπειδὴ πρόθυμα τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη
 ἕς τοὺς λόγους σου ὅλα πείθονται, καὶ ὁ θρηῖνος κόρον φέρνει
 ἀπ' τὴν πυρὰν νὰ σκορπισθοῦν καὶ δεῖπνον νὰ ἐτοιμάσουν
 εἰπέ τους· κ' ἔπειτ' ὅλοι ἐμεῖς, ποῦ τὸν νεκρὸν πονοῦμε,
 ὅλα θὰ σὺ προνοῖς καὶ ὅτι πολεπῶσι τοὶ ἄσ· μείνον· » 160
 ἔπειτ' ἀπὸ τὸν ἄμ' ἀκούσεν ὁ μέγας Ἀγαμέμνων
 Restrictions apply.

τὸν λαὸν ὅλον σκόρπισε ᾠς τὰ ἰσόπλευρα καράβια,
 κ' ἐμείναν οἱ ἔνταφιασταὶ καὶ μὲ κορμούς ἐκάμαν
 πυρὰν ὅπου ἔγεν ἑκατὸν ποδάρια μάρκου πλάτου, 165
 καὶ τὸν νεκρὸν περίλυποι ᾠς τὴν κορυφὴν ἐβάλαν.
 Κ' ἐγδερναν κ' εἰσιγύριζαν ἀρνιά πολλὰ καὶ βώδια
 πρὸς τὴν πυρὰν καί, παίρονοντας ἀπ' ὅλα τὸ κνισάρι,
 τὸ λειψανὸν ἐσκέπαζε πατόκορφα ὁ Πηλεΐδης,
 καὶ ὀλόγυρα ἐπανώτιαζε τὰ σώματα γδαρμένα,
 καὶ στάμναις μέλι καὶ ἄλειμμα νὰ γέρονον πρὸς τὴν κλίνην 170
 ἐβάλε αὐτοῦ, καὶ τέσσερους ἀνδρειωμένους ἴππους
 ἔρριξε μέσα ᾠς τὴν πυρὰν, κ' ἐστέναζε ὁ θλιμμένος.
 Καὶ ἀπὸ τὰ ἐννέα πῶτρεφε τραπεζικὰ σκυλιά του
 ἔρριξε δυὸ μέσ' ᾠς τὴν πυρὰν ἀποκεφαλισμένα,
 καὶ ἀγόρια δώδεκα καλὰ τῶν ἀνδρειωμένων Τρώων 175
 ἔσφαξε κ' ἔρριξεν αὐτοῦ, κ' εἶχε κακὸ ᾠς τὸν νοῦ του.
 Καὶ ἄσβεστην ἔβαλε φωτιά, γιὰ νὰ τοὺς δαπανήσῃ.
 Ἐβαρυστέναξ' ἔπειτα καὶ πρὸς τὸν φίλον εἶπε
 «Χαῖρέ μου, ὦ Πάτροκλε, καὶ αὐτοῦ ποῦ εὐρίσκεσαι ᾠς τὸν Ἄδη 180
 ὅτι ὅλα ὅσα σοῦ ἔταξα τὰ τελειόνω τώρα.
 Ἀγόρια δώδεκα λαμπρὰ τῶν ἀνδρειωμένων Τρώων
 τὸ πῦρ τὰ τρώγει ὅλα μὲ σέ, καὶ τοῦ πυρὸς δὲν δίδω
 τὸν Πριαμίδην Ἐκτορα τροφὴν ἀλλὰ τῶν σκύλων.»
 Τοῦτα ἐφοβέριζε, ἀλλ' αὐτὸν σκυλιὰ δὲν ἐκλήσιαζαν 185
 ἡμέρα νύχτα τὰ διώχεν ἢ ἀθάνατη Ἀφροδίτη
 καὶ μ' ἀφθαρτο τὸν θάντιζε τριανταφυλλένιο λάδι
 νὰ μὴ γδαρθῇ τὸ σῶμά του, ὡς τό σεργε ὁ Πηλεΐδης.
 Καὶ μαῦρο ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ᾠς τὴν πεδιάδα ὁ Φοῖβος
 κατέβασ' ἕνα σύννεφο, κ' ἐσκέπασε τὸ μέρος 190
 ὅλον ὅσ' ἐπῆνε ὁ νεκρὸς, νὰ μὴ μπορῇ τοῦ ἡλίου
 ἢ δύναμις τὰ νεῦρα του νὰ φρυξῇ καὶ τὰ μέλη.
 Ἄλλ' ἡ πυρὰ δὲν ἀναφτε τοῦ ἄψυχου Πατρόκλου,
 καὶ τότε ἄλλο σοφίσθηκεν ὁ ἰσόθεος Πηλεΐδης,
 ἀνάμερ' ἀπὸ τὴν πυρὰν εὐχήθη ᾠς τοὺς ἀνέμους,
 τὸν Ζεφύρον καὶ τὸν Βορρᾶ κ' ἐτάχθηκε θυσίαις, 195
 καὶ μὲ χρυσὸ σπονδίζοντας ποτῆρι ἐπαρακάλει
 νὰ ἔλθουν κ' ἔτσι γλήγορα τὰ ξύλα πάρουν φλόγα
 καὶ καταλύσῃ τοὺς νεκρούς· καὶ ἄμ' ἀκούσεν ἡ Ἴρις
 τὴν δέησίν του, ἐχῦθη εὐθὺς μηνύτρα ᾠς τοὺς ἀνέμους.
 Εἰς τὸ τραπέζι ἐκάθονταν τοῦ ὀρμητικοῦ Ζεφύρου 200
 ὅλοι μαζί, καὶ ὡς πάτησε ᾠς τὸ πέτρινο κατῶφλι
 ἡ Ἴρις ὅλη βιαστικῆ, κ' ἐκεῖνοι αὐτοῦ τὴν εἶδαν
 ἐσηκωθῆκαν καὶ καθεὶς σιμά του τὴν καλοῦσε
 κ' ἐκείνη δὲν ἠθέλησε, «δὲν κάθεται,» τοὺς εἶπε,
 «ᾠς τοῦ Ὠκεανοῦ τὸ ρεῦμα εὐθὺς ὀπίσω θὰ πηγαίνω, 205
 τῶν Αἰθιοπῶν εἰς τὴν γῆν, ποῦ σφάζουν ἑκατόμβαις

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetirio Dimosias Istorik
 Restrictions apply.

τῶν ἀθανάτων, ὡς κ' ἐγὼ τὸ μέρος μου νὰ λάβω.
 Ἄλλ' ὁ Ἀχιλλεὺς παρακαλεῖ, καὶ τάζεται θυσίαις,
 ὁ Ζέφυρος ὁ ἠχηρὸς νὰ τρέξῃ καὶ ὁ Βορέας
 εἰς τὴν πυρὰν νὰ δώσετε πνοὴν νὰ πάρῃ φλόγα· 210
 ἐκεῖ ποῦ κεῖται ὁ Πάτροκλος π' ὄλοι οἱ Ἀχαιοὶ τὸν κλαίουν.»
 Αὐτὰ ἔπε καὶ ἀναχώρησε, κ' ἐκείνοι ἐπεταχθῆκαν
 μὲ θόρυβον, ταράζοντας τὰ σύγνεφα ἔμπροσθέν τους.
 Καὶ ὡς διάβαιναν τὸ πέλαγος, ἀπ' τὴν σφοδρὴν πνοὴν τους
 σηκώνονταν τὰ κύματα καὶ ἅμ' ἔφθασαν ἔς τὴν Τροίαν 215
 ἔπεσαν μέσα ἔς τὴν πυρὰν, κ' ἐβρόντα εὐθύς ἡ φλόγα.
 Καὶ ὀλονικτὶς ἀπ' τὴν πυρὰν, καὶ οἱ δυὸ φυσιομανῶντας
 ταῖς φλόγαις σήκοναν ψηλά· καὶ ὀλόνικτα ὁ Πηλεΐδης
 ἀπὸ κρατῆρα ὀλόχρυσο, μὲ δίκουπο ποτῆρι
 ἔχυνε χάμου τὸ κρασί κ' ἐπότιζε τὸ χῶμα, 220
 καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἄμοιρου Πατρόκλου ξεφωνοῦσε.
 Καὶ ὡς κλαίει πατέρας καίοντας τὰ κόκκαλα παιδιοῦ του
 ποῦ νηογάμπρος ἀπέθανε τῶν ἄμοιρων γονέων,
 ὅμοια ὁ Πηλεΐδης καίοντας τὰ κόκκαλα τοῦ φίλου
 ἔστενάξε κ' ἐσέρονταν τριγύρω εἰς τὴν πυρὰν του. 225
 Τὴν ὥραν ὅπου προμηγᾶ τὸ φῶς ὁ Ἔωσφορος
 καὶ ἡ χρυσεὴ προβαίν' Ἦὼς ἀπ' τὰ θαλάσσια βάθη,
 ἡ πυρκαϊὰ μαραινόνταν καὶ ἔπαυσεν ἡ φλόγα.
 Οἱ ἄνεμοι ἔς τὸν τόπον τους ἐγύρισαν καὶ ὁ πόντος
 ὁ Θοράκιος ὀλοφούσκωτος ἔς τὸ διάβα τους βογγοῦσε. 230
 Καὶ ἀνάμερ' ἀπὸ τὴν πυρὰν κατάκοπος ἐσύρθη
 ὁ Ἀχιλλεὺς κ' ἐπλάγιασε, κ' ὕπνος γλυκὸς τὸν πῆρε·
 καὶ ἔς τὸν Ἀτρεΐδῃ ὀλόγυρα συνάζονταν οἱ ἄλλοι,
 καὶ ὡς ἔρχονταν ὁ κτύπος τῶν τὸν ἔγειρε ἀπ' τὸν ὕπνον.
 Σηκώθη ὀρθὸς ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ πρὸς ἐκείνους εἶπε· 235
 «Ἀτρεΐδῃ, τῶν Παναχαιῶν καὶ σεῖς οἱ πολεμᾶρχοι,
 τὴν πυρκαϊὰν μὲ τὸ λαμπρὸν κρασί θὰ σβῆσῃ ὅλην
 ὅσο ποῦ ἐβόσκησ' ἡ φωτιά· κατόπιν τοῦ Πατρόκλου
 τὰ κόκκαλ' ἄς συνάξωμε, καλὰ ξεχωρισμένα.
 Καὶ εἰν' εὐκολογνώριστα, ποῦ ἔς τῆς πυρᾶς τὴν μέσην 240
 ἐκείτονταν καὶ ἀνάμερα ἔς ταῖς ἄκραις γύρω οἱ ἄλλοι
 ἀνάμικτα ὄλοι ἐκαίονταν ἄνδρες ὁμοῦ καὶ ἵπποι·
 κ' ἐκεῖνα εἰς στάμνα ὀλόχρυσον, καὶ διπλωτὸ κνισάρι
 θὰ θέσωμεν ἕως ποῦ κ' ἐγὼ νὰ κατεβῶ ἔς τὸν Ἄδην·
 καὶ τάφος νὰ τοῦ σηκωθῆ πολὺ τρανὸς δὲν θέλω, 245
 ἀλλὰ σωστὸς ὡς συνηθοῦν· κατόπιν μέγαν ἄλλον
 καὶ ὑψηλὸν θὰ κάμετε ὅσοι Ἀχαιοὶ ἔς τὰ πλοῖα
 θὰ εὐρεθῆτε ζωντανοὶ κατόπιν ἀπὸ ἐμένα.»
 Εἶπε κ' ἐκείνοι ἐδέχθησαν τοὺς λόγους τοῦ Πηλεΐδῃ·
 τὴν πυρκαϊὰ μὲ τὸ λαμπρὸν κρασί ἐσβῆσαν ὅλην, 250
 ὅσον ἐβόσκησε ἡ φωτιά, καὶ βαθεῖα στάκτη ἐγένη·

καὶ κλαίοντας τὰ κόκκαλα τοῦ ἀγαπημένου φίλου
 εἰς χρυσὴν στάμνα ἐσύναζαν μὲ διπλωτὸ κνισάρι,
 καὶ εἰς τὴν σκηνὴν τὰ ἐσκέπασαν μ' ἓνα λεπτὸ σινδόνι,
 Καὶ ἕως τὴν πυρὰν ὀλόγουρα τοῦ τάφου ἐσύραν κύκλον, 255
 θεμέλια κτίσαν καὶ σωρὸ τὰ χῶματα ἐσηκῶσαν.
 Καὶ ἅμα τελειῶσαν, τὸν λαὸν ἐκράτησε ὁ Πηλεΐδης
 καὶ εἰς πλατὺν γύρον ἔκαμε τὰ πλήθη νὰ καθήσουν,
 κ' ἔβγαλε ἀπὸ τὰ καράβια του τοῦ ἀγῶνος τὰ βραβεῖα,
 ἵππους, μουλάρια, βῶδια, καὶ καλόζωναις γυναῖκαις 260
 καὶ λέβητες καὶ τρίποδες καὶ σίδερο ἐργασμένο.
 Ἔθεσε πρῶτα ἕως τοὺς ταχεῖς ἵππεῖς λαμπρὸ βραβεῖο
 νὰ πάρῃ ὁ πρῶτος ἄξιαν, ἕως ἔργα λαμπρὰ, γυναῖκα
 καὶ μὲ τ' αὐτιά του τρίποδα, ποῦ μέτρα εἰκοσιδύο
 χωροῦσε· καὶ ἕως τὸν δεῦτερον μίαν ἄστρωτην φοράδα 265
 ἑξάχρονην, ποῦ ἔμελλε μουλάρι νὰ γεννήσῃ·
 τοῦ τρίτου λέβητ' ἄκαφτον, ὅλον λευκὸν ἀκόμη,
 λαμπρὸν, ποῦ μέτρα τέσσερα χωροῦσε, κάτω βάζει·
 καὶ τοῦ τετάρτου ἔστησε δυὸ τάλαντα χρυσάφι·
 τοῦ πέμπτου ἓνα διχέρουλον ἀφλόγιστο ποτήρι 278
 καὶ ὀρθὸς ἐστάθη καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ ἕως τοὺς Ἀργεῖους·
 «Ἄτρεϊδη, καὶ τῶν Ἀχαιῶν οἱ ἄλλοι πολεμάρχοι,
 αὐτὰ ἕως τὴν μέσην ἔθεσα γιὰ τοὺς ἵππεῖς βραβεῖα·
 ἂν τὸν ἀγῶνα ἐκάναμε δι' ἄλλον πεθαμένον,
 τὰ πρῶτα ἐγὼ θὰ ἔπαιρνα βραβεῖα ἕως τὴν σκηνὴν μου. 275
 Γνωρίζετ' ἂν οἱ ἵπποι μου προτεύουν ἕως τὴν ἀνδρείαν·
 ἀθάνατ' εἶναι, ὁ Ποσειδῶν τοὺς ἔχει δῶση πρῶτα
 εἰς τὸν πατέρα μου καὶ αὐτὸς τοὺς ἔδωκε ἕως ἔμενα.
 Ὅθεν θὰ μείνω ἀνάμερα κ' ἐγὼ καὶ τ' ἄλογά μου·
 ὁ κυβερνήτης ὁ ἀγαθὸς δὲν τοὺς δοξάζει πλέον, 280
 ὁποῦ σὺνὰ τοὺς ἔλουζεν ἀπὸ καθάρια βρῦση
 καὶ ὕλαις ταῖς χαίταις ἔρραινε μ' εὐωδιασμένο λάδι.
 Ἐκεῖνοι τῶρ' αὐτοὶ πενθοῦν, ταῖς χαίταις των κρεμῶντας
 κάτω ἕως τὸ χῶμα, ἀκίνητοι ἕως τὸν πόνον τῆς ψυχῆς των.
 κ' ἐτοιμασθῆτ' οἱ ἄλλοι σεῖς, ὅσοι ἕως τὰ στερεά σας 285
 ἀμάξια θάρρος ἔχετε καὶ ἕως τὰ καλὰ πουλάρια.»
 Εἶπε ὁ Πηλεΐδης καὶ ταχεῖς ἵππεῖς ἐπεταχθῆκαν.
 Ὁ πολεμάρχος Εὐμηλος σηκώθη ἀπ' ὅλους πρῶτος,
 υἱὸς τοῦ Ἀδμήτου, δοξαστὸς ἕως τοὺς ἵππικους ἀγῶνας·
 κατόπι εὐθύς ὁ δυνατὸς σηκόνεται ὁ Διομήδης, 290
 τοὺς ἵππους ζέφει τοῦ Τρωός, ποῦ ἔχε τοῦ Αἰνεΐα πάρῃ
 τότε, ὁποῦ τοῦτον ἔσωσε ἕως τὸν κίνδυνόν του ὁ Φοῖβος.
 Σηκώθη τότε καὶ ὁ ξανθὸς διογέννητος Ἀτρεΐδης
 κ' ἔζεφεν, ὁ Μενέλαος, δυὸ γλήγορα πουλάρια,
 μὲ τὸν δικόν του Πόδαργον τὴν Αἴθην τοῦ ἀδελφοῦ του, 295
 ποῦ χάρις ὁ Ἐγέπωλος ἕως αὐτὸν ὁ Ἀγχισιάδης,

- γὰ νὰ μὴ τὸν ἀκολουθῆ ἕς τὰ τεῖχη ἔμπρὸς τῆς Τροίας,
καὶ αὐτοῦ μέσ' ἕς τὴν πλατύχωρον πατριδα Σικυῶνά
νὰ εὐφραίνειτ' ὄλα τὰ καλὰ ποῦ τοῦ ἕχε δῶση ὁ Δίας·
κείνην τότ' ἔξεψεν αὐτὸς λακταριστὴν φοράδα. 300
- Τέταρτος ὁ Ἀντίλοχος, κλωνάρι παινεμένο
τοῦ Νηληϊάδη Νέστορος, δυό, θρέμματα τῆς Πύλου,
ἔφερεν κάτω ἀπ' τὸν ζυγὸν καλότεριχα πουλάρια.
Τότε τὸν ἐπλησίασεν ὁ σεβαστὸς πατέρας
κ' εἶπε καλὰ καὶ φρόνιμα ἕς τὸ φρόνιμο παιδί του· 305
- «νέον ἀκόμ' Ἀντίλοχε, σ' ἀγάπησεν ὁ Δίας
καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ σοῦ ἕδειξαν τῆς ἱπικῆς ταῖς τέχναις·
ὄθεν ἐσὺ νὰ διδαχθῆς πολλὴ δὲν εἶναι χρεία·
ξεύρεις γύρω ἕς τὰ τέρματα νὰ στρέφῃς, ἔχεις ὅμως
ἵππους ὀκνοῦς· γιὰ τοῦτο ἐγὼ καλὸ δὲν περιμένω. 310
- Κ' ἐκείνοι ὁποῦ ταχύτερους τυχαίνει νὰ ἔχουν ἵππους
πάλιν δὲν ἔχουν νόημα καλλίτερο ἀπὸ σένα.
Ἄλλ' ἄκουσέ με, ἀγαπητέ, καὶ σκέψου ἕς τὴν ψυχὴν σου
τῆς τέχνης κάθε σόφισμα, μὴ χάσῃς τὰ βραβεῖα·
μὲ σόφισμα παρὰ μ' ἀνδρεία προκόβει ὁ δενδροκόπος· 315
- μὲ σόφισμα ἕς τῆς θάλασσας τ' ἀγριωμένα πλάτη
τὸ ἀνεμόδαρτ' ὀδηγεῖ καράβι ὁ κυβερνήτης·
μὲ σόφισμα καὶ ἠνίοχος ἠνίοχον περνάει.
Ἄλλ' ὅποιος εἰς τοὺς ἵππους του θαρρῶντας καὶ ἕς τ' ἀμάξι
ἔδῳθ' ἐκεῖθε ἀστόχαστα πολὺν γυρίζει τόπον, 320
- οἱ ἵπποι του παραστρατοῦν, τοῦ φεύγουν ἀπ' τὸ χέρι·
καὶ μ' ἄλογα κατώτερα ὅποιος ταῖς τέχναις ξεύρει
ἕς τὸ τέρμα στρέφει ἀδιάκοπα, πάντοτ' ἔμπρὸς του τὸ ἕχει,
ἀπ' τὴν στιγμὴν ποῦ ἐτέντωσε τοὺς χαλινοὺς τῶν ἵππων
ἴσια τοὺς φέρνει καὶ τηρᾷ τὸν πρῶτον νὰ περάσῃ, 325
- κ' ἓνα σημάδι θὰ σοῦ εἰπῶ, ποῦ εὐκόλως θὰ γνωρίσῃς.
ξύλον ὀρθόνεται ξερὸ, ὅσον ὀρνιά, ἕς τὸ χῶμα,
δρυὰς ἢ πεύκου καὶ ἢ βροχὴ καθόλου δὲν τὸ σέπει·
καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη κάτασπροι στυλόγονται δυὸ λίθοι
ἕς τὸ στένωμα κ' εἶν' ὁμαλὸς ὁ ἱππόδρομος τριγύρω· 330
- εἴτ' εἶναι μνημὴ κανενὸς ποῦ ἀπέθανε τὸ πάλοι,
ἢ γιὰ καμπτὸν κεῖ τὸ βάλαν ἓναν καιρὸν οἱ ἀρχαῖοι,
καὶ τώρα τέρμα τὸ ἔθεσεν ὁ ἰσόθεος Πηλείδης·
ἕς ἐκεῖνο ἐγγὺς σὺ νὰ ὀδηγῆς τ' ἀμάξι μὲ τοὺς ἵππους,
καὶ ἀπ' τὸ καλόπλεκτο θρονί ἕς τ' ἀριστερὰ τῶν ἵππων 335
- νὰ χαμηλώνης τὸ κορμὶ καὶ τὸ δεξιὸ πουλάρι
μὲ βοὴν κέντα καὶ ἄφησε λυτὰ τὰ χαλινάρια·
εἰς τὸν καμπτὸν ὁ ἀριστερός σου ἵππος νὰ κολλήσῃ,
νὰ φαίνεται ποῦ τοῦ καλοῦ τροχοῦ τὸ κεφάλαιον
τὸν ξάκρισε, καὶ πρόσχεε ἕς τὸν λίθον μὴ σκουνητῆσης 340
- μήπως λαβώσης τ' ἄλογα καὶ σπάσης καὶ τ' ἀμάξι·

χαρὰ ἔς τοὺς ἄλλους, ὄνειδος πολὺ ἔς τὸν ἑαυτὸν σου
 θὰ εἶναι· ἀλλὰ μὲ φρόνησιν φυλάξου, ἀγαπητέ μου,
 ὅτι ἂν ἔς τὸ τέρμα δυνηθῆς τὸν ἄλλον νὰ περάσῃς,
 μὴ φοβηθῆς ἄλλος κανεὶς ἄλλου νὰ σε προφθάσῃ 345
 καὶ ἂν ἐπίω σου κεντᾶ τὸ γλήγορο πουλάρι
 τοῦ Ἀδράστου, τὸν Ἀρείονα ποῦ ναι ἀπὸ γένος θεῖον
 ἢ ἐκεῖνα τοῦ Λαιομέδοντος, θρέμμα λαμπρὸ τῆς Τροίας.^α
 Εἶπε καὶ πρὸς τὴν θέσιν του ἐγύρισε ὁ Νηλεΐδης.
 ὄλους ἀφοῦ ἐφανέρωσε τοὺς τρόπους ἔς τὸν υἱὸν του. 350
 Πέμπτος τοὺς ἵππους ἔξεψε κατόπι ὁ Μηριόνης.
 Ὡς τοὺς θρόνους τότε ἀνέβηκαν, καὶ τοὺς λαχνοὺς ἐρρίζαν.
 Τοὺς τίναξεν ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ ἐβγήκε τοῦ Ἀντιλόχου
 ὁ πρῶτος κλῆρος, καὶ ἔλαχεν ὁ δευτέρου τοῦ Εὐμήλου,
 κατόπιν ὁ Μενέλαος ὁ δοξαστὸς Ἀτρείδης, 355
 ὁ Μηριόνης ἔπειτα, καὶ ὕστερος ὁ Τυδείδης,
 ἀπ' ὄλους ὁ καλλίτερος, τοῦ ἀγῶνος πῆρε κλῆρον.
 Εἰς τὴν ἀράδα ἐστάθησαν, καὶ ξεμακρὰ ἔς τὸ σιάδι
 τὰ τέρματ' ἔδειξ' ὁ Ἀχιλλεύς· καὶ τηρητὴν πλησίον
 βάζει τὸν θεῖον Φοῖνικα, τὸν φίλον τοῦ πατρὸς του, 360
 γὰρ νὰ προσέχη καὶ σωστὰ νὰ κρίνῃ τὸν ἀγῶνα.
 Καὶ ἀφοῦ ἔς τοὺς ἵππους σήκωσαν ταῖς μαστιγαῖς τοὺς ὄλοι
 μὲ τὰ λουριά τοὺς ἀναφταν καὶ μὲ τὰ λόγι' ἀκόμη.
 Κ' ἔτρεχαν κείνοι ἀκράτητοι ἔς τὸ σιάδι ἀπὸ τὰ πλοῖα·
 καὶ κάτω ἀπὸ τὰ στήθη τοὺς ἠσκόνῃ ἔς τὸν ἀέρα 365
 σηκόνονταν σὰν σύννεφον ἢ μαύρη ἀνεμοζάλη
 καὶ ἡ χαιταῖς ἐτινάζονταν ἔς τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου,
 καὶ πότ' ἐγγίζαν εἰς τὴν γῆν τ' ἀμάξια πότε ἐπάνω
 ψηλὰ πετιόνταν· καὶ ὄλοι ὄρθοι ἔς τοὺς θρόνους οἱ ἐλατῆρες
 ἐστέκονταν, καὶ ἐσπάραζε τῆς νίκης ἢ λαχτᾶρα 370
 ὄλων τὰ στήθη καὶ καθεὶς βοοῦσε ἔς τὰ ἄλογά του,
 καὶ ἐκεῖνα ὡς νὰ ἴσαν φτερωτὰ τὴν πεδιάδα ἐσχίζαν.
 Καὶ ὅταν ἔς τὴν ἄκρην ἐφθασαν οἱ ἵπποι νὰ γυρῶσιν
 πρὸς τ' ἀκρογιάλι ἐδείχνετο τοῦ καθενὸς ἡ ἀνδρεία
 καὶ οἱ ἵπποι σφόδρα ἐτάνυσαν καθένας τὴν ὀρμὴν του. 375
 Τότε οἱ φοράδες ἐβγαίνουν τοῦ Εὐμήλου ἀπ' ὄλους πρώταις,
 εὐθύς κατόπι τοῦ Τρωῶς οἱ ἵπποι τοῦ Διομήδη
 πετοῦσαν ὄχι ξεμακρὰ, ἀλλὰ σιμά του τόσο
 ποῦ πάντοτε, σοῦ ἐφαίνετο, τὸν θρόνον θὰ πατήσουν,
 καὶ ἡ ἄγχα τοὺς ἐθέρμαινε ταῖς πλάταις τοῦ Εὐμήλου, 380
 ἐπάνω του ὡς ἀπίθοναν αὐτοὶ ταῖς κεφαλαῖς τους·
 καὶ θὰ τὸν πέρανα ἢ θὰ ἴκανεν ἀμφίβολην τὴν νίκην
 ἂν τοῦ Διομήδη ἀπὸ χολὴν ποῦ ἐπῆρε τότε ὁ Φοῖβος
 δὲν τοῦ πετοῦσαν ἔξαφνα τὴν μάλιστα' ἀπ' τὸ χέρι.
 Καὶ ἀπ' τὸν θυμὸν του ἐδάκρυσε νὰ βλέπῃ ὁ Διομήδης 385
 πῶς ἢ φοράδες ἐμπροσθεν πολὺν ἐπαίρναν δρόμον

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetirio Dimosias Istorik

Restrictions apply.

καὶ οἱ δικοί του ἀκέντητοι ὀπίσω ἐσπεδισθῆκαν.
 Ἄλλ' εἶδε πῶς πανούργησεν ὁ Φοῖβος τὸν Τυδεΐδην
 ἢ Ἀθηνᾶ, κ' ἔδραμ' εὐθύς σιμὰ ἔς τὸν πολεμάρχον,
 τοῦ ἀπόδωσε τὴν μάστιγα κ' ἐγκάρδιωσε τοὺς ἵππους. 390
 Καὶ θυμωμένη τρέχοντας ἔς τὸν Εὐμηλον ἐπάνω
 τὸν ζυγὸν τοῦ ἴσασε ἢ θεά κ' ἔδω κ' ἐκεῖ τοῦ δρόμου
 ἔφυγαν ἢ φοράδες του κ' ἐρρίζαν τὸ τιμόνι.
 Κ' ἐκεῖνος ἔς τὸν τροχὸν σιμὰ ροβόλησε ἀπ' τὸν θρόνον,
 οἱ ἀγκῶνές του ἐγδάρθηκαν ἢ μύτη καὶ τὸ στόμα, 395
 τὸ μέτωπό του ἐσύντριψε, τὰ μάτια του ὄλα δάκρυα
 ἐγέμισαν κ' ἐκόπηκεν ἢ ἀνδρική φωνή του.
 Τότε ἔς τὸν δρόμον ἔγειρε τοὺς ἵππους ὁ Τηδεΐδης
 καὶ ὄλους τοὺς ἄλλους πέρασε πολύ, καθὼς τοὺς ἵππους
 τοῦ ἀναφτεν ἢ Ἀθηνᾶ καὶ τοῦ ἴδινε τὴν νίκην, 400
 Καὶ αὐτοῦ κατόπιν ὁ ξανθὸς Μενέλαος προχωροῦσε.
 Κ' ἐφώνησ' ὁ Ἀντίλοχος ἔς τοὺς ἵππους τοῦ πατρός του·
 «Καὶ σεῖς πατήσετε γερά, τεντῶστε τὴν ὁρμὴν σας·
 μ' ἐκείνους νὰ παλαίσετε δὲν λέγω τοῦ Τυδεΐδη
 τοὺς ἵππους, ποῦ τοὺς ἔδωκε μεγάλην γληγοράδα 405
 ἢ Ἀθηνᾶ, καὶ ἠθέλησε νὰ δώσῃ αὐτοῦ τὴν νίκην·
 ἀλλὰ γοργὰ προφθάσετε τοῦ Ἀδμήτου τὸ ζευγάρι,
 θά ναι ἐντροπή σας θηλυκὸ νὰ γείνη ἀνώτερό σας
 ἢ Αἴθῃ· ἀκόμη ὀπίσω της θὰ μείνετε, ὦ γενναῖοι ;
 καὶ ἴδου τί λέγω φανερά καὶ ὁ λόγος μου θὰ γείνη· 410
 δὲν θὰ σᾶς περιποιηθῆ ἔς τὸ ἐξῆς ὁ μέγας Νέστωρ,
 ὁ ἴδιος ἀλύπητα θὲ νὰ σᾶς κόψῃ, ἀν ἴσως
 πάρωμε ὀκνηρευόμενοι κατώτερο βραβεῖον·
 ἀλλὰ νὰ μὲ συντρέξετε μὲ τὴν ὁρμὴν σας ὄλην·
 καὶ ὁ νοῦς μου θὰ μηχανευθῆ μὲ τρόπον νὰ γλυστρήσω 415
 τοῦ δρόμου ἐκεῖ ἔς τὸ στένωμα κ' ἔτσι θὰ μοῦ ξεφύγῃ.»
 Κ' ἐκεῖνοι ἀπ' τοὺς φοβερισμοὺς ποῦ ἀκούσαν τοῦ κυρίου
 τὸ τρέξιμό τους σπούδαξαν ὡς ποῦ ἔς ὀλίγην ὥραν
 τοῦ κοίλου δρόμου τὸ στενὸ τοῦ Ἀντιλόχου ἐφάνη·
 εἶχεν ὁ δρόμος σχίσμα γῆς ποῦ μαζεμμένα ἐκάμαν 420
 τὰ χειμωνιάτικα νερά κ' ἐβύθισεν ὁ τόπος.
 Ἐκεῖ μὲ φόβον μὴ συμβῆ σμίξις τροχῶν τραβοῦσε
 ὁ Ἀτρεΐδης· τὸτ' ὁ Ἀντίλοχος ἔξω τοῦ δρόμου στρέφει
 τοὺς ἵππους, γέρνει πλαγινὰ καὶ ὁρμᾷ νὰ τὸν προφθάσῃ.
 «Ἀνόητε», τοῦ ἐφώνησεν ὁ Ἀτρεΐδης φοβισμένος 425
 «πῶς κυβερνᾷς; τοὺς ἵππους σου κράτησε, κ' εἶναι ὁ δρόμος
 στενός, παρέκει ἔς τὸ πλατύ, θαρρῶ, θὰ προσπεράσῃς,
 μὴν ἀφανίσῃς καὶ τοὺς δυὸ κτυπῶντας μὲ τ' ἀμάξι.»
 Ἄλλὰ ὡσὰν τὰ λόγια του ποσῶς νὰ μὴ ἔχε ἀκούσῃ
 ὁ Ἀντίλοχος σφοδρότερα τοὺς ἵππους ἐκεντοῦσε· 430
 Καὶ ὄσῃν ὁ δίσκος ἔχει ὁρμὴν οἰγμένος ἀπὸ χέρι

ἄνδρὸς ποῦ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς νειότης δοκιμάζει,
 τόσο διασκέλισαν καὶ αὐτοί· κ' ἐκεῖνοι τοῦ Ἀτρείδῃ
 τὰ ὀπίσω ἐκάμαν, ὅτι αὐτὸς τὸ ἠθέλησε κ' ἐμείναν,
 μήπως συμπλέξουν καὶ τὰ δυὸ ζευγάρια μέσ' ἔς τὸν δρόμον 435
 καὶ τὰ καλόπλεκτα θροναῖα γυρίσουν ἄνω κάτω
 κ' οἱ ἴδιοι χάμου κυλισθοῦν ζηλεύοντας τὴν νίκην.
 Τότε ὁ ξανθὸς Μενέλαος τὸν ἀποπῆρε κ' εἶπε·
 «Ἀντίλοχε, καὶ ποιὸς θνητὸς ὀλέθριος εἶναι, ὡς εἶσαι ;
 ἐσφάλαμε ὀποῦ δίκαιον σ' ἐλέγαμε, ὦ χαμένε· 440
 ἄλλ' ὅμως πρῶτα θὰ δοκισθῆς πρὶν πάσης τὸ βραβεῖον.»
 Εἶπε· κατόπι ἐφώνησε ἔς τὰ δυνατὰ πουλάρια·
 «Μὴ μοῦ σταθῆτε ἀκίνητοι καὶ καταπικραμένοι
 ἐκείνων θὰ νὰ κουρασθοῦν τ' ἰγόνата καὶ ἡ φτέρνας
 πρὶν ἀπὸ σᾶς· ὅτι καὶ οἱ δυὸ τὰ νειάτα πλιά δὲν ἔχουν.» 445
 Καὶ τότε ἐκεῖνα ἀπ' τὴν βοήν ποῦ ἀκούσαν τοῦ κυρίου
 ὤρμησαν καὶ δὲν ἄργησαν τοὺς ἄλλους νὰ προφθάσουν.
 Ὡς τὸν κύκλον κεῖ καθήμενοι θωροῦσαν οἱ Ἀργεῖοι
 τοὺς ἵππους ποῦ μ' ἀκράτητον ὄρμην τετραποδίζαν·
 Πρῶτος ὁ ἄρχος τῶν Κρητῶν, Ἴδομενεὺς, τοὺς ἵππους 450
 ἐνόησε, ὡς ἐκάθονταν ψηλά τοῦ κύκλου ἀπ' ἔξω·
 καὶ ὡς ἄκουσεν ἀπὸ μακρὰ βοήν τοῦ κυβερνήτη
 ξεχώρισε περήφανο πουλάρι νὰ προβαῖνῃ
 ποῦ ἔχε τὴν τρίχα ὀλόξανθην καὶ μόνον ἐν' ἀσπράδι
 ὡσάν φεγγάρι στρογγυλό, ἔς τὸ μέτωπο ἐφαίνονταν. 455
 Τότε ἐσηκώθη καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ ἔς τοὺς Ἀργεῖους·
 «ὦ τῶν Ἀργείων ἀρχηγοί, καλοὶ μου πολεμάροχοι,
 τάχα ἐγὼ μόνος ἢ καὶ σεῖς βλέπετ' ἐκεῖ τοὺς ἵππους ;
 ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς ποῦ ἐπρότρεχαν μοῦ ἐφαίνονταν καὶ ἄλλος
 φαντάζει ὁ κυβερνήτης τῶν· καὶ κάποιο ἐμποδισθῆκαν 460
 αὐταῖς ποῦ ἐκεῖ ἐκέρδησαν ἔς τὸν δρόμον ἢ φοράδες.
 Πρῶτα ἔς τὸ τέρμα ὀλόγουρα ταῖς ἔβλεπα νὰ τρέχουν,
 τῶρ' ἀπ' ἐμπρὸς μου χάθησαν, ἂν καὶ παντοῦ γυρίζω
 τὰ μάτια μου νὰ ταῖς ἰδῶ ἔς τὸ τρωϊκὸ πεδίον.
 Ἡ θὰ τοῦ ἐφύγαν τὰ λουρὰ καὶ δὲν μοροῦσε πλέον 465
 νὰ τοὺς κρατήσῃ στρέφοντας τὸ τέρμα ὁ κυβερνήτης.
 Ἐκεῖ, θαρρῶ, θὰ ἔπεσε αὐτὸς καὶ θὰ ἔσπασε τ' ἀμάξι
 καὶ ξαγριωμέναις σκίρτησαν κ' ἐφύγαν ἢ φοράδες·
 ἔρθοι κυττάζετε καὶ σεῖς· ἴσως καλὰ δὲν βλέπω
 ἐγώ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, πῶς κείνος αὐτοῦ πέρα 470
 εἶναι τὸ γένος Αἰτωλός, καὶ ἔς τ' Ἄργος βασιλεύει,
 καὶ τοῦ Τυδέως εἶν' υἱός, ὁ δυνατὸς Διομήδης.»
 Καὶ ὁ Αἴας τὸν κακόβρισεν ὁ γλήγορος Ὀϊλείδης·
 «Ἴδομενέα, φαφλατᾶς παρὰκαιρα· καὶ πέρα
 ἄναερα σηκόνονται πετῶντας ἢ φοράδες. 475
 Μέσ' ἔς τοὺς Ἀργεῖους, ὡς θαρρῶ, τόσο δὲν εἶσαι νέος,

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetirio Dimosias Istorik

Restrictions apply.

καὶ μάτια τόσο καθαρὰ δὲν ἔχ' ἢ κεφαλὴ σου·
 πάντοτ' ἐσὺ ἴσαι φαφλατᾶς, ἀλλ' ὅπου εὐρίσκοντ' ἄλλοι
 ἄνδρες καλλίτεροι ἀπὸ σέ, πρὸς τί νὰ φαφλατίζης ; 480
 Ἐκείναις εἶναι ποῦ ἀπ' ἀρχῆς προτρέχαν, ἢ φοράδες
 τοῦ Εὐμήλου καὶ ταῖς κυβερνᾶ μετὰ τὰ λουριά ἔς τὸ χέρι.»
 Εὐθύς ὁ ἄρχος τῶν Κρητῶν τοῦ ἀντεῖπε χολωμένος·
 « Αἴας φιλονεικότετε, κακόγνωμε, καὶ ἔς τὰ ἄλλα
 μέσ' ἔς τοὺς Ἀργεῖους ὕστερος, ὅτ' εἶναι ὤμῳ ὁ νοῦς σου. 485
 Κ' ἐλ' ἄς στοιχηματίσωμεν ἢ τρίποδα ἢ λεβέτι
 καὶ ποῖδ' ἕναίρι τρέχει ἔμπρὸς κριτῆς ἄς μαρτυρήσῃ
 ὁ Ἀγαμέμνων· τότε σὺ πλερόνοντας θὰ μάθῃς.»
 Εἶπε κ' εὐθύς πετάχθηκεν ὁ φτεροπόδης Αἴας
 καὶ θυμωμένος ἔμελλε κακὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ· 490
 καὶ θ' ἀναφτε χειρότερα ἔς αὐτοὺς φιλονεικία,
 ἂν δὲν σηκόνετ' ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ ἴδιος, ποῦ τοὺς εἶπε.
 « Τὰ λόγια τοῦτα τὰ κακὰ νὰ παύσουν μεταξὺ σας,
 Αἴας σὺ καὶ Ἴδομενεύς, ὅτι δὲν εἶναι πρέπον,
 ποῦ ἔς ἄλλον ἂν τὸ ἐβλέπετε θὰ σᾶς ἀγανακτοῦσε·
 ἀλλὰ ἔς τὸν κύκλον ἤσυχον τοὺς ἵππους θεωρεῖτε, 495
 καὶ δὲν θ' ἀργήσουν τώρα ἐδῶ νὰ φθάσουν, ὡς τοὺς βιάζει
 ζῆλος τῆς νίκης· τὸτ' ἐσεῖς θέλει γνωρίσειτ' ὅλοι
 τῶν ἵππων τίνες ὕστεροι καὶ τίνες εἶναι πρῶτοι.»
 Τὸν λόγον δὲν ἀπόειπε κ' ἔφθασεν ὁ Τυδείδης
 τοὺς ἵππους του κατάπλατα ραβδίζοντας κ' ἐκείνοι 500
 ἐκόφταν μετὰ ἀνάερα διάσκελα τὸν δρόμον.
 Καὶ ἀπὸ τὴν σκόνι ἐφραίνονταν ἐπ' ἄν ὁ κυβερνήτης,
 καὶ ὀπίσω ἔς τὰ φτερόποδα πουλάρια ῥοβολουῦσε
 τ' ἀμάξι χρυσοκόλλητο μετὰ δίπλαϊς κασοιτέρον·
 καὶ τὰ στεφάνια τῶν τροχῶν μικρὸν αἰλάκι ἀφῆναν 505
 ἔς τὸ λεπτὸ χῶμα ὀπίσω τοὺς κ' ἐκεῖνα ἔμπρὸς πετοῦσαν.
 Ἐπὶ τὸν κύκλον μέσα ἐστάθηκε καὶ ἴδρωταις ἔς τὸ χῶμα
 ῥονιαῖς τὰ στήθη ἐστάλαξαν καὶ ἡ κεφαλαῖς τῶν ἵππων·
 Καὶ αὐτὸς ἀπὸ τ' ὀλόλαμπρον ἐπήδησε θρόνῳ του
 καὶ ἔς τὸν ζυγὸν ἀπόθεσε τὴν μαστίγα· καὶ ἀμέσως 510
 ὁ ἀνδρειωμένος Σθένελος ἐπῆρε τὸ βραβεῖον
 καὶ μετὰ τὸν καλὸν τρίποδα παράδωσε τὴν κόρην
 εἰς τοὺς συντρόφους καὶ ἄρχισε τοὺς ἵππους νὰ ξεξέψῃ.
 Κιτόκιν ἦλθ' ὁ Ἀντίλοχος, αὐτὸς ποῦ τὸν Ἀτρείδην
 μ' ἐπιβουλήν του ἐπέρασε καὶ ὄχι μετὰ ὄρμην τῶν ἵππων. 515
 Καὶ ὅμως τοῦτος πολὺ ἐγγὺς ἐρράβδιζε τοὺς ἵππους
 καὶ ὅσον ἀπέχει ἀπὸ τὸν τροχὸν ποῦλάρι ὅπου ἔς τὸ σιάδι
 μ' ὅλο τ' ἀμάξι τανυστὰ τραβᾷ τὸν κύριόν του,
 ποῦ ἐγγίξουν μόλις τὸν τροχὸν ἢ τρίχες τῆς οὐρᾶς του·
 κ' ἐκεῖνο τρέχει κολλητὰ ἔς τ' ἀμάξι καὶ δὲν μένει 520
 τόπος πολὺς ἀνάεμα ὅσον καὶ ἂν πάρονεν δρόμον·

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

τόσον ἀπ' τὸν Ἀντίλοχον ἔφρανε ὀπίσω ὁ Ἄτρεΐδης.
 Ἄλλὰ καὶ δυὸ δισκοβολαῖς ἔμεν' ὀπίσω πρῶτα,
 ἀλλὰ γοργὰ τὸν πρόφθασε μὲ τὴν καλὴν ἀνδρείααν
 τῆς Αἰθήης, τῆς καλότριχης φοράδας τοῦ ἀδελφοῦ του' 525
 καὶ ἀκόμη ἂν ἀγωνίζονταν παρέκει τὸν περνοῦσε
 ὁ Ἄτρεΐδης καὶ δὲν θ' ἄφηναν ἀμφίβολην τὴν νίκην.
 Κ' ἔμενε ἀπ' τὸν Μενέλαον μίαν κοιταριάν ὀπίσω
 ὁ Μηριόνης ὀπαδὸς λαμπρὸς τοῦ Ἰδομενέως,
 ὅτ' ἦσαν ἀνδροκίνητα τὰ εὐμορφα ἄλογά του 530
 καὶ κείνος πάλι ἀδύνατος πολὺ νὰ κυβερνήσῃ.
 Καὶ ἀπ' ὄλους ἦλθε ὑστερινὸς ὁ Εὐμήλος κ' ἔτραβα
 τ' ὤμορφο ἀμάξι κ' ἔμπροσθεν κεντοῦσε τ' ἄλογά του.
 Τὸν εἶδε κ' ἔσυμπόνευσεν ἐκεῖνον ὁ Πηλείδης
 καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶπ' εὐθύς ᾗς τὴν μέσσην τῶν Ἀργείων 535
 «ὑστερος ὁ καλλίτερος μὲ τ' ἄλογό του φθάνει
 ἄλλ' ὅπως πρέπει, ἄς τοῦ δοθῇ τὸ δεύτερο βραβεῖον
 καὶ τοῦ Τυδέως ὁ υἱὸς ἄς λάβῃ τὰ πρωτεῖα.»
 Ὅλ' οἱ Ἄχαιοὶ συμφώνησαν νὰ γείνη αὐτὸ ποῦ εἶπε
 καὶ τὴν φοράδα παρενθύς θὰ τοῦ ἔδιδε ὁ Πηλείδης 540
 ἔαν δὲν ἐσηκόνονταν νὰ εἰπῇ τὸ δίκαιόν του
 ὁ Ἀντίλοχος, τοῦ Νέστορος υἱός, ᾗς τὸν Ἀχιλλέα
 «Θὰ σοῦ θυμῶσω δυνατὰ, Πηλείδη, ἂν τοῦτο κάμῃς·
 σὺ τὸ βραβεῖο μοῦ ἀφαιρεῖς, θαρρῶ, γιὰ τὸ ἐπάθαι
 τὰ γλήγορα πουλάρια του, τ' ἀμάξι του κ' ἐκεῖνος, 545
 ὁ ἑξαίσιος· ἀλλ' ἄς ἔκαμνεν εὐχὰς τῶν ἀθανάτων
 καὶ τότε δὲν θὰ ἔρχονταν ὁ ὑστερος ἀπ' ὄλους.
 Ἄλλ' ἂν σοῦ εἶναι ἀγαπητὸς κ' ἐγκάρδια τὸν λυπῆσαι,
 πλήθιο χρυσάφι καὶ χαλκὸς ὑπάρχει ᾗς τὴν σκηνὴν σου,
 πρόβατα, δούλαις καὶ λαμπρὰ πτερόποδα πουλάρια· 550
 πάρε ἀπ' αὐτὰ καὶ δόσε του, κατόπ' ἣ ἀμέσως τώρα
 βραβεῖον καὶ λαμπρότερο νὰ σ' ἐπαινέσουν ὄλοι.
 Καὶ τούτην δὲν θὰ δώσω ἐγώ· καὶ ὅποιος θελήσῃ ἀνδρεῖος
 νὰ μοῦ τὴν πάρῃ ἄς ἔλθῃ ἐδῶ μ' ἐμὲ νὰ πολεμήσῃ.
 Εἰς τοῦτα ἔχαμογέλασεν ὁ ἰσόθεος Πηλείδης, 555
 τοῦ ἄρεο' ὁ Ἀντίλοχος ὁ ἀγαπητὸς τοῦ φίλος
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησε· «κ' ἔαν θελήσῃς καὶ ἄλλο
 ἀπὸ δικό μου, Ἀντίλοχε, τοῦ Εὐμήλου ἐγὼ νὰ δώσω
 θὲ νὰ τὸ κάμω πρόθυμα· τὸν θώρακα νὰ λάβῃ
 αὐτὸν ποῦ ἐπῆρα λάφυρον ἀπ' τὸν Ἀστεροπαῖον, 560
 χάλκινον, καὶ κασσίτερος λαμπρὸς τὸν περιχύνει·
 θὰ τὸ 'χῆ κτῆμ' ἀτίμητο.» Κ' εὐθύς ᾗς τὸν ποθητόν του
 εἶπε τὸν Αὐτομέδοντα τὸν θώρακα νὰ φέρῃ
 ἀπ' τὴν σκηνὴν· τὸν ἔφεραν ἐκεῖνος καὶ τοῦ Εὐμήλου
 τὸν ἄρεο· ἵππο τε δὲ καὶ ἵππο τε τὰ ἄλλα του τὸν πῆρε. 565
 Τότε βόηθ' ἀπ' τὴν χεῖρ' αὐτοῦ εἶπε τὸν Ἀντίλοχον

σηκώθηκε ὁ Μενέλαος· καὶ ὁ κήρυκας ἔς τὸ χέρι
 κῆπτρο τοῦ δίδει καὶ σιωπὴν κηρύττει τῶν Ἀργείων.
 Καὶ ὁ θεῖος ἄνδρας ἄρχισεν· «ὦ φρόνιμε ὄχι πλέον
 Ἀντίλοχε, τί ἔκαμες! μοῦ ἐθόλωσες τὴν δόξαν,
 570 ἐκεῖνα τὰ ὀκνότετα πουλάρια σου ἔμπροσθέν μου
 ἔσπρωξες καὶ μοῦ ἐμπόδισες τοὺς ἵππους εἰς τὸν δρόμον.
 Ἄλλὰ σεῖς ὄλ' οἱ ἀρχηγοὶ προστάτες τῶν Ἀργείων
 χωρὶς νὰ προτιμήσετε κανέναν κρίνετέ μας,
 μὴ κάποιος τῶν Ἀχαιῶν τοῦτον εἰπῆ τὸν λόγον·
 575 «μὲ ψέμματα ὁ Μενέλαος ἐπῆρε τὴν φοράδα
 τοῦ Ἀντίλοχου, ἂν κ' εἶχε αὐτὸς χειρότερος τοὺς ἵππους,
 ἀλλ' εἶναι αὐτὸς ἀνώτερος πολὺ ἔς τὸ μεγαλεῖον.»
 Ἄλλὰ θὰ κρίνω εὐθὺς ἐγώ, καὶ δὲν θὰ μὲ ἀποπάρῃ
 τῶν Δαναῶν, θαρρῶ, κανεῖς· θὰ εἶμαι δικαιοκρίτης.
 580 Ἀντίλοχε διόθρεφτε, ἔλα, σὰν θέλει ὁ νόμος
 στήσου ἔς τὴν ἄμαξαν ἔμπρὸς ὀλόρθος καὶ ἔς τοὺς ἵππους,
 πάρε τὴν ἴδια μάστιγα, ποῦ πρῶτα ἐκυβερνοῦσες,
 καὶ πιάνοντας τοὺς ἵππους σου, τοῦ Ποσειδῶνος κάμε
 ὄρκον ποῦ δὲν μοῦ ἐμπόδισες μ' ἐπιβουλήν τ' ἄμαξι.»
 585 Καὶ ὁ φρόνιμος Ἀντίλοχος ἀπάντησέ του κ' εἶπε·
 «Πραῦνον τάρα, ὄτ' εἶμ' ἐγὼ πολὺ νεώτερός σου,
 σεπτὲ Μενέλαε, καὶ σὺ καλλίτερός μου εἰς ὅλα·
 γνωρίζεις πόσον εὐκόλα παρανομοῦν οἱ νέοι·
 590 ὁ νοῦς τους γοργοκίνητος ἰσχνὴν τὴν σκέψιν ἔχει.
 Ὅθεν μαλάξον· μόνος μου σοῦ δίδω τὴν φοράδα
 ποῦ ἐκέρδισα· καὶ ἂν ἄλλο τί δικό μου νὰ σοῦ δώσω
 ἤθελες καὶ καλλίτερα, σοῦ τό ᾧδινα ὀλοψύχως,
 παρ' ἀπὸ σέ, διόθρεφτε, νὰ χάσω τὴν ἀγάπην
 595 ὀλοζωῆς μου καὶ ἔς ἐμὲ ὀργὴ νὰ πέσῃ θεῖα.»
 Καὶ τὴν φοράδα ὠδήγησεν εὐθὺς ὁ Νηστορίδης
 κ' ἔδωκε ἔς τὸν Μενέλαον, ποῦ ἔς τὴν καρδιά του εὐφράνθη,
 καθὼς εἰς τὰ πικρὰ σπαρτὰ ποῦ τὸν ἀγρὸν σκεπάζουν
 καλὴ δροσιά ζωογονεῖ τὰ φουντωμέν' ἀστάχνα·
 600 ὁμοίως, ὦ Μενέλαε, μέσα ἢ καρδιά σου εὐφράνθη
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησε μὲ λόγια φτερωμένα·
 «Καὶ ἄφ' ἑαυτοῦ μου, Ἀντίλοχε, συγκρίνω τὸν θυμὸν μου
 νὰ παύσω, ὅτι ἀστόχαστος καὶ ἀσύστατος δὲν ἦσουν
 ποτέ σου, ἀλλὰ ἔδῳ τὸν νοῦν ἐνίκησε ἡ νεότης
 605 καλλίτερός σου ἔς τὸ ἐξῆς φυλάξου ν' ἀπατήσης.
 Κ' εὐκόλα δὲν θὰ μ' ἔπειθε τῶν Ἀχαιῶν κανένας·
 ἀλλ' ἔπαθες ἐσὺ πολλὰ κ' ἐμόχθησες γιὰ μένα
 σὺ καὶ ὁ πατέρας σου ὁ λαμπρὸς μὲ τὸν αὐτάδελφόν σου·
 μοῦ ἐπρόσπεσε καὶ τοῦτο ἀρκεῖ· καὶ τὴν φορὰν, ἂν κ' εἶναι
 610 δική μου, λάβε τὴν εἰπὴ γιὰ νὰ γνωρίσουν ὅλοι
 ὅτι καρδία περὶ σὲν καὶ ἀμύλας τὴν δὲν ἔχοι.»

Εἶπε καὶ τοῦ Νοήμονος συντρόφου τοῦ Ἀντιλόχου
 τὴν ἔδωκε, κ' ἐπῆρε αὐτὸς τὸ λαμπερὸ λεβέτι.
 Τέταρτος δύο τάλαντα χρυσάφι ὁ Μηριόνης.
 Πέμπτον βραβεῖον ἔμενεν ἡ δίχηρη φιάλη. 615
 Ἐκείνην ἔφερ' ὁ Ἀχιλλεὺς ἀνάμεσα 'ς τὸ πλῆθος
 'ς τὸν Νέστορα καὶ «λάβε αὐτό» τοῦ εἶπε «γέροντά μου,
 σὰν τοῦ Πατρόκλου ἐνθύμημα νὰ τό'χης ὁποῦ ἐτάφη
 τί ἐκείνον πλεόν δὲν θὰ ἰσῆς 'ς τὴν μέσην τῶν Ἀργείων.
 Καὶ τὸ βραβεῖον τοῦτο ἐγὼ σοῦ δίνω χαρισμένο' 620
 ὅτι καὶ σὺ ν' ἀγωνισθῆς, θαρρῶ, δὲν θὰ θελήσῃς
 'ς τὸ πάλαιμα ἢ 'ς τὸ γρόνθισμα, 'ς τὸ τρέξιμο ἢ 'ς τ' ἀκόντι
 ὅτι ἀπ' τὸ γῆρας τὸ κακὸν ἐκόπ' ἡ δύναμις σου.»
 Καὶ τὴν φιάλην τοῦ βάλε 'ς τὰ χέρια· τὴν ἐπῆρε
 περίχαρος ὁ γέροντας καὶ εἶπε τοῦ Ἀχιλλέως 625
 «Λόγια τρώντι ἀληθινά, ἐπρόφερες, παιδί μου
 ἐμάργωσαν τὰ μέλη μου, τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια
 ποῦ ἔδῳ 'ς τοὺς ὄμους φτερωτὰ κινουῦνταν καὶ τὰ δύο.
 Ποῦ εἶναι ἡ νιότη μου κ' ἡ ἀνδρεία ποῦ 'ς τὸ Βουπράσι ἐφάνη 630
 σὰν ἔθαφταν οἱ Ἐπειοὶ τὸν μέγαν πολεμάρχον
 Ἀμαρυγκέα, κ' ἔθεσαν ἀγῶνα τὰ παιδιά του.
 Ἐκεῖ κανεῖς τῶν Ἐπειῶν μ' ἐμὲ δὲν ὁμοιώθη
 ἢ τῶν γενναίων Αἰτωλῶν ἄλλ' οὔτε τῶν Πυλίων.
 Τὸν Κλυτομήδη ἐνίκησα 'ς τοὺς γρόνθους Ἠοπίδην,
 'ς τὴν πάλιν τὸν Πλευρώνιον κατόπι τὸν Ἀγκαῖον, 635
 καὶ τὸν ἐξαίσιον Ἴφικλον 'ς τὰ πόδια καὶ κατόπι
 'ς τ' ἀκόντι τὸν Πολύδωρον καὶ ἀντάμα τὸν Φυλέα.
 Μόνον οἱ Ἀκτορίωνες 'ς τοὺς ἵππους μ' ἐπεράσαν,
 διπλοῖ μοῦ σπρώχθησαν ἐμπρὸς μὲ ζῆλον νὰ κερδήσουν
 ἐκεῖνα ποῦ ἦσαν ὕστερα λαμπρότατα βραβεῖα. 640
 Δίδυμοι αὐτοί, καὶ σταθερῶς ἐκυβερνοῦσ' ὁ ἕνας
 ἐκυβερνοῦσε σταθερῶς κ' ἐμάστιζεν ὁ ἄλλος.
 Ἴδου ποῖος ἦμιον μιὰ φορά· 'ς τοὺς νέους τῶρ' ἀφήνω
 ἔργα παρόμοια· κ' ἐγὼ 'ς τὸ μαῦρο γῆρας πρέπει
 νὰ ὑπακούσω, ἂν κ' ἔλαμπα 'ς τὴν μέση τῶν ἡρώων. 645
 Ἀλλ' ἅμα κ' ἐνταφίαζε τὸν φίλον σου μὲ ἀγῶνας
 μοῦ εἶναι ἀκριβὸ τὸ χάρισμα καὶ χαιρεται ἡ ψυχὴ μου
 ποῦ ἐμὲ τὸν φίλον πάντοτε θυμᾶσαι καὶ γνωρίζεις
 πόση τιμὴ, τῶν Ἀχαιῶν ἀνάμεσα μοῦ πρέπει
 καὶ οἱ θεοὶ μ' ὄ,τι ἀγαπᾶς νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσουν.» 650
 Τὸ ἐγκώμιον ἔλον ἄκουσε τοῦ Νέστορος κ' ἐβγήκε
 μέσ' ἀπ' τὸ πλῆθος ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ τῆς γρονθομαχίας
 τῆς τρομερῆς κατέθεσεν ἀμέσως τὰ βραβεῖα.
 Ἐφερσε κ' ἔδεσεν ἐκεῖ τοῦ κύκλου μέσ' 'ς τὴν μέση 655
 ἀπὸ τοῦτο κακοδάμαστο ἐξάχρονον ἰονίον·

Καὶ ὀρθὸς ἐστῆθη κ' ἔλεγε ἔς τὴν μέσσην τῶν Ἀργείων
« Ἀτρείδαις καὶ ὄλ' οἱ Ἀχαιοὶ μὲ ταῖς καλαῖς κνημίδαῖς
ἄς ἔλθουν δύο δυνατοὶ γι' αὐτὰ ν' ἀντισηκώσουν
πολὺ ψηλὰ τοὺς γρόνθους των καὶ εἰς ὅποιον ἀπ' τοὺς δύο 660
ὁ Ἀπόλλων δώσῃ δύναμιν, κ' οἱ Ἀχαιοὶ τὸ κρίνουν,
ἄς πάρῃ τὸ φερέονο μουλᾶρι ἔς τὴν σκηπὴν του
καὶ ὁ νικημένος νὰ χαρῇ τὸ δίκουπο ποτῆρι.»
Ἐπὶ τὸν λόγον του ἐπετάχθη εὐθύς ἄνδρας τρανὸς καὶ ὠραῖος
ὁ Πανοπέιδης Ἐπειός, ἑξαίσιος γρονθομάχος. 665
Καὶ πιάνοντας τὸ ἐργατικὸ τετράποδο τοὺς εἶπεν
« Ἐμπρός, ὅπου τὸ δίκουπο ποτῆρι θεὸς νὰ πάρῃ
καὶ τὸ πουλᾶρι ἐδῶ κανεῖς μὲ τὴν γρονθομαχίαν
δὲν θὰ κερδήσῃ, ὅτ' εἴμ' ἐγὼ ἔς τὴν τέχνην τούτην κρῶτος.
Δὲν φθάνει ποῦ ἔς τὸν πόλεμον εἴμ' ἑλλιπής; καὶ ποῖος 670
δύναται νὰ ἴναι ποτὲ ἔς ὅλα καλὸς τεχνίτης;
Καὶ ἴδου τὸ λέγω φανερὰ καὶ ἄσφαλτ' αὐτὸ θὰ γείνη
ταῖς σάρκαις θὰ τοῦ σχίσω ἐγὼ, τὰ κόκκαλα νὰ σπᾶσω,
ὥστε σιμὰ σου ἄς στέκωνται ὅσοι πονοῦν γιὰ κείνον
ἀπὸ τὰ χέρια νεκρὸν ἐδῶθε νὰ τὸν πάrouν.» 675
Εἶπε, καὶ ὅλοι ἐσώπαιναν· καὶ μόνος του ἐπετάχθη
ὁ Ἰσόθεος Εὐρύακος υἱὸς τοῦ Τηλανίδη
τοῦ Μηκιστέως τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου πολεμάρχου
ποῦ ἄλλοτ' ἐπῆγε ἔς τὴν ταφὴν τοῦ σκοτωμένου Οἰδίπου
ἔς τὰς; Θήβαις καὶ ὄλων νικητῆς ἐβγήκε τῶν Καδμειῶν 680
Τώρα σιμὰ του ὁ δοξαστὸς Τυδείδης ἐνεργοῦσε
καὶ λόγια τοῦ ἔλεγε καλὰ ποθῶντας νὰ νικήσῃ.
Τὸ ζῶμα τοῦ ἔβαλεν αὐτός, τοῦ ἔδωκε κατόπι
ἀπὸ τομάρι ταύρινο λουριά καλοκομμένα.
Κι' ἀφοῦ ζωσθῆκαν, στάθησαν τοῦ κύκλου ἐκεῖ ἔς τὴν μέσσην 685
καὶ ἀντίκρου ὡς σήκωσαν καὶ οἱ δύο τὰ χέρια τ' ἀνδρειωμένα,
ὁμοῦ βροντῆσαν κ' ἔσμιξαν οἱ δυνατοὶ τοὺς γρόνθοι.
Τρίζαν τὰ δόντια τοὺς φρικτά, καὶ ἴδρωτες ἔρρεάν.
Καὶ ὁ θεῖος χύνετ' Ἐπειὸς ἔς τὸν ἄλλον ποῦ ἐτηροῦσε
ποῦ νὰ τὸν κρούσῃ, καὶ τοῦ σπᾶ τὰ μάγουλα· κ' ἐκείνος 690
ἐτρέκλισε ὡς τοῦ ἐλύγισαν τ' ἀνδρειωμένα μέλη.
Καὶ μὲ τὸ κρούσμα ἐσκίσησε σάν ψάρι ποῦ ὁ Βορέας
ἔξω ἔς τὸ φῦκι ἐπέταξε μὲ κῆμα σουφρωμένο.
Τότε ὁ γενναῖος Ἐπειὸς τὸν ἐπίασε ἀπ' τὰ χέρια
καὶ ὀρθὸν τὸν ἔβαλε· κ' εὐθύς οἱ φίλοι τὸν ἐπῆραν 695
μέσ' ἀπ' τὸν κύκλον πῶσερνε τὰ πόδια μετὰ βίας
κ' ἐφτυοῦσεν αἵματα πηχτά, μὲ δίπλα τὸ κεφάλι.
Καὶ ἀναίσθητον τὸν ἔβαλαν σιμὰ τοὺς νὰ καθῆσῃ,
κ' ἔπειτα ἐπῆγαν κ' ἔφεραν τὸ δίκουπο ποτῆρι.
Μετὰ τὴν ἐπίστασιν ἡμιθέος Ἀχιλλεύς, κατέθετο βραβεῖα 700

- ᾧ ὅποιον νικήσῃ τρίποδα μέγαν πυροστάτην
 πού νά ᾗ βώδια δώδεκα οἱ Ἀχαιοὶ λογιάζαν.
 Καὶ μίαν κόρην ἔθεσε ᾗ ἔργα πολλὰ τεχνίτραν,
 πού εἶχε βώδια τέσσερα νά λάβῃ ὁ νικημένος. 705
 Καὶ ὀρθὸς ᾗ τὴν μέσῃ ἔλεγεν· «ὡς σηκωθοῦν ἐκεῖνοι
 πού θέλουν νά δοκιμαστοῦν καὶ εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα.»
 Καὶ ὁ μέγας ἐσηκώθη εὐθύς, ὁ Τελαμώνιος Αἴας
 καὶ ὁ πολύνους Ὀδυσσεὺς τεχνάσματα γεμᾶτος.
 Ζωσμένοι ἀφοῦ προχώρησαν τοῦ κύκλου αὐτοῦ ᾗ τὴν μέσῃ 710
 ἐπιάσθησαν ἀγκαλιαστὰ μὲ τὰ βαρεῖά τους χέρια,
 ὡς ὅταν ἄξιος ξυλουργὸς ψαλίδαὶς σφικτεθῆναι
 ᾗ ὑψηλὸ δῶμα, ἀκλόνητος ἀπ' ταῖς ἀνεμοζάλαις.
 Καὶ ὡς ταῖς τραβοῦσαν δυνατὰ τὰ λυσερὰ τους χέρια
 τρίζαν ἢ πλάταις φοβερὰ καὶ ἴδρωτες ἔρρεάν, 715
 βαμμέναις αἵμα ᾗ τὰ πλευρά, ᾗ τοὺς ὤμους φουσκαλίδες
 πικναῖς ἀνασηκῶνονταν, κ' ἐκεῖνοι μανιωμένοι
 γιὰ τὸν ὠραῖον τρίποδα μὲ πείσμ' ἀγωνίζονταν.
 Μῆτ' ὁ Ὀδυσσεὺς δύνονταν τὸν Αἴαντα νά ρίξῃ
 καὶ μῆτ' ὁ Αἴας δύνονταν, τόσ' ἦταν τοῦ Ὀδυσσεὺς 720
 ἢ δύναμις ἀδάμαστη, κ' ἐβάρυναν τὰ πλήθη
 καὶ τότε ὁ μέγας τοῦ ἔλεγεν ὁ Τελαμώνιος Αἴας·
 «Λαερτιάδῃ εὐρετικέ, διογέννητ' Ὀδυσσεά,
 ἢ σῆκόνε με ἢ σένα ἐγώ· κ' ἔπειτ' ἄς κάμῃ ὁ Δίας.»
 Εἶπε καὶ τὸν ἐσήκωσε· δὲν ἀστοχᾶ τοὺς δόλους 725
 ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ τὸν κτυπᾶ ᾗ τὸ κούφιο τοῦ γονάτου·
 ἔπεσε αὐτὸς τ' ἀνάσκελα, μαζί του καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς
 κατὰστηθα κ' ἐθαύμαζαν ὀλόγυρα τὰ πλήθη.
 Δεύτερος ὁ πολὺπαθος τὸν σήκωνε Ὀδυσσεὺς,
 τὸν ἀροκίνησε ἀπ' τὴν γῆν, χωρὶς νά τὸν σηκῶσῃ, 730
 ἀλλὰ τὸν ἐπεδίκλωσε κ' ἐπέσαν εἰς τὸ χῶμα,
 κ' ἐλέρωσαν τὰ μέλη τους, πλάγι μὲ πλάγι οἱ δύο
 καὶ σηκωμένοι θ' ἄρχιζαν τρίτην φορὰν τὴν πάλην,
 ἀλλ' ἐσηκώθη κ' ἔκαμε νά μείνουν ὁ Πηλεΐδης·
 «Ἄρχεϊ, μὴ ἀντιστυλόνεσθε καὶ μὴ ταλαιπωρεῖσθε· 735
 καὶ οἱ δύο νικᾶτε· καὶ ὅμοια θὰ πάρετε βραβεῖα·
 ἀμέτε καὶ ἄλλοι Ἀχαιοὶ ν' ἀγωνισθοῦν εἰν' ὦρα.»
 Εἶπε κ' ἐκεῖν' ὑπάκουσαν καὶ ἀφοῦ καθαρισθῆκαν
 ἀπὸ τὴν σκόνην πέρασαν ᾗ τὸ σῶμα τοὺς χιτώναις,
 Βραβεῖα ᾗ τὴν γοργότητα τότε ἔθεσε ὁ Πηλεΐδης, 740
 καλὸν κρατῆρα ὀλόγυρο κ' ἔξῃ ἐχωροῦσε μέτρα
 καὶ ταῖρι του ᾗ τὴν ὀμορφιά δὲν εἶχε ὁ κόσμος ὅλος,
 τί εὐμορφα τὸν σάλισαν καλότεργοι Σιδόνες
 καὶ Φοίνικες τὰ πέλαγαν διαβαίνοντας τὸν φέραν
 καὶ χάριστα τοῦ Θόαντος τὸν δόσαν γιὰ νά ἀράξουν. 745

ὁ Ἰασονίδης Εὐνήος τὸν δίδει τοῦ Πατρόκλου.

Τώρα ἔς τοῦ φίλου τὴν ταφήν, τὸ ἔθεσε ὁ Πηλεΐδης βραβεῖον ἔς ὅποιον θά βγαίνει γοργότερος ἀπ' ὅλους· ἔθεσε βῶδι ὀλόπαχο, μεγάλο τοῦ δευτέρου καὶ μισὸ τάλαντο χρυσὸ γιὰ ὕστερο βραβεῖον.

750·

Καὶ ὀρθὸς ἔς τὴν μέσην ἔλεγε· «ἄς ἔλθουν τώρα ἐκεῖνοι ποῦ θέλουν νὰ δοκιμαστοῦν καὶ εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα.»

Ὁ Αἴας τότε, ὁ γλήγορος Οἰλεΐδης ἐσηκώθη, ὁ θεῖος ἔπειτα Ὀδυσσεύς, κατόπι ὁ Νεστορίδης

755·

Ἀντίλοχος, ἔς τὸ τρέξιμο τῶν ὀμηλικῶν πρῶτος.

Τὰ τέρματ' ἔθεσ' ὁ Ἀχιλλεύς, κ' ἐκεῖνοι ἀραδιασθῆκαν ἀπ' τὴν βαλβίδα ὄρμησάν κ' ἔβγαιν' ἐμπρὸς τῶν ἄλλων· ὁ Αἴας καὶ πολὺ σιμὰ κατόπιν ὁ Ὀδυσσεύς,

760·

ὅσον ἢ πῆχ' εἶναι σιμὰ ἔς τῆς γυναικὸς τὸ στήθος ποῦ τὴν τεγτόνει τεχνικὰ τὰ γνέμματα τραβῶντας ἀπ' τὸ κουβάρι καὶ κρατεῖ τὴν πῆχην πρὸς τὸ στήθος· σιμὰ του τόσον ὁ Ὀδυσσεύς ἔς τοῦ Αἴαντος πατοῦσε τὰ χνάρια, πρὶν ἐπάνω του τοῦ πρώτου φθάσῃ ἡ σκόνῃ.

765·

Κ' ἔτρεχε τόσο ἀκράτητα ποῦ ἔσμιγε ἡ πνοή του τὴν κεφαλὴν τοῦ Αἴαντος· καὶ ὀλόγυρα τὰ πλήθη μὲ ἀλαλαγμοὺς ἐγκάρδιωναν τὸν ζῆλόν του τῆς νίκης.

Ἄλλὰ ἔς τὸν γύρον ὕστερον μὲς ἔς τὴν καρδιά του εὐχῆθη τῆς Ἀθηναῖς ὁ Ὀδυσσεύς· «Θεά, συνάκουσέ με,

770·

καὶ τῶν ποδιῶν μου δύναμιν εὐδόκησε νὰ δώσῃς.»

Αὐτὰ δεήθη καὶ ἡ θεὰ τὴν δεήσειν του ἐδέχθη· τὰ μέλη τοῦ καμ' ἐλαφρὰ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια.

Καὶ ὅτ' ἐμελλαν νὰ πεταχθοῦν ἀμέσως ἔς τὸ βραβεῖον, τὸν Αἴαντ' ἔκαμ' ἡ Ἀθηναῖς ἔς τὴν κόπρον νὰ γλυστρήσῃ ποῦ εἶχε ἀπομείνῃ ἀκόμα ἐκεῖ σωρὸς ἀπὸ τὰ βώδια, ὅσα ὁ Πηλεΐδης ἔσφαξε ἔς τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου, κ' ἐκεῖνον ἐγέμισαν βουνιαῖς ἡ μύτη καὶ τὸ στόμα.

775·

Καὶ τὸν κρατῆρα ἐσήκωσεν ὁ Ὀδυσσεύς, ποῦ πρῶτος ἔφθασε, καὶ κατόπι του τὸ βῶδι ἐπῆρ' ὁ Αἴας.

780·

Ἐστάθη ὀρθὸς καὶ πιάνοντας τὰ κέρατα τοῦ ταύρου καὶ φτυῶντας πέρα τὴν βουνιά, τοὺς εἶπε· «συμπορά μου! τὰ πόδια μου ἄμπωσε ἡ θεὰ ποῦ πάντοτε βοηθός του ὡσὰν μητέρα στέκεται ἔς τὸ πλάγι τοῦ Ὀδυσσεύς.»

Εἶπε καὶ ὅλοι ἐγέλασαν νὰ βλέπουν τὸν καυμόν του.

785·

Κ' ἐσήκωσεν ὁ Ἀντίλοχος τὸ ὕστερο βραβεῖον γλυκογελῶντας κ' ἔλεγε τῶν Ἀχαιῶν ἔς τὴν μέσην· «ὦ φίλοι, ἂν καὶ τὸ ξεύρετε, θεὰ νὰ τὸ εἰπῶ, ποῦ ἀκόμα δίδουν οἱ ἀθάνατοι τιμὴν εἰς τοὺς παλαιότερους.

Κ' ἰδοὺ ἔς τὰ χρόνια πρῶτος μου ὁ Αἴας εἶναι ὀλίγο·

790·

καὶ ἔπειτα ἔλθει ἄλλος, ὁ γοργὸς καὶ ὁ σκόνῃν εἶναι ἀρχαῖον,

ἄρχαῖον, ἀλλ' ἐδὲξάτο· καὶ ἰδοὺ ὁ Πηλεΐδης ἐβῆκε Τανόρα.

- μπορεῖ μ' αὐτὸν νὰ μετρηθῆ ἔς τοῦ δρόμου τὸν ἀγῶνα.»
 Ὁ λόγος τοῦ τὸν γλήγορον ἐδόξαζε Ἀχιλλέα.
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπάντησεν καὶ τοῦ ἔπεν ὁ Πηλεΐδης·
 «Τὸν ἔπαινόν μου ἀνώφελα δὲν εἶπες, Νεστορίδῃ· 795
 δεῦτερο μισὸ τάλαντο χρυσάφι θὰ σοῦ δώσω.»
 Καὶ τό βαλε ἔς τὰ χέρια του καὶ αὐτὸς φαιδρὸς τὸ ἐπῆρε.
 Τότε ὁ Πηλεΐδης ἔθεσε μακρόσκιον κοντάρι
 κράνος καὶ ἀσπίδ' ἀκόμη αὐτοῦ, καὶ τ' ἄρματα ἦσαν κεῖνα
 ποῦχε ἀφαιρέσῃ ὁ Πάτροκλος ἀπὸ τὸν Σαρπηδόνα. 800
 Ὁρθὸς ἐστήθη κ' ἔλεγε ἔς τὴν μέσην τῶν Ἀργείων.
 «Γιὰ τοῦτα δύο δυνατοὶ νὰ ἔλθουν πολεμάρχοι
 μὲ τ' ἄρματα μὲ κοφτερὸ κοντάρι ἔς τὴν παλάμην
 ἔμπρός μας τὴν ἀνδρείαν τους ἐδῶ νὰ δεῖξουν ὄλην· 805
 καὶ ὅποιος τοῦ ἄλλου τὸ καλὸ κορμὶ λογίσιον πρώτος
 ὡς εἰς τὰ σπλάγνα μέσα του καὶ βγάλη μαῦρον αἷμα,
 τὸ ξίφος τὸ ἀσημόκομπο τὸ θρακικὸ θὰ λάβῃ
 τοῦτο ποῦ ἐπῆρα λάφυρον ἐγὼ τοῦ Ἀστεροπαίου·
 καὶ αὐτὰ θὰ πάρουν τ' ἄρματα κοινὰ καὶ οἱ δύο νὰ τᾶχουν
 καὶ εἰς τὴν σκηνὴν θὰ βάλουμε ἔς αὐτοὺς καλὸ τραπέσι.» 810
 Ὁ μέγας ἐσηκώθη εὐθύς ὁ Τελαμώνιος Αἴας
 καὶ ὁμοῦ σηκώθη ὁ δυνατὸς Διομήδης τοῦ Τυδεῶς
 καὶ ἀφοῦ τὰ ὅπλα ἐξώσθησαν ἀνάμερ' ἀπ' τὰ πλήθη
 ἔς τὴν μέσην ἐπροχώρησαν διψώντας γιὰ τὴν μάχην,
 μ' ἄγριον βλέμμα, καὶ οἱ λαοὶ τοὺς βλέπαν ξυπασμένοι. 815
 Καὶ ὅταν ἀντίκρου ἐχύθησαν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον
 ὤρμησαν τρεῖς φοραὶς καὶ οἱ δυὸ καὶ τρεῖς φοραὶς ἐσμίξαν.
 Ὁ Αἴας τὸν ἐκτύπησε ἔς τὴν στρογγυλὴν ἀσπίδα·
 ἀλλὰ καλὸς ὁ θώρακας τὸν φύλαξε, κ' ἐκεῖνος
 ἐπάνω ἀπ' τὴν ἀπέραντην ἀσπίδα ἐπροσπαθοῦσε 820
 ἔς τὸν τράχηλον τοῦ Αἴαντος τὴν λόγχην του νὰ σπρώξῃ·
 καὶ τότε γιὰ τὸν Αἴαντα τὰ πλήθη φοβισμένα
 νὰ παύσουν εἶπαν καὶ ὅμοια νὰ πάρουν τὰ βραβεῖα.
 Ἄλλ' ὁ Πηλεΐδης ἔδωκε τὸ ξίφος ἔς τὸν Τυδεΐδην
 μὲ τὸ θηγάρι καὶ καλὸ μ' ἐκεῖνο κρεμαστάρι. 825
 Καὶ δίσκον τότε ἀτόφνον ἐπρόβαλε ὁ Πηλεΐδης
 ποῦ πρώτα ὁ μεγαλοδύναμος τὸν ἔρριχν' Ἡετίων,
 ἀλλ' ἐκεῖνον ἐφόνευσεν ὁ ἰσόθεος Πηλεΐδης
 κ' ἐπῆρε ἔς τὰ καράβια του τὸν δίσκον μ' ὅλα τ' ἄλλα.
 Ὁρθὸς ἐστήθη κ' ἔλεγε ἔς τὴν μέσην τῶν Ἀργείων· 830
 «Ἐλάτε, δοκιμάσετε καὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα·
 καὶ εἰς μέρη ἔρμ' ἄς εὔρεθοῦν οἱ καρποφόροι ἀγροὶ του
 γιὰ πέντε χρόνια σίδερο θὰ παίρῃ ἀπὸ τὸν δίσκον.
 Δὲν θὲ νὰ πᾶ γιὰ σίδερο βοσκὸς ἢ βοδολάτης
 ἔς τὴν πόλιν, ὅτι θὰ ᾗχῃ αὐτὸς νὰ δίδῃ ἀπὸ δικό του.» 835
 Εἶπε καὶ αὐτοῦ ἀντιθέτου ὁ ἀνδρῆτος Πολυπόττης,

- καὶ ἡ δύναμις ἡ ἀδάμαστη τοῦ θεοῦ Λεοντέως
ὁ Αἶας Τελαμώνιος καὶ ὁ Ἐπειὸς ὁ θεῖος.
- Καὶ ἅμ' ἀραδιάσθησαν καὶ οἱ τρεῖς φουκτώνοντας τὸν δίσκον
τὸν ἑσφενδόνισ' ὁ Ἐπειὸς κ' ἐγέλασαν τὰ πλήθη. 840
- Δεύτερος πάλιν ὁ Λεοντεύς τοῦ Ἄρη τὸ βλαστάρι
τρίτος ὁ Αἶας ἔρριξε μὲ τὸ βαρὺ του χέρι
καὶ ὁ δίσκος ὅλα ἐπέρασε τῶν ἄλλων τὰ σημάδια.
Ἄλλ' ὅταν τὸν ἐφούκτωσεν ὁ ἀνδρείος Πολυποίτης,
εἰς ὅσο μάκρος ἀπολνᾷ βουκόλος τὴν ἀγκύλα 845
κ' ἐκείνη στρυφογυριστὰ πετῆ μέσ' ἔς τ' ἀγελᾶδια,
τόσο τοὺς ἄλλους πέρασε· κ' ἐβόησαν τὰ πλήθη
καὶ οἱ σύντροφοι ἐσηκώθησαν τοῦ ἀνδρείου Πολυποίτη
κ' ἔφεραν τὸ βραβεῖον του ἔς τὰ βαθουλὰ καράβια.
Τὸ σίδερο τὸ μελαψὸ τῶν τοξευτῶν βραβεῖον, 850
ἄξιναὶς δέκα δίστομαις, δέκα μοναῖς προβάλλει,
καὶ ἀφοῦ κατάρτι ἔστησε πέρα ὑψηλὸ ἔς τὸν ἄμμον
ἔς ἐκεῖνο μὲ λεπτὴν κλωστήν προσδένει περιστέρι
ἀπὸ τὸ πόδι, καὶ ἔς αὐτὸ τοὺς λέγει νὰ τοξεύσουν.
«Κεῖνος ποῦ τὸ δειλόψυχο πετύχη περιστέρι 855
ὄλαις θὰ πάρῃ σπῆτι του ταις δίστομαις ἄξιναὶς.
Καὶ ὅποιος πιτύχη τὴν κλωστήν, χωρὶς τὸ περιστέρι,
θὰ πάρῃ ἐκεῖνος ταις μοναῖς, κατώτερος τοξότης.»
Εἶπε, κ' εὐθύς σηκώθηκεν ὁ Τεῦκρος πολεμάρχης
καὶ ὁ Μηριόνης ὀπαδὸς λαμπρὸς τοῦ Ἰδομενέως. 860
Εἰς ἓνα κράνος χάλκινο ἐτίναξαν τοὺς κλήρους
καὶ ὁ Τεῦκρος πρῶτος ἔλαχε· κ' ἔρριξ' εὐθύς τὸ βέλος
σφοδρότατα, καὶ τοῦ θεοῦ δὲν ἔταξε νὰ δώσῃ
ἀπὸ ἀρνιά πρωτότοκα ἐξαίσιαν ἑκατόμβην.
Καὶ τὸ πουλὶ δὲν πίτυχεν, ὅτι ἀντιστάθῃ ὁ Φοῖβος· 865
κ' ἐπῆρε μόνον τὴν κλωστήν ἔς τὸ πόδι του δεμένην
τὸ βέλος καὶ τὴν ἔκοψε· κ' εὐθύς τὸ περιστέρι
πέταξε πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ αὐτοῦ ξετεντωμένη
πρὸς τὴν γῆν ἐκλίνε ἡ κλωστή καὶ ἀλάλαξαν τὰ πλήθη.
Τὸ τόξον εὐθύς ἄρπαξε τοῦ Τεῦκρου ὁ Μηριόνης 870
καὶ βέλος ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἔς τὸ χέρι του κρατοῦσε.
Κατόπι εὐθύς ἐτάχθηκε τοῦ μακροβόλου Φοίβου
ἀπὸ ἀρνιά πρωτότοκα ἐξαίσιαν ἑκατόμβην.
Τὸ περιστέρι εἶδε ὑψηλὰ ἔς τὰ σύννεφ' ἀπὸ κάτω
νὰ φέρνῃ γύραις ἴσχυα, καὶ κάτω ἀπ' τὴν φτεροῦγα 875
κατάστηθα τὸ ἐτόξευσε κ' ἐγύρισε τὸ βέλος
κ' ἔμπρός του ἐμπήθη μέσ' ἔς τὴν γῆν· κ' εὐθύς ἡ περιστέρα
εἰς τὸ κατάρτι ἐκάθισε μὲ τὰ φτερὰ λυμένα,
καὶ τὸν λαιμὸν ἐκρέμασε, κ' ἐπέταξε ἡ ψυχὴ της
ἀπὸ τὰ μέλη τὰ νεκρὰ καὶ πέσα ἐκεῖ ἔς τὸν ἄμμον 880
ἐπέσε καὶ τὸ κατάρτι ὅλοισιν ἐσθλαμάσαν.
- Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifitiko Apothefirio Dimosias Istorikis
Restrictions apply.

- ‘Ο Μηριόνης πῆρ’ εὐθύς ταις δίστομαις ἀξίναίς
κ’ ἔφερε ὁ Τεῦκρος ταις μοναῖς μέσα ἔς τὰ κοῖλα πλοῖα.
Πάλι ὁ Πηλείδης ἔθεσε μακρόσκιον κοντάρι
καὶ λέβητα ὀλοπλούμιστον ποῦ ἄξιζ’ ἓνα βῶδι· 885
εὐθύς αὐτοῦ σηκώθησαν ἀκοντισταὶ μεγάλοι,
ὁ μέγας ἐσηκώθηεν Ἄτρείδης Ἀγαμέμνων
καὶ ὁ Μηριόνης ὀπαδὸς λαμπρὸς τοῦ Ἴδομενέως
Καὶ ὁ πτεροπόδης Ἀχιλλεὺς ἀνάμεσόν τους εἶπε·
«Ἄτρείδη, τὸ γνωρίζομεν πῶς εἶσαι ἀπ’ ὅλους πρῶτος, 890
ἔς τὴν δύναμιν, ἔς τ’ ἀκόντισμα πόσο ὑπερβαίνεις ὅλους·
τοῦτον λοιπὸν ἔς τὰ πλοῖα σου τὸν λέβητα νὰ πάρῃς,
καὶ τὸ κοντάρι ἄς δώσωμε τοῦ Μηριόνη, ἂν θέλῃς
ν’ ἀποδεχθῆς τὸν λόγον μου.» Τὸ ἔστερξεν ὁ Ἄτρείδης·
τότε ὁ Πηλείδης ἔδωκε τὸ χάλκινον κοντάρι 895
τοῦ Μηριόνη, κ’ ἐν ταυτῷ παρέδιδεν ὁ Ἄτρείδης
τοῦ Ταλθυβίου κῆρυκος τὸ ὑπέρλαμπρον βραβεῖον.

Ω

Διαλύθηκεν ἡ σύναξις κ' ἐσκόρπιζαν τὰ πλήθη
 καθέννας εἰς ταις πρύμναις των, τὸν δεῖπνον νὰ ἐτοιμάσουν
 καὶ νὰ πλαγιάσουν ὕστερα· ἀλλ' ἔκλαιγε ὁ Πηλείδης
 τὸν φίλον τοῦ ἀλησμόνητα, καὶ ὁ ὕπνος ὁποῦ ὄλους
 5 δαμάζει, αὐτὸν δὲν ἐπιανε, καὶ ἀνάπαυσιν δὲν εἶχε·
 καὶ τοῦ Πατρόκλου τοῦ ἡ καλῆ καὶ ἀνδράγαθη νεότης,
 καὶ ὅσ' ἀγωνίσθηκε μ' αὐτόν, ὅσα παθε μαζὶ του
 καὶ τῶν πολέμων κίνδυνα καὶ τῆς φορικτῆς θαλάσσης,
 ὅλα τοῦ ἔρχονταν ἔς τὸν νοῦν καὶ ὠδύρευτο μὲ πόνον
 10 δεξιὰ, ζερβιά, τ' ἀνάσκελα ἢ προύμντα ἔς τὴν κλίνην·
 κ' ἔξαφνα ἐσηκώνονταν καὶ ἔς τὸ ἀκρογιάλι μόνος
 παραδέρνε καὶ τῆς ἀνγῆς ἄμ' ἔβλεπε τὰ πρῶτα
 ῥοδίσματα ἔς τὴν θάλασσαν καὶ ἔς τ' ἀκρογιάλια πέρα,
 τοὺς ταχεῖς ἵππους ἔξεψε καὶ ὀπίσω ἀπὸ τ' ἀμάξι
 15 σφικτόδενε τὸν Ἔκτορα συρτὸν καὶ ἀφοῦ τρεῖς γύραις
 ὀλόγυρα τὸν ἔσερνε ἔς τοῦ φίλου τοῦ τὸν τάφον,
 εἰς τὴν σκηπὴν τοῦ ἠσύχαζε, κ' ἐπίστομα ἔς τὸ χῶμα
 τὸν ἄφηνεν· ἀλλ' ἀσχημῆς δὲν πάθαινε τὸ σῶμα,
 ὅτι τὸν ἄνδρα καὶ νεκρὸν τὸν ἔλυπειτ' ὁ Φοῖβος
 20 καὶ τὸν ἐπερισκέπαζε μὲ τὴν χρυσῆν αἰγίδα
 νὰ μὴ γδαρθῆ τὸ σῶμα τοῦ ἔς τὰ χῶματα συρμένο.
 Τόσα τὸν θεῖον Ἔκτορα ἐκάκωνεν ἐκεῖνος·
 ἔβλεπαν οἱ μακάριοι θεοὶ καὶ τὸν λυποῦνταν
 κ' ἐπαρακίναν τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἔκτορα νὰ κλέψη.
 25 "Ὀλ" οἱ θεοὶ τὸ ἤθελαν, ἀλλ' ὄχ' ἢ Ἡρα, κ' ἡμτε
 ὁ Ποσειδῶν, μήτ' ἢ Ἀθηναῖα τοῦ πάγχροτ' ἐμισοῦσαν

τὴν Ἴλιον, τὸν Πριάμον καὶ ὄλον τὸν λαόν του,
 ἀφοῦ ὁ Πάρις ταῖς θεαῖς, ἕς τὴν στάνην του ὅταν ἦλθαν,
 ὁ ἀσεβής, ἀδίκησε κ' ἐπαίνεσεν ἐκείνην,
 ὅπου ἕς ὀλέθριον ἔρωτα τοῦ ἐγίνη προξενήτρα. 30
 Καὶ ὅταν ἕς τὸν κόσμον ἔφεξεν ἡ δωδεκάτ' ἡμέρα
 ὁ Φοῖβος τότε ὠμίλησεν ἐκεῖ τῶν ἀθανάτων
 «Εἰσθε κακόπραχτοι, ὦ θεοί· ποτέ του ἐνόσω ἐξοῦσε
 ὁ Ἔκτωρ δὲν σᾶς ἔκαψε βωδιῶν μεριά κ' ἐρίφων ;
 καὶ δὲν σᾶς εἶπεν ἡ καρδιά μὴδὲ τὸν πεθαμένον 35
 νὰ σώσετε νὰ τὸν ἰδοῦν ἡ χώρα του, οἱ γονεῖς του,
 τὸ ἀνήλικό του καὶ ὁ λαός, ποῦ εὐθύς θὰ τὸν ἔκαιαν
 καὶ θὰ τὸν ἐνταφίαζαν μ' ὄσαις τιμαῖς τοῦ πρόπον,
 ἀλλὰ χαρίζεσθε, ὦ θεοί, ἕς τὸν πάγκαλον Πηλεΐδην,
 ποῦ μῆτε σπλάχνα δίκαια καὶ μῆτε πνεῦμα πρῶον 40
 ἔχει ἕς τὰ στήθη, ἀλλ' ἄγροα φρονεῖ σὺν τὸ λεοντάρι
 ποῦ δυνατὸς ἀκράτητος τὴν πείναν νὰ χορτάσῃ
 ὄρμα ἕς τὰ ποίμνια τῶν θνητῶν· ὁμοίως τοῦ Ἀχιλλέως
 ἀπ' τὴν ψυχὴν τὸ ἔλεος ἐχάθη καὶ τὸ σέβας,
 ποῦ τοὺς θνητοὺς πότε ὠφελεῖ καὶ πότε ζημιώνει. 45
 Χάνει ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν, πατέρας τὸ παιδί του·
 τί μεγαλείτερος καὺμός ; καὶ ὅμως ἀφοῦ τὸν κλάψουν
 παύουν ἀπὸ τὰ δάκρυα ἕς τὸ τέλος, ὅτ' ἡ μοίραις
 ψυχὴν ὑπομονητικὴν ἔδωκαν τῶν ἀνθρώπων·
 καὶ αὐτὸς ἀφοῦ ἐθανάτωσε τὸν Ἔκτορα τὸν θεῖον 50
 ὀλόγουρα ἕς τοῦ φίλου του τὸν τάφον μὲ τοὺς ἵππους
 τὸν σέρνει· καὶ ὄφελος, θαρρῶ, καὶ δόξαν δὲν θὰ λάβῃ·
 ἂν καὶ γενναῖος δύναται νὰ πέσῃ ἕς τὴν ὀργὴν μας
 ἀφοῦ γῆν ἀλαλήν αὐτὸς κατοποιεῖ μὲ λύσσαν.»
 Καὶ μὲ χολὴν τοῦ ἀπάντησεν ἡ Ἥρα ἡ λευκοχέρα· 55
 «Θὰ ἔστεκε, ἀογυρότοξε, ὁ λόγος σου, ἂν ὁμοίαν
 τοῦ Ἔκτορος θὰ δώσετε τιμὴν καὶ τοῦ Ἀχιλλέως.
 Θνητὸς ὁ Ἔκτωρ καὶ θνητῆς ἐβύζαξε τὸ γάλα·
 Γόνος θεᾶς ὁ Ἀχιλλεύς, ποῦ γλυκοαναθρεμμένην
 ἀπὸ ἐμέ, τὴν ἔδωκα γυναῖκα τοῦ Πηλέως 60
 ποῦ ὅλοι ἀγαποῦσαν οἱ θεοί. Καὶ ἕς ταῖς χαραῖς τῶν γάμων
 ὅλοι καθίζετε, ὦ θεοί, καὶ αὐτοῦ μὲ τὴν κιθάραν
 καὶ σὺ, ὦ πάντοτ' ἄπιστε καὶ τῶν ἀχρεῖων φίλε.»
 Καὶ ὁ Δίας τῆς ἀπάντησεν ὁ νεφελοσυνάκτης· 65
 «Ἥρα, μὴ τὸς ὀργίζεσαι μὲ τοὺς θεοὺς, καὶ ὁμοίως
 δὲν θὰ τοὺς δώσωμε τιμὴν, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἔκτωρ ἦταν
 εἰς τοὺς θεοὺς ἀγαπητός, ὅσο κανεῖς τῶν Τρώων,
 καθὼς ἕς ἐμὲ ποῦ μ' εὐφραине μὲ τὰ καλά του δῶρα·
 ὅτι ποτέ δὲν ἔλειψε τραπέζι ἕς τὸν βωμόν μου
 σπονδὴ καὶ κνίσσα, τῶν θεῶν ἐξαίρετο μοιράδι. 70
 Καὶ τώρα ἰδοὺ νὰ κλέψωμε κρυφὰ πὸ τὸν Πηλεΐδην

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psifiko Apothetirio Dimosias Istorikis Yv
 Restrictions apply.

τὸν Ἔκτορα δὲν γίνεταί· τί νύκτα ἡμέρα ἢ Θέτις
 δὲν λείπει ἀπὸ τὸ πλάγι του· ἀλλ' ἄς μοῦ προσκαλέσῃ
 κανέναις ἀπὸ τοὺς θεοὺς τὴν Θέτιδα ἔμπροσθέν μου
 νὰ τὴν διδάξω ἐγὼ τὸ πῶς τὸν Ἔκτορα θὰ λύσῃ
 75
 ὁ Ἀχιλλεύς, ἀφοῦ δεχθῆ τὰ δῶρα τοῦ Πριάμου. »
 Καὶ ἄμ' ἄκουσ' ἐτινάχθηκεν ἢ ἀνεμόποδ' Ἴρις
 καὶ κεὶ τῆς Σάμου ἀνάμεσα καὶ τῆς τραχείας Ἴμβρου
 ἔπεσε μέσ' ᾗ τὴν θάλασσαν κ' ἐγόγγυσεν ὁ κόλπος,
 80
 καὶ μέσ' ᾗ τὰ βάθη ἐβύθισεν ὡσάν τὴν μολυβήθραν,
 ὅπου μὲ ταύρου κέρατα δεμένη κατεβαίνει
 ᾗ τὰ ὀμοφάγα ψάρια τὸν θάνατον νὰ φέρῃ.
 Εἰς ἄντρο μέσα εὔρηκε τὴν Θέτιν μὲ ταῖς ἄλλαις
 θαλάσσαις κόραις, πῶκλαιε τοῦ ἄψογου παιδιοῦ τῆς
 τὴν μοῖραν ποῦ διώριζε πρὸ ὥρας νὰ τὸν χάσῃ
 85
 ᾗ τὴν Τροίαν τὴν καλὸσβωλὴν μακρὰν ἀπ' τὴν πατρίδα.
 Καὶ ἢ φτερόποδη Θεά· «σῆκω,» τῆς εἶπε «ὦ Θέτις,
 σὲ θέλει ὁ Ζεὺς ποῦ ἀθάνατα βουλευόμενα ἔχει ὁ νοῦς του.»
 Κ' ἢ ἀργυρόποδη θεὰ τῆς εἶπε· «τί μὲ θέλει
 90
 ὁ ὑπέρτατος αὐτὸς Θεός; περίλυπη ὅπως εἶμαι
 δὲν μοῦ βαστᾶ νὰ φαίνομαι ἔμπρὸς τῶν ἀθανάτων·
 ὅμως θὰ ὑπάγω, καὶ ὅ,τ' εἰπῆ δὲν θὰ τὸ εἰπῆ χαμένα.»
 Εἶπε, κ' ἢ ἀσύγκριτη θεὰ μὲ γιάδεμα ἐσκεπασθῆ
 ποῦ ἐνδυμα μαυρῆτερο δὲν ἦταν ἀπὸ κεῖνο.
 Κ' ἢ Ἴρις ἢ ἀνεμόποδη ἔμπρὸς κ' ἐκείνη ὀπίσω
 95
 κινήσαν κ' ἐχωρίζετο τὸ κῦμα, ὡς ἀνεβαῖναν.
 Ἄπ' τ' ἀκρογιάλι ἐπέταξαν ᾗ τὸν οὐρανὸν κ' εὔρηκαν
 τὸν Βροντητὴν καὶ γύρω του οἱ ἀθάνατοι ἐκαθόνταν
 ὅλ' οἱ μακάριοι θεοί· καὶ ἀπ' τοῦ Διὸς τὸ πλάγι
 σηκώθη εὐθύς ἢ Ἀθηνᾶ κ' ἐκάθισεν ἢ Θέτις.
 100
 Κ' ἢ Ἥρα γλυκομίλητη τῆς πρόσφερε ποτῆρι
 ὀλόχρυσο, καὶ ἄμ' ἔπιεν τὸ ἀπίθωσεν ἢ Θέτις.
 Ἄρχισε τότε τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ πατέρας·
 «ἀνέβηκες ᾗ τὸν Ὀλυμπον, ὦ Θέτις, ἂν καὶ λύπη
 μεγάλην ἔχεις ᾗ τὴν ψυχὴν, καθὼς καλὰ γνωρίζω·
 105
 ἀλλ' ὅμως πάλιν θὰ σοῦ εἰπῶ πρὸς τί σ' ἔχω καλέσῃ.
 Τώρα ἐννῆα ἡμέραις οἱ θεοὶ λογομαχοῦν κ' αἰτίαν
 ὅ Ἔκτωρ ἔδωκε ὁ νεκρὸς καὶ ὁ πορθητῆς Πηλεΐδης·
 καὶ τὸν Ἑρμῆν παρακαλοῦν τὸ λείψανο νὰ κλέψῃ.
 Ἄλλὰ τὴν δόξαν θέλω αὐτὴν νὰ δώσω τοῦ Ἀχιλλέως
 110
 τὸ σέβας σου καὶ τὴν καλὴν καρδιά σου νὰ φιλάξω·
 ἀλλ' ἄμ' εὐθύς εἰς τὸν στρατὸν τοῦτο νὰ εἰπῆς τοῦ νόιοῦ σου·
 ὅτ' οἱ θεοὶ τοῦ ὀργίζονται, κ' ἐξόχως ἢ ψυχὴ μου
 σφόδρα μ' αὐτὸν χολεύεται ποῦ ὡσάν ξεφρενιασμένος
 ἀλύτρωτον τὸν Ἔκτορα κρατεῖ ᾗ τὰ κοίλα πλοῖα,
 115
 ἴσως φοβούμενος ἐμὲ τὸν Ἔκτορ' ἀπολύσῃ;

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

- καὶ μὲ τὴν Ἴριν θέλω ἐγὼ μὴνῦσαι τοῦ Προιάμου
 νὰ καταβῆ ᾧ ταις πρύμναις τους μὲ δῶρα ἔς τὸν Πηλείδην
 νὰ τὸν πρᾶνῃ, τὸ ἀκριβὸ παιδί νὰ τοῦ ἀπολύσῃ.»
- Εἶπε καὶ πρόθυμα ἡ θεὰ τὸν ἄκουσεν ἡ Θέτις 120
 καὶ ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου ἐχύθηκε ταις κορυφαῖς ᾧ τὰ πλοῖα
 καὶ τὸν υἱὸν τῆς εὔρηκε ποῦ μέσα εἰς τὴν σκηνὴν του
 ᾧδύρετο στενάζοντι· καὶ οἱ σύντροφοι τριγύρω
 κοπίαζαν σπουδακτικὰ τὸ γεῦμα νὰ ἐτοιμάσουν·
- μ' ἀρνὶ μεγάλο μαλλιαρὸ ποῦ εἶχαν σφάζει ἐκεῖνοι· 125
 ᾧ τὸ πλάγι του ἐκάθισεν ἡ σεβαστὴ μητέρα
 τὸν χάιδεψε καὶ τοῦ ᾧλεγεν· «ἀγαπητό μου τέκνο,
 ᾧς πότε μέσο ᾧ τὰ κλάυματα θὰ τρώγῃς τὴν καρδιά σου ;
 Καὶ τὸ φαγὶ λησιμόνησες καὶ τὴν γλυκεῖά σου κλίνην,
 ποῦ γυναικὸς ἀγκάλιασμα πολὺ τὸν ἄνδρα εὐφραίνει· 130
 καλὰ τὸ ἡξεύρ' ὅτι πολὺν καιρὸν δὲν θὰ μοῦ ζήσης,
 κ' εἶναι σιμὰ σου ὁ θάνατος καὶ ἡ δύναμις τῆς μοίρας.
 Ἄλλ' ἄκουσέ με· τοῦ Διὸς ἔρχομ' ἐγὼ μὴνύτρα·
 ποῦ ὀργίζοντ' εἶπεν, οἱ θεοί, κ' ἐξόχως ἡ ψυχὴ του
 σφόδρα μὲ σὲ χολεύεται νὰ βλέπῃ πᾧς μανίζεις 135
 καὶ ἀλύτρωτον τὸν Ἐκτορα κρατεῖς ἐδᾧ ᾧ ταις πρύμναις·
 ἀλλὰ τὰ λύτρα νὰ δεχθῆς καὶ τὸν νεκρὸν νὰ λύσης.»
 Καὶ ὁ πτεροπόδης Ἀχιλλεὺς ἀπάντησέ τῆς κ' εἶπε·
 «Ἄς γείνη, ᾧς λάβῃ τὸν νεκρὸν ὅποιος τὰ λύτρα φέρῃ,
 ἀφοῦ τοῦ Ὀλύμπου ὁ θεὸς τὸ θέλει, τὸ προστάζει.» 140
 Κ' ἐνᾧ ᾧ ταις πρύμναις μόνοι τους ὁ υἱὸς μὲ τὴν μητέρα
 συναμιλοῦσαν πάμπολλα, ᾧ τὴν Ἴλιον τὴν ἁγίαν,
 νὰ ξεκνήσῃ ἐπρόσταζε τὴν Ἴριδα ὁ Κρονίδης·
 «πετάξου ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον, ᾧ ἀνεμόποδ' Ἴρις,
 μέσα ᾧ τὴν Ἴλιον νὰ εἰπῆς τοῦ σεβαστοῦ Προιάμου 145
 νὰ κατεβῆ ᾧ ταις πρύμναις τους μὲ δῶρα ᾧ τὸν Πηλείδην
 νὰ τὸν πρᾶνῃ, τ' ἀκριβὸ παιδί νὰ τοῦ ἀπολύσῃ,
 ᾧς πάῃ μόνος καὶ μ' αὐτὸν ἄλλος κανεῖς τῶν Τρώων
 ἕναν ᾧς ἔχῃ κῆρυκα σιμὰ του γηραλέον·
 νὰ κυβερνᾷ τ' ἀμάξι του, ποῦ ἔπειτα εἰς τὴν πόλιν 150
 θὰ φέρῃ αὐτὸν ποῦ τὴν ζωὴν τοῦ ἐπῆρεν ὁ Πηλείδης
 καὶ μὴ φοβῆται θάνατον ἢ ἄλλο τι νὰ πάθῃ·
 σιμὰ του θὰ ᾧχῃ τὸν Ἐρμῆν ποῦ θὰ τὸν προβοδήσῃ
 ἕως νὰ τὸν φέρῃ ἐμπροσθεν τοῦ θείου Ἀχιλλεῶς.
 Καὶ ἀφοῦ τὸν φέρῃ εἰς τὴν σκηνὴν δὲν θέλει τὸν φονεύσῃ 155
 ἐκεῖνος ἀλλὰ μάλιστα θὰ τὸν φυλάξῃ ἀπ' ἄλλους,
 ὅτι μωρὸς ἢ ἀνόητος, ἢ ἀδικητὴς δὲν εἶναι
 καὶ ᾧς πρέπει θι εἰληθῆ τὸν ἄνδρα ποῦ προσέφρτει.»
 Εἶπε κ' ἡ Ἴρις κίνησε τὸ μήνιμα νὰ φέρῃ
 καὶ θρήνους ᾧζε καὶ ὀδυρμοὺς ᾧ τὸ σπῆτι τοῦ Προιάμου. 160
 ᾧ τὴν αὐλὴν μέσα τὰ παιδιὰ ᾧ τὸ πλάγι τοῦ πατρὸς τους

- ἔκλαιαν καὶ ἔς τὴν μέσσην τοῦσιδ' ἄγρος τυλιγμένους
 μέσ' ἔς τὴν χλαμίδα ἐντυπωτός· καὶ ἡ κεφαλή του ἡ θεία
 ἀπὸ τὸ χῶμα ἐμαύριζε ποῦ ἐκεῖνος εἶχε βάλει
 μὲ ταις δύο φουκταῖς ἀπ' τὴν γῆν, ποῦ ὡς τότε ἔκυλιόνταν. 165
- Καὶ ἡ θυγατέραῖς ἔκλαιαν ἔς τὸ σπῖτι καὶ ἡ νυφάδες·
 κ' ἦταν γιὰ κείνους ὁ καῦμός ὁποῦ πολλοὶ καὶ ἀνδρεῖοι
 ἐπέσαν ἀπ' τῶν Δαναῶν τὰ χέρια σκοτωμένοι.
 Κ' ἡ Ἴρις χαμηλόφωνα, ἔς τὸ πλάγι τοῦ Προιάμου,
 τοῦ εἶπε· καὶ τοῦ ἔπιασε τὰ μέλη μέγας τρόμος. 170
- «Ἦ Δαρδανίδα Προιάμε, μὴ φοβηθῆς καὶ θάρρου·
 ὅτι μὲ μήνυμα κακὸ δὲν ἦλθα ἐγὼ νὰ σ' εὖρω
 ἀλλὰ μὲ γνώμην ἀγαθὴν· κ' ἐμ' ἔστειλε ὁ Κρονίδης
 ποῦ ἀπὸ μακρὰν σὲ συμπονεῖ πολὺ καὶ σὲ λυπεῖται.
 Νὰ ξαγοράσῃς θέλει ὁ Ζεὺς τὸν Ἔκτορα τὸν θεῖον 175
 καὶ δῶρα γιὰ νὰ ἡμερωθῆ, νὰ φέρῃς τοῦ Ἀχιλλέως
 θὰ ὑπάγῃς μόνος καὶ μὲ σὲ ἄλλος κανεῖς τῶν Τρώων·
 ἔνα νὰ ἔχῃς κήρυκα σιμά σου γηραλέον
 νὰ κυβερνᾷ τὴν ἄμαξαν, ποῦ ἔπειτα ἔς τὴν πόλιν
 θὰ φέρῃ αὐτὸν ποῦ ἐφόνευσεν ἡ λόγχη τοῦ Πηλεΐδη. 180
 Καὶ μὴ φοβῆσαι θάνατον ἢ ἄλλο τι νὰ πάθῃς,
 σιμά σου θὰ ἔχῃς τὸν Ἑρμῆν ποῦ θὰ σὲ προβοδῆσῃ
 πάντοτε ὡς ποῦ ἔς τὸ πρόσωπον νὰ ἰδῆς τὸν Ἀχιλλέα.
 Καὶ ἀφοῦ σὺ ἀφήσῃς τὴν σκηνὴν δὲν θέλει σὲ φονεύσῃ
 ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ μάλιστα θὰ σὲ φυλάξῃ ἀπ' ὄλους, 185
 μήτε τρολλός, μήτε μωρός, μήτε κακοῦργος εἶναι
 καὶ ὡς πρέπει θὰ ἐλεηθῆ τὸν σεβαστὸν ἱκέτην.»
 Εἶπε κ' ἐκεῖθ' ἐπέταξεν ἡ ἀνεμόποδ' Ἴρις
 καὶ ὁ γέρος εἶπε τῶν παιδιῶν ἀμάξι νὰ ἐτοιμάσουν
 μουλόσυρτο καὶ κάλαθον ἐπάνω του νὰ δέσουν. 190
 ἔς τὸν μυροβόλον θάλαμον ὥστόσο αὐτὸς κατέβῃ
 κέδρινον, ὑψηλόσκευον ποῦ ἔχε κειμήλια πλῆθος,
 καὶ μέσα ἐπροσκάλεσε τὴν σύντροφόν του Ἐκάβην.
 «Ἄμοιρη, ὁ Ζεὺς μοῦ ἐμήγυσε νὰ κατεβῶ ἔς τὰ πλοῖα
 τῶν Ἀχαιῶν, τὸ ἀγαπητὸ παιδί μας νὰ λυτρώσω· 195
 καὶ δῶρα νὰ ἡμερωθῆ, νὰ φέρω τοῦ Ἀχιλλέως.
 Εἶπέ μου πῶς τὸ βλέπεις σὺ ὅτι καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ της
 σφόδρα μ' ἐβίαζε ἡ ψυχὴ νὰ κατεβῶ ἔς τὰ πλοῖα
 τῶν Ἀχαιῶν διαβαίνοντας τὸ μέγα στρατεύμα τους.»
 Καὶ τότε μὲ ξεφωνητὸ τοῦ ἀπάντησεν ἡ γραῖα 200
 «ὦ ἡμέ, ποῦ ἐπῆγε ἡ γνῶσι του καὶ ἡ φρονιμάδα ἐκείνη
 καὶ εἰς τοὺς ξένους ξακουστὴ καὶ ἔς ὅλον τὸν λαόν σου ;
 πῶς θέλεις μόνος σὺ νὰ πᾶς ἔς τῶν Ἀχαιῶν ταις πρῦμναις
 τὸν ἄνδρα ποῦ σοῦ ἔσφαξε τέκνα πολλὰ καὶ ἀνδρεῖα
 νὰ ἰδῆς ἔς τὰ μάτια ; σίδερο εἶναι ἡ καρδιά σου, ὦ γέρε. 205
 Καὶ ὅταν ἔς τὰ χέρια του εὐρεθῆς, λύπην ἢ σέβας τάχα

- ἐλπίζεις ἅπ' τὸν ἄπιστον ἐκεῖνον καὶ ὠμοφάγον ;
 Ἄλλὰ ᾧς τὸ σπίτι ἄς μείνωμε μακρόθεν νὰ τὸν κλαῖμε,
 ὅτι ἅμα τὸν ἐγέννησα τοῦ ἔχει λινογένεση
 ἢ μοῖρα ἢ παντοδύναμη τοὺς σκύλους νὰ χορτάση 210
 ἅπ' τοὺς γονεῖς του ἔρημος ᾧς τὰ χέρι' ἀνδρὸς ἀγρίου.
 Ἄχ ! καρφωμένη ἐπάνω του τὸ σκότι πέρα πέρα
 θὰ τοῦ ἔρωγα νὰ πλερωθοῦν τὰ πάθια τοῦ παιδιοῦ μου.
 Ὅτι δὲν μοῦ τὸν φόνευσεν ὁποῦ ψυχομαχοῦσε,
 ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ ἀκλόνητος ἐμάχονταν νὰ σώση 215
 τοὺς ἄνδραϊς καὶ ταις σεβασταῖς μητέραις τῆς Τρωάδος. >
 Ὅς αὐτὴν ὁ θεῖος Πρίαμος ἀπάντησε καὶ εἶπε
 « Τὸ θέλω, μὴ ἀντιστέκεσαι' κ' ἡ ἴδια σὺ ᾧς τὸ σπίτι
 κακὸ σημάδι μὴ γενῆς' ποτὲ δὲν θὰ μὲ πείσης'
 ὅτι ἂν ἅπ' ἄνθρωπον θνητὸν τὸ πρόσταγμα εἶχ' ἀκούσει 220
 εἴτ' ἱερέας τύχαιεν εἴτε ἱερογνώστης,
 πλάν' ἤμποροῦσε νὰ φανῆ καὶ ἀποστροφὴν νὰ κάμῃ
 ἀλλ' ἀφοῦ τώρα τὴν θεὰν ἄκουσα ἐγὼ καὶ εἶδα,
 θὰ πάω καὶ ὀ,τ' εἶπα θὰ γενῆ' τὸ στέργω, ἢ μοῖρ' ἂν θέλῃ,
 ᾧς τῶν γαλκοφόρων Ἀχαιῶν ταις κρύμναις ν' ἀποθάνω. 225
 νὰ σφίξω ᾧς ταις ἀγκάλαις μου τὸ ἄμοιρο παιδί μου
 νὰ ξεθυμάνω κλαίοντας καὶ ἄς μὲ φονεύσῃ ἐκεῖνος. >
 Εἶπε καὶ ἀπὸ τ' ἄρμάρια του ἐσήκωσε τὰ ὄραϊα
 σκεπάσματα καὶ δώδεκα πέπλους λαμπροὺς ἐπῆρε.
 Καὶ χλαίνας δώδεκα μοναῖς, καὶ τάπηταις ὁμοίως 230
 καὶ τόσα ἐπαναφόρια, τόσους κοντὰ χιτῶνας
 καὶ δέκ' ἀκόμη τάλαντα χρυσάφι ζυγισμένο,
 τέσσερους λέβηταις καὶ ὁμοῦ δυὸ τρίποδαις, ποῦ ἐλάμπαν
 κ' ἓνα ποτήρι ὑπέρολαμπρο, βαρύτιμο ποῦ οἱ Θωῶνες
 τοῦ εἶχαν δωρήσῃ τὸν καιρὸν ποῦ ἐπῆγε ἀπεσταλμένος 235
 καὶ μηδ' ἐκεῖνο ἐκράτησεν ὁ γέρος, τόσην εἶχε
 λατῶραν τὸ ἀγαπητὸ παιδί νὰ ξαγοράσῃ.
 Κ' ἐδιώχνε ἀπὸ τὴν αἴθουσαν ὅλους ὁμοῦ τοὺς Τρωῶας
 « Ὡ λώβραις, σύρει' ἀπὸ ᾧ δῶ ! τὰ σπίτια σας δὲν ἔχουν
 λύπην καὶ αὐτὰ καὶ ἤλθετε νὰ πλήξετε κ' ἐμένα ; 240
 Μικρὴ σᾶς φαίνεται ἡ πληγὴ, ποῦ μοῦ ᾧ δωκε ὁ Κρονίδης,
 νὰ χάσω τὸ καλλίτερον ἅπ' ὅλα τὰ παιδιὰ μου ;
 Θὰ τὸ αἰσθανθῆτε γλήγορα καὶ σεῖς ποῦ αὐτὸς ἐχάθη
 ὅταν σᾶς κόψουν εὐκόλα τῶν Ἀχαιῶν ἢ λόγχαις.
 Ἄχ ! νὰ κλεισθοῦν τὰ μάτια μου προτοῦ νὰ ἰδοῦν τὴν πόλιν 245
 νὰ τὴν πατήσουν οἱ ἐχθροὶ καὶ νὰ τὴν ἐρημάζουν. >
 Εἶπε, καὶ μὲ τὸ σκήπτρο του κτυπώντας τοὺς ὁ γέρος
 τοὺς ἔβγαλε κ' ἐφώναξε ᾧς τὰ τέκνα του ποῦ ἐμείναν
 ἔννεα ἦσαν· Ἐλενος καὶ Πάρις καὶ Ἀγάθων
 καὶ Πάμμων, καὶ Ἀντίφοнос, Πολίτης, ὁ γενναῖος 250
 Δηΐφοβος καὶ Ἰππόθοος καὶ ὁ δοξασμένος Δῖος.

ὅλους αὐτοὺς ἐφώναζε· «τί δὲν μὲ βοηθεῖτε,
 κακά μου τέκνα, ἔλεινά· νᾶχετε ὅλοι ἀντάμα
 ἀντί τοῦ Ἐκτορος χαθῆ ᾗ ταῖς πρύμναις σκοτωμένοι·
 ὠμίενα τὸν βαρυσόμοιρον, δὲν μῶμεινε κανένα 255
 ἐπὶ τὰ ἐξαΐσια τέκνα μου ποῦ ἐδόξασαν τὴν Τροίαν·
 ποῦ εἶναι ὁ Μῆστωρ ὁ λαμπρός, ὁ ἱππόμαχος Τρωΐλος,
 ὁ Ἐκτωρ, ὁ ποῦ ἐθέειζε μέσ᾽ ᾗ τῶν θνητῶν τὰ γένη,
 πῶμοιαζε γέννημα θεοῦ, καὶ ὄχι θνητοῦ ᾗ τὸ θῶρι,
 καὶ ὅλους τοὺς ἀφάνισεν ὁ Ἄρης καὶ ἀπομείναν 260
 οἱ ἀχρεῖοι, ψεύταις ᾗ τὸ χορὸ λαμπρότατοι τεχνίταις
 καὶ ἀρνιά κ' ἐριφια τοῦ κοινοῦ ν' ἀρπάζουν μαθημένοι,
 δὲν πᾶτε νὰ μοῦ ζέψετε τ' ἀμάξι εἰθὺς καὶ τοῦτα
 ἐπάνω του νὰ θέσετε, νὰ μὴ χρονοτριβῆσω·»
 Εἶπε, κ' ἐκεῖνοι ταῖς φωναῖς τρομάξαν τοῦ πατρός τους 265
 κ' ἐσήκωσαν καλότροχο φορτωτικὸν ἀμάξι
 καινούριο καὶ τὸν κάλαθον ἐπάνω του προσδέσαν,
 κατέβασαν καὶ τὸν ζυγὸν ἀπὸ τὰ ξυλοκάρφια
 πύξινος ἦτ' ὀμφαλωτὸς κ' ἐταιρίαζε ᾗ τοὺς κρίκους
 ἔφεραν κ' ἐννεάπηχο μαζί του ξυγολοῦρι. 270
 Καὶ τὸν ζυγὸν ἀπίθωσαν ᾗ τὸ γαλιστὸ τιμόνι
 ᾗ τὴν κορυφὴν κ' ἐπέρασαν τὸν κρίκον ᾗ τὸ παποῦλι·
 καὶ ἀπ' τὰ δυὸ μέρη τρεῖς φοραῖς τὸ ζυγολοῦρι ἐδέσαν
 ᾗ τὸν ὀμφαλόν, κ' ἐγύρισαν κατόπι τὸ γλωσσίδι 275
 κ' ἔφεραν ἀπ' τὸν θάλαμον τὰ λύτρα τὰ ὠραῖα
 τοῦ Ἐκτορος καὶ τὰ ἴβαλαν ᾗ τὸ στιλβωτὸν ἀμάξι
 κ' ἔξειψαν τὰ σκληρόνυχχα μοιλάρι' ἀνδρειωμένα,
 ποῦ οἱ Μυσοί, δῶρον λαμπρὸν ἐδῶκαν τοῦ Πριάμου.
 Ἐπειτα γιὰ τὸν Πρίαμον ἐτοίμασαν τοὺς ἵππους
 ποῦ ἀνάτρεψεν ὁ ἴδιος ᾗ τὸ στιλβωτὸ παχνί του. 280
 Κ' ἐνῶ ᾗ τὰ ὑψηλὰ δώματα τὸ ζέψιμο ἐτηροῦσαν
 ὁ Πρίαμος καὶ ὁ κήρυκας γνώμη καὶ νοῦν γεμάτοι,
 ἦ Ἐκάβη τοὺς ἐσίμωσεν, ἦ καταπικραμένη,
 μ' ἕνα ποτῆρι δλόχρυσο γλυκὸ κρασί γεμάτο,
 αὐτοὺ νὰ κάμουν ταῖς σπονδαῖς προτοῦ νὰ ξεκινήσουν. 285
 Ἐμπρὸς ᾗ τοὺς ἵππους στάθηκε καὶ εἶπε· «λάβε, ὦ γέρε,
 σπόνδισε τοῦ πατρὸς Διός, καὶ νὰ γυρίσης εὐχου
 ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν, ἀφοῦ ἡ ψυχὴ σὲ σπρώχνει
 ᾗ τὰ πλοῖα τους νὰ κατεβῆς κ' ἐμένα δὲν ἀκούεις·
 ἀλλ' εὐχου κἄν ᾗ τὸν βροντητὴν Κρονίδην τὸν Ἴδαϊον, 290
 ποῦ ἀπ' ὅπου στέκεται ψηλὰ θωρεῖ τὴν Τροίαν ὄλην
 καὶ νὰ σοῦ στείλῃ ζήτησε τὸ ἀγαπητὸ πουλί του
 ποῦ ναι γοργὸς του μηνυτῆς μὲ δύναμιν μεγάλην
 ᾗ τὰ δεξιὰ σὺν νὰ τὸ ἴδῃς ὁ ἴδιος καί, σ' ἐκεῖνο
 θαρρῶντας, νὰ πορεύεται ᾗ τῶν Δαναῶν τὰ πλοῖα. 295
 Καὶ ἐπὶ τὸν ἵππον τὸν ἄριστον καὶ ὁ Ζεὺς ὄρεν ἐβρηθῆ νὰ στείλῃ

- ἔγω θὰ σὲ συμβούλευα, μ' ὅσον καὶ ἂν ἔχῃς ζῆλον,
 νὰ μὴ κινήσῃς γιὰ νὰ πᾶς ἕς τὰς πρύμναις τῶν Ἀργείων.»
 Καὶ ἀπάντησεν ὁ Πρίαμος· «προθύμως, ὦ γυναῖκα,
 θὰ κάμω αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμεῖς· καλὸ ἔναι πρὸς τὸν Δία 300
 τὰ χέρια μας νὰ ὑψώσωμε' γιὰ νὰ μᾶς ἔλεησῃ.»
 Καὶ ὁ γέρος ἐπαράγγειλεν εὐθύς τὴν οἰκονόμα
 νερὸ νὰ φέρῃ ἁμίαντο ἕς τὰ χέρια του νὰ ρίξῃ·
 καὶ μὲ λεκάνην ἤλθε αὐτὴ ἕς τὰ χέρια καὶ προχύτην'
 ἐνίφθη καὶ ἀπ' τὴν σύντροφον ἐπῆρε τὸ ποτῆρι 305
 καὶ ὀρθὸς ἕς τὴν μέσσην τῆς αὐλῆς ἐσπόνδιζε κ' εὐχόνταν
 τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶπε·
 «Δία πατέρα, δοξαστέ, ποῦ ἀπὸ τὴν Ἴδην βλέπεις,
 δός μου νὰ μ' εὖρῃ ἔλεεινὸν ὁ ἄσπονδος Πηλεΐδης,
 εὐδόκησε τὸ ἀγαπητὸ πουλί σου νὰ μοῦ στείλῃς, 310
 ποῦ εἶναι γοργός σου μηνυτής, μὲ δύναμιν μεγάλην
 ἕς τὰ δεξιὰ μου νὰ τὸ ἰδῶ ὁ ἴδιος καὶ ἕς ἐκεῖνο
 θαρρῶντας νὰ πορεύωμαι ἕς τῶν Δαναῶν τὰ πλοῖα.»
 Καὶ τὴν εὐχὴν του ἄκουσεν ὁ πάνσοφος Κρονίδης
 καὶ τοῦ ἔστειλε τὸν ἀετόν, ἀλάθευτο σημάδι, 315
 τὸν μαῦρον καὶ ἀρπακτικόν, ποῦ καὶ περκνὸν τὸν λέγουν.
 Καὶ ὡσὰν θυρόφυλλο ὑψηλοῦ θαλάμου ἀνδρὸς πλουσίου
 τρανὸ κατασκευάσθηκε μὲ κλειθρὸ ἀσφαλισμένο,
 τόσο μεγάλη ἀπλόνονταν ἡ κάθε του φτεροῦγα·
 καὶ δεξιὰ τοὺς φάνηκεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόλιν, 320
 καὶ ἅμα τὸν εἶδαν χάρηκαν μὲ τὴν καρδιά τους ὄλοι.
 Ἄνεβῃ ὁ γέρος σπουδακτὰ ἕς τὸ στιλβωτὸ θρόνι του,
 ἐκίνησε ἀπ' τὸ πρόθυρο καὶ ἀπ' τὴν αὐλὴν τοὺς ἵππους.
 Ἐμποῦσαν τοὺς τετρακύκλον ἁμάξι τὰ μουλάρια
 τραβοῦσαν καὶ ὁ συνετὸς τὸ κυβερνοῦσε Ἰδαίος· 325
 ὀπίσ' ὁ γέρος ράβδιζε διαβαίνοντας τὴν πόλιν
 τοὺς ἵππους του μὲ ὀρμὴν πολλήν· καὶ ὄλ' οἱ δικοὶ του ἐκλαῖαν
 κατόπι του, ὡς νὰ πῆγαιεν ἐκεῖνος τοῦ θανάτου.
 Καὶ ὅτε ἀπ' τὴν πόλιν ἐφθασαν ἕς τὴν πεδιάδα κάτω,
 ἕς τὴν Ἰλιον κείνοι ἐγύρισαν, τὰ τέκνα καὶ οἱ γαμπροὶ του. 330
 Καὶ ἅμα τοὺς εἶδε νὰ φανοῦν ἐκεῖ ἕς τὴν πεδιάδα
 ὁ μέγας Ζεὺς ἀπὸ ψηλὰ τὸν γέροντα ἔλυπηθῃ
 κ' εὐθύς ἐστράφη ἕς τὸν Ἑρμῆν, τὸ ἀγαπητὸ παιδί του.
 «Ἑρμῆ, ποῦ τόσον ἀπαῖς τὴν συντροφίαν τοῦ ἀνθρώπου
 ὅσο κανεῖς ἄλλος θεός, καὶ ἀκούεις ὅποιον θέλεις. 335
 κατέβα καὶ τὸν Πρίαμον ἕς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα
 ὀδήγα νὰ μὴ τὸν ἰδῇ κανεῖς ἢ τὸν νοήσῃ
 ἀπὸ τοὺς ἄλλους Δαναοὺς, πρὶν φθάσῃ ἕς τὸν Πηλεΐδην.»
 Καὶ ἅμα τὸν λόγον ἄκουσεν ὁ μέγας Ἀργοφόνος,
 τὰ σάνδαλα ἐποδέθηκε τὰ ὀλόχουσα, τὰ ὄραϊα, 340
 Αὐτὸς ἦρθε τὸν ἵππον τὸν ἐπὶ κείνου ἔβλεπε θεὸς ἐπάνω

ἔς τὴν γῆν ὅλην τὴν ἄπειρον καὶ ἔς τὰ θαλάσσια πλάτη,
 τὸ ραβδί πῆρε ποῦ μ' αὐτὸ τὰ βλέμματα κοιμίζει
 ὅποιου θνητοῦ θελήσῃ αὐτὸς καὶ ὅποιον κοιμᾷτ' ἐγείρει.
 Μ' αὐτὸ ἔς τὰ χέρια πεταχτὰ ἔς τὴν ἄκρην τοῦ Ἑλλησπόντου, 345
 ἔς τὴν Τροίαν ἔφθασ' ὁ Ἑρμῆς καὶ ἔς τὴν μορφὴν ὁμοιώθη
 μὲ ἀγόρι γενεᾶς λαμπρῆς, πῶχει τὸ πρῶτο χνοῦδι,
 καιρὸς ποῦ ἢ νειότη φαίνεται μὲ ὄσση χάριν ἔχει.
 Καὶ ἄφου τὸ μνήμα ἐπέρασαν τοῦ Ἴλου, ἔσταματῆσαν
 εἰς τὸ ποτάμι, τ' ἄλογα νὰ πιοῦν καὶ τὰ μουλάρια 350
 ποῦ ἤδη ἀπλώνονταν ἔς τὴν γῆν τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι.
 Καὶ τὸν Ἑρμῆν ποῦ ἐσίμονεν ἐνόησεν ὁ κῆρυξ,
 καὶ εἶπε πρὸς τὸν Πρίαμον· «ὦ Δαρδανίδη, σκέψου·
 σκέψις ἐδῶ χρειάζεται· βλέπ' ἄνθρωπον κοντά μας,
 θεὸ νὰ μᾶς σφάξῃ ἀσφαλτα' κ' εὐθύς ἄς ἀνεβοῦμε 355
 ἔς τ' ἀμάξι σου νὰ φύγωμεν· ἢ καὶ τὰ γόνατά του
 πιάνοντας ἄς προσπέσωμεν ἴσως μᾶς ἐλεήσῃ.»
 Καὶ ὡς τ' ἄκουσεν ὁ γέροντας ζαλίσθη ἀπὸ τὸν τρομόν
 καὶ ὀρθαίς ἔς ὅλα τὰ μέλη του ἢ τρίχες σηκωθῆκαν
 κ' ἔμεινε ἀκίνητος βοιβός· ἦλθε ὁ θεὸς σιμὰ του 360
 καὶ ἀπὸ τὸ χέρι ἔπιασε τὸν γέροντα καὶ τοῦπε·
 «Γιὰ ποῦ, πατέρα τὸ κινᾶς μὲ ἵππους καὶ μουλάρια
 τὴν θείαν νύκτα, ὅπου οἱ θεοὶ γλυκοκοιμοῦνται ὄλοι;
 καὶ τοὺς ἀνδρείους Ἀχαιοὺς ποσῶς δὲν ἐφοβήθης,
 ποῦ ἐχθροὶ σου εἶναι θανάσιμοι καὶ ὅπου σιμὰ τοὺς ἔχεις; 365
 Καὶ ἂν ἀπ' αὐτοὺς κανεῖς σὲ ἰδῆ μέσα ἔς τὴν μαύρην νύκτα,
 τόσους νὰ φέρῃς θησαυροὺς, τί θὰ αἰσθανθῆς φαντάσου·
 νέος δὲν εἶσαι, γέροντας κ' αὐτὸς ὁ σύνοδος σου,
 καὶ ἂν πέσῃ ἐπάνω σας κανεῖς, πῶς θὰ τοῦ ἀντισταθῆτε;
 Ἄλλ' ἀπὸ ἐμὲ μὴ φοβηθῆς καὶ μάλιστα σιμὰ σου 370
 θὰ σὲ φυλάξω, ἂν χρειασθῆ, τί ὁμοιάζεις τοῦ πατρός μου.»
 Καὶ τότε ὁ θεῖος Πρίαμος τοῦ ἀπάντησεν ὁ γέρος.
 «Αὐτὰ τρώντι στέκονται, παιδί μου, ὅπως τὰ λέγεις,
 ἀλλὰ γιὰ μὲ κάποιος θεὸς τὸ χέρι του ἔχῃ ὑψώσῃ,
 ποῦ καλοσυναπάντητον μοῦ ἔστειλε ὁδοιπόρον, 375
 ὁποῖος εἶσαι, θαυμαστός ἔς τὴν ὄψι καὶ ἔς τὸ σῶμα
 καὶ συνετὸς ἀπὸ γονεῖς, ποῦ τοὺς καλοτρυχίζω.»
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ μηνυτὴς ἀπάντησε Ἄργοφόνος·
 «Εἶναι καλὰ καὶ φρόνιμα, ὦ γέρε, αὐτὰ ποῦ εἶπες·
 ἀλλ' αὐτὸ θέλω νὰ μοῦ εἰπῆς καλὰ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς, 380
 βγάζεις αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς ἀπὸ τὴν πόλιν ἔξω·
 εἰς τόπον ξένον νὰ σταλοῦν, νὰ εἶναι ἀσφαλισμένοι,
 ἢ δειλιασμένοι ἀφήνετε τὴν Ἴλιον τὴν ἁγίαν
 ὄλοι, ἀφου ὁ πρῶτός σας ἐγάθη πολεμάρχος
 ὁ υἱός σου, ποῦ τοὺς Ἀχαιοὺς ἔς τὴν μάχην δὲν φοβόνταν;» 385
 Καὶ ὁ γέρος τοῦ ἀποκοιτῆκεν· «ὦ θαυμάστε, ποῖος εἶσαι,

- ποιοι θνητοὶ σ' ἐγέννησαν, ἐσὺ ποῦ τὸς' ὥραϊα
 μοῦ εἶπες γιὰ τὸν θάνατον τοῦ ἄμοιρον παιδιοῦ μου;»
- Ἦ αὐτὸν ἀπάντησε ὁ θεός· «μὲ δοκιμάζεις, γέρε,
 καὶ γιὰ τὸν θεῖον Ἐκτορα ποῦ μ' ἐρωτᾷς, λογιάζω, 390
 πολλαὶ φοραὶς ἕς τὸν πόλεμον, ὅπου δοξάζοντ' ἄνδρες
 τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, καὶ ὁπότεν πρὸς τὰ πλοῖα
 ἐκυνηγοῦσε κ' ἔσφαζε τὰ πλήθη τῶν Ἀργείων.
 Μακρόθεν τὸν θαυμάζαμεν ἡμεῖς ὅτι ὁ Πηλεΐδης
 μᾶς ἐκρατοῦσε, ἀπ' τὸν καιρὸν ποῦ ἐθύμωσε τοῦ Ἀτρεΐδῃ· 395
 ὅτ' εἶμαι ἐκείνου ἀκόλουθος φερμένος ἕς ἓνα πλοῖον
 τὸ γένος εἶμαι Μυρμιδῶν, μ' ἐγέννησε ὁ Πολύκτωρ,
 ἄνθρωπος εἶναι παμπλουτος καὶ αὐτός, ὡς εἶσαι, γέρος·
 κ' ἐγὼ εἶμαι ὁ νεώτερος ἀπὸ τὰ ἑπτὰ παιδ' αὐτοῦ.
 Καὶ νῆα λῆθω ἐδῶ ἕς τὸν πόλεμον μοῦ ἔλαχεν ὁ κλῆρος· 400
 ἕς τὴν πεδιάδα ἐκίνησα πρῶτῳ ἀπὸ ταῖς πρῦμαις
 ὅτ' οἱ Ἀχαιοὶ τὸ χάραγμα τὴν πόλιν θακτυπήσουν.
 Ἄγανακτοῦν ποῦ κάθονται καὶ λακταροῦν τὴν μάχην
 καὶ οἱ βασιλεῖς δὲν δύνανται νὰ τοὺς κρατήσουν πλέον.»
- Ἦ αὐτὸν ὁ γέρος Πρίαμος ἀπάντησεν ὁ θεῖος· 405
 «κ' ἐὰν ἐσὺ ἀκόλουθος τοῦ Ἀχιλλέως εἶσαι,
 εἰπέ μου τώρα καθαρὰ νὰ μαθῶ ἂν εἰς ταῖς πρῦμαις
 ὁ υἱός μου ἀκόμα σώζεται, ἢ ἂν κομματιασμένον
 εἰς τὰ σκυλιά του σάραγμα τὸν ἔρριξε ὁ Πηλεΐδης;»
- Καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ μηνυτὴς ἀπάντησε Ἀργοφόνος· 410
 «ὦ γέρε, μήτε ὄρνεα τὸν φάγαν μήτε σκύλοι,
 ἀκόμη κείτεται σιμὰ ἕς τὴν πρῦμνιν τοῦ Ἀχιλλέως·
 κ' ἔφεξ' ἡ δωδεκάτη αὐγὴ ἕς τὸ λειψανό του ἐπάνω
 καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν σέπεται, σκολιήκρια δὲν τὸν τρώγουν 415
 ποῦ δαπανοῦν τὰ σώματα ποῦ ἔκαψεν ὁ Ἄρης.
 Τὸν σέρνει, ἀλήθεια, ὀλόγυρα ἕς τοῦ φίλου του τὸν τάφον
 τὴν κάθε αὐγὴν ἀπόνετα καὶ δὲν τὸν ἀσχημίζει·
 ὁ ἴδιος ἂν τὸν ἔβλεπες, θὰ ἐθαύμαζες πῶς εἶναι
 δροσερὸς ὅλος καθαρὸς ἀπὸ τὸ μαῦρον αἷμα·
 παντοῦ καλός, καὶ θὰ ἔβλεπες κλεισμέναις ταῖς πληγαῖς του, 420
 ποῦ ἦσαν πολλαῖς ὅτι πολλοὶ τοῦ ἐκέντησαν τὸ σῶμα,
 τόσο πονοῦν οἱ μάκαρες θεοὶ γιὰ τὸν υἱόν σου,
 νεκρὸν ἀκόμη, ὅτι πολὺ τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι.»
- Ἦ τὰ λόγια τοῦτα ἔχάρηκεν ὁ γέρος καὶ ἀποκρίθη.
 «Παιδί μου, ἰδοὺ πῶς ὠφελεῖ τὰ δῶρα ὁποῦ τοὺς πρέπουν 425
 εἰς τοὺς θεοὺς νὰ δίδωμεν, ὡς ἔκανεν ὁ υἱός μου
 ποῦ ἕς τὴν ἐστίαν του ποτὲ δὲν τοὺς ἔλησμονοῦσε
 καὶ ἰδοὺ τὸν ἐθυμήθησαν αὐτοὶ καὶ πεθαμένον
 καὶ τώρα δέξου, ἂν μ' ἀγαπᾷς τ' ὠμορφο αὐτὸ ποτῆρι
 σῶσέ με καὶ μὲ τῶν θεῶν τὸ χεῖρ ὀδήγησέ με 430
 ἀπὸ τῶν τρωῶν εἰς τὴν πατρίδα μου.»

- Ὅσον αὐτὸν ἀπάντησε ὁ θεός· «ὦ γέρε, ἐμὲ τὸν νέον
 νὰ ξελογιάσης προσπαθεῖς· ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ πείσης
 δῶρ' ἀπὸ σένα νὰ δεχθῶ κρυφὰ ἔπι τὸν Πηλεΐδην.
 Φόβον τοῦ ἔχει τρομερὸν καὶ σέβας ἢ καρδιά μου
 καὶ ἂν λάβω δῶρ' ἀπόκρυφα φοβοῦμαι μήπως πάθω.
 Ἄλλὰ σπῆς σου ὁδηγὸς στερεᾶς ἢ καὶ θάλασσης
 καὶ ὡς τ' Ἄργος τὸ ἐξάκουστο θὰ γείνω ἂν εἶναι χρεῖα·
 καὶ ἂν μ' ἔχῃς εἰς τὸ πλάγι σου μὴ φοβηθῆς κανέναν.»
 Εἶπε καὶ ἀνέβηκε ὁ θεὸς ἔς τ' ἀμάξι τοῦ Πριάμου
 ἔς τὰ χεῖρα του καὶ μᾶστιγα καὶ χαλινούς ἐπῆρε,
 καὶ εἰς τοὺς ἵππους ἔβαλεν ἀνδρεία καὶ ἔς τὰ μουλάρια.
 Καὶ ὁπότεν εἰς τὸν χάντακα ἐφθάσαν καὶ ἔς τοὺς πύργους,
 ἤϊραν τοὺς νυκτοφύλακας, ποῦ ἐτοίμαζαν τὸν δεῖπνον
 καὶ ὄλους τοὺς ἐβύθισεν ἔς τὸν ὕπνον ὁ Ἄργοφόνος,
 τοὺς σύρταις ἔσπρωξ', ἀνοιξε ταῖς πύλαις καὶ τ' ἀμάξι
 ἔμπασε μὲ τὸν Πριάμον καὶ τὰ λαμπρά του δῶρα.
 Κ' εὐθύς κατόπιν ἔς τὴν σκηνὴν ἐφθάσαν τοῦ Ἀχιλλέως
 τὴν ὑψηλὴν ποῦ μ' ἔλατα σχισμένα οἱ Μυρμιδόνες
 ἔφτιασαν τοῦ κυρίου των, κ' ἐπάνω τὴν σκεπάσαν
 μὲ χονδρωτὰ καλάμια κομμέν' ἀπὸ λιβάδι·
 αὐτὴν τριγύρω ἀπλόχωρον μὲ πάλους περιφράξαν
 κ' ἕνας λαστὸς ἐλάτινος ἀσφάλιζε τὴν θύραν,
 καὶ τρεῖς χρειάζοντο Ἀχαιοὶ νὰ βάλουν εἰς τὴν θύραν
 τὸ μέγα ἐκεῖνο μάνταλο καὶ τρεῖς νὰ τὸ σηκώσουν
 καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐδύνονταν νὰ τὸ σηκώσῃ μόνος.
 Καὶ τότε τ' ἀνοιξε ὁ θεὸς τοῦ γέρου νὰ περάσῃ
 μὲ τὰ λαμπρά ποῦ ἔφερεν τοῦ Ἀχιλλέως δῶρα.
 Κ' ἔπειτα χάμου ἐπῆδησεν ἀπὸ τ' ἀμάξι κ' εἶπε·
 «ἄφρατος ἦλθα ἐγὼ θεός, ὦ γέρε, ἔς τὸ πλευρό σου,
 ὁ Ἑρμῆς, τί μ' ἔστειλε ὁδηγὸν νὰ μ' ἔχῃς ὁ πατέρας.
 Ἄλλ' ἐγὼ τῶρ' ἀναχωρῶ, κ' ἐμπρὸς ἔς τὸν Ἀχιλλέα
 νὰ μὲ ἰδῇ δὲν ἔρχομαι, καὶ ἄπρεπο θὰ ἦταν
 τόσον ἀντίκρου ἀθάνατοι νὰ σμίγουν τοὺς ἀνθρώπους·
 ἀλλ' ἔμπα σὺ καὶ πρόσπεσε νὰ τὸν καθικετεύσῃς
 ἔς τὸν γέροντα πατέρα του, εἰς τὴν θεᾶν μητέρα
 καὶ ἔς τὸ παιδί του, τὴν καρδιά ἔς τὰ βᾶθη νὰ τοῦ ἐγγίξῃς.»
 Εἶπεν ὁ Ἑρμῆς κ' ἐπέταξε ἔς ταῖς κορυφαῖς τοῦ Ὀλύμπου·
 καὶ ξεπέσειε ὁ Πριάμος καὶ ἀφήνει τὸν Ἰδαῖον
 αὐτοῦ ἔς τὸν τόπον νὰ φυλᾷ τὰ δυὸ ζεμμέν' ἀμάξια.
 Καὶ ἴσα ἐπῆγε ἔς τὴν σκηνὴν ποῦ ἔμενε ὁ Πηλεΐδης·
 τὸν ἤρε αὐτοῦ καὶ ἀνάμερα οἱ σύντροφοι ἐκαθίζαν·
 μόνοι νὰ τὸν ὑπηρετοῦν στεκόνταν ὁ Αὐτομέδων
 μὲ τὸν γενναῖον Ἀλκιμον, ὅτ' εἶχε ἀποδειπνήσῃ
 κ' ἦταν ἀκόμη ἀσήκωτον ἐμπρὸς του τὸ τραπέζι.

αὐτοῦ κανεῖς, καί, ἄμ' ἔφθασε σιμὰ ᾿ς τὸν Ἀχιλλέα,
 τὰ γόνατα τοῦ ἀγκάλιασε καὶ τ' ἀνδροφόνα χεῖρα
 ἐφίλησε, ποῦ τοῦ ᾿σφαζαν τόσα λαμπρὰ παιδιὰ του.
 Καὶ ὡς ὅταν ἕνας πάνεργμος, ποῦ φόνον ἔχει κάμει 480
 εἰς ξένον τόπον ἔρχεται, ᾿ς τὸ σπιτί ἀνδρὸς πλουσίου
 θαυμάζουν ὅσοι τὸν ἰδοῦν, ὁμοίως ὅταν εἶδε
 ἐκεῖ τὸν θεῖον Πρίαμον ἐθαύμαζε ὁ Πηλεΐδης,
 θαύμαζαν κ' ἐκυττάζονταν κ' οἱ ἄλλοι ὀλόγουρά του.
 Ἄρχισε τότε ὁ Πρίαμος νὰ τὸν παρακαλέσῃ. 485
 «Θυμήσου τὸν πατέρα σου, ἰσόθεε Πηλεΐδη,
 ὅπου καὶ αὐτόν, ὡσὰν ἐμὲ τὸ ἔρμο γῆρας ἤυρε.
 Ἴσως καὶ τὸν στενοχωροῦν οἱ γείτονες τριγύρω
 καὶ ἀπὸ τὸν ὄλεθρον κανεῖς δὲν εἶναι νὰ τὸν σώσῃ.
 Ἄλλὰ ἐκεῖνος χαίρεται καὶ ἀπὸ μακρὰ ν' ἀκούῃ 490
 ὁποῦ τοῦ ζῆς καὶ ὀλοκαιρὶς ἐλπίζει νὰ ᾿λθ' ἡ ἴμερα
 νὰ ἰδῇ τὸν ποθητόν του υἱὸν νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὰ ξένα·
 ἀλλ' ὁ βαρυόμοιρος ἐγὼ, δὲν μῶμεινε κανένα
 ἀπ' ὅσα τέκνα ἐγέννησα κ' ἐδόξαζαν τὴν Τροίαν.
 Εἶχα πενήντα ὅτ' ἔφθασαν τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλήθη. 495
 τὰ δεκαννὰ γεννήθησαν ὅλ' ἀπὸ μιὰ γαστέρα
 τὰ ἐπίλοιπ' ἀπὸ σπιτικάϊς γυναῖκες, καὶ ἀπὸ τόσα
 μῶσφαξ' ὁ Ἄρης πάμπολλα καὶ αὐτὸς ποῦ ἀκόμα μόνος
 τὴν πόλιν φύλαγε κ' ἐμᾶς, τὸν φόνευσεσ προτώρα,
 τὸν Ἐκτορα, μαχόμενον νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα. 500
 Γι' αὐτόν τώρα κατέβηκα ᾿ς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα
 μὲ πλήθια λύτρα πῶφερα γιὰ νὰ τὸν ἀποδώσῃς.
 Σέβου, ὦ γενναῖε, τοὺς θεοὺς, λυτήσου με, θυμήσου
 τὸν γέροντά σου κ' εἰμ' ἐγὼ ἔλεινότερός του,
 πῶπαθ' αὐτὸ ποῦ ἄλλος θνητὸς δὲν ἔχει πάθει ἀκόμη, 505
 τοῦ ἀνδρὸς ὁποῦ μ' ὠρφάνεισε τὸ χεῖρι νὰ φιλήσω.»
 Τὰ λόγια τοῦτα ὡς ἄκουσε, λακτάρησε ὁ Ἀχιλλέας
 νὰ κλάψῃ τὸν πατέρα του καὶ πιάνοντας τὸ χεῖρι
 τοῦ γέροντος, τὸν ἄμπωσεν ἐγάλι ἀπὸ σιμὰ του.
 Καὶ οἱ δύο, μὲ τὸν πόνον του καθέννας τους, ἐκλαῖαν. 510
 Ἐκεῖνος γιὰ τὸν Ἐκτορα ᾿ς τὰ πόδια τοῦ Ἀχιλλέως,
 τοῦτος γιὰ τὸν πατέρα του καὶ ἀκόμη γιὰ τὸν φίλον
 Πάτροκλον, καὶ ἀπ' τὰ κλάυματα τὰ δώματ' ἀντηχοῦσαν.
 Καὶ ἀφοῦ ᾿ς τὸ κλάμμα εὐφράνθημεν ὁ ἰσόθεος Πηλεΐδης,
 ὠρθώθη ἀπ' ὅπου ἐκάθονταν καὶ σήκωσε ἀπ' τὸ χεῖρι 515
 τὸν γέροντα λυπούμενος τὴν ἄσπρην κεφαλὴν του,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ὠμίλησε, «ὦ δύστηνε, τφόντι
 πίκραις πολλαῖς καὶ βάσανα ὑπέφερε ἡ καρδιά σου.
 Πῶς μπόρεσες ᾿ς τῶν Ἀχαιῶν ταῖς πρῦμναις νὰ ᾿λθῃς μόνος
 τὸν ἀνδρὰ ὁποῦ σοῦ ἐφόνευσε τόσα παιδιὰ γενναῖα 520
 νὰ τὸν ᾿ς τὰ χεῖρα σου ἰσθῆσον; ἢ καρδιά σου, ὦ γέρονε.

Ἄλλ' ἔλα τώρα κάθισε, καί, ἂν καὶ λυπημένοι,
 τοὺς πόρους τῶρ' ἄς κλείσωμεν ἔς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας·
 καὶ τίποτε δὲν ὠφελοῦν τὰ μαῦρα κλάυματά μας·
 ὅτι ἔς τοὺς ἄμοιρους θνητοὺς οἱ ἀθάνατοι δωρήσαν 525
 νὰ ζοῦν ἔς τὸν πόνον καὶ ἄλυποι μόνον ἐκεῖνοι μένουν.
 Ὅτι ἅπ' ὅσα δίδει ὁ Ζεὺς πιθάρια δυὸ σιμά του
 ἔχει, τὸ ἓνα τῶν κακῶν, τῶν ἀγαθῶν τὸ ἄλλο·
 Καὶ ἔς ὅποιον δώσει ἀνάμικτα ὁ βροντητῆς Κρονίδης,
 ἐκεῖνος πότε' ἔχει κακαίς, πότε ἀγαθαῖς ἡμέραις, 530
 καὶ ἔς ὅποιον μόνον τὰ πικρά, τὸν κάμνει μαῦρον κ' ἔρμον,
 καὶ ἔς τ' ἅγιο πρόσωπο τῆς γῆς φρικτὴ τὸν σέρνει ἀνάγκη
 καὶ ἀτίμητος ἀπὸ θεοῦ καὶ ἀνθρώπου παραδέρνει.
 Καὶ τοῦ Πηλέως οἱ θεοὶ λαμπρὰ χάρισαν δῶρα,
 πανευτυχῆ καὶ ὑπέρπλουτος νὰ γείνη ἔς τοὺς ἀνθρώπους, 535
 τῶν Μυρμιδόνων βασιληᾶς καὶ τὸν καταξιώσαν
 θεὰν νὰ λάβῃ ὁμόκλινην ἂν καὶ θνητὸς ἐκεῖνος.
 Ἄλλὰ τοῦ ἐδόσαν καὶ κακόν, ἔς τὸ σπῆτι του δὲν ἔχει
 παιδιὰ νὰ γείνονυ βασιλεῖς, παρ' ἐν' ἀγόρι μόνον
 ὀλιγοήμερον, κ' ἐγὼ νὰ τὸν γηροκομήσω 540
 δὲν δύναμ' ἐπειδὴ μακρὰν ἅπ' τὴν γλυκεῖαν πατρίδα
 μένω ἔς τὴν Τροίαν, συμφορὰ ἔς ἐσέ καὶ ἔς τὰ παιδιὰ σου.
 Καὶ σὺ, ὦ γέρε, ἀκούομεν πανευτυχῆς πῶς ἦσουν·
 λέγουν ποῦ ἅπ' ὅσους κατοικοῦν ἔς τοῦ Μάκαρος τὴν χώραν
 ἔς τὴν Λέσβον, ἔς τὸν Ἑλλησποντον κ' ἐπάνω ἔς τὴν Φρυγίαν 545
 γιὰ πλοῦτη καὶ λαμπρὰ παιδιὰ σὺ εἶχες τὰ πρωτεῖα.
 Ἄλλ' ἀφοῦ τοῦτο τὸ κακὸν οἱ ἀθάνατοι σοῦ ἐφέραν,
 δλόγυρα ἔς τὴν πόλιν σου μάχαις καὶ φόνους ἔχεις.
 Ὑπόφερε ἄς μὴ τήκεσαι ἔς τὴν λύπην ἢ καρδίᾳ σου
 τὸ πεθαμένο σου παιδί μὲ δάκρυα ν' ἀναστήσης 550
 δὲν ἠμπορεῖς, καὶ ἅπ' τὸν καῦμόν καὶ ἄλλο κακὸ μὴ πάθῃς.
 Καὶ τότε ὁ θεῖος Πρίαμος ἀπάντησέ του κ' εἶπε·
 «πῶς νὰ καθήσω διόθρεπτε, ἐνόσφ εἰς ταῖς σκηναῖς σου
 ὁ Ἔκτωρ κείμεται ἄταφος· αἶ! τώρα λύσε μού τον
 νὰ τὸν ἰδοῦν τὰ μάτια μου καὶ σὺ τὰ λύτρα λάβε 555
 ὅπου σοῦ ἐφέραμε πολλὰ· νὰ τὰ χαρῆς νὰ φθάσης
 εἰς τὴν πατρίδα σου, ὦ καλέ, ποῦ τόσο μ' ἐλυπήθης
 καὶ τὴν ζωὴν μου ἐχάρισες, τοῦ ἠλιοῦ τὸ φῶς νὰ βλέπω.»
 Μὲ ἅγριο βλέμμ' ἀπάντησε ἔς ἐκεῖνον ὁ Πηλεΐδης·
 «μὴ μ' ἐρεθίσῃς, γέροντα, καὶ ἅπ' ἑαυτοῦ μου θέλω 560
 νὰ λύσω ἐγὼ τὸν Ἔκτορα· μοῦ ἐμήνυσε καὶ ὁ Δίας
 μὲ τὴν θεὰν μητέρα μου, τὴν κόρην τοῦ Νηρέως.
 Καὶ ἀκόμη σέ, ὦ Πρίαμε, τὸ ἐνόησα, τὸ εἶδα,
 κάποιος θεὸς σέ ὠδήγησε ἔς τῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα,
 Πῶς θὰ ἐρχόνταν ἔς τὸν στρατὸν θνητῶν, κ' ἂν νέος ἦταν, 565

τῆς θύρας μου τὸ μάνταλο τὸ μέγα νὰ σηκώσῃ;
 μή, ὦ γέρε, τὴν κατάπικρην ψυχὴν μου ἔξαγριώνῃς
 μήπως καὶ σένα, ἱκέτης μου, ὡς εἶσαι ἔς τὴν σκηνὴν μου,
 δὲν λυπηθῶ καὶ παραβῶ τὴν προσταγὴν τοῦ Δία.» 570
 Εἶπε, φοβήθη ὁ γέροντας καὶ ὑπάκουσε τὸν λόγον
 καὶ ὡσάν λεοντάρι ἀπ' τὴν σκηνὴν πετάχθηκε ὁ Πηλεΐδης,
 ὁ ἄλκιμος κατόπιν του καὶ ὁ ἦρωσ Αὐτομέδων
 ἀκολουθοῦσαν, σύντροφοι τοῦ ἐπρωτιμοῦσε ἀπ' ὄλους
 ὕστερ' ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ ποθητοῦ Πατρόκλου. 575
 Καὶ τὰ μουλάρια ξέξεψαν ἐκεῖνοι καὶ τοὺς ἵππους
 κ' ἔμπασαν μέσα ἔς τὴν σκηνὴν τὸν κήρυκα τοῦ γέρου
 καὶ τὸν ἐκάθισαν ἐκεῖ καὶ ἀπ' τὸ λαμπρὸν ἀμάξι
 τ' ἀπειρα λύτρα ἐσήκωσαν τοῦ Ἔκτορος καὶ δύο
 χλαμύδαις ἄφησαν ἐκεῖ κ' ἓναν καλὸν χιτῶνα 580
 νὰ πάρῃ σπῆτι τὸν νεκρὸν μ' ἐκεῖνα σκεπασμένον.
 Κ' εἶπε ἔς ταῖς δούλαις τὸν νεκρὸν νὰ λούσουν καὶ νὰ χρίσουν
 ἀνάμερα, μὴ ὁ Πρίαμος θωρῶντας τὸ παιδί του
 μέσ' ἔς τὴν καρδιά του τὴν ὄργην τοῦ πόνου δὲν κρατήσῃ
 καὶ τοῦ Ἀχιλλέως ἡ ψυχὴ ξαγριωθῇ καὶ ἀμέσως 585
 τὸν σφάξῃ παραβαίνοντας τὴν προσταγὴν τοῦ Δία.
 Καὶ ἀφοῦ τὸν λούσαν κ' ἔχρισαν ἡ δούλαις μὲ τὰ μύρα
 καὶ τὸν ἐνεκροστόλισαν, τὸν σήκωσε ὁ Πηλεΐδης
 ὁ ἴδιος καὶ τὸν ἀπλωσε ἔς τὸ νεκρικὸ κρεβάτι
 καὶ οἱ σύντροφοι τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ λαμπρὸν ἀμάξι. 590
 Τότε εἶπε ἀναστενάζοντας· «ἄκου, γλυκὲ μου φίλε,
 μή, Πάτερσκιε, μοῦ χολωθῆς, αὐτοῦ ἔς τὸν Ἄδη ἀν μάθῃς
 ποῦ ἔλυσα τὸν Ἔκτορα τοῦ γέροντος πατρός του,
 ἐπειδὴ λύτρα ὄχι κακὰ μοῦ ἔδωσε καὶ ἀπ' ὅλα
 ὅ,τι σοῦ πρέπει, ἀγαπητέ, θὰ σοῦ χαρίσω μέρος.» 595
 Καὶ ἔς τὴν σκηνὴν ἐγύρῃσεν ὁ Ἰσόθεος Πηλεΐδης
 καὶ ἔς τὸ θρονί του ἐκάθισε πρὸς τὸν ἀντίκρου τοῖχον
 κ' ἔλεγε πρὸς τὸν Πρίαμον· «ὦ γέρε, ὡς ἐποθοῦσες
 ὁ υἱός σου τώρα ἐλύθηκε καὶ κείτεται ἔς τὴν κλίνην·
 καὶ τὸ πρῶτ' ἰθὺς, μαζῆ σου νὰ τὸν πάρῃς. 600
 Καὶ τώρα νὰ δειπνήσωμεν, ὦ γέρε, ἄς στοχασθοῦμε·
 ὅτι δὲν ἐλησμόνησεν μήτε ἡ λαμπρὴ Νιόβη
 τροφὴν νὰ πάρῃ ἢ δύστυχη ἔς ἐκείνην τὴν ἡμέραν
 ποῦ εἶδε δώδεκα παιδιά ἔς τὸ σπῆτι πεθαμένα
 ἕξι ἀνδρειωμέν' ἀγόρια τῆς καὶ ἕξι θυγατέρας·
 τ' ἀγόρια ὁ Φοῖβος φόνευσεν μὲ τ' ἀργυρὸ του τόξου,
 ταῖς κόρας πάλ' ἡ Ἄρτεμις ἀπὸ χολῆν ποῦ ἐπήραν,
 ὅτι μὲ τὴν καλὴν Λητώ ἰσώνετο ἡ Νιόβη,
 πῶς αὐτὴ γέννησε πολλὰ κ' ἐκείνη δύο μόνον.
 Καὶ ὅμως οἱ δύο τοὺς πολλοὺς ἀφάνισαν, κ' ἐννέα
 Ἀργείοι τῆς αἰσίου ἔμειναν· καὶ ἄνθρωπος νὰ τοὺς θάψῃ 610

- δὲν ἦταν, ὅτι τοὺς λαοὺς ἐλίθωσεν ὁ Δίας.
 Κ' οἱ ἐπουράνιοι θεοὶ τοὺς δέκα τοὺς ἐθάψαν
 ἀλλὰ ἔς τὰ δάκρυ' ἀπόκαμε κ' ἐκείνη κ' ἐνθυμήθη
 τροφήν νὰ πάρ᾽ ἢ δύστυχη' καὶ τώρα ἔς τοῦ Σιτύλου
 τὰ ἔρμα ὄρη τ' ἄγρια κεί ποῦ ἠσυχάζουν νύμφαις 615
 ἀπὸ χοροὺς ποῦ ἔστησαν ἔς ταις ἄκραις τοῦ Ἀχελῷου,
 τὸν πόνον πῶγει ἀπ' τοὺς θεοὺς καὶ πέτρα ὡς εἶναι τρέφει.
 Καί, ὦ θεεῖς γέρε, τὴν τροφήν κ' ἑμεῖς ἄς θυμηθοῦμε.
 Θὰ κλαίγῃς εἰς τὴν Ἰλιον τὸ ἀγαπητὸ παιδί σου
 κατοπιν' ὅτι δάκρυα πολλὰ θὰ σοῦ γεννήσῃ.» 620
 Εἶπε, σηκώθη κ' ἔσφαξεν ἀρνὶ λευκὸ σὰν χιόνι,
 τὸ γδάραν τὸ συγύρισαν οἱ σύντροφοί του ὡς πρέπει,
 μὲ τέχνην τὸ ἐλιάνισαν, τὸ πέρασαν ἔς ταις σοῦβλαις
 καὶ ὤμορφα ἀφοῦ τὸ ᾤψασαν ἀπ' τὴν φωτιάν τὸ σῦραν'
 καὶ ἔς τὸ τραπέζι ἐμέραζε τὸν ἄρτον ὁ Αὐτομέδων, 625
 μέσα ἔς τὰ ὄραια κἀνίστρα, τὰ κρέατα ὁ Πηλεΐδης
 καὶ ἄπλωσαν ὅλοι ἔς τὰ καλὰ φαγιά ποῦ ἐμπρός τους εἶχαν.
 Καὶ ἀφοῦ ἐφάγαν κ' ἐπιαν ὅσο ἠθέλε ἡ ψυχὴ τους,
 ὁ Πριάμος ἐθαύμαζεν ἐκεῖ τοῦ Ἀχιλλέα
 τὴν πλάσι καὶ τ' ἀνάστημα ποῦ ὡσὰν θεοῦ φαντάζαν. 630
 Καὶ τοῦ Πριάμου τὴν εἰδὴ τὴν ἀγαθὴν κυτῶντας
 καὶ τὴν λαλιά του ἀκούοντας ἐθαύμαζε ὁ Πηλεΐδης.
 Καὶ ἀφοῦ ν' ἀντικυττάζωνται εὐφράνθησαν καὶ οἱ δύο
 πρῶτος ὁ θεῖος Πριάμος πρὸς τὸν Πηλεΐδην εἶπε'
 «βάλε με, ὦ θρέμμα τοῦ Διός, ἀμέσως νὰ πλαγιάσω 635
 καὶ τὴν γλυκειὰν ἀνάπαυσιν εἶν' ὄρα νὰ χαροῦμε'
 καὶ μάτι ἐγὼ δὲν ἐκλίσαι, Πηλεΐδη, ἀπὸ τὴν ὄρα
 ποῦ ἀπέθανε ἀπ' τὰ χέρια σου τὸ ἀγαπητὸ παιδί μου,
 ἀλλὰ στενάζω πάντοτε, τὴν λύσῃν δὲν χορταίνω
 ἡμέρα νύκτα ἔς τῆς αὐλῆς τὴν λάσπην κυλισμένος' 640
 χαψιὰ ψωμί, ρουφιὰ κρασί δὲν εἶχα βάλ' εἰς τοῦτο
 τὸ στόμα, ὡς ποῦ μ' ἔκαμες μαζῆ σου νὰ δειπνήσω.»
 Καὶ ἔς τοὺς συντρόφους ὁ Ἀχιλλεὺς τότε εἶπε καὶ ἔς τοὺς δούλους
 κάτωθε ἀπὸ τὴν αἴθουσαν κρεββάτια νὰ τοὺς στρώσουν 645
 μὲ πορφυρᾶ παπλώματα καὶ τάπηταις ἐπάνω.
 Καὶ με χλαμύδας γχνουδαταῖς νὰ σκεπασθοῦν μ' ἐκείναις'
 καὶ ἡ δούλαις ἀπ' τὸ μέγαρον ἐβγήκαν μὲ λαμπάδαῖς
 καὶ ὄρηγόρα καὶ ὤμορφα τοὺς ἔστρωσαν δυὸ κλίναις'
 καὶ ἀκρογελῶντας ὁ Ἀχιλλεὺς τότε εἶπε τοῦ Πριάμου'
 «ἔξω θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς, ἀγαπητέ μου γέρε, 650
 τῶν βουληφόρων Ἀχαιῶν μὴ κάποιος ξάφνου φθιάσῃ
 ὅς συνηθοῦν νὰ ἔρχωνται γιὰ νὰ συμβουλευθοῦμε'
 καὶ ἂν κάποιος ἀπ' αὐτοῦ σὲ ἰδῇ, μέσα ἔς τὴν μαύρην νύκτα
 μὴ δώσῃ εὐθὺς τὴν εἰδήσιν ἔς τὸν ἀρχηγὸν Ἀτρεΐδην
 καὶ τοῦ γεροῦ τὴν λάρωσιν μὴ τὴν β' ἀντισκόψῃ.» 655

- εἰπέ μου τώρα φανερά, πόσαις ἡμέραις θέλεις
νὰ θάψῃς τὸν λαμπρὸν σου υἱόν, καὶ τόσαις θὰ ἡσυχάζω
ἄπὸ τὸν πόλεμον ἐγὼ καὶ θὰ κρατῶ τὰ πλήθη.»
Καὶ ἀπάντησεν ὁ Πριάμος· «Πηλείδη, ἀφοῦ τὸ στέργεις
νὰ κάμ' ὡς πρέπει τὴν ταφήν εἰς τὸν λαμπρὸν υἱόν μου, 660
αὐτὴν τὴν χάριν κάμε μου· γνωρίζεις ὅπου οἱ Τρῶες
κλειστοὶ ἔναι καὶ περιφοβοὶ ἔς τὴν πόλιν, καὶ θὰ φέρουν
πέρ' ἀπὸ δάσος μακρυνὸ τοῦ ἑνταφιασμοῦ τὰ ξύλα
ἑννέα ἡμέραις θέλομε ἔς τὸ σπίτι νὰ τὸν κλαῖμε
ἔς ταις δέκα θὰ γινῆ ἡ ταφή καὶ νεκρικὸ τραπέζι· 665
ἔς ταις ἑνδεκα θὰ ὑψώσωμεν ἐπάνω του τὸν τάφον
ἔς ταις δώδεκα ὁ πόλεμος θ' ἀρχίσῃ ἂν εἶναι ἀνάγκη.»
Καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεὺς ἀντεῖπε ὁ φτεροπόδης·
«θὰ γίνουιν, γέρε Πρίαμε, καὶ τοῦτα ὅπως τὰ λέγεις·
τὸν πόλεμον, ὅσον καιρὸν ἠθέλησες θὰ παύσω.» 670
Αὐτὰ ἔπε καὶ τοῦ ἔπιασε τὴν δεξιὰν παλάμην
ἄπ' τὸν ἄρμόν, ὅτ' ἤθελε νὰ μὴ φοβῆται ὁ γέρος.
Καὶ ἔξω αὐτοῦ ἔς τὸν πρόδρομον ἐπλάγιασαν ἐκεῖνοι
ὁ κῆρυξ καὶ ὁ Πριάμος, ἄνδρες κ' οἱ δυὸ μὲ γνῶσι.
Καὶ μέσ' ἔς τὰ βάθη τῆς σκηνῆς κοιμήθηκε ὁ Πηλείδης 675
κ' εἶχε καλὴν του ὁμόκλινην τὴν κόρην τοῦ Βρισεῶς.
Θεοὶ καὶ ἄνθρωποι γλυκὰ ἔς τὸν ὕπνον βυθισμένοι
ὀλοθυκτῆς ἡσύχαζαν· ὁ ἀγαθοδότης μόνον
Ἑρμῆς μάτι δὲν ἔκλειε, ἔς τὸν νοῦν του μεριμνῶντας
δρόμον ν' ἀνοίξῃ ἀκίνδυνον τοῦ γέροντος Πριάμου, 680
χωρὶς νὰ ἰδοῦν οἱ θυρωροί, νὰ φύγῃ ἀπὸ ταις κρύμναις·
ἔς τὴν κεφαλὴν του ἐστήθηκεν ἐπάνω καὶ τοῦ εἶπε·
«ὦ γέρε, πόσο ἀμέριμνα ἔς τὴν μέση τῶν ἐχθρῶν σου
κοιμᾶσαι ἀφοῦ σ' ἐθάρρεψε τὸ ἔλεος τοῦ Ἀχιλλέως.
Μ' ἄπειρα λύτρα ἐλύτρωσες τὸ ποθητὸ παιδί σου· 685
ἀλλὰ γιὰ σένα ζωντανὸν καὶ τρίδιπλα θὰ δίδαν
τὰ τέκνα ὅπου σοῦ ἔμειναν, εἰὰν ὁ Ἀγαμέμνων
καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι Ἀχαιοὶ πῶς εἶσ' ἐδῶ γνωρίζουν.
Φοβήθηκε κ' ἐσήκωσεν ὁ γέρος τὸν Ἰδαῖον.
Κ' ἔξεψ' ὁ Ἑρμῆς ταις ἁμάξαις κ' ἐκεῖνος ὠδηγοῦσε 690
εἰς τὸν στρατὸν ἀνάμεσα χωρὶς νὰ ἰδῆ κανένας.
Καὶ ὅταν ἔς τὸν Ξάνθον ἔφθασαν, διογέννητο ποτάμι,
ὁ Ἑρμῆς ὀπίσω ἐγύρισε ἔς ταις κορυφαῖς τοῦ Ὀλύμπου,
καὶ ἡ χρυσοπέπλη ἦν τὴν γῆν ἐφώτιζ' ὄλην,
κ' ἐκεῖνοι μὲ τὸ λείψανον ποῦ ἐφέρναν τὰ μουλάρια 695
μὲ δάκρυα, μὲ ξεφωνητὰ τραβοῦσαν πρὸς τὴν πόλιν
καὶ δὲν τοὺς νόησε κανεὶς παρὰ ἡ Κασσάνδρα μόνη
ἡ κόρη ὅπου τῆς χρυσῆς ὠμοῖαζε Ἀφροδίτης.
Εἶχε ἀνεβῆ ἔς τὴν Πέργαμον κ' ἐκεῖθ' εἶδε ἔς τ' ἁμάξι
τὸν ποθητὸν πατέρα της μαζὶ μὲ τὸν Ἰδαῖον, 700

- καὶ ὡς εἶδε τὸν κοιτάμενον ἔς τὸ νεκρικό του στρώμα
 μέσ' ἔς τ' ἄλλο ἀμάξι, ἔσκουζεν ἡ κόρη καὶ ἔς τὴν πόλιν
 ἔβαλε τὸ ξεφωνητό· «ὦ Τρωΐσσαις, ὦ Τρῶες,
 κυττᾶτ' ἐκεῖ τὸν Ἔκτορα ποῦ ἄλλοτε ἀπ' τὴν μάχην
 νὰ σᾶς γυρίζῃ ζωντανὸς εὐφραίνετο ἡ καρδιά σας
 ὅτι τὸν εἶχεν ὁ λαὸς χαρὰ κ' ἐλπίδα μόνην.» 705
- Τότε ψυχὴ δὲν ἔμεινε ἔς τὴν πόλιν, μήτε ἄνδρας,
 μήτε γυναῖκα ὅτι σφοδρὸς τοὺς συνεπῆρε ὁ πόνος·
 καὶ τὸν νεκρὸν προῦπάντησαν ἐκεῖ σιμὰ ἔς τὴν πόλιν·
 πρώτη ἡ γυνὴ του ἐχύθηκε ἔς τ' ἀμάξι καὶ ἡ μητέρα 710
 τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀγκάλιαζαν, ἐκλαῖαν, ἐμαδιόνταν,
 καὶ ὁ λαὸς ἀκίνητος ὀλόγυρα ἔθρηνοῦσε.
- Καὶ ὁ ἴλιος θὰ ἐβασίλευε καὶ ἀκόμη αὐτὸν θὰ κλαῖαν
 τὸν πεθαμένον Ἔκτορα ἐκεῖ ἔμπρὸς ἔς τὰς πύλαις,
 ἂν ἀπ' τ' ἀμάξι ὁ γέροντας δὲν ἔλεγε ἔς τὰ πλήθη· 715
 «τόπου ἔς τὰς μούλαις κάμετε· κατόπι ἀφοῦ ἔς τὸ σπίτι
 τὸν φέρω, ξεθυμαίνετε τὸν πόνον τῆς ψυχῆς σας.»
- Καὶ ὡς εἶπ' ἐκείνοι ἐχώρισαν τ' ἀμάξι νὰ περάσῃ·
 καὶ ἀφοῦ ἔς τὰ ὠραῖα δώματα τὸ λείψανο ἀνεβάσαν
 ἔς τὴν κλίνην τὸν ἀπόθεσαν, κ' ἐκάθισαν ἔς τὸ πλάγι 720
 τοὺς θρηνωδοὺς, τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι ν' ἀρχινήσουν.
- Καὶ ἀντιφωνοῦσαν κλαίοντας ἔς τὸν θρηῖον ἡ γυναῖκες.
 Καὶ ἡ λευκοχέρ' ἀρχίνησε τὸν θρηῖνον Ἀνδραμάχη
 ἔς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἔκτορος ἀπλώνοντας τὰ χέρια. 725
 «Ἄνδρα μου, νέος πέθανες, κ' ἐμέν' ἀφήνεις χήραν
 ἔς τὸ σπίτι μὲ τὸ τρυφερὸ παιδί ποῦ ἐμεῖς οἱ δύο
 οἱ ἄμοιροι ἐγεννήσαμεν· καὶ δὲν θὰ μεγαλώσῃ
 ὠτμένα, ὅτι γλήγορα τούτῃ θὰ πέσ' ἡ πόλις
 τώρα ποῦ ἐσὺ ἐχάθηκες, ὁ στύλος της, ἡ ἀσπίδα,
 ποῦ τὰ παιδιὰ της ἔσωξες καὶ τὰς σεμναῖς μητέρας,
 καὶ γλήγορα ἔς τὰ πλοῖά τους θὲ νὰ μᾶς ρίξουν ὄλαις 730
 καὶ σὺ μαζῆ μου, τέκνον μου, θὰ εἶσαι νὰ δουλεύῃς
 μὲ κόπον ἔς ἔργα οὔτιδανὰ καταδυναστεμημένους
 κάτω ἀπὸ κύριον σκληρόν, ἂν πρῶτα δὲν σὲ ρίξῃ
 ἀπὸ τοῦ πύργου τὴν κορφήν νὰ κατοθανατίσῃς 735
 κανεὶς ὁποῦ τοῦ φόνευσεν ὁ Ἔκτωρ τὸν πατέρα,
 τὸν ἀδελφὸν ἢ τὸ παιδί, διότι ἀπὸ τὸ χέρι
 ἐκείνου πλήθος Ἀχαιῶν ἐδάγκασαν τὸ χῶμα.
 Ὅτι ὁ πατέρας σου ἀπαλὸς ἔς τὸν πόλεμον δὲν ἦταν
 γιὰ τούτο σήμερα ὁ λαὸς ὀλόκληρός τὸν κλαίει, 740
 καὶ λύπη θὰ 'σαι ἀμίλητη, ὦ Ἔκτορ, ἔς τοὺς γονεῖς σου,
 μόν' ἄλλος εἶναι ὁ πόνος μου· ἔς τὴν κλίνην σου, ὦ γλυκέ μου,
 δὲν πέθανες, τὸ χέρι σου ἔς τὸ χέρι μου ν' ἀπλώσῃς,
 καὶ κάποιον λόγον φρόνιμον νὰ βάλῃς ἔς τὴν καρδιά μου
 ἄμβρα νύχτα πρὸς τὸν φεφὸν νῶτ' ὄλω καὶ νὰ κλαῖω.» 745

Καὶ μὲ τὸν θρηῆνον πῶκαμνε στενάζαν ἢ γυναῖκες
καὶ ἀνάμεσόν τοις ἄρχισε κ' ἢ Ἐκάβη νὰ θρηνησῇ
«Ἐκτορ, ὦ, τὸ ἀκριβώτερο ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ μου,
καὶ ὅταν μοῦ ἐξοῦσες, οἱ θεοί, γλυκὲ μου σ' ἀγαποῦσαν
καὶ ὅλα μέσο' ἔς τὸν θάνατον ἀκόμη σὲ λυποῦνται. 750
Τ' ἄλλα παιδιὰ μου, ὅσα' πιανεν ὁ γλήγορος Πηλεΐδης
ἀπόπερ' ἀπ' τὴν θάλασσαν ἔς τὰ ξένα τὰ ἐποιοῦσε
ἔς τὴν Δῆμνον τὴν σκοταδερῇ, ἔς τὴν Σάμον καὶ ἔς τὴν Ἴμβρον'
καὶ σὺ ἀφοῦ σ' ἐνέκρωσεν ἡ λόγχη του καὶ γύρω
τοῦ φίλου ὁποῦ τοῦ ἐφόνευσε τὸν τάφον σ' ἔχει σύρη, 755
καὶ ὅμως μὲ αὐτὸ δὲν ἔκαμε τὸν φίλον ν' ἀναζήσῃ,
ἐμπρός μου τώρα δροσερὸς καὶ ἀνέγγιχτος ἔς τὸ σπίτι
κείτεσαι, ὡσὺν τὸν ἄνθρωπον ποῦ τὴν ψυχὴν τοῦ ἐπῆρε
ὁ Φοῖβος ὁ ἀργυρότοξος μὲ τ' ἄλυπά του βέλη.»
Καὶ ἡ κλάψα τῆς ἐσήκωσε γύρω ὀδυρμὸν καὶ θρηῆνους. 760
Καὶ τρίτ' ἢ Ἐλένη ἄρχισε τὸν θρηῆνόν της κ' ἐκείνη
«ὦ Ἐκτορ μου, ὁ ἀκριβώτερος τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἀνδρός μου,
κ' εἰν' ἀνδρας μου ὁ θεόμορφος Ἀλέξανδρος ποῦ ἐμένα
ἐδῶ ἔς τὴν Τροίαν ἔφερε νά'χα πεθάνῃ πρῶτα.
Χρόνοι ἐπεράσαν εἴκοσιν ἀφ' ὅτου ἐκείθεν ἦλθα 765
καὶ ἄφησα τὴν πατρίδα μου· καὶ ἀπ' τὰ δικά σου χεῖλη
λόγον ποτὲ δὲν ἄκουσα κακὸν νὰ μὲ πικράνῃ.
Καὶ ἂν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς ἢ ἀπὸ ταις ἀδελφαῖς σου
ἢ ἀπὸ ταις συννυφάδαις μου μὲ ἀπόπαιρνεν ἢ ἀκόμη
ἢ πεθερά μου—ὁ πενθερὸς μὲ ἀγάπα ὡσὺν πατέρας— 770
σὺ μόνος τὸν ἡμέρωνες μὲ λόγια μελωμένα
μὲ τὴν ἀγαθωσύνην σου· γιὰ τοῦτο σένα κλαίω
καὶ ἀντάμα ἐμὲ τὴν ἄμοιρην καὶ σχίζεται ἡ καρδιά μου.
Ὅτι κανεῖς δὲν μῶμεινεν εἰς ὅλην τὴν Τρωάδα
νὰ εἶναι φίλος τῆς καρδιάς καὶ μ' ἀποστρέφοντ' ὅλοι. 775
Καὶ ὡς ἐκλαιε τριγύρω τῆς ἐστέναζαν τὰ πλήθη.
Καὶ τότε ὁ γέρος Πρίαμος ἐπρόδταξε ἔς τὰ πλήθη
«Ἐσ τὴν πόλιν, Τρῶες, φέρετε τὰ ξύλα, μὴ φοβεῖσθε
καρτέρι ἀπὸ τοὺς Ἀχαιοὺς· μοῦ ἔταξε ὁ Πηλεΐδης
ὅταν ἀπὸ ταις πρύμναις του αὐτὸς μ' ἐπροβοδοῦσε, 780
πρὶν φέξ' ἡ δωδεκάτη αὐγὴ νὰ μὴ μᾶς πολεμήσῃ.
Καὶ αὐτοὶ ταις μούλαις ἔξεψαν ἔς τ' ἁμάξια καὶ τοὺς ταύρους
καὶ μὲ σποιδὴν συνάχθησαν ἐμπρός ἔς τὴν πόλιν ὅλοι
κ' ἐννιά ἡμέραις ἔφερναν ἀπὸ τὸ δάσος ξύλα
καὶ ἅμα ἡ δεκάτη ἐφάνη αὐγὴ τὸν κόσμον νὰ φωτίσῃ. 785
τότ' ἔβγαλαν τὸν Ἐκτορα καὶ κλαίοντας τὸν θέσαν
εἰς τῆς πυρᾶς τὴν κορυφὴν, κατόπι τὴν ἀνάψαν·
καὶ ἅμα ἡ ροδοδάκτυλη ἠὼς ἔς τὸν κόσμον ἐφάνη,
εἰς τὴν πυρᾶν ὀλόγουρα τοῦ Ἐκτορος τοῦ ἀνδρείου
ὅπως σὺ ἀπόπερ' ἀπὸ τῆς πύρας πρῶτα ἐγύσαν 790

κρᾶσι μέσ' ἕς τὴν πυρκαϊὰ καὶ τὴν ἐσθῆσαν ὄλην
 ὡς κ'εἰ ποῦ ἐβόσκησε ἡ φωτιά, κ' οἱ αὐτάδελφοι καὶ οἱ φίλοι
 κατόπιν ὅλα ἐσύναξαν τὰ ἄσπρα κόκκαλά του,
 κ' ἔτρεχαν δάκρυα θερμὰ ἀπὸ τὰ μάγουλά τους.
 Καὶ μέσα εἰς χρυσὴν λάρνακα τὰ ἔθεσαν κατόπι 795
 μὲ πορφυρᾶ καὶ μαλακὰ σεντόνια τυλιγμένα·
 κατόπι τὰ ἑκατέβασαν μέσ' ἕς τὸ βαθὺ κιβώρι
 κ' ἐπάνω ἐστοίβασαν πυκνὰ λιθάρια καὶ μεγάλα
 καὶ ἀποῦ τάφον ἐσήκωσαν μὲ χῶματα ἑκαθόνταν
 φύλακας ἀπ' τοὺς Ἀχαιοὺς τὸ μνήμα νὰ φρουρήσουν. 800
 καὶ ἀποῦ τὸ μνήμα ἐτοίμασαν, συναθροισθῆσαν ὅλοι
 μὲ τάξιν καὶ ἐκάθησαν ἕς τὸ θάναστον τραπέζι
 μέσα ἕς τὰ ὑψηλὰ δώματα τοῦ σεβαστοῦ Πριάμου·
 αὐτὸς τοῦ ἀνδρείου Ἐκτορος ὁ ἔνταφιασμός ἐγένη.

ΤΕΛΟΣ

1) Ὅσα στοιχίζονται οἱ δὴλοὶ δὲν τὰ ἠγνῶν οἱ Δία - 328

2) Ἀγοῦ τοῦ μνήμ τοῦ καυοῦ τοῦ ὁμοῦ μαδαίνι. ^{καυ. Σ} - 198 _{καυ. Ξ}

κνιθάρι: αἰαδί = αἰόφωνον

κρηῖσμα: ἰσσεβιδῆται -

ἀρουνοῦχιαβια: τῆς πένης γαδί σφάξιμα -

3) Μὲ σφίβρα ἦρα μ' ἀνδρῶν προσιβι ὁ δυνδουοῦθ

τὴ σφίβρα στῆ δάχτυλα ἡ ἀχειωμένα ἀγαθῆ

τοῦ ἀνεμόδαρι ὄδυμ παράβι ὁ κυβερνήτης

μὲ σφίβρα καὶ ἠνίοχθ ἠνίοχθ πέραν - 314 καυ. Ξ

4) Ὁ καὶ τὴν προσηγορίαν ἠνίοχθ τὴν οὐκὴν ἐν σφίβρα

Authorized licensed use limited to: 172.21.0.5.

Downloaded on 18/05/2024 14:45:29 UTC from Psihiko Apothetirio Dimosias Istorikis V

Restrictions apply.

